ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κοζερί τῆς ἑβδομάδος

Καί ἐγκαταλείψει ἄνθρωπος...

Σέβεται τοὺς δικούς του, ὅταν αἰσθάνεται πὼς δὲν βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ συνεχῆ ἔλεγχο τῆς πεθερᾶς..

Τέλος πάντων, ξεκαθάρισε τὴ θέσι σου, κύριε. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ κρατήσης: τὴ γυναῖκα σου ἢ τὸ πατρικό σου σπίτι; Γυναῖκα στεφανώθηκες, στὸ ἄλλο σπίτι, ὅμως, εἶναι ὁ νοῦς σου. Παιχνίδι σὲ δύο ταμπλώ. Τὸ ἕνα πόδι στὴ συζυγική, τὸ ἄλλο στὴν πατρικὴ στέγη. Καὶ δὲν ξέρει κανεὶς ποῦ πατᾶς στερεώτερα.

Ξεκινᾶς γιὰ τὸ γραφεῖο σου καὶ περνᾶς νὰ χαιρετίσης τοὺς δικούς σου. Σχολᾶς ἀπὸ τὴ δουλειά, καὶ δὲν ἀνυπομονεῖς νὰ δῆς μιὰ ὥρα πιὸ γρήγορα τὴ γυναῖκα σου, ποὺ, νεόνυμφη, λουσώθηκε, καὶ σὲ περιμένει.

Στὸ ἄλλο σπίτι πηγαίνεις μὲ τὸ δεματάκι σου, τὸ στρώνεις ἐκεῖ, πιάνεις κουβέντα, ξεχνιέσαι...

Ἐπιστρέφεις μὲ καθυστέρησι στὴν ἑστία σου.

— Τί ἔγινες; ρωτᾶ ἀνήσυχη ἡ γυναῖκα.

— Ἤμουν στοὺς δικούς μου, στὸ σπίτι μου — εἶναι ἡ ἀπάντησι ποὺ δίνεις.

Καὶ τὸ λὲς μὲ μιὰ φυσικότητα, σὰ νὰ μὴν εἶναι σπίτι σου, ἀλλὰ ξενοδοχεῖο αὐτὸ στὸ ὁποῖο ἐγκατέστησες τὴ σύζυγό σου.

Παίρνεις τὸ μισθό σου — ποὺ δὲν εἶναι δὰ τεράστιος — καὶ ἀποθέτεις τὸν ἀφρὸ στοὺς δικούς σου. Στὸ σινεμὰ καλεῖς τὴ γυναῖκα σου. Καί, ὕστερ' ἀπὸ τὴν πρόσκλησι, χαμηλώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς, προσθέτεις:

— Ξέρεις, εἶπα καὶ τῆς ἀδελφῆς μου νάρθη μαζί μας.

Πάντα ἡ ἀδελφή, ἡ μαμά, ὁ πατέρας, κάποια θεία, κάποιος θεῖος, ξαδέλφια, ξαδέλφες, ἕνας ἀπίθανος καὶ ἀπύθμενος κόσμος. Σπάνιο νὰ βρεθῆ μόνο τὸ ἀντρόγυνο. Ὅλο καὶ κάποιος θὰ τύχη στὰ πόδια τους. Ὁ κάποιος δὲ αὐτὸς προέρχεται ἀπὸ τὴ μυριοπλόκαμη οἰκογένεια τοῦ ἄντρα. Νόμιζε ἡ νεαρὴ κυρία, ὅτι θὰ γινόταν νοικοκυρὰ στὸ μικρὸ διαμερισματάκι της. Θ' ἀφοσιωνόταν σ' αὐτό, θάδινε στὸ νοικοκυριὸ τὸ κέφι, τὸ γοῦστο, τὶς ἱκανότητές της. Ἦταν τὸ ἰδανικό της. Καθὼς δὲν ἀνήκει στὶς ἐργαζόμενες, θὰ διέθετε τὶς ὧρες της στὴν προετοιμασία ἑνὸς ζεστοῦ περιβάλλοντος, γιὰ τὸ σύντροφο ποὺ πῆρε ἀπὸ ἀγάπη. Νὰ τοῦ ἑτοιμάση ἐκπλήξεις στὴν κουζίνα, νὰ κεντήση ἐργόχειρα, νὰ τοῦ πλέξη πουλόβερ, νὰ δώση στὴ στέγη της τὴ θαλπωρὴ ποὺ μεταβάλλει σὲ παράδεισο τοὺς τέσσερις τοίχους.

Ἀλλὰ σ' ἀφίνουν; Ἡ πεθερὰ ἀπὸ τὸ πρωΐ. Σχεδὸν κάθε μέρα. Ἕνας συνεχὴς ἔλεγχος. Ἀνάμιξι σὲ ὅλα. Ἀκόμα καὶ στὴ διαρρύθμισι τοῦ κοιτῶνα. Ἀφοῦ ἔκανε παρατήρησι, γιατὶ τῆς φάνηκαν πολὺ κολλητὰ τὰ ντιβάνια, στὰ ὁποῖα κατακλίνεται τὸ ζευγάρι. Τὸ βρίσκει «ντεμοντέ» καὶ ἀνθυγιεινό.

— Σήμερα οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται καὶ σὲ χωριστὰ δωμάτια ἀκόμα... Κι' ἐσύ...

Ἐρωτευμένη ἡ κοπέλλα, θὰ ἤθελε, ἂν ἦταν τρόπος, νὰ καταργηθῆ κάθε ἀπόστασι, ἕνα νὰ γίνουν τὰ δυὸ ντιβάνια. Καὶ νάρχεται ἡ πεθερὰ νὰ σοῦ μιλᾶ γιὰ χωριστὰ ὑπνοδωμάτια! Τὸ κακὸ δὲ εἶναι, ὅτι ὁ γυιὸς εἶναι ἡ πειθαρχικὴ φωνὴ τῆς μαμᾶς του. Ὅπως τὸ πῆ ἡ μαμά, ὅπως τὸ θέλει ἡ μαμά.

Ὑπάρχει καὶ ὁ μπαμπᾶς. Διαφορετικὸ τὸ δικό του τροπάριο. Τὸν διακρίνει ὁ σανφασονισμός. Οὔτε ὧρες, οὔτε μέρες ἐπισκέψεων. Ὅ,τι ὥρα τοῦ καπνίση. Κάποτε κουβαλᾶ ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ τὴν παρέα, γιὰ νὰ ἐπιδείξη τὸ σπιτικὸ τοῦ γυιοῦ του.

Συχνότατα, αὐτοκαλεῖται σὲ γεύματα.

— Ἐδῶ εἴμαστε πάλι...

— Τί καλὰ μᾶς ἔχει σήμερα ἡ νύφη μας;

Ὤ, δυστυχία... Κατὰ κακὴ σύμπτωσι, δὲν ἔχει τίποτα τὴ μέρα ἐκείνη. Ἐπειδὴ τὸ βράδυ εἶναι καλεσμένοι σὲ γεῦμα, σκέφθηκε νὰ τὰ περάσουν ὅπως-ὅπως τὸ μεσημέρι, μὲ ὅ,τι περίσσεψε ἀπὸ χτές, μὲ κανένα αὐγουλάκι καὶ λίγο τυρὶ γιὰ συμπλήρωμα. Ἀλλὰ νὰ ὁ καλοφαγᾶς. Ἀνασκούμπωμα τῆς νύφης γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήση. Ἂν γινόταν μιὰ κάθε τόσο. Ἀλλὰ γίνεται τόσο συχνά.

Δὲν εἶναι χυδαία καὶ ἀνάγωγη ἡ νέα κυρία. Ἀναγνωρίζει κάθε δικαίωμα στοὺς γονεῖς τοῦ ἄντρα της. Τοὺς σέβεται, τοὺς ἀπονέμει τὶς τιμὲς ποὺ τοὺς ὀφείλονται. Κάτι περισσότερο: δὲ θὰ ἐκτιμοῦσε τὸν ἄντρα της, ἂν ἀπαρνιόταν τοὺς δικούς του, ἂν ἔκοβε κάθε ἐπαφὴ μαζί τους. Καὶ νὰ πᾶνε, καὶ νάρθοῦνε, καὶ νὰ εἶναι πυκνὴ ἡ ἐπικοινωνία τους. Ὡς ἕνα, ὅμως, σημεῖο. Ὡς τὸ σημεῖο, πέρα ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἀπόκτησε αὐτόνομη οἰκογένεια, ὅτι δὲν ἀνήκει οὔτε αὐτὴ στὸν ἄντρα της, οὔτε ὁ ἄντρας της σ' αὐτήν· ὅτι βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ συνεχῆ ἔλεγχο τῆς πεθερᾶς. Αὔριο-μεθαύριο, θὰ φέρη στὸν κόσμο μιὰ νέα ὕπαρξι. Σημειώθηκαν κιόλας οἱ πρῶτες καμπύλες τῆς μητρότητας. Εἶναι βέβαιη, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ γίνη μητέρα τοῦ παιδιοῦ της, νὰ τὸ μεγαλώση ὅπως αὐτὴ νομίζει καλύτερα. Ἄρχισαν ἀπὸ τώρα νὰ τῆς κανοναρχοῦν τὰ πῶς πρέπει καὶ τὰ πῶς δὲν πρέπει.

Νά, κάτι ποὺ τῆς εἶναι ἀπαράδεκτο, κάτι ποὺ τὴν κάνει δυστυχισμένη. Ἂν ἄρχιζε κι' ἐκείνη τὰ δικά της, πρέπει καὶ δὲν πρέπει; Ἂν ἔλεγε, ὅτι ἕνας σύζυγος ποὺ περιμένει νὰ γίνη πατέρας, δὲν μπορεῖ νὰ μοιράζεται τὸ μισθὸ μὲ τοὺς «δικούς» του; Ἂν ἔλεγε, ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὴ μιὰ οἰκογένεια δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλώνεται εἰς βάρος τῆς ἄλλης; Ἂν ἀξίωνε λιγώτερο σανφασονισμὸ στὰ πᾶνε κι' ἔλα; Ἂν ἀκόμα ζητοῦσε, ἡ οἰκειότητα νὰ περιορίζόταν στοὺς γονεῖς; Ἂν ἐπέμενε νὰ μὴ γίνονταν ἀναπόσπαστοι συνοδοὶ στὶς ἐξόδους οἱ ἀδελφές; Ἂν ἡ θέλησί της ἦταν νὰ μὴν ἔχουν τὸ σπίτι της γιὰ σπίτι τους συγγενεῖς τόσο μακρυνοί, ὥστε οὔτε οἱ ἴδιοι νὰ βρίσκουν εὔκολα τὴ ρίζα τῆς συγγένειας; Ἂν ἔθετε ὡς ὅρο νὰ μὴ ροβολοῦν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ συζύγου κουμπάροι καὶ κουμπάρες, ποὺ κομίζουν γιὰ δῶρο μιὰ ψωραλέα κόττα καὶ ἁπλώνουν ἐπὶ μέρες τὴν ἀρίδα στὸ στενόχωρο διαμέρισμά τους;

Μὲ βρασμὸ ψυχῆς μεταδίδει ἡ κυρία τὸ δρᾶμα της. Ὑπάρχουν δράματα μὲ χαρακτῆρα διεθνῆ καὶ δράματα μὲ χαρακτῆρα τοπικό. Αὐτὸ ποὺ βλέπουμε σήμερα, ἀνήκει στὰ τελευταῖα. Περίπτωσι ἑλληνικῆς μορφῆς. Ἴσως καὶ βαλκανικῆς. Ποῦ τέτοια πράματα ἀλλοῦ; Δὲν πηγαίνω στὴν ἄλλη ἄκρη. Θὰ ἦταν προστυχιά, ἀπανθρωπία καὶ ἀγνωμοσύνη νὰ ἐγκαταλείψης τὴν πατρικὴ οἰκογένεια. Ἡ διατήρησι τῶν δεσμῶν μ' αὐτήν, ἀποτελεῖ ὑποχρέωσι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἀποφασίζεις νὰ παντρευτῆς, κύρια οἰκογένεια γίνεται αὐτὴ ποὺ ἐσὺ σχηματίζεις. Ἡ ἄλλη, περνᾶ, ἀναγκαστικά, σὲ δεύτερο σχέδιο. Στὴν πρώτη θὰ προσκολληθῆς. Τὸ λέει κι' αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία. «Θὰ ἐγκαταλείψη ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του καὶ θὰ προσκολληθῆ στὴ γυναῖκα του καὶ θὰ γίνουν οἱ δύο σάρκα μία». Σκληρὴ εἶναι ἡ προσταγή. Ἀλλὰ πῶς νὰ παραποιήσω τὰ εὐαγγελικὰ κείμενα; Τὰ ἐπαναλαμβάνω ὅπως ἀκριβῶς εἶναι. Στὴν ἀπορρόφησι ἀπὸ τὴ σύζυγο μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἀποδῶστε το, ἂν θέλετε, σὲ σχῆμα λόγου, ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ γίνη πιὸ ἔντονη ἡ ὑποχρέωσι πρὸς τὴ σύζυγο. Ἂς μὴ πάρουμε κατὰ γράμμα τὴν ἐπιταγή. Δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ν' ἀποσύρη κανεὶς τὴν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ ποὺ ὀφείλει σ' ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους προέρχεται. Γιατί, τότε, μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, θ' ἀποσύρη τὴν ἀγάπη καὶ τὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ γυναῖκα του. Ἡ διατήρησι ὅμως τῆς συνοχῆς μὲ τὴν πρώτη οἰκογένεια, δὲν μπορεῖ νὰ κλονίζη τὰ θεμέλια τοῦ ἄλλου οἴκου. Κλονίζονται δὲ συχνὰ τὰ θεμέλια στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἴσως νὰ συντελοῦν σ' αὐτὸ οἱ οἰκονομικὲς συνθῆκες, ποὺ δημιούργησαν τὴν κακὴ παράδοσι. Τὸ σπίτι ποὺ ἀντιδρᾶ στὸ γάμο τοῦ ἀγοριοῦ, γιὰ νὰ μὴ χάση τὴν οἰκονομικὴ του ἐνίσχυσι, τὸ ἴδιο σπίτι, μετὰ τὸ γάμο, ἀπὸ κεκτημένη ταχύτητα, ἐννοεῖ νὰ ἔχη τὸν κύριο λόγο στὴν πορεία τῆς νεοσύστατης οἰκογένειας. Περιορίζονται σιγά-σιγά, τώρα μὲ τὴν ἐργασία τῆς γυναίκας, οἱ λόγοι ποὺ δημιούργησαν τὸ κακὸ καθεστώς. Τὸ καθεστὼς ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ δημιουργῆ συχνὰ-πυκνὰ καταστάσεις δυσάρεστες, ποὺ δηλητηριάζουν τὴ ζωὴ τῶν νεοσύστατων οἰκογενειῶν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

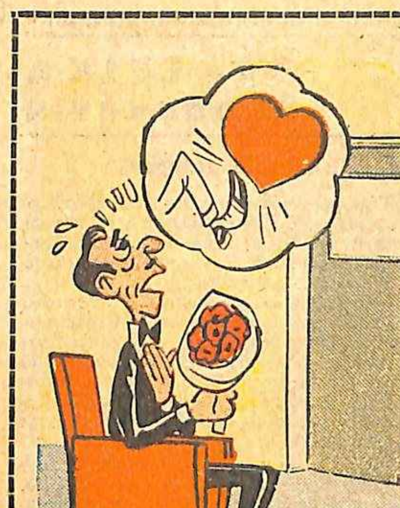

— Πώ, πώ!... Πῶς χτυπάει ἡ καρδιά μου!...

— Εὐτυχῶς, Κλεονίκη μου, ὁ λογαριασμὸς ἤτανε μεγάλος!...

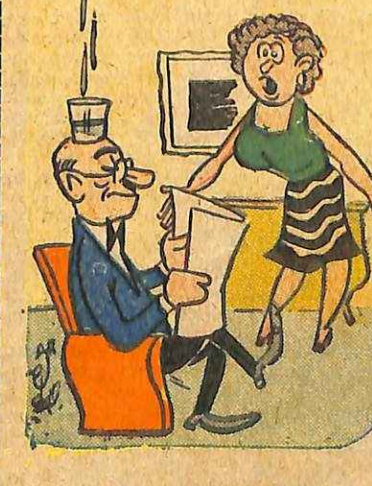

— Καϋμένε Μῆτσο, ἡ τεμπελιά σου δὲν ἔχει ὅρια!... Βαρυέσαι νὰ σηκωθῆς ἀπ' τὴ θέσι σου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΤΟΣ ΙΖ. - ΑΘΗΝΑΙ, 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 843

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

ΣΚΙΤΣΑ τῆς Ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Η σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Ὁ εἰσπράκτορας, ἀφοῦ τελείωσε τὴν εἴσπραξι τῶν εἰσιτηρίων φωνάζει:

—Ποιὸς περιμένει ρέστα ἀπὸ εἰκοσάρικο;

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπαντᾶ. Ὁ εἰσπράκτορας ἐπαναλαμβάνει γιὰ δεύτερη φορά:

—Ρέστα ἀπὸ εἰκοσάρικο, ποιὸς περιμένει;

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν δίδεται καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ εἰσπράκτορας κυττᾶ τοὺς ἐπιβάτες καὶ κρατῶντας τὰ ρέστα στὸ χέρι του ξαναρωτᾶ γιὰ τρίτη φορά, ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς:

—Ποιὸς περιμένει ρέστα

ἀπὸ εἰκοσάρικο;

Ἐπειδή, ὅμως, οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀκούεται ἀπάντησι, παίρνει τὸν λόγο ὁ ὁδηγὸς τοῦ λεωφορείου, ποὺ φωνάζει ἀγανακτισμένος:

—Μὰ δὲν ἀκοῦτε; Ἔτσι κάνετε κι' ὕστερα κατηγορᾶτε τὸν εἰσπράκτορα ὅτι πάει νὰ σᾶς φάη τὰ ρέστα σας! Ποιὸς περιμένει, ἐπὶ τέλους, ρέστα ἀπὸ εἰκοσάρικο;

Ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπαντᾶ κανείς. Ἐν τέλει ὁ εἰσπράκτορας δηλώνει ὅτι θὰ καταθέση τὰ ρέστα στὸν κ. προϊστάμενο — στὸ τέρμα. Ἀλλὰ σὲ λίγο σηκώνεται ἕνας ἀγανακτισμένος ἐπιβάτης καὶ στρέφεται στὸν εἰσπράκτορα:

—Δὲν μοῦ λὲς κ. εἰσπράκτωρ, θὰ μοῦ δώσης τὰ ρέστα ἀπὸ τὸ εἰκοσάρι ἢ κάνεις τὸ κορόϊδο;

Κατάπληξις! Καὶ γέλια! Ὁ ἐπιβάτης ἦταν κουφός!

★

ΣΤΙΣ ἐφημερίδες ἐξακολουθοῦν νὰ δημοσιεύωνται τὰ ὀνόματα καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν τυχερῶν τοῦ Λαχείου τῶν Συντακτῶν. Κι' ἕνας συμπολίτης—ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μὴ τυχεροὺς — ἐξέφραζε τὴν ἀγανάκτησί του:

—Μ' αὐτὸ τὸ Λαχεῖο τῶν

Συντακτῶν χρόνια τώρα περνᾶμε μαύρη Πρωτοχρονιά.

—Γιατί;

—Γιατὶ ἡ γυναῖκα μου παίρνει κάθε χρόνο ἕνα Λαχεῖο καὶ περιμένει μὲ ἀγωνία τὴν ἴδια βραδυὰ τῆς κληρώσεως μπροστὰ στὸ ραδιόφωνο ν' ἀκούση τὸν ἀριθμό της. Ὅταν, λοιπόν, περάσουν ὅλοι οἱ ἀριθμοί, ἀγανακτεῖ, ἀρρωσταίνει καὶ πάει καὶ κουκουλώνεται στὸ κρεβάτι της. Δέκα Πρωτοχρονιὲς τὶς περάσαμε ἔτσι καὶ φέτος εἴχαμε τὰ ἴδια καὶ χειρότερα!

—Δὲν συνῆλθε ἀκόμα ἡ γυναῖκα σου; τὸν ρώτησαν.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀπογοητευμένος:

—Μπᾶ! Δεκαπέντε μέρες τώρα, κυττᾶ τὶς ἐφημερίδες βλέπει τὶς φωτογραφίες καὶ βρίζει τοὺς τυχερούς...

★

ΛΟΓΙΩΝ-λογιῶν παραστάσεις κυρίως ἀπ' τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα — κεφαλὲς ἀγαλμάτων — ἔχουν τὰ νέα «πυρεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ μονοπωλείου», ποὺ κατάργησαν τὰ γράμματα. Τὰ νέα κουτιὰ εἶναι μικρότερα καὶ ἐπὶ πλέον σὲ ποιότητα τὰ σπίρτα εἶναι τέτοια ποὺ χρειάζεται εἰδικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τ' ἀνάψης.

Δυὸ συμπολῖτες προσπαθοῦν ν' ἀνάψουν τὰ τσιγάρα τους. Τραβᾶ ὁ ἕνας τὸ σπίρτο του, ἀλλὰ σπάζει στὸ χέρι του. Τραβᾶ ὁ ἄλλος τὸ δικό του, ἀλλὰ πετᾶ μιὰ σπίθα καὶ σβύνει. Δεύτερη προσπάθεια δὲν δίνει καλύτερα ἀποτελέσματα κι' ὁ νευρικὸς συμπολίτης ἀπευθύνεται σ' ἕναν τρίτο:

—Μήπως ἔχετε ἀναπτῆρα ν' ἀνάψω... τὸ σπίρτο μου;

★

ΕΧΟΥΝ γοῦστο πολλὲς φορὲς οἱ μάχες μεταξὺ τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ἀστυφυλάκων. Κάποτε σ' ἕνα συλλαλητήριο ἡ ἀστυνομία κυνήγαγε κατὰ τὰ εἰωθότα, τοὺς φοιτητὰς ποὺ ὠχυρώθηκαν μέσα στὴν φοιτητικὴ λέσχη. Οἱ ἀστυφύλακες, ἔξω φρενῶν, προσπαθοῦσαν νὰ παραβιάσουνε τὴν πόρτα. Τότε οἱ πολιορκημένοι φοιτηταὶ ἐνσκήψαν στὰ μαγειρεῖα τῆς Λέσχης, ἁρπάξαν τὸ καζάνι μὲ τὴ φακή, τὸ ἀνέβασαν στὴν ταράτσα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἄρχισαν ν' ἀδειάζουν μὲ τὶς κουτάλες ζεστὴ φακὴ στὰ κεφάλια τῶν ἀστυφυλάκων. Καί, ὅπως ἔλεγαν ἀργότερα, τὸ μόνο τους παράπονο ἦταν ὅτι ἡ φακὴ ὥσπου νὰ κατεβῆ ἀπὸ ψηλὰ... κρύωνε στὸ δρόμο!

★

Η σκηνὴ στὴν ὁδὸ Σταδίου. Ἕνας ἄνθρωπος στὸ πεζοδρόμιο περιμένει νὰ περάση ἀπέναντι, ἀλλὰ ἡ ἀτελείωτη πομπὴ τῶν αὐτοκινήτων δὲν τοῦ ἀφήνει ἐλεύθερη τὴν δίοδο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ, ἐπὶ τέλους, τελειώνουν τ' αὐτοκίνητα κάνει δυὸ βήματα μπροστά, ἀλλὰ περνᾶ ἕνα μικροσκοπικὸ αὐτοκινητάκι δύο θέσεων καὶ πάλι τὸν ἐμποδίζει. Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ ἀγανακτισμένη περιφρόνησι ἀ-

πευθύνεται στὸν ὁδηγό:

— Φύγε μή... σὲ πατήσω καὶ σὲ διαλύσω!

Ἀλλὰ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ρίχνει ἕνα περιφρονητικὸ μειδίαμα κι' ἀντιπαρέρχεται. Καὶ ὁ πεζὸς μὲ τὴν ἴδια ἀγανάκτησι:

—Δὲν μᾶς φτάνουν οἱ λιμουζίνες ἔχουμε καὶ τὰ... σπιρτοκούτια!

★

ΣΤΗΝ ὁδὸ Σταδίου. Ὁ πατέρας κρατᾶ ἀπ' τὸ χεράκι τὸν μικρὸ γυιό του — τριῶν μόλις χρόνων — ποὺ ξαφνικά, ὅμως, τὸν βάζει σὲ μπελάδες, γιατὶ τοῦ ζητᾶ μὲ ὕφος κατεπεῖγον νὰ διεκπεραιώση μιὰ ἐπείγουσα ἀνάγκη. Ὁ μπαμπᾶς βρίσκεται σὲ ἀμηχανία καὶ ἐν τέλει, μὴ μπορῶντας νὰ κάνη διαφορετικά, τὸν ὁδηγεῖ σ' ἕναν τοῖχο νὰ διεκπεραιώση τὴν πρόχειρη ἀνάγκη του. Παρατυχὼν ἀστυφύλακας κάνει τὴν παρατήρησι στὸν πατέρα:

—Μά, κύριε! Μέσα στὴν ὁδὸ Σταδίου;

—Τί νὰ κάνω; λέει ὁ πατέρας. Ἄλλωστε παιδάκι εἶναι...

Ἀλλὰ ὁ ἀστυφύλακας βλέποντας στὸ πεζοδρόμιο:

—Τί παιδάκι! Αὐτὸ πλημμύρισε τὸν κόσμο.

Καὶ ὁ πατέρας δικαιολογούμενος:

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε πόλισμαν, ἀλλὰ δὲν ἤξερα ὅτι ἡ ποσότης πάει μὲ τὴν ...ἡλικία!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ...

Στὶς ἐντάσεις τῶχουν ρίξει πλεῖστοι ἄρχοντές μας (ἤδη
καὶ μ' αὐτὸν τους τὸν ἀγῶνα
συνεχῶς πηγαίνει γόνα
μέχρι... γόνα ἡ λακκούβα κι' ὡς τὸ στῆθος τὸ (σκουπίδι!
Χώρια, ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει, ἐπὶ πόσες ἑβδομά-(δες,
θὰ μᾶς φράζουνε τοὺς δρόμους καὶ τοῦ Δήμου οἱ (...κασμάδες!

★

Τὸν ἁρμόδιον εἰς μάτην τὸ κοινὸν ζητᾶ τουτέστι,
μιὰ καὶ τὸ δημαρχιλίκι... πολυδαίδαλον κατέστη!
Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
κάνουν μέσα σὲ πελάγη κρουαζιέρες τὰ ταξὶ
καὶ νομίζεις, ὅταν βλέπης τῶν ὁδῶν τὴ λασπουριά,
πὼς δὲν εἶσαι στὴν Ἀθήνα, μὰ στοῦ Βάλτου τὰ (χωριά!

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΧΑΘΗΚΕ

Ἡ Εὔα κύτταξε τὸ σούρουπο ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς πλούσια ἐπιπλωμένης κάμαρας της. Ὕστερα πῆγε στὸ λουτρὸ καὶ βουτήχτηκε μ' ἀπόλαυσι στὸ χλιαρὸ νερό. Μισόκλεισε τὰ μάτια της καὶ συλλογίστηκε τὴν «τρέλλα» της.

Ἡ ζωή της εἶχε κυλήσει πάντα, μονότονη καὶ ἄχρωμη, σὲ μιὰ κοιμισμένη ἐπαρχιακὴ πόλι. Ἦταν ὀρφανή, ζοῦσε μαζὶ μὲ μιὰ γρηὰ θεία της κι' εἶχε κάποια μικρὴ ἐργασία. Περνοῦσε τὶς ἐλεύθερες ὧρες της καταβροχθίζοντας ρωμαντικὰ μυθιστορήματα κι' ὀνειροπολῶντας.

Τώρα, εἶχε ἔρθει στὴν πρωτεύουσα, μὲ ὅλες τὶς οἰκονομίες της στὴν τσάντα της, κι' εἶχε μείνει στὸ μεγάλο ἐκεῖνο ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ ζήση μερικὲς μέρες σὰν τὶς ἡρωΐδες τῶν μυθιστορημάτων.

Ἦταν 24 χρόνων, ντυνόταν ἀρκετὰ κομψά, κι' ἡ ὀμορφιά της εἶχε διατηρηθῆ ἄθικτη ἀπ' τὴν ἤρεμη καὶ μεθοδικὴ ζωὴ ποὺ περνοῦσε... Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν μέσ' στὸ μυαλό της κι' ἑνώνονταν σὲ μιὰ μονάχα, γεμάτη γλύκα καὶ γοητεία: Διψοῦσε γιὰ μιὰ ρωμαντικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια!

Τὸ βράδυ, ἄρχισε νὰ ντύνεται γιὰ τὸ χορὸ τοῦ ξενοδοχείου. Διάλεξε τὸ καλύτερό της φόρεμα καὶ στόλισε τὸ στῆθος της μ' ἕνα μπουκέτο μπλὲ ζουμπούλια.

Ὅταν κατέβηκε στὴ μεγάλη σάλλα, τὴ βρῆκε γεμάτη κομψὸ κόσμο. Προχώρησε, μὲ κάποια συστολή, καὶ κάθησε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι.

Σὲ λίγο, τὴν πλησίασε ἕνας ψηλὸς καὶ μελαχροινὸς νέος, ἄψογα ντυμένος, καὶ τῆς ζήτησε νὰ χορέψουνε. Σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε στὴν πίστα.

Τῆς φαινόταν πὼς ζοῦσε ἕνα ὄνειρο, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον, τόσο διαφορετικὸ ἀπ' τὴ μονότονη ἐπαρχία ὅπου εἶχε ζήσει τόσα χρόνια, μόνη καὶ παραμελημένη...

Χόρεψε πολλὲς φορές, πάντα μὲ τὸν ἴδιο καβαλιέρο. Πῆγαν μαζὶ στὸ μπάρ.

Ὁ κομψὸς νέος τῆς συστήθηκε: Λεγότανε Φράνκ Νόμπλ. Εἶχε λεπτοὺς τρόπους κι' ἁρμονικὴ φωνή. Ἡ Εὔα τὸν εὕρισκε θαυμάσιο.

«Ἴσως νᾶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ περίμενα... ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἐρωτικῆς περιπετείας μου!» σκέφθηκε μὲ βαθειὰ χαρά.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔνοιωσε νὰ τὴν πλημμυρίζουν γλυκὰ συναισθήματα...

Ἀκολούθησαν κι' ἄλλα βράδυα, ὅμοια μὲ τὸ πρῶτο. Κάθε φορά, ἡ Εὔα δοκίμαζε μιὰ καινούργια χαρά, πιὸ ζωηρή, πιὸ τέλεια...

Ὁ Φράνκ τῆς ἄρεσε. Καὶ τὸ γυναικεῖο της ἔνστικτο τῆς ἔλεγε πὼς δὲν εἶχε μείνει κι' ἐκεῖνος ἀναίσθητος στὴ γοητεία της.

Τὸν σκεπτόταν ὁλοένα. Ἔνοιωθε πὼς τὸν ἀγαποῦσε... Τί χαρά, τί εὐτυχία, ἂν περνοῦσε ὅλη της τὴ ζωὴ δίπλα σ' ἕναν ἄντρα τόσο λεπτὸ καὶ καθὼς πρέπει!...

Κι' ὕστερα, ἔπρεπε νᾆταν πολὺ πλούσιος ὁ Φράνκ. Γιατὶ ἀλλοιῶς πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ζῆ ἔτσι ξέγνοιαστα, τὴ «μεγάλη ζωή»;

Ἐνῶ αὐτὴ σὲ λίγες μέρες θἄπρεπε νὰ γυρίση στὴν ἐπαρχία της. Ἂς μποροῦσε τουλάχιστον, πρὶν φύγη, νὰ διαβάση τὰ αἰσθήματα τοῦ Φράνκ, νὰ βεβαιωθῆ ἂν τὴν ἀγαποῦσε λίγο!...

...Προτελευταῖο βράδυ. Κάθονται οἱ δυό τους σ' ἕνα μοναχικὸ τραπέζι.

— Εἶσαι γοητευτική, μικρή μου Εὔα! λέει ὁ νέος μὲ πάθος. Σ' ἀγαπῶ!

— Γιὰ πάντα; ρωτάει ἐκείνη ψιθυριστά, μὲ μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα.

— Ναὶ γιὰ πάντα.

Ἡ σάλλα ἔχει σχεδὸν ἀδειάσει. Ὁ Φράνκ σκύβει πάνω ἀπ' τὴν Εὔα καὶ τὴ φιλεῖ ἀτελείωτα... Ἐκείνη νοιώθει πὼς πρέπει νὰ μιλήση, νὰ τοῦ φανερώση ποιά εἶναι πραγματικά. Μὰ ὕστερα σκέπτεται:

«Γιατὶ νὰ μιλήσω; Ἴσως, αὔριο βράδυ, θὰ μὲ σφίξη πιὸ πολύ, θὰ μοῦ χαμογελάση καὶ θὰ μοῦ ζητήση νὰ μείνω κοντά του γιὰ πάντα...»

Τὸν καληνυχτίζει κι' ἀνεβαίνει στὴν κάμαρά της. Βγαίνει στὸ μπαλκόνι. Ἕνα γειτονικὸ ρολόϊ χτυπάει 3. Τὸ φεγγάρι σκορπίζει τὸ χλωμό του φῶς. Ἡ Εὔα εἶναι ταραγμένη. Πονάει τὸ κεφάλι της. Ἴσως βρῆ μιὰ ἀσπιρίνη στὸ θυρωρεῖο!

Βγαίνει πάλι ἀπ' τὴν κάμαρά της. Καί, πρὶν φτάση στὴ στροφὴ τοῦ μισοφωτισμένου διαδρόμου, ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Φράνκ νὰ λέη στενοχωρημένα:

— Μά, κύριε, διευθυντά, σᾶς βεβαιῶ...

— Βρίσκεστε ἐδῶ γιὰ δουλειά, κι' ὄχι γιὰ φλέρτ! τὸν διακόπτει ξερὰ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου. Ὀφείλετε νὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας μ' ὅλες τὶς πελάτισσες, δίχως προτιμήσεις. Γι' αὐτὸ σᾶς κρατάω ἐδῶ, σᾶς τρέφω καὶ σᾶς ντύνω! Δὲν εἶσαστε παρὰ μιὰ κούκλα, ποὺ μιλάει καλά, ντύνεται κομψὰ καὶ ξέρει νὰ χαμογελάη. Σᾶς προειδοποιῶ: Ἂν δὲν ἀλλάξετε διαγωγή, θὰ σᾶς ἀπολύσω... Ὁρίστε, πᾶρτε τὰ ποσοστὰ γιὰ τὶς σαμπάνιες ποὺ κάνατε νὰ πιοῦνε...

Ἡ Εὔα δὲν μπορεῖ ν' ἀκούση περισσότερα. Ἀκουμπάει στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση, γιατὶ κοντεύει νὰ λιποθυμήση. Τὸ κεφάλι της τῆς φαίνεται βαρύ, μολυβένιο. Περνάει τὸ χέρι της ἀπ' τὸ μέτωπό της, σὰν νὰ θέλη νὰ ξεκαθαρίση τὶς ἰδέες της. Ὕστερα ἀπομακρύνεται κι' ἀνεβαίνει μὲ κόπο τὴ σκάλα.

Δὲν κλαίει. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε στέγνωσαν τὰ δάκρυά της.

Μαζεύει τὰ πράγματά της, μὲ μηχανικὲς κινήσεις, καὶ τὰ βάζει στὴ βαλίτσα της. Κατεβαίνει στὸ χὼλ καὶ πηγαίνει στὸ ταμεῖο.

— Τὸ λογαριασμό, παρακαλῶ, λέει σιγανά. Θὰ φύγω ἀμέσως.

— Ἀμέσως; Μά, δεσποινίς, τὸ πρῶτο τραῖνο...

— Ἀδιάφορο. Θὰ φύγω τώρα ἀμέσως.

— Ὅπως θέλετε...

Τὸ ταξὶ εἶν' ἕτοιμο τώρα, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ Εὔα ἀνεβαίνει, μὲ κουρασμένες κινήσεις. Ὁ σωφὲρ δένει τὴ βαλίτσα της στὸ πίσω μέρος καὶ βάζει μπροστὰ τὸ μοτέρ.

Ἕνας ἄντρας περνάει δίπλα στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἡ Εὔα τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως, κι' ἡ καρδιά της σφίγγεται πονεμένα.

Εἶν' ὁ Φράνκ! Φοράει ἕνα ξεθωριασμένο παλτὸ καὶ μιὰ παληὰ ρεμπούπλικα. Κρατάει ἕνα τσιγάρο κρεμασμένο στὰ χείλη του.

Προχωρεῖ γιὰ λίγο δίπλα στ' αὐτοκίνητο, ποὺ ἔχει ξεκινήσει σιγά-σιγά.

Κι' ἡ Εὔα δοκιμάζει τὴν ἐντύπωσι πὼς φεύγουνε μαζί, γιὰ μιὰ χώρα μακρυνή, τριανταφυλλένια...

Τώρα νοιώθει ὅλη τὴν πικρία τῆς ἀπογοητεύσεώς της.

Προσπάθησε νὰ δραπετέψη ἀπ' τὸν κόσμο της, ἀπ' τὴ μετριότητα ποὺ τὴν τριγύριζε... καὶ κατάφερε μονάχα νὰ βρῆ τὴν εἰρωνεία τῆς Τύχης! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε τραβήξει, εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ταπεινός, ἕνα πλᾶσμα ποὺ δὲν κατορθώνει νὰ δραπετέψη ἀπ' τὸν ἑαυτό του κι' ἀπ' τὸν κόσμο του...

Τ' αὐτοκίνητο τρέχει.. Ὁ Φράνκ δὲν βρίσκεται πιὰ δίπλα του.

Ἡ γοητεία χάθηκε. Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια...

Λ. ΜΑΝΤΟΒΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γέλωτες

Παρὰ τὰς ἀτυχίας μου τὰς πλείστας, ὡς γνωστόν,
ἐν τούτοις περιπέτειαν φεφλογερὰν ζητῶν
καὶ γὰρ τυγχάνων ἄξιος βραβείου καλλιστείων
μετέβην χθὲς περιχαρὴς εἰς ζαχαροπλαστεῖον.
Πεντάδα δὲ ἐξ Ἀτθιδῶν ἐκεῖσε συναντήσας
καὶ τὴν σφοδρὰν σαγήνην μου εὐθὺς ἐξαπολύσας
συλλήβδην οὖν τὰς ἔφερον ἐν ἀκαρεῖ καπάκιον
ποιήσας δὶς ὑπόκλισιν καὶ τρίπαξ τὸ... ματάκιον.
Τουτέστιν ἐθαμβώθησαν κι' αἱ πένδε ἐξ ἀπίνης
ἐφ' ᾧ ὡς μέγας Δὸν-Ζουὰν καὶ πάντοτε τσαχπίνης
ἥπλωσον τὴν χερούκλαν μου ἐκτάδην κι' ἐπαρκῶς
κι' ἁπάσας τὰς ἐθώπευσον εὐθὺς μαγουλικῶς.
Καὶ εἰς τὸ κέφιον ἐλθών, πρὸς δὲ ἐπιθυμήσας
νὰ προκαλέσω γέλωτα εἰς ταύτας τὰς γοήσσας,
διὰ πολλῶν ἱστοριῶν ἐν πρώτοις τὰς ἐζάλισον
καὶ εἶτα οὖν ὁ ταρνανεὺς δεινῶς τὰς... ἐγαργάλησον.
Σφοδρῶς τὰς ἐγαργάλησον πρὸς πλή-
(ρη καγχασμὸν
καὶ ἵνα θραύσω συναφῶς μετὰ τῶν
(Δίδων πλάκα,
πλήν, ὦ θεοί, ὦ Ἄπολλον, μετά τινων
(στιγμῶν
ἐκεῖναι ἀνεβόησαν: «Τί γαργαλᾶς, ρὲ
(βλάκα;»
Καὶ πάραυτα μὲ ἥρπασαν κι' οἱ πένδε
(μεθ' ὁρμῆς
καὶ μίαν τούρταν συναφῶς μοὶ ἐφό-
(ρεσαν σαρίκιον
κι' ἀντὶ νὰ μειδιάσωσιν, ὡς ἤλπιζον,
(αἱ Μὶς
μ' ἐμένα φεῦ! ἐγέλασεν τὸ... παρ-
(δαλὸν κατσίκιον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Τὸ ἀμερικανικὸ μουσικὸ συγκρότημα τῶν νέγρων, ποὺ ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, παρουσιάζει ἕνα θέαμα καταπληκτικό, πλαισιωμένο ἀπὸ ὡραῖα νέγρικα τραγούδια.

— Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι τελευταῖα στὸ Παρίσι, ὅπου τὸ ἴδιο συγκρότημα ἐμφανίσθηκε ἐπὶ τρεῖς μῆνες, οἱ Γάλλοι θεαταί, ποὺ δὲν φημίζονται καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό τους κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως, σηκώνονταν ὄρθιοι καὶ χειροκροτοῦσαν, διακόπτοντες τοὺς ἠθοποιούς.

— Τὸ ἀμερικανικὸ αὐτὸ μουσικὸ συγκρότημα, ποὺ γυρίζει ὅλο τὸν κόσμο, παίζει παντοῦ τὸ ἴδιο ἔργο, τὸ «Πόργκυ καὶ μπές», μὲ μουσικὴ τοῦ Γκέρσουϊν.

— Στὴν παράστασι, μὲ σκηνοθεσία τοῦ διάσημου Ρόμπερτ Μπρήν, λαμβάνουν μέρος 50 ἠθοποιοὶ νέγροι. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ δυὸ λευκοί, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ρόλοι, ὁ ἕνας ποὺ ὑποδύεται τὸν ἀστυνομικὸ καὶ ὁ ἄλλος τὸ δικαστή.

— Τὸ ἀμερικανικὸ συγκρότημα ἔχει πάντοτε μαζί του ἀποσκευὲς ποὺ ζυγίζουν 16 τόννους. Σ' αὐτὲς περιλαμβάνονται τὰ σκηνικά, τὰ κοστούμια καὶ οἱ εἰδικὲς ἐγκαταστάσεις φωτισμοῦ, ποὺ συνδυάζονται μὲ τὴν κίνησι καὶ δίνουν μία ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια σὲ ὅλη τὴν παράστασι.

✪ Ἡ περιοδεία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου στὴ Γερμανία, μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὁριστική. Ὁ κρατικὸς θίασος θὰ παρουσιάση σὲ δυὸ παραστάσεις, ὁλόκληρη τὴν «Ὀρέστεια», πρῶτα στὸ Βισμπάντεν κι' ἔπειτα σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Γερμανίας.

✪ Ὁ συγγραφεὺς Χρ. Γιαννακόπουλος, ποὺ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, διακόπτει τώρα τὴν συνεργασία του μὲ τὸν Ἀλέκο Σακελλάριο, θὰ ἀναλάβη τὸ καλοκαῖρι τὴ διεύθυνσι ἑνὸς καινούργιου θεάτρου.

— Τὸ νέο αὐτὸ θέατρο θὰ παρουσιάση ἕνα ἐντελῶς καινούργιο εἶδος γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, μὲ αὐτοτελῆ μουσικὰ σκέτς.

✪ Ἐξ ἄλλου, μιὰ γνωστὴ τραγουδίστρια, ἡ Τούλα Λαμάρ, θὰ κάμη ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὴν ἐμφάνισί της ὡς ἐπιχειρηματίας, μὲ ἕνα κέντρο, ποὺ θὰ λειτουργῆ μὲ τὸ ὄνομά της.

✪ Ὁ νέος μουσικὸς θίασος τῆς Ἡρ. Χαντᾶ, μὲ συνεργασία τῆς Μπέμπας Δόξα, τοῦ Σπαρίδη, τοῦ Βασταρδῆ, τοῦ Σάμη καὶ τοῦ Μάγκλερ, θὰ κάμη τὴν πρώτη του ἐμφάνισι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, στὴν Καλαμάτα, μὲ τὴν ἐπιθεώρησι «Σουσουράδα». Ἐν συνεχείᾳ δὲ θὰ παίξη στὴν Κέρκυρα.

✪ Στὴν ἀποχαιρετιστήριο, ποὺ ἔδωσε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὁ κωμικὸς Φίλιος Φιλιππίδης, δέχθηκε πολλὰ πρωτότυπα δῶρα. Μεταξὺ ἄλλων ἦταν καὶ δύο ὁρμαθοὶ μπανάνες, ἀπὸ ἰθαγενεῖς θαυμαστάς του!

✪ Ὁ γνωστὸς χορευτὴς Ρομπέρτος Σαραγᾶς, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του, προκειμένου νὰ συνεχίση ἐκεῖ τὶς σπουδές του, θὰ δώση δυὸ ρεσιτάλ, ἕνα στὸν Πειραϊκὸ Σύνδεσμο καὶ ἕνα στὸ Θέατρο Ἀθηνῶν.

✪ Μία ἀκόμη Ἑλληνίδα, μετὰ τὴν Εἰρήνη Παππᾶ καὶ τὴν Βιργινία Πετιμεζάκη, ἡ Ρία Πολιουδάκη, πρόκειται νὰ κάμη τὴν ἐμφάνισί της στὸν ἰταλικὸ κινηματογράφο.

— Χωρὶς νὰ εἶναι καλλιτέχνις ἡ Πολιουδάκη, τὸ καλοκαῖρι, ὅταν παραθέριζε στὴν Ἰταλία, προεκρίθη ἀπὸ Ἰταλοὺς παραγωγούς, γιὰ νὰ παίξη σὲ ἕνα νέο φίλμ, μὲ τὸν τίτλο «Ἕνα κομματάκι τοῦ οὐρανοῦ».

— Στὴ νέα Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα, ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὴν Ἄβα Γκάρτνερ, δόθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς κινηματογραφιστάς, τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Ρία Γκάντνερ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

κυρία Ξανθίππη η δυναμική

Τὸ κερδισμένο λαχεῖο

Καθὼς λέγαν περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων — καὶ τὸν λόγον εἶχε, φυσικά, ἡ κ. Ξανθίππη, ποὺ προεδρεύει πάντα σὲ ὁποιαδήποτε συγκέντρωσι — χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ σὲ λίγο ἡ ὑπηρεσία εἰδοποίησε τὴν οἰκοδέσποινα:

— Κυρία, σᾶς ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο.

— Ποιὸς εἶναι;

— Δὲν ξέρω. Κάποιος κύριος.

Σηκώνεται ἡ κυρία, πηγαίνει στὸ τηλέφωνο καὶ σὲ λιγάκι ἐπιστρέφει στὸ σαλόνι καταγανακτισμένη. Ἦταν κάποιος ἄγνωστος, ποὺ μόλις ἄκουσε τὸ «ἐμπρός», ἔκλεισε ἀμέσως, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Προτοῦ ἀκόμα προφτάση καλὰ-καλὰ νὰ τελειώση τὴν κουβέντα της, ἡ οἰκοδέσποινα, ἀμέσως ἅρπαξε τὸ θέμα τοῦ τηλεφώνου ἡ κ. Ξανθίππη καὶ ἀνέπτυξε, μὲ τὴ γνωστὴ μαχητικὴ εὐφράδειά της, τὶς ἀπόψεις της:

— Χρυσῆ μου, καὶ σοῦ κάνει ἐντύπωσι αὐτό, ὅτι, δηλαδή, κάποιος σὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ σηκώση ἀπ' τὴ θέσι σου; Ἀμ' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα βρωμιές, ὅπως συνηθίζουν τόσοι καὶ τόσοι κακοήθεις, ποὺ παίρνουν, τηλεφωνᾶνε, σὲ ἀπασχολοῦν, μιλοῦν σοβαρὰ κι' ὕστερα ἀπότομα σοῦ λένε μερικὲς κουβέντες, ποὺ μένεις μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἐδῶ, χρυσῆ μου, στὴν Ἑλλάδα, εἴμαστε ἀγριάνθρωποι ἀκόμα καὶ ὑπάρχει πολὺς κόσμος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βλέπη τὸ τηλέφωνο σὰν μιὰ εὐκαιρία νὰ τὴν σκάση τοῦ ἀλλουνοῦ ἢ νὰ βγάλη ἀπὸ μέσα του ὅλη τὴν προστυχιά του. Πά, πά, πά! Ξέρετε τί τραβάει ὁ καϋμένος ὁ κόσμος μὲ τὸ τηλέφωνο;

Κάποια ρώτησε:

— Σᾶς τὴ σκᾶνε κι' ἐσᾶς, κ. Ξανθίππη;

— Ἐμένα;

Κι' ἄστραψε τὸ μάτι της:

— Τοὺς παίρνει ὁ διάολος! Πρῶτα-πρῶτα, ἄλλωστε, ἐγὼ τοὺς καταλαβαίνω αὐτοὺς τοὺς βρωμιάρηδες καὶ τοὺς κλείνω ἀμέσως τὸ τηλέφωνο. Καμμιὰ χαζὴ εἶμαι νὰ πέσω σὲ παγίδες καὶ σὲ φάρσες; Ἄμα ὁ ἄλλος δὲν μοῦ πῆ ποιὸς εἶναι, ποτὲ δὲν συνεχίζω τηλεφώνημα. Συνήθως, ὅμως, παίρνω μυρουδιὰ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, καὶ τὸν διαβολοστέλνω, προτοῦ προφτάση νὰ μοῦ πῆ τὴν ἐξυπνάδα του!...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὅλες οἱ κυρίες καὶ οἱ κύριοι, θυμήθηκαν διάφορες περιπτώσεις τηλεφωνικῶν φαρσῶν — ἄλλος ἔλεγε τοῦτο, ἄλλος τὸ ἄλλο, ἡ μία ἔλεγε πῶς τὴν ἔπαθε μὲ κάποιον πρόστυχο, ἡ ἄλλη πῶς τὴν ξυπνῆσαν στὶς δυὸ τὸ πρωΐ. Καὶ ἐνῶ ὅλοι καὶ ὅλες γελοῦσαν, μὲ τὰ παθήματά τους, ἡ κ. Ξανθίππη εἶχε ἀνάψει γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἄλλων καὶ εὐχόταν νὰ τῆς στείλη ὁ Θεὸς κανέναν φαρσὲρ νὰ τὸν συγυρίση τόσο καλά, ποὺ νὰ τὸ θυμᾶται σὲ ὅλη τὴ ζωή του.

Ὅταν σὲ λίγο γύρισε στὸ σπίτι της ἡ κ. Ξανθίππη, ἡ ὑπηρέτριά της τῆς εἶπε, ὅτι κάποιος κύριος τὴ ζήτησε στὸ τηλέφωνο.

— Ποιὸς ἦταν;

— Δὲν ξέρω, κυρία.

— Δὲν τὸν ρώτησες τὸ ὄνομά του;

— Τὸν ρώτησα, κυρία, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ εἶπε. Ξέρετε πόσες φορὲς τηλεφώνησε; Τοὐλάχιστον πέντε-ἕξη φορές!

— Χωρὶς νὰ πῆ τὸ ὄνομά του;

— Χωρὶς νὰ τὸ πῆ, κυρία.

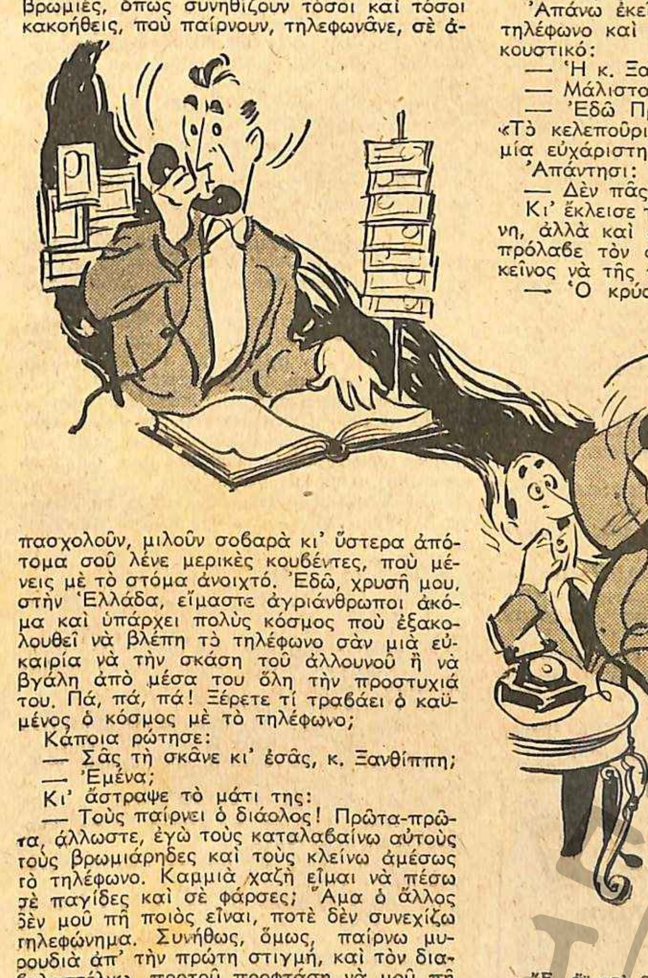

—Ἔ, ἄϊ στὸ διάολο, λοιπόν! οὔρλιαξε πάλι ἡ Ξανθίππη ἀπογοητευμένη.

— Καλά, ἄσε νὰ ξανατηλεφωνήση καὶ τὸν συγυρίζω ἐγώ.

Ἀπάνω ἐκεῖ ἀκριβῶς, χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνο καὶ ἡ κ. Ξανθίππη πῆγε στὸ ἀκουστικό:

— Ἡ κ. Ξανθίππη Χατζηγλωσσαρᾶ;

— Μάλιστα. Ποιὸς τηλεφωνεῖ;

— Ἐδῶ Πρακτορεῖον Ἐθνικοῦ Λαχείου «Τὸ κελεποῦρι». Ἔχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω μία εὐχάριστη εἴδησι...

Ἀπάντησι:

— Δὲν πᾶς στὸ διάολο, βλάκα!

Κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καταγανακτισμένη, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἱκανοποιημένη, γιατὶ πρόλαβε τὸν φαρσέρ, προτοῦ προλάβη ἐκεῖνος νὰ τῆς πῆ τὴν ἐξυπνάδα του:

— Ὁ κρύος! Ἀκοῦς πρακτορεῖον Ἐθνικοῦ Λαχείου! Καὶ τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὰ λαχεῖα;

Δὲν περνᾶνε, ὅμως, πέντε λεπτὰ καὶ νάσου πάλι χτυπᾶ τὸ τηλέφωνο.

Μπουρινιασμένη ἡ κ. Ξανθίππη, τρέχει καὶ ἁρπάζει τὸ ἀκουστικό, μὲ διάθεσι ἐπιθετική:

— Ἐμπρός!

— Ἡ κυρία Χατζηγλωσσαρᾶ;

— Μάλιστα.

— Ξανθίππη;

— Μάλιστα, μάλιστα. Λέγετε, τί θέλετε;

— Κυρία μου, σᾶς πῆρα πρὸ ὀλίγου στὸ τηλέφωνο καὶ μὲ βρίσατε. Σᾶς εἶπα, ἐδῶ εἶναι πρακτορεῖον Ἐθνικοῦ Λαχείου «Τὸ κελεποῦρι».

— Ἔ, καὶ λοιπόν;

— Κερδίσατε ἕνα ποσόν...

Ὅπου ἀνάβει πλέον καὶ κορώνει, γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ κ. Ξανθίππη:

— Βρὲ βλάκα, ἠλίθιε, χαζέ, γελοῖε, κρύε, σαχλέ, δὲν ἔχεις ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνη παρὰ κάθεσαι καὶ παίρνεις τὰ τηλέφωνα κι' ἐνοχλεῖς τὸν ξένο κόσμο; Ἄ στὸ διάολο, κρύε!

Κλείνει καὶ ξανακλείνει, τρίζοντας τὰ δόντια:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μὲ τὰ λαχεῖα καὶ μὲ τὰ πρακτορεῖα; Ἡ νόμισε ὁ ἠλίθιος πὼς εἶμαι καμμιὰ κουτορνίθα νὰ πιάση κουβέντα μαζί μου καὶ νὰ μοῦ τὴ σκάση; Τὸ ζῶον!

Μετὰ τρία λεπτά, ὅμως, ξαναχτυπᾶ τὸ τηλέφωνο κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τινάζεται ἀπάνω, ἔξαλλη, ἡ κ. Ξανθίππη κι' ὁρμᾶ στὸ τηλέφωνο σὰν θάλασσα φουρτουνιασμένη:

— Ἐμπρόόόόόός!

Ἔτρεμε ἡ φωνὴ ἀπ' τὸ κακό της κι' ἦταν τὰ νεῦρα της ἀναστατωμένα ὅταν ἀκούστηκε πάλι ἡ ἴδια φωνὴ σὲ τόνο διαμαρτυρίας:

— Μά, κυρία μου, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατί μὲ βρίζετε καὶ μοῦ κλείνετε τὸ τηλέφωνο;

Ἐδῶ πιὰ ξέσπασε ἡ μπόρα:

— Βρὲ γαϊδοῦρι, ζῶον, βλάκα, κτῆνος, παληάνθρωπε, συχαμερέ, ἐλεεινέ, μὲ μένα βρῆκες νὰ παίξης, σαχλαμάρα;

— Μά, κυρία μου...

— Οὖστ' ἀπὸ κεῖ!

— Μά, ἀκοῦστε με!

— Οὖστ, στὸ διάολο!

— Κερδίζετε, κυρία μου!

— Βρέ, τί κερδίζω, κρύε; Χωρὶς νὰ πάρω λαχεῖο θὰ κερδίσω; Ἄ, νὰ χαθῆς, νὰ χαθῆς, παληάνθρωπε!

Δυὸ λόγους εἶχε νὰ θυμώση τόσο πολὺ ἡ κ. Ξανθίππη: Πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴ φάρσα. Κι' ὕστερα γιὰ τὸ λαχεῖο, μὲ τὸ ὁποῖον κάποιος γνωστός της — ποὺ ἤξερε, προφανῶς, τὴν ἀτυχία της — ἤθελε νὰ τὴ δουλέψη. Γιατὶ ἡ κ. Ξανθίππη χρόνια ἀγόραζε λαχεῖα καὶ ποτὲ δὲν κέρδιζε, γι' αὐτὸ εἶχε κάνει ὅρκο:

— Ἂν ξαναγοράσω ἐγὼ λαχεῖο, νὰ μὴ μὲ λένε Ξανθίππη! Τοὺς παληανθρώπους! Τοὺς ἀπατεῶνες! Μαζεύουν τὰ λεφτὰ τοῦ κόσμου κι' ὕστερα τὰ βγάζουν σ' ὅποιους θέλουν.

Ἦταν φανερό, λοιπόν, ὅτι κάποιος γνωστός της τὴν δούλευε, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ξανθίππη μποροῦσε νὰ σφάξη ἄνθρωπο ἀπ' τὸ κακό της. Ἀλλὰ ὁ φαρσὲρ δὲν σταματοῦσε.

— Ντρίννννν.

— Ἐμπρός...

— Ἀκοῦστε, κυρία μου...

— Πάλι ἐσύ, γαϊδοῦρι! Βρέ, ἀφιλότιμε ἄντρα, δὲν ντρέπεσαι;

Κι' ἔσουρε πάλι ἕνα τσουβάλι χοντρότερες βρισιές, γιατὶ τὴν εἶχε πιάσει πιὰ ὁ μεγάλος ὑστερικὸς θυμός της. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ὁ ἄντρας της καί, βλέποντάς την σ' αὐτὸ τὸ χάλι, ἀνησύχησε:

— Τί ἔχεις, Ξανθίππη;

— Τί νἄχω; Νά, κάποιος ἠλίθιος μ' ἔχει πρήξει ἀπ' τὸ τηλέφωνο. Πρέπει νὰ φροντίσης ἀπ' τὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία νὰ μάθης ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος, ποὺ μᾶς σκαρώνει φάρσες...

— Καὶ τί σοῦ λέει;

— Ὅτι τηλεφωνεῖ ἀπὸ κάποιο πρακτορεῖο «Τὸ κελεποῦρι» καὶ λέει πὼς κέρδισα ἕνα μεγάλο ποσόν.

Ὁ σύζυγος πρῶτα ἄνοιξε τὸ στόμα. Ὕστερα γούρλωσε τὰ μάτια:

— Καὶ τὸν ἔβρισες;

— Γιατί;

— Ξανθίππη μου! Δὲν εἶναι φάρσα! Ἐγὼ ἔχω πάρει ἀπ' τὸ πρακτορεῖο αὐτὸ ἕνα λαχεῖο στ' ὄνομά σου καὶ δὲν σοῦ τὤπα, γιατὶ δὲν θέλεις ν' ἀκούσης γιὰ λαχεῖα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ κ. Ξανθίππη, ἄνοιξε τὸ στόμα. Ὕστερα γούρλωσε τὰ μάτια, κι' ἔπειτα ὥρμησε στὸ τηλέφωνο κατασυγκινημένη, πῆρε τὸ πρακτορεῖο καὶ ζήτησε χίλιες, χίλιες, χίλιες, χίλιες φορὲς συγγνώμην ἀπ' τὸν ὑπάλληλο, γιατί, ἀπὸ παρεξήγησι, τὸν εἶχε σκυλοβρίσει.

— Καὶ πόσα κερδίζω; ρώτησε στὸ τέλος.

— Διακόσες δραχμές!

— Ἔ, ἄϊ στὸ διάολο, λοιπόν! οὔρλιαξε πάλι ἡ Ξανθίππη, ἀπογοητευμένη, κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἔπεσε ξερή, ἀπ' τὸ κακό της.

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

'Αθηναϊκὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ 'Ιωάννας Μπουκουβάλα - 'Αναγνώστου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η Χρηστίνα Πετράκη, ποὺ ζῆ μὲ τὴ μητέρα της φτωχικὰ καὶ μὲ στερήσεις σ' ἕνα ὑπόγειο, καὶ ποὺ ὀνειρεύεται νὰ πάρη ἕνα πλούσιο ἄντρα, προσκαλεῖται ἀπὸ τὴ Τζούλια Φωτίου, μιὰ πλούσια συμμαθήτριά της σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ πάρτυ στὴν Κηφισιά, ὅπου γνωρίζεται μὲ τὸν Θέμο Καλνῆ, ἕνα συμπαθητικὸ τραπεζιτικὸ ὑπάλληλο. Οἱ δυὸ νέοι ἐρωτεύονται καὶ σὲ μιὰ ἐκδρομή τους στὴν Πάρνηθα ὁ Θέμης ἐξομολογεῖται στὴ Χρηστίνα ὅτι εἶναι φτωχός. Μὰ καὶ ἐκείνη τοῦ μιλάει γιὰ τὴ φτώχεια της καὶ ἀποφασίζουν νὰ ποῦν στοὺς δικούς τους ὅτι θὰ παντρευτοῦν. 'Η μητέρα τῆς Χρηστίνας ὅμως πείθει τὴν κόρη της ν' ἀρνηθῆ αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰ νὰ μὴ δυστυχήση ὅπως ἐκείνη. Ἔτσι ἡ Χρηστίνα ἐξηγεῖ στὸν Θέμη ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν παντρευτῆ ἀμέσως, γιατὶ πρέπει πρῶτα νὰ πείση τὴ μητέρα της. 'Εκεῖνος καταλαβαίνει τὴν ἄρνησί της καὶ φεύγει λυπημένος. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ Χρηστίνα πηγαίνει στὸ γάμο τῆς Τζούλιας μὲ τὸν Ἄρη Μεραῖο.

5ον

Ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, οἱ καλεσμένοι ἔπιασαν κουβέντα. Κάποιος νέος βρέθηκε κοντὰ στὴ Χριστίνα. Τὴν κύτταξε μὲ προσοχὴ κι' ἔπειτα τὴ ρώτησε:

— Εἴσαστε ἡ δεσποινὶς Χριστίνα Πετράκη;...

Τὸν ἀναγνώρισε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ φωνή του.

— Καὶ σεῖς εἴσαστε ὁ κύριος Χρόνης Μεραῖος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ γαμπροῦ;

— Σωστά... Πῶς σᾶς φαίνονται αὐτὰ τὰ καραγκιοζιλήκια;

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Αὐτὴ ἡ παράστασι;

— Πολὺ ὄμορφη, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἄ, εἴσαστε, λοιπόν, καὶ σεῖς ἀπὸ τις ρωμαντικὲς ὑπάρξεις ποὺ πιστεύουν ἀκόμα στὸ γάμο;...

— Στὸ γάμο καὶ στὸν ἔρωτα! ἀποκρίθηκε γρήγορα ἡ Χριστίνα κι' αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατά.

«Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶται, συλλογίστηκε, θὰ πῆ ὅτι τοὔκανα ἐντύπωσι, καὶ γιὰ νὰ τοῦ κάνω ἐντύπωσι... ποιὸς ξέρει;»

Εἶχε συνηθίσει ὅλα νὰ τὰ συλλογίζεται συμφεροντολογικά.

'Ο Χρόνης Μεραῖος, ὅμως, πῆρε ἕνα ὕφος κρύο, τὸ ἀκατάδεχτο ὕφος τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα:

— Μὲ συγχωρῆτε... Δὲν ἔχει καμμία σχέσι ὁ ἔρως μὲ τὸ γάμο. Αὐτό, γιὰ νὰ εἴμαστε συνεννοημένοι...

Τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό;

— Γιατί ἔτσι! τῆς ἀποκρίθηκε ξερά, καὶ τῆς γύρισε ἀμέσως τὴν πλάτη, γιὰ νὰ πάη νὰ μιλήση σὲ κάποια ἄλλη κοπέλλα.

'Η Θεώνη ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτησι, τῆς ψιθύρισε:

— Τὸν εἶδες; Εἶναι γιὰ τὰ σίδερα. 'Ανισόρροπος ἄνθρωπος!...

'Η Χριστίνα δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔνοιωσε ὅμως κάποια ἀναστάτωσι στὴν καρδιά της.

Συνάντησι

Ἄρχιζε νὰ διαλύεται ὁ κόσμος. 'Η Χριστίνα στεκόταν παράμερα ἄβουλη, δυστυχισμένη. 'Η σκέψι της πετοῦσε πονεμένα στὸ Θέμη. Μιὰ ἀπέραντη νοσταλγία τὴν κύκλωσε ξαφνικά.

«Τώρα τὸν ἤθελα κοντά μου! Τώρα δὲν θὰ συλλογιζόμουν τίποτα...»

'Απορούσε πῶς δὲν τὸν εἶχαν καλέσει στὸ γάμο. Θὰ ἤθελε νὰ ρωτήση, ἀλλὰ δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῆ.

Τὰ συγχαρητήρια ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα, ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τώρα, ὅταν πρόβαλε ξαφνικὰ ὁ Θέμης Καλνῆς. 'Ερχόταν λαχανιασμένος βιαστικός, ξαναμένος. Ἔτρεξε γρήγορα στὸ νεαρὸ ζευγάρι, καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ ζήσετε! Συγχαρητήρια. Στάθηκε ἀδύνατον ναρθῶ νωρίτερα...

Ἔσφιξαν τὰ χέρια κι' ἔπειτα ὁ Θέμης αἰσθάνθηκε τὰ μάτια τῆς Χριστίνας σὰν μαγνῆτες νὰ τὸν τραβᾶνε. 'Η πρώτη του κίνησι ἦταν νὰ τρέξη κοντά της. Ἔπειτα, τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε κι' ἔμεινε ἀκίνητος, χαιρετῶντας την ἀπὸ μακρυά.

'Η Χριστίνα ἔνοιωσε μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιά της. 'Ο θυμός του τὴν ἔκανε δυστυχισμένη. Θἄθελε νὰ πάη νὰ τοῦ μιλήση πρώτη αὐτή, ἀλλὰ δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ φιλοτιμία της. Ὅταν ὅμως τὸν εἶδε νὰ προχωρῆ νὰ φύγη, δὲν βάσταξε.

Μὲ δυὸ βήματα βρέθηκε δίπλα του.

— Δὲν μοῦ δίνεις οὔτε τὸ χέρι σου; τὸν ρώτησε μὲ παράπονο.

— Δυστυχῶς δὲν κέρδισα κανένα λαχεῖο, τῆς ἀποκρίθηκε κοφτά.

— Καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει οὔτε νὰ χαιρετᾶς;

— Θὰ ἦταν ἄσκοπο γιὰ σένα...

— Θέμη, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε.

Φάνηκε νὰ διστάζη αὐτός. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ἂν θέλης νὰ μιλήσουμε σοβαρά, πᾶμε στὸ Ζάππειο.

— Ἔλα, μὲ τρόπο, νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδησι.

Ἔκαναν νὰ ξεκλεφτοῦνε, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ νειόπαντροι προχωροῦσαν στὸ αὐτοκίνητό τους, κι' ὁ κόσμος μαζευόταν γύρω τους.

'Ο πατέρας τῆς Τζούλιας εἶπε δυνατά:

— 'Αργήσατε! Θὰ χάσετε τὸ ἀεροπλάνο!

— Γιὰ ποῦ ἑτοιμάζονται; ρώτησε κάποια κυρία.

Κι' ἡ μητέρα τῆς Τζούλιας ἀποκρίθηκε, μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου:

> **Ἐνσταντανέ**
>
> **'Η «τρομερὴ» λύσι**
>
> 'Ο Μάριος Φανφαρόνος διηγεῖται στοὺς φίλους του μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πιὸ ἄσπονδου ἐχθροῦ του, τοῦ 'Επαμεινώνδα Ταραμᾶ:
>
> —Μᾶς χώριζε ἕνα μῖσος τρομερό... λέει. Ἔπρεπε νὰ τελειώση πιὰ αὐτὴ ἡ κατάστασι... Μιὰ μέρα, ὁ 'Επαμεινώνδας μὲ κάλεσε σπίτι του. Πῆγα πραγματικά. Ὅταν βρέθηκα μπροστά του, τὰ μάτια του πέταξαν ἀστραπές. Καὶ τὰ δικά μου τὸ ἴδιο... Τί τραγικὴ στιγμή!.. «'Ο ἕνας μονάχα ἀπ' τοὺς δυό μας θὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν κάμαρα!» φώναξε ὁ 'Επαμεινώνδας. Ὥρμησα τότε δίχως νὰ διστάσω...
>
> —'Εναντίον του; ρωτᾶνε οἱ ἀκροαταὶ μ' ἕνα ρῖγος τρόμου.
>
> —Ὄχι. Ὥρμησα ἔξω...
>
> —Καὶ λοιπόν;
>
> —Μὰ δὲν καταλαβαίνετε πῶς ἔδωσα ἔτσι μιὰ λύσι τρομερή; Μόνον ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας θἄβγαινε ζωντανὸς ἀπ' τὴν κάμαρα. Βγῆκα ἐγώ. 'Επομένως, ὁ 'Επαμεινώνδας... πρέπει νὰ πέθανε!
>
> Ο ΦΑΚΟΣ

— Θὰ κάνουν ἕνα ὡραῖο ταξιδάκι, δυὸ μῆνες: 'Ελβετία, Αὐστρία, Νορβηγία, 'Αγγλία. Στὸ τέλος θὰ περάσουν φυσικὰ κι' ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' ἀπὸ τὴν 'Ιταλία.

Ἦταν μοιραῖο νὰ εἰπωθοῦν αὐτὰ τὰ λόγια ἐκείνη τὴ στιγμή; Τὰ μαγικὰ ὀνόματα τῶν μακρυνῶν χωρῶν ἔπεσαν στὴν καρδιὰ τῆς Χριστίνας σὰν σταγόνες παγωμένες νεροῦ ἀπάνω στὴ φωτιά. Ὅλη ἡ φλόγα ποὔνοιωθε πρὶν λίγα δευτερόλεπτα γιὰ τὸν Θέμη, ἔσβυσε μὲ μιᾶς. Κι' ἡ ἴδια ἀπόρησε πῶς πλημμύρισε ἡ καρδιά της μὲ μιὰ ἄγρια ζήλεια ἔτσι ξαφνικά. Μὲ ζήλεια καὶ μ' ἕνα τρελλὸ πόθο νὰ βρεθῆ κι' αὐτὴ μιὰ μέρα στὴν ἴδια θέσι.

'Ο Θέμης τὴ σκούντησε καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἔλα γρήγορα, τώρα ποὺ ὅλοι εἶναι ἀπασχολημένοι, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ σχόλια.

Τὴν τράβηξε σχεδὸν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ 'Αμαλίειο. Σὲ λίγο χώνονταν στὶς μισοσκότεινες κιόλας ἀλλέες τοῦ Ζαππείου.

Προχωροῦσαν σιωπηλοί. 'Ο Θέμης περίμενε ν' ἀρχίση αὐτή. 'Η Χριστίνα ὅμως οὔτε συλλογιζόταν σχεδὸν ὅτι τὸν εἶχε δίπλα της. Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, γεμᾶτα πόθο, ἔβλεπε μπροστά της τὸν Ἄρη, ψηλό, ξανθό, βόρειο καὶ πίσω του ἀντίκρυζε σὰν μακρυνὸ πανόραμα πύργους βορεινοὺς καὶ πάρκα παραμυθένια, καὶ δρόμους ἀπέραντους καὶ βιτρίνες μαγικές.

— Θέλεις νὰ καθήσουμε ἐδῶ; τὴ ρώτησε ὁ Θέμης δείχνοντας ἕνα πάγκο παράμερα.

Κάθησε ἡ Χριστίνα μηχανικά. Πάλι μιὰ βαρειὰ σιγὴ ἔπεσε ἀνάμεσά τους.

— Λοιπόν; Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; ρώτησε ὁ Θέμης σοβαρά.

'Η φωνή της ἀκούστηκε βασανισμένη:

— Θέμη... ἤθελα νἄξερες πόσο ὑπόφερα αὐτὸ τὸν καιρό.

— Δὲν φταίω ἐγώ.

— Ὄχι... ναί... δὲν ἔπρεπε νὰ θυμώσης.

— Κι' ἂν δὲν ἦταν θυμός; Κι' ἂν ἦταν πόνος καὶ σ' ἐμένα; τῆς ἀποκρίθηκε γρήγορα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξαφανιστῆς.

— Μά, αὐτὸ δὲν μοὔδωσες νὰ καταλάβω ὅτι ἐπιθυμοῦσες;

— Ὄχι, Θέμη. Μποροῦμε πάντα νἄμαστε καλοὶ φίλοι.

— Αὐτὸ θέλησες νὰ μοῦ πῆς; Γι' αὐτὸ ἤρθαμε ἐδῶ;

— Θέμη, σὲ παρακαλῶ, μὴν ἐξωθῆς τὰ πράγματα. Δὲν εἴμαστε σὲ θέσι νὰ παντρευτοῦμε, πρέπει νὰ τὸ καταλάβης αὐτό. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ βλεπόμαστε...

— Ἴσως γιὰ σένα νὰ μὴν ὑπάρχη λόγος. Γιὰ μένα ὅμως ὑπάρχει Χριστίνα! Γιατὶ δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μ' ἀγαπᾶς, νὰ θέλης νὰ μὲ βλέπης, νἄμαστε «καλοὶ φίλοι» ὅπως λές, καὶ συγχρόνως νὰ εἶσαι ἐρωτευμένη μαζί μου. Γιὰ μένα θὰ ἦταν ἕνα ἀβάσταχτο μαρτύριο νὰ σὲ βλέπω καὶ νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ἀγάπη...

— Ποιὸς θὰ σ' ἐμποδίζη;

— 'Η ἠθική! τῆς ἀποκρίθηκε σοβαρά. Χριστίνα, δὲν εἶσαι γιὰ μένα μιὰ ἐφήμερη περιπέτεια. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ σὲ βλέπω ἔτσι, χωρὶς σκοπό, καὶ νὰ μιλᾶμε γιὰ διάφορα ζητήματα. Ἂν μ' ἀγαποῦσες ὅπως σ' ἀγαπῶ, θὰ τὸ καταλάβαινες.

— Τὸ καταλαβαίνω, Θέμη.

— Ὄχι. 'Εσύ, Χριστίνα, φαντάζεσαι πῶς μ' ἀγαπᾶς. Κατὰ βάθος ὅμως δὲν αἰσθάνεσαι τίποτε γιὰ μένα... Ἢ τὸ πολὺ-πολὺ κάποια ἕλξι, ποὺ σὲ κάνει νὰ πιστεύης ὅτι μ' ἀγαπᾶς.

— Δὲν πιστεύεις πῶς ἤμουν δυστυχισμένη; πῶς εἶμαι δυστυχισμένη; Πῶς στὴ σκέψι ὅτι ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο ἀνάμεσά μας μοὔρχεται νὰ κλαίω;...

Σταμάτησε, ἡ φωνή της ράγισε.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι ὁρμητικὰ στὸ σκοτάδι.

— Χριστίνα! Εἶσαι τρελλή. Στὸ λέω, εἶσαι τρελλή. Ἄφησε τὴν καρδιά σου ἐλεύθερη. Ἔλα, νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως κι' ὅλας. Δὲν πρόκειται νὰ πεινάσουμε. Καὶ μονάχα μὲ τὸ μισθό μου θὰ τὰ βγάζαμε πέρα. Ἂν θελήσης ὅμως νὰ ἐργαστῆς κι' ἐσὺ λίγα χρόνια, θὰ πᾶμε περίφημα. Γιατί φοβᾶσαι ἔτσι; Γιατί πιστεύεις τόσο πῶς εὐτυχία εἶναι τὸ χρῆμα;

Ἄφησε τὸ χέρι της ἀκίνητο μέσα στὸ δικό του.

— Εἶδες τὸν Ἄρη μὲ τὴ Τζούλια; ψιθύρισε σὰ νὰ μιλοῦσε μονάχη της.

— Αὐτοὺς ζηλεύεις;

— Ναί... Θἄθελα μιὰ τέτοια ζωή, τοῦ ἀποκρίθηκε σιγανά.

Τράβηξε ὁ νέος τὸ χέρι του.

— Τότε δὲν ἔχομε πιὰ τίποτε νὰ ποῦμε.

— Πάλι θύμωσες Θέμη; Γιατί δὲν προσπαθεῖς νὰ μὲ καταλάβης; Γιατί δὲν συμμερίζεσαι;...

— Τὴν τρέλλα σου; Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ τὴ συμμεριστῶ. Χριστίνα, σὲ λυπᾶμαι. Σοῦ λέω ἀλήθεια πῶς σὲ λυπᾶμαι...

— Κι' ἂν τ' ἀποφάσιζα ἐγώ, ἡ μαμά....

— Ἄφησε τὴ μητέρα σου! τῆς εἶπε αὐστηρά. Πὲς τὴν ἀλήθεια! 'Εσὺ διψᾶς γιὰ πλούτη. Θὰ ἔδινες τὴν ψυχή σου γιὰ νὰ πλουτίσης!...

— Θἄδινα χρόνια τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ μποροῦσες νὰ εἶσαι πλούσιος ἐσύ, Θέμη!...

— Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν γίνεται, θέλεις νὰ παίζης μαζί μου μονάχα...

— Ἄφησέ μου καιρό! παρακάλεσε μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή της.

'Ο Θέμης σηκώθηκε.

— Πᾶμε, Χριστίνα. Ἄδικα ἤρθαμε ἐδῶ...

Προχώρησαν βουβοί, ὥσπου βγῆκαν ἔξω, στὴ φωτισμένη ἀλλέα.

Σήκωσε τὰ μάτια της ἱκετευτικά. Διψοῦσε γιὰ ἕνα φιλί του. Θἄδινε πολλὰ γιὰ ἕνα φιλί του. Κι' ὅμως ἡ λογικὴ νικοῦσε μέσα της κι' αὐτὴ τὴ δίψα.

— Θέμη, τοῦ ψιθύρισε, ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά, ἄφησέ μου καιρό. Αὐτὸ ποὺ μοῦ φαίνεται δύσκολο σήμερα, ἴσως αὔριο...

Ἦταν ὄμορφη, καθὼς τὸν παρακαλοῦσε ἔτσι. Τὰ καστανά της μάτια, ἔλαμπαν ὑγρά, τὰ κερασένια της χείλη φρικιοῦσαν.

'Ο Θέμης τῆς πῆρε τὸ χέρι, τῆς τὸ χάϊδεψε ἀπαλά.

— Χριστίνα, εἶσαι ἄρρωστη... Αὐτὸ ποὺ λὲς δὲν γίνεται. Δὲν μποροῦμε νὰ βλεπώμαστε σὰν ἁπλοὶ φίλοι. Καιρὸ ὅμως θὰ σοῦ ἀφίσω. Καὶ νἄθελα, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιώτικα. Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ διανοηθῶ ν' ἀρχίσω τὴ ζωή μου μ' ἄλλη γυναῖκα. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξαναγαπήσω. Γι' αὐτό, ὅλος ὁ καιρὸς θὰ εἶναι δικός σου. Ἴσως νὰ νομίζης πῶς ταπεινώνομαι ποὺ σοῦ μιλάω ἔτσι. Σοῦ ἀνοίγω ὅμως τὴν καρδιά μου. Σ' ἀγαπάω τόσο, ποὺ μπορῶ νὰ περιμένω χρόνια. Νὰ ξέρης πῶς ὅποτε θελήσης, θὰ μὲ βρῆς. Ἂν σὲ πληγώση ἡ ζωή, μήνυσέ μου...

Τὰ λόγια του τὴ συγκλόνιζαν. Μὲ ἀφάνταστη προσπάθεια κατώρθωνε νὰ συγκρατηθῆ, νὰ μὴν πέση στὴν ἀγκαλιά του.

— Δὲν θὰ περιμένης πολύ! τοῦ ψιθύρισε τρεμάμενη.

— Αὐτό, δὲν τὸ ξέρεις οὔτε σὺ ἡ ἴδια αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Νὰ πείσω τὴ μαμᾶ...

Χαμογέλασε πικρά.

— Ναί, ναί, ξέρω. Πάντως μὴ ξεχάσης τὰ λόγια μου. Καὶ τώρα πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ σὲ ἰδοῦνε τέτοια ὥρα μ' ἕνα νέο στὸ Ζάππειο.

— Πάντα συλλογίζεσαι τὸ καλό μου, τοῦ εἶπε δακρυσμένη.

— Κρῖμα μονάχα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ εὐχηθῶ καλὴ τύχη, τῆς εἶπε πικρά. Ἂν στὄλεγα, δὲν θὰ ἦταν ἀλήθεια. Καταλαβαίνεις πῶς δὲν θὰ ἤθελα νὰ βρῆς τὸ χρυσὸ εἴδωλο ποὺ περιμένεις.

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ χωρίστηκαν χωρὶς ἄλλη λέξι.

Δακτυλογράφος

Στὸ σπίτι μάλλωσε μὲ τὴ μητέρα της ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὴν ἀρχή. Γιὰ νὰ δώση διέξοδο στὸ αἴσθημά της, πῆγε μὲ κλάμματα καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὴ μητέρα της νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί της γιὰ τὸ Θέμη. Μέσα της, ὑποσυνείδητα, τὸ ἤξερε πὼς ἔπαιζε κωμωδία. Ὅπως τὸ περίμενε, ἡ μητέρα της ἐναντιώθηκε, ἄρχισε νὰ φωνάζη. Κι' ἡ Χριστίνα πείσθηκε πολὺ γρήγορα.

Ἔπειτα ἄρχισαν νὰ μιλᾶνε σὰν δυὸ καλὲς φίλες γιὰ τὴ Τζούλια καὶ γιὰ τὸν Ἄρη. Μοιραῖα ἦρθε ἡ κουβέντα καὶ στὸ Χρόνη Μεραῖο.

— Νά, ἕνας γαμπρὸς ποὺ θ' ἄξιζε τὸν κόπο, εἶπε ἡ Ἄννα.

'Η Χριστίνα ἀναστέναξε.

— Εἶναι ἐναντίον τοῦ γάμου, αὐτός. 'Αλλά, κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἦταν, τί θὰ ὠφελοῦσε; Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τὸν ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήση;

— Ἔπρεπε νὰ βρῆς τὸν τρόπο.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ κάθησαν ἀργά, καὶ στὸ τέλος πῆραν μιὰν ἀπόφασι.

'Η Χριστίνα ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐργαστῆ. 'Η πιὸ εὔκολη δουλειά, ἡ πιὸ πρόχειρη, ἦταν νὰ πάη δακτυλογράφος σὲ κανένα γραφεῖο. Εἶχε μάθει ἀρκετὰ καλὴ μηχανή, παίζοντας μὲ κάποια φίλη της. 'Η μητέρα της συμφώνησε πὼς τὰ κέρδη θὰ ἦταν λίγα, ἀλλὰ ὑπῆρχε κάποια πιθανότης νὰ γνωρίση κόσμο.

— 'Αρκεῖ νἄχης τύχη στὸ γραφεῖο ποὺ θὰ πᾶς.

Τὴν ἄλλη κιόλας ἡμέρα, ἡ Χριστίνα ἔβαλε μία ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα. Μετὰ λίγες ἡμέρες, ἔλαβε κιόλας τρεῖς ἀπαντήσεις. Τρία ὀνόματα, τρεῖς ἀριθμοὶ τηλεφώνου, τρεῖς διευθύνσεις.

Ὅταν γύρισε ἡ Ἄννα, ηὗρε τὴν κόρη της νὰ κρατῆ τοὺς τρεῖς φακέλλους, μ' ἕνα ὕφος παράξενο, ὀνειροπαρμένο.

— Τί τρέχει; τὴ ρώτησε.

— Κρατῶ τρεῖς τύχες στὰ χέρια μου, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Διάβασαν μαζὶ τὰ ὀνόματα. «Μαρτίδης καὶ Σία, 'Εταιρίεα». «Ντῖνος 'Ηλιᾶς, δικηγόρος». «Πάνος Χρυσίδης, ἐπιχειρήσεις».

— Μπορεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα νὰ κρύβεται ἡ τύχη μου, εἶπε ἡ Χριστίνα.

— Γιατί ὄχι; Πάντως νὰ κυττάξης ποῦ θὰ σοῦ δώσουν μεγαλύτερο μισθό. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο σίγουρο...

— Καὶ τὸ περιβάλλον; Νὰ μὴ τὸ λάβω ὑπ' ὄψι;

— Ὅλα μαζί. Σ' ἀφίνω στὴν κρίσι σου, εἶπε ἡ μητέρα. Νὰ πᾶς σήμερα κιόλας νὰ δῆς τί εἴδους εἶναι αὐτὰ τὰ γραφεῖα...

'Ο κῦβος τῆς τύχης

Τὰ γραφεῖα τῆς 'Εταιρείας «Μαρτίδης καὶ Σία», βρίσκονταν σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ. Ἕνα παληὸ κτίριο, μεγάλα δωμάτια, σκοτεινὰ γραφεῖα. Πολλοὶ ὑπάλληλοι, ποὺ ἐργάζονταν ἐντατικά, ὅταν μπῆκε ἡ Χριστίνα δειλὰ-δειλά. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ νὰ βρῆ δουλειά. Ζήτησε τὸ διευθυντή.

Τὴν πέρασαν σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ἀρκετὰ καλὰ ἐπιπλωμένο. 'Ο Μαρτίδης ἦταν ἕνας ἄντρας γέρος σχεδόν, λεπτός, αὐστηρός. Τὴν κύτταξε πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του διαπεραστικά, κι' ἄρχισε τὶς ἐρωτήσεις. Μία ἀνάκρισι αὐστηρή. 'Η φωνή του ἦταν τραχειὰ λιγάκι, καθὼς τῆς εἶπε:

— 'Οχτὼ ὧρες ἐργασία τὴν ἡμέρα, μισθὸς ἑξακόσιες δραχμὲς τὸ μῆνα.

— Μόνον; ἔκανε ἡ Χριστίνα παραξενεμένη.

— Αὐτὸ τὸ μισθὸ προσφέρω, εἶπε ὁ διευθυντὴς στεγνά. Δικαίωμά σας φυσικὰ νὰ δεχθῆτε ἢ ὄχι.

'Η Χριστίνα αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τὴν πνίγη στὸ λαιμό. 'Η σκέψι μονάχα πὼς θἄμενε κλεισμένη μέσα σ' αὐτὰ τὰ μελαγχολικὰ γραφεῖα ὅλη τὴν ἡμέρα, τὴν ἀρρώσταινε.

— Θὰ τὸ σκεφθῶ, εἶπε, γιὰ νὰ ξεφύγη.

— 'Εν τάξει, ἔκανε ὁ διευθυντής, κρύα, ὅπως θέλετε. Πάντως δὲν πιστεύω νὰ βρῆτε τὴ θέσι, ἂν ἔλθετε αὔριο...

Τὰ λόγια του ἦταν σωστά. Ἤξερε ἀπὸ πικρὴ πεῖρα πόσο εἶχε ὑποφέρει ἡ μητέρα της γιὰ νὰ βρῆ μιὰ θεσούλα. Ἴσως νὰ πετοῦσε μία σπουδαία τύχη αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὸ γραφεῖο φαινόταν σοβαρό. Οἱ ὑπάλληλοι γηραλέοι οἱ περισσότεροι καὶ κάνα-δυὸ κοπέλλες, σκυμμένες στὶς γραφομηχανές τους, φαίνονταν σοβαρὲς κι' αὐτές. Τὸ περιβάλλον ἦταν σοβαρό, ἀλλὰ θλιβερό.

'Η Χριστίνα δίστασε μία στιγμή. Ἔπειτα, τὰ μάτια της ἄστραψαν μὲ κακία.

— Δὲν πιστεύω νὰ γίνη τόσο ἀνάρπαστη αὐτὴ ἡ θέσι, εἶπε γρήγορα.

Κι' ἔφυγε βιαστική.

Ἔξω, στὴν ὁδὸν 'Ερμοῦ, πολλὲς κυρίες, κύτταζαν στὶς βιτρίνες. Ἔμπαινε τὸ φθινόπωρο κι' ἄρχιζε ἡ χειμωνιάτικη ἀπασχόλησι.

'Η Χριστίνα ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη φόβο στὶς βιτρίνες καὶ γέλασε μονάχη της μὲ πικρία.

— Δὲν μπορῶ οὔτε νὰ διανοηθῶ ν' ἀγοράσω κάτι φέτος. Ἂν πάρω αὐτὴ τὴ θέσι μὲ τὶς ἑξακόσιες τὸ μῆνα, ἴσως θὰ μπο-

Προχώρησαν βουβοί, ὥσπου βγῆκαν ἔξω στὴ φωτισμένη ἀλλέα...

ροῦσα ὣς τὰ Χριστούγεννα, ν' ἀγοράσω ἕνα ἐπανωφόρι...

Ἔδιωξε μὲ ἀηδία αὐτὴ τὴ σκέψι.

— Ὄχι. Δὲν θ' ἀρχίσω ἔτσι μ' αὐτὴ τὴ μιζέρια. Καλύτερα νὰ περιμένω, καλύτερα νὰ πεινάσω καὶ ν' ἀρχίσω ἀπὸ πιὸ ψηλά.

Πῆγε στὴ δεύτερη διεύθυνσι.

Τὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ Ντίνου Ἠλιᾶ βρισκόταν στὸ πίσω μέρος ἑνὸς μεγάλου κτιρίου, στὴν ὁδὸ Πραξιτέλους. Ἀνέβαινες μιὰ ἑτοιμόρροπη σιδερένια σκάλα, κι' ἐκεῖ διάβαζες μὲ μεγάλα γράμματα τ' ὄνομα «Ντῖνος Ἠλιᾶς, δικηγόρος».

Ἡ πρώτη σκέψι τῆς Χριστίνας ἦταν νὰ φύγῃ κι' ἀπὸ κεῖ. Ἀλλά, κάποια περιέργεια, τὴν ἔκανε νὰ προχωρήσῃ.

Ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ἐπιπλωμένο φτωχικά. Ἕνας νεαρὸς ἄντρας καθόταν στὸ γραφεῖο, σκυμμένος σ' ἕνα σωρὸ χαρτιά.

— Ὁ κύριος Ἠλιᾶς;

Σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἕνα συμπαθητικὸ πρόσωπο, πίσω ἀπὸ μυωπικὰ γυαλιά. Μιὰ φωνὴ ἁρμονική, ἀποκρίθηκε:

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἡ δεσποινίς;

— Ἔλαβα μιὰν ἀπάντησί σας. Εἶμαι δακτυλογράφος.

Τῆς χαμογέλασε χαρούμενος.

— Ἄ, ἐσεῖς βάλατε τὴν ἀγγελία;... Λοιπόν, ἀκοῦστε, δεσποινίς. Χρειάζομαι μιὰ δακτυλογράφο γιὰ ὅλο τὸ πρωΐ. Τ' ἀπογεύματά σας θὰ εἶναι ἐλεύθερα. Δηλαδή, θὰ ἐργάζεσθε τέσσερις ὧρες τὴν ἡμέρα.

— Κι' ὁ μισθός μου; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Τετρακόσιες τὸ μῆνα. Δὲν εἶναι, βέβαια, πολλά. Ἀλλὰ νὰ λάβετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι βρίσκομαι στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου. Κάνω μία προσπάθεια καὶ εὐτυχῶς οἱ δουλειές μου πᾶνε καλὰ ὣς τώρα. Ἂν ἔλθουν καλύτερα τὰ πράγματα, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς κάνω αὔξησι.

Τὸ πρόσωπό του φαινόταν τίμιο, καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἰλικρινής. Εἶχε κάτι ποὔμοιαζε τοῦ Θέμη. Ὅσο τῆς μιλοῦσε, τὸ μυαλὸ τῆς Χριστίνας δούλευε:

«Ἐδῶ θὰ γίνη ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ εἰδύλλιο. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργαστοῦμε πολὺν καιρὸ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ δωματιάκι, σοβαρὰ καὶ τυπικά. Θὰ γίνη εἰδύλλιο. Ἴσως νὰ ζητάῃ δακτυλογράφο μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποκτήσῃ φιλενάδα. Ἴσως νὰ εἶναι καὶ σοβαρὸς νέος, καὶ νὰ μ' ἐρωτευθῇ σοβαρά...».

Σηκώθηκε, πρὶν τελειώσῃ αὐτὸς καλὰ-καλὰ τὴ φράσι του.

— Θὰ ξανάρθω! τοῦ εἶπε. Θὰ σκεφθῶ.

Τὴν κύτταξε μὲ λύπη.

— Δὲν συμφωνεῖτε;

— Ὁ μισθὸς εἶναι ἐλάχιστος.

— Μὰ μόνον τὸ πρωΐ... δὲν μπορεῖτε νἄχετε μεγαλύτερες ἀξιώσεις.

— Θὰ σκεφθῶ. Ἴσως ξανάρθω... Πάντως, εἶναι πολὺ λίγα αὐτὰ ποὺ προσφέρετε.

Ἔφυγε, ἐνῶ αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείσῃ ἀκόμα.

Στὸ δρόμο, αἰσθάνθηκε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

— Ἡ μοῖρα μὲ σπρώχνει στὴ μιζέρια, συλλογίστηκε. Στὴ δύσκολη ζωή, στὴ φτωχικὴ ζωή. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνω, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω.

Στὴν ἀπελπισία της σκέφθηκε νὰ μὴν πάῃ στὴν τρίτη διεύθυνσι. Ἔπειτα ὅμως τὸ μετάνοιωσε.

— Ἂν δὲν ἔχω ἐπιμονή, δὲν θὰ πετύχω τίποτε, συλλογίστηκε. Δὲν πρέπει νὰ λυπᾶμαι τὸν κόπο μου ἀπὸ τώρα.

Τράβηξε ἴσια στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ὅπου ἦταν ἡ τρίτη διεύθυνσι.

«Γενικὲς ἐπιχειρήσεις»

Στὸν ἀριθμὸ ποὔγραφε τὸ γράμμα, βρισκόταν μιὰ πολυκατοικία. Ἡ Χριστίνα κύτταξε δύσπιστα τὸ μέγαρο.

«Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἐδῶ», συλλογίστηκε.

Πάλι ὅμως, νὰ τῆς εἶχαν γράψει λάθος τὸν ἀριθμό;

Προχώρησε μέσα, στὴ μεγαλόπρεπη εἴσοδο τῆς καινούργιας πολυκατοικίας καὶ εἶδε στὸν τοῖχο μιὰ σειρὰ ὁλόκληρη ἀπὸ ὀνόματα. Μὲ μεγάλα γράμματα, ἦταν γραμμένο καὶ τ' ὄνομα ποὺ ζητοῦσε:

«Πάνος Χρυσίδης, Γενικὲς Ἐπιχειρήσεις». 6ος ὄροφος.

Πῆγε στὸ ἀσανσέρ, ἀνέβηκε, καὶ βρέθηκε στὸ ἕκτο πάτωμα. Ἐκεῖ, στὴ μιὰ πτέρυγα, ποὺ καταλάμβανε τρία-τέσσερα γραφεῖα, ἦταν τ' ὄνομα τοῦ Χρυσίδη. Ἕνας κλητήρας στεκόταν στὴν εἴσοδο.

— Τί ζητᾶτε; τὴ ρώτησε εὐγενικά.

— Τὸν κύριο Χρυσίδη.

— Μήπως εἶσθε δακτυλογράφος;

— Μάλιστα.

— Περᾶστε! Περιμένετε ἐδῶ...

Τῆς ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα στὸ χώλ. Ἡ Χριστίνα κάθησε, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ περιβάλλον. Πόρτες ὁλοκαίνουργες, κλειστές. Κάποια πόρτα ἄνοιξε μετὰ λίγη ὥρα, ἕνας νεαρὸς ὑπάλληλος βγῆκε, κρατῶντας χαρτιὰ στὸ χέρι, καὶ πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα, ὅπου ἔγραφε ἀπ' ἔξω «διευθυντής». Στὸ γραφεῖο του, ἅρπαξε τὸ μάτι τῆς Χριστίνας δυὸ-τρεῖς ἄλλους νεαροὺς ὑπαλλήλους.

Μόλις μπῆκε αὐτὸς ὁ νέος στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ βγῆκε μιὰ κοπέλλα. Μιὰ νόστιμη κομψὴ κοπέλλα, ποὺ τῆς ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, κι' ἀπομακρύνθηκε ἀργὰ κουνάμενη.

Σὲ λίγο, ξανάνοιξε ἡ πόρτα, κι' ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος ἦρθε πρὸς τὸ μέρος της.

— Περᾶστε, δεσποινίς!

Ἡ φωνή του ἦταν κάπως παράξενη, εἰρωνική, τσουχτερή. Δὲν ἄρεσε αὐτὸς ὁ τόνος τῆς Χριστίνας. Τ' ἄλλα ὅλα ὅμως τῆς ἄρεσαν καὶ προχώρησε ἀποφασιστικά.

Τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ εἶχε μεγάλη πολυτέλεια. Πολυθρόνες καινούργιες πέτσινες, βιβλιοθῆκες μὲ κρύσταλλα κι' ἕνα γραφεῖο μεγάλο, ποὺ ἀστραποβολοῦσε. Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ γραφεῖο καθόταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, ὁλοστρόγγυλος. Τὸ κεφάλι του ἦταν φαλακρὸ καὶ χλωμό, τὸ πρόσωπό του παχὺ καὶ τὰ βαθουλὰ ματάκια του, μικρά, ἀλλὰ ἔξυπνα, γυάλιζαν σὰν μαῦρες χάντρες.

Ὁ ὑπάλληλος ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της. Ἡ Χριστίνα προχώρησε δειλὰ - δειλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ διευθυντοῦ. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια τῆς ἀφαιροῦσε τὴν αὐτοπεποίθησί της.

Ὁ Χρυσίδης τῆς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά, διαπεραστική. Μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό του ἔμεινε ἀπαθὲς σὰν μάσκα. Ἔπειτα ἕνα πλατὺ χαμόγελο στὰ παχειά του χείλη ζωντάνεψε τὴ φυσιογνωμία του.

— Καθῆστε, δεσποινίς... τῆς εἶπε.

Ἡ Χριστίνα πῆγε νὰ καθήσῃ στὴ βαθειὰ πέτσινη πολυθρόνα, ἀντίκρυ του.

Αὐτὸς ὅμως τῆς ἔδειξε μιὰ καρέκλα δίπλα του.

— Καθῆστε καλύτερα ἀπὸ δῶ...

Κάθησε αὐτὴ παραξενεμένη. Ὁ Πάνος Χρυσίδης τὴν κύτταξε καλὰ - καλὰ πάλι μὲ ἀναίδεια ἀπὸ πάνω ὣς κάτω. Δὲν ἔκρυβε καθόλου τὴν πρόθεσί του νὰ τὴν κυττάξῃ καλά, νὰ τὴ μελετήσῃ. Ἄθελά της ἡ Χριστίνα κοκκίνισε ὣς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της. Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ταραχή της, ρώτησε μᾶλλον ἐπιθετικά:

— Ζητᾶτε δακτυλογράφο;...

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε αὐτὸς χαμογελῶντας. Διαβάσαμε τὴν ἀγγελία σας καὶ σᾶς ἀπαντήσαμε.

— Δηλαδή, ἡ θέσι ὑπάρχει ἀκόμα;

— Σχεδόν, τῆς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς χαμογέλασε πάλι.

Τὸ χαμόγελό του τὴν ἐνοχλοῦσε. Ὡστόσο ἐξακολούθησε:

— Καὶ τί μισθὸ προσφέρετε; Πόσες ὧρες τὴν ἡμέρα ἔχετε ἐργασία;

— Ἐξαρτᾶται! ἀποκρίθηκε αὐτός.

Τὸ ὕφος του τὴ νεύριασε.

— Πέστε μου σᾶς παρακαλῶ τὶς λεπτομέρειες, παρακάλεσε.

— Εἶσαστε βιαστική; τὴ ρώτησε ἐχθρικὰ κι' αὐτός.

Φοβήθηκε μὴ τὸν θυμώσῃ καὶ γέλασε.

— Ὢ... ὄχι... ἀλλά, θἄθελα νὰ ξέρω.

Γέλασε κι' αὐτός.

— Σιγὰ - σιγά, δεσποινίς. Τὰ καλὰ φαγιὰ μαγειρεύονται σιγὰ - σιγά. Λοιπόν, πέστε μου τί μπορεῖτε νὰ κάνετε...

— Ξέρω μηχανή...

— Τίποτ' ἄλλο;

— Σὰν τί ἄλλο;...

Μισόκλεισε τὰ μάτια του, ἔγειρε τὸ κεφάλι πίσω, καὶ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ:

— Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃ μιὰ δακτυλογράφος...

Ὑποψιάστηκε τί ἐννοοῦσε, ἀλλὰ θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ.

— Δηλαδή, τί ἐννοεῖτε;...

— Νά, ἂς ὑποθέσουμε, πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ δέχεται τοὺς πελάτες, νὰ εἶναι εὐπροσήγορη, εὐγενικιά. Ἔπειτα, ἡ ἐμφάνισι παίζει ρόλο... νὰ εἶναι καλοβαλμένη. Εἴδατε μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ δῶ πρὸ ὀλίγου;...

— Ναί, τὴν εἶδα.

— Παρατηρήσατε τὸ ντύσιμό της; Κούκλα! Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι μία δακτυλογράφος σ' ενα γραφεῖο περιωπης σαν το δικό μου...

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἡ συσκευὴ αὐτὴ εἶνε μιὰ ἐφεύρεσις τοῦ Ἀμερικανοῦ χοροδιδασκάλου Ρ. Χάλκομ ἀπὸ τὴν πόλι Σῶνυ τῆς πολιτείας Ὀκλαχόμα, μαθαίνει δὲ χορὸ σὲ 12 ἄτομα συγχρόνως. Ἡ συσκευὴ διευθύνεται ἀπὸ τὴν χοροδιδάσκαλο, τὰ δὲ ζεύγη τῶν μικρῶν προβολέων μὲ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐφοδιασμένη, προβάλλουν στὸ πάτωμα δέσμες φωτός, ποὺ μετακινούμενες δείχνουν στοὺς μαθητὰς τὶς κινήσεις ποὺ πρέπει νὰ κάνουν.

Ἡ Χριστίνα ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος του. Τὰ μάτια της ἄστραφταν. Κάτι ἄρχιζε νὰ τῆς ἀρέσῃ ἐδῶ μέσα.

— Κι' ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ ντύνωμαι ὡραῖα, ἀποκρίθηκε γρήγορα. Πρέπει ὅμως νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ κάνω!...

— Ὤ, αὐτό!...

Ἔκανε μὲ τὸ κίτρινο, περιποιημένο χέρι του μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ διορθώνεται, εἶπε πάλι σὲ λίγο.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος της τὴν κύτταξε καλὰ καὶ ἐπανέλαβε.

— Εἶναι κάτι ποὺ διορθώνεται, δὲν νομίζετε κι' ἐσεῖς;

— Φυσικά, εἶπε αὐτὴ σοβαρά. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ξέρω τὸ μισθό.

— Χίλιες δραχμὲς ἀποκρίθηκε ὁ Χρυσίδης.

Τὸ ποσὸν ἄρεσε στὴ Χριστίνα.

— Καὶ πόσο θὰ ἐργάζωμαι; ρώτησε, κρύβοντας τὴ χαρά της.

— Ἔξη ὧρες τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἕως τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ.

— Ὣς τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ;...

— Μάλιστα. Τὸ γραφεῖο μου ἔχει καὶ βραδυνὲς ἐργασίες. Γιὰ τὸ πρωῒ ὑπάρχει ἄλλη δακτυλογράφος. Μοῦ χρειάζεται μία ἀπογευματινὴ καὶ βραδυνή. Γι' αὐτὸ ἐξ ἄλλου προσφέρω αὐτὸ τὸ μισθό, ποὺ πολὺ σύντομα θ' αὐξηθῇ, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι κι' αὐτό.

Ἡ Χριστίνα κατάπιε ἕνα κόμπο στὸ λαιμό της.

— Θ' αὐξηθῇ;

— Βεβαίως. Μπορεῖ καὶ νὰ διπλασιαστῇ!... Ἢ καὶ ἀκόμα, νὰ τριπλασιαστῇ!

— Ἀπὸ τί ἐξαρτᾶται ἡ αὔξησι; τὸν ρώτησε χωρὶς ἀναπνοή.

Τὴν κύτταξε στὰ μάτια, μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

— Ἀπὸ σᾶς. Ἀποκλειστικὰ ἀπὸ σᾶς... Ἀπὸ τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ θὰ προσφέρετε στὴν ἐπιχείρησι...

Τὸ ὕφος του δὲν τῆς ἄφινε ἀμφιβολίες γιὰ τὶς σκέψεις του. Ὅσο νέα καὶ νὰ ἦταν, ὅσο ἄπειρη, εἶχε ἀκούσει τί κινδύνους ἔκλεινε μιὰ τέτοια θέσι, ἤξερε τί ἐσήμαινε πολλὲς φορὲς «διευθυντής»...

Στριφογύρισε τὰ χέρια της μὲ ἀμηχανία. Μέσα της γινόταν μιὰ πάλη. Μπροστὰ στὰ μάτια της πέρασε τὸ γραφεῖο τοῦ Μαρτίδη, τὸ φτωχικό, οἱ σκυμμένοι στὴ δουλειά τους ὑπάλληλοι, ὁ γηραλέος καὶ σοβαρὸς διευθυντής...

Ὁ Χρυσίδης τὴν κύτταζε ἐρωτηματικά.

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε ἐνθαρρυντικά. Τί λέτε; Σᾶς ἀρέσουν οἱ ὅροι μου;

— Πρέπει ν' ἀπαντήσω ἀμέσως; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Μᾶλλον, ἀποκρίθηκε αὐτός, βαρειά. Ἡ θέσι, καταλαβαίνετε, εἶναι περιζήτητη. Τέτοια γραφεῖα σὰν τὰ δικά μου, δὲν μένουν συνήθως χωρὶς δακτυλογράφο. Κι' ἡ δεσποινὶς ποὺ εἴδατε προηγουμένως, θὰ ἤθελε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια θέσι...

— Τότε, φαντάζομαι, θὰ τὴν προτιμήσετε αὐτήν, ποὺ εἶναι καὶ κομψὴ καὶ καλοντυμένη, ὅπως τὴν θέλετε, τοῦ εἶπε τσουχτερά.

Ἔστριψε αὐτὸς τὰ χείλη του.

— Μᾶλλον ὄχι...

— Γιατί αὐτό;

— Ἔ, ὑπάρχουν λόγοι. Εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ἐξ ἄλλου, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει. Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ σᾶς κι' ἐμένα, εἶναι ἂν θέλετε... Ἂν εἶστε διατεθειμένη αὔριο κιόλας νὰ πιάσετε δουλειὰ ἐδῶ. Ὁρίστε τὸ τραπεζάκι σας. Θὰ εἶστε ἰδιαιτέρα μου γραμματεύς...

Τῆς ἔδειξε ἕνα τραπεζάκι μὲ γραφομηχανή, κολλητὰ στὸ δικό του.

— Λοιπόν; τὴν ξαναρώτησε.

Τὸ μυαλὸ τῆς Χριστίνας δούλεψε γρήγορα.

«Καλύτερα νὰ τοῦ πῶ ναί, νὰ μὴ χάσω τὴ θέσι. Κι' ἂν πάλι ἀλλάξω γνώμη, δὲν ἔρχομαι. Τί θὰ χάσω;»

— Καλά, τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελό του. Δέχομαι. Πότε θὰ ἔρθω;...

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἦταν μέτριος στὸ ἀνάστημα, παχὺς μὲ κοιλίτσα σεβαστῶν διαστάσεων. Θα ηταν ως σαρανταπέντε ἐτῶν ἄντρας.

— Αὔριο, τῆς ἀποκρίθηκε καὶ πῆγε κοντά της, δίνοντάς της τὸ χέρι. Αὔριο στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα.

Τῆς κράτησε τὸ χέρι μέσα στὸ δικό του καὶ τῆς τὸ χάϊδεψε ἁπαλά.

— Θὰ περάσουμε πολὺ καλά, φαντάζομαι, τῆς εἶπε. Φαίνεσαι κοπέλλα καλὴ κι' ἔξυπνη. Ἐλπίζω νὰ εἶσαι κι' ἐργατική...

— Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐργαστῶ καλά, ἀποκρίθηκε καὶ τράβηξε τὸ χέρι της.

Τὴ συνώδευσε ὣς τὴν πόρτα, τῆς ἄνοιξε μόνος του κι' ἐξακολούθησε ὣς τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ τὴν κυττάζῃ ἀπὸ τὴν κορφὴ ὣς τὰ νύχια.

Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω της, ἡ Χριστίνα στάθηκε στὸ διάδρομο. Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ μάθῃ λεπτομέρειες γι' αὐτὸ τὸ γραφεῖο, τὴ βασάνιζε. Ποιὸν νὰ ρωτήσῃ ὅμως; Οἱ ὑπάλληλοι ἀσφαλῶς θὰ ἤξεραν. Ἀλλά, ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ τοὺς ρωτήσῃ αὐτούς.

Μιὰ πόρτα ἦταν μισανοιχτή, κι' εἶδε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ σκύβουν μὲ περιέργεια νὰ τὴν κυττᾶνε. Ὁ θυρωρός, ἄμεμπτος, εὐγενικός, τὴν παρατηροῦσε ὡστόσο περίεργα κι' αὐτός.

Ἡ Χριστίνα τοῦ χαμογέλασε φιλικά. Ἴσως νὰ μάθαινε κάτι ἀπὸ αὐτόν.

— Σᾶς παρακαλῶ, ρώτησε εὐγενικά, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί ἀκριβῶς σημαίνει «γενικὲς ἐπιχειρήσεις»;...

— Σημαίνει πὼς γίνονται διαφόρων εἰδῶν ἐπιχειρήσεις, δεσποινίς...

— Δηλαδή;

— Νά... ἐμπόριο, εἰσαγωγὲς διάφορες, ἐξαγωγές. Καταλαβαίνετε;

— Ἄ, ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ φυσικὰ τίποτα.

Ἔφυγε πάντως εὐχαριστημένη. Ἀπὸ τὸ δρόμο ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πολυκατοικία, κι' αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά της νὰ σκιρτᾷ χαρούμενη στὴ σκέψι πὼς θὰ περνοῦσε ἕνα μέρος τῆς ἡμέρας της σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ τῆς ζωῆς της, ποὺ θὰ θεωροῦσε κάπως «δικό της» ἕνα κτίριο μοντέρνο καὶ πολυτελές.

Σκέφθηκε νὰ πάρῃ κι' ἄλλες πληροφορίες ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ περίπτερο.

— Δὲν μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ρώτησε, εἶναι χρόνια ἐγκατεστημένες ἐδῶ οἱ «γενικὲς ἐπιχειρήσεις» τοῦ κυρίου Χρυσίδη;

— Τρία χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὔγινε ἡ πολυκατοικία, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ περιπτεριοῦχος.

— Τὸν γνωρίζετε τὸν κύριο Χρυσίδη;

— Παίρνει τσιγάρα τακτικὰ ἀπὸ δῶ... Πλούσιος, κοπέλλα μου, παραλῆς καὶ κουβαρντᾶς.

Δὲν ρώτησε τίποτε ἄλλο. Κατὰ βάθος αὐτὸ τὴν ἐνδιέφερε νὰ μάθῃ.

Γύρισε χαρούμενη στὸ σπίτι της κι' ἡ Ἄννα τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε:

— Χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω καταλαβαίνω πὼς πέτυχες κάτι!...

Τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα λεπτομερῶς ἡ κοπέλλα. Ἡ Ἄννα σούφρωσε τὰ φρύδια της.

— Πρόσεχε! Πρόσεχε! Ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ ἐξυπνάδα σου! Δὲν μοῦ πολυαρέσει αὐτὸς ὁ κύριος Χρυσίδης ὅπως τὸν περιγράφεις.

— Κι' ἐμένα μοῦ φάνηκε πολὺ ἀντιπαθητικός. Ἀλλά, μοῦ φαίνεται, μαμά, ὅτι θὰ κάνω ἕνα βῆμα μπροστά, ἂν δεχθῶ αὐτὴ τὴ θέσι.

— Ἴσως... ἔκανε ἡ μητέρα συλλογισμένη.

— Θὰ μπῶ σ' ἕνα περιβάλλον πλούσιο, εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ Χριστίνα. Λίγο τὄχεις αὐτό;

— Ἂν ὅμως αὐτὸς θέλῃ ὁπωσδήποτε νὰ σ' ἔχῃ φιλενάδα του;

— Δὲν εἶμαι κουτή, μαμά, εἶπε μὲ αὐτοπεποίθησι ἡ κοπέλλα. Θὰ καταφέρω νὰ τὸν ξεγελάσω...

Σήκωσε τοὺς ὤμους της ἡ Ἄννα.

— Δοκίμασε! Ἂν δὲν τολμήσῃ κανεὶς δὲν πετυχαίνει τίποτε...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Θὰ κάνω τὸ σταυρό μου καὶ θὰ πάω. Κι' ἂν μοῦ φερθῇ πρόστυχα, ἔχω πάντα τὸ δικαίωμα νὰ φύγω.

Τὸ καινούργιο περιβάλλον

Ὁ Χρυσίδης τὴν ὑποδέχθηκε μὲ τὸ πλατύ του χαμόγελο καὶ φάνηκε ἐνθουσιασμένος μόλις τὴν εἶδε. Αὐτὴ κάθησε γρήγορα-γρήγορα στὸ τραπεζάκι της, καὶ τὸν κύτταξε, παίρνοντας ἕνα σοβαρὸ ὕφος.

— Λοιπόν, εἶμαι ἕτοιμη, κύριε διευθυντά. Περιμένω δουλειά.

Σηκώθηκε αὐτός, κύτταξε στὴ βιβλιοθήκη κάτι χαρτιά, κι' ἦρθε ἀπὸ πάνω της.

— Ὁρίστε, δεσποινίς... Πῶς σὲ λένε; Θὰ μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ σὲ φωνάζω μὲ τ' ὄνομά σου;

— Μὲ λένε Χριστίνα...

— Χριστίνα, τί γλυκὸ ὄνομα! Τί χρυσὸ ὀνοματάκι!...

— Τί θέλετε νὰ γράψω;

— Αὐτὲς τὶς δυὸ σελίδες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

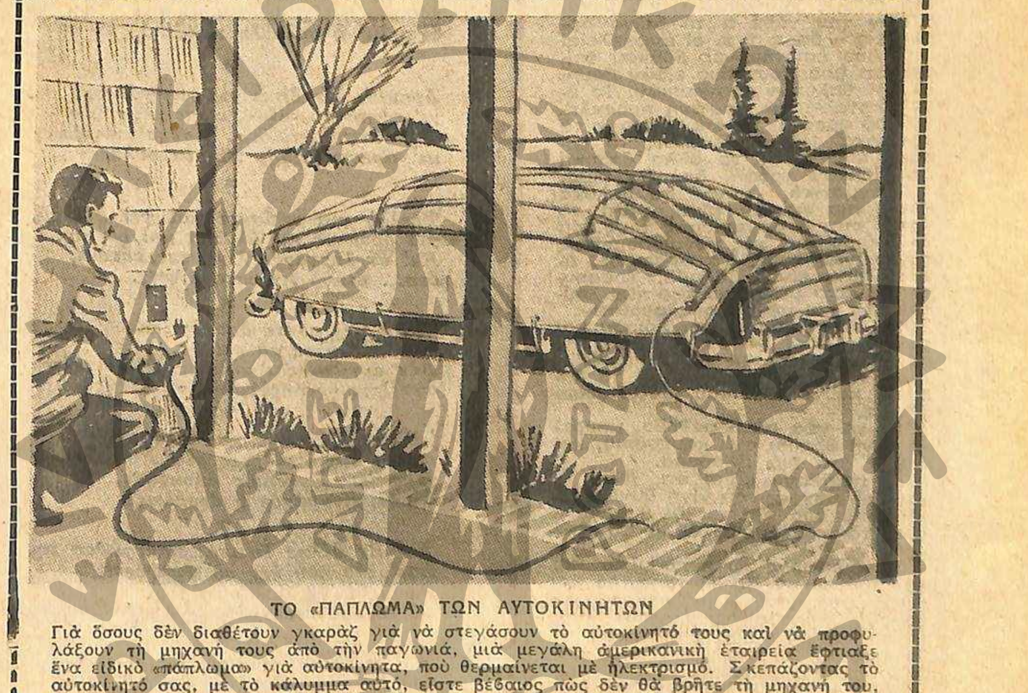

ΤΟ «ΠΑΠΛΩΜΑ» ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Γιὰ ὅσους δὲν διαθέτουν γκαρὰζ γιὰ νὰ στεγάσουν τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ νὰ προφυλάξουν τὴ μηχανή τους ἀπὸ τὴν παγωνιά, μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἔφτιαξε ἕνα εἰδικὸ «πάπλωμα» γιὰ αὐτοκίνητα, ποὺ θερμαίνεται μὲ ἠλεκτρισμό. Σκεπάζοντας τὸ αὐτοκίνητό σας, μὲ τὸ κάλυμμα αὐτό, εἶστε βέβαιος πὼς δὲν θὰ βρῆτε τὴ μηχανή του, τὸ ἄλλο πρωΐ, παγωμένη καὶ πὼς δὲν θὰ χρειαστῇ νὰ χάσετε πολύτιμο χρόνο γιὰ νὰ ξεκινήσετε.

Πῶς βουΐζουν ΤΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Τὰ ἠλεκτρισμένα κλουβιὰ τοῦ θανάτου

Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Χάϊραμ Μαξὶμ εἶχε παρατηρήσει, τὸ 1878, ὅτι τὸ βουητὸ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ δυναμὸ τραβοῦσε ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀρσενικῶν κουνουπιῶν καὶ πολὺ λίγα θηλυκά. Κανεὶς ὅμως δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ὡς ὅτου τώρα τελευταῖα οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες Οὐΐλλιαμ Ὀφενχάουζερ καὶ Μόρτον Γιὰν ἀποτύπωσαν σὲ δίσκους τὸ βουητὸ τῶν κουνουπιῶν κι' ἀπέδειξαν ἔτσι πὼς εἶχε δίκηο ὁ Μαξίμ. Συγχρόνως δὲ ἐξακρίβωσαν καὶ διάφορα ἄλλα ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Γιὰ νὰ πιάσουν τὰ κουνούπια ποὺ τοὺς χρειάζονται γιὰ τὰ πειράματά τους οἱ δυὸ ἐπιστήμονες χρησιμοποιοῦν ὡς δόλωμα τὸν ἑαυτό τους. Μαζεύουν ἐπίσης αὐγὰ καὶ προνύμφες κουνουπιῶν καὶ τὰ βάζουν ν' ἀναπτυχθοῦν μέσα σὲ δοχεῖα μὲ νερό. Ὕστερα ἠχογραφοῦν τὸ βουητὸ τῶν κουνουπιῶν.

Πρέπει ὡστόσο νὰ φτιάξουν πολλοὺς τέτοιους δίσκους, ὥσπου νὰ ἐπιτύχουν ἕνα ἱκανοποιητικό. Νὰ πῶς κάνουν δὲ τὴ δοκιμή τους: Χρησιμοποιοῦν μεγάφωνα, ποὺ δυναμώνουν 500.000 φορὲς τοὺς ἤχους τοῦ μεγαφώνου ποὺ παίζει τοὺς δίσκους. Τὰ μεγάφωνα αὐτὰ εἶναι ἐγκατεστημένα μέσα σὲ ἠλεκρισμένα συρμάτινα κλουβιά. Τὰ κουνούπια προσελκύονται ἀπ' τὸν ἦχο, ἀπὸ πολλὰ χιλιόμετρα μακρυά, μπαίνουν στὰ κλουβιὰ καὶ παθαίνουν ἠλεκτροπληξία. Ὅσο μεγαλείτερος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν κουνουπιῶν, τόσο ἱκανοποιητικώτερη θεωρεῖται ἡ ἀπόδοσι τοῦ ἀντιστοίχου δίσκου γραμμοφώνου.

Ὕστερα, ὁ δίσκος αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀναπαραχθῆ σὲ ἑκατοντάδες ἀντίτυπα.

Οἱ ἔρευνες τῶν δυὸ ἐπιστημόνων ἀπέδειξαν ὅτι τὸ βουητὸ τῶν θηλυκῶν κουνουπιῶν προσελκύει τὰ ἀρσενικά, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἴδιου εἴδους. Κάθε εἶδος κουνουπιῶν ἔχει τὸ δικό του βουητό, στὸ ὁποῖο μένουν τελείως ἀδιάφορα τὰ ἄλλα εἴδη. Εἶναι δυνατὸν λοιπὸν νὰ κατασκευασθοῦν δίσκοι μὲ τὸ ἀντίστοιχο βουητό, καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν ἐξόντωσι ὡρισμένου εἴδους κουνουπιῶν ποὺ μεταδίδουν τὴν τάδε ἢ τὴ δεῖνα ἀρρώστεια — ὅπως π. χ. οἱ ἀνωφελεῖς.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες βρῆκαν ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν βουητὰ τῶν θηλυκῶν κουνουπιῶν. Τὸ ἕνα ἀποτελεῖ μιὰ ἐρωτικὴ πρόσκλησι, ποὺ προσελκύει ὅπως εἴπαμε τὰ ἀρσενικά. Μὲ τὸ δεύτερο, τὰ θηλυκὰ εἰδοποιοῦν τὰ ἄλλα θηλυκὰ ὅτι βρῆκαν τροφή, δηλαδὴ αἷμα.

Πραγματικά, μόνο τὰ θηλυκὰ κουνούπια πίνουν αἷμα, γιατὶ τὸ χρειάζεται ὁ ὀργανισμός τους γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς γονιμοποιήσεως τῶν αὐγῶν τους. Τὰ ἀρσενικά, ἀπεναντίας εἶναι ἀβλαβῆ. Τρέφονται μονάχα μὲ τὸ νέκταρ τῶν λουλουδιῶν καὶ μὲ χυμοὺς φρούτων.

Μὲ τὴ χρησιμοποίησι λοιπὸν καὶ τῶν δυὸ βουητῶν μαζί, μπορεῖ νὰ προσελκυσθοῦν καὶ νὰ θανατωθοῦν τόσα τὰ ἀρσενικὰ ὅσο καὶ τὰ θηλυκὰ κουνούπια τοῦ ἀντιστοίχου εἴδους.

Μὲ τὴ νέα αὐτὴ μέθοδο, μπορεῖ νὰ γίνη θραῦσι στὰ κουνούπια, καὶ εἰδικὰ στὰ πιὸ βλαβερά.

Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι, ἂν ὁ ἦχος τοῦ μεγαφώνου γίνη δυνατώτερος ἀπὸ ὅσο πρέπει, δὲν προσελκύει τὰ κουνούπια, ἀλλὰ τὰ διώχνει.

Οἱ δόκτορες Ὀφενχάουζερ καὶ Κὰν πιστεύουν ὅτι οἱ τριχωτὲς κεραῖες τῶν ἀρσενικῶν κουνουπιῶν χρησιμεύουν ὡς δέκτες τῶν ἠχητικῶν κυμάτων ποὺ ἐκπέμπουν τὰ θηλυκά. Οἱ κεραῖες τῶν θηλυκῶν εἶναι σχεδὸν ἄτριχες.

Κάθε εἶδος κουνουπιῶν δὲ εἶναι συντονισμένο μὲ ὡρισμένου μήκους ἠχητικὰ κύματα. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ ἐπηρεάζεται μόνο ἀπ' αὐτά, ἐνῶ τὰ ἄλλα τὸ ἀφίνουν ἀδιάφορο.

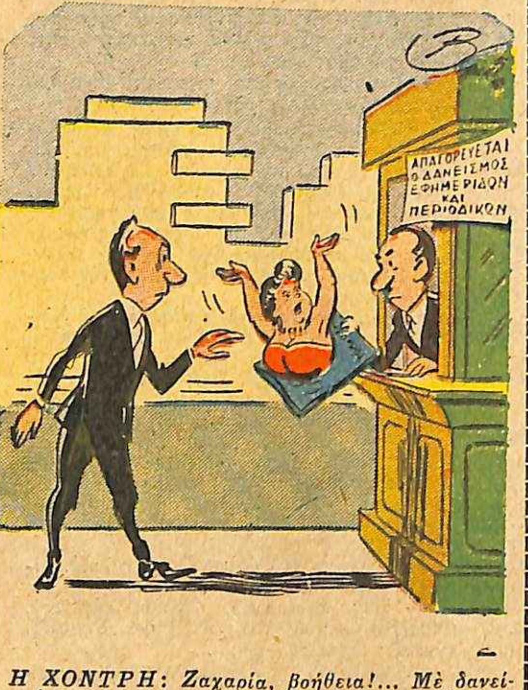

Η ΧΟΝΤΡΗ: Ζαχαρία, βοήθεια!... Μὲ δανείζουνε!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΙ ΤΗΣ...

Η ΦΙΛΑΘΛΗ

Κάθε γυναῖκα μὲ τὴ χάρι της,
καθὼς πολλὲς φορὲς σᾶς εἶπα.
Ὥριμη ἡ μιὰ σὰν τὸ δαμάσκηνο
κι' ἡ ἄλλη φρέσκη σὰν τουλίπα.

★

Γι' αὐτό, γιὰ ὅλες ἀνεξαίρετα,
ἐνδιαφέρσου, καρδιοχτύπα.
Κάθε γυναῖκα μὲ τὴ χάρι της,
καθὼς πολλὲς φορὲς σᾶς εἶπα.

★

Ἡ μὲν πικάντικη σὰν κάπαρη,
ἡ δὲ γλυκειὰ σὰν καραμέλλα,
λοιπόν, μιὰ χάρι ὁπωσδήποτε
ἔχει κι' ἡ φίλαθλη κοπέλλα.

★

Δραχμὴ δὲν δίνει γιὰ κομψότητα,
γι' αὐτὴν τὸ «σίκ», εἶναι μιὰ νούλα
καὶ δόστης στίβους, δόστης γήπεδα
κι' ἀμέσως πάρε τῆς τα οὖλα.

★

Τρελλὴ γιὰ μπάσκετ καὶ γιὰ βόλλεϋ,
γιὰ δρόμους κι' ἅλματα καὶ ρίψεις.
Κι' ἂν λαχταρᾶς λίγη της εὔνοια,
ἕνα... ρεκὸρ νὰ καταρρίψης.

★

Ἔτσι καὶ μόνον ἀποκλείεται
ἀπαρατήρητος νὰ μείνης.
Δὲν συγκινεῖται ἀλλοιῶς ἡ φίλαθλη·
ὀφείλεις «ρέκορντμαν» νὰ γίνης.

★

Ἀλλοιῶς ἀδίκως καὶ ἀνώφελα
μπρός της ποζάρεις γιὰ Ρωμαῖος.
Προσόντα συνεπῶς ἀπόκτησε,
ἄλτου, πυγμάχου ἢ δρομέως.

★

Κι' ἂν θέλης ἔπειτα, παντρέψου τη,
παρ' ὅλο ποὺ δὲν σὲ συμφέρει,
ἀφοῦ θὰ ζῆ ἀπὸ συνήθεια
μὲ τὸ...χρονόμετρο στὸ χέρι!

★

Κι' ἂν ἴσως φτιάξης κι' οἰκογένεια
καὶ δὲν μπορεῖς λεφτὰ νὰ βγάλης,
ἔ... προπονήσου καὶ κατάρριψε
καὶ τὸ ρεκὸρ τῆς βιοπάλης!

Γ.

ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ με τὴ φωτιά

Ἐρωτευμένοι καὶ... φορολογούμενοι

Οἱ ἐμπρησταί, ποὺ βάζουν φωτιὰ σ' ἕνα σπίτι ἢ σ' ἕνα κατάστημα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ εἰσπράξουν τὴν ἀσφάλεια, εἶναι ψυχροὶ κακοῦργοι, μὲ τὰ λογικά τους ἀπολύτως ἐν τάξει — ἂν βέβαια μπορῆ νὰ θεωρηθῆ τελείως ἰσορροπημένος ἕνας ἐγκληματίας.

Οἱ πραγματικοὶ «πυρομανεῖς» εἶναι ψυχοπαθεῖς, τρελλοί, ποὺ βρίσκουν μιὰ νοσηρὴ εὐχαρίστησι μὲ τὸ θέαμα τῆς φωτιᾶς. Ἄλλοτε πάλι, ἀνάβουν πυρκαγιὲς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν ἕνα συναίσθημα μίσους καὶ ἐκδικήσεως — ὅπως ἕνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος μεταχειρίζεται τὶς γροθιές του ἢ καταφεύγει στὴ Δικαιοσύνη.

Πῶς μποροῦσε π. χ. νὰ θεωρηθῆ λογικὸς κάποιος ἐμπρηστής, ποὺ ἔβαλε φωτιὰ σ' ἕνα κτίριο μὲ γραφεῖα, στὸ Μπέλιζ τῆς Βρεταννικῆς Χοντούρας καὶ προκάλεσε ἔτσι τὸ θάνατο ἑνὸς ἀτόμου καὶ ὑλικὲς ζημίες 250.000 λιρῶν;

— Ἤθελα νὰ ζωγραφίσω μιὰ ὡραία φωτιά! ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνέλαβαν.

Μερικοὶ ὑποστηρίζουν πὼς ὁ ἔρως εἶναι μιὰ μορφὴ τρέλλας. Ἡ συμπεριφορὰ λοιπὸν ὡρισμένων ἐρωτευμένων ἐνισχύει αὐτὴ τὴν ἄποψι.

Πραγματικά, ἕνας φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, στὸ Λὸς Ἄντζελες, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ κοπέλλα. Ἀλλ' οἱ αὐστηροὶ γονεῖς της τὴν κρατοῦσαν κλεισμένη μέσα, κι' ὁ νεαρὸς δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν δῆ. Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἔβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι της, καὶ περίμενε ἀπ' ἔξω ὥσπου βγῆκε τρέχοντας ἡ νέα, μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς της, μέσ' ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες. Ὅταν τὸν συνέλαβαν σὲ λίγο, δήλωσε:

— Ἄξιζε τὸν κόπο νὰ κάψω τὸ σπίτι της, γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ, ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτά!...

Ἀλλὰ κι' ἕνας Γιαπωνέζος ἔβαλε φωτιὰ στὸ φράχτη, γύρω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του, ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε στὰ γράμματά του.

Τρεῖς νεαροὶ Ἀμερικανοὶ βάλανε φωτιὰ σὲ δυὸ ἀεροπλάνα... ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ δοῦνε πόση ὥρα κάνει ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ νὰ καῆ!

Ὅταν κάποιος Τζέϊμς Χάνκε, στὸ Οὐΐσκονσιν, δικαζότανε γιατὶ ἔκαψε ἕνα σπίτι, δικαιολογήθηκε πώς... ἤθελε νὰ δῆ ἂν ἦταν ἄκαυστο! Ὡστόσο, καταδικάσθηκε σὲ 8 ἐτῶν φυλάκισι.

Ἕνας Γάλλος ἔκαψε τὸ σπίτι του, γιατὶ ἀντιπαθοῦσε τοὺς γείτονές του. Κι' ἕνας Ἀμερικανὸς γιατὶ ἡ γυναῖκα του δὲν φρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό τους.

Ἡ Ἀνίτα Βαράλντι, στὴ Φεράρα τῆς Ἰταλίας, ἔπρεπε νὰ φύγη ἀπ' τὸ διαμέρισμά της, γιατὶ τῆς εἶχε κάνει ἔξωσι ὁ σπιτονοικοκύρης. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ γκάζι, ἔχυσε παντοῦ πετρέλαιο κι' ἔβαλε φωτιά. «Δὲν ἤθελα νὰ καθήσουν ἄλλοι ἐκεῖ μέσα, ἔπειτ' ἀπὸ μένα» δικαιολογήθηκε.

Ἕνας Γάλλος πυροσβέστης ἔκαψε ἀρκετὲς θημωνιές, γιὰ νὰ βρῆ δουλειὰ ἡ τοπικὴ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία!

Κι' ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς Τζέϊμς Μὰκ Ντόουελ, στὴ Νότιο Καρολίνα, μὴ μπορῶντας ἕνα πρωΐ νὰ βάλη μπροστὰ τ' αὐτοκίνητό του, νευρίασε τόσο, ὥστε τὸ περίχυσε μὲ βενζίνη καὶ τὄκαψε.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀγραμματωσύνης του, ὁ Ἄαρον Σμίθ, ἀπ' τὴ Νέα Ὀρλεάνη, δυσκολευότανε νὰ βρῆ μιὰ δουλειὰ τῆς προκοπῆς. Ἔβαλε λοιπὸν φωτιὰ σὲ πέντε σχολεῖα, γιατὶ δὲν ἀνεχότανε ν' ἀποκτοῦν ἄλλοι τὶς δυνατότητες καὶ τὰ προσόντα ποὺ δὲν εἶχε αὐτός.

Τέλος, ἡ βαρύτατη φορολογία ἔκαμε ἕνα Βέλγο νὰ ὁρμήση μέσα στὰ γραφεῖα τῆς Ἐφορείας, ὡπλισμένος μ' ἕνα μπαλντᾶ καὶ μ' ἕνα δοχεῖο βενζίνη. Ἀφοῦ ἔδιωξε λοιπὸν ὅλο τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικό, ἔκαψε τὸ κτίριο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ Χατζῆδες

Ἠ ΤΑΝΕ μιὰ ἐποχὴ ποὺ βρισκόμουνα σὲ μιὰ κάποια στενοχώρια ἀπὸ πολλὲς καὶ διάφορες ἀπόψεις καὶ πρὸ παντὸς τὴν οἰκονομική. Κι' ἐπὶ πλέον εἶχα καὶ μιὰ κάποια ἐνόχλησι τῆς ὑγείας μου, ἕναν κάποιο δυνατὸ πόνο στὴν πλάτη κι' αὐτὸ ἤτανε ποὺ μ' ἀνησυχοῦσε πιὸ πολύ. Κι' ἕνα κάποιο ἀπόγεμα ποὺ καθόμουνα στὸ καφενεῖο κι' ἔκανα «ὤχ!» ἕνας κάποιος Στέλιος, κάτι ἀνάμεσα σὲ φίλο καὶ γνωστό, μὲ ρώτησε τί ἔχω. Καὶ τοῦ εἶπα τί ἔχω. Καὶ μοῦ εἶπε: γιατὶ δὲν πάω σὲ κανένα γιατρό. Καὶ τοῦ εἶπα πὼς οἱ γιατροὶ θέλουν βίζιτα. Κι' ὁ Στέλιος μοῦ εἶπε:

— Τί λὲς μωρέ. Λέγεσαι Χατζηκόκος καὶ μιλᾶς γιὰ πληρωμὴ γιατροῦ;

Πραγματικά, αὐτὸ ἤτανε τ' ὄνομά μου, Χαρίλαος Χατζηκόκος καὶ ἀπόρησα γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μιλάω γιὰ πληρωμὴ γιατροῦ, ἐπειδὴ λεγόμουνα ἔτσι κι' ὄχι ἀλλοιῶς. Κι' ὁ Σπέλιος μοῦ εἶπε:

— Θὰ σ' ἐξετάση τζάμπα ὁ γιατρὸς ὁ Χατζησοφοκλῆς.

— Γιατί θὰ μ' ἐξετάση τζάμπα;

— Γιατὶ λέγεσαι Χατζηκόκος, κι' ἐκεῖνος Χατζησοφοκλῆς. Ὅποιος Χατζῆς πάει στὸ Χατζησοφοκλῆ, δὲν τοῦ παίρνει λεφτά.

— Δηλαδὴ ὑποστηρίζει τοὺς Χατζῆδες;

— Δόξα σοι ὁ Θεός, μπῆκες στὸ νόημα. Αὐτὸ εἶναι. Ὁ ἴδιος ὁ Χατζησοφοκλῆς μοὔλεγε μιὰ μέρα πὼς οἱ Χατζῆδες εἶναι ἀδέρφια πνευματικὰ καὶ πρέπει ν' ἀλληλοϋποστηρίζωνται καὶ νὰ βοηθιοῦνται. Ἀλλοίμονο, λέει, ἂν ὁ ἀδερφὸς ἀπαιτεῖ πληρωμὴ ἀπὸ τὸν ἀδερφό του. Ἔτσι τὸ παίρνει τὸ ζήτημα καὶ δὲν παίρνει λεφτὰ ἀπὸ τοὺς Χατζῆδες. Ἐνῶ ἀπὸ μένα, παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι καὶ λίγο φίλος του, παίρνει. Ἐγώ, βλέπεις, δὲν ἔχω τὴν τύχη νὰ εἶμαι Χατζῆς.

— Θὰ μοῦ δώσης καμμιὰ συστατικὴ κάρτα;

— Δὲν χρειάζεται. Θὰ μπῆς στὰ ἴσια καὶ θὰ τοῦ πῆς: «Χαρίλαος Χατζηκόκοφ». Αὐτὸ ἀρκεῖ. Μόνο ποὺ πρέπει νἄχης καὶ τὴν ταυτότητα στὸ χέρι, γιατὶ τοὔχουν κάνει μερικὲς μικροαπάτες, ὅσοι ξέρουνε τὸ μυστικό.

★

Στὸ σαλόνι του ἦταν ἄλλοι δύο, πέρασαν κι' ἦρθε ἡ σειρά μου.

— Ὁ κύριος;

— Χαρίλαος Χατζηκόκος, γιατρέ μου, ὁρίστε καὶ ἡ ταυτότητά μου.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ταυτότητα καὶ στὴ φάτσα μου καὶ μὲ κύτταξε μὲ βλέμμα γεμᾶτο καλωσύνη, γλύκα κι' ἀδερφωσύνη.

— Κάτσε παιδί μου, κάτσε ἀδερφέ μου. Μιὰ στιγμὴ μόνο νὰ σὲ καταγράψω στὸ βιβλίο.

Αὐτὸς ὁ γιατρὸς εἶχε μιὰ πολὺ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Φοροῦσε γυαλιὰ μὲ χρυσὸ σκελετό, εἶχε γκριζόμαυρο μουστάκι καὶ περιποιημένο μοῦσι καὶ τὰ μαλλιά του, σκληρά, ὄρθια καὶ κομένα χαμηλὰ καὶ ἴσια, ἔμοιαζαν μὲ βοῦρτσα γιὰ παρκετάρισμα. Κι' ἐνῶ κατάγραφε τὰ στοιχεῖα μου, ἐγὼ ἐπιθεωροῦσα τὸ ἰατρεῖο του. Στὸν τοῖχο δυὸ μεγάλες φωτογραφίες. Ἡ μιὰ ἦταν ἡ Ἱερουσαλὴμ κι' ἄλλη παρουσίαζε ἕναν ξεθωριασμένο νέο, μὲ ἄσπρη γενειάδα καὶ φέσι στὸ κεφάλι. Ὁ γιατρὸς μὲ εἶδε ποὺ κύτταζα τὴ δεύτερη φωτογραφία καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὁ μακαρίτης ὁ πάππος μου. Αὐτὸς πρωτόγινε Χατζῆς καὶ ὅταν ἤμουνα μικρὸς μοὔλεγε ὁ καϋμένος: «Παιδί μου ὅλοι οἱ Χατζῆδες εἴμαστε ἀδέρφια καὶ τὴν εὐχή μου σ' ἀφήνω, ὅταν μεγαλώσης, σὰν ἀδέρφια νὰ τοὺς ἔχης». Ἐσὺ ἀπὸ ποῦ εἶσαι Χατζῆς;

— Ἐγὼ ἀπὸ τὸν προπάππο μου.

— Ἄ! Εἶσαι παλαιότερος! εἶπε ὁ γιατρὸς καὶ μὲ κύτταξε μὲ ἕνα κάποιο σέβας. Καὶ τώρα λέγε ἀδέρφέ μου. Τί τρέχει;

— Ἔχω ἕναν κάποιον πόνο στὴν πλάτη, γιατρέ μου.

— Νὰ τὸν δοῦμε. Γδύσου.

Μοῦ ἔκανε μιὰ ἐξέτασι ποὺ τὴ φχαριστήθηκε ἡ ψυχή μου. Ἐδῶ πονᾶς; Ὄχι. Ἐκεῖ πονᾶς; Ὄχι. Ἐδῶ, ὅμως, πονᾶς!

— Ναί, γιατρέ μου.

— Εἶσαι καὶ λιγάκι ἀδυνατούλης. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα μᾶς χρειάζεται μιὰ καλὴ ἀκτινογραφία.

— Ἀκτινογραφία; ψιθύρισα καὶ τὸν κύτταξα παραπονεμένα.

Μὲ κύτταξε κι' αὐτὸς μὲ κατανόησι.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆς γι' αὐτό. Ἐφ' ὅσον εἶσαι Χατζῆς, τὸ ζήτημα θὰ κανονισθῆ. Θὰ πᾶς στὸ Χατζημαλλῆ, τὸν ἀκτινολόγο καὶ δὲν θὰ σοῦ πάρη λεφτά.

— Εἶνε τῆς ἰδεολογίας μας; τὸν ρώτησα.

— Περισσότερο ἀπὸ τὸν καθένα. Αὐτὸς εἶναι δυὸ φορὲς Χατζῆς, γιατὶ ἔχει πάει κι' ὁ ἴδιος κάτω κι' ἔχει ἀνανεώσει τὸ χατζηλῆκι. Νά, δός του αὐτὸ τὸ σημείωμα. Κι' ἅμα πάρης τὴν ἀκτινογραφία, ἔλα πάλι ἀπὸ δῶ. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ μοῦ στενοχωριέσαι. Ὅλα θὰ περάσουνε κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά...

Μὲ χτύπησε χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη καὶ μὲ ξεπροβόδισε.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, βρέθηκα στὸ σαλόνι τοῦ Χατζημαλλῆ. Ἤμαστε ἕξη πελάτες ποὺ περιμέναμε, ἐγὼ εἶχα πάει τελευταῖος.

— Ἔχει ἄλλον μέσα; ρώτησα ἕνα συνάδελφο.

— Ὄχι. Ἀλλὰ ἂν δὲν πάη δέκα ἀκριβῶς, δὲν ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Δέκα ἀκριβῶς ἄνοιξε. Ὁ Χατζημαλλῆς. Κοντός, χοντρός, ἀλλά, παρ' ὅ,τι Χατζημαλλῆς, τὸ κεφάλι του σχεδὸν δὲν εἶχε τρίχα. Μᾶλλον Χατζηγουλῆς, θἄπρεπε νὰ λέγεται. Τέλος πάντων. Στάθηκε στὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ ρωτάη ἕναν - ἕναν:

— Ὁ κύριος;

— Ἔρχομαι γιὰ μιὰ ἀκτινογραφία τῆς...

— Τ' ὄνομά σας ἐννοῶ, τὸν ἔκοψε.

— Παπαδόπουλος.

— Ὁ κύριος;

Ὁ κύριος ἦταν Σπιρτόξυλος, ἡ ἑπομένη κυρία Φούρμπου, ὁ ἄλλος Ντούρμας, ὁ ἄλλος Ραδίκας. Κι' ἔπειτα ἐγώ.

— Ὁ κύριος;

— Χατζηκόκος!

— Περᾶστε, παρακαλῶ.

Ἂν καὶ εἶχα ἔρθει τελευταῖος, πέρασα πρῶτος — ὁ δὲ γιατρὸς εἶπε στοὺς ἄλλους ποὺ ἔδειχναν δυσαρεστημένοι:

— Οἱ Χατζῆδες προηγοῦνται!

Διάβασε τὸ σημείωμα καὶ στὸ παχουλό του μοῦτρο ξεχύθηκε ἕνα κῦμα γλύκας.

— Μὰ ἐπιτρέπεται; εἶπε ἀμέσως μετά. Ἐπιτρέπεται σ' ἕνα Χατζῆ νὰ πληρώνη ἀκτινογραφίες; Ποῦ ζῆς μωρὲ παιδί μου;

— Μὲ συγχωρῆτε γιατρέ μου, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς ὑπάρχει τέτοια ἀλληλεγγύη.

— Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ὑπῆρχε! Ἂν δὲν ἔχουν οἱ Χατζῆδες ἀλληλεγγύη, ποιοὶ θἄχουν;

— Πολὺ σωστά. Ἀλλὰ ἔχω συναντήσει καὶ Χατζῆδες στὴ ζωή μου, ποὺ δὲν ἔδειξαν τέτοια αἰσθήματα.

— Αὐτοὶ εἶναι ἀνάξιοι νὰ ἔχουν τὸν τίτλο τοῦ Χατζῆ! φώναξε μὲ ἀγανάχτησι ὁ γιατρὸς καὶ τὸ παχουλό του μοῦτρο ἔγινε κόκκινο — τόσο ποὺ φοβήθηκα μὴν τοὔρθη κόλπος πρὶν μοῦ βγάλη τὴν ἀκτινογραφία. Αὐτοὶ πρέπει ν' ἀποκηρυχθοῦν — συνέχισε. Καὶ τώρα ποὺ θὰ φτιάξουμε τὸ σωματεῖο τῶν Χατζήδων, θὰ ζητήσω νὰ γίνη ἐκκαθάρισις τῶν ἀναξίων αὐτῶν στοιχείων.

— Τοὺς πρέπει.

— Ἔλα τώρα νὰ σοῦ βγάλω τὴν ἀκτινογραφία, ἀδερφέ μου.

Μ' ἀκτινογράφησε.

— Πότε νὰ περάσω νὰ πάρω τὴν πλάκα;

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάνης δεύτερον κόπο. Θὰ περιμένης στὸ σαλόνι. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶναι ἕτοιμη.

Κάλεσε τὴ βοηθό του:

— Νὰ ἐμφανισθῆ ἀμέσως!

Ξαναπέρασα στὸ σαλόνι, ὅπου μοῦ ἦρθε καὶ καφές. Μισὴ ὥρα ἀργότερα ὁ Χατζημαλλῆς μὲ ξαναφώναξε. Ἡ πλάκα ἦταν ἕτοιμη καὶ τὴν ἐξέταζε στὸ φῶς.

— Δὲν βλέπω τίποτα, εὐτυχῶς, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ πῆ κι' ὁ Χατζησοφοκλῆς. Μιὰ στιγμὴ μόνο, νὰ σὲ περάσω στὸ βιβλίο.

Εἶχε δυὸ μεγάλα κατάστιχα καὶ ἄνοιξε τὸ ἕνα, ὅπου ἔγραψε τὰ στοιχεῖα μου καὶ τὰ σχετικά.

— Σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο γράφω μόνο τοὺς Χατζῆδες, εἶπε.

— Ὅλοι τζάμπα;

— Ὅλοι!

— Βλέπω, γιατρέ μου, πὼς εἶναι πολλοί.

— Δὲν πειράζει. Πληρώνουν οἱ ἄλλοι παραπάνω γιὰ τοὺς Χατζῆδες. Καὶ πρέπει νὰ πληρώνουν. Γιατὶ οἱ πρόγονοί μας ἔκαναν ἔξοδα γιὰ νὰ πᾶνε κάτω καὶ νὰ Χατζηδοποιηθοῦν. Κι' αὐτὰ τὰ ἔξοδα πρέπει νὰ πληρωθοῦν. Ἄντε, στὸ καλό, παιδί μου καὶ ὁπότε χρειαστῆς ἀκτινογραφία, ἐδῶ! Κι' ἂν σοῦ τύχη καὶ κανένας ἄλλος Χατζῆς, νὰ μοῦ τὸν στείλης. Θὰ εὐχαριστηθῶ!

★

— Λοιπόν, ἡ ἀκτινογραφία σου σὲ δείχνει ἐν τάξει, μοῦ ἀνακοίνωσε ὁ Χατζησοφοκλῆς. Προφανῶς ὁ πόνος ποὺ αἰσθάνεσαι στὴν πλάτη εἶναι νευρικῆς φύσεως. Θὰ σοῦ γράψω κάτι φάρμακα ποὺ θὰ παίρνης ἐσωτερικῶς καὶ δύο ἐντριβές. Καὶ θὰ σοῦ περάση.

Μοὔγραψε τὴ συνταγή. Τὴν πῆρα στὸ χέρι, τὴν κύτταξα μὲ κακομοίρικο ὕφος, σὰν κάτι νἄθελα νὰ πῶ καὶ δίσταζα. Ἀλλὰ τὸ εἶπα.

— Γιατρέ μου... μὲ συγχωρῆτε. Ἀλλά... μήπως ὑπάρχει καὶ κανένας φαρμακοποιὸς Χατζῆς; Γιατί...

— Καταλαβαίνω, παιδί μου. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα σκεφτῆ. Λοιπόν, θὰ πᾶς στὸ φαρμακεῖο τοῦ Χατζηκαρφῆ... Δός του αὐτὴ τὴ σημείωσι καὶ θὰ πάρης τὰ φάρμακα.

— Εἶναι τῶν αὐτῶν ἀρχῶν;

— Γιὰ νὰ σὲ στέλνω... Καὶ νὰ τρῶς καλά, παιδί μου. Χρειάζεσαι δυνάμωμα... Σπάσου. Νά, πάρε κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ποσόν, γιὰ τὰ πρῶτα μπιφτέκια.

— Σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ μου!

— Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα. Μὴ μοῦ χαλᾶς τὴν καρδιά. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐκτελῶ ἱερὸν χρέος — καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς στὸν πάππο μὲ τὸ φέσι. Καὶ νάχῃς ὑπ' ὄψι σου ἕνα πρᾶγμα : ὅτι οἱ Χατζῆδες ὑποστηρίζονται μεταξύ τους.

★

Ὁ φαρμακοποιὸς κ. Χατζηκαρφῆς, ἔφερε τὸ σημείωμα ἀκουμπητὸ στὴ μύτη του γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, ἕνεκα ἡ μεγάλη του πρεσβυωπία. Ἔπειτα μοῦ σφιξε τὸ χέρι.

— Χαίρω πολὺ ποὺ σὲ γνωρίζω, ἀγαπητέ μου Χατζητόκο.

— Χατζηκόκος, κύριε Χατζηκαρφῆ.

— Ναί, ἔτσι... Μ' ἕνα κάπα τὸ γράφεις;

— Μὲ ἕνα.

— Γιατί ἐμεῖς στὴ φαρμακολογία τοὺς κόκκους τοὺς γράφουμε μὲ δύο.

— Στὴν οἰκογένειά μας τοὺς γράφουμε μ' ἕνα, γιὰ νὰ ξεχωρίζουμε ἀπὸ τοὺς φαρμακευτικούς.

— Σοφώτατα!

Ἔδωσε τὴ συνταγή, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Μοῦ πρόσφερε καρέκλα καὶ μιὰ παστίλλια γιὰ τὸ βῆχα. Καὶ μοῦ ἀνάπτυξε κι' αὐτὸς τὴ Χατζηϊδεολογία του.

— Γιὰ μένα, δύο εἰδῶν ἄνθρωποι ὑπάρχουν. Οἱ Χατζῆδες καὶ οἱ κοινοὶ θνητοί. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀνώτεροι.

— Τὸ αἰσθάνομαι ἀπὸ χτές, κύριε Χατζηκαρφῆ.

— Κι' ἐφ' ὅσον εἴμαστε ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι, ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε φιλία καὶ ἀλληλεγγύη στὸν κύκλο μας. Ὁρίστε. Καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι τοῦ φαρμακείου μου εἶναι Χατζῆδες. Καὶ ἡ κοπέλλα στὸ ταμεῖο, κι' αὐτὴ Χατζίνα εἶναι. Κι' ἡ πελατεία μου ἀκόμα! Τὸ φαρμακεῖο μου συντηρεῖται ἀπὸ τοὺς Χατζῆδες.

— Καὶ πῶς δὲν τὸ κλείσατε;

— Μὰ δὲν εἶναι ὅλοι οἱ Χατζῆδες τῆς ἀνάγκης. Οἱ εὔποροι Χατζῆδες πληρώνουν ἕνα δέκα τὰ ἑκατὸ ἐπὶ πλέον γιὰ τὶς συνταγὲς τῶν ἀπόρων. Ὁρίστε... Σὲ κάθε συνταγὴ Χατζῆ, κολλάω κι' ἕνα ἔνσημο, ποὺ τὸ ὀνομάζω «Χατζόσημον». Καὶ τὸ προϊὸν πηγαίνει γιὰ τὸ μεγάλο σκοπὸ ποὺ εἴπαμε. Στὸ καλό, ἀδερφέ μου.

Πολὺ συγκινημένος πῆρα τὰ φάρμακα, χαιρέτησα ἀδελφικὰ τὸ Χατζηκαρφῆ καὶ τράβηξα κατ' εὐθεῖαν γιὰ νὰ φάω τὸ πρῶτο χατζημπιφτέκι μου. Κι' ἐνῶ τὸ μάσσαγα, χαιρόμουνα βαθύτατα μὰ καὶ ἀποροῦσα συγχρόνως, ποὺ δὲν εἶχα ὑποπτευθῆ τόσον καιρὸ τὸ εὐγενὲς περιεχόμενο τῆς χατζηδωσύνης. Φαντάσου! Νὰ ὑπάρχουν χατζηγιατροί, χατζηφαρμακοποιοί, χατζηακτινογραφίες καὶ χατζημπιφτέκια καὶ ποιὸς ξέρει πόσα ἄλλα χατζηαγαθὰ κι' ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω ἰδέα! Τώρα καταλάβαινα πῶς δὲν ἤμουνα μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμο, εἶχα ἕναν τίτλο ποὺ μοῦ ἐξασφάλιζε ἀξιόλογη ὑποστήριξι στὴν κοινωνία. Στὸ ἑξῆς εἶχα κολῶνες νὰ στηριχτῶ καὶ νὰ πορεύωμαι στὴ ζωή μου.

★

Μὲ τὰ χατζηφάρμακα καὶ τὰ χατζημπιφτέκια συνῆλθα. Μοῦ φυγε ὁ πόνος, ξεγύρισα κι' αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ πετάῃ. Τραβοῦσε ἕνα, αἰσθηματάκι. Καὶ νὰ μιὰ γλυκύτατη δεσποινὶς ποὺ βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἐπιβλητικὴ πόρτα κι' ἡ πόρτα ἔχει μιὰ ταμπέλα ποὺ γράφει : «Παρασκευᾶς Χατζηστύλος». Αὐτὴ ἡ κοπέλλα μ' ἀρέσει κι' ἂν εἶναι, καθὼς φαντάζομαι, κόρη τοῦ Χατζηστύλου, τὸ πρόβλημά μου λύθηκε. Καὶ πρέπει νάναι γιατὶ τὴ βλέπω καὶ τ' ἀπόγεμα στὸ παράθυρο, ἔτσι κάπως νεγκλιζὲ καὶ τὴν ξαναβλέπω νὰ φεύγῃ γιὰ ἔξω καὶ τότε τὴν πλησιάζω :

— Παρντὸν μαμαζέλ. Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Χατζηστύλου;

— Μάλιστα.

— Χαρίλαος Χατζηκόκος.

— Χαίρω πολύ. Τί θέλετε;

— Νὰ συνάψω αἴσθημα μαζί σας.

Μὲ κυττάζει ξαφνιασμένη. Σοῦ λέει ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ; Λυπᾶται πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν τιμὴ νὰ μὲ γνωρίζῃ καὶ τὰ λοιπά. Τῆς ἀναπτύσσω τὸ περιεχόμενο τῆς χατζηϊδεολογίας, ἐμεῖς οἱ Χατζῆδες, ξέρετε, εἴμαστε σὰν ἀδέρφια, πρέπει νάχουμε ἀλληλεγγύη μεταξύ μας καὶ πρὸ παντὸς νὰ μὴν ἀφήνουμε ξένους νὰ εἰσχωροῦν στὸν κύκλο μας. Χατζῆς ἐγώ, Χατζῆ ἐσεῖς, μαμαζέλ, νὰ συνδεθοῦμε μ' ἕνα χατζηαἴσθημα — τί τὸ ὡραιότερον; Ἐσεῖς πῶς νομίζετε;

Αὐτὴ δὲν ἔχει ὑπ' ὄψι της τὴν ἰδεολογία, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ σωματεῖο. Καὶ νομίζει πῶς ναί, ἡ ἰδεολογία εἶναι λίαν συγκινητική, ἐμεῖς οἱ Χατζῆδες εἴμαστε σὰν ἀδέρφια καὶ λοιπάν, μεταξὺ τόσο στενῶν συγγενῶν ἐπιτρέπονται τέτοιοι δεσμοί; Θὰ ἦτο φρικτόν! Καὶ βάζει κάτι γέλια κρυστάλλινα καὶ μ' ἀφήνει σύξυλο. Πολὺ καλά, δεσποινίς. Κρατῶ τὸ ὄνομα καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω στὸ Χατζημαλλῆ νὰ σᾶς ἀποκηρύξῃ.

★

Περνᾶνε λίγες μέρες, τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δωσε ὁ Χατζησοφοκλῆς ἔχουν ξοδευτῆ κι' αἰσθάνομαι τὸ στομάχι μου πιὸ ἄδειο κι' ἀπὸ τὴν τσέπη μου. Ἀλλὰ δὲν χάνω τὴν αἰσιοδοξία μου, ἔχω τὸν τίτλο ποὺ εἶναι σὰν διαβατήριο γιὰ παντοῦ. Καθὼς σιγοβαδίζω στοὺς δρόμους, βλέπω: «Ἑστιατόριον, Στυλιανοῦ Χατζηπούρου». Λαμπρά. Μπαίνω μὲ τὸν ἀέρα ποὺ μοῦ δίνει ἡ συναδελφωσύνη, κάθομαι καὶ διατάζω ἕνα καλὸ μενού: Ὀρεκτικά, ψάρι, ἀρνάκι πατάτες, σαλάτα, τυρί, γλυκό, φροῦτα καὶ τὸ ποτίζω καὶ μὲ δυὸ μπῦρες. Τὸ γκαρσόνι μοῦ βγάζει τὸ λογαριασμό: Τὸ ὅλον 68.

— Φώναξε τὸν κ. Χατζηποῦρο! τοῦ λέω.

Τὸν καλεῖ καὶ εἶναι ἕνας σωματώδης μεσόκοπος μὲ σμιχτὰ φρύδια. Σηκώνομαι ἀμέσως.

— Ὁ κ. Χατζηποῦρος;

— Μάλιστα.

— Χατζηκόκος!

— Χαίρω πολύ.

— Ξέρετε, ἔφαγα ἐδῶ κάτι πράγματα καὶ... πέστε στὸ γκαρσόνι σχετικῶς.

— Τί νὰ τοῦ πῶ;

Κάνει πῶς ἀγνοεῖ τὶς ὑποχρεώσεις του. Ἀναγκάζομαι νὰ τοῦ ἐκθέσω τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς χατζηδωσύνης.

— Δὲν ἔχω ὑπ' ὄψι μου τέτοιο ζήτημα, λέει.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ἐνημερώνω πρῶτος.

— Καὶ τὸ χατζηλογαριασμὸ ποιὸς θὰ τὸν πληρώσῃ;

— Μὰ τί λέμε τόση ὥρα; Δὲν μπῆκες στὸ νόημα;

Δὲν μπῆκε καὶ δὲν μ' ἀφήνει νὰ βγῶ. Καὶ καλεῖ πολίτσμαν καὶ μὲ τραβᾶνε στὸ τμῆμα. Ὁ ἀστυνόμος μοῦ παίρνει τὴν ταυτότητα καὶ γίνεται ἔξαλλος :

— Πῶς; Ἕνας Χατζῆς ἔκανε τέτοια δουλειά; Ντροπή σου,- κάθαρμα. Μᾶς ἐκθέτεις ὅλους. Στὸ κρατητήριο ἀμέσως!

Καθὼς μὲ ἀμπάρωναν, ρωτάω τὸ ὄργανον :

— Μὰ πῶς λέγεται ὁ ἀστυνόμος;

— Χατζηπέννος. Τὸν πρόσβαλες τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ διαγωγή σου!

★

Βγῆκα τὴν ἄλλη μέρα μὲ μιὰ μήνυσι στὴν πλάτη. Ὁ ἀστυνόμος εἶχε μαλακώσει. Πῶς τὄκανες, παιδί μου αὐτὸ ἐσύ, ἕνας Χατζῆς; Οἱ Χατζῆδες ἔχουν ἀξιοπρέπεια. Μάλιστα, ἀλλὰ ἡ ἰδεολογία μας... Ναί, βέβαια. πρέπει νὰ ὑποστηριζώμαστε, ἀλλὰ ὄχι ἔτσι. Νὰ θέλῃ κι' ὁ ἄλλος Χατζῆς νὰ σ' εὐεργετήσῃ.

Σωστά. Πρέπει, λοιπόν, τώρα νὰ βρῶ ἕνα χατζηεστιάτορα ποὺ νὰ πιστεύῃ στὶς ἰδέες μας, ἕνα χατζηέμπορα γιὰ νὰ ψωνίζω, ἕνα χατζηράφτη νὰ μὲ ράβῃ, ἕνα χατζηνοικοκύρη νὰ μοῦ δώσῃ κάμαρα, ἕνα χατζηπαπουτσῆ γιὰ παπούτσια καὶ μιὰ χατζηαπαυτίτσα γιὰ τὸ ρωμάντσο. Καὶ λύνω ὅλα μου τὰ προβλήματα. Βέβαια, τὸ πιὸ σωστὸ θὰ ἦτανε νὰ γίνω χατζηεύπορος γιὰ νὰ εὐεργετῶ τοὺς χατζηαπόρους. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνω χατζηεύπορος, πρέπει νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κοπιάσω. Ἐνῶ ἔτσι ποὺ λέω εἶναι καλύτερα. Ἐκτὸς ἂν κανένας χατζηπλούσιος μὲ θυμηθῆ στὴ διαθήκη του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 520

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ. — Γνωστὸς Γάλλος μουσουργός.
2 Σπρώξιμο πρὸς τὰ ἐπάνω.— Κακὴν κακῶς (μεταφ.).
3 Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Δὲν θεραπεύονται. — Εὐχαριστοῦν τὴν ὅρασι καὶ τὴν ὄσφρησι. — Διπλασιαζόμενο κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαῖνε.
4 Ἐπώνυμον Γάλλου μυθιστοριογράφου. — Τοποθετοῦνται κοντὰ στὰ ὀνόματα ἀξιωματικῶν. — Ἐλέγχεται ἀπὸ τὴν ἀγορανομία.—Ἄρθρο.— Λέξις γνωστὴ στοὺς σκακιστάς.
5 Ἀγαπητὸ πρόσωπο. — Συνοικία τῶν Ἀθηνῶν. — Ἐκεῖ βρίσκουν οἱ στρατιῶτες λίγη ἀσφάλεια.
6 Ἀδιακρίτως μεγέθους.—Ξαφνικά. — Ἐπώνυμον γνωστοῦ πυγμάχου.
7 Ἄγγλος θαλασσοπόρος. — Ἀνεστραμμένη νότα.—Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Ἀριθμὸς ὀπτικῶς.— Προσκαλεῖ.
8 Ὕπαρξις. — Βρίσκεται μόνο ὅπου ὑπάρχει ἡφαίστειο. — Πολυμελὴς οἰκογένεια.
9 Ἀγρός. — Γόης τῆς ἀρχαιότητος.
10 Ἔτσι φωνάζομε κάποιον ποὺ ἑορτάζει στὶς 17 Ἰανουαρίου. — Ἕνα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας. — Βυζαντινὴ νότα.
11 Πρόθεσις. — Σύμφωνον. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.) — Ἄρθρο. — Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.
12 Ἐπιτρέπει τὴν σκέψιν. — Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς. — Ὅταν τὰ διαιρέσετε μὲ τὸ δύο, δὲν ἀφίνουν ὑπόλοιπο.
13 Ἀπειθάρχητοι ὁμάδες πολεμιστῶν. — Κρατικὸν ἔσοδον. — Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος.
14 Ράτσα. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Καὶ (γαλλ.). — Παρατατικὸς γνωστοῦ ρήματος.
15 Τὸ τέλος ἑνὸς μάτς.—Τόπος προσευχῆς. — Μέρος τοῦ ματιοῦ (γεν.). Συνοδεύουν βασιλεῖς.
16 Ὕπουλος. — Ἀέρας.
17 Ἄραψ.—Πόλις τῆς Ἠλείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Εἶναι κάθε καλόγηρος.—Δὲν εὐχαριστεῖ τὴν γεῦσιν.
2 Διαφορετικὸ στὸ μέγεθος (οὐδ.). — Φτωχός.
3 Ἀρχὴ ὅρκου. — Τέλμα.—Τὸ ἔχει τὸ βελοῦδο. — Καλύπτουν τὸ μισὸ Ἰράν.
4 Πρόθεσις. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἡ γυναῖκα του τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὴν περιέργειά της. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Τιμωρία γιὰ τὰ μωρά.
5 Κατοικοῦσαν τμῆμα τῆς Μ. Ἀσίας. — Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.—Γυιὸς τοῦ Ἀβραάμ.
6 Ἐκέρδισε τὸν παράδεισο.— Εὐρωπαϊκὴ χώρα. — Κόψιμο.
7 Ναυτικὸ παράγγελμα.— Ὅμοια σύμφωνα ποὺ σχηματίζουν μεγάλα ψάρια. — Δικό σου.
8 Κατὰ θάλασσαν δύναμις. — Φασαρία. — 270.
9 Λέμβος. — Ἀθῶοι φυλακισμένοι.
10 Ἄρθρο. — Λέξις μὲ τὴν ὁποία ἐφιστοῦμε τὴν προσοχή. — Φροῦτα ποὺ δὲν τρώγονται.
11 Ἀριθμητικόν. — Μισὸ τράμ. —Ὁ κάτω κόσμος (αἰτ.).— Ὁ ὁποῖος. — Τελικὸς σύνδεσμος.
12 Προσφιλὲς πρόσωπο.— Γνωστὸς ἀπὸ τὰ παραμύθια του. —Παράδεισος.
13 Ἱέρεια τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν.— Δὲν ἀγαποῦν τὴν ἐργασία (θηλ.). — Βρίσκεται στὸ πρόσωπο.
14 Ἀπαραίτητη γιὰ νὰ γίνῃ κάτι. — Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος μιᾶς «Μπουΐκ». — Ἀρχικὰ ἱδρύματος. — Μισὸ βάζο. — Νότα.
15 201. — Λαὸς τῆς Ν. Ἀφρικῆς. — Ὑπάρχει σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια. — Νότα.
16 Διευκολύνει τὴν μεταφορὰ ὑγρῶν. — Μᾶς δροσίζουν τὸ καλοκαίρι.
17 Ἀποτελοῦνται ἀπὸ νερὸ (οὐδ.). — Δὲν ἔχει τὸν νόμο μὲ τὸ μέρος του.

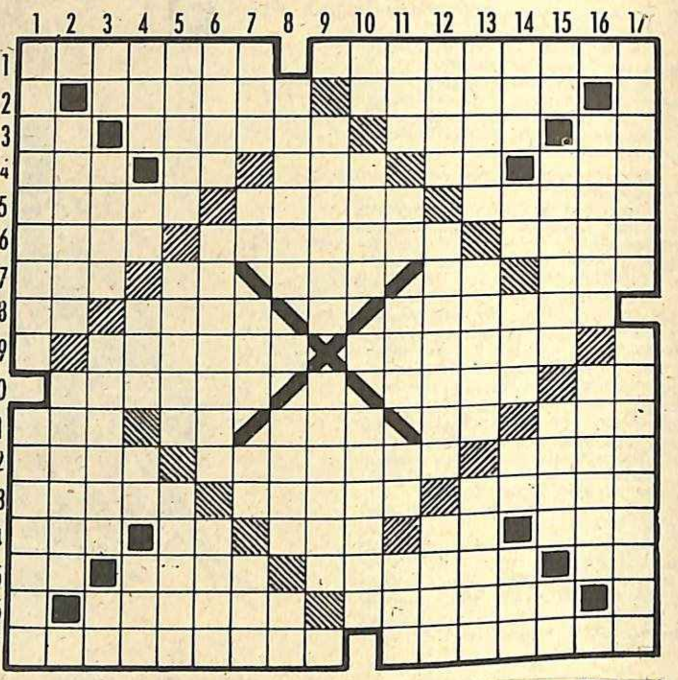

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 519 στὴ σελ. 82

Καφενεῖα

τοῦ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Τελειῶστε καμμιὰ φορά! Κλείνει τὸ μαγαζί!...

—Ἀχρόνιαστε, δὲν θἄρθῃς καὶ καθόλου στὸ σπίτι; Καφενόβιος ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἔγινες πιά!...

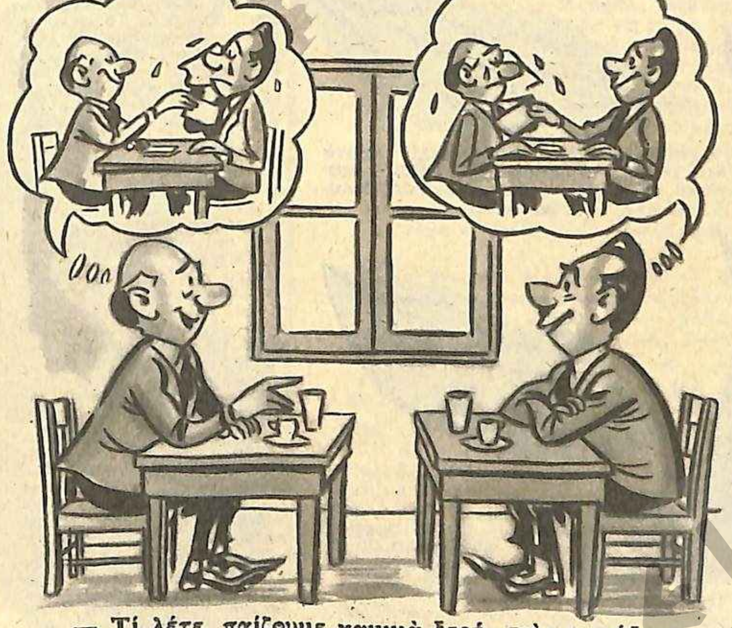

— Τί λέτε, παίζουμε καμμιὰ ξερή, τοὺς καφέδες;
— Πολὺ εὐχαρίστως!...

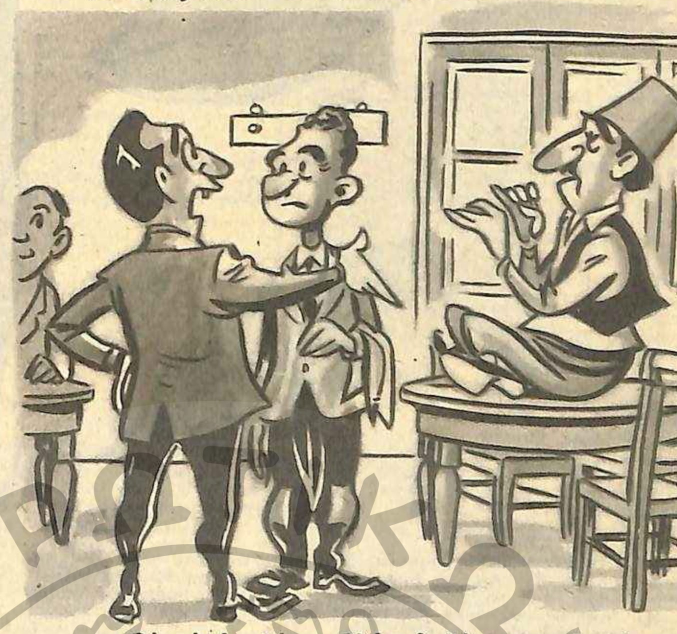

— Θὰ σὲ ἀπολύσω, βλάκα! Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί ζητάει αὐτὸς ὁ πελάτης;

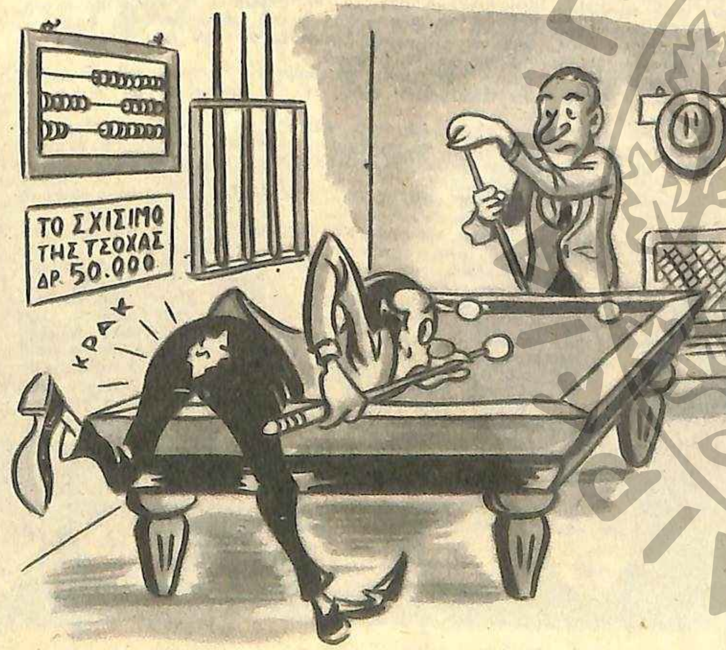

Ἀλλοῦ τὸ ὄνειρο κι' ἀλλοῦ τό... θαῦμα!...

Χωρὶς λόγια!...

ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ 4 ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ»

Ἡ τρίτη ἑβδομάδα

ΤΩΡΑ ποὺ βρίσκεσθε στὴ μέση τοῦ «προγράμματός» σας, εἶναι καιρὸς νὰ κάμετε ἕνα εἰλικρινῆ κι' εὐσυνείδητο ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ σας. Βαθμολογῆστε τον μὲ 1 ἕως 10, ἀνολόγως τῶν ἐπιτυχιῶν ποὺ ἔχετε ἤδη σημειώσει σὲ καθένα ἀπ' τὰ παρακάτω σημεῖα:

1) Ἀκολουθήσατε τὶς βασικὲς ἀρχὲς τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἀναπαύσεως;
2) Ἐφαρμόσατε πιστὰ τοὺς στερεότυπους κανόνες τῆς καθημερινῆς περιποιήσεως τῆς ὀμορφιᾶς σας;
3) Εἶναι ἀρκετὰ περιποιημένα τὰ δόντια, τὰ μαλλιά, τὰ χέρια καὶ τὰ φορέματά σας;
4) Εἶναι ἐπιδέξιο τὸ μακιγιάζ σας;
5) Ξέρετε νὰ κάνετε καλὰ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις σας, ἔτσι ποὺ νὰ ὠφελοῦνται πραγματικὰ οἱ μῦς;
6) Φροντίζετε γιὰ τὴν καλὴ στάσι σας καὶ κάνετε καθημερινῶς ἀσκήσεις βαθειᾶς ἀναπνοῆς;
7) Μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε μιὰ τελεία χαλάρωσι σώματος καὶ πνεύματος;
8) Ἐφαρμόσατε ἕνα σύστημα ζωῆς τέτοιο ποὺ νὰ κόψετε τὶς κακὲς συνήθειές σας;
9) Ἀποκτήσατε περισσότερα ἐνδιαφέροντα, φίλους καὶ μορφωτικὲς ἐπιδιώξεις;
10) Βρήκατε μιὰ ἀληθινὴ πίστι στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἐργασία;

Προσθέσετε τώρα τοὺς δέκα βαθμοὺς ποὺ βάλατε στὸν ἑαυτό σας. Ὅσο περισσότερο πλησιάζει τὸ ἄθροισμα στὸ 100, τόσο πιὸ πολλὰ συγχαρητήρια σᾶς ἀξίζουνε. Γι' αὐτὴ τὴ βαθμολόγησι, θὰ διαθέσετε τὴν πρώτη μέρα τῆς τρίτης ἑβδομάδας.

Δεύτερη μέρα.—Θὰ τὴ χρησιμοποιήσετε γιὰ νὰ καθορίσετε τὸν τύπο τῆς φυσιογνωμίας σας. Σταθῆτε μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη, σὲ δυνατὸ φῶς. Δέσετε τὰ μαλλιά σας σφιχτὰ πρὸς τὰ πίσω. Μ' ἕνα βαθμολογημένο χάρακα, μετρῆστε τὶς ἑξῆς διαστάσεις κατὰ πλάτος τοῦ προσώπου σας: 1) Ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ μετώπου, στὰ μισὰ τοῦ ὕψους του. 2) Ἀπ' τὴν μιὰ ἄκρη τῶν μάγουλων ὡς τὴν ἄλλη, περνῶντας κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ μάτια καὶ πάνω ἀπ' τὴν «κόψι» τῆς μύτης. 3) Ἀπ' τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῶν μάγουλων, περνῶντας κάτω ἀπ' τὴ μύτη, δηλαδὴ παράλληλα πρὸς τὸ ἐπάνω χεῖλος. 4) Ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τοῦ σαγονιοῦ, παράλληλα πρὸς τὸ κάτω χεῖλος.

Μετρᾶτε ὕστερα κατακόρυφα τὴν ἀπόστασι ἀπ' τὸ πηγοῦνι ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν σας (κέντρο τοῦ μετώπου). Τραβᾶτε μὲ τὸ χάρακα σ' ἕνα χαρτὶ μιὰ γραμμὴ μ' αὐτὸ τὸ μῆκος κι' ὕστερα, κάθετα πρὸς αὐτὴν καὶ στὰ κανονικὰ σημεῖα διασταυρώσεως, τραβᾶτε τὶς τέσσερες γραμμὲς ποὺ ἀνταποκρίνονται μὲ τὶς ὑπόλοιπες μετρήσεις 1, 2, 3 καὶ 4.

Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ ἔχη, φυσικά, τὸ μῆκος ποὺ βρήκατε μὲ τὴν ἀντίστοιχη μέτρησι. Τέλος, ἑνώνετε μεταξύ τους τὶς ἐξωτερικὲς ἄκρες αὐτῶν τῶν πέντε γραμμῶν, καὶ θάχετε σχεδιάσει ἔτσι τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας στὸ χαρτί. Σ' ἕνα τέλειο ὀβὰλ πρόσωπο, οἱ διαστάσεις αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς: 1: 12,5 πόντοι, 2: 13, 75, 3: 11,25, 4: 8,10, ἀπ' τὸ πηγοῦνι ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν: 18, 75. Στὸ ὀβὰλ πρόσωπο, μὲ τὸ ᾠοειδὲς σχῆμα, τὰ μάγουλα προεξέχουν περισσότερο, καὶ τὸ πηγοῦνι εἶναι μικρότερο ἀπ' τὸ μέτωπο.

Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι ἕξη τύποι φυσιογνωμίας μὲ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα: Α) Στρογγυλός. Στρογγυλὸ μέτωπο, μάγουλα φουσκωτά, στρογγυλὸ σαγόνι καὶ πηγοῦνι. Β) Σὰν ἀχλάδι. Στενὸ μέτωπο, πλατὺ σαγόνι καὶ πηγοῦνι. Γ) Τετράγωνος. Τετραγωνικὸ μέτωπο, σαγόνι ἴσου πλάτους περίπου μὲ τὰ μάγουλα. Δ) Μακρουλός. Ψηλὸ μέτωπο ποὺ προεξέχει, μακρειὰ καὶ γουβιασμένα μάγουλα, σαγόνι ἐλαφρὸ τετραγωνικό. Ε) Τριγωνικός. Πλατὺ μέτωπο καὶ μάγουλα, κοντό, στενὸ καὶ μυτερὸ πηγοῦνι. ΣΤ) Ρομβοειδής. Στενὸ μέτωπο, φαρδειὰ μάγουλα καὶ σαγόνι, πυκνὸ καὶ μυτερὸ πηγοῦνι.

Τρίτη ἡμέρα.— Ξέροντας τώρα τὸν τύπο τῆς φυσιογνωμίας σας μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τοπικὰ ἀνοιχτότερο ἢ σκουρότερο φὸν-ντὲ-τέν, γιὰ νὰ διορθωθῆ φαινομενικὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας καὶ νὰ πλησιάση στὸ τέλειο ὀβάλ. Νὰ οἱ κανόνες ποὺ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν, ἀνάλογα μὲ τὸ πρόσωπό σας: Στρογγυλό: Σκουρύνετε τὰ μάγουλα. Σὰν ἀχλάδι: Σκουρύνετε τὸ σαγόνι καὶ τὸ πηγοῦνι. Τετράγωνο: Σκουρύνετε τὸ σαγόνι. Μακρουλό: Σκουρύνετε τὸ σαγόνι καὶ τὸ πηγοῦνι. Τριγωνικό: Σκουρύνετε τὸ μέτωπο καὶ τὴν ἄκρη τοῦ πηγουνιοῦ. Ρομβοειδές: Ἂν εἶναι κοντό, βάλτε πιὸ ἀνοιχτόχρωμο φὸν-ντὲ-τὲν στὸ πηγοῦνι.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα πῶς θὰ πουντραριστῆτε. Βεβαιωθῆτε πρῶτα πὼς τὸ φὸν-ντὲ-τὲν σχηματίζει ἕνα λεπτὸ καὶ ἀδιόρατο στρῶμα πάνω στὸ πρόσωπό σας. Βουτᾶτε ὕστερα καλὰ στὴν πούντρα ἕνα καθαρὸ βαμπάκι. Τὸ τινάζετε γιὰ νὰ φύγη ὅση πούντρα περισσεύει. Καὶ χτυπᾶτε μ' αὐτὸ ἐλαφρὰ (χωρὶς καθόλου τρίψιμο) τὸ λαιμό σας κι' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό σας, ἀκόμη καὶ τὰ χείλη καὶ τὰ μάτια (ἀλλὰ λίγο πιὸ πάνω καὶ λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὰ μάτια). Θὰ μοιάζετε τώρα σάν... ἀλευρωμένη! Ἔπειτα, μ' ἕνα βαμπάκι ἢ μ' ἕνα μαλακὸ βουρτσάκι, ἀφαιρεῖτε τὴν περίσσεια τῆς πούντρας. Εἰδικὰ γιὰ τὰ φρύδια καὶ τὴν ἀρχὴ τῶν μαλλιῶν, χρησιμοποιῆτε βουρτσάκι σκληρό. Σημειῶστε ὅτι οἱ στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ δὲν ἀφαιροῦν τὴν πούντρα ἀπ' τὰ τσίνορά τους, γιὰ νὰ φαίνωνται πιὸ χοντρὲς οἱ τρίχες, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τοῦ ρίμμελ.

Τὴν ἡμέρα χρησιμοποιῆτε σκουρότερη πούντρα καὶ τὸ βράδυ ἀνοιχτότερη.

Τετάρτη ἡμέρα. — Ἡ κρέμα ροὺζ γιὰ τὰ μάγουλα εἶναι προτιμώτερη ἀπ' τὸ ροὺζ σὲ κραγιόνι. Γιὰ νὰ τὴ μεταχειρισθῆτε, βρέχετε λίγο τὶς ἄκρες τῶν δυὸ πρώτων δακτύλων σας μὲ νερό, παίρνετε μ' αὐτὲς λίγο ροὺζ καὶ τὸ βάζετε σὲ διάφορα μέρη τοῦ προσώπου σας, σὲ μεγαλύτερη ποσότητα πρὸς τὸ κέντρο του καὶ σὲ μικρότερη πρὸς τὰ ἔξω. Τέλος, τὸ «στρώνετε» παντοῦ κανονικὰ καὶ πουντράρεσθε ἀπὸ πάνω.

Ἀντίθετα, τὸ κραγιόνι τοῦ ροὺζ χρησιμοποιεῖται μετὰ τὸ πουντράρισμα. Βάζετε λίγο περισσότερη πούντρα στὰ μάγουλα, κι' ὕστερα ἁπλώνετε τὸ ροὺζ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πάνω, ἔτσι ποὺ νὰ «σβύνη» στὶς ἄκρες.

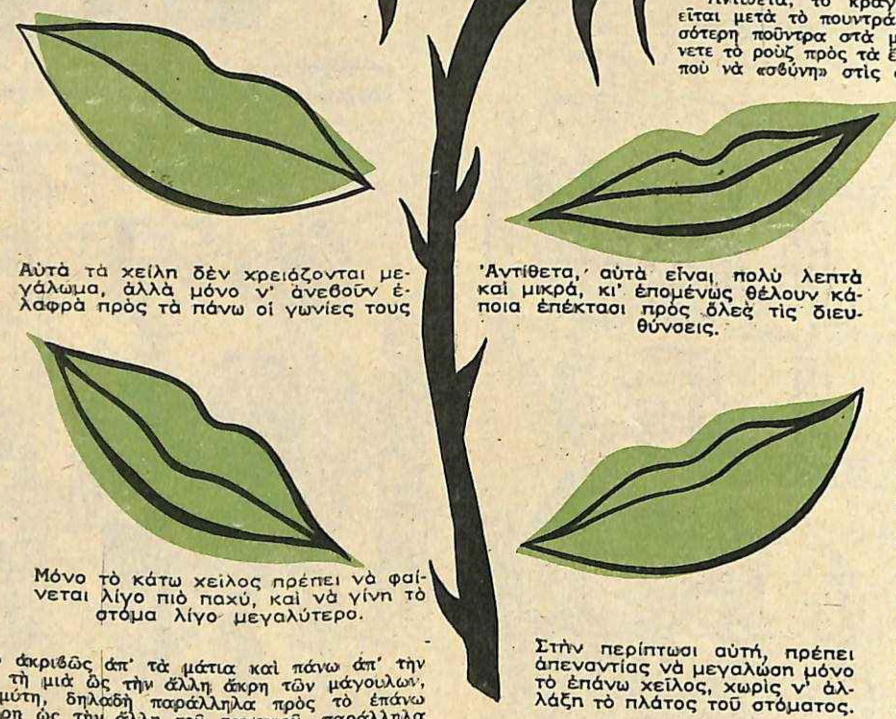

Αὐτὰ τὰ χείλη δὲν χρειάζονται μεγάλωμα, ἀλλὰ μόνο ν' ἀνεβοῦν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω οἱ γωνίες τους

Ἀντίθετα, αὐτὰ εἶναι πολὺ λεπτὰ καὶ μικρά, κι' ἑπομένως θέλουν κάποια ἐπέκτασι πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Μόνο τὸ κάτω χεῖλος πρέπει νὰ φαίνεται λίγο πιὸ παχύ, καὶ νὰ γίνη τὸ στόμα λίγο μεγαλύτερο.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, πρέπει ἀπεναντίας νὰ μεγαλώση μόνο τὸ ἐπάνω χεῖλος, χωρὶς ν' ἀλλάξη τὸ πλάτος τοῦ στόματος.

Νὰ πῶς θὰ μεταχειρισθῆτε τώρα τὸ ροὺζ εἰδικὰ γιὰ κάθε τύπο προσώπου: Ὀβάλ. Τὸ ἁπλώνετε ἀπ' τὸ κέντρο τῶν μάγουλων πρὸς τὰ μελίγγια κι' ἐλαφρὰ κάτω ἀπ' τὰ μάτια. Στρογγυλό. Ἀπ' τὸ ἔξω μέρος τῶν μάγουλων πρὸς τὰ μελίγγια. Σὰν ἀχλάδι. Ἀπ' τὰ μελίγγια πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τῶν ματιῶν καὶ πρὸς τὸ σαγόνι. Τετράγωνο. Κυκλικὰ κάτω ἀπ' τὰ μάτια, πρὸς τὰ μελίγγια καὶ πρὸς τὸ σαγόνι. Μακρουλό. Ἀπ' τὸ κέντρο τῶν μάγουλων πρὸς τὸ ἐξωτερικό τους. Τριγωνικό. Ἀπ' τὸ ψηλότερο μέρος τῶν μάγουλων πρὸς τὰ μελίγγια, καὶ πολὺ ἐλαφρὰ πρὸς τὸ σαγόνι. Ρομβοειδές.—Κυκλικὰ πάνω στὰ μάγουλα, ἀλλ' ὄχι πολὺ χαμηλά.

Πέμπτη ἡμέρα.— Ὅταν βάφετε τὰ χείλη σας, μὴν προσπαθῆτε ν' ἀλλάξετε τὸν τύπο τους, ἀλλὰ μόνο νὰ τὸν καλλιτερέψετε. Μὴν κάνετε δὲ κατάχρησι στὸ κραγιόνι.

Γιὰ νὰ βρῆτε ἂν τὸ στόμα σας ἔχη κανονικὲς διαστάσεις, πᾶρτε μιὰ βελόνα τοῦ πλεξίματος καὶ κρατῆστε την τελείως κατακόρυφα πάνω στὸ ἕνα πλευρὸ τοῦ προσώπου σας, ἔτσι ποὺ ἡ μύτη της νὰ βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὴ μέση τοῦ ματιοῦ σας. Χαμογελᾶστε τώρα. Ἂν οἱ γωνίες τῶν χειλιῶν σας ἀγγίζουν ἀκριβῶς τὴ βελόνα, τὸ στόμα σας εἶναι κανονικό. Ἂν βγαίνουν πιὸ ἔξω θὰ τὸ βάψετε λίγο πιὸ μέσα ἀπ' τὶς πραγματικὲς ἄκρες τους, γιὰ νὰ φαίνωνται μικρότερα. Ἂν δὲν φτάνουν ὡς τὴ βελόνα, φαρδύνετέ τα μὲ τὸ βάψιμο.

Πουντράρετε τὰ χείλη σας, πρὶν τὰ βάψετε. Ὕστερα τὰ μισοανοίγετε καὶ περνᾶτε τὸ ἐσωτερικό τους μὲ τὸ κραγιόνι, μὲ δυὸ-τρεῖς γρήγορες κραγιονιές.

Ἔπειτα σχεδιάζετε τὴν περίμετρο τοῦ ἐπάνω χείλους μ' ἕνα μυτερὸ πινελάκι, ἀλειμμένο μὲ τὸ κραγιόνι, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ κέντρο. Τέλος, πιέζετε τὸ ἐπάνω χεῖλος σας στὸ κάτω, γιὰ ν' ἀφίση ἐκεῖ τὸ ἀποτύπωμά του.

Οἱ γωνίες τῶν χειλιῶν πρέπει ν' ἀνεβαίνουν ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πάνω.

Ἂν πρέπει νὰ φαίνεται τὸ στόμα σας μεγαλύτερο ἀπ' τὸ φυσικό, μεταχειρισθῆτε κραγιόνι σκουρότερο.

Εἰδικώτερα, γιὰ κάθε τύπο φυσιογνωμίας, τὸ βάψιμο γίνεται ὡς ἑξῆς: Ὀβάλ. Ἀκολουθεῖτε τὶς φυσικὲς γραμμὲς τῶν χειλιῶν, ἀλλὰ γυρίζετε λίγο πρὸς τὰ πάνω τὶς γωνίες τους. Στρογγυλό. Μεγαλώνετε λίγο τὸ στόμα, ὥστε νὰ μὴ μοιάζη μὲ στρογγυλὸ «μπουμπούκι». Σὰν ἀχλάδι. Φαρδαίνετε λίγο τὸ στόμα. Τετράγωνο. Τονίζετε τὶς καμπύλες. Μακρουλό. Μεγαλύτερο πλάτος καὶ καμπύλες. Τριγωνικὸ καὶ ρομβοειδές. Ζωηρότερο χρῶμα στὸ κέντρο καὶ πιὸ ξέθωρο πρὸς τὶς ἄκρες.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τέλειο ὀβὰλ πρόσωπο, ὑπάρχουν κι' ἄλλοι ἕξη τύποι φυσιογνωμίας: Ὁ στρογγυλὸς (Α), ὁ «σὰν ἀχλάδι» (Β), ὁ τετράγωνος (Γ) ὁ μακρουλὸς (Δ), ὁ τριγωνικὸς (Ε) καὶ ὁ ρομβοειδὴς (ΣΤ).

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
Ἡ Ρόδα

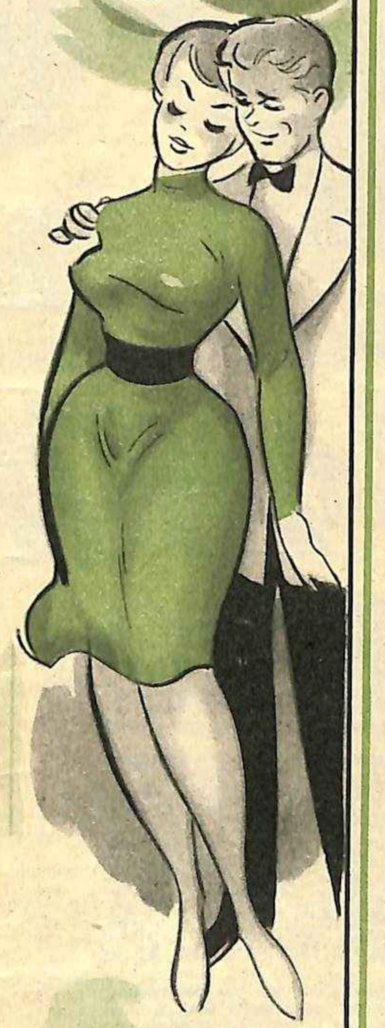

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κυλᾶ ὁ χρόνος, φίλοι μου, κυλᾶ καὶ προχωρεῖ...
Κι' ἀλλάζουνε μαζὶ μ' αὐτὸν ὁ κόσμος κι' οἱ καιροί
Κι' ἔρχονται οἱ γέροι ἔπειτα καὶ λένε στὰ ἐγγόνια:
«— Ἄχ! ποῦ εἶν' ἀλήθεια τὰ παληὰ καὶ τὰ καλά μας (χρόνια...».

Ὤ! ναί! Τὰ χρόνια τὰ καλά, ποὺ μᾶς τὰ λὲν συχνά.
Μὰ τάχα ἦταν καλύτερα ἀπὸ τὰ τωρινά;
Ἦταν πλασμένη ἡ ζωὴ μὲ μεταξένια στόφα;
Ἢ μήπως τὰ λεγόμενα εἶναι ὀλίγον...μπλόφα;
Θαρρῶ τὸν κόπο θ' ἄξιζε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
μὲ τὴ ζωὴ τὴ σύγχρονη κανένας νὰ συγκρίνη.
Κι' ὕστερα, μὲ τὰ αἰσθήματα, μὰ καὶ μὲ τά...μυαλά του,
νὰ βγάλη καὶ τ' ἀνάλογα τὰ συμπεράσματά του.
Λοιπόν, γιὰ τὸ χατῆρι σας, τὸν κόπο αὐτὸν θὰ κάνω,
δι' ὃ καὶ ἀπὸ σήμερα, δουλειὰ παραλαμβάνω.
Κι' ἀρχίζω ἀπὸ ἕνα ζήτημα, ποὺ πάντα εἶναι στὴ μόδα:
Ἀρχίζω ἀπὸ τὴ ρόδα!

ΑΛΛΟΤΕ...

Μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ λίγες δεκάδες χρόνια.
Κυκλοτερῶς τὰ μόνιππα, στὴ μέση, στὴν Ὁμόνοια.
Ἥσυχος στέκει ὁ Ντορῆς, ποὺ τὸ σανό του τρώει
καὶ περιμένει ὁ ἁμαξᾶς νὰ πάρη κάν' ἀγῶϊ.
Τὸ μόνιππο! Τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ταξί,
ποὺ εἶχε, ἀντὶ κορνάρισμα, τοῦ καμτσικιοῦ τὸν χτύπον.
Μά, ἐν τῷ μεταξύ,
ὑπῆρχανε καὶ τὰ «διπλᾶ» δυνάμεως...δυὸ ἵππων,
ποὺ προτιμοῦσε πάντοτε τὶς νύχτες μιὰ παρέα,
γιὰ νὰ τραβήξη τὸ πολύ, μέχρι τό...Φαληρέα
Καὶ «βάρα στράκα ἁμαξᾶ», τοῦ φώναζαν συχνά,
νὰ βγοῦνε στὰ παράθυρα, νὰ ἰδοῦνε ποιὸς περνᾶ!
Καὶ στὸν ἀέρα δούλευε κοφτὰ τὸ καμιτσίκι.
Καὶ εἶχε ἡ ὑπόθεσις μέγκλα καὶ ἀσικλῆκι!

★

Καὶ ὅσο γιὰ τὶς ἐκδρομές — ἄλλη αὐτὴ λαχτάρα —
μέσο πατροπαράδοτον τὰ κλασσικὰ τὰ κάρρα,
ποὺ ξεκινοῦσαν Σάββατο — βεβαίως καλοκαῖρι —
καὶ στὴ Γλυφάδα, Κυριακή, ἐφτάναν μεσημέρι!

★

Αὐτὰ γιὰ τὸν κοινὸ λαό. Μὰ οἱ ἀριστοκράτες,
δικές τους εἶχαν ἅμαξες, καθὼς κι' ἁμαξηλάτες,
ποὺ τοῦ καιροῦ ἐπέτρεπαν τότε τὰ περιθώρια.
Κι' ἄλλοι εἴχανε ἕνα «λαντὼ» καὶ ἄλλοι μιὰ «βικτώρια»
καὶ ἁμαξᾶ πανύψηλο καὶ λίαν σοβαρό,
μὲ τὸ ψηλὸ καπέλλο του, ποὺ εἶχε καὶ φτερό!...
Κι' ὅσοι ἤθελαν νὰ κάνουν σπόρ, στῶν Ἀθηνῶν τὴ σκόνη,
εἶχαν κι' ἕνα «φαέθωνα» ποὺ ὠδηγοῦσαν μόνοι,
ἤτοι, ἁμάξι ἀνοιχτὸ ἀπ' ὅλες του τὶς μπάντες
ποὺ οἱ μάγγες τὸ ἔβλεπανε καὶ λέγαν — «Καλὲ ἄντες!».
Αὐτὰ τ' ἁμάξια, τὰ «λαντώ», καθὼς καὶ τὰ «βικτώρια»,
πολὺ συχνὰ μετέφεραν καὶ κάποια...λαθρεμπόρια,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος ὁ καιρός, μὲ τὰ χρηστά του ἤθη
τὸν ἔρωτα τὸν κρύφιον, οὐδέποτε ἀπηρνήθη!

★

Τί ἐποχὴ ρωμαντική, ποὺ ἔχει γεμίσει τόμους!
Τὰ ἄλογα διέτρεχαν τῆς πόλεως τοὺς δρόμους,
κι' ἡ Ἀθήνα ὅλη εὐώδιαζε, στὰ χρόνια τ' ἀπελθόντα,
ἀπὸ τῶν ἵππων τὰ εὐγενῆ κι' εὔοσμα προϊόντα!

...ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τώρα καινούργια ἐποχή. Ἡ ρόδα στὴν Ἀθήνα,
δὲν εἶναι ἱπποκίνητη. Κινεῖται μὲ βενζίνα,
καὶ στὰς ὁδοὺς κυκλοφοροῦν ταξί, κοῦρσες, κουρσάρες,
σκορπίζοντας στὸ διάβα τους ἑξῆντα δυό..τρομάρες.
Καὶ κάτι ἀεροδυναμικές,
ποὺ εἶναι ὅλο...τενεκές,
μὰ ἔχουν τὴν ἀβάντα
νὰ πιάνουνε στὸ πὶ καὶ φὶ τὰ ἑκατὸν τριάντα!
Δέκα λεπτὰ γιὰ Κηφισσιά, εἴκοσι γιὰ Ἐκάλη,
σὲ μία ὥρα Σούνιο καὶ νἆσαι πίσω πάλι.
Σὲ μία νύχτα Βάρκιζα, Γλυφάδα, Βαρυμπόπη
καὶ ἂν τραβάη τὸ γοῦστο σου, τραβᾶς καὶ μέχρι...Εὐρώπη!
Ταχύτης! Μέθη! Ἴλιγγος! Μπελᾶς στοὺς τροχονόμους,
κι' ἂς ἔθη ὁ Καραμανλῆς ν' ἀνοίξη νέους δρόμους!
Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα ἐποχή. Ἡ ρόδα τρέχει σβέλτα.
Καὶ ὅσο γιὰ τὰ ἄλογα, ὑπάρχει καὶ τὸ Δέλτα,
ποὺ τρέχουν μὲ φιλότιμο, μὲ κέφι καὶ μὲ φούρια,
κι' ἂς ἔρχωνται αὐτὰ δεύτερα καὶ πρῶτα τά...γαϊδούρια!

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

Εἰκονογράφησις Ἀπ. Γάλλια ὁ Συνεργάτης Γ.

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὧρες ὁλόκληρες πάλεψαν μὲ τὰ κύματα, ὥσπου κατὰ τὸ πρωῒ ἀντίκρυσαν τὸ ἐρημονῆσι.

ΕΝΑ ΚΟΥΡΣΑΡΙΚΟ ΣΤΙΣ ΚΥΚΛΑΔΕΣ

Η ΠΙΟ κρίσιμη ὥρα τοῦ πολέμου: τὸ 1942. Οἱ Γιαπωνέζοι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὕπουλη ἐπίθεσι τοῦ Πὲρλ Χάρμπορ, σάρωναν τὴ μιὰ μετὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς ἀμερικανικὲς κι' ἀγγλικὲς βάσεις στὸν Εἰρηνικό. Οἱ Γερμανοὶ νικοῦσαν στὸν Καύκασο, κέρδιζαν σὲ ὅλα τὰ μέτωπα κι' ὁ Ρόμμελ βρισκόταν στὴ Λιβύη, ἕτοιμος νὰ εἰσβάλη στὴν Ἀλεξάνδρεια. Τὸ Αἰγαῖο φλεγόταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Κι' ἐνῶ ὁ πόλεμος ἦταν ἀκόμη στὴν ἀρχή του σχεδόν, οἱ ὑποδουλωμένοι λαοὶ εἶχαν κιόλας ἀρχίσει ν' ἀμφιβάλλουν. Ὥς πότε θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ κακό; Πότε ἐπὶ τέλους θὰ χτυποῦσαν οἱ σάλπιγγες τῆς εἰρήνης;

Ὡστόσο οἱ σύμμαχοι δὲν στήριζαν τὶς ἐλπίδες τους μονάχα στὸν φανερὸ πόλεμο. Ἀντίθετα, εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ὁ «πόλεμος τῆς σκιᾶς» θὰ τοὺς ἔδινε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νίκης. Καὶ νά ποιὸ ἦταν τὸ πρόγραμμά τους μὲ λίγα λόγια: 1) Ἡ ἀποκατάστασι τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴ Μ. Βρεταννία καὶ ἡ δημιουργία πίστεως γιὰ τὴ νίκη. 2) Ἡ ὀργάνωσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ σαμποτάζ τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ ὅλων τῶν μέσων συγκοινωνίας. 3) Ἡ δημιουργία ὁδῶν ἐπικοινωνίας μὲ τὴν κατεχόμενη Εὐρώπη. 4) Ἡ ἐνθάρρυνσι τῶν ὀλιγοψυχούντων καὶ ἡ ἐπιβολὴ ὑπομονῆς στοὺς ἀνυπομονοῦντες. 5) Ὁ μυστικὸς ἐξοπλισμὸς πατριωτῶν σὲ κάθε κατεχόμενη χώρα καὶ ἡ παροχὴ ὁδηγιῶν σχετικῶν μὲ τὴ χρησιμοποίησί τους. 6) Ἡ δημιουργία μιᾶς γιγαντιαίας πατριωτικῆς φάλαγγος, μιᾶς δυνάμεως ποὺ θὰ περίμενε ὑπομονετικὰ τὴ σχετικὴ διαταγὴ ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτη Συμμαχικὴ Διοίκησι, γιὰ νὰ ἐπιπέση κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ πρῶτες χῶρες, ποὺ ἀποτέλεσαν ἀντικείμενο εἰδικῆς μέριμνας τῶν συμμάχων, ἦταν ἡ Γαλλία, ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Ἑλλάδα. Καὶ οἱ πρῶτες πρακτικές τους ἐνέργειες συνίσταντο στὴν ἀποκατάστασι μυστικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ἐκεῖ πατριῶτες. Πολλοὶ ἐπίλεκτοι ἐθελοντές, ποὺ παρεῖχαν ὅλα τὰ ἐχέγγυα τῆς ἐμπιστοσύνης, ὑποβλήθηκαν σύντομα σὲ συστηματικὴ καὶ μυστικὴ ἐκπαίδευσι. Οἱ ἄντρες αὐτοί, ἐφοδιασμένοι μὲ πομποὺς ἀσυρμάτου, θὰ ρίχνονταν μὲ ἀλεξίπτωτα ἢ θὰ μεταφέρονταν μὲ ὑποβρύχια καὶ ἄλλα πλεούμενα, στὰ κατεχόμενα ἐδάφη. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀποστολὲς ποὺ ἔφτασαν στὴν Ἑλλάδα —ἴσως ἡ πρώτη ἐπίσημη ἀποστολὴ τοῦ στρατηγείου τῆς Μ. Ἀνατολῆς— ἦταν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ Γιάννη Ἀμπατζῆ, ποὺ βγῆκε μὲ ὑποβρύχιο σὲ μιὰν ἐρημικὴ ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς μαζὶ μὲ δυὸ ἄλλους ἀπεσταλμένους: Τὸ ραδιοτηλεγραφητὴ Γιῶργο Καπραμπασᾶ καὶ τὸν ἰδιώτη Ι. Λέκκα.

Παρ' ὅλες τὶς δραματικὲς περιπέτειές τους, ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς τους ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ἂν σκεφτῆ μάλιστα κανεὶς ὅτι, σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἐποχὴ σὰν τὸ χειμῶνα τοῦ 1941—42, ὁ Γιάννης Ἀμπατζῆς κατώρθωσε νὰ ἐπικοινωνήση μυστικὰ μὲ Ἕλληνες πολιτικούς, ὅπως τὸν Παν. Κανελλόπουλο, τὸ Θεοδ. Κουντουριώτη, τὸν Ἀλεξ. Ζάννα καὶ τὸν Ἀριστείδη Παπάλη, νὰ τοὺς δώση τὶς ἐντολὲς τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ νὰ ξαναγυρίση στὴ βάσι του σῶος καὶ ἀβλαβής. Σύγχρονα μ' αὐτὸν σχεδὸν ἔφτασε στὴν Αἴγυπτο κι' ἕνας ἄλλος ἀξιωματικός: Ὁ ὑπολοχαγὸς Στέλιος Παραβάντης, ποὺ ζήτησε νὰ παρουσιαστῆ —μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ Κάϊρο— σὲ μιὰ ἀνώτερη συμμαχικὴ ἀρχή. Ὅταν τὸν παρουσίασαν, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς χωρὶς περιστροφὲς μπῆκε στὸ θέμα του καὶ δήλωσε ὅτι ἦταν διατεθειμένος νὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ δημιουργήση μιᾶς πρώτης τάξεως «μυστικὴ βάσι» στὶς Κυκλάδες.

—Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; τὸν ρώτησαν οἱ ἀνώτεροί του χωρὶς νὰ ξαφνιαστοῦν διόλου μὲ τὴν «τρελλὴ» πρότασι τοῦ Παραβάντη. Ἐκτὸς βέβαια ἂν ἀγνοῆτε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλόκληρο τὸ Αἰγαῖο βρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν Γερμανοϊταλῶν...

Ὁ νεαρὸς Ἕλληνας χαμογελοῦσε. Ὄχι μόνο τὸ γνώριζε καλά, ἀλλὰ ἦταν κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν κυνηγηθῆ ἀπὸ νησὶ σὲ νησὶ τῶν Κυκλάδων— ἀπὸ τὴ Γκεστάπο καὶ τὴν Τσῆ Ἔσσε— ὥσπου νὰ κατορθώση νὰ περάση στὰ τουρκικὰ παράλια. Ὡστόσο γιὰ ν' ἀποδείξη τὸ βάσιμο τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, σηκώθηκε, κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ μεγάλο ἐπιτελικὸ χάρτη τοῦ τοίχου κι' ὕστερα ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ ἀσήμαντη κουκιδίτσα στὴν καρδιὰ σχεδὸν τοῦ Αἰγαίου. Ἦταν ἕνας ξερότοπος ἀκατοίκητος, ἕνας βράχος: Τὸ Κουφονῆσι. Κι' ὅμως ἡ ἀσήμαντη αὐτὴ κουκιδίτσα στὸ χάρτη θὰ μποροῦσε σίγουρα νὰ βάλη στὴν κατάλληλη στιγμή, σὲ μεγάλους μπελάδες τοὺς «ξανθοὺς λύκους» τοῦ Χίτλερ.

—Τὸ νησάκι αὐτὸ βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν Ἀμοργὸ καὶ στὴ Νάξο, εἶπε τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις του. Μὰ εἶναι τόσο μικρό, ὥστε νὰ μὴν τὸ λογαριάζουν οἱ Γερμανοϊταλοί. Δὲν ἔχουν ἐκεῖ πάνω οὔτε φρουρά, οὔτε φυλάκιο. Ἔχει ὅμως κατάλληλους κρυψῶνες καὶ θὰ μποροῦσε νὰ μείνη κανεὶς ἐκεῖ σ' ὁλόκληρο τὸν πόλεμο, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδησι. Κι' ἀπόδειξι: Αὐτὴν τὴ στιγμὴ στὸ Κουφονῆσι κρύβονται ἐννέα ἄνδρες, πέντε Ἕλληνες καὶ τέσσερις Ἄγγλοι. Ἀσφαλῶς θὰ μποροῦσαν νὰ δραπετεύσουν πρὸς τὰ τουρκικὰ παράλια, μὰ δὲν τὸ κάνουν...

—Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Γιατὶ θέλουν ν' ἀποτελέσουν τὸν πυρῆνα τῆς μυστικῆς βάσεως, ποὺ θὰ ἐγκαταστήσουμε ἐκεῖ. Πρὶν πάρουμε αὐτὴν τὴν ἀπόφασι, σκεφτήκαμε καλὰ ὅλους τοὺς κινδύνους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ὑπεχώρησε. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐγὼ ἐδῶ, γιὰ νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας...

Στάθηκε ἕνα λεπτὸ σιωπηλὸς καὶ κατόπιν πρόσθεσε:

—Σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ γίνη δεχτὴ ἡ πρότασί μας, παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε ἕνα καΐκι γιὰ νὰ πάω νὰ τοὺς παραλάβω καὶ νὰ τοὺς μεταφέρω ὅλους ἐδῶ. Ὁρίστε καὶ τὰ ὀνόματά τους...

Οἱ ἐννέα τολμηροὶ ἄνδρες ποὺ πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ παραμείνουν ὡς κομάντος πάνω σ' ἕνα ἐρημονῆσι τοῦ Αἰγαίου ἦταν: Ὁ ὑπολοχαγὸς Κώστας Βρυώνης, ὁ ναυτικὸς Γιάννης Πασχάλης, ὁ χωροφύλακας Μιχάλης Λυκάκης, ὁ φοιτητὴς Μανώλης Κρασσᾶς κι' ἕνας τραπεζικὸς ὑπάλληλος, ὁ Θανάσης Γαρουφαλλῆς. Ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πῆτερ Κρέϊν, ποὺ ἦταν ἐπιλοχίας, ὁ Ντὰν Χίλκοκ, ὁ Τζέφρυ Μάσραρυ κι' ὁ Τὶμ Ρέϊκελ, ἦταν ἁπλοῖ στρατιῶτες. Ἔμειναν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, ποὺ εἶχε ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸν τόπο μας τὸ πρῶτο ἐκστρατευτικὸ βρεταννικὸ σῶμα. Εἶχαν χάσει τὴν ἐπαφὴ μαζί του, βρέθηκαν στὸ Ναύπλιο κι' ἔφτασαν μὲ τὰ πόδια στὸ Κρανίδι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ περάσουν στὶς Κυκλάδες κι' ἀπὸ νησὶ σὲ νησί, νὰ φτάσουν ἀπέναντι στὶς τουρκικὲς ἀκτές.

Τὸ πρόγραμμά τους ὅμως ἄλλαξε τελείως ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες δραματικῶν περιπετειῶν, κατάφεραν νὰ βρεθοῦν, μὲ τὴν πολύτιμη βοήθεια κάποιου ψαρᾶ, στὴ Νάξο. Οἱ νησιῶτες κατάλαβαν ἀμέσως σχεδὸν ὅτι οἱ τέσσερις αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦταν ξένοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ στὸ νησὶ βρισκόταν ἤδη ἕνα κλιμάκιο μιᾶς σοβαρῆς συμμαχικῆς ὑπηρεσίας, φοβήθηκαν μήπως πρόκειται γιὰ πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ καὶ κανεὶς δὲν τοὺς πλησίασε. Τὸ κακὸ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἦταν ὅτι ὁ ἐπιλοχίας Κρέϊν εἶχε πολλὰ χρήματα μαζί του καὶ ξόδευε ἀλογάριαστα τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς συντρόφους του προκειμένου νὰ φτάσουν στὸν προορισμό τους. Αὐτὸ ὅμως ἀντὶ νὰ τοὺς βοηθήση στὴν ὑπόθεσί τους, τοὺς ἀπομάκρυνε. Γιατὶ τὸ «χρῆμα» τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δημιουργοῦσε πάντοτε ἕνα σωρὸ ὑποψίες: Ἢ αὐτὸς ποὺ τὸ ξόδευε ἦταν μαυραγορίτης ἢ ἦταν πράκτορας τοῦ ἐχθροῦ. Μέσος ὅρος δὲν ὑπῆρχε...

Ὅπως κι' ἂν εἶχε ὅμως τὸ ζήτημα, οἱ τέσσερις Βρεταννοὶ κατάφεραν νὰ βροῦν κάποιον ἄλλο ψαρᾶ γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρη στὴν Ἀμοργό. Ἐκεῖ συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τοὺς ἕξη Ἕλληνες. Ὁ φοιτητὴς Μανώλης Κρασσᾶς γνώριζε πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ Ντὰν Χίλκοκ. Ἡ συνάντησί τους αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συνδέσουν τὴν τύχη τους, γιατὶ κι' οἱ Ἕλληνες, ὅπως κι' οἱ Ἄγγλοι, λογάριαζαν νὰ δραπετεύσουν πρὸς τὴν ἐλευθερία. Στὴν Ἀμοργὸ οἱ κινήσεις τους θεωρήθηκαν ὕποπτες κι' οἱ Ἰταλοὶ τοῦ νησιοῦ θέλησαν νὰ τοὺς συλλάβουν γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν ὁποῖοι ἦταν καὶ τί ζητοῦσαν ἐκεῖ. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τους ἀξιωματικὸς ὅμως, ὁ ἀνθυπασπιστὴς Καρμπονιάρι —ὅπως ἀπεδείχθη ἀργότερα ἦταν ἀγγλόφιλος καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλαν πίσω στὴν Ἰταλία— ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν κανένα καὶ «ν' ἀφήσουν τὸν κόσμο νὰ κάνη ἥσυχα τὴ δουλειά του».

Βέβαια, οἱ φυγάδες ἔμαθαν ἐγκαίρως τὴν καλωσύνη τοῦ ἀνθυπασπιστῆ. Αὐτὴ ὅμως ἴσως νὰ μὴν κρατοῦσε γιὰ πολὺ διάστημα. Ἔτσι ἡ ὁμάδα τῶν Ἑλληνο-βρεταννῶν ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ταχύτερο τὴν Ἀμοργὸ καὶ νὰ πάη νὰ ἐγκατασταθῆ προσωρινὰ σὲ ἄλλο πάλι νησί. Γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή, ὁ Χίλκοκ διέθεσε τὰ τελευταῖα του χρήματα. Ἀγόρασε ἄφθονα τρόφιμα, τσιγάρα, σπίρτα, σπαρματσέτα, ἕνα μικροκάϊκο καὶ ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα, πρύμισαν γιὰ τὸ Κουφονῆσι, ὅπως εἶχαν κανονίσει ἀπὸ νωρίς. Στὴ μέση ὅμως τῆς διαδρομῆς τοὺς βρῆκε φουρτούνα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ καταποντιστοῦν. Ὧρες ὁλόκληρες πάλεψαν μὲ τὰ κύματα, ὥσπου κατὰ τὸ πρωῒ ἀντίκρυσαν τὸ ἐρημονῆσι.

Ὅταν ἀποβιβάσθηκαν σ' αὐτό, ἦταν ἀληθινὰ πτώματα. Ὄχι ὅμως δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς σκέφτηκαν πὼς τὸ Κουφονῆσι θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύση ὡς ἕνα ἰδανικὸ «παρατηρητήριο». Μιὰ ὁμάδα δηλαδὴ κομάντος πάνω σ' αὐτό, μὲ ἀσύρματο καὶ μὲ ἄλλα ἀπαραίτητα ἐφόδια, θὰ γινόταν μιᾶς πρώτης τάξεως συμμαχικὴ «βάσι» μέσα στὸ γερμανοκρατούμενο Αἰγαῖο. Ἡ ἰδέα ἦταν παράτολμη. Μὰ κι' αὐτοὶ ποὺ τὴ σκέφτηκαν, ἦταν παλληκάρια ἀτρόμητα κι' ἱκανὰ νὰ φτάσουν σὲ μεγαλύτερες ἀκόμη «τρέλλες».

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι, ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἀποφασίστηκε νὰ φύγη γιὰ «κάτω» ὁ ὑπολοχαγὸς Στέλιος Παραβάντης, ποὺ θὰ ἐξηγοῦσε τὸ σχέδιό τους στοὺς συμμάχους. Πραγματικὰ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς πῆρε τὸ καΐκι τους καὶ τὴν ἑπομένη τὴ νύχτα, ὁλομόναχος, τράβηξε γιὰ τὴν Τουρκία. Οἱ περιπέτειες ποὺ δοκίμασε στὴ διαδρομή του δὲν περιγράφονται. Πέρασε ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἰταλοκρατούμενα νησιά, τὸν κυνήγησαν, κατάφερε νὰ ξεφύγη καὶ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι δύο μέρες ἀκριβῶς, κατώρθωσε νὰ φτάση στὸ Μπουντροὺμ τῆς Τουρκίας, δηλαδὴ στὴν Ἀλικαρνασσό. Ἐκεῖ τὸν παρέλαβαν τὰ τουρκικὰ φυλάκια καὶ μὲ τὸ τραῖνο τὸν ἔστειλαν στὴ Σμύρνη. Ἀπὸ κεῖ πάλι, ἀλλάζοντας συνεχῶς μέσα συγκοινωνίας, ἔφτασε στὸ Κάϊρο, ὅπου παρουσιάστηκε ἀμέσως στὶς συμμαχικὲς ἀρχές.

Μόλις οἱ ἀξιωματικοὶ διεπίστωσαν ὅτι ὁ Παραβάντης ὁμιλοῦσε σοβαρά, ἡ πρότασί του ἔγινε δεχτὴ χωρὶς δεύτερη κουβέντα. Ἀλλὰ πέρασε περισσότερο ἀπὸ μῆνας ὥσπου νὰ γίνουν οἱ προετοιμασίες. Ὁ ὑπολοχαγὸς ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ, γιατὶ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ σύντροφοί του μποροῦσαν νὰ εἶχαν ἀνακαλυφθῆ καὶ νὰ τοὺς εἶχαν συλλάβει οἱ Γερμανοϊταλοί. Κι' ἐπειδὴ περνοῦσε ὁ καιρὸς μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς παρουσιάστηκε πάλι στὴ συμμαχικὴ ὑπηρεσία γιὰ νὰ παρακαλέση νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀποστολή. Πραγματικὰ σὲ τρεῖς μέρες, ἕνα μικρὸ ἐξωπλισμένο καραβάκι, ἕνα κουρσάρικο, ἦταν ἕτοιμο ν' ἀναχωρήση γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἦταν φορτωμένο πυρομαχικά, τρόφιμα καὶ δυὸ ἀσύρματους μὲ μπαταρίες. Τὸ πλήρωμά του ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕντεκα ἄντρες, μὲ κυβερνήτη τὸν Ἕλληνα θαλασσόλυκο καπετὰν Θωμᾶ Φραγκῆ, ἀπὸ τὴν Ὕδρα. Ἦταν ἀκόμη ἄλλα τρία παλληκάρια ἀπὸ τὸν τόπο μας, ὁ Σταμάτης Καλούλιας, πρῶτος μηχανικός, ὁ Λάμπης Μαρκάκης κι' ὁ Ἀλέκος Ἀρδάμης, λαδάδες. Τὸ καραβάκι δὲν εἶχε ὄνομα, μὰ λίγο προτοῦ ξεκινήση ἀπὸ τὴ βάσι, τὸ βάφτισαν «Πατρίδα».

Ὅταν ὁ Παραβάντης τὸ εἶδε ἕτοιμο γι' ἀναχώρησι, ἔκανε τὸ σταυρό του.

—Ἂς εἶναι τυχερό! παρακάλεσε. Τουλάχιστον νὰ βρῶ ζωντανοὺς τοὺς συντρόφους μου...

Ὁ καπετὰν Θωμᾶς Φραγκῆς χαμογέλασε.

—Ἕνα στὰ χίλια νὰ φτάσουμε στὸν προορισμό μας μ' αὐτὸ τὸ σαπιοκάραβο τοῦ εἶπε. Πρὸς τὸ παρόν, τὸ Αἰγαῖο εἶναι γιὰ ὅλα τὰ συμμαχικὰ σκάφη κίνδυνος θάνατος. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς θὰ πᾶμε!...

Ὁ τολμηρὸς θαλασσόλυκος, μ' ὅλο ποὺ γνώριζε τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς κινδύνους, δέχτηκε πρόθυμα τὴν ἀποστολή. Ξεκίνησε ἀποφασισμένος νὰ σπάση τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Γερμανοϊταλῶν, νὰ φτάση στὸ Κουφονῆσι καὶ νὰ παραδώση τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὰ τρόφιμα, σὲ κείνους ποὺ τὰ περίμεναν μὲ λαχτάρα. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ δὲν τὴ λογάριαζε. Κανεὶς ἀπὸ τὸ πλήρωμα δὲν πίστευε ὅτι μποροῦσαν νὰ ξαναγυρίσουν πίσω. Τοὺς φαινόταν ἀστεῖο καὶ μόνο ποὺ τὸ ἄκουγαν. Τὸ «Πατρίδα» θὰ ξεκινοῦσε μυστικὰ ἀπὸ τὴ Χάϊφα. Ὁ πρῶτος σταθμός του θὰ ἦταν ἡ Κύπρος. Δεύτερος τὰ Χριστιανὰ —ἀσήμαντο νησάκι κοντὰ στὸ ἀκρωτήριο Ἐρυθραῖον τῆς Κρήτης— καὶ τελευταῖος τὸ Κουφονῆσι, ὅπου ἔλπιζαν νὰ φτάσουν σὲ πέντε μέρες τὸ πολύ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ θὰ ξεκινοῦσαν ἀπὸ τὴ Χάϊφα.

Τὸ κουρσάρικο λοιπὸν ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ ταξιδεύση μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Τὶς νύχτες μὲ σβυστὰ τὰ φῶτα. Οὔτε τσιγάρο στὴν κουβέρτα! Ὁ θάνατος παραμόνευε παντοῦ: Βαθειὰ στὴ θάλασσα, στὴν ἐπιφάνειά της, στὸν ἀέρα. Τὴν ἡμέρα ἡ βάρδια τῆς «κόφας» στὸ κατάρτι, ἀγνάντευε ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ ὁρίζοντα μὲ τὰ κιάλια. Στὸ παραμικρὸ ὕποπτο σημάδι ἔπρεπε νὰ δώση τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Ὁλόκληρο τὸ πλοῖο θὰ ἔμπαινε τότε σ' ἐπιφυλακή. Τὸ «Πατρίδα» εἶχε κι' ἕνα κανόνι γιὰ ὥρα ἀνάγκης, καμουφλαρισμένο κάτω ἀπὸ κίτρινους καὶ πράσινους μουσαμάδες. Μὰ ὁ πυροβολητής, ὁ Τζὰκ Πέρσιλ, φοβόταν πὼς μὲ τὴν πρώτη κανονιά, μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σκόρτσο κανένα κομμάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ σαπιοκάραβο καὶ νὰ βουλιάξη.

Ἕνα μονάχα εἶχε τὸ «Πατρίδα»: βάρκες γερές. Οἱ δυὸ ναυαγοσωστικές του ἦταν ὁλοκαίνουργιες, ἐντελῶς συγχρονισμένα λάϊφ-μπότ.

Ἀπὸ τὴ Χάϊφα ὡς τὴν Κύπρο, ἔφτασαν σχεδὸν χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Ἀπὸ τὴν Κύπρο ὅμως ὡς τὴν Κρήτη, τὰ πράγματα τοὺς ἦρθαν ἀνάποδα. Ὅπως βρέθηκαν σὲ κεῖνα τὰ νερὰ κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες, τοὺς ἀντελήφθηκαν τρία περαστικὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ ἄρχισαν νὰ στριφογυρνοῦν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἀδιάκοπα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ φάνηκαν πὼς δὲν εἶχαν καλὲς διαθέσεις. Γιατὶ κάποια στιγμὴ κατέβηκαν πολὺ χαμηλὰ —σὰν νὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακριβώσουν τί πλοῖο ἦταν— κι' ἔξαφνα ἄρχισαν νὰ πολυβολοῦν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα μαζί. Μὲ τὶς πρῶτες ριπὲς χτυπήθηκαν ὁ Ἀλέκος Ἀρδάμης στὸ στομάχι κι' ἕνας Βρεταννὸς ναύτης, ὁ Τζὼν Κλέρρυ, στὰ πόδια καὶ στὸ στῆθος. Οὔτε ὁ ἕνας ὡστόσο, οὔτε ὁ ἄλλος ἔμεινε στὸν τόπο. Κι' οἱ δυὸ πάλευαν παλληκαρίσια μὲ τὸ θάνατο.

Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς δώση τὴν παραμικρὴ βοήθεια, ἐπειδὴ τ' ἀεροπλάνα ἐξακολουθοῦσαν νὰ πολυβολοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μόνο ἀπὸ ἐγκληματικὴ διάθεσι. Γιατὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τους ἐκεῖνο δὲν μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ διακρίνουν ὅτι τὸ πλοῖο ἦταν ἐχθρικό. Μποροῦσε ἀκόμη νὰ εἶναι καὶ δικό τους, ἐπιταγμένο, ὅπως τόσα ἄλλα ἑλληνικὰ σκάφη, ποὺ τὰ ἔβαλαν μὲ τὸ ζόρι νὰ δουλέψουν γιὰ λογαριασμό τους. Φαίνεται πάντως ὅτι στὴν ἀρχὴ οἱ Γερμανοὶ ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν, πολυβολῶντας στὸν ἀέρα γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τὸ πλήρωμα. Ὅταν ὅμως εἶδαν ὅτι τὸ καράβι δὲν σήκωσε τὴ γερμανικὴ σημαία ἐπιτάξεως, τὸ ἔβαλαν στόχο. Ἔτσι, μέσα στὸ ἀνοιξιάτικο ξημέρωμα τοῦ 1942, ἄρχισε νὰ παίζεται ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραματικὰ ἐπεισόδια τοῦ τελευταίου πολέμου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀρδάμη καὶ τὸν Κλέρρυ, χτυπήθηκαν ἄλλοι δυό, ὁ Σταμάτης Καλούλιας —ὁ πρῶτος μηχανικὸς δηλαδή— κι' ἕνας νεαρὸς Γάλλος τοῦ καταστρώματος, ὁ Μάρκ Ἀντριέ.

Τότε ὅμως ὁ Τζὰκ Πέρσιλ, ὁ πυροβολητὴς δὲν κρατήθηκε περισσότερο.

—Ἀρκετὰ τοὺς ἀφήσαμε ἀνενόχλητους! φώναξε. Νομίζω πιὰ πὼς εἶνε καιρὸς νὰ βάλουμε μπροστὰ τὸ κανόνι. Γιατὶ τὸ ἔχουμε;

Ὁ καπετὰν Φραγκῆς ὅμως, πρόσταξε νὰ μὴ «ρίξουν» ἀκόμη. Ἂν οἱ Γερμανοὶ ἀεροπόροι διεπίστωναν ὅτι τὸ καραβάκι τους ἦταν ἐξωπλισμένο, θὰ καταλάβαιναν ἀμέσως ὅτι ἦταν κουρσάρικο συμμαχικὸ κι' ἔτσι δὲν θὰ τὴ γλύτωναν πιά. Μὲ τὸν ἀσύρματό τους θὰ εἰδοποιοῦσαν τὴν πλησιέστερη βάσι, τὴν Κρήτη, νὰ στείλουν βομβαρδιστικὰ ἢ καὶ κανένα ὑποβρύχιο. Ἴσως ἀκόμη οἱ Γερμανοὶ νὰ πίστευαν ὅτι τὸ συμμαχικὸ αὐτὸ πλοῖο ἦταν ὁ προπομπὸς κάποιας μεγάλης ἐφοδιοπομπῆς, ποὺ ἑτοίμαζε τὸ ἔδαφος γιὰ μελλοντικὲς ἀποβάσεις στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Καὶ τότε θὰ ἔστελναν ἀκόμη μεγαλύτερες δυνάμεις ἐναντίον τους.

—Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ καπετὰν Φραγκῆς, εἶπε στὸ πλήρωμα ὁ Στέλιος Παραβάντης. Πρέπει νὰ κάνουμε ὑπομονή, ὥσπου νὰ φύγουν.

Ὁ Τζὰκ Πέρσιλ ξανατραβήχτηκε στὸ στέκι του, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς συμβουλὲς τοῦ καπετάνιου καὶ τοῦ Παραβάντη. Μὰ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ξαναβγῆκε πάλι στὸ κατάστρωμα. Ἔρποντας, τράβηξε στὸ μικρὸ κανόνι καὶ τὸ ξεσκέπασε ἀπὸ τὶς μουσαμαδιές του. Τὴν ἴδια στιγμὴ ξεφύτρωσε δίπλα του ὁ «γεμιστής», ἕνα Ἑβραιόπουλο ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, ὁ Ζὰκ Σουζάν, ἐθελοντὴς στὴν ἀποστολὴ αὐτή. Τοῦ κάκου ὁ Φραγκῆς καὶ ὁ Παραβάντης τοὺς φώναζαν νὰ τὸ παρατήσουν καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ θέσι τους. Κανεὶς δὲν τοὺς ἄκουγε. Μὲ τὴν πρώτη βολὴ ποὺ ἔριξαν τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἀεροπλάνα χτυπήθηκε ἀκριβῶς στὴν κοιλιὰ καὶ κομματιάστηκε στὸν ἀέρα. Ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ ἐπίθεσι μὲ τὸ κανόνι, ἔκανε φαίνεται τρομαχτικὴ ἐντύπωσι στὰ δυὸ ἄλλα, γιατὶ πῆραν ἀμέσως τὸ δρόμο πρὸς τὴν Κρήτη κι' ἐξαφανίστηκαν.

—Τώρα πιὰ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ γυρίσουμε πίσω! εἶπε ὁ κυβερνήτης. Πρέπει νὰ γυρίσουμε τὸ ταχύτερο στὴν Κύπρο, γιατὶ οὔτε ὁ Θεὸς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς σώση. Σὲ λίγο θὰ μπλοκαριστοῦμε ἀπὸ ἀεροπλάνα κι' ἴσως ἀκόμη κι' ἀπὸ ὑποβρύχια. Ἐμπρός, ἂς μὴ χάνουμε καιρό!

Ἡ ἀπογοήτευσι τοῦ Παραβάντη ἦταν μεγάλη, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικά. Τὸ ἔβλεπε κι' ὁ ἴδιος ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν στὴν Κύπρο. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχαν πάρει εἴδησι τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Αἰγαῖο, τὸ καραβάκι τους βρισκόταν σὲ κακὰ χάλια. Ἦταν ἀμφίβολο ἂν θὰ κατώρθωνε νὰ φτάση στὸν προορισμό του. Ἄλλωστε ὑπῆρχαν καὶ τρεῖς βαρειὰ πληγωμένοι, γιατὶ ὁ Ἀλέκος Ἀρδάμης εἶχε πεθάνει μέσα σὲ φριχτοὺς πόνους χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέση νὰ τοῦ προσφέρη τὴν παραμικρὴ βοήθεια.

Ὁ Παραβάντης ὡστόσο σκέφθηκε ὅτι εἶχαν στὴ διάθεσί τους δύο ἀσυρμάτους. Θὰ μποροῦσαν λοιπὸν νὰ βάλουν νὰ λειτουργήση τὸν ἕνα, νὰ εἰδοποιήσουν τὴ βάσι τῆς Κύπρου καὶ νὰ ζητήσουν νὰ στείλουν ἀεροπορικὴ προστασία. Ἔτσι κι' ἔγινε. Μέσα σὲ μιὰ ὥρα περίπου, ξεπρόβαλλαν πέντε συμμαχικὰ ἀεροπλάνα ποὺ ἄρχισαν νὰ κόβουν βόλτες.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φάνηκαν νὰ ἔρχωνται κι' ἕξη γερμανικά. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούστηκε κιόλας ὁ βόμβος τῶν κινητήρων τους. Ἦταν ἕξη βομβαρδιστικὰ τῆς ὀνομαστῆς γερμανικῆς μοίρας τῶν «Μαύρων Ἀετῶν», ποὺ εἶχε ἕνα πλῆθος ἀπὸ νίκες στὸ ἐνεργητικό της. Κι' ἔξαφνα, ὅταν ἔφτασαν ἄρχισαν νὰ βουτοῦν ἀπὸ ψηλὰ μὲ κάθετο ἐφόρμησι, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, ἐναντίον τοῦ συμμαχικοῦ σκάφους ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀτάραχο τὴν πορεία του. Τότε ἀκριβῶς ξέσπασε μιὰ τρομαχτικὴ ἀερομαχία πάνω ἀπὸ τὸ Λιβυκὸ πέλαγος. Τὰ βρεταννικὰ καταδιωκτικὰ στάθηκαν τυχερὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἕνα ἀπὸ τὰ γερμανικὰ εἶχε χτυπηθῆ θανάσιμα κιόλας στὸ ντεπό του καὶ μιὰ τεράστια φλόγα τὸ τύλιξε.

—Δεύτερο καὶ τρίτο! φώναξαν ἀπὸ τὸ «Πατρίδα», καθὼς εἶδαν πραγματικὰ νὰ χτυπιοῦνται ἄλλα δυὸ γερμανικὰ στὸν ἀέρα.

Τὰ πολυβόλα ξερνοῦσαν φωτιά, οἱ Τάμμυδες εἶχαν τὴν τιμητική τους. Ἀπὸ τὰ ἕξη βομβαρδιστικά, εἶχε ἀπομείνει μονάχα τὸ ἕνα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σπάση τὸ φράγμα πυρὸς καὶ νὰ διαφύγη. Στὸ τέλος τὸ κατώρθωσε, βαρειὰ τραυματισμένο κι' αὐτό, γιατὶ ἔγερνε πότε δεξιά, πότε ἀριστερά. Οἱ Ἄγγλοι τὸ κυνήγησαν γιὰ λίγο κι' ὕστερα τὸ παράτησαν. Τὸ καραβάκι ἦταν ἐλεύθερο πιὰ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του, χωρὶς κανένα φόβο. Τὸ δρόμο βέβαια τῆς ἐπιστροφῆς, τὸ δρόμο τῆς πικρῆς ἀποτυχίας. Ὅμως ὁ Παραβάντης δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ἐγκαταλείψη τοὺς φίλους του στὴν τύχη τους. Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔφτασαν στὴν Κύπρο, παρουσιάστηκε σὲ μιὰν ἀνώτερη στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ ἀνέφερε τὰ καθέκαστα.

Οἱ Βρεταννοὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν ἀπάντησι, ἀλλὰ τοῦ εἶπαν νὰ ξαναπεράση σὲ δυὸ μέρες. Ὅταν ξαναπῆγε ἐκεῖ, τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἕνα ὑποβρύχιο ἦταν ἕτοιμο γιὰ νὰ πάη νὰ παραλάβη τοὺς συντρόφους του. Καὶ πραγματικά, μιὰ κατασκότεινη νύχτα, τὸ συμμαχικὸ σκάφος ἀναδύθηκε στὸ πέλαγος, σ' ἐλάχιστη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Κουφονῆσι. Ὁ ὑπολοχαγὸς Στέλιος Παραβάντης, μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλο συνάδελφό του, ἔφτασαν τότε μὲ μιὰ βάρκα στὸ ἐρημόνησο, φόρτωσαν τὰ ἐννέα παλληκάρια κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ξεκινοῦσαν πάλι γιὰ τὶς φιλόδοξες χῶρες τῆς Ἀνατολῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἡ στάρ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ...

Οὔρσουλα Τύς, ἡ σωσίας τῆς Λολομπρίτζιτα

Οὔρσουλα Τύς, ἡ σωσίας τῆς Λολομπρίτζιτα ποὺ προκαλεῖ τὴ λογοκρισία τῶν ταινιῶν

ΜΕΣΑ στὸ σκληρὸ ἀγῶνα, ποὺ ἀπὸ πολλὰ χρόνια διεξάγεται στὸ Χόλλυγουντ, ἀνάμεσα στὶς καινούργιες στάρλετ, γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ὀθόνης, πολλὰ εἶναι τὰ ἀσυνήθιστα μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὶς ἐνδιαφερόμενες. Ὅλες αὐτὲς ποὺ ἐπιδιώκουν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ θέσι στὸν κινηματογράφο, ἔχουν πάντα ὑπ' ὄψι τους τὴν πασίγνωστη Χέντυ Λαμάρ. Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ παλαιότεροι, τὸ 1930 ἡ Χέντυ ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη, ἀλλ' ἄγνωστη κοπέλλα ἀπὸ τὴ Βιέννη ποὺ ὀνομαζόταν Χέντυ Κίνσλερ. Τὸ ὄνειρό της ἦταν ἕνα: Νὰ διακριθῆ μὲ κάθε τρόπο στὸν κινηματογράφο. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώση δέ, δὲν δίστασε νὰ παρουσιασθῆ... μὲ τὸ κοστοῦμι τῆς Εὔας σὲ μιὰ σκηνὴ μπάνιου τῆς ταινίας της «Ἔκστασις». Ὅλοι ξέρουμε ἀπὸ τότε πόσο λαμπρὴ στάθηκε ἡ καρριέρα της ὡς στάρ, ἀφοῦ καὶ σήμερα τὸ ἄστρο της δὲν ἐννοεῖ νὰ σβύση.

Τώρα, ὕστερα ἀπὸ 25 σχεδὸν χρόνια, τὸ παράδειγμά της αὐτὸ ἔρχεται νὰ μιμηθῆ μιὰ ἄλλη Εὐρωπαία στάρλετ, ἡ ἐξ ἴσου ὄμορφη καὶ... ἄγνωστη Γερμανίδα Οὔρσουλα Τύς. Ἡ Οὔρσουλα, ἡ ὁποία πρὶν λίγους μῆνες εἶχε τὴ μεγάλη τύχη νὰ γίνη δεύτερη σύζυγος τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ἔφθασε πρὸ 14 μηνῶν στὸ Χόλλυγουντ μὲ σκοπὸ νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο καὶ νὰ διακριθῆ. Τὸ τέλειο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σῶμα της ἦταν γνωστὸ στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους ἀπὸ δυὸ-τρεῖς φωτογραφίες της ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὸ περιοδικὸ «Λάϊφ». Μ' ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα, λοιπόν, ἐκλήθη στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὰ στούντιο Ἐρκεϊὸ γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ πεισθοῦν γιὰ τὰ ἄλλα της προσόντα. Ἔγινε δεκτὴ κατ' ἀρχὰς καὶ τὴν ἔστειλαν νὰ φοιτήση γιὰ λίγους μῆνες στὴ δραματικὴ σχολὴ τῶν στούντιο. Ἔπειτα της ἔδωσαν ἕνα μικρὸ ρόλο στὸ φίλμ «Μονσούν», ποὺ θὰ γυριζόταν στὶς Ἰνδίες. Ἐπιστρέφοντας ἀπ' ἐκεῖ στὸ Χόλλυγουντ, τὸ 1952, στάθηκε γιὰ λίγο στὸ Λονδῖνο στὸ ὁποῖον κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς δεξιώσεως ἡ Ἕνωσις Βρεταννῶν Δημοσιογράφων τῆς ἀπένειμε τὸν τιμητικὸ τίτλο «Τὸ ὡραιότερο κορίτσι τοῦ κόσμου», τίτλο ποὺ ἀναγνωρίσθη λίγο ἀργότερα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς δημοσιογράφους. Φαίνεται ὡστόσο πὼς μόνο τὰ προσόντα τῆς ὀμορφιᾶς ποὺ διέθετε δὲν ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν κάνουν νὰ διακριθῆ. Στὸ μεταξὺ πῆρε μέρος καὶ σὲ μιὰ δεύτερη ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ταξιαρχία τῆς Βεγγάζης», μὲ τοὺς Ρὲκ Χάτσον καὶ Ἄρλιν Ντάλ. Ἀλλὰ καὶ πάλι κάτι τῆς ἔλειπε γιὰ νὰ τὴν βγάλη ἀπ' τὴν ἀφάνεια. Κάτι τὸ πρωτότυπο καὶ τὸ ἐντυπωσιακὸ ποὺ θὰ προκαλοῦσε θόρυβο καὶ συζητήσεις γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά της. Κι' αὐτὸ τὸ «κάτι» δὲν ἄργησε νὰ τὸ βρῆ ἡ Οὔρσουλα καὶ νὰ τὸ θέση ἀμέσως σὲ ἐφαρμογή. Εἶχε ἀγκαζαρισθῆ γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς τρίτης ταινίας μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Ἀμερικάνος», μὲ τὸν Γκλὲν Φόρντ καὶ σὲ μιὰ σκηνὴ καταδιώξεως μέσα σ' ἕνα δάσος ἔπρεπε νὰ περάση κολυμπῶντας μιὰ μικρὴ κατάφυτη λίμνη. Τὸ σενάριο προέβλεπε ὅτι θὰ περνοῦσε τὴ λίμνη φορῶντας τὰ ροῦχα της ἀλλὰ ἡ Οὔρσουλα, προτίμησε νὰ κάνη κάτι καλύτερο: μὲ γρήγορες κινήσεις πέταξε τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσε καὶ... γυμνὴ σὰν τὴν Εὔα ἔπεσε στὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπάη, ἐνῶ οἱ κινηματογραφικὲς μηχανὲς ἀπὸ τὶς δυὸ ὄχθες τραβοῦσαν τὴ σκηνή!

Φυσικά, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὸ ἀσυνήθιστο αὐτὸ περιστατικὸ δὲν ἄργησε νὰ φθάση καὶ στὰ αὐτιὰ τοῦ μίστερ Ἔρικ Τζὄνστον, τοῦ γνωστοῦ παντοδύναμου λογοκριτοῦ κινηματογραφικῶν σεναρίων καὶ ταινιῶν τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ διέταξε ἀμέσως νὰ μὴ προχωρήση τὸ γύρισμα, πρὶν διαπιστώση τὸ μέγεθος τῆς «παραβάσεως»! Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ διαταχθῆ ἀμέσως ἡ ἀφαίρεσι καὶ ἡ καταστροφὴ ὁλόκληρης τῆς σκηνῆς καὶ ἡ ἀντικατάστασι της μὲ ἄλλη, στὴν ὁποία ἡ Οὔρσουλα ὑποχρεώθηκε νὰ φορέση μαγιῶ γιὰ νὰ περάση τὴ λίμνη, ὅπως δείχνει καὶ ἡ φωτογραφία μας. Πάντως, καὶ ἔτσι ποὺ ἦρθαν τὰ πράγματα, αὐτὸ ποὺ ἤθελε ἡ ὄμορφη Γερμανιδούλα τὸ κατάφερε: στὸ Χόλλυγουντ τώρα ὅλοι μιλοῦν γι' αὐτήν.

Ἡ Οὔρσουλα γεννήθηκε στὸ Ἀμβοῦργο τῆς Γερμανίας στὶς 15 Μαΐου τοῦ 1932 καὶ εἶναι μοναχοκόρη τοῦ ἄλλοτε πλούσιου εἰσαγωγέως Κόνρατ Τύς. Τὸ 1944, τὸ τελευταῖο ἔτος τοῦ πολέμου, βρῆκε τὴν Οὔρσουλα κοπελλίτσα 12 ἐτῶν, ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς καὶ κατεστραμένη οἰκονομικῶς. Ἀπὸ τότε μέχρι τὸ 1949 σημειώνεται ἡ πιὸ τραγικὴ περίοδος τῆς ζωῆς της, γιὰ τὴν ὁποία καὶ σήμερα ἀκόμη ἡ ἴδια ἀποφεύγει νὰ μιλήση. Πάντως ἀπὸ τὸ 1950 κι' ἐδῶ ἀρχίζει τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ καταλήξη σ' ἕνα ἐπάγγελμα. Στὴν ἀρχὴ ἔγινε μαννεκὲν σὲ οἶκο μόδας. Ἔπειτα ἐργάσθηκε ὡς μοντέλο ζωγράφων καὶ φωτογράφων καὶ τέλος, σπουδάζοντας τὰ βράδυα σὲ δραματικὴ σχολή, ἄρχισε τὰ πρῶτα της δειλὰ βήματα ὡς φιγκυρὰν στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Στὸ διάστημα αὐτὸ πῆρε μέρος στὰ Καλλιστεῖα γιὰ τὴν ἀνάδειξι τῆς «μὶς Δυτικὴ Γερμανία» ἀπὸ τὰ ὁποῖα βγῆκε τρίτη ἐπιλαχοῦσα. Ὁ κόσμος θεώρησε τὴν ἀποτυχία της ἄδικη καὶ ζήτησε νὰ δοθῆ ὁ τίλος στὴν Οὔρσουλα «τὸ πιστὸ ἀντίγραφο τῆς Τζίνα Λολομπρίτζιτα», ὅπως φώναζαν οἱ θαυμασταί της. Φυσικά, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς δὲν ἀκυρώθηκε ἀλλὰ ὁ θόρυβος ποὺ συνεχίσθηκε ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἔκανε τοὺς εἰδικοὺς τῶν στούντιο Ἐρκεϊὸ νὰ τὴν προσέξουν καὶ τὴν κάλεσαν ἀμέσως στὸ Χόλλυγουντ. Γενικὴ ἔκπληξις στάθηκε ὁ γάμος της πρὸ 6 μηνῶν περίπου μὲ τὸ γνωστὸ «γόητα» Ρόμπερτ Ταίηλορ. Πανευτυχὴς καὶ ρόδινη ἀπὸ κάθε πλευρὰ εἶναι σήμερα ἡ ζωὴ τῆς Οὔρσουλα στὸ σίγουρο μπράτσο τοῦ Μπόμπ.

—Ποτὲ δὲν περίμενα μιὰ τόση εὐτυχία, μουρμουρίζει συχνὰ ἡ Οὔρσουλα, ἐνῶ στὶς ἄκρες τῶν γοητευτικῶν ματιῶν της λάμπει ἕνα δάκρυ χαρᾶς...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ Οὔρσουλα ἐνῶ ξαναγυρίζει τὴ σκηνὴ τῆς λίμνης, φορῶντας τώρα τὸ μαγιῶ της!

Ὁ Βάλτερ Κιάρι

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε καὶ ὁ Τζὸ ντὶ Μάτζιο ἐθεάθησαν μαζὶ ἕνα βράδυ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Χόλλυγουντ. Πολλοὶ πιστεύουν πὼς οἱ δυὸ ἄλλοτε σύζυγοι θὰ συμφιλιωθοῦν. Ἕνας ἀστρολόγος ἐδήλωσε πὼς ἂν ἡ Μαίριλυν καὶ ὁ Τζὸ ξαναπαντρεύονταν στὶς 14 Ἰανουαρίου, ἡ ζωή του θὰ ἦταν εὐτυχισμένη καὶ δὲν θὰ διέτρεχαν τὸν κίνδυνο νὰ ξαναχωρίσουν.

★ Ἡ Τζόαν Κράουφορντ καὶ ὁ πολυεκατομμυριοῦχος Τσάρλυ Μπάρον φαίνεται πὼς ἀποφάσισαν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἡ Τζόαν, ποὺ ἀρνήθηκε κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια δεκάδες δελεαστικῶν προτάσεων γάμου, φαίνεται πὼς ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ πῆ κι' ἕνα «ναί».

★ Τὸ Χόλλυγουντ σχεδιάζει νὰ γυρίση μιὰ νέα ἔκδοσι τοῦ «Φάουστ». Τοὺς βασικοὺς ρόλους θὰ τοὺς ἀναθέση στὸν Μάριο Λάντσα καὶ τὸν Τζὰκ Πάλλανς. Ὁ δεύτερος θὰ ὑποδυθῆ φυσικὰ τὸν ρόλο τοῦ Μεφιστοφελῆ.

★ Ἡ Ἀγγλίδα στὰρ Τζόαν Κόλλινς, προτοῦ φύγη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θ' ἀρχίση μιὰ νέα καρριέρα, ἀποφάσισε νὰ ζητήση διαζύγιο ἀπὸ τὸν σύζυγο καὶ συνάδελφό της Μάξγουελ Ρήντ.

★ Ἡ Γαλλίδα Σουζὰν Ντα ντόλ, γιὰ τὴν ὁποία διαδόθηκε πρὸ καιροῦ πὼς θὰ παντρευόταν τὸν Κλὰρκ Γκέημπλ, ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Κλὰρκ βρίσκεται τώρα στὸ Χὸνγκ - Κὸνγκ καὶ ἡ Σουζὰν περιμένει ὑπομονητικὰ τὴν ἐπάνοδο τοῦ «βασιλέως» τῆς κινηματογραφουπόλεως, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τὴν βοηθήση νὰ ἐπιτύχη τὸν πρῶτο της ρόλο.

★ Ὁ Φάρλεϋ Γκρέϋντζερ, ποὺ εἶχε σχεδὸν λησμονηθῆ, ξαναγύρισε στὸ Χόλλυγουντ, ὕστερα ἀπὸ μακρὰν ἀπουσία, ἐγκαταστάθηκε δὲ σὲ μιὰ κομψὴ βίλλα τοῦ Σόρεχαμ μαζὶ μὲ τὸν ἀχώριστο φίλο του Τζίμμυ Μίτσελ.

★ Κυκλοφόρησε ἡ φήμη πὼς ἡ Ὤντρεϋ Χέπμπορν περιμένει μωρό. Ἡ ἴδια οὔτε διέψευσε οὔτε ἐπιβεβαίωσε τὴν εἴδησι αὐτή.

★ Στὸ Λονδῖνο ὅπου βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ ἡ Σέλλεϋ Γουΐντερς ἔχει καταπλήξει τοὺς γνωστούς της μὲ τοὺς λεπτοὺς τρόπους της, ποὺ ἄλλοτε τῆς ἦσαν τελείως ἄγνωστοι. Ἡ Σέλλεϋ ἔχει γίνει σωστὴ «λαίδη».

★ Ἡ Χέντυ Λαμὰρ ἔδωσε μιὰ διάλεξι στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Χιοῦστον σχετικὰ μὲ τὸ γερμανικὸ θέατρο.

★ Τὸ ζεῦγος Μωρὴν Ὀ' Σούλλιβαν — Τζὼν Φάρροου ἔδωσε πρὸ ἡμερῶν στὸ σπίτι του ἕνα μεγάλο πάρτυ. Κατὰ τὴν διάρκειά του ἕνας φίλος τοῦ ζεύγους, ποὺ ἔχει ὡς γνωστὸν 7 παιδιά, ἔκανε μιὰ παρατήρησι ποὺ προκάλεσε ἄφθονο γέλιο.

— Ὅλος ὁ κόσμος, εἶπε ἀπευθυνόμενος στὴ Μωρήν, θεωρεῖ τὸν ἄνδρα σου ἕνα μεγάλο σκηνοθέτη. Γιὰ σένα ὅμως εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα ἕνας μεγάλος... παραγωγός!...

★ Ἐνῶ διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως πὼς ἡ Ἄβα Γκάρντνερ θὰ παντρευτῆ τὸν Χόουαρντ Χιούζ, ἡ στὰρ ἀπέκτησε στὴ Ρώμη ἕνα νέο φανατικὸ θαυμαστή: τὸν βαρῶνο Πορτανόβα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀκολούθησε στὸ Λονδῖνο.

★ Τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια στοίχισε στὸν Γουῶλτ Ντίσνεϋ τὸ νέο του φίλμ «20.000 λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσα». Τὸ φίλμ στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Τζέημς Μέησον καὶ ὁ Κὶρκ Ντάγκλας θριαμβεύει τώρα στὴν Ἀμερική, ὅπου μόλις ἄρχισε νὰ προβάλλεται. Εἶναι τὸ πρῶτο ἔργο, ποὺ ὁ Ντίσνεϋ γυρίζει μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ», μὲ τὸ ὁποῖο θὰ γυρίζη στὸ ἑξῆς ὅλα του τὰ φίλμ.

★ Ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα θὰ γυρίση γιὰ τὴν «Μέτρο - Γκόλντουϊν», τὸ φίλμ «Ὁ μονομάχος τῆς Σιένας», μὲ παρτενάιρ τὸν Στιούαρτ Γκρέϋντζερ.

★ Ἡ «Μέτρο» θὰ γυρίζη κατὰ τὸ 1955 δυὸ μεγάλα φίλμ κάθε μῆνα. Θὰ εἶναι ὅλα ἔγχρωμα καὶ γιὰ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ θὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ».

★ Ὁ Βάλτερ Κιάρι, ὁ ἀξέχαστος κωμικὸς τοῦ φίλμ «Παπάβερι», εἶναι στὴν ἰδιωτική του ζωὴ πολὺ «μετρημένος». Οἱ Ἰταλοὶ δημοσιογράφοι τὸ ἔχουν καϋμὸ ποὺ δὲν τοὺς δίνει οὔτε τὴν παραμικρότερη εὐκαιρία ν' ἀσχοληθοῦν μαζί του.

★ Μαθαίνοντας πὼς ἡ Βέρα-Ἔλλεν παντρεύτηκε, τὸν Βίκτωρ Ράισιλντ, ἕνας συνάδελφός της εἶπε: «Ἐπὶ τέλους θ' ἀποκτήση ἕνα ἐπώνυμο».

★ Θαυμασταὶ καὶ ἰδίως θαυμάστριες τοῦ Μάριο Λάντσα μπορεῖτε νὰ πανηγυρίσετε. Τὸ εἴδωλό σας ὄχι μόνο θὰ γυρίση τὴν «Σερενάτα», γιὰ τὴν ὁποία ὑπέγραψε συμβόλαιο, ἀλλὰ καὶ μιὰ νέα μουσικὴ ἔκδοσι τῆς παλαιᾶς ἐπιτυχίας «Οἱ περιπέτειες τοῦ Μάρκο Πόλο». Ὁ Μάριο θὰ εἰσπράξη ἀντὶ ἄλλης πληρωμῆς τὰ 35% τῶν καθαρῶν κερδῶν, ποὺ θὰ πραγματοποιήσουν τὰ ἔργα αὐτά.

★ Ὁ Ζὰν Μαραὶ καταδικάστηκε σὲ πρόστιμο 40.000 φράγκων ἐπειδὴ ἐκακοποίησε ἕναν πεζό, ποὺ τοῦ φώναξε ἀφοῦ κινδύνεψε νὰ βρεθῆ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου του:

— Ὅταν δὲν ξέρουν νὰ ὁδηγοῦν πηγαίνουν μὲ τὸ λεωφορεῖο!...

Ὁ Ζὰν Μαραὶ δὲν παρευρέθηκε στὴ δίκη, ἔστειλε ὅμως στὸν πρόεδρο ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο παραδεχόταν τὸ σφάλμα του καὶ δήλωνε μεταμέλεια.

★ Ἡ «Φὸξ» ἰσχυρίζεται πὼς ἀνακάλυψε μιὰ νέα Σίρλεϋ Τέμπλ στὸ πρόσωπο τῆς μικρούλας Μιμὶ Γκίμπσον, ἡλικίας 3 χρόνων.

★ Στὸ φίλμ «Ἰνφέρνο - Κόλασις» πρωταγωνιστοῦν ἡ Ρόντα Φλέμινγκ καὶ ὁ Οὐΐλλιαμ Λάντιγκαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ ζευγάρι τῆς σελίδος 35, ὅπου ἐκ παραδρομῆς ἀντὶ τοῦ Οὐΐλλιαμ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τῆς Τζόαν Ντριοῦ.

★ Ἡ Σοφία Λῶρεν, ἐδήλωσε ὅτι θὰ βρίσκεται στὸ προσεχὲς φεστιβὰλ τῶν Καννῶν ,ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία του στιγμή.

★ Ὁ Ἔρρολ Φλῦνν καὶ ἡ σύζυγός του Πατρίτσια Γουάϊμορ θὰ εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ «Οἱ ποντικοί» ποὺ θὰ γυρισθῆ στὴ Γερμανία. Στὸ φίλμ θὰ πρωταγωνιστῆ ἐπίσης ἡ Ἄννα Νῆγκλ δεδομένου ὅτι ὁ σύζυγός της Χέρμπερτ Γουΐλκοξ θὰ εἶναι ὁ παραγωγὸς τοῦ ἔργου.

★ Δυὸ ἀκόμα ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ γίνονται συγχρόνως καὶ οἱ παραγωγοὶ τῶν φίλμ τους. Γιὰ νὰ γυρίση τοὺς «Ἀδελφοὺς Καραμαζώφ» ἡ Μαίριλυν Μονρόε ἵδρυσε τὴν «Μαίριλυν Προντάκτιον Ἰνκορπορέσιον». Τὴν ἴδια ἀπόφασι πῆρε καὶ ὁ Κὶρκ Ντάγκλας. Ἵδρυσε τὴν ἑταιρεία «Μπρύνα», ποὺ θὰ γυρίζη 6 φίλμ τὸ χρόνο. Τὸ πρῶτο φίλμ ποὺ ὁ Κὶρκ θὰ γυρίση ὡς παραγωγὸς θὰ εἶναι ὁ «Βὰν Γκόγκ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Τὸ ρεπερτόριο τῆς ζωῆς

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«ΑΡΓΗΣΕΣ πέντε λεπτά...»

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι στὸ Περιστέρι. Συμπαθητική, πεντακάθαρη καμαρούλα — νὰ ποῦμε ἡ «σαλλοτραπεζαρία» τοῦ σπιτιοῦ — ἐπιπλάκια πενιχρὰ κι' οἱ «πατροπαράδοτες» φωτογραφίες στὸν τοῖχο, κάποιου παπποῦ, κάποιας γιαγιᾶς, κάποιας μάννας, κάποιου σκοτωμένου στὸν πόλεμο ἀδερφοῦ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Ἄχρωμος» τύπος, κοινότατος, ἀσήμαντος, σὰν αὐτοὺς ποὺ βλέπει κανεὶς σὲ χιλιάδες «κόπιες», στὸ δρόμο. Ἀπὸ κείνους πού, ἂν σὲ καλέσουν σὲ ἀνάκρισι καὶ ζητήσουν νὰ τὸν περιγράψης, θὰ πῆς «δὲν τὸν θυμᾶμαι». Κατσαρὸ μαλλί, μουστακάκι, καί... «δὲν τὸν θυμᾶμαι!...». Τίποτ' ἄλλο. 28 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄμορφη. Μὲ τὴν κυριολεξία. Ἔχει ἀκτινοβόλο θηλυκότητα, ποὺ νοιώθει τὸ «βάρος» της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν κρύψη μὲ μιὰ σεμνοτυφία στὸ ὕφος καὶ στὸ ντύσιμο. Δὲν βάφεται. Ἀγωνίζεται μάταια νὰ «σταθῆ» χωρὶς νὰ προκαλῆ. Κι' ὅμως, ὅταν κυττάζη χαμηλά... προκαλεῖ περισσότερο. 25 χρόνων.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἕνας σοβαρός, ἤρεμος, μᾶλλον συμπαθητικὸς στὴν ἐμφάνισι τύπος. 45 χρόνων.

Ὅταν ἀνοίγη ἡ αὐλαία, Ἐκείνη φέρνει ἕνα φλυτζάνι καφέ).

ΕΚΕΙΝΗ: ... Σᾶς κουράζω, χωρὶς λόγο.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (μηχανικά): Δὲν μὲ κουράζετε... Ἄλλως τε... δὲν θὰ δεχόμουνα νὰ κουραστῶ χωρὶς λόγο!

ΕΚΕΙΝΗ (αἰφνιδιασμένη): Ἔχετε κάποιο λόγο, λοιπόν; (Ὁ καφὲς χύνεται).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (συνέρχεται): Ναί! Γιατί νὰ τὸ κρύψω;... (Ἀνάβει τσιγάρο). Ὅταν ὁ ἄντρας σας ἔφυγε κρυφὰ γιὰ νὰ πάη στὴ Βραζιλία μετανάστης, σᾶς ἄφησ' ἐδῶ μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά, μὲ τὸ ἀξιοθαύμαστο θράσος τῆς ἀδιαφορίας, ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ. Θὰ σᾶς φαίνεται περίεργο ποὺ λέω «ἀξιοθαύμαστο θράσος». Εἶν' ἐκεῖνο ποὺ πιστεύω. Τοὺς θαυμάζω, ἀλλά... δὲν τοὺς ἐκτιμῶ!... Πῆγε, λοιπόν, ὁ ἄντρας σας στὴ Βραζιλία καὶ τώρα γράφει γράμματα νὰ γυρίση κι' ἐκλιπαρεῖ καὶ ἱκετεύει μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐγκατάλειψε.

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως θυμωμένα): Δὲν καταλαβαίνω ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε. Ἤ, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής... σχεδὸν καταλαβαίνω.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (χαμογελαστά): Δὲν κρύβω τίποτα. Μιλάω...πρὶν μιλήσω! (Σηκώνεται). Ὁ ἀνθρωπάκος αὐτός, ποὺ σᾶς παράτησε μὲ τὸ παιδί σας στὸ δρόμο, δὲν ἀξίζει νὰ ξανάρθη στὴν ἀγκαλιά σας.

ΕΚΕΙΝΗ (βουρκωμένα): Μοῦ

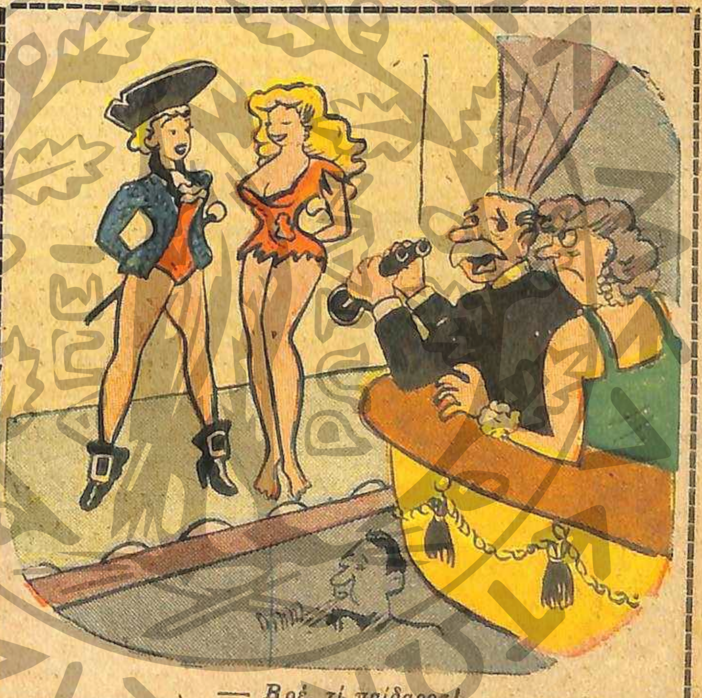

— Βρέ, τί παίδαρος!...

ὑποσχεθήκατε πῶς θὰ τὸν φέρετε. (Ἄξαφνη ὀργή). Εἶσαστ' ἕνας ψεύτης! (Συνέρχεται). Μὲ συγχωρεῖτε.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (λυπημένα): Δὲν πειράζει. Καταλαβαίνω τὸν πόνο σας... (Κάθεται). Ἀκοῦστε, κυρία μου. Σᾶς προτείνω νὰ ζήσετε μαζί μου ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Θὰ ἤμουν ὑπερβολικὸς ἂν ἔλεγα πῶς θὰ κοιμᾶμαι στὴ διπλανὴ κρεβατοκάμαρα, ὣς τὴ μέρα τοῦ γάμου μας. Ὑπόσχομαι, ὅμως, πὼς ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ. Καὶ μπορῶ νὰ υἱοθετήσω τὸ παιδί σας, ἀπὸ αὔριο, ἀπὸ μεθαύριο. Ὥστε νὰ εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας, πρὶν νὰ γίνω ἄντρας σας... (Σηκώνεται). Αὐτὴ εἶναι ἡ πρότασί μου. (Τὴν κυττάζει στὰ μάτια). Εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος... Δὲν ξέρω νὰ κάνω «ντεκλαρασιόν»... Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἁπλᾶ: Σᾶς ἀγαπῶ! Καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θ' ἀγαπῶ τὸ παιδί σας περισσότερο κι' ἀπὸ σᾶς. Θέλω ἕνα «ναὶ» ἢ ἕνα «ὄχι».

ΕΚΕΙΝΗ (χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προθεσμία στὸν ἑαυτό της νὰ σκεφτῇ): Ναί!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σ' εὐχαριστῶ. (Τῆς φιλάει τὸ χέρι): Ὁ ἄντρας σου δὲν πρέπει νἄχῃ παράπονο. Δὲν τοὔκλεψα τίποτα. Πῆρα κάτι πολύτιμο, ποὺ ἐκεῖνος δὲν τὸ κατάλαβε καὶ τὸ πέταξε στὸ δρόμο...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἕνα δάκρυ καὶ μ' ἕνα χαμόγελο): Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Ὁ γάμος μας... θὰ μοιάζῃ λίγο σὰν «συνοικέσιο»... Ἀλλὰ δὲν εἶναι!... Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ γνώρισα, ἔλεγα μέσα μου «γιατί τὸν γνώρισα τόσο ἀργά;»... (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του)... Τὸ κλειδί!... Ἄκουσα κλειδί!... (Ταράζεται). Ὁ Νίκος!... Ἦρθε!... Κράτησες τὸ λόγο σου!... Τὸν ἔφερες!... (Αὐθόρμητα). Γιατί κράτησες τὸ λόγο σου;... Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσῃς!... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπαίνει) Ἑλένη!... (Εἶναι θλιμμένος, ταπεινωμένος, δυστυχισμένος)... Ἑλένη μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (σκουπίζει τὰ μάτια της βιαστικὰ καὶ νευρικά): Ἄργησες... Ἄργησες πέντε λεπτά...

(Εὔγλωττες ματιὲς σὲ βαρειὰ σιγή).

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ἡ γυναῖκα σας θὰ γίνῃ γυναῖκα μου. Θέλω, λοιπόν, νὰ πιστέψετε, ὅτι στὰ πέντε λεπτὰ ποὺ ἀργήσατε, τῆς φίλησα μόνο τὸ χέρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τοῦ γνέφει «ναί»)... Τὸ παιδὶ κοιμᾶται;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν κλαῖς, Ἑλένη... Ἐγὼ φταίω!... (Βουρκώνει).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (καταπίνει τὸν ὑγρὸ κόμπο τοῦ λαιμοῦ)... Μπορεῖτε νἄρχεστε ὅποτε θέλετε νὰ βλέπετε τὸ παιδί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Εὐχαριστῶ... (Τώρα πιὰ κλαῖνε κι' οἱ τρεῖς)... Σᾶς εὔχομαι... (ἀδέξια)... κάθε εὐτυχία... Δηλαδὴ αὐτό... τὸ λέω εἰλικρινά...

(Φεύγει γρήγορα καὶ «βουρκωμένη» κι' αὐτή, ἐνῶ πέφτει γρήγορα ἡ Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ἡ περιέργεια εἶνε ἐλάττωμα...

Σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα δημοσιεύθηκε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ παρακάτω ἀγγελία:

«Τί πρέπει νὰ γνωρίζῃ κάθε νέα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της». Ἕνα διαφωτιστικὸ βιβλίο μὲ 300 εἰκόνες. Ἀποστέλλεται μὲ κάθε μυστικότητα ἔναντι ἐμβάσματος 400 φράγκων».

Τὰ ἐμβάσματα ἔφτασαν σωρηδόν. Καὶ ὅσες τὰ ἔστειλαν ἔλαβαν ἕναν εἰκονογραφημένο «Ὁδηγὸ Μαγειρικῆς»!...

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Ἀφοῦ εἶπαν οἱ σοφοί μας, πότε τοῦτο, πότε κεῖνο
ἐκριζώνει αὐτομάτως καὶ γιατρεύει τόν...καρκῖνο,
ὅλες τὶς πανάκειές των, τώρα τὶς παραμερίζουν,
ἢ τὶς βάζουνε στὴν ἄκρη
κι' εὐθαρσῶς ὑποστηρίζουν,
πὼς ἀντίδοτό του εἶναι τὸ ἀνθρώπινο τό...δάκρυ!

★

Μὲ τὰ δάκρυα ἐκλείπει, μᾶς κηρύσσουν ἐπιμόνως,
κι' ἴσως φιάξουν κι' Ἰνστιτοῦτο στὴν πλατεῖα τοῦ...
(Κλαυθμῶνος!
Κατὰ βάθος, ὅμως, εἶναι γιὰ νὰ λέῃ ὁ κόσμος «οἴμοι»
καὶ νά...κλαίῃ τὴν Ἐπιστήμη,
ὅταν λένε οἱ σοφοί της τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρύ των
κι' ἀποκτοῦν τὴν φήμην τώρα καὶ τῶν... ἀξιοδακρύ-
(των!

ΝΕΑ ΜΑΧΗ

Ἀρκετοὶ παράγοντές μας ὁμιλοῦν μὲ κομπασμόν,
περὶ τῆς ἐπικειμένης νέας «μάχης τῶν τιμῶν»,
ἡ ὁποία, ὅπως λένε, σὺν τῷ χρόνῳ, θὰ φουντώσῃ
καὶ τὶς μαῦρες τὶς τιμές μας, ἐν καιρῷ, θά...ἐξον-
(τώσῃ!

★

Ἀλλ' ὡσότου λάβῃ σάρκα καὶ ὀστᾶ τοιαύτη μάχη,
θἄχῃ μάχην, καθ' ἑκάστην, τὸ κενό μας τό...στο-
(μάχι
καί, χωρὶς ἀμφιβολία, πλεῖστοι ὅσοι ἐξ ἡμῶν,
συντομώτατα θὰ πέσουν στὸ «πεδίον τῶν τιμῶν»!

ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Δὶς καὶ τρὶς ἡμερησίως ἢ κι' ἑξάκις κάθε ὥρα,
δυστυχήματα ποικίλα προξενοῦν τὰ τροχοφόρα,
ἐπειδὴ κατὰ κανόνα κι' αὐτοκίνητα καὶ τραῖνα
ὅλες τίς... παρεκτροπές των τὴν ὀφείλουνε στά...
(φρένα!

★

Διαρκῶς τὰ φρένα εἶναι ἀφορμὴ τρακαρισμάτων,
τῶν συγκρούσεων αἰτία καὶ τῶν...γκρεμοτσακισμά-
(των!
Καὶ δικαίως, ἐννοεῖται, τὸ ταλαίπωρο κοινόν,
μὲ τῶν...φρένων τὸ τροπάρι, ἔχει γίνει «ἔξω φρε-
(νῶν»!

ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΙ

Ἐπειδὴ στὴν ἐποχή μας ἀπαιτεῖ ὁ Τουρισμός,
στὴν πρωτεύουσα νὰ γίνῃ πλήρης «ἐξωραϊσμὸς»
καὶ ὁ λόφος Φιλοπάππου προσεχῶς θ' ἀλλάξῃ φάτσα
καὶ θὰ πάψῃ τῶν ἀστέγων τῶν ἐρώτων νἆναι πιά-
(τσα!

★

Δηλαδὴ τοῦ Φιλοπάππου τὸ ἀπώτατον μνημεῖον,
θὰ τὸ κάνῃ ὁ τουρισμός μας κεντρικώτατον σημεῖον
καὶ πικρῶς θὰ τραγουδᾶνε πλεῖστοι Βέρθεροι φτω-
(χοὶ
τὸ «παρῆλθε τῶν ἐρώτων ἡ φαιδρὰ ἡ ἐποχή»!
Καὶ ἀφοῦ θὰ τοὺς στερήσουν καὶ τὸν λόφο τους,
(φρονῶ,
πὼς τὸ δίκηο τῶν Βερθέρων εἶναι πράγματι...βουνό!

«ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ»

Χρόνια, τώρα, στὴν ἀράδα, οἱ φτωχοί μας ἀθληταί,
δὲν ἐγύρισαν ποτέ τους, ἀπ' τὰ ξένα νικηταί...
Ὅμως ἔσπασε ἡ γκίνια τὸ ποδάρι της μιὰ μέρα
καὶ μᾶς δόξασε τὸ «μπάσκετ» στὴν Ὑδρόγειο τὴ
(σφαῖρα...

★

Ἔτσι σβύσανε οἱ πίκρες οἱ παληές μας καὶ βαθειές,
χάρις στοῦ «Πανελληνίου» τὶς πολλὲς τὶς «καλα-
(θιές»!
Καὶ τοὺς κάναμε τοὺς ξένους, ὄχι ἁπλῶς νὰ μᾶς
(θαυμάσουν
μὰ κι' ἀπὸ τὶς «καλαθιές» μας, τά...καλάθια τους νὰ
(χάσουν
καὶ νὰ μποῦν, λόγῳ τῆς φόρμας τῶν παικτῶν μας
(τῶν ἀρίστων
οἱ καλαθοσφαιρισταί των εἰς τόν...«κάλαθον ἀχρή-
(στων»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Συνηθισμένες φράσεις ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία τους

Στὰ Βυζαντινὰ χρόνια, τὰ φορέματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἦταν μακρυὰ κι' ἔφταναν ὡς τοὺς ἀστραγάλους. Ὁ δὲ ποδόγυρός τους ἐκαλεῖτο «ποδέας», ὅπως λέγεται ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἤθελε νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἄρχοντά του γιὰ κάτι, ἔσκυβε καὶ τοῦ φιλοῦσε μὲ ταπείνωσι τὸν ποδόγυρο τοῦ φορέματος, ἀκριβῶς ὅπως συνέβαινε καὶ στὴν ἀρχαιότητα, και ποὺ οἱ Ἕλληνες τὸ ἐξέφραζαν μὲ τὶς φράσεις «προσπίπτειν τοις ποσί». Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα λέμε «πρόσπεσα στὰ πόδια του», ἀντὶ τοῦ ἱκέτεψα, ταπεινώθηκα, ὑπεχώρησα. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως οἱ ἄρχοντες, γιὰ νὰ ταπεινώσουν ἀκόμη περισσότερο τὸ λαό, ἀπαγόρεψαν τὸ φίλημα τῆς ποδέας κι' ἅπλωναν τὸ πόδι τους σ' αὐτοὺς ποὺ ἦταν γονατισμένοι μπροστά τους. Στὴ Βυζαντινὴ ἐποχή, τὸ φίλημα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν, ἦταν φαινόμενο πολὺ συνηθισμένο καὶ μποροῦσες νὰ τὸ συναντήσῃς καὶ στὴν ἀγορὰ ἀκόμη, ἀνάμεσα στὸν πλούσιο πελάτη καὶ στὸ φτωχὸ πωλητή. Ἡ φράσι λοιπὸν «τοῦ φίλησα χέρια καὶ πόδια» κρατάει ἀπὸ τότε καὶ τὴ λέμε ὅταν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι παρακαλέσαμε κάποιον περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει.

★

Πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο συνήθιζαν, ὅταν πέθαινε κανένας πλούσιος πολίτης, νὰ σφάζουν μιὰ νέα σκλάβα καὶ νὰ τὴ θάβουν μαζί του, γιὰ νὰ τοῦ κρατᾷ συντροφιὰ καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ στὸν τάφο. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ διατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ πολλὰ μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες δὲν ἦταν λαὸς νὰ δεχθῇ πολὺν καιρὸ τὴ βαρβαρότητα τῆς σφαγῆς ἀθώων πλασμάτων καὶ γρήγορα ἀντικατέστησαν τὶς σκλάβες μὲ πήλινα ὁμοιώματά τους, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ βρίσκομε σήμερα στὶς ἀνασκαφές.

Ὡστόσο οἱ Θρᾶκες, λαὸς ἀκόμη μισοβάρβαρος τότε, ἔθαζαν μαζὶ μὲ τὸν πεθαμένο ὄχι τὴ σκλάβα του, οὔτε τὴ γυναικα του, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, ὅταν ἦταν ζωντανός, ἀφοῦ τοὺς τοποθετοῦσαν προηγουμένως καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ σ' ἕνα εἶδος πήλινου ταφιοῦ πάνω σὲ πυρά. Ἐκεῖ τοὺς ἄφηναν νὰ γίνουν σχεδὸν κάρβουνο. Ὕστερα τοὺς ἔπαιρναν καὶ τοὺς ἔθαβαν. Ἀπὸ τὴ βάρβαρη αὐτὴ συνήθεια ἔμεινε ὡς τὰ χρόνια μας — κατὰ τὸ γλωσσολόγο κ. Γεώργιο Πετράκη—ἡ γνωστὴ φράσι «αὐτοὶ οἱ δυὸ τὰ ἔψησαν», ποὺ τὴ λέμε συνήθως γιὰ τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια. Παλαιότερα ὅμως ἡ φράσι ἦταν «ψήθηκαν καὶ οἱ δύο μαζί», ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε ὅπως τὴ λέμε σήμερα.

★

Ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα, τὰ γιατροσόφια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Ἀπὸ τὰ 1800 ὅμως ὡς τὰ 1860 περίπου, ὁ «κομπογιαννιτισμὸς» εἶχε σπάσει κάθε προηγούμενο ρεκόρ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κομπογιαννῖτες αὐτοὺς ἀναδείχτηκαν θαυμάσιοι πρακτικοὶ γιατροὶ κι' ἔκαναν ἀληθινὰ θαύματα, σὲ καιροὺς μάλιστα ἐπιδημιῶν τοῦ «μαύρου θανατικοῦ», δηλαδὴ τῆς πανούκλας. Ἦταν θαρραλέοι, ἀνθρωπισταὶ καὶ θυσιάζονταν πραγματικὰ γιὰ νὰ σώσουν τὸν ἄλλον. Τέτοιος ἦταν ὁ Μικὲς Τζαννῆς ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο, ὁ Παῦλος Δάνης ἀπὸ τὸ Αἰτωλικὸ κι' ὁ Μηνᾶς Κρυστάλλης ἀπὸ τὴν Ἄρτα. Ὁ λαὸς τοὺς σεβόταν καὶ τοὺς θεωροῦσε ἁγίους. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτούς, ὑπῆρξαν κι' οἱ διάφοροι ἐπιτήδειοι, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ ψευτοπράγματα νὰ κάνουν δῆθεν καλά, ἐκείνους ποὺ ζητοῦσαν τὴ βοήθειά τους. Ἕνας κομπογιαννίτης π. χ. ποὺ ἔμεινε ξακουστὸς γιὰ τὶς ἀγυρτεῖες του, ἦταν ὁ Παρθένης Νένιμος ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ποὺ ἔζησε γύρω στὰ 1815. Γι' αὐτὸν λέγεται ὅτι ἔστειλε πολλοὺς Ἀρβανῖτες στὸν ἄλλο... κόσμο, θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὰ φάρμακά του πάνω τους. Μία ἀπὸ τὶς συνταγές του πάντως ἦταν ὁ χυλὸς ἀπὸ σιτάρι, ψημένος στὸ φοῦρνο μαζὶ μὲ ἄλλα μπαχαρικά, ποὺ τὴν ἔδινε στοὺς βαρειά... ἐρωτευμένους. Αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσαν χωρὶς νὰ ἀνταγαποῦνται, γιὰ νὰ τοὺς περάσῃ ὁ καϋμός, ἔπρεπε νὰ φᾶνε ἀπὸ τὴν πίτα αὐτὴ ἐπὶ τρία πρωϊνά, τελείως νηστικοί. Ἀπὸ τό... περίφημο λοιπὸν αὐτὸ φάρμακο, ἔμεινε ὡς τὰ χρόνια μας ἡ φράσι «ἔφαγε τὴν χυλόπιττα».

Ἱστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακὸ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

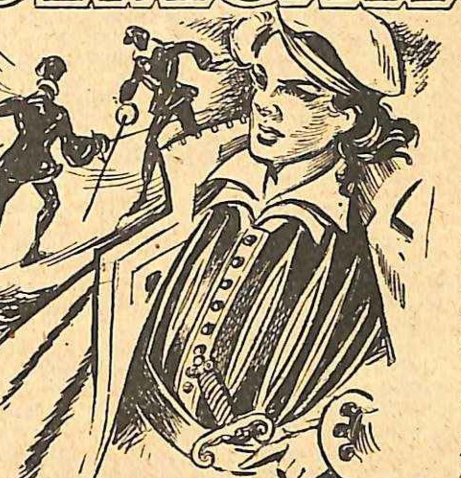

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Παρνταγιὰν μαθαίνει ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες τὸ μυστικὸ τῆς πόρτας καὶ μπαίνει ἀπ' αὐτὴ στὸ μέγαρο. Βρίσκεται, ξαφνικά, μπροστὰ στὴ Φαύστα. Τῆς λέει τότε ὅτι κρατάει στὴν ἐξουσία του τὸν Ζὰκ Κλεμὰν κι' ὅτι, ἂν δὲν δώσῃ τὴν ἐλευθερία τους στὸν Φαρνέζε καὶ στὸν Κλαύδιο, ὁ δούκας τῆς Ἀγκουλέμης θὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ θὰ εἰδοποιήσῃ ταυτόχρονα τὸν Ἐρρίκο 3ο γιὰ τὰ δολοφονικὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν του. Ἡ Φαύστα ἀναγκάζεται νὰ συνθηκολογήσῃ μαζί του καὶ ἐλευθερώνει τοὺς δυὸ καταδίκους, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι καὶ μόλις μποροῦν νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Παρνταγιὰν τοὺς συνοδεύει ὣς τὴν πόρτα καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ καταλάβουν ποὺ πρέπει νὰ πᾶνε γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν δοῦκα τῆς Ἀγκουλέμης. Ξαναγυρίζει κατόπιν κοντὰ στὴν Φαύστα.

5ον

Ἡ σκέψι αὐτὴ ἔκαμε τὸν ἐγωϊσμό της νὰ ξυπνήσῃ. Ἔφερε ἀμέσως τὸ χέρι στὸ μέτωπό της σὰν νἄθελε ν' ἀπομακρύνῃ ὅλους τοὺς θλιβεροὺς στοχασμούς της. Τὸ πρόσωπό της ξανάγινε ψυχρὸ καὶ τὸ βλέμμα της στηλώθηκε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμονὴ πάνω στὸν ἱππότη. Τὸ ὅτι εἶχε συνθηκολογήσει μαζί του, δὲν ἐσήμαινε καὶ ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιχνίδι. Αὔριο ἢ μεθαύριο, θὰ ἦταν καὶ πάλι ἐλεύθερη νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως αὐτὴ ἤθελε. Καὶ τότε θὰ τὸν ἔκανε νὰ μεταμεληθῇ πικρὰ γιὰ τὴν τόλμη του.

— Ἐκάμαμε μιὰ συμφωνία, τοῦ εἶπε μὲ παγερὸ τόνο. Ἐγὼ ἐξεπλήρωσα τὶς ὑποχρεώσεις μου. Εἶναι ἡ σειρά σας τώρα νὰ ἐκπληρώσετε τὶς δικές σας.

Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τοῦ Παρνταγιάν.

— Κυρία, ἀπάντησε, φοβᾶμαι πὼς δὲν θὰ μπορέσω νὰ φανῶ τόσο μεγαλόψυχος ὅσο σεῖς.

Τὰ μάτια τῆς Φαύστας ἄστραψαν ἀπὸ θυμό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, λοιπόν, τολμοῦσε νὰ τὴν ἐμπαίζῃ;

— Μοῦ ὑποσχεθήκατε, εἶπε, ὅτι θ' ἀφίσετε ἐλεύθερο τὸν Ζὰκ Κλεμάν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια εἶναι, συμφώνησε ὁ ἱππότης.

— Τί περιμένετε, λοιπόν, γιὰ νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ὑπόσχεσί σας;

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐλευθερώσω γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ὁ μοναχὸς Ζὰκ Κλεμὰν εἶναι τὸ ἴδιο ἐλεύθερος ὅσον ὁ Φαρνέζε κι' ὁ Κλαύδιος ποὺ βγῆκαν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ μὲ θεωρήσετε ὡς ὅμηρο. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὴ γενναιοφροσύνη ποὺ δείξατε, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξαπατήσω. Ξέρω ὅτι ἡ ὁμολογία μου αὐτὴ μπορεῖ νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται, ὅμως νὰ σᾶς κρύψω τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν δὲν ἦταν ποτὲ στὴν ἐξουσία μου κι' οὔτε βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν ἐξουσία τοῦ δοῦκα τῆς Ἀγκουλέμης...

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μπορῶ νὰ διατάξω νὰ σᾶς θανατώσουν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ ματαιωθοῦν τὰ σχέδια τοῦ Ζὰκ Κλεμάν; ρώτησε ἡ Φαύστα.

—Μπορεῖτε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν.

Ἡ Φαύστα τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια.

— Θὰ δώσω τότε αὐτὴ τὴ διαταγή, εἶπε. Ἑτοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε, ἱππότα!..

Ὁ Παρνταγιὰν τράβηξε μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι τὸ ξίφος, κύτταξε τὴ Φαύστα στὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Εἶμαι ἕτοιμος, κυρία.

Ἡ Φαύστα σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Παρνταγιάν.

Δὲν ἦταν πιὰ τὸ παγερὸ ἄγαλμα, ποὺ καθόταν ὣς πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς στὴν ψηλὴ ἕδρα. Δὲν ἦταν ἡ ἀγέρωχη γυναῖκα, ποὺ ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ γέρνουν τὸ κεφάλι μπροστά της καὶ νὰ τρέμουν. Ἦταν τουναντίον ἕνα αἰθέριο πλᾶσμα, πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρυφερότητα.

Ἀπὸ τὰ ὁλόμαυρα μάτια αὐτῆς τῆς γυναίκας κυλοῦσαν δάκρυα...

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε ἀκουμπήσει μὲ τὰ δυό του χέρια πάνω στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του καὶ κύτταζε κατάπληκτος. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του. Ἦταν ἀληθινή, λοιπόν, ἡ εἰκόνα ποὺ ἔβλεπε μπροστά του;

Ἡ Φαύστα πλησίαζε ὁλοένα. Τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε μὲ ὁρμὴ καὶ τὸ στόμα της ἦταν μισάνοιχτο... Ἅπλωσε, ξαφνικά, τὰ χέρια της καὶ τύλιξε τὸ λαιμὸ τοῦ ἱππότη. Ἔπειτα τὸν τράβηξε πάνω της καὶ τὰ χείλη της κόλλησαν στὰ δικά του...

Τὸ φλογερὸ αὐτὸ φιλὶ ἔκαμε τὸν Παρνταγιὰν ν' ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἀλλὰ τὰ χείλη του ἔμειναν κλειστά.

Ἡ Φαύστα χαλάρωσε σιγὰ - σιγὰ τὸ σφίξιμό της, κατέβασε τὰ χέρια της κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Καὶ τότε μίλησε.

— Παρνταγιάν, εἶπε, θὰ πεθάνῃς. Ὄχι, γιατὶ τόλμησες νὰ ὑψώσῃς τὸ ἀνάστημά σου μπροστά μου, ὄχι γιατὶ πῆρες μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου τὴ Βιολέττα, ὄχι γιατὶ μὲ νίκησες. Θὰ πεθάνῃς γιατὶ σ' ἀγαπῶ!

Σταμάτησε μιὰ στιγμή. Ἔπειτα συνέχισε:

— Ναί. Ἀγαπήθηκες ἀπὸ κείνην ποὺ δὲν ἀγάπησε ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ ἀγέρωχη καὶ πάναγνη παρθένος ταπεινώθηκε μπροστά σου. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀγαπήσω. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεθάνῃ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα. Παρνταγιάν. Θὰ θρηνήσω γιὰ τὸ θάνατό σου κι' ὅμως θὰ σὲ σκοτώσω! Νὰ ποιὰ σημασία ἔχει τὸ φιλὶ ποὺ σοὔδωσα στὰ χείλη. Μπῆκες μέσα σ' αὐτὴ τὴν ψυχή, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ μπῇς... Ἀλλοίμονο, τίποτα πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ σώσῃ! Θὰ διατηρήσω κι' ἐγὼ μέσα στὴν ψυχή μου τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς νεκροῦ, ὅπως καὶ σὺ ἔκλεινες ὡς τώρα μέσα στὴν ψυχή σου τὴν ἀγάπη μιᾶς νεκρῆς. Χαῖρε Παρνταγιάν!

Ἔκαμε ἀκόμη μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω καί, ξαφνικά, χάθηκε.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε μείνει μόνος. Μιὰ σιωπὴ ὅμοια μὲ κείνην τοῦ τάφου ἁπλωνόταν ὁλόγυρά του. Ἀνατρίχιασε... Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του.

— Κρῖμα ποὺ μιὰ τόσο ὄμορφη γυναῖκα κλείνει μέσα της ψυχὴ θηρίου! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ πεθάνω, μοῦ εἶπε, γιατὶ μ' ἀγάπησε. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ λόγος δὲν μοῦ φαίνεται ἀρκετός!

Τὰ λεπτὰ κυλοῦσαν ἀργά. Μέσα στὸ δωμάτιο βασίλευε πάντα ἡ σιωπή.

Ὁ Παρνταγιὰν ἀναρωτήθηκε ποιὸ εἶδος θανάτου τοῦ προώριζε ἄρα γε αὐτὴ ἡ αἰνιγματικὴ γυναῖκα. Ἀλλά, τὸ κάτω-κάτω, αὐτὸ ἦταν δική της δουλειά. Ἐκεῖνο που ἤξερε αὐτός, ὁ Παρνταγιάν, ἦταν πὼς ἔπρεπε νὰ σωθῇ, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἐκπληρώσει ἀκόμη τὸν προορισμό του στὴ ζωή. Μὲ ποιὸ τρόπο ὅμως; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σκεφτῇ τώρα.

Κρατῶντας τὸ ξίφος στὰ χέρια του, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου εἶχε μπῆ. Ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Κι' ὡστόσο, πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα! ψιθύρισε.

Διευθύνθηκε κατόπιν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, ὅπου ἕνα βαρὺ χαλὶ σκέπαζε τὸν τοῖχο. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαλί, εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ Φαύστα.

Ὁ Παρνταγιὰν τὸ ἀνασήκωσε καὶ εἶδε μπροστά του ἕναν στενὸ διάδρομο.

Ποῦ ὡδηγοῦσε, ἄρα γε;

— Διάβολε! ψιθύρισε. Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω νἄρθουν ἐδῶ νὰ μὲ σκοτώσουν! Ἐμπρός, λοιπόν!

Πέρασε γρήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ διάδρομο καὶ βγῆκε σὲ μιὰ αἴθουσα ποὺ ἦταν ἔρημη. Ἀλλά, μόλις μπῆκε σ' αὐτήν, ἡ πόρτα πίσω του ἔκλεισε. Ταὐτόχρονα, μιὰ ἄλλη πόρτα ἄνοιξε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου.

— Φαίνεται πὼς ἀπὸ κεῖ πρέπει νὰ περάσω, ψιθύρισε ὁ Παρνταγιάν.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ, κρατῶντας πάντα τὸ ξίφος στὰ χέρια του.

Γύρω του ἁπλωνόταν πάντα ἡ σιωπή. Μόνον ὅτι, κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαινε σὲ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Εὐχῆς ἔργον

Κάθε πλατεῖα μας κι' ὁδὸς
ἔχει με κοῦρσες πλημμυρίσει
κι' ἔρχετ' εἰδήμων Σουηδὸς
νὰ μᾶς τὶς ἀποσυμφορήσῃ...
Κι' εἴθε, τοῦ λέει γενικῶς,
ἡ μπεκρο - συνομοταξία
νὰ μᾶς γλυτώσῃ τελικῶς,
ἀπ' τῶν ταξὶ τὴν.. ἀταξία!

★

Εἴθε λαμπρός, ν' ἀποδειχθῇ,
τῶν Ἀθηναίων ποδηγέτης
κι' ἔνδοξος, ν' ἀνακηρυχθῇ,
τῶν κρασοφίλων... εὐεργέτης!
Διότι μὲ τὴ συνταγή,
τέτοιου σπουδαίου γνωμοδότου,
ἴσως κι' ὁ κλάδος μας νὰ βγῇ
ἀπὸ τὸ... ἀδιέξοδό του!

★

Ἤτοι θὰ ξέρῃ, ἀγαπητοί,
ποιὰ λεωφόρος ἔχει κάλμα
καὶ ποιὰ ὁδὸς δὲν ἀπαιτεῖ
δρόμους.. ταχύτητος καὶ ἅλμα!
Θἄχῃ στὸ νοῦ του προσεχῶς
ποιὲς ὧρες δροῦν
(τὰ τροχοφόρα
καὶ δὲν θὰ τρώῃ ὁ
(φτωχὸς
στὸ πεζοδρόμιο τὴν
(ὥρα...

★

Πρᾶγμα ποὺ πᾶ νὰ
(πῇ σχεδόν,
ὅτι μ' αὐτὴ τὴν
(προσμονή του,
χάνει τή... σοῦρα
(καθ' ὁδὸν
καὶ τὴν ὀσμὴ τοῦ
(ρητινίτου...
Διότι ὧρες, δηλαδή,
πρέπει στὴ στάσι
(νὰ καθήσῃ
κι' ὥσπου νὰ φτά-
(σῃ στὸ τσαρδί,
θἄχῃ τελείως... ξε-
(μεθύσει!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

μιὰ καινούργια αἴθουσα, ἡ πόρτα πίσω του ἔκλεινε ἀμέσως.

Πέρασε ἔτσι κάμποσες αἴθουσες.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἴδιο ἤρεμος, ὅσο πρίν. Μιὰ περίεργη ἀνησυχία ἁπλωνόταν μέσα στὴν ψυχή του. Τί ἐσήμαιναν αὐτὲς οἱ πόρτες ποὺ ἀνοιγόκλειναν στὸ πέρασμά του; Ποῦ ἤθελαν, ἄρα γε, νὰ τὸν ὁδηγήσουν; Δὲν τὸ ἤξερε. Κι' ὅμως καταλάβαινε πὼς δὲν μποροῦσε, πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήση. Ἐξακολούθησε ἔτσι νὰ προχωρῇ μέσα στὸ ἄγνωστο.

Πέρασε ἀκόμη δύο ἢ τρία δωμάτια καὶ βγῆκε τέλος σὲ μιὰ αἴθουσα, ὅπου δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ ἔπιπλο.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ αἴθουσα δὲν ἦταν ἔρημη καὶ σιωπηλή, ὅπως οἱ ἄλλες. Μέσα σ' αὐτήν, βρίσκονταν καμμιὰ τριανταριὰ ἄνθρωποι, μὲ τὸ ξῖφος στὸ δεξὶ χέρι καὶ τὸ ἐγχειρίδιο στὸ ἀριστερό.

Ἦταν σκορπισμένοι ὁλόγυρα κοντὰ στοὺς τοίχους. Κανείς τους δὲν κινήθηκε, ὅταν μπῆκε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλά, μὲ τὴν πρώτη ματιά, ὁ ἱππότης κατάλαβε πὼς ἡ θέσι του ἦταν τραγική.

Ὅπως εἶχε γίνει καὶ μὲ τὶς ἄλλες πόρτες, ἔτσι κι' αὐτὴ ἀπὸ ὅπου μπῆκε, ἔκλεισε ἀμέσως. Δὲν μποροῦσε, λοιπόν, νὰ ξαναγυρίση πίσω.

Ξανακύτταξε ὁλόγυρά του.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἀνοιγόταν μιὰ μεγάλη τετράγωνη τρύπα. Κάτω ἀπ' αὐτήν, περνοῦσε ὁ Σηκουάνας. Ἂν παραπατοῦσε λίγο, θἄπεφτε μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρύπα. Ἂν ἔκανε νὰ ὑποχωρήση πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερά, οἱ ἄνθρωποι ποὺ στέκονταν ὁλόγυρα, θὰ τὸν τρυποῦσαν μὲ τὰ ξίφη τους.

Ὁ Παρνταγιάν, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται, εἶχε μπῆ στὸ θάλαμο τῶν ἐκτελέσεων τοῦ μεγάρου τῆς Φαύστας. Ἐκεῖ μέσα βρισκόταν ἄλλοτε ἡ δυστυχισμένη Βιολέττα, περιμένοντας τὸ θάνατο...

Ἀκούστηκε, ξαφνικά, ἕνας δυνατὸς μεταλλικὸς ἦχος, σὰν κάποιος νὰ εἶχε χτυπήσει μὲ ὁρμὴ δύο κύμβαλα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο.

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ ἄνδρες ποὺ στέκονταν κοντὰ στοὺς τοίχους, κινήθηκαν. Ὁ Παρνταγιὰν βρέθηκε, ξαφνικά, στὸ κέντρο ἑνὸς κύκλου ἀπὸ ξίφη.

Αὐτὸς ὁ κύκλος ἄρχισε νὰ στενεύη σιγὰ-σιγά. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Φαύστας προχωροῦσαν ἀργά, προτείνοντας τὰ ξίφη τους. Θἄλεγες πὼς δὲν ἔβλεπαν τὸν Παρνταγιάν. Ἀλλὰ μὲ τὴν κίνησί τους αὐτή, τὸν ἔσπρωχναν ὁλοένα καὶ περισσότερο πρὸς τὴν τρύπα...

Ὁ ἱππότης ἔκαμε τότε μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια κι' ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀνοίξη ἕνα πέρασμα... Τὸ ξῖφος του ἀνεβοκατέβηκε κάμποσες φορές... Εἶχε χτυπήσει κατάστηθα δυὸ ἢ τρεῖς ἀπὸ κείνους ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος του... Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔπεσε... Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι φοροῦσαν ἁλυσιδωτοὺς θώρακες. Μόνο στὸ πρόσωπο μποροῦσε, λοιπόν, νὰ τοὺς χτυπήση... Ὅταν τοὺς κύτταξε καλύτερα, ὅμως, κατάλαβε πὼς οὔτε κι' ἐκεῖ μποροῦσε νὰ τοὺς χτυπήση. Γιατὶ φοροῦσαν ὅλοι προσωπίδες ὅπως οἱ μεσαιωνικοὶ ἱππότες.

Ἀποφάσισε, ὡστόσο, νὰ κάμη καὶ δεύτερη ἐπίθεσι. Ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους του σταμάτησε καὶ πάλι πάνω στοὺς ἁλυσιδωτοὺς θώρακες. Ὁ ἴδιος, ἀντίθετα, πληγώθηκε στὸν ὦμο.

Ὁ χαλύβδινος κύκλος ξανασφίχτηκε γύρω του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ μεγάρου φωνές, ποὺ ἔψελναν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Τὶς συνώδευε ἕνα ἁρμόνιο. Μιὰ καμπάνα ἄρχισε ταυτόχρονα νὰ χτυπάη πένθιμα...

Ὁ Παρνταγιὰν ἀνατρίχιασε. Γιατὶ κατάλαβε πὼς τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία τὴν ἔψελναν γι' αὐτόν.

Ὁ κύκλος ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγεται γύρω του.

Ὁ ἱππότης εἶχε, ξαφνικά, μιὰ ἔξυπνη ἔμπνευσι. Δὲν μποροῦσε νὰ χτυπήση τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ βρίσκονταν γύρω του οὔτε στὸ πρόσωπο, οὔτε στὸ στῆθος. Τὸ κάτω μέρος τοῦ κορμιοῦ τους, ὅμως, ἔμενε ἀκάλυπτο. Μόνον ἐκεῖ, λοιπόν, μποροῦσε νὰ τοὺς χτυπήση.

Τὰ σπαθιὰ τὸν ἄγγιζαν σχεδόν. Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ ἱππότης λύγισε τὸ κορμί του καὶ γλύστρησε ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων τῆς Φαύστας.

Ἀκούστηκαν ἀμέσως οὐρλιάσματα πόνου. Ὁ Παρνταγιὰν ξεκοίλιαζε ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρά του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸν κολασμένο κύκλο. Ἔτρεξε τότε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ δωματίου.

Οἱ πένθιμες ψαλμωδίες ἐξακολουθοῦσαν πάντα. Ἀλλ' ἡ ξαφνικὴ ἔμπνευσις τοῦ Παρνταγιὰν εἶχε κάμει τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας νὰ τὰ χάσουν.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ χωρὶς νὰ κινηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴ θέσι του.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας, ποὺ θὰ ἦταν σίγουρα ὁ ἀρχηγός, εἶπε, τέλος, μερικὲς λέξεις. Οἱ ἄλλοι χωρίστηκαν τότε σὲ τρεῖς ἢ τέσσερις ὁμάδες, ποὺ ἄρχισαν, ἀπὸ χωριστὴ διεύθυνσι ἡ καθεμιά, νὰ προχωροῦν πρὸς τὴ γωνία ὅπου στεκόταν ὁ Παρνταγιάν.

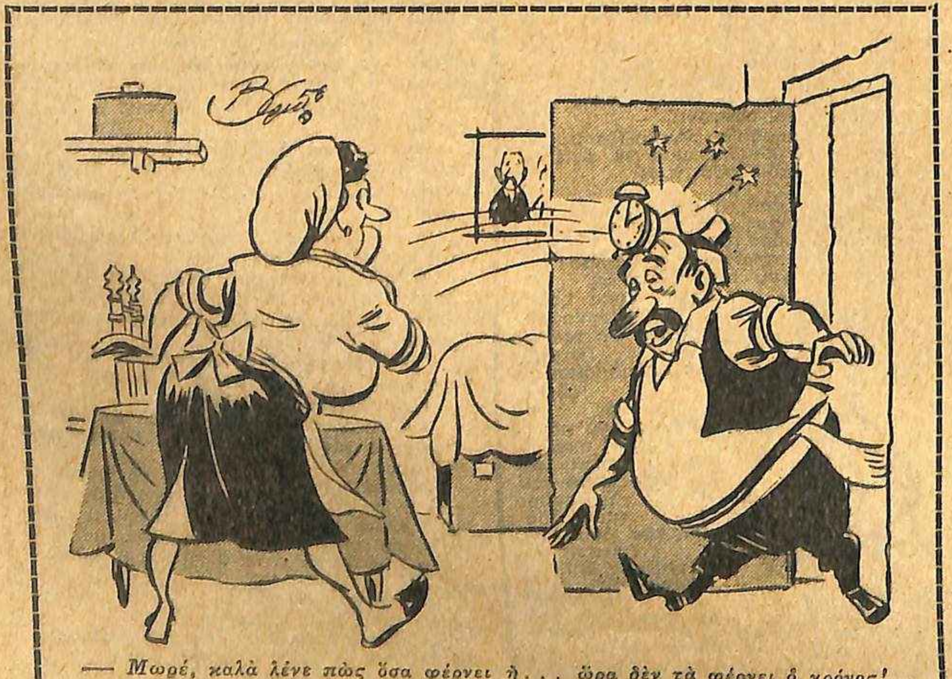

— *Μωρέ, καλὰ λένε πὼς ὅσα φέρνει ἡ... ὥρα δὲν τὰ φέρνει ὁ χρόνος!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἡ στιγμὴ ἦταν τραγική. Ὁ ἱππότης καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίση αὐτὴ τὴν πολύπλευρη ἐπίθεσι. Τὸ ξῖφος του τοῦ ἦταν πιὰ ἄχρηστο. Τὸ ξανάβαλε, λοιπόν, στὴ θήκη του κι' ἁπλώνοντας τὸ χέρι του, πῆρε ἕνα ἀντικείμενο ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

Ὅπως εἴδαμε, αὐτὴ ἡ σκηνὴ διαδραματιζόταν μέσα στὴν αἴθουσα τῶν ἐκτελέσεων. Δὲν ὑπῆρχαν ἔπιπλα σ' αὐτήν. Ἀλλὰ στοὺς τοίχους κρέμονταν διάφορα σύνεργα τοῦ δημίου: σχοινιά, σιδερένια ρόπαλα, στραγγάλες, μαχαίρια, τσεκούρια...

Τὸ ἀντικείμενο ποὺ πῆρε ὁ Παρνταγιὰν ἦταν ἕνα ρόπαλο. Στὴν ἄκρη τοῦ χοντροῦ ξύλου του βρισκόταν μιὰ σιδερένια σφαῖρα μὲ μυτερὲς αἰχμές.

Οἱ μικρὲς ὁμάδες πλησίαζαν ὁλοένα.

«Ἂν τοὺς περιμένω νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν ὅλοι μαζί, εἶμαι χαμένος», σκέφτηκε ὁ Παρνταγιάν.

Καί, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἅρπαξε τὸ ρόπαλο μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὸ ρόπαλο μὲ τὶς σιδερένιες αἰχμὲς ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀνεβοκατεβαίνη μὲ ὁρμὴ καὶ νὰ πέφτη πάνω στὰ κεφάλια.

Δὲν ἀκουγόταν πιὰ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λαχανιασμένη ἀνάσα τοῦ Παρνταγιὰν καὶ τὰ ὑπόκωφα βογγητὰ ἐκείνων ποὺ δέχονταν τὴ μετάλλινη σφαῖρα πάνω στὸ κεφάλι τους.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Φαύστας τἄχασαν καὶ ὑποχώρησαν μὲ ἀταξία. Ὁ Παρνταγιὰν ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ σύγχυσι, γιὰ νὰ καταφέρη μερικὰ καινούργια χτυπήματα. Σὲ καθένα ἀπ' αὐτά, κάποιος σωριαζόταν νεκρός.

Ἐφτὰ πτώματα βρίσκονταν τώρα στὸ πάτωμα. Ἀλλ' ὁ Παρνταγιὰν συνέχιζε τὴν ἐπίθεσί του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας, ἔπεσε μέσα στὴν τρύπα. Τὸν ἀκολούθησε δεύτερος... Ἔπειτα τρίτος... Ὁ ἱππότης προχωροῦσε πάντα, ἀνεβοκατεβάζοντας τὸ ρόπαλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ σκορπίζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ χτυπήματα...

Ὅσοι εἶχαν γλυτώσει ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ μακελειό, συγκεντρώθηκαν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ θαλάμου καὶ χτυποῦσαν μὲ τὶς λαβὲς τῶν ξιφῶν τους τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Ἀλλ' ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν ἄνοιγε. Κι' ὁ Παρνταγιὰν ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἄνοιγε σὲ καμμιὰ περίπτωσι. Οὔτε γι' αὐτόν, οὔτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας.

Ὁ ἱππότης ξεκουράστηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ὥρμησε καὶ πάλι. Τὸ τρομερὸ ρόπαλο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἔκανε θραῦσι. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας, σωριάζονταν κάτω μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο στὰ δύο. Ἄλλοι, στὴν προσπάθειά τους νὰ φυλαχτοῦν, παραπατοῦσαν κι' ἔπεφταν μέσα στὴν τρύπα.

Δὲν ἦταν μόνο τὸ ρόπαλο ποὺ ἔδινε στὸν Παρνταγιὰν τὴν ὑπεροχή. Ἀλλὰ καὶ ὁ πανικὸς ποὺ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὅπλο εἶχε προκαλέσει στοὺς ἀντιπάλους του. Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν τολμήσει νὰ ἐπιχειρήσουν κάποιαν ἀντεπίθεσι, εἶχαν πληρώσει μὲ τὴ ζωή τους τὴν τόλμη τους. Γιατὶ τὸ ρόπαλο δὲν ἀστειευόταν. Ἔσπαζε τὶς λεπίδες τῶν ξιφῶν, ἄνοιγε τὰ κεφάλια στὰ δυό, κομμάτιαζε τὰ χέρια, ξέσχιζε τὶς σάρκες κι' ἔκανε συντρίμμια τὰ κόκκαλα. Δὲν ὑπῆρχε σωτηρία ἀπ' αὐτό.

Στὸ τέλος, ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τῆς Φαύστας, εἶχαν ἀπομείνει μόνον ἐφτὰ ἢ ὀχτώ. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν τρελλοὶ ἀπὸ τρόμο, προσπάθησαν, ὡστόσο, νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ Παρνταγιάν. Ἀλλά, σὲ κάθε ἐπίθεσι, ἕνα κρανίο τσακιζόταν κι' ἕνα πτῶμα σωριαζόταν στὸ πάτωμα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Παρνταγιὰν εἶδε πὼς εἶχε ἀπομείνει μόνος. Τὸ ρόπαλο ἔφυγε τότε ἀπὸ τὰ χέρια του καί, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερε νὰ τὸ ξανασηκώση. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνα πτῶμα ἀπὸ κούρασι καὶ ἀγωνία. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ τὰ πόδια του δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν.

— Καθένας προστατεύει τὸ τομάρι του ὅμως μπορεῖ, ψιθύρισε, βλέποντας τὰ πτώματα ποὺ βρίσκονταν γύρω του. Σκότωσα γιὰ νὰ μὴν μὲ σκοτώσουν.

Εἶχε σωριαστῆ σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἀνέπνεε δυνατά.

Πέρασαν ἔτσι κάμποσες στιγμές. Ὁ Παρνταγιὰν ξανάβρισκε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχραιμία του.

«Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, σκέφτηκε. Ἀλλὰ πῶς;».

Τὸ μάτι του σταμάτησε στὴν τρύπα ποὺ ἔχασκε στὴ μέση τοῦ δωματίου.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἔξοδος ἀπ' αὐτή, σκέφτηκε. Ἂς δοκιμάσουμε!

Ἡ σκέψι, ὅτι δὲν θ' ἀργοῦσαν νἄρθοῦν νὰ τὸν ζητήσουν, τοῦ ξανάδωσε τὶς δυνάμεις του.

Σηκώθηκε ἀμέσως, πῆγε κοντὰ στὴν τρύπα, πιάστηκε ἀπὸ τὶς ἄκρες της καὶ κρεμάστηκε στὸ κενό.

Ἀνάμεσα στὰ πτώματα

Ὁ θάλαμος τῶν ἐκτελέσεων, βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι. Τὸ πάτωμά του στηριζόταν σὲ μεγάλους πασσάλους, ποὺ ἦταν μπηγμένοι μέσα στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ.

Τὰ πόδια τοῦ Παρνταγιάν, ψάχνοντας, βρῆκαν ἕνα δοκάρι, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπὸ κάποιον πάσσαλο κι' ἔφτανε διαγωνίως ὡς τὸ πάτωμα. Γαντζώθηκε ἀμέσως μὲ τὶς κνῆμες του πάνω σ' αὐτὸ κι' ἄφησε τὸ κορμί του νὰ κυλήση πρὸς τὰ κάτω.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τὰ πόδια του χώθηκαν στὸ νερό.

Κρατήθηκε τότε καλὰ στὸ δοκάρι καὶ τραβήχτηκε λίγο πρὸς τὰ πάνω.

— Ἂς ξεκουραστῶ λίγο, ψιθύρισε. Θὰ μοῦ χρειαστοῦν ὅλες οἱ δυνάμεις μου, γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀντισταθῶ στὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὰ χέρια του ἄγγιξαν κάποιο μαλακὸ ἀντικείμενο. Τὸ ἔψαξε μὲ προσοχὴ καὶ κατάλαβε τότε πὼς εἶχε νὰ κάμη μ' ἕνα πτῶμα. Ἦταν τὸ πτῶμα κάποιου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας, ποὺ εἶχαν κυλήσει μέσα στὸ ποτάμι.

Ἀλλά, σὲ λίγο, τὰ χέρια του ἄγγιξαν καὶ δεύτερο πτῶμα. Ἔπειτα τρίτο κι' ὕστερα τέταρτο...

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ φάνηκε πολὺ περίεργο στὸν Παρνταγιάν. Γιατί τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ δὲν παρέσυρε τὰ πτώματα;

Ὅλα αὐτὰ τὰ πτώματα στριφογύριζαν πάνω στὸ νερό. Θἄλεγες πὼς τὸν καλοῦσαν νὰ τ' ἀκολουθήση.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε ἀντιμετωπίσει ὡς τότε χιλίους κινδύνους, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ φόβο. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ τοῦ ἦταν ἄγνωστο. Κι' ὡστόσο, αὐτὴ τὴ φορά, φοβόταν πραγματικά. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τὸν φόβιζε δὲν ἦταν τὰ ὁρμητικὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Αὐτὰ θὰ εἶχε τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος νὰ τ' ἀντιμετωπίση. Ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν, ἦταν τὰ πτώματα. Μ' αὐτὰ δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ ν' ἀναμετρηθῆ.

Οἱ στιγμὲς κυλοῦσαν γιὰ τὸν ἱππότη, πλημμυρισμένες ἀπὸ ἀγωνία καὶ φρίκη.

Πόση ὥρα ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι; Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ πῆ. Συγκέντρωσε, τέλος, τὶς δυνάμεις του κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη πάνω στὸ δοκάρι. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ποὺ τὸν τύλιγε ἀπὸ παντοῦ, διέκρινε κάποια μικρὴ ἀνταύγεια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ἦταν ἡ τρύπα τῆς καταπακτῆς, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀνοιχτή.

Ὁ Παρνταγιὰν ἄρχισε νὰ διευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξαναμπῆ στὸ θάλαμο, ὅπου εἶχε ἀντιμετωπίσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας. Θὰ ξανάπαιρνε τὸ ρόπαλο στὰ χέρια του καὶ θὰ δοκίμαζε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν τύχη του. Αὐτὸ ἦταν καλύτερο ἀπὸ τὴ συντροφιὰ μὲ τὰ πτώματα.

Εἶχε διατρέξει τώρα τὴ μισὴ ἀπόστασι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε βήματα καὶ φωνὲς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ὁ Παρνταγιὰν σταμάτησε σαστισμένος. Ἂν γλυστροῦσε πρὸς τὰ κάτω, θὰ ξαναβρισκόταν ἀνάμεσα στὰ πτώματα. Ἂν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνη, θὰ ξανάπεφτε στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τῆς Φαύστας.

Τί ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ κάμη;

Ὁ θόρυβος σταμάτησε σὲ λίγο κι' ὁ Παρνταγιὰν ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ ρωτοῦσε:

— Τί ἔγινε ἐδῶ μέσα;... Ποῦ εἶναι ὁ κατάδικος;

Ὁ ἱππότης ἀναγνώρισε ἀμέσως αὐτὴ τὴ φωνή. Ἦταν τῆς Φαύστας.

Κάποιος τῆς ἀπάντησε:

— Οἱ ἄνθρωποί μας ἔρριξαν τὸν Παρνταγιὰν μέσα στὴν τρύπα... Ἀλλ' αὐτὸ μᾶς στοίχισε πολὺ ἀκριβά!... Τί μακελειό, Θεέ μου!

Ὁ Παρνταγιὰν εἶδε τὴ Φαύστα νὰ σκύβη πάνω ἀπὸ τὴν τρύπα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς εἶχε ἀπαντήσει, συνέχισε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

— Ἦταν πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα ποὺ εἴχατε νὰ φτιάξετε αὐτὸ τὸ πηγάδι...

«Τὸ πηγάδι!», σκέφτηκε ὁ Παρνταγιὰν ἀνατριχιάζοντας σύγκορμα.

— Ἔτσι, ἐξακολούθησε ὁ ἄνθρωπος ποὺ μιλοῦσε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, δὲν θὰ μπορέση νὰ γλυτώση ὅπως ἄλλοτε ὁ Κλαύδιος...

«Θὰ φύγουν, σκέφτηκε ὁ Παρνταγιάν. Καὶ τότε θ' ἀνεβῶ... Ἀφοῦ μὲ νομίζουν νεκρό, ἔχω πολλὲς πιθανότητες νὰ μπορέσω νὰ ξεφύγω... Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ πηγάδι;».

Ἡ φωνὴ τῆς Φαύστας, ξανακούστηκε σὲ λίγο:

— Αὔριο ν' ἀνοιχτῆ τὸ πηγάδι, γιὰ νὰ μπορέση τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ νὰ παρασύρη τὰ πτώματα... Κλεῖστε τώρα τὴν καταπακτή...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μικρὴ ἀνταύγεια ἐξαφανίστηκε. Τὸ σκοτάδι ἁπλώθηκε πιὸ πυκνὸ ἀπὸ πρίν, γύρω στὸν Παρνταγιάν.

Δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ θάλαμο ὅπου εἶχε συγκρουσθῆ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας. Ἀλλ' οὔτε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἦταν δυνατό.

Μετὰ τὴ δραπέτευσι τοῦ Κλαυδίου, ἡ Φαύστα εἶχε διατάξει νὰ φτιάξουν ἕνα εἶδος πηγαδιοῦ κάτω ἀπὸ τὴν καταπακτή. Δυὸ ἰσχυροὶ τοῖχοι ἀπομόνωναν τὸ μέρος αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο ποτάμι. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θἄπεφτε ἐκεῖ, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ διαφύγη. Ὅταν, ὅμως, δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνη καμμιὰ ἐκτέλεσι, ἡ σιδερένια πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τοίχους, ἄνοιγε καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε ἐλεύθερα.

Γιὰ νὰ μπορέση, λοιπόν, νὰ φύγη ὁ Παρνταγιάν, ἔπρεπε ἡ πόρτα αὐτὴ ν' ἀνοίξη. Ἡ Φαύστα εἶχε πῆ «αὔριο». Ἀλλὰ πότε ἦταν αὐτὸ τὸ «αὔριο»; Τὸ πρωῒ ἢ τὸ βράδυ;...

Ὁ ἱππότης κατάλαβε πὼς τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμη, παρὰ νὰ περιμένη. Ἂν ζοῦσε ὡς «αὔριο», θὰ δοκίμαζε τὴν τύχη του...

Στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν, διασταυρώνονταν τρία δοκάρια, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ διαφορετικὴ διεύθυνσι τὸ καθένα. Ἔτσι σχηματιζόταν ἐκεῖ μιὰ μικρὴ «φωλιά», ποὺ ἦταν ἀρκετὰ ἀναπαυτικὴ καὶ ἀσφαλισμένη. Ὁ Παρνταγιὰν χώθηκε μέσα σ' αὐτὴ κι' ἔγειρε τὸ κορμί του πάνω στὸ πιὸ χοντρὸ ἀπὸ τὰ δοκάρια... Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, τσακισμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία, κοιμόταν.

Ἡ πομπὴ

Πλήθη κόσμου εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἀναχώρησι τῆς μεγάλης ἀποστολῆς ποὺ θὰ διεβίβαζε στὸν Ἐρρῖκο τὸν 3ο τὶς εὐχὲς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Γιὰ τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Παρισινῶν, ἡ βαθύτερη σημασία ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ διάβημα ἦταν ἡ συμφιλίωσι τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὴν πρωτεύουσά του.

Γιὰ μιὰ ἄλλη κατηγορία, ὁ σκοπὸς ποὺ εἶχε αὐτὸ τὸ διάβημα ἦταν νὰ ἐξαναγκασθῆ ὁ Ἐρρῖκος ὁ 3ος νὰ διατάξη τὴν ἐξόντωσι τῶν οὐγενότων μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου.

Ὑπῆρχε καὶ τρίτη κατηγορία. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀνῆκαν σ' αὐτὴν ὑποστήριζαν πὼς ἡ καλύτερη λύσι ἦταν νὰ ἐκθρονισθῆ ὁ Ἐρρῖκος 3ος καὶ νὰ κλειστῆ σὲ μοναστῆρι.

Ὑπῆρχε καὶ τέταρτη κατηγορία. Σ' αὐτὴν ἀνῆκαν μόνον δώδεκα ἄνθρωποι, ποὺ ἤξεραν ὅτι αὐτὸ τὸ διάβημα ἦταν ἕνα πρόσχημα γιὰ νὰ δολοφονηθῆ ὁ Ἐρρῖκος 3ος.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ λοιπόν, ὄχι μόνον ἡ πλατεῖα τῆς Γκρέβης ἦταν κατάμαυρη ἀπὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ποὺ ὡδηγοῦσαν σ' αὐτήν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ κρατοῦσαν ἀναμμένα κεριὰ στὰ χέρια τους.

Γιὰ τὸ ταξίδι στὴ Σάρτρ χρειάζονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὄχι λιγώτερες ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες. Ὁ δούκας τῆς Γκίζης εἶχε διαλαλήσει, λοιπόν, σ' ὅλη τὴν πόλι ὅτι εἶχε ὁρίσει τρεῖς σταθμοὺς κι' ὅτι στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς θὰ σφάζονταν πενῆντα βώδια καὶ διακόσια πρόβατα γιὰ κείνους ποὺ θἄπαιρναν μέρος στὴν πομπή.

Κατὰ τὶς ὀχτώ, οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Παρισιοῦ ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε χαρμόσυνα. Τὴν ἴδια περίπου ὥρα ἄρχισε νὰ σχηματίζεται ἡ πομπή. Ἀντιπροσωπεύονταν σ' αὐτὴν ὁ δῆμος, οἱ διάφορες ἐκκλησίες, οἱ συντεχνίες κλπ. Τὰ μοναχικὰ τάγματα, ἐξ ἄλλου, σημμετεῖχαν σ' αὐτὴν μὲ ἑκατοντάδες μοναχοὺς τὸ καθένα.

— *Τὸν τυχεράκια! Κύττα μιὰ πεθερὰ ποὺ ἔχει!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον θέαμα τῆς πομπῆς ἦταν... ὁ Ἰησοῦς Χριστός, οἱ δώδεκα ἀπόστολοι καὶ κάμποσοι Ρωμαῖοι στρατιῶτες, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους σχοινιά, μαστίγια, τσεκούρια κτλ.

Ὅλοι αὐτοὶ φοροῦσαν ροῦχα τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

Τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν παρίστανε ὁ Ἑρρῖκος ντὲ Μπουσάζ, δοῦκας ντὲ Ζοαγιέζ, ποὺ εἶχε φορέσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ ράσο τοῦ καπουκίνου μοναχοῦ μὲ τὸ ὄνομα Ἄγγελος καὶ ποὺ ἀργότερα τὸ πέταξε γιὰ νὰ πάρη μέρος στοὺς πολέμους τῆς ἐποχῆς καὶ τὸ ξαναφόρεσε γιὰ δεύτερη φορὰ κατόπιν.

Ὁ δοῦκας ντὲ Ζοαγιὲζ ἢ ἀδελφὸς Ἄγγελος σήκωνε στοὺς ὤμους του ἕναν σταυρὸ ποὺ... ἦταν ἀπὸ χαρτόνι. Πάνω στὸ κεφάλι του εἶχε ἕναν ἀκάνθινο στέφανο, ἀπὸ χαρτόνι ἐπίσης καὶ γύρω στὸ λαιμό του ἕνα μακρὺ κομπολόγι.

Πίσω του βάδιζαν δυὸ κρεμανταλάδες ποὺ τὸν μαστίγωναν ἤ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ποὺ ἔκαναν πὼς τὸν μαστίγωναν, πρᾶγμα ποὺ προκαλοῦσε τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἀγανάκτησι τοῦ πλήθους.

Οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους δυνάμωναν κάθε φορὰ ποὺ οἱ δυὸ κρεμανταλάδες σήκωναν ψηλὰ τὰ μαστίγια τους καὶ ξεφώνιζαν:

—Ἔτσι μαστίγωσαν οἱ οὐγενότοι τὸν σωτῆρα μας Χριστόν.

— Θάνατος στοὺς αἱρετικούς! οὔρλιαζε τὸ πλῆθος.

Πέντε ἢ ἔξη μέτρα πίσω ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Ἄγγελο προχωροῦσαν τέσσερες μοναχοί, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια. Εἶχαν κατεβασμένες τὶς κουκκοῦλες τους πάνω στὰ πρόσωπά τους κι' ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν πρόσεχαν τίποτε ἀπὸ ὅ,τι γινόταν γύρω τους.

Ὁ ἀδελφὸς Ἄγγελος σταμάτησε κάποια στιγμὴ καὶ φώναξε:

—Ἀδελφοί μου, θάνατος στοὺς οὐγενότους ποὺ μὲ μαστίγωσαν!

Σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσωμε ὣς τὸν τελευταῖο!... Νὰ γιατὶ πηγαίνομε νὰ ἰδοῦμε τὸν Ἡρώδη...

— Τὸ βασιλιᾶ! διέκοψε μιὰ φωνὴ πίσω του. Δὲν ξέρετε, λοιπόν, πὼς τὸ Παρίσι συμφιλιώθηκε μὲ τὸ βασιλιά του;

—Ἔχετε δίκηο, κύριε ντὲ Μπυσσὶ-Λεκλέρ, ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς Ἄγγελος ἀναγνωρίζοντας ἐκεῖνον ποὺ τὸν εἶχε διακόψει. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ θὰ εἶνε νὰ διώξη τοὺς τακτικούς του...

— Σωστά! φώναξε ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ. Θάνατος στοὺς σαράντα πέντε!

— Θάνατος!.. Θάνατος! οὔρλιαξε τὸ πλῆθος.

Ὁ Ἑρρῖκος 3ος εἶχε συστήσει μιὰ ἰδιαίτερη ἀκολουθία ἀπὸ σαρανταπέντε νεαροὺς εὐγενεῖς, ποὺ εἶχαν ἀποκληθῆ Τακτικοί, ἐπειδὴ τὸν συνώδευαν παντοῦ. Ὁ λαὸς μισοῦσε τοὺς Τακτικούς, ποὺ τοὺς θεωροῦσε ὑπεύθυνους γιὰ ὅλα τὰ στραβὰ ποὺ γίνονταν στὸ κράτος.

Ἡ πομπὴ ἁπλωνόταν σὲ μῆκος τεσσάρων περίπου χιλιομέτρων. Πιὸ μπροστὰ ἀπ' αὐτὴν κάλπαζαν ὁ Γκίζης καὶ οἱ ἀδελφοί του, ποὺ περιστοιχίζονταν ἀπὸ καμμιὰ πενηνταριὰ εὐπατρίδες.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε στοὺς τέσσερες μοναχοὺς ποὺ βάδιζαν πίσω ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ Ἄγγελο.

—Ἄκουσες, Καλάμπρ, τὸν ἀδελφὸ Ἄγγελο; ρώτησε σιγὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ σπάσω μερικὰ πλευρά, ἀπάντησε ὁ Καλάμπρ. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, ἀγαπητέ μου Λουΰν, εἶσαι καλὰ τώρα;... Πῶς πάει τὸ τραῦμα σου;

— Κόντεψα νὰ πεθάνω, ἀπάντησε ὁ κόμης ντὲ Λουΰν, ποὺ ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας ἦταν ὁ ἐραστὴς τῆς δουκίσσης τῆς Γκίζης. Τὸ χέρι τοῦ δούκα εἶνε πολὺ βαρύ... Δὲν πειράζει, ὅμως! Ἐλπίζω πὼς θὰ μοῦ δοθῆ σύντομα ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὸ φιλοφρόνημά του.

— Εἶσαι ἀχάριστος, Λουΰν, παρατήρησε εἰρωνικὰ ὁ Μονσερύ. Ἂν δὲν τοὔρχόταν ἡ ἰδέα νὰ ὀργανώση αὐτὴ τὴν πομπή, πῶς θὰ καταφέρναμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

—Ἔχεις δίκηο, ἀπάντησε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Λουΰν. Πρέπει νὰ τοῦ χρωστᾶμε εὐγνωμοσύνη ἀφοῦ πηγαίνει στὴ Σάρτρ γιὰ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τὰ κεφάλια μας!

— Ποὺ θὰ τὰ προσφέρη κατόπιν στὸν Μπυσσὶ - Λεκλὲρ καὶ στὸν Ζοαγιέζ, συμπλήρωσε ὁ Σαὶν - Μαλίν.

— Κύριοι, εἶπε ὁ Καλάμπρ, ὁ Ζοαγιὲζ κι' ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ζήτησαν πρωτήτερα τὰ κεφάλια μας. Ὁ Ζοαγιὲζ εἶνε ἕνας ἠλίθιος, ποὺ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν πειράξωμε. Ὅσο γιὰ τὸν Μπυσσὶ - Λεκλέρ, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ φτάση στὴν Σάρτρ. Εἴσαστε σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ τρεῖς ἄλλοι.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τοὺς τέσσερες εὐνοουμένους τοῦ Ἑρρίκου 3ου στὰ ἐκδικητικά τους σχέδια, γιὰ νὰ πλησιάσωμε σ' ἕνα ὁλόκλειστο ἁμάξι ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα πίσω ἀπὸ τὴ φάλαγγα.

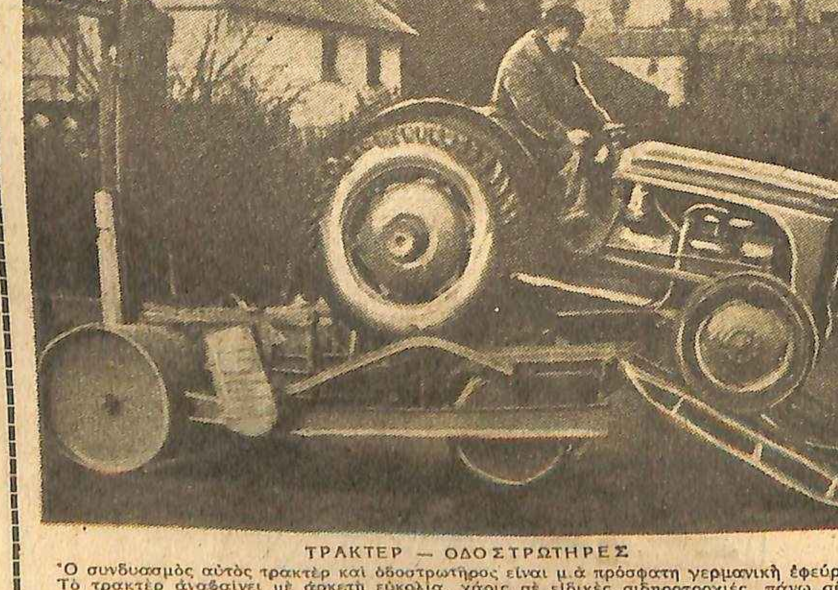

ΤΡΑΚΤΕΡ — ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΕΣ

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς τρακτὲρ καὶ ὁδοστρωτῆρος εἶναι μιὰ πρόσφατη γερμανικὴ ἐφεύρεσις. Τὸ τρακτὲρ ἀναβαίνει μὲ ἀρκετὴ εὐκολία, χάρις σὲ εἰδικὲς σιδηροτροχιές, πάνω σὲ μιὰ δίτροχη βάσι ὁδοστρωτῆρος. Τὸ σύνολον ἔχει τότε βάρος 3½ τόννους καὶ κινεῖται μὲ τὴν μηχανὴ τοῦ τρακτέρ.

Δώδεκα ἱππεῖς, ὡπλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια, συνώδευαν αὐτὸ τὸ ἁμάξι. Στὸ ἐσωτερικό του βρίσκονταν ἡ Φαύστα καὶ ἡ δούκισσα Μαρία τοῦ Μονπανσιέ.

— Ποῦ εἶνε ὁ Ζὰκ Κλεμάν; ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πρώτη.

— Βρίσκεται ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ἀπάντησε ἡ δούκισσα.

— Εἴσαστε βέβαιη γι' αὐτό; ξαναρώτησε μ' ἐπιμονὴ ἡ Φαύστα.

—Ἀλλὰ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά της.

Ἡ Φαύστα ἀναστέναξε.

—Ὁ Παρνταγιὰν μοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια, ψιθύρισε. Ὁ Ζὰκ Κλεμὰν βαδίζει στὰ πεπρωμένα του... Ὅλα πᾶνε καλά... Ὁ Ἑρρῖκος 3ος εἶνε καταδικασμένος! Τίποτε πιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώση!

Ἡ δούκισσα γύρισε πρὸς τὸ μέρος της.

— Νομίζω πὼς ἄκουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότη ντὲ Παρνταγιάν, εἶπε:

—Ἔ, κι' ὕστερα;

—Ὁ ἀδελφός μου κι' οἱ ἄνθρωποί του, ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μιλᾶνε γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο...

— Καὶ θέλετε νὰ μὴν μιλᾶνε γι' αὐτόν;

— Σὲ μένα εἶνε ἀδιάφορο, ἀπάντησε ἡ Μαρία γελῶντας.

— Σὲ σᾶς ναί. Ἀλλ' ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης πρέπει νὰ μὴν σκέφτεται τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων ποὺ καταστρώσαμε μαζί. Θὰ τοῦ πῆτε, λοιπόν, ὅτι ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιὰν πέθανε... Καί, γιὰ νὰ μὴν ἀμφιβάλη γι' αὐτό, θὰ προσθέσετε ὅτι σᾶς τὸ εἶπα ἐγώ!

Ἔκλεισε κατόπιν τὰ μάτια της καὶ βυθίστηκε στὶς σκέψεις της.

Νυχτερινὴ ἀπόπειρα

Ἂς ὑπενθυμίσωμε στὸν ἀναγνώστη τὴ θέσι ποὺ ἔχουν τὰ διάφορα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας. Μπροστὰ ἀπὸ τὸ ὁλόμαυρο φίδι τοῦ πλήθους ποὺ σερνόταν πάνω στὸ δρόμο βρισκόταν ἕνας ὅμιλος καβαλλαρηδων. Αὐτὸ τὸν ὅμιλο τὸν ἀποτελοῦσαν ὁ δοῦκας τῆς Γκίζης, οἱ ἀδελφοί του κι' οἱ εὐγενεῖς ποὺ τοὺς συνώδευαν. Κοντὰ στὸν δούκα βρίσκονταν ὁ Μαινβὶλ ἀμέριμνος κι' ὁ Μωρεβὲρ ἀνήσυχος. Ὁ Μπυσσὶ - Λεκλέρ, ὅμως, δὲν ἦταν μαζί τους. Ἔτρεχε ἐπάνω-κάτω, παρακολουθῶντας τὴν πορεία τῆς φάλαγγος.

Καμμιὰ πεντακοσαριὰ μέτρα πίσω, ἄρχιζε ἡ φάλαγξ. Στὴν οὐρά της ἕνας μοναχὸς περπατοῦσε ὁλομόναχος. Εἶχε τὴν κουκκούλα κατεβασμένη στὸ πρόσωπό του καὶ ἔσφιγγε κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του τὴ λαβὴ ἑνὸς ἐγχειριδίου. Ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Ζὰν Κλεμάν.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πίσω, ἀκολουθοῦσε τὸ ἁμάξι τῆς Φαύστας.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, ἡ φάλαγξ ξεκουράστηκε σ' ἕνα μικρὸ χωριό, τὸ Λουτράπ, ποὺ ἦταν ὁ προτελευταῖος σταθμὸς τῆς πορείας πρὸς τὴ Σάρτρη.

Ἡ φάλαγξ ἔφτασε στὸ χωριὸ αὐτὸ κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγεμα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν, στρώθηκαν ἀμέσως στὸ φαγοπότι. Ὁ ἔμπιστος τοῦ Γκίζη, Ραοὺλ Κρουσέ, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὀργάνωσι τῆς πορείας, εἶχε μεριμνήσει ἀπὸ πρὶν γιὰ νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ ἄφθονα φαγητὰ καὶ κρασί. Τὸ πλῆθος σκόρπισε σ' ἕνα μεγάλο λειβάδι, στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Γκίζης κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν συνώδευαν, εἶχαν μπῆ στὸ χωριὸ καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὰ καλύτερα σπίτια.

Οἱ ἄλλοι θὰ διανυκτέρευαν στὸ ὕπαιθρο.

Τὸ ρολόϊ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ, σήμαινε δέκα.

Μέσα στὸ σιτοβολῶνα τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, δυὸ ἄνθρωποι κοιμόνταν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον. Ξαπλωμένοι πάνω σὲ σωροὺς ἀπὸ ἄχυρα. Ἡ, τοὐλάχιστον, φαίνονταν πὼς κοιμόνταν. Γιατὶ ὁ παραμικρὸς θόρυβος τοὺς ἔκανε νὰ τινάζωνται.

Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ κοιμόταν ἕνας εὐπατρίδης ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τοῦ Γκίζη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ γνώριμό μας Μπυσσὶ-Λεκλέρ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔσβυνε τὸ τελευταῖο χτύπημα στὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας, τέσσερες ἄνθρωποι πλησίασαν στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν οἱ τέσσερες εὐνοούμενοι τοῦ Ἑρρίκου 3ου, ποὺ εἶχαν ἐπωφεληθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν πορεία, γιὰ νὰ βγοῦν ἐνενόχλητοι ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς βρίσκεται ἐδῶ; ρώτησε ὁ Σαὶν-Μαλὲν τὸν Καλάμπρ.

— Ναί, ἀπάντησε αὐτός. Δὲν τὸν ἔχασα οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου.

— Καὶ τί θὰ κάμουμε; ρώτησε ὁ Μονσερύ.

— Ἐγὼ θέλω νὰ χτυπηθῶ μαζί του, ἀπάντησε ὁ Σαὶν-Μαλέν.

— Κι' ἂν σὲ σκοτώση;

— Θὰ ἐκδικηθῆτε γιὰ μένα...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο, εἶπαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ Καλάμπρ καὶ ὁ Μονσερύ. Θὰ χτυπηθοῦμε μαζί του!

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ξέρετε τί σᾶς γίνεται, παρατήρησε ὁ Λουΰν. Θέλετε, λοιπόν, νὰ σᾶς ξεκοιλιάση τὸν ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Ὁ Λουΰν ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τέσσερες. Ἡ ζωὴ τὸν εἶχε διδάξει πὼς δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς τίποτε στὴν τύχη.

— Τί προτείνεις, λοιπόν; ρώτησε ὁ Καλάμπρ.

— Τὸ σχέδιό μου εἶναι ἁπλό, ἀπάντησε ὁ Λουΰν. Θὰ τοῦ φωνάξουμε, ὅτι τὸν ζητάει ὁ δοῦκας. Κι' ὅταν βγῆ, θὰ τὸν ξεκοιλιάσουμε μὲ τὰ ἐγχειρίδιά μας. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς, ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό, συμφώνησαν μαζί του.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ κόμης ντὲ Λουΰν.

— Ἀκολουθῆστε με, ἀπάντησε ὁ Καλάμπρ, ποὺ εἶχε ἐξερευνήσει ἀπὸ πρὶν τὴν περιοχὴ ὁλόγυρα.

Τοὺς ὡδήγησε στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ φράχτης ποὺ προστάτευε τὴν αὐλή, ἦταν χαλασμένος σὲ πολλὰ σημεῖα στὸ μέρος αὐτό. Οἱ τέσσερες σύντροφοι δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ πηδήσουν στὸ ἐσωτερικό. Πρὸς τὰ ἀριστερά τους, βρισκόταν ὁ σιτοβολῶνας. Δεξιὰ ὑψωνόταν τὸ σπίτι. Ὁ Καλάμπρ τοὺς ἔδειξε μιὰ πόρτα.

— Ἐκεῖ εἶναι, τοὺς εἶπε.

Ἔβγαλαν ἀμέσως ὅλοι τὰ ἐγχειρίδιά τους. Ὁ Σαὶντ Μαλὲν κι' ὁ Μονσερύ, πῆραν θέσι πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς πόρτας. Ὁ Καλάμπρ πῆγε πρὸς τὰ δεξιά. Ὁ Λουΰν χτύπησε κατόπιν τὴν πόρτα.

— Κύριε ντὲ Μπυσσὶ-Λεκλέρ, φώναξε, ντυθῆτε ἀμέσως. Ὁ δοῦκας σᾶς ζητάει...

Ὁ Μπυσσὶ-Λεκλὲρ τινάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

— Ὁ διάβολος νὰ τὸν πάρη! μουρμούρισε. Δὲν μπορεῖ κανεὶς οὔτε νὰ κοιμηθῆ!

Ἔπειτα εἶπε δυνατά:

— Μιὰ στιγμή, κύριε, νὰ ντυθῶ.

— Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω, ἀπάντησε ὁ ντὲ Λουΰν. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο ντὲ Μαινβίλ, ποὺ ὁ δοῦκας τὸν ζητάει ἐπίσης. Κάμετε γρήγορα...

Πῆγε κατόπιν πλάϊ στὸν Καλάμπρ.

Ὁ Μπυσσὶ-Λεκλὲρ ἦταν συνηθισμένος σ' αὐτὲς τὶς ξαφνικὲς προσκλήσεις. Δὲν ὑποπτεύθηκε, λοιπόν, τὸ παραμικρὸ κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἦταν ἕτοιμος καὶ πῆγε στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξη.

Ἀλλὰ σταμάτησε ἀμέσως. Κάποιος ἀπ' ἔξω ἔλεγε:

— Καλησπέρα σας, κύριοι. Φαίνεται πὼς ἡ πρόθεσί σας εἶναι νὰ σκοτώσετε αὐτὸν τὸν καλὸ Μπυσσὶ-Λεκλέρ.

— Διάβολε! μουρμούρισε ὁ Μπυσσὶ-Λεκλέρ. Τί σημαίνει αὐτό;

— Προδοσία! φώναξαν οἱ τέσσερες σύντροφοι, ποὺ ὥρμησαν μὲ ὑψωμένα τὰ ἐγχειρίδιά τους πάνω στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε προβάλει, ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Ἀλλ' ὁ Καλάμπρ, ὁ Σαὶν-Μαλὲν κι' ὁ Μονσερύ, σταμάτησαν ἀμέσως.

Ὁ Λουΰν τοὺς κύτταξε ἔκπληκτος. Γιατὶ δίσταζαν νὰ χτυπήσουν αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ἐμφανιστῆ σὰν ὑπερασπιστὴς τοῦ Μπυσσὶ-Λεκλέρ;

Ὁ Καλάμπρ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Εἶναι ὁ σωτήρας μας, τοῦ εἶπε.

— Αὐτὸς μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ Βαστίλλη, πρόσθεσε ὁ Μονσερύ.

— Εἶναι ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν, συμπλήρωσε ὁ Σαὶν-Μαλέν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

Ὁ πρίγκηψ Γιουσούπωφ σὲ ἡλικία 24 χρονῶν

ΠΩΣ ΖΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ὁ πρίγκηψ Γιουσούπωφ

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ σκότωσε τὸν Ρασποῦτιν

Μιὰ εἴδησι, ποὺ δημοσιεύτηκε τὸν τελευταῖο καιρὸ στὶς παρισινὲς ἐφημερίδες, ὅτι ὁ πρίγκηψ Φελὶξ Γιουσούπωφ κέρδισε τὴ δίκη του ἐναντίον τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου, ἐπανέφερε στὴν ἐπικαιρότητα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐδῶ καὶ 38 χρόνια εἶχε συγκλονίσει τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμη, ἀποτολμῶντας ἐκεῖνο, ποὺ στοὺς περισσότερους συμπατριῶτες τους προκαλοῦσε ρῖγος καὶ νὰ τὸ σκεφτοῦν μόνο: Νὰ σκοτώση τὸν περίφημο «διαβολοκαλόγερο», τὸν Ρασποῦτιν, τὴν πιὸ παράδοξη, ἐφιαλτικὴ καὶ ἀποτρόπαιη φυσιογνωμία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἡ δραματικὴ ἐκείνη νύχτα τῆς 16 Δεκεμβρίου 1916, μὲ ὅλες τὶς ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες — τὴν μυστηριώδη ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ρασποῦτιν στὸ δραστικώτατο δηλητήριο, τὴν σφαῖρα, ποὺ τὸν βρῆκε στὴν καρδιά, χωρὶς καὶ πάλι νὰ τὸν σκοτώση, τὸ ἄγριο ἀνθρωποκυνηγητὸ στὸ ματωμένο χιόνι — ἔγινε, ἀμέτρητες φορὲς ὡς τώρα, ἀνάγνωσμα στὶς ἐφημερίδες καὶ γυρίστηκε σὲ πολλὲς ταινίες.

Γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς μπολσεβικικῆς ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσία, ὁ πρίγκηψ Γιουσούπωφ ἐξακολουθοῦσε, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, νὰ ἀπασχολῆ τὸν διεθνῆ τύπο. Ὥσπου τ' ὄνομά του ἔγινε μακρυνὴ ἀνάμνησι γιὰ ὅσους ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ τὶς δραματικὲς ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ οἱ περισσότεροι εἶχαν ἀρχίσει νὰ πιστεύουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸν Ρασποῦτιν, εἶχε πάψει πιὰ νὰ βρίσκεται στὴν ζωή.

Κερδίζοντας, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ πολυχρόνιους ἀγῶνες, τὴ δίκη του ἐναντίον τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου, ὁ Γιουσούπωφ ξαναθύμισε τὸν ἑαυτό του στὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ τὸν εἶχε ξεχάσει.

Ἀντικείμενο τῆς ἀντιδικίας τοῦ πρίγκηπος μὲ τὴν γαλλικὴ κυβέρνησι ἦταν ὁ πύργος Κεριολέ, ποὺ ἡ προμάμμη τοῦ Γιουσούπωφ, ἡ πριγκήπισσα Ναρίσκιν, ἔχτισε στὸ Κονκαρνώ, ὅταν παντρεύτηκε, σὲ δεύτερο γάμο, μὲ τὸν Γάλλο κόμητα Σαβώ. Λίγο πρὶν πεθάνη ἡ πριγκήπισσα Ναρίσκιν κληροδότησε τὸν πύργο στὸ Γαλλικὸ κράτος, ἀλλὰ μὲ τὴν ρήτρα, ὅτι θὰ περιερχόταν στοὺς φυσικοὺς κληρονόμους της, ἂν προέβαινε σὲ ὁποιαδήποτε μετατροπή, ἢ πουλοῦσε ὅλο ἢ μέρος τοῦ κληροδοτήματος.

Παραβιάζοντας αὐτὴ τὴ ρήτρα, ἡ νομαρχία τοῦ Κεμπὲρ πρόσθεσε γύρω ἀπὸ τὸν πύργο νέες ἐγκαταστάσεις, ποὺ παραμόρφωσαν τὸ κομψὸ οἰκοδόμημα καὶ πούλησε ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ ἀπὸ τὰ ἔργα τέχνης, ποὺ φιλοξενοῦσε στὶς αἴθουσές του. Ὁ δικαστικὸς ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου ἄρχισε ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Γιουσούπωφ καὶ ἐγγονὴ τῆς πριγκήπισσας Ναρίσκιν καί, μετὰ τὸν θάνατό της, συνεχίστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο, ποὺ κατώρθωσε τελικὰ νὰ τὸν κερδίση.

Ὁ πρίγκηψ, ὡστόσο, ὅπως ἐδήλωσε σ' ἕναν Ἑλβετὸ δημοσιογράφο, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε τελευταῖα, δὲν σκοπεύει νὰ ἐγκατασταθῆ στὸν πολυτελέστατο πύργο, ποὺ ξαναπῆρε στὴν κατοχή του. Θὰ τὸν μετατρέψη σὲ ὀρφανοτροφεῖο, κρατῶντας ὁ ἴδιος μόνο ἕνα περίπτερο τοῦ πάρκου, ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιῆ γιὰ θερινὴ κατοικία.

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράδοξο, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ γεννήθηκε καὶ ἀνατράφηκε μέσα στὴν χλιδὴ καὶ στὰ πλούτη, ποὺ εἶχε στὴν ἰδιοκτησία του ἀναρίθμητους πύργους, ἐπαύλεις καὶ ἀγροκτήματα καὶ ἀνῆκε στὴν ἀνώτατη τάξι τῶν προνομιούχων τῆς τσαρικῆς Ρωσίας, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ ἐπαναλάβη κάτι ἀνάλογο μὲ τὴ νεανικὴ του ζωὴ καὶ νὰ ζήση σ' ἕνα χῶρο, ποὺ θὰ τοῦ θύμιζε, ἔστω καὶ ἀμυδρά, τὰ περασμένα μεγαλεῖα...

Ἀπὸ τὰ τρία βιβλία, ποὺ ἐξέδωσε, ὅταν, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Ρώσους εὐγενεῖς, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπατριστῆ — «Τὸ τέλος τοῦ Ρασποῦτιν», «Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐξορία», «Στὴν ἐξορία» — κέρδισε ἕνα σεβαστὸ ποσὸ χρημάτων, ποὺ ἀποτελεῖ σήμερα μὲ τὶς τοποθετήσεις ποὺ ἔκανε, μιὰ ἀξιόλογη περιουσία. Παρ' ὅλα αὐτά, ζῆ λιτά, πολὺ λιτότερα ἀπ' ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ κανεὶς γιὰ τὸν ὡραῖο καὶ φιλόδοξο νεαρὸ πρίγκηπα τοῦ 1916.

Εἶναι ἐγκατεστημένος, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν πιστὸ ὑπηρέτη του Γκρίσα, ποὺ τὸν ἀκολούθησε στὴν ἐξορία, σ' ἕνα μικρὸ χαριτωμένο σπιτάκι, ἀποτελούμενο ἀπὸ τρία δωμάτια κι' ἕναν αὐλόγυρο, μὲ γραφικὲς περιπλοκάδες στοὺς τοίχους, ποὺ βρίσκεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἥσυχους καὶ πιὸ ἀπόμερους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, τὴν ὁδὸ Πιὲρ Γκερέν.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτάκι, μὲ τὴν αὐθεντικὴ παριζιάνικη ἀτμόσφαιρα, ὁ πρίγκηψ τὸ ἔχει μετατρέψει σ' ἕνα μουσεῖο τοῦ παρελθόντος. Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου του εἶναι καταστόλιστοι ἀπὸ τὶς φωτογραφίες καὶ τὰ πορτραῖτα τῶν προγόνων του καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Γιουσούπωφ, ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴν ζωή. Οἱ κυρίες μὲ τὸ κρινολῖνο καὶ οἱ ἀστραφτεροὶ ἀξιωματικοὶ μὲ τὴν ἀγέρωχη ὄψι δίνουν μιὰ ἔντονη εἰκόνα τῆς παλιᾶς «ἁγίας Ρωσίας», ποὺ ἔπαψε νὰ ὑπάρχη... Στὸ τραπέζι, ἕνα οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ ἀφηγεῖται μιὰ μακρυνὴ καὶ ἔνδοξη ἱστορία.

Ἡ ζωντανότερη, ὅμως, εἰκόνα τοῦ παρελθόντος στὸ περιβάλλον αὐτό, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πρίγκηψ. Σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, ἦταν ὁ ὡραιότερος νέος τῆς Ρωσίας, ὁ πολυαγαπημένος τῶν γυναικῶν. Σήμερα τὰ μαλλιά του ἔχουν ἀσπρίσει, ἀλλὰ τὸ ἐλαφρὰ ρυτιδωμένο πρόσωπό του διατηρεῖ τὶς εὐγενικές του γραμμὲς καὶ τὰ μάτια του τὴν ἀτσάλινη λάμψι, ποὺ εἶχαν ἄλλοτε.

Ὅταν μιλάη γιὰ τὸν Ρασποῦτιν, στὴν φωνὴ τοῦ πρίγκηπος ξεχωρίζει μιὰ ἔκφρασι ἀποτροπιασμοῦ καὶ ἀηδίας, σὰν νὰ μὴν ἔχουν περάσει τριανταοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν δεκεμβριανὴ ἐκείνη νύχτα. Ἄλλωστε, δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ δὲν ἔχει ξεχάσει τὸν τρομερὸ «διαβολοκαλόγερο».

Ἀκόμη καὶ σήμερα — ἀπεκάλυψε ὁ Γιουσούπωφ στὸν Ἑλβετὸ δημοσιογράφο, ποὺ τὸν συνάντησε — παίρνει γράμματα... ἀπὸ ὀπαδοὺς καὶ θαυμαστὲς τοῦ Ρασποῦτιν, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν πὼς θὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή του τὴν δολοφονία τοῦ «ἁγίου ἀνθρώπου» καὶ τοῦ δηλώνουν πὼς ἡ δολοφονία ἐκείνη ἦταν ποὺ ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι στὴ Ρωσία καὶ ἔφερε τὸ τέλος τῶν Ρωμανώφ!

—Μιὰ λέξι, πρόσθεσε ὁ πρίγκηψ, ἐνῶ μιὰ φλόγα περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του, ποὺ τὰ ζωντάνευε τὸ παληὸ πάθος, μιὰ λέξι μόνο ταιριάζει σὲ ὅλα αὐτά: Ἠλιθιότητες! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἂν εἶχα δικάσει νωρίτερα τὸν Ρασποῦτιν (ὁ πρίγκηψ λέει πάντα πὼς «ἐδίκασε» καὶ ποτὲ πὼς «ἐσκότωσε» τὸν καλόγερο) τίποτε, ἴσως, ἀπὸ ὅσα συνέβησαν ἔπειτα, δὲν θὰ εἶχε συμβῆ...

Λίγο πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ γεμᾶτο ἱστορικὲς ἀναμνήσεις σπίτι τῆς ὁδοῦ Πιὲρ Γκερέν, ὁ Ἑλβετὸς δημοσιογράφος ὑπέβαλε στὸν συνομιλητή του ἀκόμη μιὰ ἐρώτησι: Ἄν, τώρα, ποὺ κέρδισε καὶ τὴν δίκη γιὰ τὸν πύργο Κερολέ, ἐπιθυμεῖ καὶ κάτι ἄλλο ἀπὸ τὴν ζωή.

Ὁ Φελὶξ Γιουσούπωφ χαμογέλασε καὶ τὸ βλέμμα του πῆρε μιὰ ὀνειροπόλα ἔκφρασι.

— Ὤ, ναί, εἶπε. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἐπιθυμῶ. Νὰ γράψω ἕνα τέταρτο βιβλίο, ποὺ νὰ ἔχη τὸν τίτλο: «Ὁ γυρισμός μου ἀπὸ τὴν ἐξορία». Τὸ ξέρω, ὅμως — πρόσθεσε πικρὰ — πὼς τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ γράψω ποτέ!

Ὁ ποταμός πού τιμωρεῖ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η βίλλα τῶν Κάρρολ βρισκόταν κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς λίμνης. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἡ Λίζα κύτταξε τὸ θαυμάσιο πανόραμα, μὲ τὰ αἰώνια χιόνια πάνω στὰ Βραχώδη Ὄρη. Ἐκεῖ λοιπὸν ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Λούντβιχ. Ἡ Λίζα εἶχε γνωρίσει τὸν Λούντβιχ Κάρρολ, τὸ διάσημο μουσικό, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, καὶ μὲ κόπο εἶχε δεχτῆ νὰ περάση τὸ Σαββατοκύριακό της μαζί του. Φοβόταν τοὺς ἄντρες καὶ τοὺς ἀπόφευγε. Μονάχα ἕνας ἄντρας εἶχε παίξει ρόλο στὴ ζωή της, ὁ Στάν. Κι' ὁ Στὰν εἶχε ρίξει μιὰ τραγικὴ σκιὰ στὴν ὕπαρξί της. Τώρα ἦταν μακρυά, ξεχασμένος, ἀλλὰ τῆς εἶχε ἀφήσει ἕνα βαρὺ φορτίο κι' ἕνα ὀδυνηρὸ μυστικό.

Ἡ Λίζα δούλευε γιὰ νὰ ζήση ὡς δακτυλογράφος σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο καὶ κάθε μῆνα γύρευε ἄδεια γιὰ νὰ πηγαίνη στὸ Ντάλλας. Κι' ὅταν γύριζε ἀπὸ κεῖ, φαινόταν σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους της σὰν ν' ἀχτινοβολῆ. Ἔφευγε γιὰ νὰ πηγαίνη νὰ βλέπη τὴ μεγάλη της ἀγάπη: τὸ κοριτσάκι της, ἕνα παιδάκι ἔξη χρονῶν, τὴ Λορένα, ποὺ τὴν εἶχε ἀποχτήσει ἀπ' τὸν Στάν, τὸν πρῶτο της ἔρωτα.

Ὁ Στὰν τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὴν παντρευτῆ, ἀλλὰ μιὰ μέρα τόσκασε ξαφνικά. Καὶ ἡ Λίζα, μέσα στὴ δυστυχία της, βρῆκε παρηγοριὰ στὸ παιδί της.

★

Ὅταν ἡ Λίζα ἔφτασε στὴ βίλλα τῶν Κάρρολ, τὴν ὑποδέχτηκε ἡ μητέρα τοῦ Λούντβιχ. Ἐκεῖνος ἦρθε τ' ἀπόγεμα καὶ πῆρε τὴ Λίζα μὲ μιὰ βάρκα περίπατο στὴ λίμνη. Ἡ Λίζα δὲν μιλοῦσε, μόνο κύτταζε τὸ πανόραμα γύρω της καὶ σκεφτόταν τὴν κόρη της καὶ τὴ σκληρὴ ζωή της.

—Εἶστε ἀφηρημένη, τῆς εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Λούντβιχ.

—Ναί, γιατὶ μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσεως, σκεφτόμουν τὴ λάσπη, τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε...

—Κι' ὅμως ξέρω πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅ,τι φαντάζεστε...

Ἡ Λίζα ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος.

—Ξέρω πὼς ὑποφέρετε, συνέχισε ὁ Λούντβιχ. Καὶ ξέρω καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ σᾶς φανῆ ἀκατανόητο. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔφτασα στὸ σκοπό μου, ἔπειτα ἀπ' τὶς τόσες ἀναζητήσεις μου. Γιατὶ ἐσᾶς ἀναζητοῦσα, Λίζα. Εἶναι σὰν νὰ πλάθης στὴ φαντασία σου ἕνα πρόσωπο καὶ νὰ τὸ βρίσκης στὴν πραγματικότητα!...

—Καὶ τί πρόσωπο θὰ ἤμουν ἐγὼ γιὰ σᾶς;

—Ἡ γυναίκα μου, Λίζα...

★

Ἦταν τόσο συγκινημένη ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ μιλήση.

—Μὴ μοῦ λέτε τίποτα τώρα, τῆς εἶπε ὁ Λούντβιχ. Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ...

—Κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς ἐκτιμῶ σὰν φίλο, εἶπε ἡ Λίζα. Μά, νομίζω, πὼς δὲν μπορῶ πιὰ ν' ἀγαπήσω. Πρέπει νὰ μὲ ξεχάσετε...

— Ὑπάρχει κανένας ἄλλος ἄντρας στὴ ζωή σας;...

—Ὄχι, ὄχι. Ἀποφεύγω τοὺς ἄντρες. Μὴ μὲ ρωτᾶτε. Δὲν ξέρετε τίποτα γιὰ μένα...

—Οὔτε θέλω νὰ μάθω. Φτάνει πὼς εἶστε ἡ γυναίκα ποὺ μοῦ ταιριάζει...

—Πρέπει νὰ μὲ ξεχάσετε. Δὲν σᾶς ἀγαπῶ. Ἂς γυρίσουμε πίσω, σᾶς παρακαλῶ...

★

Ἡ Λίζα δὲν εἶχε ξεχάσει ἐκεῖνο τὸ Σαββατοκύριακο στὴ λίμνη. Τώρα ἤξερε ἀπ' τὴν κυρία Κάρρολ, τὴ μητέρα του, πὼς ὁ Λούντβιχ ἦταν καλόκαρδος, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του, ὁ Φόρντ ἦταν ἐγωϊστὴς καὶ σκληρός. Ἤξερε ἀκόμα πὼς ὁ Λούντβιχ Σμὶθ — αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του — εἶχε πάρει τὸ ἐπίθετο τῆς μητέρας του, Κάρρολ, γιατὶ ἦταν πιὸ καλλιτεχνικό.

Συναντιόταν λοιπὸν μὲ τὸν Λούντβιχ κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἔνοιωθε μέσα της κάτι ν' ἀνθίζη. Ἦταν ἄραγε ὁ ἔρωτας; Ἴσως. Ἄρχιζε τώρα πιὰ νὰ ἐλπίζη. Μὰ ἤθελε πρὶν δεχτῆ τὴν πρότασι τοῦ Λούντβιχ καὶ γίνη γυναίκα του, νὰ τοῦ ἀποκαλύψη τὸ παρελθόν της, νὰ τοῦ πῆ πὼς τὴν εἶχαν ξεγελάσει, πὼς εἶχε ἕνα παιδὶ ἀπὸ ἕναν ἄλλο...

—Πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι, Λούντβιχ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα.

—Μ' ἀγαπᾶς; τῆς εἶπε κεῖνος. Αὐτὸ πές μου!

—Μὰ εἶναι κάτι... ποὺ ἔγινε πρὶν νὰ σὲ γνωρίσω. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ.

—Σώπα. Σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς, αὐτὸ μοῦ φτάνει!...

Ἡ μέρα τοῦ γάμου εἶχε πλησιάσει. Ἕνα πρωϊνό, στὴ βίλλα Κάρρολ, ἡ Λίζα δοκίμαζε τὸ νυφικό της.

—Εἶσαι θαῦμα! τῆς φώναξε ἀπ' τὸν κῆπο ὁ Λούντβιχ. Κι' ὁ ἀδελφός μου ὁ Φόρντ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὅταν σὲ εἶδε. Μὰ ποῦ πῆγε; Πρέπει νὰ τὸν γνωρίσης... Ἔ! Φόρντ! Χάθηκε!...

—Πῆρε τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε, φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Λούντβιχ.

★

Ὁ γάμος εἶχε ὁριστῆ γιὰ τὸ Σάββατο. Ἦταν Πέμπτη καὶ ἡ Λίζα δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμη νὰ πῆ τὸ μυστικό της στὸν Λούντβιχ. Βρισκόταν στὴν κάμαρά της, ὅταν ἄκουσε νὰ χτυπᾶνε στὴν πόρτα. Ἄνοιξε κι' ἀμέσως ψιθύρισε μὲ φρίκη:

—Στάν, ἐσύ, πάλι ἐσύ! Τί γυρεύεις ἐδῶ;

—Βλέπω πὼς μὲ θυμᾶσαι καλά, εἶπε ἐκεῖνος μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Στάν, ἐσύ, πάλι ἐσύ; Τί γυρεύεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἡ Λίζα.

—Πῶς μποροῦσα νὰ σὲ ξεχάσω... νὰ ξεχάσω τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ κατάστρεψε; Καὶ τώρα τολμᾶς νἄρθης ἐδῶ; Διάλεξες τὴν ὥρα!...

—Ναί, γιατὶ ἔχω τὸ λόγο μου... Κατάστρεψα λὲς τὴ ζωή σου... Τώρα ὅμως ἐσὺ θέλεις νὰ καταστρέψης τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἐξαπατῶντας τον γιὰ νὰ σὲ παντρευτῆ. Εὐτυχῶς ἦρθα ἐγκαίρως! Δὲν θὰ παντρευτῆς τὸν ἀδελφό μου!...

—Τόν... ἀδελφό σου;...

—Ἄ! ἐπὶ τέλους καταλαβαίνεις. Ὁ Λούντβιχ εἶν' ἀδελφός μου. Ὁ Λούντβιχ Κάρρολ εἶν' ἀδελφὸς τοῦ Στάνφορντ ἢ Φὸρντ Σμίθ... Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρη ὁ Λούντβιχ, νὰ γιατὶ δὲν τοῦ εἶπα τὸ παρελθόν σου, ὅταν σὲ εἶδα ἀπ' τὸν κῆπο νὰ προβάρης τὸ νυφικό σου. Λοιπόν, ἕν' ἀπ' τὰ δύο: ἢ θὰ φύγης γιὰ πάντα ἢ θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν Λούντβιχ. Διάλεξε.

—Μὰ ἐγὼ θὰ τοῦ τἄλεγα ὅλα!

—Θὰ τοῦ τἄλεγες ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ νόθο παιδί σου;

—Τὸ νόθο παιδί μου εἶναι ἡ Λορένα, ἡ κόρη σου! Εἶσαι ἕνας τιποτένιος...

—Θὰ φύγης ἀπόψε ἀπὸ δῶ, σύμφωνοι;

—Θὰ φύγω, ναί! Τώρα δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ τὸν Λούντβιχ, ποὺ ξέρω πὼς εἶν' ἀδελφός σου, κι' ἔχω παιδὶ ἀπὸ σένα! Καὶ τώρα φύγε, χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου!...

—Στὶς διαταγές σας, ὡραία μου κυρία, ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Φόρντ, καθὼς ἔφευγε.

★

Ἡ Λίζα προχωροῦσε στὸ δρόμο σὰν ὑπνωτισμένη. Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει. Ὅταν ἔφτασε στὸ ποτάμι, ποὺ τὰ νερά του τὴν τραβοῦσαν σὰν μαγνήτης, στάθηκε καὶ τὰ κύτταξε...

...Ἐνῶ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του ὁ Λούντβιχ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα. Ἕνα κοριτσάκι κοιμόταν στὸ πίσω κάθισμα. Ἔξαφνα φρενάρισε, γιατὶ εἶδε τὸν Φὸρντ νὰ διασχίζη τὸ δρόμο.

—Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ὅταν πῆγε κοντά του.

—Ἐδῶ τριγύρω...

—Γειά σου, πάω στὴ Λίζα. Ἄργησα στὴν πόλι.

—Ἔδιωξα αὐτὴ τὴν τυχοδιώχτρια. Λίζα τὴ λένε τώρα. Ἄλλοτε ὅμως τὴν ἔλεγαν Ἐλισάβετ ἢ Μπέτσυ.

—Τί ἔκανες; ρώτησε ὁ Λούντβιχ μὲ ὀργή. Ποιός σοῦ εἶπε...

—Ὥστε... ἤξερες; Ἤξερες πὼς ἔχει παιδί;

—Τὸ ἤξερα. Τὸ παιδὶ εἶναι δῶ στ' αὐτοκίνητο. Κοιμᾶται...

—Ξέρεις ποιὸς εἶν' ὁ πατέρας του;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Λούντβιχ. Πάντως κάποιος παλιάνθρωπος, μιὰ κι' ἐγκατέλειψε τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του...

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνης, Λούντβιχ; ρώτησε ὁ Φόρντ.

—Θ' ἀποδείξω στὴ Λίζα πὼς τὰ ξέρω ὅλα καὶ πὼς δὲν ἔπαψα νὰ τὴν ἀγαπάω. Φτάνει νὰ μὴν εἶν' ἀργά. Ἐμπρός, ἀνέβα στ' αὐτοκίνητο.

★

—Λοιπόν, Λίζα, εἶσαι εὐτυχισμένη; ρώτησε ὁ Λούντβιχ τὴν ἀγαπημένη του, ὅταν γύρισαν πιὰ στὴ βίλλα.

—Ναί, ψιθύρισε ἐκείνη, πολὺ εὐτυχισμένη... στὸ ποτάμι, φτάσαμε

—Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σ' ἔχανα. Μόλις ἔπεσες στὸ ποτάμι, φτάσαμε μὲ τὸν Φόρντ. Ἤθελα νὰ ριχτῶ στὰ νερὰ ἀλλὰ ἔπεσε αὐτὸς πρῶτος. Σ' ἔσωσε, ἀλλ' ἔπειτα τὸ ρεῦμα τὸν παράσυρε...

—Πλήρωσε τὴ σωτηρία μου, εἶπε ἡ Λίζα, μὲ τὴ ζωή του.

—Ἐξιλεώθηκε, Λίζα, γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Μὴ θυμᾶσαι πιὰ τίποτα... Τὸ παρελθὸν ἔσβυσε πιά... Τὸ μέλλον εἶναι δικό μας... μᾶς χαμογελάει μὲ τὸ χαμόγελο τοῦ παιδιοῦ μας, τῆς Λορένας σου.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

Ἡ ἑνοποίησις τῆς Εὐρώπης

Θὰ πραγματοποιηθῆ στὶς ἡμέρες μας

Τὸ ὄνειρο τῆς ἑνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης πρόκειται ἄρα γε νὰ πραγματοποιηθῆ στὶς ἡμέρες μας;

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ εἶναι πολὺ παληό. Καὶ ἀπασχόλησε πολλὲς φορὲς τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἱστορικὴ περίοδο.

Ἡ πρώτη προσπάθεια πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἔγινε ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ στέφθηκε ἀπὸ ὁλόλαμπρη ἐπιτυχία. Ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία περιελάμβανε ὁλόκληρο σχεδὸν τὸν πολιτισμένο κόσμο. Ἐξαίρεσι ἀποτελοῦσε μόνον ἡ Γερμανία, ποὺ οἱ ἄγριοι καὶ ἀδάμαστοι πολεμισταί της εἶχαν συντρίψει πολλὲς φορὲς τοὺς ρωμαϊκοὺς λεγεῶνες. Τὸ ρωμαϊκὸ ἰμπέριο διατηρήθηκε πάνω ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες. Κατὰ τὸ ἔτος 117 τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας, δηλαδὴ στὴν ἐποχὴ τοῦ Τραϊανοῦ, ἁπλωνόταν ἀπὸ τὶς ἐσχατιὲς τῆς Ἰσπανίας ὥς τὴν Κασπία θάλασσα καὶ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Σκωτίας ὥς τὶς πηγὲς τοῦ Νείλου.

Ἡ δεύτερη σοβαρὴ προσπάθεια ἦταν ἐκείνη τοῦ Καρλομάγνου, κατὰ τὸ ἔτος 800. Τὸ κράτος του ἁπλωνόταν ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα ὥς τὰ βάθη τῆς Σαξωνίας καὶ τῆς Θουριγγίας, περιελάμβανε, δηλαδή, ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ δυτικὴ Εὐρώπη.

Ἀλλά, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Καρλομάγνου, τὸ κράτος του διαμελίσθηκε.

Στὰ κατοπινὰ χρόνια, ἔγινε προσπάθεια νὰ ἀνασυσταθῆ ἡ Ἁγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, μὲ κέντρον τὴ Γερμανία. Ἀλλ' οἱ ἐκλεγόμενοι Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, ἦταν περισσότερο διακοσμητικὰ πρόσωπα ἤ, ἀκριβέστερα, ἁπλᾶ σύμβολα. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν κατώρθωσε νὰ συγκεντρώση πραγματικὴ ἐξουσία στὰ χέρια του.

Πιὸ ρεαλιστικὴ ἦταν ἡ προσπάθεια τοῦ Βοναπάρτη. Ὁ μεγάλος Κορσικανὸς κατάφερε νὰ περιλάβη στὴν αὐτοκρατορία του τὴν Ἰσπανία, τὴν Ἰταλία, τὴν Ὁλλανδία καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Γερμανίας. Ἀλλ' ἡ αὐτοκρατορία αὐτὴ δὲν ἦταν βιώσιμη. Στηριζόταν μόνο στὴ στρατιωτικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ ἱδρυτοῦ της. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, διαλύθηκε, μετὰ τὴ συντριπτικὴ ἧττα τοῦ ἱδρυτοῦ της, στὸ Βατερλώ.

Οἱ δυὸ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν μετὰ τὴν κατάρρευσι τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας, εἶναι σχετικὰ πρόσφατες. Ἡ μία ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Γουλιέλμο 2ο καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ. Εἶναι γνωστὸ ποιὸ οἰκτρὸ τέλος εἶχαν κι' οἱ δυό.

Ὅλες αὐτὲς οἱ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν στὸ παρελθόν, εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ μιὰ χώρα — καὶ σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἀπὸ ἕνα μόνον ἄνθρωπο — καὶ εἶχαν σκοπὸ καθαρὰ κατακτητικό.

Τελείως διαφορετικὴ εἶναι ἡ προσπάθεια ποὺ γίνεται στὶς ἡμέρες μας. Ἀντίθετα μὲ τὶς προηγούμενες, ἔχει χαρακτῆρα εἰρηνικό. Δὲν ἀποβλέπει στὴν κατάκτησι ἐδαφῶν ἢ στὴν ὑποδούλωσι κρατῶν, ἀλλὰ στὴν ἐξασφάλισι τῆς εἰρήνης καὶ τὴν πρόοδο τῶν λαῶν. Ἀποβλέπει ἐπίσης στὴν δικαιότερη κατανομὴ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ στὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ πολέμου.

Ἡ ἀρχὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἑνοποιήσεως ἐξεπήγασε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ποὺ αἰσθάνθηκε ὁ δυτικὸς κόσμος νὰ ὀργανωθῆ ἐναντίον παντὸς κινδύνου. Τὸ περίφημο ἀτλαντικὸ σύστημα ἀμύνης, περιελάμβανε ἀρχικὰ 12 χῶρες, τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, τὸν Καναδᾶ, τὴν Ἰσλανδία, τὴ Μεγάλη Βρεταννία, τὴ Νορβηγία, τὴ Δανία, τὴν Ὁλλανδία, τὸ Βέλγιο, τὸ Λουξεμβοῦργο, τὴ Γαλλία, τὴν Πορτογαλία καὶ τὴν Ἰταλία. Σ' αὐτὲς προστέθηκαν, τὸ 1952, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Τουρκία καί, τελευταῖα, ἡ Δυτικὴ Γερμανία. Ἔτσι τὰ κράτη τοῦ Ἀτλαντικοῦ συμφώνου ἔγιναν σήμερα 15. Ἀλλὰ τὸ Ἀτλαντικὸ σύμφωνο περιελάμβανε καὶ χῶρες ἐξωευρωπαϊκές. Ἔτσι δημιουργήθηκε ἡ UEO (Ἕνωσις τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης), ποὺ θὰ ἀποτελέση τὸν πυρῆνα γιὰ μιὰ γενικώτερη ὀργάνωσι τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Παράλληλα λειτουργοῦν ἢ πρόκειται νὰ λειτουργήσουν ἡ Ὀργάνωσις Εὐρωπαϊκῆς Ἀμύνης, ὁ ὀργανισμὸς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας ἐπὶ τῶν ζητημάτων παραγωγῆς καὶ διαθέσεως τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ χάλυβος, ἡ εὐρωπαϊκὴ ἕνωσις διακανονισμοῦ τῶν πληρωμῶν, ἡ ὀργάνωσις εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας, τὸ συμβούλιο εὐρωπαϊκῆς παραγωγῆς, τὸ εὐρωπαϊκὸ συμβούλιο, κλπ.

Ἔτσι ἡ εὐρωπαϊκὴ ἑνοποίησις πραγματοποιεῖται μὲ βήματα ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά. Ἕνα περισσότερο ἀποφασιστικὸ βῆμα θὰ εἶναι ἡ κατάργησις τῶν δασμολογικῶν φραγμῶν, ποὺ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ ἀργήση νὰ γίνη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἡ Εὐρώπη θὰ καταστῆ ἕνα εἶδος κοινοπολιτείας, ποὺ τὰ μέλη-κράτη της θὰ διατηροῦν τὸ καθένα τὴν αὐτοτέλειά του, ἀλλὰ ποὺ ταὐτόχρονα, θὰ συνεργάζωνται στενὰ μεταξύ τους, στὸν πνευματικό, τὸ μορφωτικὸ καὶ τὸν οἰκονομικὸ τομέα. Ὅταν αὐτὸ γίνη, ἡ εἰρήνη στὴν Εὐρώπη ἴσως σταθεροποιηθῆ.

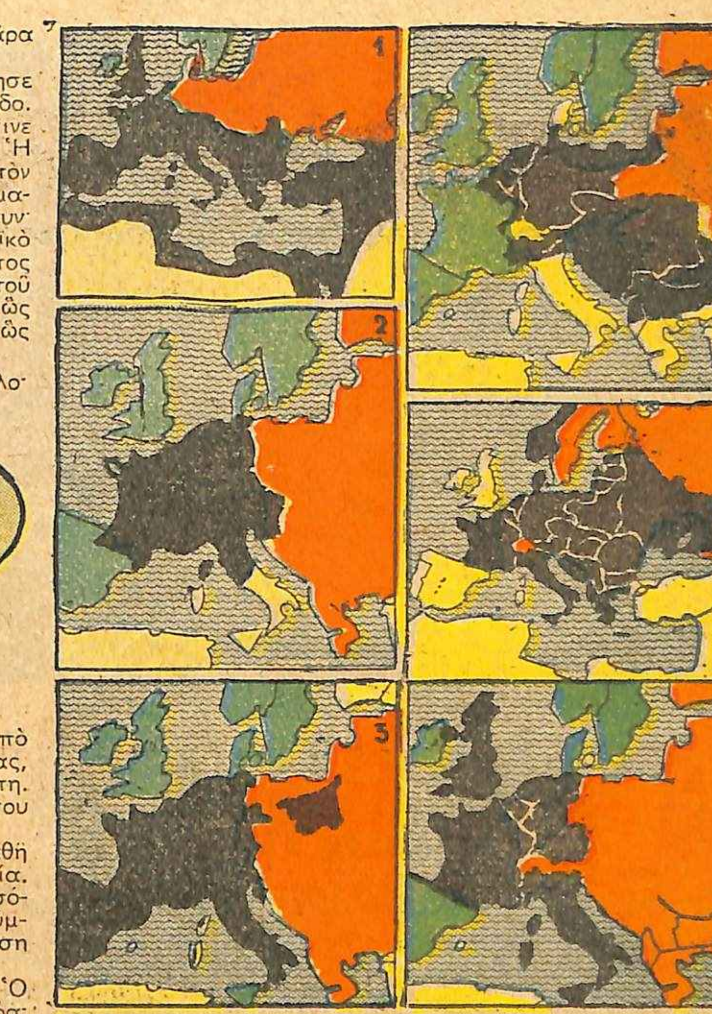

Ἱστορικὲς προσπάθειες ἑνοποιήσεως τῆς Εὐρώπης: (Οἱ ζῶνες ποὺ εἶναι χρωματισμένες μαῦρες δείχνουν τὴν ἔκτασι τῶν ἑνιαίων κρατῶν ἢ αὐτοκρατοριῶν ποὺ δημιουργήθηκαν κατὰ καιρούς). 1) Ἔκτασις τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὸ ἔτος 117 μ. Χ. 2) Ἡ ἔκτασις τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Καρλομάγνου κατὰ τὸ ἔτος 800. 3) 1808. Ἔκτασις τῆς ναπολεοντείου αὐτοκρατορίας. 4) 1917. Ἐλεγχόμενες περιοχὲς ἀπὸ τὴν Αὐστρία καὶ τὴ Γερμανία κατὰ τὸ 1917 (πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος). 5) 1942. Ἡ γερμανικὴ κυριαρχία εἶχε ἐξαπλωθῆ σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη (δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος). 6) 1954. Ἡ Ἕνωσις τῆς δυτικῆς Εὐρώπης περιλαμβάνει πρὸς τὸ παρὸν τὴν Ἀγγλία, τὴν Μπενελοὺξ (Βέλγιο, Ὁλλανδία, Λουξεμβοῦργο), τὴ Γαλλία, τὴ Δυτικὴ Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία.

Πληθυσμὸς καὶ στρατὸς ἐν εἰρήνῃ τῶν μετεχόντων τοῦ Ἀτλαντικοῦ Συμφώνου χωρῶν

Χῶρες	Πληθυσμός	Στρατὸς ἐν ὑπηρεσίᾳ
Α. Ὑπερατλαντ.		
Ἡν. Πολιτεῖες	160.000.000	2.999.000
Καναδᾶς	15.005.000	109.000
Ἰσλανδία	148.000	—
Β. Εὐρωπαϊκὲς		
Μεγάλη Βρεταννία	50.773.000	956.000
Γαλλία	43.000.000	845.000
Ἰταλία	47.262.000	433.000
Δυτικὴ Γερμανία	48.478.000	12 μεραρχίες (ὑπὸ σχηματισμόν)
Ἑλλὰς	7.602.000	165.000
Βέλγιον	8.625.084	152.300
Ὁλλανδία	10.114.000	132.000
Πορτογαλία	8.490.000	56.000
Δανία	4.353.500	41.500
Νορβηγία	3.341.000	33.000
Λουξεμβοῦργον	303.000	1.600
Γ. Εὐρώπη-Ἀσία		
Τουρκία	22.461.000	390.000

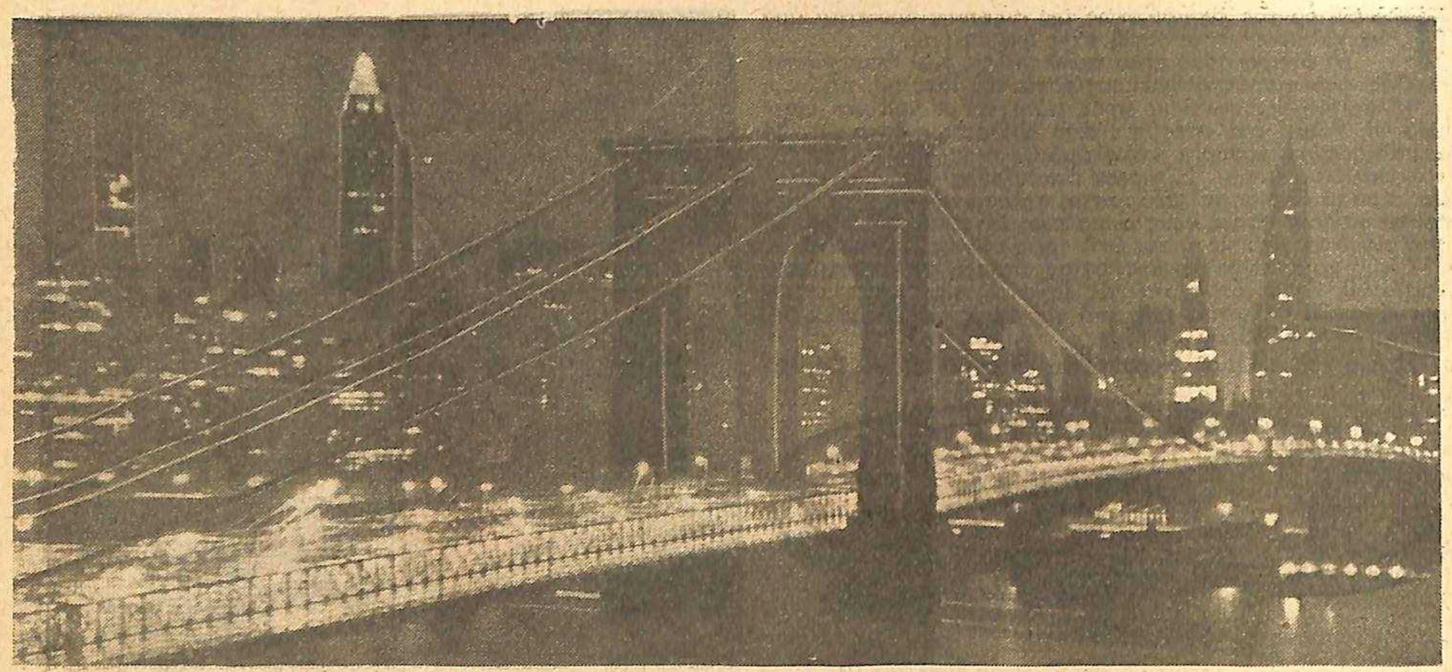

Φωτισμένη τὴ νύχτα, ἡ γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν παρουσιάζει ἕνα φαντασμαγορικὸ θέαμα.

ΤΑ 7 ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Τεχνικὰ ἔργα ποὺ ὑπερνίκησαν ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια

Ανάμεσα στὰ πολλὰ παράξενα καὶ ἀξιοθαύμαστα τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπάρχουν καὶ ἑπτὰ τεχνικὰ ἔργα, ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὄχι τόσο πολὺ γιὰ τὸν ὄγκο ἢ τὴν ὀμορφιά τους, ἀλλὰ γιατί, γιὰ νὰ γίνουν, χρειάσθηκε νὰ ὑπερνικηθοῦν ἐμπόδια, ποὺ μέχρι τότε ἐθεωροῦντο ἀνυπέρβλητα. Οἱ Νεοϋορκέζοι, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ Ἀμερικανοί, νοιώθουν ἀπέραντο θαυμασμὸ γιὰ τὰ ἔργα αὐτὰ καὶ τὰ χαρακτηρίζουν ὡς «τὰ ἑπτὰ θαύματα τῆς Νέας Ὑόρκης».

Τὰ ἑπτὰ αὐτὰ θαύματα εἶναι: Τὸ «ἀνάποδο» κτίριο, τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ εὐρύχωρο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, χτισμένο 5 πόντους πάνω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, οἱ σιδηρόδρομοι ποὺ κάνουν τὶς διαδρομές τους, περνῶντας μέσα ἀπὸ σπίτια, τὸ δεκαώροφο χτίριο, ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ κόλπου τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ποὺ χτίστηκαν πρῶτα τὰ ἐπάνω του πατώματα, τὸ παληὸ χτίριο ποὺ ὑπερβαίνει τὸν ἕνα αἰῶνα ζωῆς καὶ ποὺ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς κατασκευῆς του, ἦταν ἐφωδιασμένο μὲ ἐγκαταστάσεις γιὰ ἐφευρέσεις ποὺ ἔγιναν ἀργότερα, ὁ πέτρινος καθεδρικὸς ναός, ποὺ χτίζεται ἐδῶ καὶ 70 χρόνια καὶ ποὺ δὲν θὰ ἔχη τελειώσει παρὰ μετὰ ἀπὸ ἄλλα 50, καὶ τέλος ἡ μεγαλύτερη κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὴν εἴσοδο τοῦ καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἀπὸ τὸ ἱερό, εἶναι 800 μ.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τὰ θαύματα, εἶναι τὸ «ἀνάποδο» κτίριο, ποὺ ἡ εἴσοδός του δὲν βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀλλὰ στὴν ταράτσα του, ἡ ὁποία ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ γέφυρα Κουήνσπορω. Τὸ χτίριο αὐτὸ εἶναι χτισμένο πάνω στὸ νησάκι Γουέλφερ, ὅπου ὑπάρχουν τὰ νοσοκομεῖα τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἐπειδή, λοιπόν, τὸ νησάκι ἦταν ἀπομονωμένο ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Νέα Ὑόρκη καὶ γιὰ νὰ φτάση κανεὶς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ πάη μόνο μὲ πλοῖο, οἱ τεχνικοὶ σκέφθηκαν νὰ τὸ ἑνώσουν μὲ τὴ γέφυρα, ποὺ περνάει ἀπὸ πάνω του.

Ἔφτιαξαν, λοιπόν, ἕνα χτίριο ποὺ φτάνει στὸ ὕψος τῆς γεφύρας καὶ τὸ γέμισαν μὲ ἀνελκυστῆρες, ποὺ μεταφέρουν τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ νησιοῦ καὶ τὰ αὐτοκίνητα στὸ νησάκι Γουέλφερ.

Ἄν, ὅμως, τὸ χτίριο αὐτὸ χτίσθηκε μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς οἰκοδομικῆς, ὑπάρχει στὴ μέση τοῦ κόλπου τῆς Νέας Ὑόρκης ἕνα ἄλλο δεκαώροφο χτίριο, τοῦ ὁποίου χτίστηκαν πρῶτα τὰ ἀπάνω πατώματα καὶ μετὰ μπῆκαν τὰ θεμέλια. Τὸ κτίριο αὐτὸ στεγάζει τὶς ἐγκαταστάσεις ἐξαερισμοῦ τοῦ ὑποβρύχιου τοῦνελ, ποὺ περνᾶ κάτω ἀπὸ τὸν κόλπο καὶ συνδέει τὸ Μανχάτταν μὲ τὴν Νέα Ὑόρκη.

Στὴ μέση τοῦ τοῦνελ αὐτοῦ — καὶ πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ — οἱ Ἀμερικανοὶ σκέφθηκαν νὰ βάλουν τὸ χτίριο μὲ τὶς ἐγκαταστάσεις ἐξαερισμοῦ. Ἔρριξαν, λοιπόν, ἕνα τεράστιο ἀτσάλινο «κώδωνα» μέσα στὴ θάλασσα καὶ ἄρχισαν τὶς προετοιμασίες γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ χτιρίου.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ θὰ περνοῦσε ἀκόμη περισσότερος, ὥσπου νὰ μποῦν τὰ θεμέλια, οἱ τεχνικοὶ προτίμησαν μιὰν ἄλλη λύσι: Παίρνοντας γιὰ μοναδικὴ βάσι τὸν ἀτσάλινο κώδωνα, ἄρχισαν νὰ χτίζουν τὰ πατώματα ποὺ βρίσκονται πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔπειτα τὰ πατώματα ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ θάλασσα, ἀργότερα δὲ πρόσθεσαν καὶ ἄλλα τέσσερα πατώματα ἀπὸ πάνω.

Ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ «θαύματα», βρίσκεται καὶ ἡ περίφημη γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν, ποὺ ὅταν κατασκευάσθηκε πρὶν ἀπὸ 71 χρόνια, ἦταν ἡ μεγαλύτερη κρεμαστὴ γέφυρα τοῦ κόσμου. Ἡ γέφυρα αὐτὴ θεωρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θαυμαστὰ τεχνικὰ ἔργα τοῦ κόσμου.

Τὸν ἴδιο χρόνο, ἄρχισε καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πού, ὅταν θὰ τελειώση, θὰ ἔχη ὕψος 140 μέτρα καὶ θὰ πιάνη μιὰ ἔκτασι τριῶν οἰκοδομικῶν τετραγώνων τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ ἀπόστασι ποὺ χωρίζει τὸ ἱερὸ ἀπὸ τὴν εἴσοδο, εἶναι 800 μέτρα, τὸ δὲ ἱερό του ἔχει ὕψος σαράντα μέτρα. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ χτίριο αὐτὸ θὰ γίνη ὅλο ἀπὸ πέτρα καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν ὅλα τὰ κεφάλαια γιὰ τὴν ἀνέγερσί του, οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσί του ὑπολογίζεται ἀπ' τοὺς εἰδικοὺς ὅτι θὰ κρατήσουν ἄλλα 50 χρόνια τὸ λιγώτερο.

Στὴ Νέα Ὑόρκη ἐπίσης, ὑπάρχει ἕνα χτίριο, ποὺ χτίσθηκε ἐδῶ καὶ 100 χρόνια καὶ πού, ἀπὸ τότε, εἶχε ἐγκατάστασι «κλιματισμοῦ», σύρματα γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τηλεφώνου καὶ φωταγωγοὺς γιὰ τὴν ἐγκατάστασι ἀνελκυστῆρος.

Τὸ περίεργο εἶναι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ὅτι, τότε, καμμία ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς ἐφευρέσεις δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ, ἀλλὰ ὁ Πῆτερ Κοῦπερ, ποὺ ἔφτιαξε τὰ σχέδια γιὰ τὴν οἰκοδουή, προέβλεψε ὅτι θὰ γινόντουσαν στὸ μέλλον καὶ φρόντισε ὅπως ἔπρεπε γι' αὐτές.

Μέσα στὰ ἑπτὰ θαύματα τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶναι καὶ τὸ ξενοδοχεῖο «Οὐῶλντορφ-Ἀστόρια», γιὰ τὸ ὁποῖο γράψαμε σὲ προηγούμενο τεῦχος μας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι τὸ μεγαλύτερο, πολυτελέστερο καὶ πιὸ εὐρύχωρο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου, ἔχει καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ τὸ κατατάσσει στὰ ἑπτὰ θαύματα: εἶναι χτισμένο πέντε ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ἑξῆς: Ἀπὸ τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται τὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου, καὶ τὰ θεμέλιά του, περνᾶ ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ πέρασμα λοιπὸν τῶν τραίνων προκαλεῖ ἰσχυρὲς δονήσεις στὸ ἔδαφος καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἦταν ἀδύνατο νὰ τεθοῦν ἐκεῖ οἱ βάσεις τοῦ κτιρίου.

Ὑπῆρχε, ἐξ ἄλλου, ὁ κίνδυνος νὰ προκαλέσουν σιγὰ-σιγὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ κτιρίου.

Οἱ τεχνικοί, λοιπόν, κατέφυγαν σὲ μιὰν ἄλλη λύσι. Οἱ ἀτσάλινες βάσεις τῶν θεμελίων — ποὺ φθάνουν σὲ μεγάλο βάθος — εἶναι τοποθετημένες μέσα σὲ μολύβδινα «σώματα», τὰ ὁποῖα ἀπομονώνουν ἀπ' τὶς δονήσεις.

Ἐπειδή, ὅμως, δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ βάσι τῆς οἰκοδομῆς — νὰ βάλουν δηλαδὴ ἕνα μολύβδινο στρῶμα στὴ βάσι του γιὰ νὰ μὴν μεταδίδωνται οἱ δονήσεις ποὺ προκαλοῦν τὰ τραῖνα — τοποθέτησαν τὸ χτίριο πέντε ἑκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Φυσικά, τὸ τεράστιο αὐτὸ χτίριο στηρίζεται γιὰ καλὰ στὰ γερὰ θεμέλιά του μὲ τὶς ἀτσάλινες βάσεις.

Τὸ ἕβδομο «θαῦμα» τῆς Νέας Ὑόρκης, τέλος, εἶναι οἱ ὑπόγειοι σιδηρόδρομοί της, ποὺ σὲ πολλὰ σημεῖα, περνᾶν μέσα ἀπὸ σπίτια.

Αὐτὸ συμβαίνει γιατί, ὅταν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἀποφασίσθηκε νὰ ἀλλάξη ἡ διαδρομὴ ὡρισμένων τραίνων, οἱ μηχανικοὶ διαπίστωσαν, ὅτι τὸ μόνο σημεῖο ἀπὸ ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ περνοῦν, ἦταν τὰ πρῶτα πατώματα ὡρισμένων κτιρίων

Φυσικά, ὅταν ἔφτιαξαν τὰ περίεργα αὐτὰ τοῦνελ μέσα στὰ σπίτια, φρόντισαν ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλοῦνται οἱ κάτοικοί του ἀπὸ τοὺς θορύβους ποὺ δημιουργεῖ τὸ πέρασμα τῶν τραίνων καὶ νὰ μὴν κινδυνεύουν τὰ χτίρια μὲ τὶς δονήσεις ποὺ προκαλοῦν τὰ τραῖνα κάθε τόσο.

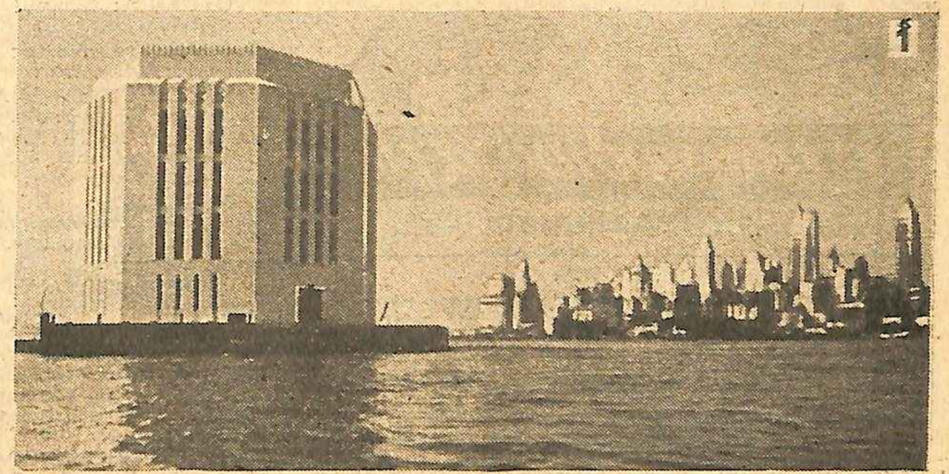

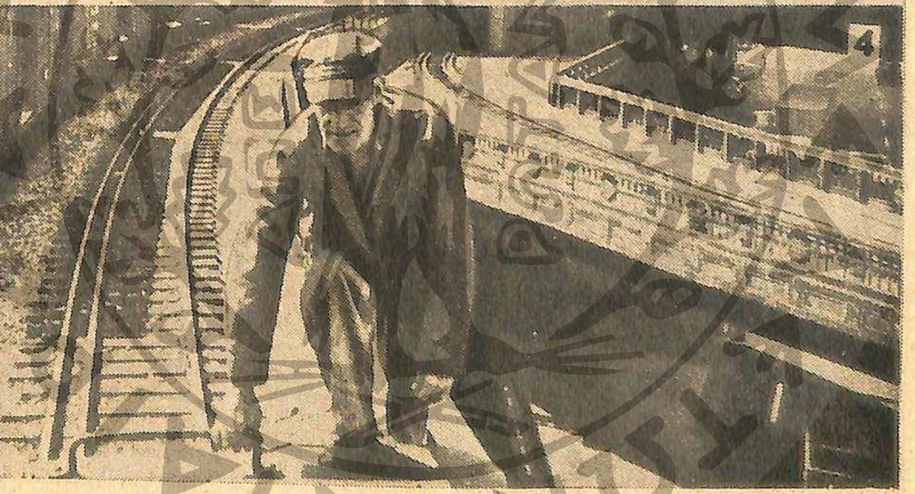

→

1) Τὸ κτίριο μὲ τὶς ἐγκαταστάσεις ἐξαερισμοῦ, ποὺ βρίσκεται μέσα στὴ θάλασσα καὶ ποὺ χτίστηκε χωρὶς θεμέλια. 2) Τὸ «ἀνάποδο» χτίριο, ποὺ ἡ εἴσοδός του εἶναι στὴν ταράτσα του! 3) Τὸ ξενοδοχεῖο «Οὐῶλντορφ—Ἀστόρια» βρίσκεται πέντε πόντους πάνω ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. 4) Τὰ τραῖνα τῆς Ν. Ὑόρκης περνοῦν ἀκόμη καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπίτια.

Ἡ κωμωδίουλα μας

ΜΟΥΣΑΦΙΡΛΙΚΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: μεσόκοπος πάτερ φαμίλιας. ΘΕΑΝΩ: γυναῖκα του. ΧΡΥΣΑΝΘΗ: πεθερά του. ΜΠΟΥΛΗΣ: γυόκας του, 2 ἐτῶν. ΜΠΕΜΠΕΚΑ: βρέφος γένους θηλυκοῦ. ΟΥΡΑΝΙΑ: ἐπαρχιώτισσα, συγγένισσα τῆς Χρυσάνθης. ΤΟΥΛΑ — ΡΙΤΑ: κόρες της. ΦΩΦΩ — ΚΑΤΙΝΑ— ΤΑΣΙΑ — ΝΙΤΣΑ — ΑΜΑΛΙΑ — ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ — ΕΡΑΤΩ — ΑΝΝΑ: φίλες καὶ γνωστὲς τῆς Οὐρανίας. ΛΙΛΗ — ΚΙΚΗ —ΣΟΥΛΑ — ΚΛΑΙΡΗ: φιλενάδες τῆς Τούλας καὶ τῆς Ρίτας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὴν ἐξώπορτα ἑνὸς μικροῦ διαμερίσματος πολυκατοικίας).

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ (ἀποτελειώνοντας τὸ κάρφωμα μιᾶς μικρῆς ταμπέλας ποὺ γράφει «Ἰωάννης Μπουρμπουλῆθρας»): Ἐν τάξει! (Καμαρώνει χαμογελῶντας τὴν ταμπέλα).

ΘΕΑΝΩ: Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡσυχάσαμε πιά.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Πῶς ἡσυχάσαμε; Τὸ σπίτι εἶναι μικρό. Τρία δωμάτια ὅλα κι' ὅλα.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Μικρὸ ξεμικρὸ αὐτὸ εἶναι. Κι' ὁποιανοῦ δὲν τοῦ ἀρέσει, μπορεῖ ν' ἀλλάξη κατοικία.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Δὲν τὸ λέω γιὰ μένα, ἀχαΐρευτε! Γιὰ τὰ παιδιά σου λέω πῶς τὸ σπίτι εἶναι μικρό. Πῶς θὰ χωρέσουμε σὲ τρεῖς καμαροῦλες ἐγώ, ἐσὺ καὶ δυὸ μωρά;

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Πάντως θὰ βολευτοῦμε καλύτερα ἀπὸ τὸ ἕνα ξερὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ζήσαμε τόσους μῆνες. Τώρα πιὰ ἔχουμε σπίτι! Ἐδῶ εἶναι τὸ βασίλειό μας!

ΣΚΗΝΗ 2α

(Σὲ δέκα μέρες. Μεσημέρι. Μπαίνει ὁ Μπουρμπουλῆθρας φορτωμένος μὲ διάφορα ψώνια).

ΘΕΑΝΩ: Καλῶς τονε! Καλῶς τονε! (Τὸν φιλάει καὶ τὸν ξεφορτώνει). Καὶ καλῶς τὰ δέχτηκες.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ποιά;

ΘΕΑΝΩ: Κάτι συγγένισσες τῆς μαμᾶς ἀπὸ τὴν πατρίδα.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ἐμ τότε γιατὶ καλῶς τὰ δέχτηκα ἐγώ; Καλῶς τὰ δέχτηκε ἡ μαμά σου!

ΘΕΑΝΩ: Ἔλα, μὴν εἶσαι στριμμένος καὶ τζαναμπέτης. Θὰ τὶς γνωρίσης καὶ θὰ ἐνθουσιαστῆς.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ἐμένα μοῦ λές!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὴν τραπεζαρία - σαλόνι ποὺ χρησιμεύει καὶ γιὰ κρεβατοκάμαρα τῆς κυρίας Χρυσάνθης).

ΘΕΑΝΩ (μπαίνοντας): Νὰ κι' ὁ ἄντρας μου. Ἡ κολώνα τοῦ σπιτιοῦ μας!

ΟΥΡΑΝΙΑ - ΤΟΥΛΑ - ΡΙΤΑ: Καλημέρα σας. Καλῶς σᾶς βρήκαμε!

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Καλῶς σᾶς δέχτηκε! Καλῶς σᾶς δεχτήκαμε, ἤθελα νὰ πῶ!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ἀφῆστε τώρα τὶς τσιριμόνιες καὶ καθῆστε νὰ φᾶμε.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ (ἔντρομος): Ὅλοι;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ἐμ βέβαια ὅλοι! Ἐκτὸς ἂν ἐσὺ δὲν πεινᾶς.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Πεινάω, λέει!...

ΟΥΡΑΝΙΑ: Ἀμ ἐγώ;

ΤΟΥΛΑ - ΡΙΤΑ: Ἀμ ἐμεῖς;

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Μπράβο! Μπράβο! Πολὺ χαίρομαι ποὺ τὸ ταξίδι σᾶς ἄνοιξε τὴν ὄρεξι.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Ἔννοια σου, κύριε Μπουρμπουλῆθρα μου, καὶ ἡ ὄρεξι δὲν μᾶς λείπει ποτέ! Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβης καὶ μόνος σου τώρα ποὺ θὰ μᾶς ἔχης κοντά σου καμμιὰ δεκαπενταριὰ μέρες.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Δὲ... δὲ... δέκα πέντε μέρες;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ἴσως καὶ μῆνα!

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ἀμ πέστο μου ντὲ νὰ ἡσυχάσω! (Σιγά). Ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῆ τὰ παιδάκια μου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ στὸ ἴδιο «ντεκὸρ» φλυαροῦν ἡ Θεανώ, ἡ Χρυσάνθη, ἡ Οὐρανία, ἡ Τούλα, ἡ Ρίτα, ἡ Φωφώ, ἡ Κατίνα, ἡ Τασία, ἡ Νίτσα καὶ ἡ Ἀμαλία).

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ (μπαίνοντας): Βρέ, γυναικομάνι καὶ κακό!

ΘΕΑΝΩ: Μὴ τὸν ξεσυνερίζεστε τὸν ἄντρα μου. Τοῦ ἀρέσει νὰ χωρατεύη.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Οἱ κυρίες ἀπὸ δῶ εἶναι φίλες τῆς κυρα - Οὐρανίας.

ΟΥΡΑΝΙΑ: Μάλιστα. Κι' ἐπειδὴ μάθανε πὼς ἦρθα στὴν Ἀθήνα, ἤρθανε νὰ μ' ἐπισκεφθοῦνε.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Πολὺ καλὰ κάνανε! Γιατὶ ἂν δὲν ἐρχόντουσαν, θὰ παρεξηγοῦσα. Μονάχα ποὺ εἶναι λίγες. Δὲν ἔχεις, κυρα - Οὐρανία, ἄλλες φιλενάδες στὴν Ἀθήνα; (Χτυπάει τὸ κουδοῦνι).

ΟΥΡΑΝΙΑ (ἐνθουσιασμένη): Καλὲ τί σύμπτωσις! Ἀπάνω ποὺ τὸ εἶπε, ἤθανε ἡ Παναγιώτα, ἡ Ἐρατὼ καὶ ἡ Ἄννα!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Λὲς νἆν' αὐτές;

ΟΥΡΑΝΙΑ: Ουουου! Σίγουρη εἶμαι!

ΘΕΑΝΩ (ἀνοίγοντας τὴν πόρτα): Αὐτὲς εἶναι!

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ξανὰ δόξα τῷ Θεῷ! Γαλήνεψε ἡ ψυχή μου! (Κάθεται στὸ πάτωμα γιατί, φυσικά, δὲν ὑπάρχει καρέκλα).

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Κι' ἀπὸ φαΐ, θὰ τὰ βολέψουμε. Μὲ τὸ βρισκούμενο. Ἀπὸ ὕπνο, ὅμως, τί θὰ γίνη;

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ (πετάγεται): Πῶς;

ΘΕΑΝΩ: Ξέρεις, Γιαννάκη, οἱ περισσότερες κάθονται μακρυά. Κι' ἐπειδὴ μὲ τὴν κουβέντα θὰ χάσουνε τὴ συγκοινωνία, θὰ μείνουνε νὰ κοιμηθοῦν ἐδῶ.

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Τότε νὰ μὴν κουβεντιάσουν γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ συγκοινωνία!

ΟΛΕΣ: Χά! χά! χά! Καλὲ τί ὡραῖα ποὺ τὰ λέει ὁ κύριος Μπουρμπουλῆθρας!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὸ ἑπόμενο πρωΐ. Ὅλες πηγαινοέρχονται ἀπὸ τὴν κουζίνα στὸ μπάνιο. Ὁ Μπουρμπουλῆθρας ξαγρυπνισμένος προσπαθεῖ νὰ ψήση μόνος του ἕνα καφεδάκι).

ΜΠΟΥΛΗΣ: Μαμααααά! Νυστάζω!

ΜΠΕΜΠΑ: Οὐααααααά! (Χτυπάει τὸ κουδοῦνι. Ἡ Χρυσάνθη ἀνοίγει τὴν πόρτα. Μπαίνουν ἡ Λιλή, ἡ Κική, ἡ Σούλα καὶ ἡ Κλαίρη).

ΛΙΛΗ: Εἴμαστε φιλενάδες τῆς Τούλας καὶ τῆς Ρίτας καὶ ἤρθαμε νὰ τὶς δοῦμε.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Κοπιᾶστε! Κοπιᾶστε!

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ (ἔξαλλος): Μὴν κλείσης τὴν πόρτα!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Γιατί;

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Ἔχω δουλειά.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Τί δουλειά;

ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΘΡΑΣ: Τώρα θὰ δῆς. (Ἁρπάζει μιὰ τανάλια, ξεκολλάει τὴν ταμπέλα «Ἰωάννης Μπουρμπουλῆθρας» καὶ καρφώνει ἕνα χαρτονάκι ποὺ γράφει: «Κέντρον διερχομένων». Ὕστερα κοπανάει μία μὲ τὴν τανάλια στὸ κεφάλι του καὶ πέφτει ξερός).

ΟΛΕΣ: Καλέ, τί ἀστεῖος ποὺ εἶναι ὁ κύριος Μπουρμπουλῆθρας!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.—

✪✪

Ἕνας ἔξυπνος συγγραφεὺς

Ἡ παρακάτω ἀγγελία, ποὺ δημοσιεύθηκε ἐσχάτως σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Καναδᾶ, ἔφερε ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα:

«Νέος καὶ ὡραῖος ἑκατομμυριοῦχος ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίση νέα ποὺ νὰ μοιάζη στὸν χαρακτῆρα καὶ στὸ πρόσωπο μὲ τὴν ἡρωΐδα τοῦ μυθιστορήματος «Μαριάννα». Σκοπὸς τῆς γνωριμίας ὁ γάμος».

Μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ὅλα τὰ ἀντίτυπα τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ ποὺ ὑπῆρχαν στὰ περίπτερα καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα εἶχαν ἐξαντληθῆ!...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ Ἢ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Ὁ πίνακας αὐτός, ποὺ ἐπὶ τριάντα χρόνια ἐθαύμαζαν οἱ ἐπισκέπτες τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης τοῦ Λονδίνου ἐθεωρεῖτο γνήσιο ἔργο τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου τοῦ 15ου αἰῶνος Φραντζέσκο Φράντσια καὶ ἐξετιμᾶτο γύρω στὶς 500.000 ἐλβετικὰ φράγκα. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως, ὅταν βγῆκε σὲ πλειστηριασμὸ ἕνα ἀντίγραφό του, χωρὶς ὅμως ὑπογραφή, ὁ περίφημος ἔμπορος παληῶν ζωγραφικῶν πινάκων Λέοναρντ Κέτσερ διεπίστωσε πὼς τὸ ἀντίγραφο αὐτὸ ἦταν ὁ γνήσιος πίνακας τοῦ Φράντσια. Ἔπεσε ἄραγε θῦμα ἀπατεῶνος ἡ πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου; Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξη ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις στὴν ὁποία τώρα ὑπεβλήθησαν καὶ οἱ δυὸ πίνακες.

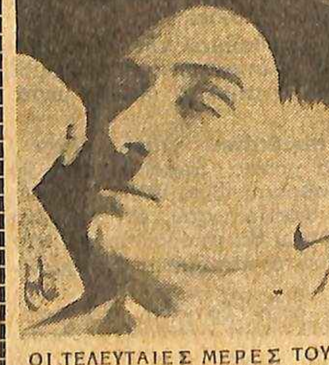

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ
Ὁ Αὐστριακὸς σκηνοθέτης Πάμπστ ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ τελευταία πρᾶξις», ποὺ ἔχει γιὰ θέμα τὶς δέκα τελευταῖες μέρες ζωῆς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Τὸ σενάριο ἔχει γραφῆ ἀπὸ τὸν Ἔριχ - Μαρία Ρεμάρκ, τὸν δὲ ρόλο τοῦ Χίτλερ στὸ ἔργο ὑποδύεται ὁ Ἄλμπιν Σκόντα, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ στελέχη τοῦ Μπουργκτεάτερ τῆς Βιέννης. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ὅμως στιγμὲς τὸ φίλμ αὐτὸ συνάντησε ἀφάνταστες ἀντιδράσεις. Μιὰ γερμανικὴ ἐφημερίδα ἐπετέθη ἀπροκάλυπτα κατὰ τῶν παραγωγῶν του λέγοντας πὼς «Ὁ Χίτλερ ἔχει πεθάνει καὶ γιὰ τὰ ταμεῖα τῶν κινηματογράφων»!

Ἀκούγοντας ραδιόφωνο

Ὁ «ἀμίμητος» Ὀρέστης

Ο ΣΠΗΚΕΡ: Καὶ τώρα τὸν μῖμο Χ. σὲ μία μίμησι τοῦ Ὀρέστη Μακρῆ.

. . . .

Ἄ, ὄχι!...

Λυποῦμαι πολύ, κύριε μῖμε, ἀλλὰ θὰ προτιμήσω νὰ κλείσω τὸ ραδιόφωνο. Κι' ὄχι γιατὶ δὲν ἐκτιμῶ τὴν ἰδιότυπη καλλιτεχνική σου προσφορὰ καὶ τό...πιθηκικὸ ταλέντο σου, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ ὑποστῶ τὴ λεγομένη «ντεζιλλουζιόν», ἀκούγοντας τό...ἐρζάτς, τρόπον τινά, τοῦ Ὀρέστη.

Δῶσε μου «βεριτὰμπλ» Μακρῆ, νὰ δανειστῶ 2 - 3 ντουζίνες αὐτιὰ καὶ νὰ τὸν ἀκούω ὧρες ἀτέλειωτες.

Ὑπερβολή; Δὲν νομίζω. Ἄλλωστε, δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποὺ δὲν τὸν χορταίνω τὸν Ὀρέστη, τὸν κλασσικὸ πιὰ «μεθυσμένο» στὰ ἐπιθεωρησιακὰ «νούμερα» τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ στὸν κινηματογράφο, ποὺ ἡ πραγματικὰ θριαμβευτικὴ καρριέρα του εἶναι μιὰ ἁλυσίδα ἀπὸ μεγάλες ἐπιτυχίες.

Κι' ὅλοι μας, θεατρόφιλοι καὶ μή... μεθυσμένοι καὶ ξεμέθυστοι, τραγουδήσαμε μαζί του τὸ πολυτραγουδισμένο κι' ἀξέχαστο ...κρασοτράγουδο:

«Τοὺς μπεκρῆδες κι' ἂν δικάσουνε,
ἄδικα θὰ μὲ κρεμάσουνε,
μπεκρῆς δὲν εἶμαι, ἀλλ' ἂν τὸ τραβῶ
εἶναι γιὰ δυὸ ματάκια γαλανά,
γιὰ νὰ ξεχνάω
τὰ κοπανάω
τὶς νύχτες καὶ τὰ δειλινά».

Ἄλλοτε πάλι τὸ «σκούξαμε» μερακλωμένοι καὶ μ' ἐπὶ κεφαλῆς πάντα τὸν δημοφιλῆ Ὀρέστη, ποὺ μᾶς μετέφερε νοερὰ στὰ στενὰ δρομάκια τῆς εἰδυλλιακῆς Πλάκας:

«Ἔγινα μπεκρῆς, ἔγινα μπεκρῆς
γιὰ τὰ δυὸ ματάκια μιᾶς μικρῆς,
νύχτες τριγυρνῶ,
λυώνω καὶ πονῶ
σὲ κάποιο σοκκάκι μακρυνό.
Κι' ὅλα γιὰ τὰ μάτια μιᾶς τσαχπίνας
ποὔχουνε τὸ χρῶμα τῆς ρετσίνας».

Ὡρισμένες ἀποστάσεις τὶς διανύσανε ποδαρόδρομο...

Μερικοὶ «καλῶς πληροφορημένοι», διαδίδουν «ἐμπιστευτικῶς», ὅτι ὁ Μακρῆς δὲν καταβάλλει καμμιὰ προσπάθεια στὴ σκηνή, ὅπου ἐμφανίζεται δῆθεν ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καὶ στὴ ζωή. Δηλαδὴ τύφλα στὸ μεθῦσι!

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τοὺς πῶ, ὅτι δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται!... Ὁ ἀμίμητος μεθυσμένος τοῦ θεάτρου μας καὶ ὁ ἀνυπέρβλητος «μεθύστακας» τοῦ κινηματογράφου, δὲν ἔχει μεθύσει ποτέ! Τοῦ ἀρέσει, βέβαια, ἡ ρετσίνα. Ἀλλὰ τὴν πίνει, δὲν τὸν πίνει!

Ἴσως, ἐπειδὴ γιὰ τὸν Ὀρέστη ἡ πολυΰμνητη «κεχριμπαρένια γόησσα» δὲν εἶναι «σκοπός», ἀλλὰ «μέσον». Τὸ πιὸ ἁπλὸ κι' εὐχάριστο μέσον γιὰ νὰ συγκεντρώση τὴν ἀγαπημένη του παρεοῦλα, σὲ κάποια Πλακιώτικη ταβέρνα — κατα προτίμησιν στοῦ Ξυνοῦ — καὶ ν' ἀναλάβη εὐσυνειδήτως τήν... «ἐπεξεργασία» τῶν ἐπιδεκτικῶν «δουλέματος».

Αὐτή, ἄλλωστε, εἶναι καὶ ἡ μοναδικὴ ψυχαγωγία τοῦ Μακρῆ, τοῦ ὑποδειγματικοῦ νοικοκύρη, ποὺ ἡ ζωή του εἶναι σπίτι - θέατρο, θέατρο - σπίτι. Τώρα τελευταίως, μάλιστα, ποὺ τὸν ἔχασε ἡ Πλάκα καὶ τὸν κέρδισε τὸ Χαλάντρι, ὅπου κατοικεῖ πιὰ μονίμως στὴν ἰδιόκτητη βιλλίτσα του, οἱ... ταβερνικὲς ἐμφανίσεις του εἶναι πάρα πολὺ σπάνιες. Κι' ἡ συντροφιά του κι' ὁ Ξυνὸς θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα τὴν ὀδυνηρὴ ἀπώλεια καὶ τό...δυσαναπλήρωτο κενόν!

Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «μεθυσμένο», ὁ Ὀρέστης ἀποδίδει μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία κι' ἕναν ἄλλο τύπο, τὸν «νευρικό».

Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν κοπιάζει καὶ πολύ. Γιατί, κατὰ ἕνα τρόπο, ὑποδύεται τόν... ἑαυτό του. Ἀλλὰ μὴ φαντασθῆτε πρὸς Θεοῦ πὼς ὁ Μακρῆς εἶναι κανένα «νευρόσπαστο». Ἁπλῶς δὲν χωνεύει τὰ παράξενα. Κι' ὅπου τὰ δῆ καὶ τ' ἀντικρύση, τὰ στηλιτεύει δεόντως καὶ πρεπόντως. Κι' ὅσο γιὰ τὸ δίκηο στὶς περιπτώσεις αὐτές, βρίσκεται πάντα μὲ τὸ μέρος του. Γι' αὐτό, ἂν τὸν δῆτε ποτὲ νευριασμένο, νὰ εἶσαστε βέβαιοι ὅτι καλῶς νευρίασε.

Ἄπειρα εἶναι τὰ σχετικὰ ἀνέκδοτά του. Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ἕνα, στὴν τύχη:

Κάποτε, λίγο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἕνα μεγάλο καλλιτεχνικὸ συγκρότημα, στὸ ὁποῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὀρέστη Μακρῆ, μετεῖχαν ἡ Μαρία Καλουτᾶ, ἡ Ρένα Ντόρ, ὁ Νῖκος Σταυρίδης, ἡ Ξένη Δράμαλη, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἔφυγε γιὰ «τουρνέ», μὲ πρῶτο σταθμὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Ἐκείνη, ὅμως, τὴν ἐποχή, οἱ συγκοινωνίες μας, βρισκόντουσαν σὲ ἄθλια κατάστασι. Κατεστραμμένοι οἱ δρόμοι, γκρεμισμένα τὰ γεφύρια, σαραβαλιασμένα τὰ λεωφορεῖα. Μοιραίως, λοιπόν, τὸ ταξίδι τοῦ θιάσου συνεχιζόταν μετὰ πολλῶν διακοπῶν, περισσοτέρων ἐμποδίων καί...ἀνησυχητικῶν ἐπιπλοκῶν. Κάθε τόσο ἄλλαζαν λεωφορεῖο καὶ ὡρισμένες ἀποστάσεις τὶς διανύσανε ποδαρόδρομο, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν βαρὺς χειμώνας καὶ τὸ χιόνι ἔφτανε ὣς τὸ γόνατο.

Ξαφνικά, λοιπόν, μιὰ μέρα, «κάπου στὴ Μακεδονία», ἀπωλέσθη ὁ Σταυρίδης, πού, παρὰ τὶς ἐπίμονες ἀναζητήσεις, δὲν βρισκόταν πουθενά.

Πεινασμένοι, κουρασμένοι, ξεθεωμένοι, μπαφιασμένοι, διέσχιζαν τὶς ἀφιλόξενες χιονισμένες ἐκτάσεις, γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Μὰ ὁ Σταυρίδης δὲν φαινόταν πουθενά. Εἶχε γίνει ἄφαντος!

— Ἢ φάε πρῶτα κι' ὕστερα κλαῖς ἢ κλάψε πρῶτα κι' ὕστερα τρῶς!...

«Οὐραγὸς» τῆς «περιπόλου» ἦταν ἡ Ξένη Δράμαλη — σύζυγος τότε τοῦ Σταυρίδη — ποὺ ἔκλαιγε σπαρακτικά, ἐνῶ συγχρόνως μασσούλιζε ἕνα σάντουϊτς.

Ὥσπου παρανευρίασε ὁ Ὀρέστης καὶ τὴν «ἀνεκάλεσε στὴν τάξι».

— Ἄκουσε, Ξένη, παιδί μου, τῆς εἶπε. Ἢ φάε πρῶτα κι' ὕστερα κλαῖς, ἢ κλάψε πρῶτα κι' ὕστερα τρῶς! Ὄχι καὶ τὰ δυὸ μαζί!

Αὐτὸς περίπου εἶναι ὁ Ὀρέστης. Πρωταγωνιστὴς καὶ ἀμίμητος.

Ἤ, ἂν προτιμᾶτε, ἀμίμητος πρωταγωνιστής! Καὶ στὴ σκηνὴ καὶ στὴ ζωή!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Θὰ μειώσετε τὸν κίνδυνο νὰ πάθετε καρκῖνο

Ἂν δώσετε μεγαλύτερη ὀξύτητα στὸ αἷμα σας

Ἀπὸ μερικὰ χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες μελετοῦν μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ ἕνα σοβαρώτατο πρόβλημα ποὺ ἐνδιαφέρει σὲ μέγιστο βαθμὸ τὴν ὑγεία μας. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀφορᾶ τὴν ὀξύτητα τοῦ αἵματος.

Ὅπως ὅλα τὰ ὑγρὰ τοῦ ὀργανισμοῦ, ἔτσι καὶ τὸ αἷμα μπορεῖ νὰ εἶναι ὄξινο ἢ ἀλκαλικό. Ὁ βαθμὸς αὐτὸς τῆς ὀξύτητος ἢ τῆς ἀλκαλικότητος τοῦ αἵματος, ἐκφράζεται μὲ τὸ σύμβολο pH καὶ μετριέται ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 14. Ὁ ἀριθμὸς 7 ἐκφράζει τὴν ἰσορροπία, εἶναι τὸ οὐδέτερο σημεῖον. Κάτω ἀπὸ τὸ 7, τὸ αἷμα χαρακτηρίζεται ὡς ὄξινο, ἀπάνω ἀπὸ τὸ 7 ὡς ἀλκαλικό.

Τὸ κανονικὸ αἷμα εἶναι ἐλαφρῶς ἀλκαλικό. Ὁ βαθμός του κυμαίνεται γύρω στὸ 7,35. Σ' ἕναν ὑγιῆ ἄνθρωπο, οἱ διακυμάνσεις του εἶναι ἐλάχιστες, συνηθέστερα ἀπὸ τὸ 7.30 ἕως τὸ 7.40. Ὅταν, γιὰ ἕναν ὁποιονδήποτε λόγο, αὐτὴ ἡ ἰσορροπία διαταράσσεται, εἴτε πρὸς τὰ ἐπάνω, εἴτε πρὸς τὰ κάτω, οἱ ὀργανικὲς λειτουργίες δὲν διεξάγονται κανονικά. Γιατὶ ὁ ὀργανισμός μας εἶναι φτιαγμένος μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ λειτουργῆ κανονικὰ μόνον γύρω στοὺς 7.35 βαθμούς. Ὅταν αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀρρωσταίνουμε.

Πῶς, ὅμως, τὸ pH παραμένει σταθερό, ἐνῶ καθημερινῶς εἰσάγουμε τροφές, ποὺ εἶναι ἄλλοτε ὄξινες καὶ ἄλλοτε ἀλκαλικές; Αὐτὸ γίνεται χάρις σ' ἕνα αὐτόματο σύστημα διακανονισμοῦ, ποὺ τὸν πρῶτο ρόλο σ' αὐτὸ παίζουν τὰ λευκώματα, τὰ φωσφορικὰ καὶ τὰ διττανθρακικὰ ἅλατα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ὀργανισμό μας. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα μπλοκάρουν ἤ, ἀντίθετα, ἀποδίδουν τὴν ἐλευθερία τους στὰ ὄξινα ἢ ἀλκαλικὰ στοιχεῖα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα στὴ διατήρησι τῆς ὀργανικῆς ἰσορροπίας.

Τὰ ὄξινα στοιχεῖα προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὰ ἀμινοξέα, ποὺ παράγονται ἀπὸ τὴν πέψι τῶν λευκωμάτων. Ἕνα μικρότερο μέρος των, προέρχεται ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ποὺ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ἕνα κατάλοιπον τῆς ἀναπνοῆς.

Τὰ ἀλκαλικὰ στοιχεῖα, ἐξ ἄλλου, ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἅλατο νατρίου καὶ ἀπὸ τὶς ἀμμωνιακὲς ἑνώσεις τοῦ αἵματος. Τὰ ἅλατα αὐτὰ εἰσάγονται ἐπίσης μὲ τὴν τροφή.

Ἡ ἰσορροπία μεταξὺ τῶν ὀξίνων καὶ τῶν ἀλκαλικῶν στοιχείων, ἐξασφαλίζεται, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ τὰ λευκώματα, τὰ φωσφορικὰ καὶ τὰ διττανθρακικὰ ἅλατα τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Κάποτε, ὅμως, τὰ στοιχεῖα αὐτά, λόγω κάποιας διαταραχῆς, δὲν μποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμό τους.

Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. ὅταν τὰ νεφρὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀποβάλουν τὶς πλεονάζουσες τοξίνες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐπίσης ὅταν αἱ «διαστάσαι» τῆς πέψεως (οἱ οὐσίες ποὺ ἀποσυνθέτουν τὶς τροφὲς καὶ ἐπιτρέπουν τὴν ἀφομοίωσί των) δὲν ἐκπληρώνουν κανονικὰ τὸ ρόλο τους. Ἡ ἰσορροπία τοῦ αἵματος διαταράσσεται τότε καὶ ἡ ὑπεροχὴ κλίνει ἄλλοτε πρὸς τὰ ὄξινα στοιχεῖα (ὀξύτης) καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἀλκαλικὰ (ἀλκαλικότης).

Μιὰ ἐλαφρὴ διαταραχὴ μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ καὶ σ' ἕναν ὑγιῆ ἄνθρωπο. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ γεύματα π. χ. δημιουργεῖται μιὰ παροδικὴ ἀλκαλικότης, ἐνῶ ἡ νηστεία προκαλεῖ μιὰ παροδικὴ ὀξύτητα. Ὅταν, ὅμως, ἡ διαταραχὴ καταστῆ μόνιμη, οἱ συνέπειες εἶναι πολὺ δυσάρεστες γιὰ τὸν ὀργανισμό. Ἔτσι ἡ ὀξύτης προκαλεῖ ὑπνηλία, ἀναπνευστικὲς διαταραχές, καί, σὲ βαρεῖες μορφές, κῶμα. Ἡ ἀλκαλικότης, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μπορεῖ νὰ προκαλέση σπασμοὺς καὶ τέτανο.

Πολλὲς ἀσθένειες προκαλοῦν μιὰ ἔντονη ὀξύτητα. Ἡ γνωστότερη εἶναι ὁ διαβήτης (διαβητικὸν κῶμα). Ἡ οὐραιμία ἐπίσης, οἱ ἀσθένειες τῶν νεφρῶν, οἱ ὀξεῖες λοιμώξεις, ἡ παρατεινομένη διάρροια καὶ σὲ μικρότερο βαθμὸ ἡ φυματίωσις, αὐξάνουν τὴν ὀξύτητα τοῦ αἵματος. Τὰ ἴδια ἀποτελέσματα ἔχει καὶ ἡ ἀσφυξία, ποὺ ὀφείλεται στὴν παρουσία μεγάλης ἀναλογίας ἀνθρακικοῦ ὀξέος μέσα στὸ αἷμα. Καὶ ἡ ἀδύνατη ἀναπνοὴ ἐπίσης αὐξάνει τὴν ὀξύτητα τοῦ αἵματος. Τὴν ἴδια ἐπίδρασι ἔχουν οἱ ἀκατάσχετοι ἐμετοὶ τῆς ἐγκυμοσύνης, ἡ ἐκλαμψία καὶ οἱ ἐμετοὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποὺ ὀφείλονται σὲ ὀξόνη.

Ἄλλες ἀσθένειες, ἀντίθετα, αὐξάνουν τὴν ἀλκαλικότητα του αἵματος.

Μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν ποὺ ὀφείλονται σὲ ἀλκαλικότητα τοῦ αἵματος, στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται οἱ ρευματισμοὶ καὶ γενικὰ οἱ νευροαρθριτικὲς διαταραχές. Τὴν ἴδια προέλευσι ἔχουν καὶ ὡρισμένες ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, ποὺ μᾶς δημιουργοῦν μιὰ ἔντονη ἐντύπωσι κοπώσεως. Στὴν κατηγορία αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν ἀνήκει ἐπίσης, σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες ἔρευνες, καὶ ὁ καρκῖνος.

Ἔχει διαπιστωθῆ σήμερα, ὅτι ὁ καρκῖνος συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ ἀλκαλικότητα τοῦ αἵματος. Τὸ pH τοῦ αἵματος τῶν καρκινοπαθῶν ξεπερνάει τὸ ὅριο τῶν 7,35 βαθμῶν καὶ φθάνει κάποτε τὸ 7,60.

Ἡ παρατήρησι αὐτὴ ἔκαμε τοὺς ἐπιστήμονας ν' ἀναρωτηθοῦν μήπως ἡ ἀλκαλικότης τοῦ αἵματος ἦταν ἡ αἰτία τοῦ καρκίνου ἤ, τοὐλάχιστον, μήπως ἀποτελοῦσε ἕνα εὐνοϊκὸ πεδίο γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του. Ἂν αὐτὸ συνέβαινε πράγματι, θὰ ξέραμε τότε πῶς νὰ καταπολεμήσουμε καὶ πῶς νὰ προλάβουμε τὸν καρκίνο.

Τὰ γενόμενα πειράματα δὲν ἐπεβεβαίωσαν, δυστυχῶς, αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὁ καρκῖνος μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῆ κι' ὅταν τὸ αἷμα εἶναι ὄξινο. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ θὰ δημιουργηθῆ, τὸ μεταβάλλει σὲ ἀλκαλικό. Αὐτὴ ἡ ἀλκαλικότης εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου. Ἐξαφανίζεται ὅταν ἀφαιρεθῆ ὁ καρκινώδης ὄγκος ἢ ἀντίθετα ἐντείνεται ὅσο αὐξάνει τὸ μέγεθός του.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἡ ἐνίσχυσις τῆς ὀξύτητος τοῦ αἵματος κάνει καλὸ στοὺς καρκινοπαθεῖς, γιατὶ ἐπιβραδύνει τὴν ἐξέλιξι τοῦ καρκίνου καὶ ὑποβοηθεῖ ἔμμεσα στὴ θεραπεία του.

Ἀλλὰ καὶ προληπτικῶς εἶναι καλὸ ν' ἀποφεύγουμε τὴν κατάχρησι τῶν τροφῶν ποὺ αὐξάνουν τὴν ἀλκαλικότητα τοῦ αἵματος, ὅπως εἶναι τὸ γάλα, τὰ τυριά, οἱ πατάτες, οἱ ρίζες (ραπανάκια), οἱ σαλάτες καὶ τὰ φροῦτα. Ὅλα τὰ φροῦτα εἶναι ἀλκαλικά, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ξυνά, ὅπως π. χ. τὸ λεμόνι. Πρέπει, ἀντίθετα, νὰ τρῶμε ἐπαρκῆ ποσότητα τροφῶν ποὺ ἐπαυξάνουν τὴν ὀξύτητα τοῦ αἵματος, ὅπως εἶναι τὸ κρέας, τὰ ψάρια, τὸ ρύζι, τὰ ζυμαρικὰ καὶ τὸ ψωμί.

Τὸ ἀλκαλικὸ αἷμα δὲν εἶναι ἡ αἰτία τοῦ καρκίνου. Ἀλλ' ἐνισχύοντας τὴν ὀξύτητά του, ἐπιβραδύνουμε τὴν ἐξέλιξί του καὶ αὐξάνουμε τὶς πιθανότητες θεραπείας.

Δόκτωρ ΠΩΛ ΣΙΦΡ

Ἐπικίνδυνο ψωμί

Ὅσοι συνηθίζουν νὰ τρῶνε ψωμὶ ἀπὸ σίκαλι, κινδυνεύουν νὰ προσβληθοῦν ἀπ' τὴν ἀσθένεια τοῦ Μπούργκερ — αὐτὴν ἀπ' τὴν ὁποία πέθανε ὁ προηγούμενος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Πραγματικά, ἕνας Νεοϋορκέζος γιατρὸς ἐξηγεῖ ὅτι ἡ σίκαλις ἔχει συνήθως ἕνα δηλητηριώδη μύκητα, ποὺ παράγει τὴ δηλητηριώδη οὐσία «ἐργοτίνη». Ἡ παρατεταμένη λοιπόν, χρῆσι της προκαλεῖ μιὰ χρονία δηλητηρίασι, ποὺ δὲν διαφέρει καθόλου ἀπ' τὴν ἀσθένεια τοῦ Μπούργκερ. Τὰ πρῶτα συμπτώματά της εἶναι : δυσκολία στὸ βάδισμα, πόνοι καὶ κούρασι στὶς δυὸ κνῆμες. Ὕστερα τὰ πόδια παγώνουν, μουδιάζουν καὶ πονοῦν δυνατά. Μπορεῖ δὲ ν' ἀναπτυχθῆ γάγγραινα, ἀπ' τὸ σταμάτημα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Ἀναιμία τῶν ἐγκύων

Τὰ 75% περίπου τῶν ἐγκύων γυναικῶν ἔχουν ἀναιμία ἀπὸ ἔλλειψι σιδήρου. Μπορεῖ ὅμως ν' ἀποκατασταθῆ ἡ κανονικὴ ποσότης σιδήρου στὸ αἷμα τους, ἂν παίρνουν ἀπὸ τὸ στόμα ἕνα σιδηροῦχο παρασκεύασμα, ἢ ἂν κάνουν ἐνέσεις μὲ σίδηρο.

Ὁρμόνες γιὰ τὸ «τρίτο φῦλον»

Ὅπως γράφει σὲ μιὰ μελέτη του ἕνας γιατρὸς τοῦ Σαὶν-Λουΐς, παρατηρεῖται στὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ συνεχὴς αὔξησις τῶν ἀτόμων «οὐδετέρου γένους». Δὲν πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ προσπαθοῦν ν' ἀλλάξουν φῦλο, ἀλλὰ γιὰ ἄντρες ἢ γυναῖκες ποὺ ἔχουν φτάσει σὲ μιὰ μέση ἡλικία 60 ἐτῶν κι' ἔχουν χάσει πιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος, ποὺ διακρίνουν τὸ φῦλο τους. Ὁ λόγος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τους εἶναι ἡ παράτασις τοῦ μέσου ὅρου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Σὲ τέτοιες λοιπόν, περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ μ' ἐπιτυχία στοὺς ἄντρες μιὰ θεραπεία μὲ μῖγμα ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ὁρμονῶν (σὲ ἀναλογία 20 πρὸς 1). Ἔτσι, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ξανανειώνουν κι' εἶναι καὶ πάλι ἱκανοὶ νὰ γίνουν πατέρες, συγχρόνως δὲ ξαναβρίσκουν τὶς σωματικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις τους. Ἡ ἀνάγκη αὐτῆς τῆς θεραπείας ὀφείλεται προφανῶς στὸ ὅτι οἱ γεννητικοὶ ἀδένες, ποὺ παράγουν τὶς ὁρμόνες στοὺς ἄντρες, δὲν ἔχουν ἀρκετὸ ἀπόθεμα ἀπ' αὐτές, ὥστε νὰ φτάση γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή τους, ποὺ ἔχει τόσο παραταθῆ σήμερα.

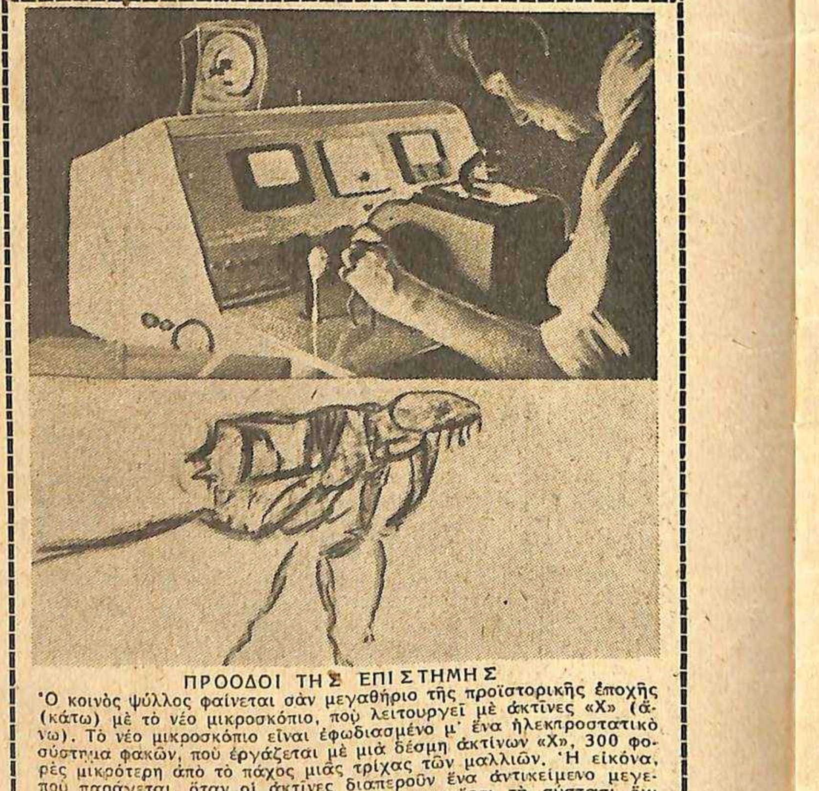

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ὁ κοινὸς ψύλλος φαίνεται σὰν μεγαθήριο τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς (κάτω) μὲ τὸ νέο μικροσκόπιο, ποὺ λειτουργεῖ μὲ ἀκτῖνες «Χ» (ἄνω). Τὸ νέο μικροσκόπιο εἶναι ἐφωδιασμένο μ' ἕνα ἠλεκτροστατικὸ σύστημα φακῶν, ποὺ ἐργάζεται μὲ μιὰ δέσμη ἀκτίνων «Χ», 300 φορὲς μικρότερη ἀπὸ τὸ πάχος μιᾶς τρίχας τῶν μαλλιῶν. Ἡ εἰκόνα, ποὺ παράγεται, ὅταν οἱ ἀκτῖνες διαπεροῦν ἕνα ἀντικείμενο μεγεθύνεται κατὰ 1500 φορές, ἀποκαλύπτοντας ἔτσι τὴ σύστασι ὄχι μόνον ζώντων ἱστῶν ἀλλὰ καὶ τῶν μετάλλων. Ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία «Τζένεραλ Ἐλέκτρικ», ποὺ κατασκεύασε τὸ νέο μικροσκόπιο, ἐλπίζει νὰ τὸ βελτιώση εἰς τρόπον ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῆ τόσο στὴν ἰατρικὴ καὶ τὴ βιολογία, ὅσο καὶ στὴ βιομηχανία.

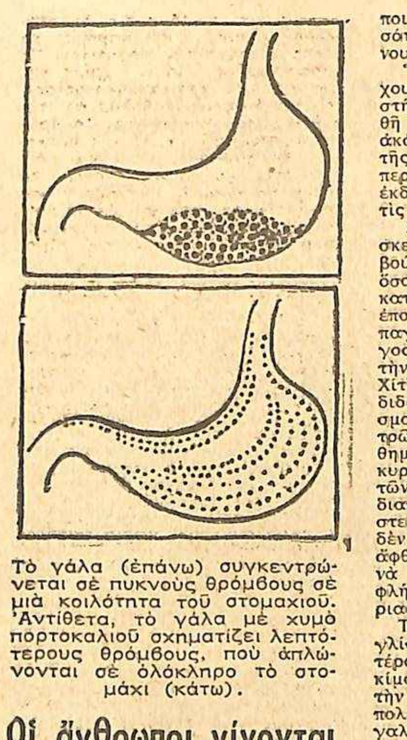

Τὸ γάλα (ἐπάνω) συγκεντρώνεται σὲ πυκνοὺς θρόμβους σὲ μιὰ κοιλότητα τοῦ στομαχιοῦ. Ἀντίθετα, τὸ γάλα μὲ χυμὸ πορτοκαλιοῦ σχηματίζει λεπτότερους θρόμβους, ποὺ ἁπλώνονται σὲ ὁλόκληρο τὸ στομάχι (κάτω).

Οἱ ἄνθρωποι γίνονται ΣΥΝΕΧΩΣ ΠΑΧΥΤΕΡΟΙ

Οἱ αἰτίες καὶ τὰ μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ κακοῦ

Ἡ ἀνθρωπότης γίνεται παχύτερη, σχεδὸν χρόνο μὲ τὸ χρόνο! Αὐτὸ εἶναι τὸ ὁμόφωνο συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο κατέληξαν ὅλες οἱ διεθνεῖς στατιστικές, ποὺ ἔγιναν τὸν τελευταῖον καιρό.

Κατὰ τὸ διάστημα μόνο τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου, σὲ πολλὰ εὐρωπαϊκὰ κοινοβούλια ὑπῆρξε ἀνάγκη ν' ἀλλάξουν οἱ πολυθρόνες τῶν βουλευτῶν καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ ἄλλες φαρδύτερες! Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ σύγχρονη γενεὰ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους εἶναι κατὰ πολὺ παχύτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη...

Ὡστόσο, τὸ φαινόμενο τῆς ραγδαίας αὐξήσεως τῶν κιλῶν δὲν παρατηρεῖται μόνο στοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων χωρῶν (γιὰ τοὺς ὁποίους, στὸ κάτω-κάτω, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι αἰτία τοῦ πάχους εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ καθιστικοῦ ἐπαγγέλματος μὲ τὴν καλὴ ἀμοιβή!) ἀλλὰ καὶ στὸ σύνολο.

Ἡ δυσανάλογη αὔξησι τῆς θνησιμότητος ἀπὸ παθήσεις τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος —παρατηροῦν ἀναγνωρισμένου κύρους ἰατρικὲς προσωπικότητες— ἐνῶ ἔχει περιορισθῆ σημαντικὰ ἡ θνησιμότης ἀπὸ ἄλλες ἀρρώστειες, ὀφείλεται, κατὰ κύριο λόγο, στὸ ὑπερβολικὸ πάχος τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας.

Τὰ 90% τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀρρωσταίνουν σήμερα —ἀποφαίνεται, ἀκόμη χαρακτηριστικώτερα, μιὰ γερμανικὴ στατιστικὴ —ἀρρωσταίνουν ἐξ αἰτίας τοῦ πάχους των!

Τὸ κύριο ζήτημα, λοιπὸν ποὺ ἀντιμετωπίζουν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες, εἶναι: Γιὰ ποιὸ λόγο οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας τρῶνε τόσο πολύ, ὥστε νὰ παχαίνουν ὑπερβολικά:

Ἐπειδὴ ἡ σύγχρονη μαγειρικὴ τέχνη ἔχει φτάσει σὲ μιὰ τελειοποίησι, ποὺ ἀνοίγει καὶ σκανδαλίζει ἀκόμη περισσότερο τὴν ὄρεξι;

Ἐπειδή, τὰ δύο πλήρη γεύματα (μεσημέρι καὶ βράδυ) μαζὶ μὲ τὸ πρωϊνὸ πρόγευμα καὶ τὸ ἀπογευματινὸ τσάϊ, ἔχουν γίνει γιὰ τοὺς περισσοτέρους μιὰ δυναστικὴ συνήθεια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀποφύγουν;

Ἐπειδὴ ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τῆς ζωῆς συνεπάγεται μεγαλύτερη κατανάλωσι θερμίδων καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάζονται νὰ τρῶνε περισσότερο, γιὰ νὰ τὶς ἀναπληρώνουν;

Ὅλες αὐτὲς οἱ αἰτίες συντρέχουν ἐξ ἴσου — ἀπαντάει ἡ ἐπιστήμη— ἀλλὰ πρέπει νὰ προστεθῆ καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἐπιδρᾶ ἴσως ἀκόμη περισσότερο. Ἀρκετοὶ λαοὶ τῆς Εὐρώπης τρῶνε σήμερα πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, γιὰ... νὰ ἐκδικηθοῦν —κατὰ κάποιο τρόπο— τὶς στερήσεις ποὺ εἶχαν ὑποστῆ!

Στὴ Γερμανία π.χ. καταναλίσκεται σήμερα ἀκόμη περισσότερο βούτυρο (καὶ τὸ βούτυρο παχαίνει ὅσο λίγες ἄλλες τροφὲς) ἀπ' ὅσο καταναλωνόταν κατὰ τὴν «χρυσῆ ἐποχὴ» —τὴν πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο περίοδο. Ὁ λόγος εἶναι ἁπλός : Σ' ὁλόκληρη τὴν περίοδο τῆς δικτατορίας τοῦ Χίτλερ, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔπαψαν νὰ διδάσκωνται ὅτι λόγοι... πατριωτισμοῦ καὶ ὑγείας τοὺς ἐπέβαλλαν νὰ τρῶνε λιγώτερο βούτυρο. Τὸ σύνθημα «κανόνια ἀντὶ γιὰ βούτυρο» κυριαρχοῦσε παντοῦ. Οἱ συνθῆκες τῶν πρώτων μεταπολεμικῶν ἐτῶν διατηρήσανε αὐτὸ τὸ καθεστὼς τῶν στερήσεων. Σήμερα, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔχουν πιὰ κανόνια, ἀλλὰ ἔχουν ἄφθονο βούτυρο. Καὶ φροντίζουν νὰ τρῶνε τόσο, ὅσο γιὰ νὰ ξοφλήσουν καὶ τοὺς ἀνοιχτοὺς λογαριασμοὺς ἀπὸ τὸ παρελθόν!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὴν Ἀγγλία, πού, ἂν καὶ νικήτρια τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, δὲν δοκίμασε λιγώτερες στερήσεις κατὰ τὴν πολεμικὴ καὶ τὴν πρώτη μεταπολεμικὴ περίοδο. Τὸ ἴδιο, σὲ μεγαλύτερη ἢ μικρότερη ἀναλογία, καὶ σὲ ἄλλες χῶρες. Μὲ ἀποτέλεσμα, οἱ ἄνθρωποι νὰ τρῶνε περισσότερο, νὰ παχαίνουν περισσότερο καὶ νὰ ἀρρωσταίνουν συχνότερα!

Ἂν εἶναι εὔκολο, ὅμως, γιὰ τὴν ἐπιστήμη νὰ διαπιστώση τὶς αἰτίες τοῦ ὑπερβολικοῦ πάχους τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, δὲν εἶναι ἐξ ἴσου εὔκολο καὶ νὰ ὑποδείξη τὰ μέσα γιὰ τὴν καταπολέμησί του.

Κάθε μέθοδος, ποὺ ἐπινοήθηκε καὶ ἐφαρμόστηκε ὡς τώρα (γυμναστική, μακρυνοὶ περίπατοι, αὐστηρὴ δίαιτα κλπ.) παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ δύο τρωτά : Ἢ νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὰ ἀποτελεσματική, ἢ νὰ περιορίζη μὲν τὸ πάχος, ἀλλὰ νὰ προξενῆ ἄλλες σοβαρὲς διαταραχὲς στὸν ὀργανισμό.

Οἱ περισσότερες μορφὲς διαίτης ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα, ὅπως διαπιστώθηκε, ἕναν ὀλέθριο κλονισμὸ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἔτσι, ἡ ὠφέλεια, ποὺ παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ἰσοφαρίζεται μὲ μιὰ ζημία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Τὸ ζήτημα —κατὰ τὶς ἀντιλήψεις τῶν σοβαρωτέρων ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἐπιστήμονες —δὲν εἶναι πῶς θὰ βοηθήσωμε τοὺς παχεῖς νὰ πάψουν νὰ τρῶνε, ἀλλὰ πῶς θὰ τοὺς βοηθήσωμε νὰ πάψουν νὰ πεινᾶνε.

Πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ ἀκριβῶς στράφηκαν οἱ προσπάθειες τοῦ γερμανοῦ γιατροῦ Ραϊνλαϊντερ, ἀπὸ τὴν Κολωνία. Ἡ μέθοδος, στὴν ὁποία κατέληξε ὁ γιατρὸς Ραϊνλαϊντερ —καὶ τὴν ὁποία υἱοθέτησε τελευταῖα ἡ σουηδικὴ ἐπιτροπὴ ἀθλητισμοῦ γιὰ τοὺς Σουηδοὺς ἀθλητὲς— εἶναι ἡ δίαιτα μὲ γάλα καὶ χυμὸ πορτοκαλιοῦ. Ἡ ἐφαρμογή της ἀπέδειξε πὼς ἕνα ποτῆρι μὲ γάλα καὶ ἕνα ποτῆρι μὲ χυμὸ πορτοκαλιοῦ, ποὺ παίρνονται καὶ τὰ δυὸ μαζὶ συγχρόνως τὴν ἴδια ὥρα, ἔχουν τὸ πλεονέκτημα, ὄχι μόνο νὰ κόβουν τὴν ὄρεξι γιὰ πολλὲς ὧρες, ἀλλὰ ἐπίσης νὰ αὐξάνουν τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν εὐδιαθεσία τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Οἱ ἀκτινογραφήσεις τοῦ στομάχου ποὺ ἔγιναν, ἀποδεικνύουν τὴν ὀρθότητα τῆς θεωρίας τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος. Τὸ σκέτο γάλα συγκεντρώνεται σὲ μιὰ κοιλότητα τοῦ στομάχου, σχηματίζοντας πυκνοὺς θρόμβους. Ἀντίθετα, τὸ γάλα μαζὶ μὲ χυμὸ πορτοκαλιοῦ σχηματίζει λεπτότερους θρόμβους, ποὺ ἁπλώνονται σὲ ὁλόκληρο τὸ στομάχι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξαλείφεται τὸ συναίσθημα τῆς πείνας.

Ἡ δίαιτα, ὅμως, αὐτὴ —προσθέτει ὁ δόκτωρ Ραϊνλαϊντερ— πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται μὲ σύστημα καὶ μὲ σύνεσι, σὲ συνεχῶς αὐξανόμενες δόσεις, ὥστε νὰ μὴν δημιουργήση περιπλοκὲς στὸν ὀργανισμό.

Γελωτοθεραπεία

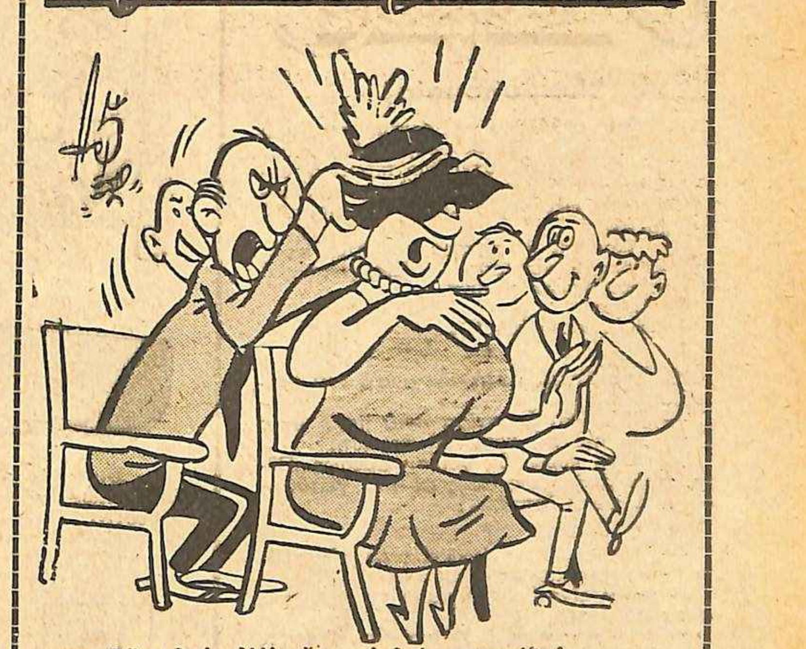

— Οὔτε ἐγώ, ἀλλ' οὔτε κι' ἐσύ, καρακάξα!..

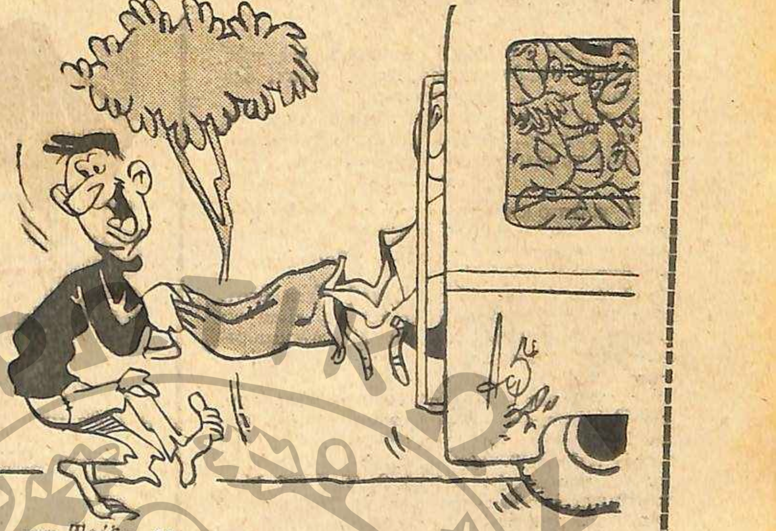

— Τρέξε, Μπάμπη!... Οἰκονόμησα παντελόνι!...

— Βρὲ παιδιά, δὲν πᾶτε νὰ τὰ πῆτε πουθενὰ ἀλλοῦ;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Χιούμορ

Ψυχρολουσία!

— Αὐτοὶ οἱ ντολμάδες, ἀγάπη μου, μοῦ θυμίζουν ἐκείνους ποὺ ἔκανε ἡ μητέρα μου...

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ἰδιαιτέρως, ἀπαντᾶ ἡ νεαρὴ σύζυγος. Ἐπὶ τέλους, κατάφερα νὰ κάνω ἕνα φαΐ ὅπως τὸ μαγείρευε ἡ μητέρα σου.

— Ἀκριβῶς. Ἡ μητέρα μου ἦταν πρώτης τάξεως μαγείρισσα! Ἕνα μόνο φαΐ δὲν μποροῦσε νὰ πετύχῃ.

— Ποιό;

— Τοὺς ντολμάδες!...

★

Ὁ ἐπισκέπτης ρωτᾶ τὸν μικρὸ τοῦ σπιτιοῦ:

— Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου, παιδί μου; Θέλω νὰ τῆς πῶ κάτι. Θ' ἀργήσῃ;

— Ὄχι, κύριε, θὰ γυρίσῃ ἀμέσως. Πῆγε, πρὶν ἀπὸ τρεῖς ὧρες σὲ μιὰ γειτόνισσα, γιὰ πέντε λεπτά...

★

— Γιὰ ποιὸ λόγο ἐγκατέλειψες τὴν πρώτη σου γυναῖκα, κατηγορούμενε;

— Μοῦ εἶχε δηλητηριάσει τὴ ζωή μου, κύριε πρόεδρε!

— Κι' ἀφοῦ εἶχες τέτοια πικρὴ πεῖρα, γιατί πῆρες ἄλλη γυναῖκα;

— Τὴν πῆρα γιὰ ἀντίδοτο!...

★

Ὁ Τοτός: Ἀφοῦ, μπαμπᾶ, λὲς πὼς τὰ λεπτὰ μιλοῦν καὶ βροντοῦν, γιατί δὲν μποροῦμε νὰ τ' ἀκούσουμε;

Ὁ πατέρας: Γιατί, παιδί μου, τὰ λεπτά, σήμερα, φεύγουν πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ ἤχου!...

★

Ὁ αὐτοκινητιστής: Φοβοῦμαι, ὅτι τὸ αὐτοκίνητό μου ἔκοψε τὴ γάτα σας. Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ἀντικαταστήσω!...

Ὁ νοικοκυρά: Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τότε τὸ καλύτερο ποὺ θὰ κάνετε, εἶναι νὰ τρέξετε στὴν κουζίνα μου: Μὲ πλημμύρισαν τὰ ποντίκια.

★

Ὁ γιατρὸς ὁρίζει σ' ἕναν πελάτη του, μεγάλο μπεκρῆ, ἕνα φάρμακο γιὰ τὸ σηκότι.

— Κι' ἀφοῦ πάρετε μιὰ κουταλιὰ τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, τοῦ λέει, πιῆτε ἕνα ποτῆρι νερό, γιὰ νὰ σᾶς φύγῃ ἡ γεῦσι τοῦ φαρμάκου.

Κι' ὁ μπεκρῆς, μὲ ἀγωνία:

— Καὶ ἡ γεῦσι τοῦ νεροῦ, πῶς θὰ μοῦ φύγῃ, γιατρέ;...

★

Ὁ δικαστὴς λέει αὐστηρὰ στὸν κατηγορούμενο:

— Πῶς μπορεῖς κι' ἐξαπατᾶς ἀνθρώπους, ποὺ σ' ἐμπιστεύονται;

— Καὶ πῶς μπορῶ νὰ ἐξαπατήσω, κύριε πρόεδρε, ἀνθρώπους ποὺ δὲν μ' ἐμπιστεύονται;

★

— Τί θὰ ἔκανες, ἂν καμμιὰ φορὰ μ' ἔχανες;

— Ἴσως νὰ τρελλαινόμουν.

— Θὰ παντρευόσουν ἄλλη;

— Ἄ, ὄχι. Ἡ τρέλλα μου δὲν θἄφτανε ὡς ἐκεῖ!...

★

Δυὸ μικρόβια συναντιοῦνται μέσα σ' ἕναν ἀνθρώπινο ὀργανισμό:

— Δὲν μοῦ φαίνεσαι καλά. Ἡ ὄψι σου εἶναι χαλασμένη. Εἶσαι ἄρρωστο;

— Ἔτσι φαίνεται. Δὲν ἀποκλείεται ν' ἅρπαξα καμμιά... πενικιλλίνη!...

★

— Γιατί ἐπιμένεις νὰ προσλάβῃς παντρεμένο καὶ ὄχι ἀνύπαντρο ὑπάλληλο;

— Νὰ σοῦ πῶ: Εἶμαι ὧρες-ὧρες νευρικὸς καὶ βρίζω. Καὶ ὁ παντρεμένος εἶναι μαθημένος ἀπὸ αὐτά...

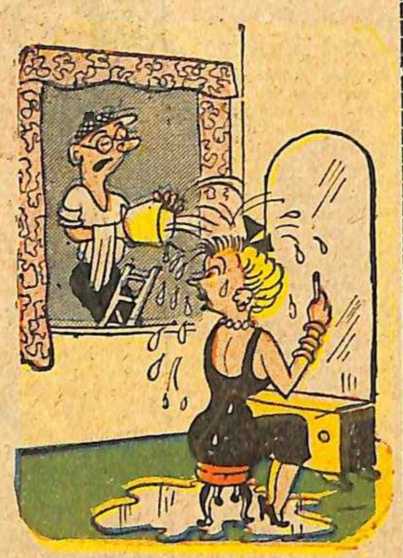

— *Συγγνώμην, δεσποινίς! Νόμισα πὼς τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό!...*

— *Θὰ τελειώσουν, ἄραγε γρήγορα μὲ τὸ ἐνσταντανέ;...*

— *Ὤ, μὲ συγχωρῆτε!... Πρώτη φορὰ κάθομαι σὲ μοντέρνα ἔπιπλα.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου

Ἂν ὑπάρχῃ μιὰ μέρα, ποὺ πρέπει μιὰ κοπέλλα νὰ γίνῃ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, εἶναι ἡ μέρα τῶν γάμων της.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, χρειάζεται νὰ κοιμηθῇ καλὰ τὴν προηγούμενη νύχτα, γιατὶ ἡ ἀϋπνία εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ὀμορφιᾶς. Ἂν εἶναι ταραγμένη καὶ συγκινημένη, ἕνα καλὸ χαμομήλι, καὶ στὴν ἀνάγκη μιὰ κομπρέσα, θὰ τῆς ἐξασφαλίσουν τὶς ἀπαραίτητες ὀχτὼ ὧρες ἥσυχου ὕπνου.

Καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαία συμβουλή: Μὴ χτενιστῆτε τὸ πρωΐ τῶν γάμων σας, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ 1—2 μέρες. Ἔτσι, θὰ «στρώσῃ» στὸ μεταξὺ τὸ χτένισμά σας καὶ θὰ πάρῃ τὴ συνηθισμένη του μορφή. Μπορεῖ μονάχα νὰ διορθώσῃ λίγο τὰ μαλλιά σας ὁ κομμωτής, τὴν τελευταία στιγμή. Ἂν ὡστόσο ἀναγκασθῆτε νὰ χτενιστῆτε τὸ πρωΐ τοῦ γάμου σας, συστῆστε τουλάχιστον στὸν κομμωτὴ νὰ σᾶς χτενίσῃ ἁπλά, ὅπως συνήθως, χωρὶς ἐπιτηδευμένες προσπάθειες ἐπιδείξεως.

Ἂν βάζετε συνήθως ρίμμελ στὰ τσίνορά σας, δὲν μπορεῖτε νὰ τ' ἀφίσετε ἄβαφα τὴν ἡμέρα αὐτὴ γιατὶ τὰ μάτια σας θὰ φαίνωνται λιγώτερο ὄμορφα καὶ μεγάλα. Ὑπάρχει ὅμως ἐξ ἄλλου ὁ κίνδυνος νὰ ξεβάψῃ τὸ ρίμμελ, ἂν δακρύσετε ἀπὸ εὐτυχία. Μεταχειρισθῆτε λοιπὸν μιὰ εἰδικὴ βαφή, ποὺ σκουραίνει τὰ τσίνορα κι' ἀντέχει στὰ δάκρυα. Θὰ τὴ βρῆτε στὰ μεγάλα μυροπωλεῖα.

Τὸ μακιγιάζ σας πρέπει νἆναι πολὺ ἐλαφρό, γιατὶ τὰ χτυπητὰ χρώματα δὲν ταιριάζουνε μὲ τὸ ἄσπρο φόρεμα καὶ τὸν πέπλο. Ἐξ ἄλλου, μιὰ νυφούλα λίγο χλωμὴ κάνει πάντα καλὴ ἐντύπωσι.

Τὸ κραγιόνι τῶν χειλιῶν πρέπει νἄχῃ ἀπόχρωσι λεπτὴ κι' ἀνοιχτή. Ἀποφύγετε τὸ πολὺ κιτρινωπὸ καὶ τὸ σκοῦρο κόκκινο, ποὺ δίνουν μιὰ ἔκφρασι σκληρὴ καὶ γερασμένη.

Τέλος, ἀλείψετε ἐλαφρότατα τὰ βλέφαρά σας μὲ λίγη βαζελίνη. Ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ τύπος σας κι' ἂν τὸ συνηθίζετε, μπορεῖτε νὰ σκουρύνετε τὸ ἀπάνω βλέφαρο μὲ κραγιόνι ἀνοιχτὸ γκρίζο, μαρρὸν ἢ μπλέ.

Πῶς θὰ καθαρίσετε τὰ τζάμια

Τὸ καθάρισμα τῶν τζαμιῶν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπ τὰ κεφάλαια τῆς γενικῆς καθαριότητος τοῦ σπιτιοῦ.

Πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Σκουπίζετε πρῶτα τὴ σκόνη τῶν τζαμιῶν. Ὕστερα σκουπίζετε τὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ σηκώσετε πολλὴ σκόνη, καὶ προχωρεῖτε στὸ καθάρισμα τῶν τζαμιῶν μὲ μιὰ ἀπ' τὶς παρακάτω μεθόδους.

1) Τὰ τρίβετε μ' ἐφημερίδες μουσκεμένες σὲ καθαρὸ νερό. Τὰ σκουπίζετε μ' ἄλλες, στεγνές. Ἂν χρειάζεται, τὰ περνᾶτε στὸ τέλος μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο μὲ οἰνόπνευμα ἢ μὲ ἀμμωνία.

2) Κόβετε στὴ μέση ἕνα κρεμμῦδι καὶ τρίβετε τὰ τζάμια μὲ τὰ δυὸ κομμάτια του.

Πάντως, ὅποια μέθοδο κι' ἂν μεταχειρισθῆτε, προτιμῆστε νὰ γίνῃ τὸ καθάρισμα στὴ σκιά, κι ὄχι στὸν ἥλιο.

Ἂν τὰ τζάμια ἔχουν λεκέδες λαδομπογιᾶς, μὴν τὰ ξύνετε μὲ σκληρὸ ἐργαλεῖο, γιατί μπορεῖ νὰ τὰ χαράξετε. Μαλακῶστε τὴ μπογιὰ μὲ λίγες σταγόνες ἀλκοόλ, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πυκνὸ κι' ὕστερα ξῦστε την μ' ἕνα πλατὺ ξύλο.

Ἔτσι θὰ καθαρίσετε καὶ τοὺς καθρέφτες.

Τὰ μαρμάρινα τζάκια

Ἂν, στὸ δωμάτιο ποὺ καθαρίσατε, ὑπάρχουν μαρμάρινα τζάκια, πρέπει νὰ καθαριστοῦν κι' αὐτά, πρὶν νὰ ξαναβάλετε στὴ θέσι τους τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ μπιμπελό. Ὑπάρχουν διάφορες μέθοδοι γι' αὐτό. Ἡ καλύτερη εἶναι ἡ ἑξῆς:

Περνᾶτε ὅλο τὸ μάρμαρο μὲ μισὸ λεμόνι, ἐπιμένοντας περισσότερο στὰ λερωμένα μέρη του. Ὕστερα τὸ ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερό.

Οἱ παληὲς νοικοκυρὲς προτιμοῦσαν τὸ τρίψιμο μ' ἕνα ψιλὸ πανί, βρεγμένο μὲ λίγο λάδι. Καλύτερα ὅμως ν' ἀντικαταστήσετε τὸ λάδι μ' ἐλάχιστο καθαρὸ λινέλαιο.

Ἂν ὑπάρχουν λεκέδες ποὺ δὲν φεύγουν ἔται, σκεπᾶστε τους μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ 100 γραμμάρια τάλκ καὶ 50 γραμμάρια χλωράσβεστο (βρωμοῦσα), λυωμένη σὲ λινέλαιο.

Οἱ λεκέδες ἀπ' τὸ κάψιμο ξύλων ἢ κάρβουνων χρειάζονται μιὰ ἄλλη μέθοδο, πιὸ δραστική: Κοπανίζετε καλὰ κι' ἀνακατεύετε 40 γραμμάρια τρινάλ, 20 γραμ. ἐλαφρόπετρα καὶ 20 γραμ. κιμωλία. Προσθέτετε λίγο νερό, ὥστε νὰ σχηματισθῇ μιὰ πηχτὴ πάστα, καὶ τρίβετε μ' αὐτὴν πρῶτα τοὺς λεκέδες κι' ὕστερα ὁλόκληρο τὸ μάρμαρο. Πλένετε μὲ χλιαρὴ σαπουνάδα κι' ἔπειτα μὲ καθαρὸ νερό. Σκουπίζετε τὸ μάρμαρο καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ. Τέλος, τὸ γυαλίζετε ἐλαφρὰ μὲ παρκετίνη.

Ρόντα Φλέμινγκ
Τζόαν Ντριού

Τὸ μωρὸ θὰ μάθη μόνο του νὰ πιάνεται ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μεγάλων καὶ νὰ ἀνασηκώνεται.

Τὸ μωρὸ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΤΑΙ

Πῶς θ' ἀναπτυχθῆ τέλεια τὸ μυϊκό του σύστημα

ΕΝΑ γερὸ καὶ γυμνασμένο σῶμα εἶναι ὅ,τι ζητᾶν οἱ περισσότεροι γονεῖς ἀπὸ τὰ παιδιά τους, γιατὶ εἶναι βέβαιοι ὅτι μόνο ἔτσι τὸ παιδί τους θὰ μπορέση νὰ ἀποφύγη πολλὲς ἀρρώστειες καὶ νὰ ἔχη ἀντοχὴ σὲ κάθε τι, ποὺ θὰ συμβῆ ἀργότερα στὴ ζωή του.

Αὐτὸ δὲ ποὺ προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ πόθος τῶν γονέων, εἶναι ἡ γυμναστική. Σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σώματος — καὶ κυρίως κοντὰ στὶς ἀρθρώσεις — ὑπάρχουν μῦς, ποὺ χωρίζονται σὲ δυὸ κατηγορίες: σὲ κείνους ποὺ προκαλοῦν τὸ λύγισμα τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ σὲ κείνους ποὺ τὰ τεντώνουν.

Οἱ μῦς αὐτοί, λοιπόν, πρέπει νὰ γυμνασθοῦν ἀπὸ νωρίς, γιὰ νὰ εἶναι τέλεια ἡ ἀνάπτυξις τοῦ μυϊκοῦ συστήματος, τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ἀρχίση νὰ γυμνάζεται πρὶν ἀκόμη καλά—καλὰ κάνη τὰ πρῶτα του βήματα. Ἡ ἀνάπτυξι τῶν μυῶν, ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ εἶναι ταυτόχρονη σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ σώματος γιατί, ἂν οἱ μῦς τῆς μιᾶς κατηγορίας εἶναι ἀνεπτυγμένοι καὶ οἱ ὑπόλοιποι καθυστεροῦν, αὐτὸ εἶναι εἰς βάρος τῆς ἀναπτύξεως. Κυρίως, μάλιστα, τὰ δύο πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ βάλουν τὶς βάσεις γιὰ ἕνα καλό, γερὸ καὶ γυμνασμένο σῶμα.

Αὐτὸ φυσικὰ δὲν σημαίνει ὅτι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἀναγκάσουν τὸ μωρό τους νὰ κάνη γυμναστικὴ πρὶν ἀκόμη κάνη τὰ πρῶτα του βήματα. Μποροῦν ὅμως νὰ τοῦ δυναμώσουν τοὺς μῦς καὶ νὰ τὸ κάνουν γερό, ἂν ξέρουν πῶς νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴ διάθεσι, ποὺ ἔχει τὸ μωρὸ νὰ παίζη καὶ νὰ βοηθήσουν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ μυϊκὴ ἀνάπτυξί του, προσφέροντας του ταυτόχρονα καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ παίξη.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του, φυσικά, τὸ μωρὸ τὸ περνᾶ στὸ καρροτσάκι του ἢ στὸ κρεββατάκι του. Πρῶτα—πρῶτα λοιπόν, χρειάζεται ἕνα στρῶμα ποὺ νὰ εἶναι ἐπίπεδο, ἴσιο καὶ ἀρκετὰ σκληρὸ καὶ νὰ μὴν χρησιμοποιῆ μαξιλάρι. Ἔτσι, ἡ θέσι στὴν ὁποία βρίσκεται ἡ σπονδυλική του στήλη εἶναι πάντοτε ὁριζόντια— πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ κάνη ἕνα καλὸ σῶμα.

Τὸ σκληρὸ στρῶμα χωρὶς μαξιλάρι, ἄλλωστε, ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο πλεονέκτημα. Ὅταν τὸ μωρὸ ἀρχίση νὰ ξαπλώνη μπρούμυτα, σηκώνει ἀναγκαστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ γυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, γυμνάζοντας ἔτσι—ἄθελά του βέβαια—τοὺς μῦς ποὺ βρίσκονται στὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ του.

Πρὶν ἀκόμη συνηθίση νὰ περπατᾶ ἢ νὰ σέρνεται στὸ πάτωμα, τὸ μωρὸ βρίσκει μεγάλη εὐχαρίστησι στὸ νὰ πιάνη μὲ τὰ χεράκια του τὰ δάχτυλα ποὺ τοῦ ἁπλώνουν οἱ μεγάλοι καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀνασηκωθῆ, ὅταν εἶναι στὸ κρεββάτι. Αὐτὸ ἀναγκάζει πολλὰ μέλη τοῦ σώματός του νὰ κινοῦνται καὶ ἀποτελεῖ μιὰ πρώτης τάξεως γυμναστικὴ ἄσκησι γιὰ τοὺς μῦς.

Ὅταν πιὰ ἀρχίση νὰ κατεβαίνη στὸ πάτωμα καὶ νὰ τριγυρίζη στὰ δωμάτια, τὸ μωρὸ πρέπει νὰ ἔχη στὴ διάθεσί του ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο χῶρο, ὥστε νὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ κάνη περισσότερες κινήσεις καὶ νὰ γυμνάζη ἔτσι τὰ μέλη του.

Τὰ ροῦχα του ἐπίσης, δὲν πρέπει νὰ εἶναι σφικτὰ καὶ ἐφαρμοστὰ ἐπάνω του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ κόβουν τὴν διάθεσι ποὺ νοιώθει νὰ κάνη κινήσεις.

Οἱ μπάλλες καὶ τὰ παιχνίδια του, ποὺ εἶναι σκορπισμένα στὰ διάφορα σημεῖα τοῦ δωματίου, τοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ κυνηγήση.

Μὲ τὸ σύρσιμο τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ κάνη ἔτσι γιὰ νὰ προχωρήση, τὸ μωρὸ γυμνάζει τοὺς μῦς ἐκείνους ποὺ θὰ τοῦ χρειασθοῦν ἀργότερα γιὰ νὰ στέκεται ὄρθιο στὰ πόδια του.

Κάποτε, ἐπίσης, ἔφθη καὶ ὁ καιρὸς ποὺ τίποτε δὲν θὰ τὸ ἐμποδίση νὰ προσπαθήση νὰ ἀνεβῆ τὶς σκάλες. Συνήθως οἱ γονεῖς προσπαθοῦν νὰ ἀποφύγουν τὸ «ἐπικίνδυνο»—ὅπως νομίζουν —ἀνέβασμα τῆς σκάλας. Φοβοῦνται ὅτι τὸ μωρὸ θὰ χάση τὴν ἰσορροπία του καὶ θὰ κατρακυλήση. Εἶναι ὅμως πολὺ προτιμώτερο νὰ τὸ ἀφίσουν νὰ τὶς ἀνεβῆ γιατὶ ἔτσι γυμνάζει τοὺς μῦς του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὡστόσο πρέπει νὰ βρίσκεται πάντοτε κοντά του κάποιος μεγάλος, ποὺ θὰ τὸ παρακολουθῆ ἄγρυπνα καὶ δὲν θὰ προσπαθῆ νὰ τὸ βοηθήση, ἀλλὰ θὰ τὸ ἀφίση νὰ τὰ καταφέρη μόνο του.

Κι' ἂν ἀκόμη δὲν ὑπάρχουν σκάλες στὸ σπίτι, οἱ γονεῖς μποροῦν νὰ τὶς ἀντικαταστήσουν μὲ μερικὰ κασσόνια ἢ δέματα, ποὺ θὰ τὰ στήσουν τὸ ἕνα ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ θὰ βάλουν τὸ μωρὸ νὰ τὰ σκαρφαλώση, κάνοντας ἔτσι τὶς ἴδιες χρήσιμες κινήσεις ποὺ θὰ ἔκανε σὲ μιὰ σκάλα.

Γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς σκάλας, τὸ μωρὸ χρησιμοποιεῖ ὅλους σχεδὸν τοὺς μῦς τοῦ σώματός του. Στὴν προσπάθειά του νὰ ἀνεβῆ καὶ νὰ κατεβῆ, ἐπιστρατεύει ὅλους τοὺς μῦς του, ποὺ συνεργάζονται ἁρμονικὰ γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ βάρος του καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν ἰσορροπία τους.

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν οἱ γονεῖς, ὅταν δοῦν ὅτι τὸ μωρὸ προσπαθεῖ νὰ σταθῆ ὄρθιο, εἶναι νὰ τὸ ἀφίσουν νὰ τὸ κατορθώση μόνο του καὶ νὰ μὴν τὸ βοηθήσουν παρὰ μόνον ὅταν δοῦν ὅτι κινδυνεύει νὰ χτυπήση. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, πάλι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ βιάσουν γιὰ νὰ ἀναγκασθῆ νὰ σταθῆ ὄρθιο. Τὸ μωρὸ θὰ ἐπιχειρήση μόνο του νὰ σταθῆ ὄρθιο μόλις καταλάβη ὅτι οἱ δυνάμεις του εἶναι ἀρκετὲς γι' αὐτό.

Ἄν, ἀντίθετα, τὸ μυϊκό του σύστημα δὲν εἶναι ἀκόμη ὅσο ἀνεπτυγμένο χρειάζεται γιὰ τὴν ὀρθὴ στάσι, δὲν θὰ προσπαθήση νὰ σταθῆ ὄρθιο καὶ εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του νὰ τὸ ὑποχρεώσουμε γι' αὐτό.

Ἕνα ἄλλο σημεῖο, ποὺ χρειάζεται προσοχή, εἶναι καὶ οἱ κάλτσες ποὺ θὰ φορέση τὸ μωρό. Τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὰ παιδιὰ ἔχουν ἐλαττωματικὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν, ὀφείλεται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος εἴτε στὸ ὅτι δὲν φοροῦσαν κάλτσες ὅταν ἦταν μικρά, εἴτε ὅτι οἱ κάλτσες ποὺ φοροῦσαν ἦταν κοντὲς καὶ στενὲς καὶ περιώριζαν τὰ δάκτυλά τους, κι' ἔτσι παραμόρφωσαν σιγά—σιγὰ τὰ μαλακὰ ἀκόμη ὀστᾶ τους.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ πρέπει νὰ προσέξουν ἀκόμη περισσότερο οἱ γονεῖς εἶναι νὰ μὴ βάζουν τὸ παιδί τους νὰ κάνη ἀναγκαστικὰ τὶς ἀσκήσεις ποὺ ἀναφέραμε, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀφίνουν νὰ διαλέγη μόνο του τὴν ὥρα ποὺ—χωρὶς νὰ τὸ θέλη—θὰ κάνη τὴν καθημερινὴ γυμναστική του.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ὠφεληθοῦν περισσότερο οἱ μῦς του ἀπ' αὐτήν, ἐνῶ συγχρόνως θὰ εὐχαριστηθῆ καὶ ψυχικά. Θὰ συνδυάση δηλαδὴ «τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου».

Ξαπλωμένο μπρούμυτα, τὸ μωρὸ ἀναγκάζεται νὰ κινῆ τὸ κεφάλι του καὶ γυμνάζει τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ.

Τὰ νεώτερα τῆς ἰατρικῆς

Ἕνα νέο ἀντιβιωτικό, ἡ «συνεματίνη», δοκιμάζεται τώρα στὸ Μεξικὸ κατὰ τοῦ τύφου, ἀφοῦ ἔγιναν πρῶτα πειράματα μ' αὐτὸ ἐπὶ 5 χρόνια σὲ ἀμερικανικὰ ἐργαστήρια.

*

Οἱ περιπτώσεις βρογχίτιδος εἶναι ὑπερδιπλάσιες στοὺς ἄντρες, παρὰ στὶς γυναῖκες ποὺ δὲν καπνίζουν.

*

Ἡ «δικουμαρόλη» καὶ ἡ «ἠπαρίνη» χρησιμοποιοῦνται μ' ἀρκετὴ ἐπιτυχία γιὰ τὴ θεραπεία τῶν συνεπειῶν τῆς ἀποπληξίας ἀπὸ θρόμβο αἵματος στὸν ἐγκέφαλο, καθὼς καὶ γιὰ ν' ἀποφεύγεται δεύτερη προσβολὴ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Ἕνα τρομερὸ παιδί!...

Ηταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου ἡ Μαίρη Ν., ὅταν ἔχασε τὰ λογικά της!

Οἱ νοσοκόμες, ποὺ ἐξετάσθηκαν ἀργότερα, ἀφηγήθηκαν τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τους, τὴν τραγικὴ ἐκείνη σκηνή: Τῆς εἶχαν παρουσιάσει τὸ παιδί της. Ζητοῦσε ἐπίμονα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ εἶχε φέρει στὸν κόσμο, νὰ τὸ δῆ. Κι' ἐκεῖνες, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ βλέπουν ν' ἀγωνιᾶ, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς τὸ παρουσιάσουν... Ἦταν τὸ παιδί της!... Θὰ τὸ ἔβλεπε μὲ τὴ στοργὴ καὶ τὰ μάτια τῆς μάννας! Ἡ πιὸ θαρραλέα ἀπὸ τὶς ἀδελφές, θὰ τῆς τὸ πήγαινε. Χρειάσθηκε μεγάλο ἡρωϊσμὸ γιὰ νὰ τὸ κρατήση στὰ χέρια της, νὰ σφίξη τὴν καρδιά της καὶ νὰ κατανικήση τὸ αἴσθημα τῆς φρίκης... Ἦταν, ἀλήθεια, τρομακτικὸ αὐτὸ τὸ παιδί. Μιὰ μικρογραφία ἑνὸς τέρατος. Ἔμοιαζε περισσότερο μὲ κάτοικο τοῦ... Ἄρη, παρὰ μὲ ἄνθρωπο. Εἶχε ἕνα κεφάλι ὅσο σχεδὸν ἦταν τὸ μπόϊ του καὶ κάτι φοβερὰ καὶ σκληρὰ μεγάλα μάτια. Τὰ χέρια του καὶ τ' αὐτιά του ἦταν τεράστια!...

Ὁ γιατρὸς κι' οἱ νοσοκόμες, μόλις τὸ εἶδαν, κούνησαν τὸ κεφάλι τους.

— Τὸ δυστυχισμένο! εἶπαν. Αὐτὸ πλήρωσε τὶς ἁμαρτίες τῶν γονέων του!...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό, θὰ εἶχε τὴν «ὠχρὴ σπειροχαίτη». Καὶ τὸ παιδὶ ἔφερε ὅλα τὰ ἀνατριχιαστικὰ στίγματα τῆς ἀρρώστειας, ποὺ δὲν εἶχε ἀποτελεσματικὰ καταπολεμηθῆ...

Τώρα ζητοῦσε νὰ τὸ δῆ ἡ μητέρα του, νὰ τ' ἀγκαλιάση μὲ στοργή, νὰ τὸ φιλήση, νὰ τὸ θηλάση!

Τί εἶχε τραβήξει, ἀλήθεια, γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Σ' ὅλες τὶς νοσοκόμες εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορία της, τὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα τῆς ἀγάπης της. Ἦταν ἀπερίγραπτο μαρτύριο ἡ ζωή της. Καὶ τί δὲν εἶχε κάνει γιὰ νὰ παντρευθῆ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει! Οἱ δικοί της, δὲν τὸν ἤθελαν. Τὸν θεωροῦσαν βάναυσο, ἀπότομο, πρωτόγονο. Νόμιζαν ὅτι μαζί του θὰ γινόταν δυστυχισμένη. Ἴσως διαισθανόντουσαν τί θὰ τραβοῦσε τὸ κορίτσι τους.

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς φόβιζε περισσότερο, ἦταν ὁ ἐλεεινὸς χαρακτήρας του. Ὅταν θύμωνε, νόμιζε κανείς, ὅτι τρελλαινόταν! Μποροῦσε νὰ σκοτώση ἄνθρωπο καὶ νὰ μὴ τὸ καταλάβη. Ὡστόσο ἡ Μαίρη Ν. τὸν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα. Τί τοῦ εἶχε ζηλέψει; Ὁ ἔρως ὅμως εἶναι τυφλός... Μήπως δὲν εἶναι γνωστό, ὅτι δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴ λογική; Ἔτσι ἡ Μαίρη ἦταν ξετρελλαμένη μὲ τὸν ἀγαπημένο της. Κι' ἐπειδὴ οἱ δικοί της δὲν ἤθελαν νὰ συγκατατεθοῦν γιὰ τὸ γάμο τους, ἡ νέα ἀποφάσισε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ ν' ἀκούση τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της.

Δίχως, λοιπόν, νὰ πολυεξετάση τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, δέχθηκε νὰ γίνη γυναῖκα του. Μά, ἀπὸ τὶς πρῶτες κιόλας μέρες, παρατήρησε, ὅτι μερικὲς ὧρες, ὁ ἄνδρας της δὲν ἦταν στὰ καλά του! Θύμωνε γιὰ τὸ τίποτε, ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του, τὴν βασάνιζε! Ὕστερα συνερχόταν, δὲν θυμόταν τί εἶχε κάνει, γινόταν πάλι τρυφερὸς μαζί της κι' ἔδειχνε, ὅτι τὴ λάτρευε...

Ἡ Μαίρη τοῦ συγχωροῦσε πρόθυμα αὐτὲς τὶς τρέλλες του. Ξεχνοῦσε τὰ πάντα καὶ τοῦ φερόταν, σὰν νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτα. Μὰ οἱ σκηνὲς αὐτὲς γινόντουσαν πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι. Ἡ νέα ἄρχισε νὰ σκέπτεται ποῦ θὰ πήγαινε αὐτὴ ἡ κατάστασι... Θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη σ' αὐτὲς τὶς φοβερὲς σκηνές; Κι' ἔπειτα, ἂν ἔφευγε ἀπὸ κοντά του, θὰ μποροῦσε νὰ ζήση; Ὄχι. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη οὔτε μιὰ στιγμὴ μακρυά του. Τὸν ἀγαποῦσε τρελλά, παράφορα. Ἔτσι ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της. Σκέφθηκε ἀκόμη, ὅτι, ἂν τοῦ χάριζε ἕνα παιδί, ἴσως αὐτὸ νὰ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη ἀπέναντί της...

Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ὑπέφερε τὴν μαρτυρικὴ συζυγικὴ ζωή της. Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔνοιωσε μέσα της τὸ πρῶτο σκίρτημα τῆς νέας ζωῆς, νόμισε ὅτι τῆς χάρισαν τὸν Παράδεισο! Μὲ πόση χαρὰ ἑτοίμασε τὰ φορεματάκια τοῦ παιδιοῦ της! Τί ὄμορφα κεντήματα τοὺς ἔφτιαξε!... Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος φαινόταν, ὅτι εἶχε ἀλλάξει ἀπέναντί της... Ἀπέφευγε νὰ τῆς φέρεται ἄσχημα κι' ὅταν νεύριαζε, ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴ τῆς φερθῆ βάναυσα!...

Ἔτσι ἦρθε κι' ἡ μέρα ποὺ τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι καὶ τὴ μετέφεραν στὸ Μαιευτήριο. Δυσκολεύτηκε ὅμως στὸν τοκετό. Τὸ παιδὶ τῆς τὸ πῆραν μὲ καισαρικὴ τομή! Κι' ἀλήθεια, τέτοιο παιδὶ ποὺ ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ ἔρθη στὸν κόσμο κανονικά...

Ὅταν, τέλος, συνῆλθε καὶ μποροῦσε νὰ δῆ τὸ παιδί της, ζήτησε νὰ τῆς τὸ πᾶνε κοντά της. Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ ἦταν ἡ σωτηρία της. Θὰ ἔκανε τὸν ἄνδρα της νὰ τὴν ἀγαπήση, ὅπως αὐτὴ τὸν λάτρευε! Εἶχε τόσο βασανιστῆ γιὰ νὰ τὸ φέρη στὸν κόσμο. Μὰ τί σημασία εἶχαν οἱ πόνοι μπροστὰ στὴν εὐτυχία της;...

Μόλις, ὅμως, τὸ πῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ κύτταξε, ἔγινε κατάχλωμη! Δὲν πίστευε στὰ μάτια της!

— Αὐτό!... Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί μου; μπόρεσε νὰ ρωτήση.

Ὕστερα ξέσπασε σ' ἕνα ἄγριο γέλιο. Ἕνα γέλιο ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο... Ἡ δυστυχισμένη εἶχε τρελλαθῆ! Καὶ μὲ κλάμματα οἱ νοσοκόμες τὴν παρέδωσαν στὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ Ψυχιατρεῖο!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ἡ Ἄννα - Μαρία Φερέρο καὶ ὁ Βιττόριο Γκάσμαν ἀναβάλλουν συνεχῶς τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου τους, ἀλλὰ δὲν χωρίζουν οὔτε στιγμή. Ἀκόμη καὶ τὴν ἐργασία τους τὴν ἔχουν ρυθμίσει κατὰ τρόπον ποὺ νὰ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ παραμένουν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Οἱ δυὸ καλλιτέχνες παίζουν τώρα σ' ἕνα θέατρο τοῦ Τουρίνου τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Δουμᾶ «Κήν». Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ καλλιτέχνες σὲ μιὰ σκηνή, στὴν ὁποία ὑποδύονται τὸν Ὀθέλλο καὶ τὴν Ὀφηλία. Τὸ ζευγάρι πρόκειται ἀκολούθως ν' ἀνεβάση στὸ ἴδιο θέατρο τὸν «Οἰδίποδα τύραννον» τοῦ Σοφοκλῆ.

2 Τὰ ἀγρίμια αὐτὰ ποὺ ζοῦν στὰ βουνὰ τῆς Β. Ἰταλίας εἶναι ἕνα σπάνιο εἶδος ἀγριοκάτσικων, ποὺ κυνηγοῦσε μὲ πάθος ὁ ἄλλοτε βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἐμμανουήλ. Ἐπειδὴ τὸ εἶδος κινδύνευε νὰ ἐξαφανισθῆ, ἀπηγορεύθη τὸ κυνήγι σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχή, ὅπου ζοῦσαν τὰ ἀγριοκάτσικα αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἀπομείνει παρὰ μερικὲς ἑκατοντάδες. Γιὰ νὰ μπορέση κανεὶς νὰ τὰ κυνηγήση τώρα, χρειάζεται εἰδικὴ ἄδεια, ποὺ στοιχίζει περίπου 500.000 λιρέττες.

3 Ἡ Βαλερία Πάτσι Σίσπι, μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα 17 χρόνων, εἶναι σήμερα ἡ πιὸ νεαρὰ ἀεροπόρος τῆς Ἰταλίας, ἴσως δὲ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἡ Βαλερία πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ πιλότου τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, ὕστερα ἀπὸ συνεχῆ πτῆσι 14 ὡρῶν μαζὶ μὲ τὸν δάσκαλό της Μάσσιμο Γκερρίνι.

4 Στὴ Ζυρίχη ἐτέλεσε πρὸ ἡμερῶν τοὺς γάμους του, ὁ Ἑλβετὸς «ἄσσος» ποδηλάτης Οὐγκο Κομπλὲ μ' ἕνα ὡραιότατο μαννεκὲν τῆς ἐλβετικῆς πρωτευούσης, τὴν Σόνια Μπύελ. Οἱ νεόνυμφοι ἀνέβαλαν γιὰ μερικὲς μέρες τὸ γαμήλιο ταξίδι τους στὴν Ἱσπανία καὶ τὴν Ἰταλία καὶ πέρασαν τὶς γιορτὲς στὸ κομψὸ σπιτάκι τους στὰ περίχωρα τῆς Ζυρίχης, ὅπου κατόπιν θὰ ἐγκαταστασταθοῦν.

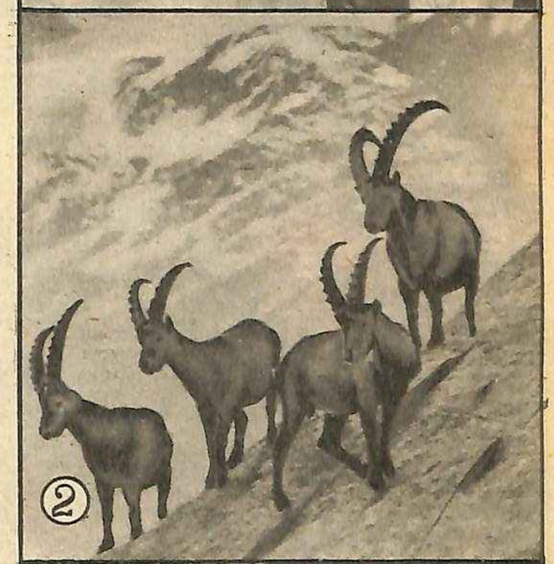

ΕΞΩ ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας ἔγινε τὸ κακό. Ἐκεῖ στασίασε τὸ τσοῦρμο τῆς «Φωτεινῆς» κι' ἂν δὲν πρόφταινε ὁ καπετὰν Μαρῖνος νὰ βγῆ ἀπ' τὴν καμπίνα του μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, θὰ τὸν εἶχαν δέσει καὶ θ' ἄλλαζαν πορεία γιὰ καμμιὰ ἔρημη ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ «Φωτεινὴ» ἦταν ἕνα μικρὸ καράβι, ποὺ φόρτωνε κρασιὰ ἀπὸ τὴν Κύμη καὶ τὴν Κρήτη καὶ τὰ πήγαινε στὴ Μασσαλία. Ἦταν παληό, ἐγγλέζικο σκαρί, ποὺ δούλευε μονάχα στὴν ἀκτοπλοΐα. Μά, τώρα ὁ καπετὰν Μαρῖνος ξεθάρρεψε μὲ τὰ κρασιὰ κι' ἔκανε πιὸ μακρυνὰ ταξίδια. Τὰ ναῦλα, ὅμως, ἤτανε μικρά, τὰ ταξίδια λίγα, κι' ὁ καπετάνιος λιγάκι τρελλός.

—Ἂν θέλετε νὰ δουλέψετε μ' αὐτὰ ποὺ σᾶς δίνω — τοὺς εἶχε πῆ — πάει καλά, ἀλλοιῶς ἀδειᾶστε μου τὴ γωνιά! Θὰ βρῶ ἄλλους.

Ὁ καπετὰν Μαρῖνος εἶχε κι' ἄλλη μιὰ αἰτία, ποὺ ναύλωνε διαρκῶς τὸ καράβι του γιὰ τὴ Μασσαλία. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ σπουδαιότερη. Σ' ἕνα στενοσόκακο τοῦ λιμανιοῦ καθόταν ἡ Κλωντίν, μιὰ κοινή, συνηθισμένη ὀμορφιά. Εἶχε, ὅμως, καὶ δυὸ μάτια τσαχπίνικα, ποὖχαν σκλαβώσει εἴκοσι χρόνια τώρα τὸν καπετὰν Μαρῖνο, αὐτὸν τὸν ψηλὸ καὶ γεροδεμένο ἄντρα, μὲ τὸ παχύ, στριμμένο μουστάκι.

Κάποιο μυστικὸ τοὺς ἕνωνε: ἡ ἀγάπη τῆς ἴδιας γυναίκας...

Ξαναζῆ τὸ παρελθὸν

Καὶ τί δὲν τοῦ κόστιζε τοῦ καπετὰν Μαρίνου, αὐτὴ ἡ Κλωντίν! Ἐξ αἰτίας της εἶχε νὰ πατήση εἴκοσι χρόνια, τώρα, τὸ πόδι στὸ νησί του ἀπὸ ντροπή, γιατὶ ἀθέτησε τὸ λόγο ποὖχε δώσει στὴ Μαλαματιανὴ καὶ στοὺς γονεῖς της!

Δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ οὔτε στὸν Πειραιᾶ μήπως συναντήση κανένα πατριώτη του. Γι' αὐτὸ προτιμοῦσε νὰ φορτώνη ἀπὸ ἄλλα λιμάνια.

Σαράντα ἦταν πιὰ ἡ Κλωντὶν κι' αὐτὸς εἶχε λίγα χρόνια παραπάνω. Ἐκείνη εἶχε σχεδὸν γεράσει ἀπὸ τὸ πιοτὸ κι' ἀπὸ τὰ ξενύχτια, μὰ ὁ καπετὰν Μαρῖνος τὴν εἶχε συνηθίσει πιά.

Οὔτε ἤξερε, οὔτε μάθαινε νέα γιὰ τὴ Μαλαματιανή, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι πληροφορίες ποὺ τοὖχε δώσει, μ' ἕνα της γράμμα, ἡ ἀδελφή του, γιὰ μιὰ ἐπιταγή, ποὺ πρόσθεσε ἐκεῖνος, στὴν προῖκα της. Τοὔγραφε τότε, πὼς ἡ Μαλαματιανὴ εἶχε πέσει βαρειὰ ἄρρωστη κι' ὅτι παρὰ λίγο νὰ πεθάνη. Τὰ παλληκάρια τοῦ νησιοῦ τὴν περιφρονοῦσαν. Κανεὶς δὲν θὰ τὴ ζητοῦσε πιὰ γιὰ γυναῖκα του. Τοὔγραφε, ὅμως, καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀναστενάξη βαθειά: Πὼς ὅσα χρόνια κι' ἂν περνοῦσαν, μόνον αὐτὸν θ' ἀγαποῦσε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της...

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὄχε λάβει στὴ Μασσαλία κι' ἔκανε δυὸ νύχτες ὁ καπετὰν Μαρῖνος νὰ ξαναδῆ τὴν Κλωντίν. Μὰ ἡ Μαρσεγιέζα τὸν ξετρύπωσε καὶ τὸν τύλιξε πάλι μὲ τὰ μάγια της.

Εἴκοσι χρόνια! Πόσα λεφτὰ εἶχε κερδίσει στὸ μεταξὺ ὁ καπετὰν Μαρῖνος! Μὰ τοῦ τἄτρωγε ἡ Κλωντὶν καὶ καλὰ ποὺ ἄντεχε τὸ γέρικο καράβι του, ἡ «Φωτεινή» καὶ τὸν ἔβγαζε ἀσπροπρόσωπο. Ἔτσι, ὁ καπετὰν Μαρῖνος ξεθύμαινε στὸ τσοῦρμο, στοὺς δέκα φουκαράδες, ποὺ τοὺς εἶχε μαζέψει, ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες, ἀνέργους ἀπὸ τοὺς καφενέδες τοῦ Πειραιᾶ. Γι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, γιὰ νὰ βγάζη τὰ λοῦσα τῆς Κλωντίν.

Τὸ τσοῦρμο ὅμως βρῆκε τὴν εὐκαιρία, ὅταν μιὰ δυνατὴ θαλασσοταραχὴ τοὺς ἔκανε νὰ χοροπηδᾶνε, δυὸ μέρες τώρα, ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ σήκωσε κεφάλι. Εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν δέσουν τὸν καπετάνιο, καὶ νὰ πάρουν τὸ καράβι. Ἔτσι εἶχαν συμφωνήσει, μὰ τοὺς πρόδωσε ὁ Πέτρος, ὁ πιστός του τιμονιέρης καὶ τὸ σχέδιο ἀπέτυχε.

—Στὶς θέσεις σας! τοὺς φώναξε ὁ καπετὰν Μαρῖνος. Κι' ὅταν ἀράξουμε, νὰ ξεμπαρκάρετε ὅλοι σας. Σᾶς διώχνω μὲ τὸ καλό, γιατὶ ἂν φέρετε ἀντίρρησι θὰ σᾶς παραδώσω στὴν ἀστυνομία τοῦ λιμανιοῦ!...

Ἔτσι κι' ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ καλμάρησε ὁ καιρὸς καὶ τοὺς παράλαβε ἡ πιλοτίνα νὰ τοὺς μπάση στὸ λιμάνι.

Ὡς τὸ μεσημέρι δὲν εἶχε μείνει πάνω στὴ «Φωτεινὴ» παρὰ μονάχα ὁ Πέτρος, ὁ τιμονιέρης του.

—Καὶ τώρα, καπετάνιε, τί θὰ κάνουμε; τὸν ρώτησε.

—Τὸ μοναστήρι νἆναι καλά! Θὰ σοῦ βρῶ ὅσους θέλεις τεμπέληδες!...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἡ πιάτσα τῆς Μασσαλίας εἶχε πολλοὺς ναυτικοὺς ἀνέργους. Μὰ ὁ καπετὰν Μαρῖνος ἔπρεπε νὰ προλάβη, πρὶν προφτάσουν αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἀπόλυσε νὰ τοῦ χαλάσουν τὴ δουλειά.

Ἔδωσε ὁδηγίες στὸν Πέτρο νὰ μὴν ἀφήση κανένα ν' ἀνεβῆ στὸ καράβι, ἂν δὲν ἔφερνε σημείωμα δικό του, καὶ κατέβηκε, πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο νὰ πῆ πὼς τὸ ξεφόρτωμα θ' ἄρχιζε τ' ἀπόγευμα κι' ἔπειτα πῆγε σ' ἕνα ἑλληνικὸ καφενεῖο, ποὺ ἤξερε πὼς θαύρισκε ἀνθρώπους γιὰ πλήρωμα. Βρῆκε δέκα καλούς, κατὰ τὴν γνώμη του, καὶ τοὺς ἔστειλε ἕναν-ἕναν στὸ καράβι του μὲ σημείωμα, στὸν Πέτρο.

Ἤπιε ἕναν καφὲ βιαστικὰ κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴν Κλωντίν. Ἐκεῖ, ἄλλη φουρτούνα τὸν περίμενε στὸ σπίτι της. Ἡ Κλωντίν, ὁ σκόπελος αὐτὸς τῆς ζωῆς του, εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Τὴ βρήκανε πεσμένη πλάϊ σ' ἕνα πεζοδρόμιο, μὲ τὸ κεφάλι ἀνοιγμένο...

Μάζεψε ὅ,τι εἶχε δικό του μέσα σ' ἕνα σάκκο καὶ γύρισε στὸ καράβι του. Ἦταν τόσο ἐξαντλημένος ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ τοὖρθαν ἔτσι μαζεμένα, ὥστε ἀνάθεσε στὸν Πέτρο νὰ φροντίση γιὰ τὸ ξεφόρτωμα καὶ γιὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ νέου φορτίου.

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα, σὰν εἶχαν πιὰ ξεμακρύνει, τριάντα μίλια ἀπὸ τὸ λιμάνι, κάλεσε ὁ καπετὰν Μαρῖνος τὸ νέο πλήρωμα νὰ κάνη γνωριμιὰ μαζί του. Ἕναν-ἕναν τὸν κατάγραφε στὸ βιβλίο καὶ τοῦ ἔλεγε καμμιὰ κουβέντα, ἀνάλογη μὲ τὴν ἡλικία καὶ τὰ χρόνια τῆς δουλειᾶς του. Τελευταῖος ἔμενε ἕνα παλληκάρι ψηλό, ὄμορφο, ποὺ δὲ θἆταν παραπάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνων.

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι σύ;

—Ἀπὸ τὴ Σκόπελο, καπετάνιε.

—Καὶ τί γυρεύεις ἐδῶ; φώναξε, ἀκούοντας τ' ὄνομα τοῦ νησιοῦ του.

Μὰ σὲ λίγο χαμηλώνοντας τὰ μάτια, ξαναρώτησε:

—Ποιανοῦ γυιὸς εἶσαι ἐσύ;

—Τοῦ Γιώργη τοῦ Ἀγάθου.

Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ, μὰ στὸ νησί του δὲν ὑπῆρχε κανένας Ἀγάθος.

—Δὲν εἶναι Σκοπελίτης ὁ πατέρας σου;

—Ὄχι, καπετάνιε. Ἦταν Σκυριανός, μὰ ἡ μάνα μου εἶναι Σκοπελίτισσα.

—Γιατί... δὲν ζῆ ὁ πατέρας σου;

—Ὄχι, καπετάνιε... Πέθανε δυὸ χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του καὶ μ' ἄφησε ὀρφανό...

—Πῶς τὴ λένε τὴ μάνα σου;

—Μαλαματιανὴ Γόντζικα...

—Πῶς;... Φευγᾶτε ὅλοι ἀπὸ δῶ, ἐσεῖς! Ἐσύ, μεῖνε!...

Ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ καπετάνιος κι' ὁ νέος, κυττάχθηκαν καλά. Κάποιο μυστικὸ τοὺς ἕνωνε: ἡ ἀγάπη τῆς ἴδιας γυναίκας!

—Καπετάνιε, τόλμησε τότε νὰ πῆ ὁ νέος, ἂν εἶσαι σὺ ὁ καπετὰν Μαρῖνος ὁ Σκοπελίτης, ἔχω ἀκούσει πολλὰ καλὰ λόγια ἀπὸ τὴ μάνα μου γιὰ σένα. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου, ὅπως μοῦ εἶπαν κάτι συγγενεῖς, ἡ μάνα μου δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ χήρευε. Τοῦ λόγου σου θὰ ξέρης καλύτερα τὴν αἰτία... Ὑπόφερε, ὅμως, πολὺ ἡ μάνα μου... Μὰ δὲν ξαναπαντρεύτηκε...

Ὁ καπετὰν Μαρῖνος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ νέο.

—Καλά, πήγαινε, θὰ τὰ ξαναποῦμε, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ μείνη μόνος, νὰ συνέλθη ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο χτύπημα.

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος ἄρχισε νὰ κλαίη πικρὰ καὶ μπροστὰ στὰ βουρκωμένα μάτια του ἔβλεπε τὴν παιδούλα τῶν δεκάξη χρόνων, ποὺ τὸν ἀγκάλιαζε σφιχτὰ πρὶν τὸν ἀποχωρισθῆ τοῦ ἔλεγε:

—Μὴν ἀργήσης!...

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά, μὰ νά, ποὺ τώρα τοὔστελνε τὸ μήνυμά της: ἡ Μαλαματιανὴ τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη, κι' ἂς φέρθηκε αὐτὸς ἄσχημα ἀπέναντί της. Μποροῦσε ἄραγε νὰ ξαναζωντανέψη μέσα του μιὰ τέτοια δυνατὴ ἀγάπη; Γιατί ὄχι; Τίποτα δὲν τὸν ἔδενε πιά, τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθὸν εἶχε σβύσει μὲ τὸ θάνατο τῆς Κλωντίν, κι' ἡ ζωή του θὰ ξανάρχιζε, ἔτσι ὅπως ἔπρεπε νἄχε ἀρχίσει τότε, πρὶν εἴκοσι χρόνια, μὲ τὴ Μαλαματιανὴ γυναῖκα του.

Σκούπισε τὰ δάκρυά του, βούτηξε τὸ κεφάλι του σ' ἕνα βαρέλι μὲ νερὸ νὰ δροσιστῆ καὶ βγῆκε στὸ κατάστρωμα.

Χαμογελοῦσε! Κι' ὅλα τοῦ χαμογελοῦσαν, ὁ τιμονιέρης, τὸ πλήρωμα, ὁ οὐρανός, κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ σκληρὴ καὶ ὕπουλη θάλασσα. Χαμογελοῦσε γιατὶ συλλογιζόταν πὼς θὰ παντρευόταν σὲ λίγο τὴ Μαλαματιανή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο ΒΡΑΔΥΓΛΩΣΣΟΣ

— Γλυ... γλυκειά μου... πε... πές μου πὼς εἶμαι ὁ πρῶ... πρῶτος ποὺ σοῦ λε... λέω... πώς... πὼς σ' ἀγαπῶ.

— Ναί, χρυσέ μου. Εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ τὸ λές... ἔτσι!

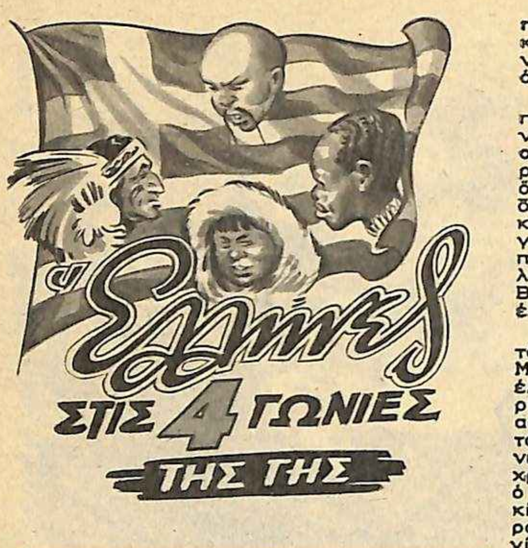

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Γερμανία ὑπῆρξαν κέντρα ἑλληνικῆς ἀκμῆς μεταξὺ 12ου καὶ ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνος, ἀλλὰ δὲν τράβηξαν μεγάλα μεταναστευτικὰ ρεύματα, ὅπως ἡ Ἰταλία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ρουμανία.

Ὅταν τὸ Βυζάντιο ἀνέκτησε τὴν παντοδυναμία του, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάρρευσι τῆς ρωμαιοκρατίας, ἡ Βιέννη ἦταν ἤδη ἕνα σπουδαῖο οἰκονομικὸ καὶ ἐμπορικὸ κέντρο τῆς Εὐρώπης. Ἐμπορευόμενοι Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Θράκης, τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας φέρονται ἐγκατεστημένοι στὴ Βιέννη κατὰ τὸ 1150, ὄχι ὅμως σὲ μεγάλο ἀριθμό. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔπαιζαν σημαντικὸ ρόλο στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξι τοῦ τόπου καὶ εἶνε οἱ πρῶτοι ποὺ καλλιέργησαν τὶς ἐμπορικὲς σχέσεις μὲ τὸ Βυζάντιο.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἔφθασαν καὶ στὴ Γερμανία οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, — ἐλάχιστοι— οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν κατώρθωσαν νὰ παίξουν σημαντικὸ ρόλο στὸν οἰκονομικὸ καὶ πνευματικὸ τομέα.

Ἕνα μικρὸ ἑλληνικὸ μεταναστευτικὸ ρεῦμα πρὸς τὴ Γερμανία σημειώθηκε μετὰ τὴν Ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε δημιουργήθηκαν καὶ οἱ πρῶτοι συγκροτημένοι ἑλληνικοὶ πυρῆνες, γύρω στοὺς ὁποίους συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὸ 1690 καὶ κατόπιν ἀρκετὲς ἑκατοντάδες Ἑλλήνων, ἰδίως ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Μακεδονία, ἡ ὁποία ἔδινε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν τόνο τῆς ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς κινήσεως στὸ ἐξωτερικό.

Οἱ ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος συμπίπτουν μὲ τὴν ἔξοδο πολλῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Εἶναι οἱ ἀνήσυχοι καὶ γεμᾶτοι ζωτικότητα ἄνθρωποι ποὺ κατορθώνουν σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα νὰ δημιουργήσουν στὰ κυριώτερα κέντρα πυρῆνες μεγάλης οἰκονομικῆς δραστηριότητος.

Ἡ κοινότης τῆς Βιέννης—τῆς ὁποίας σώζονται ἀκόμη ὡς τὶς ἡμέρες μας τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα — συγκροτήθηκε εὐθὺς μετὰ τὴ συνθήκη τοῦ Κάρλοβιτς (1699). Τὸ 1723 ἀπέκτησε καὶ τὴν ἐκκλησία της, ἡ ὁποία στεγάσθηκε στὸ ἀρχοντικὸ μέγαρο τοῦ Κωνσταντινουπολίτη Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ «ἐξ Ἀπορρήτων».

Λίγα χρόνια ἀργότερα ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τῆς Βιέννης διχάστηκε, ἀπέκτησε δὲ δύο ναοὺς—τῆς «Ἁγίας Τριάδος» καὶ τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου»—στοὺς ὁποίους ἐκκλησιάζονταν οἱ διϊστάμενες μερίδες. Κατὰ τὸ 1776 ὁ τότε πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας στὴ Βιέννη Ι. Μαυρογένης κατώρθωσε νὰ συμφιλιώση τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο καὶ νὰ ἐξασφαλίση ὑπὲρ αὐτοῦ σημαντικὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα ἐπέτρεψαν στοὺς Ἕλληνες νὰ ἀναπτύξουν περισσότερο τὴ δραστηριότητά τους.

Στὸ μεταξὺ κατέφθαναν διαρκῶς στὴ Βιέννη νέοι Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Ἤπειρο, τὴ Μακεδονία καὶ τὴ Θεσσαλία, καὶ κατὰ τὸ 1800 ὁ ἀριθμός τους ἔφθανε τὶς 4.000 περίπου. Οἱ περισσότεροι ἐμπορεύονταν καὶ εἶχαν ἀποικίσει μιὰ ὁλόκληρη κεντρικὴ συνοικία, τὴν «Φλαϊσμάρκτ», ὅπου σώζεται ἀκόμη ὁ ἑλληνικὸς τόνος, μὲ τὴν «Ἑλληνικὴ Ταβέρνα», τὴν «Ὁδὸ Ἑλλήνων» καὶ τὶς δυὸ ἐκκλησίες.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνεδείχθησαν σὲ σημαίνουσες προσωπικότητες, μερικοὶ δὲ τιμήθηκαν καὶ μὲ τίτλους εὐγενείας, ὅπως ὁ βαρῶνος Κίμων Σίνας, ὁ βαρῶνος Βέλιος καὶ ὁ βαρῶνος Δούμπας.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ λίγο κατόπιν, τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο τῆς Βιέννης ὑπέστη ἀγρίους διωγμούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ξεκληρισθῆ ἢ νὰ ἐκγερμανισθῆ. Ἂς σημειωθῆ ὅτι ἡ ἀκμὴ τῶν Ἑλλήνων τῆς Αὐστρίας δὲν ἦταν μόνο οἰκονομική. Ἀνεδείχθηκαν καὶ σημαίνοντες πνευματικοὶ παράγοντες καὶ εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ τυπογραφεῖο τῆς Βιέννης λειτουργοῦσε ἀπὸ τὸ 1790—τοῦ Γεωργίου Βενδόττη—τυπώθηκαν δὲ σ' αὐτὸ πολλὰ ἑλληνικὰ βιβλία.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχὴ ἱδρύθηκε καὶ τὸ τυπογραφεῖο τῶν ἀδελφῶν Πουλίων Μαρκιδῶν, ὅπου τυπωνόταν καὶ ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ἐφημερίς, ἡ ἱστορικὴ «Ἐφημερίς», ἕνας ἀπὸ τοὺς συντάκτας τῆς ὁποίας ἦταν καὶ ὁ Ρήγας Φερραῖος. Τὸν κύριο τόνο τῆς πνευματικῆς ἀκμῆς τῶν Ἑλλήνων τῆς Βιέννης ἔδωσαν κατὰ τὴν μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐποχὴ ὁ Ἄνθιμος Γαζῆς, ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης, ὁ Κων. Κοκκινάκης, ὁ Γεωργ. Ζαβίρας, ὁ Σιατιστεύς, ὁ Μιχαὴλ Παπαγεωργίου—μαθητὴς τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως—καὶ ἄλλοι.

Ἡ παρουσία τόσων χιλιάδων Ἑλλήνων στὴ Βιέννη εἶχε δημιουργήσει ζήτημα Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ἡ λειτουργία τοῦ ὁποίου δὲν ἦταν εὔκολη, λόγω τῶν αὐστηροτάτων αὐστριακῶν νόμων. Τὸ πρῶτο σχολεῖο λειτουργοῦσε ἀπὸ τὸ 1760, ἀνεπίσημα ὅμως, χωρὶς ἀναγνώρισι ἐκ μέρους τῶν κρατικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν.

Μόλις τὸ 1804 ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος ὁ Β΄ ὑπέγραφε διάταγμα ποὺ ἐπέτρεπε τὴν ἵδρυσι ἐπισήμου ἑλληνικοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ βρισκόταν ὑπὸ τὸν ἔλεγχο Αὐστριακοῦ ἐφόρου.

Ἡ συστηματικὴ κίνησις τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὴ Γερμανία χρονολογεῖται ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος. Μεταξὺ τοῦ 1700 καὶ 1740 συνεκεντρώθησαν στὴ Λειψία ἀρκετοὶ Ἕλληνες ἐμπορευόμενοι ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τὴν Ἤπειρο. Ἡ ἐπίσημη ὀργάνωσις τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς μεγάλης αὐτῆς γερμανικῆς ἐμπορικῆς πόλεως ἔγινε τὸ 1743 ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτη Θεόκλητο Πολυειδῆ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὶς βάσεις τῆς συντεχνίας τῶν Μακεδόνων γουνεμπόρων. Γύρω στοὺς γουνεμπόρους συγκεντρώθηκαν κατὰ τὰ ἑπόμενα 20—30 χρόνια καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι πῆραν στὰ χέρια τους τὸ κύριο μέρος τῆς ἐμπορικῆς καὶ οἰκονομικῆς κινήσεως τῆς πόλεως. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ὁλόκληρη ἡ γερμανικὴ βιομηχανία ἀντιμετώπισε δεινὴ κρίσι ὅταν τὸ 1788 οἱ Ἕλληνες ἔμποροι διέκοψαν τὴν εἰσαγωγὴ προϊόντων ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, λόγω τοῦ ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ ἑλληνικὴ κοινότης τῆς Λειψίας ἰσχυροποιήθηκε μὲ τὴν ἐγκατάστασι ὄχι μόνον πολλῶν νέων ἐμπόρων, ἀλλὰ καὶ ἑκατοντάδων Ἑλλήνων φοιτητῶν, οἱ ὁποῖοι σπούδαζαν στὸ ἱστορικὸ πανεπιστήμιο τῆς πόλεως.

Ἀνάλογη ἑλληνικὴ κίνησι παρουσίαζε καὶ τὸ Μόναχο κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος (1750). Κατὰ τὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 1800 καὶ μέχρι τῶν πρώτων μετὰ τὴν ἐπανάστασι χρόνων, τὸ Μόναχο ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα ἑλληνικῆς δραστηριότητος χάρις κυρίως στὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ φιλέλληνος Βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ Α΄, ὁ ὁποῖος εἶχε θέσει ὑπὸ τὴν προστασία του κάθε ἑλληνικὴ ἐκδήλωσι. Ὁ Λουδοβῖκος, μετὰ τὴν Ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου ἀνέλαβε τὴν ἐκπαίδευσι 40 Ἑλληνοπαίδων στὶς ἀνώτερες Σχολὲς τοῦ Μονάχου, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ ἦσαν παιδιὰ ἀγωνιστῶν. Γιὰ τὴ στέγασι τῶν παιδιῶν αὐτῶν διετέθη καὶ ἰδιαίτερο οἴκημα, ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο «Ἑλληνικὴ Σχολή».

Χάρις στὶς ὑποτροφίες αὐτές, πολλοὶ Ἕλληνες ἀπέκτησαν σπουδαία ἐπιστημονικὴ μόρφωσι καὶ χρησιμοποιήθηκαν ὡς πυρῆνες τῆς ἐκπαιδευτικῆς ὀργανώσεως στὸ νεοσύστατο Ἑλληνικὸ Κράτος. Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια πέθαναν μερικὰ παιδιὰ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνθέξουν στὸ ψυχρὸ καὶ ὑγρὸ κλίμα τοῦ Μονάχου, ὁ Καποδίστριας ἐπρότεινε στὸ Λουδοβῖκο νὰ μεταφερθῆ ἡ «Ἑλληνικὴ Σχολή» στὶς Σπέτσες καὶ νὰ λειτουργήση ὑπὸ Βαυαροὺς καθηγητάς. Ὁ Λουδοβῖκος δὲν ἔφερε ἀντίρρησι κατ' ἀρχήν, ἀλλὰ τὸ σχέδιο ματαιώθηκε λόγω τῆς δολοφονίας τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ὁ ὁδηγός ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Πῶς θὰ δεχθῆτε μιὰ ἐξομολόγησι

Πῶς θὰ δεχθῆτε μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι; Ὄχι, βέβαια, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου ποὺ θὰ σᾶς τὴν κάμη...

Μερικὲς νέες αἰσθάνονται μιὰ ἔμφυτη δειλία, ποὺ τὶς κάνει νὰ μὴν μποροῦν νὰ ποῦν «ὄχι». Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἐξομολόγησι ποὺ τοὺς κάνουν, δὲν βρίσκει καμμιὰ ἀπήχησι στὴν καρδιά τους, τὴν δέχονται. Δὲν λένε «ναί». Ἀλλ' οὔτε καὶ «ὄχι». Σκύβουν τὸ κεφάλι σὰν μπροστὰ σὲ κάτι τὸ μοιραῖο καὶ τὸ ἀναπόφευκτο καὶ ἀφίνουν τὰ πράγματα νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους. Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, θὰ ποῦν ἕνα «ναί» ἢ ἕνα «ὄχι». Γιὰ τὴ στιγμή, εἶναι ἀνίκανες νὰ τὸ κάμουν.

Ἄλλες ἀκοῦνε μὲ μεγάλη προθυμία τὶς ἐξομολογήσεις ποὺ τοὺς γίνονται καὶ δὲν λένε ποτὲ «ὄχι». Τὸ πρόγραμμά τους εἶναι νὰ μὴν ἀπελπίζουν κανένα. Δοκιμάζουν, πειραματίζονται, συγκρίνουν καί, πρὸ παντός, ἀποχτοῦν πολὺ μεγάλη πεῖρα, τόσο μεγάλη πού, στὸ τέλος, εἶναι ἀνίκανες νὰ καταλάβουν τί ζητᾶνε ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ὑπάρχουν ἀκόμη οἱ περήφανες, οἱ ἐγωΐστριες, ἐκεῖνες ποὺ ζοῦν στὰ σύννεφα καὶ τρέφουν τὴ φαντασία τους μὲ χίμαιρες. Αὐτὲς ἀρνοῦνται.. προκαταβολικά. Εἶναι οἱ ἀπλησίαστες, ποὺ νομίζουν πὼς ὅλος ὁ κόσμος πλάσθηκε γι' αὐτές. Ἀπομακρύνουν μὲ τὸ ὕφος τους τοὺς ἄνδρες κι' ἂν κάποτε, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας ἴσως, συγκατατεθοῦν ν' ἀκούσουν κάποιον, θὰ τοῦ ἀπαντήσουν πώς, γιὰ νὰ τὸν πιστέψουν, θἄπρεπε νὰ ἐπαναλάβη τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλῆ.

Ὅμοιες μὲ τὶς μεσαιωνικὲς δέσποινες, ἀπαιτοῦν μιὰ μακρειὰ δοκιμασία ἀπὸ κεῖνον ποὺ θὰ τὶς ἀγαπήση, γιὰ νὰ τοῦ ποῦν ἴσως κάποτε, μὲ πολλὴ συγκατάβασι, μὲ συμπόνια ἴσως, κάποιο ὑπεροπτικὸ «ναί»...

Μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀποτελοῦν οἱ ἀνυπόμονες, οἱ βιαστικές, οἱ ἐκρηκτικές, γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε μιὰ ἔκφρασι προσφιλῆ στὴν ἐποχή μας, ποὺ ρίχνονται μόνες τους στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ σχεδὸν τοὺς ὑποχρεώνουν νὰ τοὺς ποῦν πὼς τὶς ἀγαποῦν.

Ὑπῆρχε στὰ παληὰ χρόνια ἕνα εἶδος κώδικος ποὺ εἶχε κλείσει μέσα σὲ ὡρισμένους κανόνες, ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὸν ἔρωτα. Αὐτὸς ὁ κῶδιξ ἦταν ἴσως μονότονος, ἀλλ' ὄχι χωρὶς χάρι. Σήμερα ὁ κῶδιξ αὐτὸς βρίσκεται ἴσως, ξεθωριασμένος καὶ κιτρινιασμένος, μέσα στὶς θολὲς ἀναμνήσεις κάποιας γιαγιᾶς μας...

Ἡ ἐποχή μας τὸν ἔχει ἀντικαταστήσει μὲ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία ἢ καλύτερα μὲ τὴν ἀναρχία καὶ τὴν ἀσυδοσία. Κάθε νέος καὶ κάθε νέα μπορεῖ νὰ λέη καὶ νὰ κάνη ὅ,τι θέλει. Ἔτσι, κάθε ζευγάρι ἐρωτευμένων, ἔχει τοὺς δικούς του κανόνες.

Αὐτὴ ἡ ἀναρχία κι' αὐτὴ ἡ ἀσυδοσία, εἶναι ἐξαίρετες ἀναμφισβήτητα, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅμως, πὼς ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖτε, εἶναι νὰ παίξετε μὲ τὸν ἔρωτα. Γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ θελήσετε νὰ πάρετε τὰ πράγματα στὰ σοβαρά, θὰ αἰσθανθῆτε ἀμέσως τὴν ἀνάγκη νὰ χαράξετε ἕνα ξεκάθαρο δρόμο, νὰ ἀποχτήσετε ἕνα σαφῆ προσανατολισμὸ καὶ νὰ δώσετε στὰ αἰσθήματα καὶ τὶς σκέψεις σας ὡρισμένη κατεύθυνσι.

Δὲν θὰ μιμηθῆτε, λοιπόν, οὔτε ἐκεῖνες ποὺ διστάζουν, οὔτε ἐκεῖνες ποὺ ἀρνοῦνται προτοῦ κἂν ἀκούσουν, οὔτε ἐκεῖνες ποὺ λένε πάντοτε «ναί», οὔτε τὶς ἄλλες ποὺ ρίχνονται ἀχαλίνωτες στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τοὺς ἀποσποῦν ἐξομολογήσεις ποὺ προέρχονται μόνον ἀπὸ τὰ χείλη κι' ὄχι ἀπὸ τὴν καρδιά.

Ὁ ἔρως εἶναι ἀναμφισβήτητα ἕνα παιχνίδι, ἀλλὰ τὸ σοβαρώτερο, τὸ ἐπικινδυνωδέστερο καὶ τὸ τραγικώτερο ἀπὸ ὅσα ἐπενόησε ὁ ἄνθρωπος. Πίσω ἀπ' αὐτό, ὅπως λέει μιὰ ἰσπανικὴ παροιμία, καραδοκοῦν τὰ δάκρυα, ἡ τρέλλα κι' ὁ θάνατος. Ἂν ξεφύγετε ἀπὸ τὰ δίχτυα τους, θὰ βρῆτε ἴσως λίγη χαρά...

Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ παίρνετε ἐπιπόλαια μιὰ ἐξομολόγησι. Ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τὴν δραματοποιῆτε. Ἀκοῦστε μὲ ἁπλότητα καὶ μὲ καλωσύνη τὰ ὅσα ἔχουν νὰ σᾶς ποῦν. Καὶ σκεφθῆτε πολὺ προτοῦ ἀπαντήσετε... Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ δώσετε μιὰ ἀρνητικὴ ἀπάντησι, ὅταν ἡ ἐξομολόγησι ποὺ σᾶς γίνεται δὲν βρίσκει καμμιὰ ἀνταπόκρισι μέσα στὴν ψυχή σας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τίποτε δὲν σᾶς ὑποχρεώνει νὰ δώσετε μάταιες ἐλπίδες σ' ἕναν ἄνθρωπο, ἀφοῦ εἶσαστε ἀπὸ πρὶν βέβαιη, πὼς δὲ θὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ.

Ἡ πονηρία εἶναι ἔμφυτη σὲ κάθε γυναῖκα. Κι' αὐτὴ τῆς ὑπαγορεύει κάποτε μιὰ καιροσκοπικὴ τακτική. Γιατί ν' ἀπελπίσετε ἕναν ἄνθρωπο;... Ποῦ ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ γίνη καμμιὰ φορά;.. Αὐτὴ τὴν καιροσκοπικὴ πολιτική, ὅμως, εἶναι καλύτερο νὰ τὴν ἀφίσετε στὶς γυναῖκες μὲ κάπως προχωρημένη ἡλικία. Σὲ μιὰ νέα δὲν ἔχει τὴ θέσι της. Μιὰ νέα πρέπει, τοὐναντίον, νὰ εἶναι πάντοτε εἰλικρινής. Καὶ νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της. Διαθέτετε πέντε καὶ ἴσως ἑφτὰ χρόνια γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν τύχη σας στὸν ἔρωτα. Ἀπ' αὐτὰ θὰ ἐξαρτηθῆ ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ζωή σας. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ παίξετε καλά, καὶ μὲ εἰλικρίνεια τὸ παιχνίδι σας. Ἂν δὲν ἐπιτύχετε, ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ σκεφθῆτε τὶς ὑποχωρήσεις ποὺ πρέπει νὰ κάμετε.

Καὶ μιὰ μικρὴ παρένθεσι γιὰ τὴν τύχη. Δὲν ὑπάρχει νέα ποὺ νὰ μὴν πιστεύη σ' αὐτήν. Καὶ μερικὲς πιστεύουν τόσο πολύ, ποὺ τρέμουν στὴ σκέψι ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ τοὺς φύγη χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Γι' αὐτὸ εἶναι ὅλες αὐτιά... Καὶ πιάνονται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐξομολόγησι ποὺ θὰ τοὺς γίνη. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶσαστε τόσο ἀφελεῖς. Οὔτε νὰ καταφρονῆτε τόσο πολὺ τὸν ἑαυτό σας, ὥστε νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὶς δικές σας δυνάμεις. Ἡ τύχη, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, δὲν εἶναι παρὰ ἡ πίστι ποὺ ἔχετε στὸν ἑαυτό σας, ἡ θέλησί σας νὰ βρῆτε τὸ δρόμο σας στὴ ζωὴ κι' ἡ ἀπόφασί σας, μιὰ ἀπόφασι ποὺ θὰ πρέπη νὰ τὴν ἔχετε πάρει ἀπὸ πρίν, ν' ἀκολουθήσετε τὸν καλύτερο ἀπὸ τοὺς δρόμους ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν μπροστά σας. Ἡ τύχη εἶναι ἀκόμη ἡ αἰσιοδοξία σας. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ γίνουν σὲ σᾶς τὰ πράγματα χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι σὲ πολλὲς ἄλλες... Καὶ μὲ λίγη προσπάθεια, θὰ μπορέσουν, χωρὶς ἀμφιβολία, νὰ γίνουν καλύτερα, πολὺ καλύτερα ἴσως κι' ἀπὸ ὅ,τι περιμένατε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ τύχη περνάει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σας...

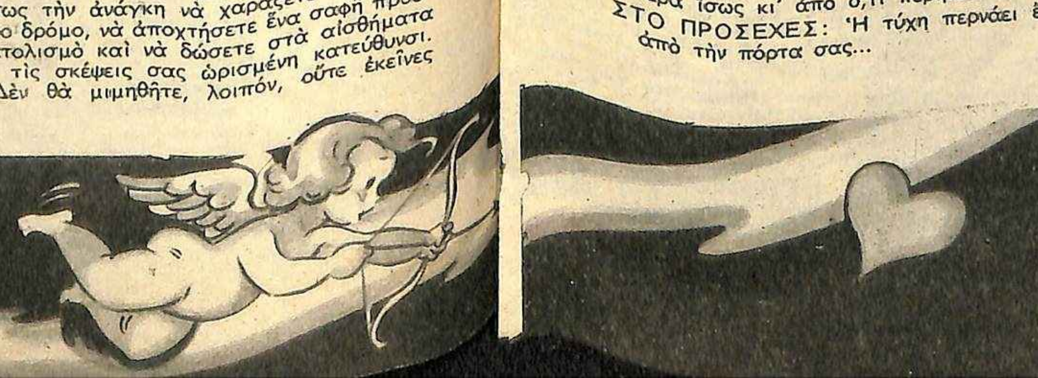

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφτιαξε ΤΗΝ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

Ἡ περίεργη ἱστορία τοῦ Γάλλου ἀρχιτέκτονος Πιὲρ Λ' Ἀνφὰν

ΠΡΙΝ ἀπὸ διακόσια χρόνια ὁ λόφος ποὺ εἶναι τώρα χτισμένο τὸ Καπιτώλιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καθὼς καὶ τὸ ἔδαφος ὁλόγυρά του ἦταν σκεπασμένα μὲ δάση καὶ χαμηλὴ βλάστησι.

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχὴ γεννήθηκε στὸ Παρίσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ μοῖρα τὸν εἶχε τάξει νὰ χτίση σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες πόλεις ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμο.

Μαζὶ ὅμως μὲ τὸ ταλέντο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ Πιὲρ Σὰρλ Λ' Ἀνφὰν χρειάστηκε καὶ ἡ ἐμπνευσμένη ἐκλογὴ τῆς τοποθεσίας ἀπὸ τὸν Γ. Οὐάσιγκτων, γιὰ νὰ γίνη ἡ ἀξιοθαύμαστη αὐτὴ ἀλλαγή.

Ὁ Λ' Ἀνφὰν ἦταν Γάλλος μηχανικὸς καὶ πολέμησε ὡς ἀξιωματικὸς γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἀνεξαρτησία. Μὲ τὸ καλλιτεχνικό του πνεῦμα καὶ μὲ κάποιο προφητικὸ αἰσθητήριο, ὁραματίσθηκε, πρὶν ἀπὸ 2 περίπου αἰῶνες, αὐτὸ ποὺ βλέπουμε τώρα —μιὰ εὐρύχωρη κηπούπολι, τὴν πρωτεύουσα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἔγινε ὁ ἑορτασμὸς γιὰ τὰ διακόσια χρόνια ἀπ' τὴ γέννησι τοῦ Λ' Ἀνφάν, ὁ Πρόεδρος Αϊζενχάουερ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Οὐάσιγκτων σήμερα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες πόλεις τοῦ κόσμου, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος στὴ φαντασία καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ Λ' Ἀνφάν».

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ποὺ ἔφτιαξε, εἶναι δραματική. Ὅταν ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Οὐάσιγκτων ἐξελέγη πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ 1789, δὲν εἶχε ἀκόμη ὁριστῆ ἡ πρωτεύουσα τοῦ νέου κράτους. Τὸ 1790 τὸ Κογκρέσσο διάλεξε τὴ Φιλαδέλφεια γιὰ προσωρινὴ πρωτεύουσα καὶ συνεδρίαζε σ' αὐτὴ τὴν πόλι τὰ ἑπόμενα 10 χρόνια. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1790, ὅμως, ψηφίστηκε ἕνα νομοσχέδιο γιὰ τὴν ἐκλογὴ μιᾶς τοποθεσίας στὴν περιφέρεια τοῦ ποταμοῦ Ποτομὰκ «ὄχι μεγαλύτερης ἀπὸ δέκα τετραγωνικὰ μίλια» γιὰ νὰ γίνη μόνιμη ἕδρα τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Πρόεδρος Οὐάσιγκτων ἐξουσιοδοτήθηκε νὰ διαλέξη τὴν τοποθεσία καὶ νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἰδιοκτησία της.

Εἶχαν ἀρχίσει λοιπὸν τὰ προκαταρκτικὰ στάδια τῶν σχεδίων, γιὰ τὴν πρωτεύουσα, ὅταν ὁ Λ' Ἀνφὰν ἔγραψε ἕνα γράμμα στὸν Πρόεδρο Οὐάσιγκτων καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἀνατεθῆ σ' αὐτὸν τὸ σχέδιο τῆς νέας πόλεως. Τὸ γράμμα του, ποὺ σ' αὐτὸ προβλέπει τὸ μέλλον τῆς πρωτευούσης, εἶναι ἀξιοσημείωτο. Ἔχει τὴν ἑξῆς ἡμερομηνία: «Νέα Ὑόρκη, 11 Σεπτεμβρίου 1789». Ἀναφέρει δὲ τὰ ἑξῆς:

«Τὸ σχέδιο πρέπει νὰ γίνη σὲ τέτοια κλίμακα, ὥστε ν' ἀφήση χῶρο γιὰ νὰ μεγαλώνη ἡ πόλι καὶ νὰ ἐξωραΐζεται ἀνάλογα μὲ τὸν πλοῦτο τοῦ ἔθνους, χωρὶς κανένα χρονικὸ περιορισμό. Ἐξετάζοντας δὲ τὸ ζήτημα πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάσι, καταλαβαίνω ἀπόλυτα πόσο μεγάλο εἶναι αὐτὸ τὸ ἔργο!»

Ὁ Λ' Ἀνφὰν ἦταν ἄριστα προετοιμασμένος γιὰ ν' ἀναλάβη αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὁ πατέρας του Πιὲρ Λ' Ἀνφὰν ἦταν ζωγράφος κι' ἐργαζόταν στὸ Παρίσι γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλῆα στὰ περίφημα ταπητουργεῖα Γκομπλέν. Πολλὰ ζωγραφικὰ ἔργα του, πολεμικὲς σκηνὲς καὶ τοπία, σώζονται μέχρι σήμερα καὶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ βρίσκονται στὸ Μουσεῖο τῶν Βερσαλλιῶν. Ἀπὸ τὸ 1771 ὁ Πιὲρ Σὰρλ Λ' Ἀνφὰν ἦταν σπουδαστὴς στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία Ζωγραφικῆς καὶ Γλυπτικῆς, ἔχοντας καθηγητὴ τὸν πατέρα του. Καθηγητής του ἐπίσης ἦταν ὁ Ἀντρὲ Λὲ Νότρ, ὁ μεγάλος Γάλλος ἀρχιτέκτων, ποὺ σχεδίασε τοὺς κήπους τῶν Τουϊλερὶ καὶ ἐξωράϊσε τὶς Βερσαλλίες. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Λ' Ἀνφὰν εἶχε ἐξαιρετικοὺς δασκάλους.

Τὸ 1777 ὁ νεαρὸς ἀρχιτέκτονας, ποὺ ἦταν ὑπολοχαγὸς τοῦ γαλλικοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ στὴν Ἀμερική, ἀνέλαβε ὑπηρεσία μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ τοῦ μηχανικοῦ στὸν ἀμερικανικὸ στρατό. Οἱ γνώσεις του γιὰ ὀχυρωματικὰ ἔργα καὶ οἱ καλλιτεχνικὲς ἱκανότητές του, ἔκαναν τὶς ὑπηρεσίες του ἐξαιρετικὰ χρήσιμες. Ἔγινε ὁ «Καλλιτέχνης τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπαναστάσεως». Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γενικὰ στρατιωτικά του καθήκοντα, ὅταν παρουσιαζόταν ἡ ἀνάγκη μιᾶς καλλιτεχνικῆς ἐργασίας (πορτραῖτα, σχέδια σήματα κλπ.) καλοῦσαν ἀμέσως τὸν Λ' Ἀνφάν. Ὕστερ' ἀπὸ παράκλησι τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Λαφαγιέτ, ὁ στρατηγὸς Οὐάσιγκτων ποζάρισε στὸ Λ' Ἀνφάν, ποὺ ἔκανε τὸ πορτραῖτο του. Μὰ τὸ πορτραῖτο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει σήμερα.

Σὲ μιὰ ἐπίθεσι κατὰ τῆς Σαβάννας, ὁ Λ' Ἀνφὰν πληγώθηκε κι' αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς Βρεταννούς. Ἡ ἀνταλλαγή του ἔγινε τὸ 1782. Τὸν ἑπόμενο χρόνο προβιβάστηκε σὲ ταγματάρχη καὶ λίγο ἀργότερα ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ στρατὸ μὲ μεγάλες τιμές.

Ὁ Λ' Ἀνφὰν ἀπὸ τότε ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγινε 36 ἐτῶν, εἶχε συνδέσει τὸ ὄνομά του μὲ τὰ σχέδια πολλῶν ἀμερικανικῶν πόλεων, ὅπως ἡ Σαβάννα, τὸ Οὐΐλλισμσμπουργκ, ἡ Φιλαδέλφεια, ἡ Νέα Ὑόρκη. Ἀλλὰ τὸ σχέδιό του γιὰ τὴν πρωτεύουσα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἦταν πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τ' ἄλλα. Ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἔργο τέχνης σύμφωνα μὲ τὸ στὺλ τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς προσαρμογῆς στὴν τοποθεσία, μοναδικό!...

Ὁ Λ' Ἀνφὰν πίστευε ὅτι μιὰ πόλι δὲν πρέπει μόνο νὰ εἶναι ὡραία, ὑγιεινὴ καὶ ἄνετη, ἀλλὰ νὰ ἔχη καὶ «ἀναμνήσεις», καθὼς καὶ «ἰδέες». Τὸ κάθε τι μέσα σὲ μιὰ πόλι πρέπει νὰ ἔχη περιεχόμενο καὶ νόημα καὶ ἡ ὕπαρξί του νὰ εἶναι δικαιολογημένη.

Ὁ Πιὲρ Σὰρλ Λ' Ἀνφὰν (1754 — 1825) ὁ περίφημος Γάλλος ἀρχιτέκτων, ποὺ ἔκανε τὸ ἀρχικὸ σχέδιο τῆς πόλεως τῆς Οὐάσιγκτων.

Σχεδίασε λοιπὸν πλατειὲς λεωφόρους καὶ εὐρύχωρα πάρκα.

Θυελλώδης καὶ ὁρμητικὸς ὅπως ἦταν, ὁ Λ' Ἀνφὰν ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούση στὴν ἐπιτροπή, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐποπτεία τῆς οἰκοδομήσεως τῆς νέας πόλεως. Αὐθαίρετα κατεδάφιζε σπίτια γιὰ ν' ἀνοίγη δρόμους, ἐνῶ ἄρχιζε νὰ χτίζη οἰκοδομὲς πρὶν ἐγκριθοῦν τὰ σχέδιά τους. Τὸν πρῶτο χρόνο ξόδεψε περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα εἶχαν ἐγκριθῆ γιὰ ὅλο τὸ ἔργο κι' ἀναγκάστηκε νὰ δανεισθῆ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἐπὶ πλέον.

Οἱ συμβουλὲς πρῶτα, καὶ οἱ παρατηρήσεις ἀργότερα τοῦ Οὐάσιγκτων, δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτα. Ὁ Ἀμερικανὸς πρόεδρος τὸν ρώτησε τέλος ἂν εἶχε σκοπὸ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς ἐπιτροπῆς, στὴν ἐκτέλεσι τῶν λεπτομερειῶν τοῦ σχεδίου. Ὁ Λ' Ἀνφὰν τοῦ ἀπάντησε ἀρνητικά. Τὴν πόλι ἐκείνη τὴ θεωροῦσε σὰν δική του, σὰν παιδί του κι' ἕνας πατέρας ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀναθρέψη τὸ παιδί του ὅπως τοῦ ἀρέσει!...

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1792 εἰδοποιήθηκε πὼς ἡ ὑπηρεσία του εἶχε τελειώσει κι' ὁ βοηθός του Ἄντριου Ἔλλικοτ ἔλαβε τὴν ἐντολὴ νὰ συνεχίση τὸ οἰκοδομικὸ πρόγραμμα.

Ἡ περίοδος τῆς λαμπρῆς δράσεως τοῦ Λ' Ἀνφὰν εἶχε τερματισθῆ. Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων καὶ ἀργότερα δούλεψε κατὰ διαστήματα ὡς μηχανικὸς καὶ πολεοδόμος, μὰ ἡ φτώχεια τὸν βασάνιζε διαρκῶς. Ἔστειλε τότε πολλὲς ἐπιστολὲς στὸ Κογκρέσσο ζητῶντας μιὰ ἀμοιβὴ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του, μὰ δὲν τοῦ ἐνέκριναν παρὰ μόνο ἀσήμαντα ποσά.

Τὰ τελευταῖα χρόνια του ὁ Λ' Ἀνφὰν ἔζησε κοντὰ στὴν Οὐάσιγκτων. Συχνὰ τὸν ἔβλεπαν νὰ κάνη τὸν περίπατό του στὶς νεοχαραγμένες λεωφόρους τῆς πόλεώς του καὶ νὰ ἐκφράζη τὴ δυσαρέσκειά του γιὰ τὴν παραμικρὴ παρέκκλισι ἀπὸ τὸ ἀρχικό του σχέδιο.

Ὁ Λ' Ἀνφὰν πέθανε στὶς 14 Ἰουνίου 1825 σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν... Μιὰ ἀπογραφὴ τῆς ἀτομικῆς του περιουσίας ἀπεκάλυψε ὅτι ἄφησε τρία ρολόγια, τρεῖς διαβῆτες, μερικὰ βιβλία καὶ μερικοὺς χάρτες, συνολικῆς ἀξίας 46 δολλαρίων!

Ἡ Οὐάσιγκτων ἔγινε ἐπισήμως πρωτεύουσα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ 1800.

Μολονότι ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ Λ' Ἀνφὰν ἔμεινε ἀνεκτέλεστο, ἡ εὐρυχωρία τῆς πόλεως καὶ ὁ μνημειώδης διάκοσμός της ὀφείλονται ἀναμφισβήτητα σ' ἐκεῖνον ποὺ προχώρησε ἑκατὸ χρόνια πέρα ἀπὸ τὴν ἐποχή του.

Στὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ τῆς ἁπλοϊκότητος, ὁ προφητικὸς ἀρχιτέκτων τῆς Οὐάσιγκτων γνώρισε τὴν εἰρωνεία καὶ τὸν ἐμπαιγμό...

Τό ἔνοχο ΠΑΘΟΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΩΡΑ πιὰ τ' ὄνομά μου εἶχε λησμονηθῆ καὶ γιὰ ὅλους, γιὰ τὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὶς ἐφημερίδες. Ἤμουν πιὰ «ἡ ἄλλη». Πρὶν ὅμως εἶχα ἕνα ὄνομα: Μὲ λέγανε Ρέζυ Φάρρελ. Ὡς Φάρρελ εἶχα γνωρίσει τὸν Κὲν Χόουαρντ, στὴ Λυζόν, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Στὴ Λυζόν, ἔπειτ' ἀπ' τὸν θυελλώδη ἔρωτά μας, ἔφτασε ἡ μέρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὅταν ὁ Κὲν ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο κι' ὅταν ἐγὼ ἔνοιωθα στὰ σπλάχνα μου τὸν καρπὸ τοῦ ἔρωτά μας. Δὲν ἤμαστε παντρεμένοι, ἀλλὰ περίμενα μὲ ἀγωνία νὰ τελειώση ὁ πόλεμος κι' ὁ Κὲν νὰ γυρίση. Πέρασαν, ὡστόσο, χρόνια καὶ ἡ κόρη μας, ἡ Λούζη μεγάλωνε. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲν ἔμαθα τίποτα γιὰ τὸν Κὲν καὶ τὸν θεωροῦσα νεκρό.

Συναντηθήκαμε τυχαία, δέκα χρόνια ἀργότερα, ὅταν ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει ἀπὸ καιρό, μέσα σ' ἕνα τραῖνο τῆς Οὐέστερν Γιούνιον. Τὸν εἶδα στὸ διάδρομο. Ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησα μὲ πάθος.

—Νά, ἡ Λούζη, τοῦ εἶπα δείχνοντάς του τὴν κόρη μου. Τὸ παιδί μας!

Τὸν εἶδα νὰ χλωμιάζη ξαφνικά. Τότε, ἄνοιξε ἡ πόρτα ἑνὸς διαμερίσματος κι' ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

—Κέν, μὲ ξέχασες; Τὸ ξέρεις πὼς δὲν μ' ἀρέσει νὰ μένω μόνη μου στὸ τραῖνο...

Ἦταν μιὰ ὡραία, ξανθὴ γυναίκα, καλοντυμένη, γεμάτη κοσμήματα. Μᾶς πλησίασε κι' ὁ Κὲν ψελλίζοντας, εἶπε:

—Ἡ γυναίκα μου, ἡ Σέϊλα... Ἡ δεσποινὶς Φάρρελ μιὰ παλιά μου γνωριμία ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου...

Ἡ γυναίκα του! Ὅλα μὰ τὴν ἀλήθεια τὰ περίμενα, ὄχι ὅμως αὐτό. Κατάφερα ὡστόσο νὰ μὴ δείξω τὴν ταραχή μου. Στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ ἀντελήφθηκα πὼς δὲν ὑπῆρχε ἀγάπη μεταξὺ τοῦ Κὲν καὶ τῆς Σέϊλα. Ἔμαθα ἀκόμα πὼς ὁ μεγάλος καϋμὸς αὐτῆς τῆς γυναίκας ἦταν ὅτι δὲν εἶχε χαρίσει ἕνα παιδὶ στὸν ἄντρα της.

★

Θέλησα νὰ γυρίσω ξανὰ στὴ σκιά, μὰ ὁ Κὲν ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε, λέγοντάς μου πὼς μὲ θεωροῦσε γυναίκα του, πὼς θὰ φρόντιζε γιὰ τὸ διαζύγιο καὶ πὼς ἔπρεπε γιὰ τὴν ὥρα νὰ συναντιόμαστε κρυφά.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Κὲν ἦρθε ἀναστατωμένος: ἡ γυναίκα του δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ δώση τὸ διαζύγιο.

Τρεῖς μέρες μετὰ ἕνας ἄνθρωπος ἔπεσε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δεκάτου ἑβδόμου πατώματος πάνω στὴν ἄσφαλτο τῆς λεωφόρου Οὐάϊλσάϊρ. Τὸ διαμέρισμα ἀπ' ὅπου εἶχε πέσει ὁ ἄνθρωπος ἦταν τῶν Χόουαρντ καὶ τὸ πτῶμα ἀνῆκε στὴν ὡραία Σέϊλα!

Ὁ Κέν, φυσικά, συνελήφθη μὲ τὴν κατηγορία τοῦ «φόνου ἐκ προμελέτης» μερικὲς ὧρες ἀργότερα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅλος ὁ τύπος δημοσίευε τὰ καθέκαστα τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας μας μὲ κάθε λεπτομέρεια. Ἐγὼ ἤμουν «ἡ ἄλλη», αὐτὴ ποὺ εἶχε σπρώξει τὸν Κὲν νὰ σκοτώση τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ μὲ παντρευτῆ. Οἱ δημοσιογράφοι μοῦ ἐπετίθεντο μὲ ἀγριότητα, μὲ ἀποκαλοῦσαν «μοιραία, ἄκαρδη, δαίμονα», ποὺ εἶχε καταστρέψει δυὸ ζωές, τὴ ζωὴ τῆς Σέϊλα καὶ τοῦ Κέν, γιατὶ σίγουρα αὐτὸς θὰ καταδικαζόταν, ὁ ἠθικὸς ὅμως αὐτουργὸς ἤμουν ἐγώ!

★

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης μοῦ ἔκαναν πολλὲς ἐρωτήσεις καὶ κατέθεσα μὲ κάποια ντροπὴ γιὰ τὶς παράνομες σχέσεις μου μὲ τὸν Κέν. Ὅλοι οἱ μάρτυρες κατέθεσαν ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ φυσικὰ οἱ κατηγορίες αὐτὲς ἦταν ἔμμεσες καὶ γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἔρωτά μας. Ὁ μόνος μάρτυς ποὺ προσπάθησε νὰ βρῆ ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὸν Κὲν ἦταν ὁ γιατρὸς Κλίφορντ, ὁ ἔμπιστος τῆς Σέϊλα. Ἡ Σέϊλα, εἶπε, ἦταν ἄρρωστη ἀπὸ καρκίνο, ἀνέκκλητα καταδικασμένη. Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὸ τραγικό της τέλος, εἶχε καταφέρει νὰ πείση τὸ γιατρὸ νὰ τῆς ἀποκαλύψη τὴν ἀλήθεια. Ὁ γιατρός, φυσικά, προσπάθησε νὰ τῆς τὴν κρύψη, καὶ τῆς ἀνακοίνωσε μόνο λίγα συμπτώματα. Ἡ Σέϊλα ὅμως δὲν ἄργησε νὰ καταλάβη τὴν κατάστασί της.

—Πιστεύω, συνέχισε ὁ γιατρὸς στὸ δικαστήριο, πὼς οἱ ἄρρωστοι, ὅταν ξέρουν πὼς εἶναι καταδικασμένοι, μπορεῖ νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ μιὰ στιγμιαία τρέλα καὶ νὰ σκοτωθοῦν...

—Γιατὶ δὲν εἰδοποιήσατε τὸν ἄντρα της; ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

—Ἡ Σέϊλα κατάφερε νὰ μὲ πείση πὼς οἱ φόβοι μου ἦταν ὑπερβολικοί. Φυσικά, στάθηκα ἀνόητος, γιατὶ λίγες μέρες μετὰ αὐτοκτόνησε.

—Αὐτοκτόνησε; Εἴσθε βέβαιος γι' αὐτό; ρώτησε ὁ δημόσιος κατήγορος.

—Ἦταν ἡ μόνη λογική, ἡ μόνη φυσικὴ συνέπεια, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς Κλίφορντ.

Ἄλλοι μάρτυρες, ὡστόσο κατέθεσαν ὅτι ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο γίνονταν ταχτικὰ σκηνὲς ἐξ αἰτίας τοῦ διαζυγίου, ποὺ ἡ Σέϊλα δὲν ἤθελε νὰ δώση στὸν Κέν. Τὸ συμπέρασμα ἦταν φανερό: γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτή, ὁ ἄντρας της, ὁ Κέν, τὴν εἶχε σκοτώσει.

Παρακολουθοῦσα μὲ ἀγωνία ὅλες τὶς φάσεις τῆς δίκης, ὥσπου, πιὸ ἀργά, μιὰ νύχτα, βγῆκε ἡ ἀπόφασι: Ὁ Κὲν εἶχε καταδικαστῆ στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου δι' ἀπαγχονισμοῦ! Ἔτσι, ὁ Κὲν κλείστηκε στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων!

Ἡ ταραχή μου, ἡ ἀπελπισία μου γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα ξεπερνοῦσαν τὶς ἀνθρώπινες δυνατότητες. Ἤμουν ἕνα ράκος. Φυσικά, κάναμε ἔφεσι ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως κι' ὁ δικηγόρος τοῦ Κέν, ὁ Χάρντινγκ ἔκανε μὲ τὸ παραπάνω τὸ καθῆκον του. Ἀλλὰ ἡ ἔφεσι ἀπορρίφτηκε ἀπ' τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο.

—Κουράγιο! μοῦ εἶπε ὁ Χάρντινγκ. Μᾶς μένει ἀκόμη μιὰ ἐλπίδα, τὸ Συμβούλιο τῶν Χαρίτων!

★

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα, ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας, ὅπου ἐργαζόμουν ὡς στενοδακτυλογράφος, ὁ Γκαίπνς, μ' ἀπόλυσε, δίνοντάς μου τρεῖς μισθοὺς γι' ἀποζημίωσι. Εἶχα στείλει τὴν κόρη μου, τὴ Λούζη, στὴν ἐξοχή, σὲ μιὰ φίλη μου, γιὰ νἆμαι μόνη μὲ τὴν ἀγωνία μου. Περίμενα σὰν τρελλὴ νὰ δῶ τί θ' ἀποφάσιζε τὸ Συμβούλιο τῶν Χαρίτων. Ἀλλοίμονο! Καὶ ἡ αἴτησις χάριτος εἶχε ἀπορριφθῆ. Σὲ μιὰ δυὸ μέρες, ὁ Κὲν θ' ἀνέβαινε στὴν ἀγχόνη!

Ἤμουν ἀπελπισμένη, ζοῦσα μέσα σ' ἕναν ἐφιάλτη. Ἂν ἐκτελοῦσαν τὸν ἀγαπημένο μου, ἤμουν ἀποφασισμένη ν' αὐτοκτονήσω τὴν ἴδια ὥρα, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ σκότωνα καὶ τὴν κόρη μου γιὰ νὰ μὴ ζῆ ὀρφανή!

...Εἶχε φτάσει ἡ παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεως. Ἤμουν σπίτι μου, κλαίοντας μὲ λυγμούς. Ἡ ὥρα ἦταν ἑφτά, τὸ βράδυ. Δώδεκα ὧρες ἔμεναν ἀκόμα. Ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω, κάτι νὰ κάνω γιὰ νὰ σώσω τὸν Κέν. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄκουσα νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα μου. Ἔτρεξα κι' ἄνοιξα.

Ἦταν ἕνας κοντόχοντρος ἄνθρωπος, μὲ σκοῦρα ροῦχα καὶ γυαλιά.

—Ἡ Μὶς Φάρρελ; ρώτησε. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Κὲν Χόουαρντ, πρόσθεσε.

Ὅταν τὸν ἔμπασα σπίτι μου καὶ κάθησε, μοῦ εἶπε:

—Λέγομαι Τζὶλ Χόσμπορν. Εἶμαι φωτογράφος. Κατέχω τὴν ἀπόδειξι γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Κέν.

—Τότε;... Μὰ γιατὶ δὲν καταθέσατε αὐθόρμητα στὴ δίκη; τὸν ρώτησα.

—Γιατὶ μόλις τώρα τὸ ἀνακάλυψα. Ὁ Κὲν καὶ ἡ Σέϊλα νόμιζαν πὼς ἦταν μονάχοι στὴν κάμαρά τους στὸ 17ο πάτωμα... Λοιπόν, ὅπως σᾶς εἶπα καὶ πρίν, μὶς Φάρρελ, εἶμαι φωτογράφος καὶ γυρίζω ἕνα φὶλμ ντοκυμανταὶρ γιὰ τὸ Λὸς Ἄντζελες: Τοπία, δρόμους τῆς πόλεως, σκηνὲς ἀπ' τὴν καθημερινὴ ζωή. Τὴν ἡμέρα τοῦ ὑποτιθεμένου ἐγκλήματος, ἔπαιρνα φωτογραφίες ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τὸν Πύργο τοῦ Φαϊλσάϊρ Μπύλντινγκ, κάπου διακόσια μέτρα ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῶν Χόουαρντ. Τράβηξα πολλὲς φωτογραφίες. Λοιπὸν σήμερα τὶς κύτταξα μὲ τὸ φακὸ καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς φαίνεται ἕνα παράθυρο. Μιὰ γυναίκα σκαρφαλώνει τὸ πεζούλι τοῦ παραθύρου, ἐνῶ ἕνας ἄντρας, ποὺ εἶναι στὸ δωμάτιο, τρέχει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐμποδίση. Καταφέρνει νὰ τὴν ἁρπάξη ἀπ' τὸ φουστάνι της, ὅταν πιὰ εἶχε πηδήσει. Καταλαβαίνετε;...

—Θεέ μου! Ποῦ εἶναι ἡ φωτογραφία;

—Στὴ διάθεσί σας, μὶς Φάρρελ...

—Δῶστε τη, ἂς μὴ χάνουμε καιρό. Λίγες ὧρες μένουν ἀκόμα ὡς τὴν ἐκτέλεσι.

—Ναί, ἀλλ' αὐτὴ ἡ φωτογραφία ἀξίζει μιὰ ζωή... Εἶμαι φωτογράφος, ζῶ ἀπ' τὴν τέχνη μου καὶ πουλάω τὸ ἐμπόρευμά μου.

—Πόσα θέλετε λοιπόν;

—Δέκα χιλιάδες δολλάρια, μὶς Φάρρελ.

Τὸν κύτταξα σὰν κεραυνόπληκτη.

—Εἶστε τρελλός! Ποῦ θέλετε νὰ βρῶ δέκα χιλιάδες δολλάρια; Εἶμαι μιὰ ἀπελπισμένη καὶ φτωχὴ γυναίκα...

—Λυπᾶμαι πολύ, μίς. Αὐτὴ εἶναι ἡ τιμή... εἰδεμή...

—Θ' ἀφήσετε λοιπὸν νὰ πεθάνη ἕνας ἀθῶος; Θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

—Δὲν θὰ προφτάσετε. Θὰ καταστρέψω τὴ φωτογραφία.

—Μιὰ στιγμή, φώναξα. Δῶστε μου τουλάχιστον καιρὸ νὰ βρῶ τὰ χρήματα.

—Πολὺ καλά. Νὰ ἡ διεύθυνσι τοῦ ἀτελιέ μου...

★

Δέκα χιλιάδες δολλάρια! Μιὰ ἐλπίδα ὑπῆρχε. Ὁ πρώην προϊστάμενός μου: ὁ Γκαίπνς. Ἤξερα σὲ τί τιμὴ θάδινε τὰ χρήματα, ἀλλὰ δὲ μ' ἔνοιαζε γιὰ ὁποιαδήποτε θυσία. Ἔπρεπε νὰ σώσω τὸν ἀγαπημένο μου. Πῆρα ἕνα ταξὶ καὶ πῆγα σπίτι του.

—Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά, μίστερ Γκαίπνς, ἀπὸ πολλὰ λεφτά, τοῦ εἶπα. Δέκα χιλιάδες δολλάρια!

—Εἶστε ἄρρωστη, μὶς Φάρρελ; Δέκα χιλιάδες δολλάρια! Τί τὰ θέλετε;

—Γι' ἀντάλλαγμα, εἶπα κοκκινίζοντας, εἶμαι στὴ διάθεσί σας...

—Ὡραία. Θὰ σᾶς ἑτοιμάσω τὴν ἐπιταγή. Δὲν θέλω νὰ μάθω γιὰ ποιὸ λόγο θέλετε τόσα χρήματα. Θὰ πιῆτε κάτι;

—Ναί, εἶπα ψυχρά.

—Εἶστε πάρα πολὺ ὄμορφη, μὶς Φάρρελ. Θέλω νὰ πᾶμε πρῶτα κάπου νὰ διασκεδάσουμε. Ὅπως εἶστε ντυμένη... Θὰ σᾶς πάω στὸ σπίτι σας μὲ τ' αὐτοκίνητό μου, θ' ἀλλάξετε, θὰ βάλετε μιὰ ἔξωμη τουαλέττα... Καταλαβαίνετε;

—Καταλαβαίνω...

Μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα, σωπαίναμε, καὶ οἱ δυό. Κάθε τόσο κύτταζα τὸ ρολόϊ μου. Ἀκόμα πέντε ὧρες γιὰ τὴν ἐκτέλεσι. Ἤθελα νὰ τελειώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Φτάσαμε ἐπὶ τέλους σπίτι μου. Ὁ Γκαίπνς, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητό του, κατέβηκε καὶ μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἔπειτα, μοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτὶ ὑπογεγραμμένο.

—Πάρτε τὴν ἐπιταγή, μὶς Φάρρελ, καὶ καληνύχτα σας.

—Πῶς; Δὲν θὰ μὲ περιμένετε;

—Μοῦ ἀρέσουν πολὺ οἱ γυναῖκες, μὶς Φάρρελ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι παλιάνθρωπος καὶ δὲν ἐπωφελοῦμαι ποτὲ ἀπ' τὴ δυστυχία τῶν ἄλλων...

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε. Καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια μου γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Μὲ τὴ φωτογραφία στὸ χέρι, ἔτρεξα στὸ Κυβερνεῖο μ' ἕνα ταξί. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ σταμάτησε.

—Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κυβερνήτη. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Κὲν Χόουαρντ. Μιὰ ὥρα μένει ἀκόμα. Εἶναι ἀθῶος!

—Δὲν μπορεῖτε νὰ περάσετε.

—Ἔχω τὴν ἀπόδειξι. Μιὰ φωτογραφία.

—Ἐμπρός, τράβα τὸ δρόμο σου, ὡραία μου.

Τότε, ἀπελπισμένη ρίχτηκα πάνω του γιὰ νὰ περάσω, ξεφωνίζοντας, χτυπῶντας, γρατσουνίζοντας. Μ' ἔσπρωξαν μὲ δύναμι κι' ἔπεσα χάμου στὸ δρόμο. Ἡ φωτογραφία ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια μου. Καὶ λιποθύμησα...

★

Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, ἤμουν ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεβάτι ξύλινο, στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου: ἦταν ὀχτὼ καὶ μισὴ τὸ πρωΐ. Ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει. Ὁ Κὲν εἶχε ἀπαγχονιστῆ. Ἄρχισα νὰ κλαίω μὲ λυγμούς. Ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνομικός, ποὺ μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδο, μὲ πλησίασε. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μὴν τὸν δῶ.

—Μὶς Φάρρελ, μοῦ εἶπε, σᾶς ζητῶ συγγνώμη. Εὐτυχῶς ἔρριξα μιὰ ματιὰ σ' αὐτὴ τὴ φωτογραφία καὶ κατάλαβα τὴ σημασία της ἀμέσως. Τὴν ἔστειλα γρήγορα στὸν Κυβερνήτη. Ἡ διαταγή του ἔφτασε πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὴν ἐκτέλεσι. Ὁ Χόουαρντ ζῆ!

ΟΥΩΛΤΕΡ ΠΑΟΥΛΣ

Εἶδα στὸ διάδρομο τοῦ τραίνου τὸν Κὲν κι' ἔτρεξα κοντά του...

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ ΠΑΓΩΝΑ

Η ὀμορφιά της ἦταν φημισμένη σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία τῆς Λειβαδιᾶς. Μιὰ ὀμορφιὰ ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν θὰ μποροῦσε σίγουρα νὰ τῆς παραβγῆ, ὅσο ὡραία κι' ἂν ἦταν. Τὰ παλληκάρια στέναζαν στὸ πέρασμά της. Οἱ κοπέλλες μὲ δυσκολία κρατοῦσαν τὴ ζήλεια τους. Μὰ ἡ Παγώνα, ἡ μικρὴ τσελιγκοπούλα, ἡ κόρη τοῦ πλούσιου κτηνοτρόφου Κίτσου Μπεράτη, ἀδιαφοροῦσε γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους. Περισσότερο ἀπὸ χρόνο τώρα ἀγαποῦσε κρυφὰ τὸν ξένο, πού, καθὼς εἶχε πῆ τότε, εἶχε ἔρθει στὸν τόπο τους ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Παρνασσίδας, γιὰ ν' ἀγοράση μερικὰ ζευγάρια πρόβατα ράτσας. Ἦταν ἕνα ψηλὸ καὶ γεροδεμένο παλληκάρι, ἕνα παλληκάρι μὲ κατάλευκη φουστανέλλα καὶ χρυσοστόλιστο σελάχι. Ὅταν τὸν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κουβεντιάζη καλόκαρδα μὲ τοὺς μπιστικοὺς τοῦ πατέρα της, ἡ Παγώνα ἔνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνησι νὰ τὴν πνίγη. Ὅμως κι' ὁ ἴδιος ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του. Ἡ ὀμορφιά της, σὰν νὰ τὸν εἶχε συνεπάρει ὁλόκληρο, τοῦ εἶχε κόψει θαρρεῖς τὴ μιλιά.

—Καλωσώρισες, ξένε, στὸ σπιτικό μας! τοῦ εἶπε ἐκείνη πλησιάζοντάς τον μὲ ἁπλότητα. Ἔμαθα ἀπὸ τὸν πατέρα μου πὼς ἔρχεσαι ἀπὸ πολὺ μακρυά. Ἔδωσα προσταγὴ νὰ ταΐσουν τ' ἄλογό σου καὶ νὰ τὸ ποτίσουν. Ὅσο γιὰ σένα, μπορεῖς νὰ μείνης ἐδῶ ὅσες μέρες θὰ σοῦ χρειαστοῦν γιὰ νὰ τελειώσης τὴ δουλειά σου...

Ὁ ἄγνωστος κατώρθωσε νὰ ξαναβρῆ γρήγορα τὸν ἑαυτό του. Ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά, ξανακύτταξε μὲ σιωπηλὸ θαυμασμὸ τὸ πεντάμορφο πρόσωπο τῆς τσελιγκοπούλας καὶ κοκκινίζοντας σὰν παιδί, ἀποκρίθηκε:

—Σ' εὐχαριστῶ, καλή μου κοπέλλα! Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή! Εἶχα ἀκουστὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά σου, μὰ ὄχι καὶ γιὰ τὴ φιλοξενία σου. Μπορεῖ νὰ φύγω γρήγορα ἀπὸ τὸ χωριό σου, τὸ Κυριάκι. Ὅμως νομίζω πὼς θ' ἀφήσω ἐδῶ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν καρδιά μου...

Μὲ τὴ σειρά της τώρα ἡ Παγώνα κοκκίνισε ὁλόκληρη. Τὰ μάτια της ὡστόσο ἔπαιξαν χαρούμενα. Δὲν ἦταν βέβαια ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄκουγε τέτοια γλυκόλογα. Ὁ τρόπος ὅμως ποὺ τἄλεγε ὁ ξένος, εἶχαν πάνω της κάποια ξεχωριστὴ γοητεία. Ἔτσι, ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, οἱ δυὸ νέοι αἰσθάνθηκαν πὼς εἶχαν ἀγαπηθῆ. Καὶ δὲν ἔκαναν λάθος. Τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ χωριό, ὁ ἄγνωστος κατώρθωσε νὰ τὴν ξεμοναχιάση λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴ στάνη τοῦ πατέρα της. Ἦταν ἕνα ἥσυχο ἀνοιξιάτικο ἀπόβραδο. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε βασιλέψει πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Τίποτ' ἄλλο δὲν ἀκουγόταν ὁλόγυρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κουδούνια τῶν προβάτων ποὺ γύριζαν στὰ μαντριά τους καὶ τὸ σβύσιμο μιᾶς πονεμένης φλογέρας, χαμηλὰ στὴ λαγκαδιά.

—Δὲν μποροῦσα νὰ φύγω χωρὶς νὰ σὲ δῶ, τῆς εἶπε τὸ παλληκάρι πιάνοντάς της τὰ χέρια. Αὔριο τὰ ξημερώματα θὰ κινήσω γιὰ τὴν Ἀράχωβα. Μὰ θὰ γυρίσω ὅσο μπορῶ πιὸ γρήγορα. Θὰ γυρίσω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ ζητήσω ἀπὸ τὸ πατέρα σου. Σ' ἀγαπῶ, Παγώνα! Κι' ἂν μὲ θέλης καὶ σύ, θὰ σὲ κάνω τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα.

Ἡ τσελιγκοπούλα δὲν εἶπε οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του μὲ θέρμη στὰ δικά της, δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν' ἀποτραβηχτῆ. Ἀντίθετα, τὸν ἄφησε νὰ τὴ φιλήση πολλὲς φορές. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ αἰσθανόταν αὐτὴν τὴ χαρά, ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄγγιζε χέρι ἀντρικὸ πάνω της.

—Πρέπει νὰ χωριστοῦμε πιά, τοῦ εἶπε ἐκείνη στὸ τέλος. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ γίνω γυναῖκα σου. Μὰ δὲν ξέρω οὔτε κἂν τ' ὄνομά σου, ὅπως δὲν τὸ ξέρει μήτε κι' ὁ πατέρας μου. Πῶς σὲ λένε καὶ τί δουλειὰ κάνεις; Εἶπες πὼς ἦρθες ν' ἀγοράσης πρόβατα, γιὰ νὰ τὰ πάρης στὸ χωριό σου. Φεύγεις ὅμως χωρὶς νὰ κάνης καμμιὰ ἀγορά. Γιατί; Τί σ' ἔκανε ν' ἀλλάξης γνώμη;

Ὁ ἄγνωστος χαμογέλασε. Ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο πίκρα κι' ἀγωνία θαρρεῖς.

—Μὴ ρωτᾶς ποιὸς εἶμαι κι' οὔτε τί ἦρθα νὰ κάνω στὸ Κυριάκι, ἀποκρίθηκε. Θέλω νὰ μοῦχης ἐμπιστοσύνη. Μόλις τακτοποιήσω τὶς δουλειές μου, θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας. Ὡς τότε ὅμως, θέλω νὰ μ' ἀφήνης νἄρχωμαι νὰ σὲ βλέπω. Θὰ κατεβαίνω τὶς νύχτες κρυφά, γιατὶ δὲν πρέπει ν' ἀρχίσουν οἱ κακογλωσσιὲς εἰς βάρος σου. Νὰ μὲ περιμένης κάθε Σάββατο βράδυ στὸ παραθύρι σου...

Πραγματικὰ ὁ ἄγνωστος κράτησε τὸ λόγο του. Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, σκαρφάλωνε στὸ μπαλκόνι τῆς Παγώνας — πιασμένος ἀπὸ τὴ μεγάλη κληματαριὰ ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ — κι' ἔμενε μαζί της πολλὲς ὧρες. Λίγο ὅμως πρωτοῦ ξημερώση, κατέβαινε πάλι κι' ἔφευγε ἀνάμεσα στὰ στενοσόκακα τοῦ χωριοῦ, προσπαθῶντας νὰ κάνη ὅσο πιὸ λίγο θόρυβο μποροῦσε. Σ' ἕνα σημεῖο, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζε ὁ κάμπος τῆς Λειβαδιᾶς, στεκόταν. Παραμόνευε μὲ τὰ μάτια ὁλόγυρα, ἀφουγκραζόταν κάμποση ὥρα κι' ὅταν ἔβλεπε πὼς ὅλα ἦταν ἥσυχα, ἔβαζε

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ τῶν ὀρέων

τὰ δάχτυλα στὸ στόμα καὶ σφύριζε μιὰ δυὸ μακρόσυρτες φορές. Πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τότε ξεπρόβαλνε μιὰ σκιά, ποὺ ἐρχόταν κατευθεῖαν πάνω του. Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιὰ βαρειὰ πιστόλα. Καὶ καθὼς πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος του, ρωτοῦσε πάντα χαμηλόφωνα:

—Ἐσ' εἶσαι, καπετάνιε;

—Ἐγὼ εἶμαι, μωρὲ παιδί, ὁ Κακαράπης!

Ὁ λήσταρχος Κακαράπης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στυγεροὺς ἀρχιληστὰς τῆς ἐποχῆς του, ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος ὅλης τῆς Παρνασσίδας κι' αὐτῆς ἀκόμη τῆς Βοιωτίας. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Λουκᾶς Μπελούλιας, μὰ ὠνομάστηκε Κακαράπης γιὰ τὴν ἀγριότητά του. Συνεργαζόταν στενὰ μ' ἄλλες δυὸ τρομερὲς συμμορίες: Τοῦ Νταβέλη καὶ τοῦ Καλαμπαλίκη, ποὺ ἦταν οἱ κορυφαῖοι τῶν ληστῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μὰ ὅταν ὁ Κακαράπης ζήτησε τὴ συνεργασία τους, οἱ δυὸ

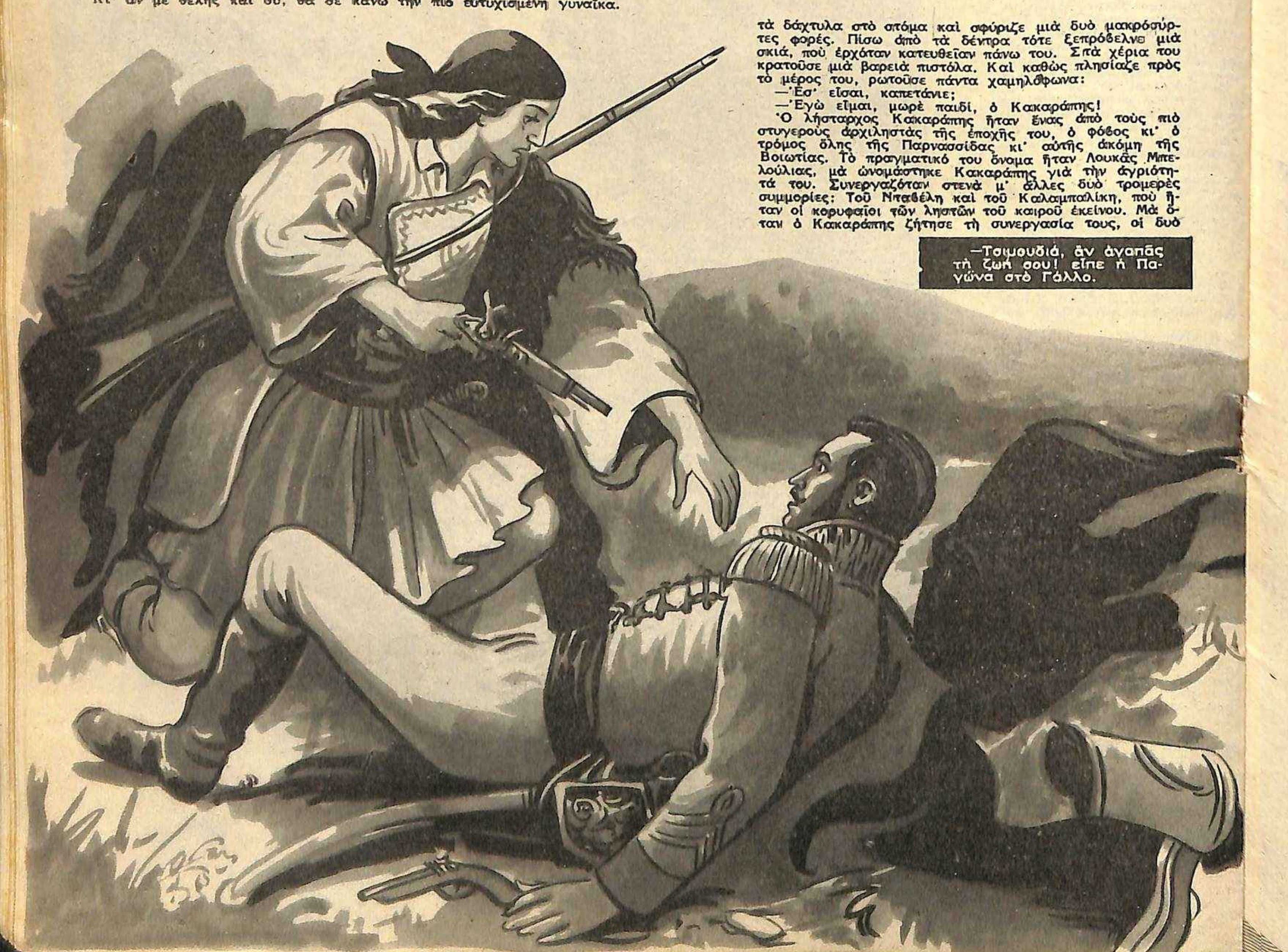

—Τσιμουδιά, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου! εἶπε ἡ Παγώνα στὸ Γάλλο.

ἀρχιλησταὶ δὲν εἶχαν καμμία ἀντίρρησι νὰ ἑνωθοῦν μαζί του. Τὸ ζήτημα τῆς ἀρχηγίας ἔμεινε κατὰ μέρος. Μ' ὅλο ποὺ φαινόταν ὅτι τὰ πρωτεῖα εἶχε κι' ἔπρεπε νὰ τάχη — σὰν ἀρχαιότερος ποὺ ἦταν — ὁ Λουκᾶς Μπελούλιας, ὡστόσο καὶ τῶν τριῶν ληστάρχων τὰ ὀνόματα ἐβάρυναν ἐξ ἴσου.

Κάποτε οἱ λησταὶ ἀποφάσισαν νὰ πιάσουν αἰχμάλωτο τὸν πλούσιο κτηνοτρόφο τῆς Λειβαδιᾶς Κίτσο Μπεράτη. Δὲν τοὺς εἶχε φταίξει σὲ τίποτε μὰ τὸ χρυσάφι του τοὺς εἶχε βάλει σὲ μεγάλο πειρασμό. Ἡ αἰχμαλωσία του βέβαια δὲν ἦταν εὔκολη, γιατὶ ὁ Μπεράτης ἐκτὸς ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος ἀτρόμητο παλληκάρι, δὲν ἔμενε ποτὲ σχεδὸν μόνος του στὴ στάνη. Εἶχε τοὺς μπιστικοὺς ἐκεῖ κι' ὁ πρῶτος ληστὴς ποὺ θὰ ζύγωνε γιὰ νὰ τοῦ κάνη κακό, δὲν θὰ καλοπερνοῦσε.

Γι' αὐτὸ ὁ Κακαράπης πρότεινε στοὺς συντρόφους του ἕνα παράτολμο σχέδιο: Θὰ πήγαινε ὁ ἴδιος στὴ στάνη καὶ θὰ παρουσιαζόταν στὸ Μπεράτη ὡς κτηνοτρόφος ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα, ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράση πρόβατα ράτσας ἀπὸ τὰ δικά του. Κι' ἀφοῦ τ' ἀγόραζε, θὰ τὸν ἔπειθε νὰ τὸν ἀκολουθήση ὡς τὸ διπλανὸ χωριό, σὲ κάποιον κουμπάρο του δῆθεν, γιὰ νὰ τὸν πληρώση. Στὸ δρόμο θὰ παραφύλαγαν οἱ ἄλλοι καὶ μόλις τοὺς ἔβλεπαν νὰ πλησιάζουν, θὰ ἔβγαιναν μπροστά τους καὶ θὰ τοὺς σταματοῦσαν. Τότε μονάχα ὁ Κακαράπης θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια στὸ Μπεράτη.

Τὸ σχέδιο τοῦ ἀρχιληστῆ ἔγινε ἀμέσως δεχτό. Μὰ ὅπως εἴδαμε, ὅταν ὁ Κακαράπης πῆγε στὴ στάνη ὡς ἄγνωστος κι' ἀντίκρυσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν Παγώνα, τὴν πεντάμορφη κόρη τοῦ τσέλιγκα, ἔμεινε σὰν μαγεμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Καὶ ξέχασε τὸ σκοπό του. Τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ζήτησε νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ποὺ ξαναγύρισε ἄπρακτος στοὺς συντρόφους του, τοὺς εἶπε τὰ καθέκαστα καὶ ζήτησε νὰ τὸν «δικάσουν». Ἐκεῖνοι ὅμως ἀντὶ νὰ θυμώσουν, καταχάρηκαν μὲ τὴν ἀπόφασί του καὶ τοῦ πρότειναν νὰ τὴν ἀπαγάγουν γιὰ λογαριασμό του. Ὁ λήσταρχος ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη. Τοὺς εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια στὴν Παγώνα κι' ἂν ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ἐξακαλουθοῦσε νὰ τὸν θέλη, τότε πιὰ θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκανε.

Εἶχε περάσει ὡστόσο ἕνας ὁλόκληρος χρόνος κι' ὁ Κακαράπης δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήση στὴν ἀγαπημένη του μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά, ἀπὸ φόβο μὴν τὴ χάση. Μονάχα ὅταν μιὰ μέρα τοῦ εἶπε ἐκείνη πὼς ὁ πατέρας της ἑτοιμαζόταν νὰ τὴν παντρέψη μὲ κάποιον ἄλλον, ἀποφάσισε νὰ τῆς τὰ ἐξηγήση ὅλα.

—Ἦρθε πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, τῆς εἶπε.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆς τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ξέρω ποιὸς εἶσαι. Τὸ ξέρω ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα σχεδὸν τῆς γνωριμίας μας. Κάποιος ἀπὸ τοὺς μπιστικοὺς τοῦ πατέρα μου σ' ἀναγνώρισε...

—Τὸ εἶπε καὶ στὸν πατέρα σου; ρώτησε ὁ Κακαράπης.

—Καὶ θὰ ἦσουν τώρα ζωντανός; τοῦ εἶπε ἡ Παγώνα. Ὄχι μόνο δὲν εἶπε τίποτα σὲ κανένα, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ, αὐτὸς παραφυλάει κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μου γιὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήση...

Ὁ Λουκᾶς Μπελούλιας ἔπλεε σὲ πελάγη εὐτυχίας. Ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ἡ Παγώνα, ἡ μικρὴ τσελιγκοπούλα, θὰ καταδεχόταν ν' ἀγαπήση ἕνα ληστή. Καὶ τώρα νὰ ποὺ ἔβλεπε νὰ πραγματοποιῆται τ' ὄνειρό του. Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ συγκίνησι, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε πολλὲς φορές. Ὕστερα τὴν κάθισε δίπλα του, τῆς χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ κατάξανθα μαλλιὰ καὶ τὴ ρώτησε:

—Καὶ τώρα πές μου Παγώνα εἰλικρινά: Θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς ἢ ὄχι; Ἂν δεχτῆς νὰ γίνης γυναῖκα μου, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἡ ζωή σου θὰ εἶναι γεμάτη δάκρυα καὶ πίκρες. Ἡ κοινωνία θὰ σὲ καταφρονήση ἐπειδὴ ἀκολούθησες ἕναν παράνομο σὰν καὶ μένα. Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας σου θὰ σὲ μισήση...

Ἀνάπνευσε βαρειὰ μιὰ δυὸ φορὲς καὶ κατόπιν πρόσθεσε:

—Ἂν δὲν δεχτῆς, δὲν θὰ σοῦ παραπονεθῶ. Θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς, οὔτε θὰ ξανακούσης πιὰ γιὰ τ' ὄνομά μου. Προτοῦ ὅμως χωριστοῦμε, θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ πάρω ἀμνηστεία καὶ νὰ ξαναγίνω τίμιος ἄνθρωπος. Μὰ ὁ βασιλῆας ἀπόρριψε τὴν αἴτησί μου. Ἔχει δίκηο. Γιατὶ ἡ προθεσμία ποὺ μᾶς εἶχε δώσει νὰ παρουσιαστοῦμε, ἔχει λήξει ἐδῶ κι' ἑνάμισυ χρόνο. Τότε ὅμως δὲν σὲ εἶχα γνωρίσει ἀκόμη καὶ ἀδιαφοροῦσα γιὰ ὅλα...

Μιὰ παράξενη σιωπὴ ἁπλώθηκε γιὰ λίγο μέσα στὸ μεγάλο χωριάτικο δωμάτιο. Ὁ Κακαράπης ἀγωνιοῦσε γιὰ τὴν ἀπάντησι τῆς ἀγαπημένης του.

Ἀπότομα ἡ τσελιγκοπούλα, ἔβαλε στεφάνι τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Λουκᾶ Μπελούλια. Χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξι, ἐκεῖνος κατάλαβε: Ἦταν δική του! Καὶ τότε δίχως νὰ χάση καιρό, τὴν ἅρπαξε στὰ στιβαρά του μπράτσα, τὴν ἔφερε στὸ μπαλκόνι καὶ πιάνοντας ὅπως μποροῦσε τὰ χοντρὰ κλαδιὰ τῆς κληματαριᾶς, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν. Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα πατοῦσαν στὴ γῆ. Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε δίπλα τους μιὰ σκιά. Ὁ Κακαράπης ἔκανε νὰ τραβήξη τὴν πιστόλα του καὶ νὰ τὴν ἀδειάση πάνω στὸν ἄγνωστο, μὰ πρόλαβε ἡ Παγώνα καὶ τοῦ κράτησε τὸ χέρι. Ἦταν ὁ μπιστικός της, ὁ Θάνος Κόλιας, ποὺ σὰν εἶδε τὴν κυρά του ν' ἀκολουθῆ τὸν ἀρχιληστή, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρη κι' αὐτὸν μαζί του.

—Ἔλα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Κι' ἂν εἶσαι καλὸς στ' ἅρματα, θὰ σὲ κάνω πρωτοπαλλήκαρό μου...

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ὁ ἀρχιληστὴς κι' ἡ τσελιγκοπούλα, ἔκαναν τοὺς γάμους τους στὸν Ὅσιο Λουκᾶ τῆς Φωκίδας. Οἱ κουμπάροι τους ἦταν δυό: Ὁ Νταβέλης κι' ὁ Καλαμπαλίκης. Ὅταν οἱ λησταὶ ξαναγύρισαν στὸν Παρνασσό, ποὺ ἦταν καὶ τὸ λημέρι τους, ἔκαναν ἕνα γλέντι τρικούβερτο, ποὺ κράτησε τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα. Ἀρνιὰ σφάχτηκαν καὶ τὸ κρασὶ ποὺ ἔστειλαν οἱ διάφοροι ληστοτρόφοι, χύθηκε ἄφθονα στὶς τσότρες τους. Τότε ἀκριβῶς ἀκούστηκε γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς Παγώνας, τῆς μικρῆς καπετάνισσας πού, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, τὸ μετέφεραν οἱ μπιστικοὶ στὶς στάνες τους καὶ οἱ λησταὶ στὰ λημέρια τους.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβαιναν τὰ γεγονότα αὐτά, ἡ ἀναρχία δὲν ἐπικρατοῦσε μονάχα στὴν ὕπαιθρο, ἀλλὰ καὶ μέσα στὶς πόλεις. Εἶχε κηρυχθῆ ὁ Ρωσσοτουρκικὸς πόλεμος καὶ οἱ δυὸ μεγάλες δυνάμεις, ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν ν' ἀφήσουν τὴ Ρωσία νὰ καταλάβη τὰ Δαρδανέλλια καὶ νὰ βγῆ στὴ Μεσόγειο — γιατὶ θ' ἀπειλοῦσε τότε τὴν ἀσφάλειά τους — κήρυξαν τὸν πόλεμο ἐναντίον της, ὡς σύμμαχοι τῆς Τουρκίας. Οἱ Ἕλληνες, ποὺ ζοῦσαν πάντα μὲ τὴ Μεγάλη Ἰδέα, νόμισαν ὅτι τοὺς παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Καὶ ὁ βασιλεὺς Ὄθων, ἀποφάσισε νὰ ἀναμιχθῆ στὸν πόλεμο. Ἀλλὰ τότε οἱ δυὸ ἄλλες δυνάμεις, ἀπείλησαν νὰ χτυπήσουν τὴν Ἑλλάδα. Γιὰ νὰ προλάβουν μάλιστα τὴν ἔνοπλο ἐπέμβασί της στὸ Ρωσσοτουρκικὸ πόλεμο, μιὰ γαλλικὴ μεραρχία ποὺ πήγαινε στὴν Κριμαία, ἀποβιβάστηκε χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι καὶ κατέλαβε τὸν Πειραιᾶ, τὸ Μάϊο τοῦ 1854.

Αὐτὸ βέβαια προκάλεσε τὴ διαίρεσι τῶν Ἑλλήνων. Ἐκεῖνοι ποὺ ἤθελαν τὸν πόλεμο, ἐτάχθησαν μὲ τοὺς Ρώσους. Οἱ ἄλλοι — οἱ λιγώτεροι — μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ μερικοὶ μὲ τοὺς Γάλλους. Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ πραγματικὴ ἀναρχία. Οἱ λησταὶ ἔγιναν κυρίαρχοι στὴν ὕπαιθρο.

Μὲ λίγα λόγια αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Παγώνα τοῦ Μπεράτη, ἀκολούθησε τὸν Κακαράπη γιὰ νὰ τὸν παντρευτῆ. Ὡστόσο ὅλες σχεδὸν οἱ ληστοσυμμορίες μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους, ἦταν ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πράγματα ἦρθαν διαφορετικά, οἱ λησταὶ ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ κατεβοῦν στὴν Ἀττικὴ καὶ νὰ στήσουν τὰ λημέρια τους γύρω ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Δαφνιοῦ, ὅπου στρατωνίζονταν δυὸ γαλλικοὶ λόχοι.

Οἱ τρεῖς «συνεργαζόμενοι» λήσταρχοι — ὁ Κακαράπης, ὁ Νταβέλης κι' ὁ Καλαμπαλίκης — ἀποφάσισαν νὰ μετρηθοῦν μιὰ γιὰ πάντα μὲ τοὺς «Φραντσέζους». Πῆραν λοιπὸν τὰ παλληκάρια τους καὶ ἔπιασαν τὰ «πόστα» δεξιὰ κι' ἀριστερά, στὴν Ἱερὰ Ὁδό. Περισσότερο ἀπὸ βδομάδα κρύβονταν, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία νὰ χτυπηθοῦν μὲ τοὺς Γάλλους.

Μαζὶ μὲ τοὺς ληστάς, πρώτη καὶ καλύτερη, ἦταν ἡ Παγώνα. Δὲν ἦταν ὅμως πιὰ ἡ μικρὴ τσελιγκοπούλα τῆς Λειβαδιᾶς. Τώρα ἦταν ἡ καπετάνισσα Παγώνα, ἡ γυναῖκα τοῦ Κακαράπη, ποὺ εἶχε μάθει νὰ χειρίζεται τὸ γιαταγάνι καὶ νὰ περνᾶ μὲ τὰ βόλια τῆς πιστόλας της, δαχτυλίδι στὸν ἀέρα. Οἱ λησταὶ τὴ σέβονταν καὶ τὴν ἀγαποῦσαν. Κι' ὁ Λουκᾶς Μπελούλιας τὴν καμάρωνε.

—Αὐτὴ εἶναι γυναῖκα, μωρὲ Χρῆστο! ἔλεγε συχνὰ στὸ Νταβέλη. Ὁ πατέρας της ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μοῦ τὴν ξαναπάρη πίσω. Μὰ ἡ Παγώνα τοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα καὶ τοῦ ἔγραφε πώς, ἀφοῦ δὲν τῆς δίνει τὴν εὐχή του, καλύτερα νὰ τὴν ξεχάση. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ παρατήση. Μονάχα ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίση ἐμᾶς τοὺς δυό...

Ἔξαφνα στὸ βάθος τῆς Ἱερᾶς Ὁδοῦ, φάνηκε ἕνας λόχος Γάλλων. Τραβοῦσε πρὸς τὴν Ἐλευσῖνα μὲ τὰ πόδια. Μονάχα ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ἦταν ἔφιππος.

—Θὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πλησιάσουν καὶ θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε! εἶπε ὁ Νταβέλης στοὺς συντρόφους του. Ὡστόσο νομίζω πὼς πρέπει νὰ πιάσουμε αἰχμάλωτο, αὐτὸν τὸν ψευτοκαβαλλάρη ποὺ πηγαίνει μπροστὰ ἀπ' ὅλους καμαρωτός...

Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν ὁ λοχαγὸς Βερτώ, ἀνεψιὸς τοῦ ναυάρχου Μερσιέ, ποὺ κατεῖχε τὸν Πειραιᾶ. Τὸ τόλμημα βέβαια ἦταν μεγάλο, γιατὶ οἱ Γάλλοι ἦταν τετραπλάσιοι ἀπὸ τοὺς ληστάς. Ἀλλ' ὅλα πιὰ εἶχαν κανονιστῆ μέχρι τὴν τελευταία λεπτομέρεια καὶ δὲν χωροῦσε καμμιὰ ὑποχώρησι. Τὰ πράγματα ὅμως ἦρθαν εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς ληστάς. Ξαφνικὰ ὁ Βερτὼ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ λόχο του, παράτησε τὸ δημόσιο δρόμο καὶ βγῆκε στὸν κάμπο, ὅπου ἄρχισε νὰ καλπάζη σὰν τρελλός. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὴν καπετάνισσα Παγώνα, ποὺ καιροφυλακτοῦσε πίσω ἀπὸ ἕνα πρόχωμα. Καὶ τότε μ' ἕνα πήδημα, ἡ τολμηρὴ λησταρχίνα βγῆκε μπροστά του καὶ τοὔφραξε τὸ δρόμο.

Τ' ἄλογο τοῦ Βερτώ, ἀνασηκώθηκε στὰ πίσω πόδια του μ' ἕνα χλιμίντρισμα. Ὁ ἀξιωματικός, ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐμφάνισι σὲ κείνη τὴν ἐρημιά, τὰ σάστισε. Καὶ προτοῦ προλάβη νὰ κρατηθῆ, γλύστρησε ἀπὸ τὴ σέλλα του καὶ κατρακύλησε στὸ χῶμα. Ἀμέσως ὅμως συνῆρθε καὶ θέλησε νὰ τραβήξη τὸ πιστόλι του. Μὰ ἡ μικρὴ καπετάνισσα, πιὸ γρήγορη ἀπ' αὐτόν, βρέθηκε μὲ τὸ γόνατο ἀκουμπισμένο πάνω στὸ στῆθος του. Ἡ χρυσοστόλιστη κουμπούρα της ἀστραφτοκόπησε μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ βραδυοῦ.

—Τσιμουδιά, παλιοφραντσέζε! τοῦ εἶπε, λὲς καὶ καταλάβαινε ὁ Γάλλος τὴ γλῶσσα της. Τσιμουδιά, ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔτρεξαν κι' οἱ ἄλλοι ληστὲς κοντά της. Ἡ εὐτυχία τοῦ Κακαράπη ἦταν μεγάλη γιὰ τὴν παλληκαριὰ τῆς γυναίκας του. Μὰ κι' ὁ Νταβέλης κι' ὁ Καλαμπαλίκης, ἔνοιωσαν κρυφὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν τόλμη τῆς καπετάνισσας. Ὡστόσο πῆραν τὸ Γάλλο κι' ἑτοιμάστηκαν ν' ἀποχωρήσουν, χωρὶς νὰ χτυπηθοῦν μὲ τοὺς στρατιῶτες, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀντιληφθῆ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ ἀξιωματικοῦ τους. Ἔτσι ἡ φευγάλα τους θὰ ἦταν σίγουρα τελείως ἀναίμακτη, ἂν δὲν προλάβαινε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα χωροφυλάκων, ποὺ ἐπὶ κεφαλῆς του βρισκόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ἄντρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: Ὁ ἀνθυπασπιστὴς Μιχαὴλ Μπουντούρης. Ἡ μάχη ποὺ ἐπακολούθησε καὶ στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος κι' οἱ Γάλλοι, ἦταν σκληρή. Τρεῖς χωροφύλακες ἔμειναν στὸν τόπο, δυὸ στρατιῶτες τραυματίστηκαν, ὀχτὼ ληστὲς σκοτώθηκαν καὶ τρεῖς πληγώθηκαν βαρειά. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν κι' ἡ καπετάνισσα Παγώνα, ποὺ χτυπήθηκε θανάσιμα στὸ στῆθος...

Παρ' ὅλες ὡστόσο τὶς ἀπώλειές της, ἡ συμμορία κατώρθωσε νὰ πάρη μαζί της τὸ Βερτὼ καὶ τοὺς πληγωμένους συντρόφους της καὶ νὰ φύγη. Προτοῦ ὅμως φτάση στὸ λημέρι της, ἡ μικρὴ λησταρχίνα, ἡ «κυρὰ τοῦ Κακαράπη», ἀγκάλιασε τὸν ἀγαπημένο της.

—Λουκᾶ μου, τοῦ εἶπε μὲ δυσκολία, φεύγω μακρυά. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ μ' ἀφήση περισσότερο νὰ ζήσω, ἴσως γιατὶ ἁμάρτησα πολύ. Μὰ ἐκεῖ ποὺ πηγαίνω, δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ. Θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σὲ περιμένω νἄρθης κάποτε κοντά μου. Νὰ μὴν πεθάνης ὅμως ἀπὸ βόλι, παρὰ μ' ἕνα γλυκὸ καὶ ὡραῖο θάνατο...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Κι' ὅταν ἡ νύχτα πέρασε κι' ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος φωτίζοντας τὰ δάση τῆς Φωκίδας, ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστάς, ὁ Θάνος Κόλιας, ὁ μπιστικός, πῆρε τὴ φλογέρα του καὶ μὲ τόνο μελαγχολικὸ ἄρχισε τὸ τραγοῦδι τῆς καπετάνισσας Παγώνας:

«Τρία μεγάλα σύννεφα στὴ Λειβαδιὰ πηγαίνουν,
τὄνα φέρν' ἀστραπόβροντα, τἄλλο χαλαζοβρόχια,
τὸ τρίτο τὸ μικρότερο μαντάτα στὸ Κυριάκι:
«Ξυπνᾶτε μαῦροι χωριανοί, σηκῶστε τὸ Μπεράτη
σκοτώσανε τὴν κόρη του, τὴ μορφοθυγατέρα
ποὔταν μικρὴ γιὰ φαμελιά, μὰ στἄρματα ἦταν πρώτη...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Οἱ 6 ἐχθροὶ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

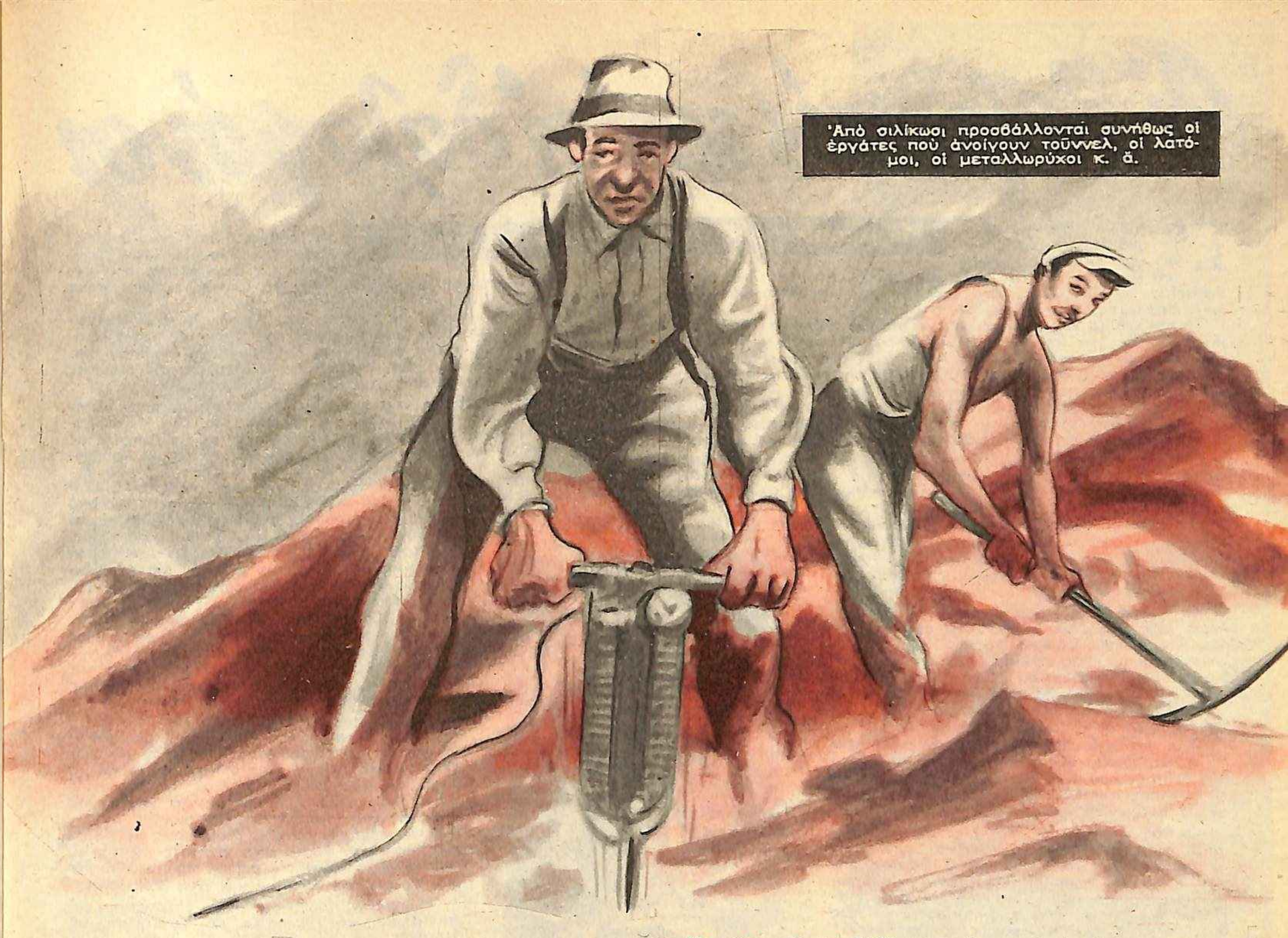

'Από σιλίκωσι προσβάλλονται συνήθως οἱ ἐργάτες ποὺ ἀνοίγουν τοῦννελ, οἱ λατόμοι, οἱ μεταλλωρύχοι κ. ἄ.

Μιὰ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴ σκόνη

ΕΚΤΟΣ ἀπὸ τὶς ἔξη σπουδαιότερες πνευμονικὲς παθήσεις, μὲ τὶς ὁποῖες ἀσχοληθήκαμε ἤδη, ὑπάρχει κι' ἄλλη μία: ἡ «πνευμοκονίωσις». Δὲν εἶναι λιγώτερο σοβαρὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, περιορίζεται ὅμως σὲ ὡρισμένες ἐπαγγελματικὲς τάξεις. Προκαλεῖται ἀπ' τὴν παρατεταμένη εἰσπνοὴ λεπτῆς σκόνης. Γίνεται δὲ ὁλοένα συχνότερη στὴν ἐποχή μας, ἐξ αἰτίας τῆς συνεχοῦς ἀναπτύξεως τῆς σύγχρονης βιομηχανίας.

Ἦταν γνωστὴ ὡστόσο καὶ στὴν ἀρχαιότητα. Ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Πλίνιος ὁ Νεώτερος τὴν ἀναφέρουν στὰ συγγράμματά τους. Ἀλλὰ μονάχα στὴν τελευταία ἑκατονταετία—καὶ κυρίως ἀπ' το 1935 — ἄρχισε ἡ συστηματικὴ μελέτη της ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες, ἰδίως δὲ στὶς χῶρες ποὺ ἔχουν ὀρυχεῖα: Ἀμερική, Ἀγγλία, Βέλγιον, Νότιο Ἀφρικὴ καὶ Γερμανία.

Οἱ σκόνες ποὺ μπορεῖ νὰ γεμίσουν σιγὰ-σιγὰ τοὺς πνεύμονες καὶ νὰ τοὺς προκαλέσουν βλάβες, μᾶλλον ἐπικίνδυνες, εἶναι διαφόρων εἰδῶν: ἀπὸ ἀμίαντο, βηρύλλιον, σχιστόλιθο, τάλκ, ἀλουμίνα, καολίνη, ἀκόμη καὶ βαμπάκι. Καθεμιὰ δὲ ἀπ' αὐτὲς δίνει τὴν ειδικὴ ὀνομασία της στὴ μορφὴ τῆς πνευμοκονιώσεως ποὺ προκαλεῖ (ἀμιάντωσις, βηρυλλίωσις, σχίστωσις, κλπ.). Οἱ γνωστότερες ὅμως, συχνότερες καὶ πιὸ μελετημένες πνευμοκονιώσεις εἶναι ἡ ἀνθράκωσις καὶ ἡ σιλίκωσις, ποὺ ὀφείλονται σὲ σκόνη κάρβουνου ἢ πυριτικῶν ὀρυκτῶν. Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ σοβαρώτερη, καὶ γι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἀπασχολήση ἰδιαιτέρως.

Γιὰ νὰ προκαλέση σιλίκωσι, ἡ σκόνη ποὺ εἰσπνέεται πρέπει νὰ εἶναι πολὺ λεπτὴ (ὁ κάθε κόκκος της νὰ ἔχη διάμετρο 5 χιλιοστῶν τοῦ χιλιοστομέτρου). Γι' αὐτὸ ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου ἢ τῆς θαλάσσης, ποὺ ἔχει σχετικὰ μεγάλους κόκκους, δὲν παρουσιάζει αὐτὸ τὸν κίνδυνο.

Πρέπει ἐπίσης νὰ ὑπάρχη ἡ σκόνη αὐτὴ σὲ μεγάλη ποσότητα. Πράγματι, ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν ὀρυχείων ἔχει μέχρι 5.000 κόκκους στὸ κυβικὸ ἑκατοστόμετρο, ἐνῶ ὁ ἀέρας τῶν πόλεων περιέχει 2—15 κόκκους μονάχα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος.

Ὡρισμένα ἄτομα εἶναι ἐπιδεκτικώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα σ' αὐτὴ τὴν πάθησι. Γενικῶς ὅμως, προσβάλλονται κυρίως ὡρισμένα ἐπαγγέλματα, ὅπως οἱ μεταλλωρύχοι, οἱ λατόμοι, οἱ ἐργάτες ποὺ ἀνοίγουν τοῦννελ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι σ' ἐργοστάσια ἀγγειοπλαστικῆς. Στοὺς ἀνθρακωρύχους, ἡ σιλίκωσις συνοδεύεται κι' ἀπὸ ἀνθράκωσι (ἡ ὁποία ὅμως παίζει τότε ἐντελῶς δευτερεύοντα ρόλο).

★

Μὲ τὴν πνευμοκονίωσι, οἱ πνεύμονες παίρνουν ἕνα σκοῦρο γκρίζο χρῶμα καὶ γεμίζουν ἀπὸ μικροὺς βώλους, διαμέτρου 1—10 χιλιοστομέτρων. Σ' ὡρισμένες περιπτώσεις σχηματίζονται καὶ μεγαλείτεροι ὄγκοι, σὰν ἕνα μῆλο, σκληροὶ καὶ ἀποτελούμενοι ἀπὸ ἰνώδη ἱστὸ κι' ἀπὸ συγκεντρωμένους πυριτικοὺς κόκκους. Οἱ κυψελίδες τῶν πνευμόνων κι' οἱ λεπτοὶ βρόγχοι καταστρέφονται. Τὰ πνευμονικὰ γάγγλια εἶναι διαρκῶς πρησμένα.

Τὸ κυριώτερο σύμπτωμα εἶναι ἡ δύσπνοια. Στὴν ἀρχὴ περνάει ἀπαρατήρητη, σιγὰ—σιγὰ ὅμως μεγαλώνει, τόσο ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἀσφυξία.

Οἱ μεταλλωρύχοι ἔχουν ἐπίσης συνήθως βῆχα καὶ πτύελα, ἀλλὰ δὲν τοὺς δίνουν προσοχή, ἐφόσον ἡ γενικὴ κατάστασί τους μένει ἱκανοποιητικὴ γιὰ πολὺν καιρό.

Συχνότατα, τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς σιλικώσεως ἀποκαλύπτωνται μὲ τὴν ἀκτινοσκόπησι, κι' ἔτσι γίνεται ἐγκαίρως ἡ διάγνωσι. Οἱ εἰκόνες ποὺ παρουσιάζουν οἱ ἄρρωστοι πνεύμονες, μπορεῖ νἆναι δυὸ εἰδῶν: Σ' ἄλλες, οἱ μικροὶ ὄγκοι γεμίζουν τοὺς δυὸ πνεύμονες, σὰν βροχὴ ἀπὸ κονφετί. Καὶ σ' ἄλλες διακρίνονται οἱ μεγάλοι ὄγκοι, ποὺ βρίσκονται συχνὰ σὲ συμμετρικὲς θέσεις στοὺς δυὸ πνεύμονες καὶ δίνουν ἔτσι τὴν εἰκόνα ποὺ ἔχει ὀνομασθῆ «τὰ φτερὰ τῆς πεταλούδας».

★

Ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες μορφὲς ὀξεῖες καὶ μὲ ταχυτάτη ἐξέλιξι—ποὺ μένουν ὅμως σπάνιες—ἡ σιλίκωσις εἶνε μιὰ ἀρρώστεια χρονία, ποὺ ἐξελίσσεται σιγά—σιγά. Ἂν λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς ἀλλάξη ἐγκαίρως ἐπάγγελμα, παύουν συνήθως νὰ μεγαλώνουν οἱ βλάβες τῶν πνευμόνων του καὶ δὲν τὸν ἐμποδίζουν αἰσθητὰ στὴν καθημερινὴ ζωή του. Στὴν ἀντίθετη ὅμως περίπτωσι, ἡ ἀρρώστεια χειροτερεύει συνεχῶς καὶ καταλήγει στὸ θάνατο, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια—ἤ, στὴν εὐνοϊκώτερη περίπτωσι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς δεκαετίες. Αὐτό, δέ, μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς δὲν θὰ παρουσιασθῆ στὸ μεταξὺ καμμιὰ ἐπικίνδυνη ἐπιπλοκή.

Μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀσθενείας, ἡ δύσπνοια γίνεται μεγαλείτερη καὶ συνεχής, τόσο ποὺ δυσκολεύει ἀκόμη καὶ τὸν ὕπνο. Ὁ ἄρρωστος τρέφεται δύσκολα, δὲν κοιμᾶται καλά, ἀδυνατίζει καὶ φθίνει, ἐνῶ ὁ βῆχας τὸν συγκλονίζει ἀδιάκοπα μέρα καὶ νύχτα.

Τέλος, ἡ καρδιὰ κουράζεται πιὰ νὰ παλεύη μὲ τὰ ἐμπόδια ποὺ δυσχεραίνουν τὴν πνευμονικὴ κυκλοφορία, κι' ὁ ἄρρωστος, ἀφοῦ βασανίστηκε ἐπὶ μῆνες, πεθαίνει ἀπὸ καρδιακὴ ἀνεπάρκεια.

Κάποτε, ἡ κατάστασις χειροτερεύει ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ πνευμονικὴ συμφόρησι ἢ βρογχίτιδα, ποὺ ἀχρηστεύει ἀκόμα καὶ τὸν λίγο πνευμονικὸ ἱστὸ ποὺ ἔμενε ὑγιής.

★

Ἡ συχνότερη ἐπιπλοκὴ τῆς σιλικώσεως εἶναι ἡ φυματίωσις, μὲ ἐξέλιξι γρήγορη καὶ σοβαρὴ συνήθως. Ἐμφανίζεται τότε πυρετός. Ὕστερα ὁ ἀσθενὴς ἀρχίζει νὰ βγάζη μαῦρα πτύελα, ποὺ ὀφείλονται στὴ διάλυσι τῶν πυριτικῶν ὄγκων. Μὲ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασί τους, ἀνακαλύπτονται εὔκολα οἱ βάκιλλοι τοῦ Κώχ.

Τέλος, ἡ ἀκτινογράφησις ἀποκαλύπτει τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ἢ περισσοτέρων σπηλαίων, εἴτε στοὺς προσβεβλημένους ἱστούς, εἴτε καὶ σ' ἐκείνους ποὺ φαίνονται ἀκόμη ὑγιεῖς.

★

Ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὴ σιλίκωσι εἶναι σχετική, συνίσταται δὲ σὲ μηχανικὲς ἐγκαταστάσεις ποὺ καθαρίζουν συνεχῶς τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν χώρων ἐργασίας ἀπὸ τὶς ἐπικίνδυνες σκόνες. Ἀποτελεσματικώτερο θὰ ἦταν, βέβαια, νὰ φορᾶνε οἱ ἐργαζόμενοι εἰδικὲς μάσκες, ποὺ νὰ συγκρατοῦν τὴ σκόνη. Ἀλλὰ ἡ λύσι αὐτὴ δὲν εἶνε πρακτική, γιατὶ τοὺς ἐμποδίζουν πολὺ στὴν ἐργασία τους.

Ἡ τακτικὴ ἀκτινοσκοπικὴ ἐξέτασις ἐπιτρέπει ν' ἀνακαλύπτωνται ἐγκαίρως ὅσοι ἔχουν προσβληθῆ, καὶ ν' ἀπομακρύνωνται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐργασία.

Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς μεθόδους, ποὺ δοκιμάζονται ἀκόμη καὶ ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τὸ ἀλουμίνιον, δὲν ὑπάρχει στὴν πρᾶξι καμμιὰ θεραπεία τῆς σιλικώσεως. Πραγματικά, εἶναι ἀδύνατο ν' ἀπαλλαγοῦν οἱ πνεύμονες ἀπ' τοὺς κόκκους τῆς σκόνης, ποὺ ἔχουν μαζευτῆ στὸ ἐσωτερικό τους καὶ τοὺς προκαλοῦν τόση φθορά.

Ὁ γιατρὸς περιορίζεται λοιπὸν νὰ συστήση στὸν ἄρρωστο ἀνάπαυσι, ἤ, μιὰ δουλειὰ ὄχι πολὺ κουραστική, σὲ ξηρὴ καὶ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα. Στὴν τελευταία φάσι τῆς ἀσθενείας, τὸ ὀξυγόνο φέρνει σχετικὴ ἀνακούφισι καὶ τὰ καρδιοτονωτικὰ ἐπιβραδύνουν τὸ σταμάτημα τῆς καρδιᾶς.

Τέλος, χάρις στὰ ἀντιβιωτικά, προλαμβάνονται συχνὰ οἱ ὀξεῖες καὶ οἱ χρόνιες ἐπιπλοκὲς τῆς σιλικώσεως.

Οἱ ὕποπτες ἀκτινογραφικὲς εἰκόνες

Σὲ ἄτομα νέα, ἰδίως γύρω ἀπ' τὰ 20 χρόνια, ἐμφανίζεται πολλὲς φορὲς ἕνα σύνολο φαινομένων ποὺ κάνουν τὸ γιατρὸ νὰ ὑποπτευθῆ φυματίωσι, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀκόμη ἐκδηλωθῆ.

Ὁ νέος φαίνεται συνήθως ὑγιέστατος, ἔχει κανονικὸ βάρος καὶ ὄρεξι, δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἐνόχλησι, δὲν ἔχει βῆχα, οὔτε πτύελα, οὔτε νυκτερινοὺς ἱδρῶτες. Σ' ἄλλες ὅμως περιπτώσεις, ἀδυνατίζει ἀνεξήγητα, νοιώθει διαρκῶς κούρασι, ἔχει λίγο βῆχα καὶ ἀνορεξία. Ὡστόσο, ἡ κλινικὴ ἐξέτασί του δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀνώμαλο. Κι' ὁ ἐνδιαφερόμενος καταφεύγει τότε στὸν ἀκτινολόγο, γιὰ νὰ ἐξακριβώση τὴν κατάστασι τῶν πνευμόνων του.

Ἡ συχνότερη λοιπὸν εἰκόνα ποὺ παρουσιάζει τότε ἡ ἀκτινογραφία, εἶναι οἱ λεγόμενες «διηθήσεις», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὴν ἐξωτερικὴ κορυφὴ τοῦ πνεύμονος, συνηθέστερα δὲ τοῦ δεξιοῦ. Αὐτὲς οἱ διηθήσεις μπορεῖ νἆναι στρογγυλὲς καὶ μεγάλες σὰν ἕνα νόμισμα, εἴτε ἐκτεταμένες καὶ ἀσαφεῖς σὰν ἕνα εἶδος ὁμίχλης ποὺ ἐλαττώνει τὴ διαφάνεια τῶν πνευμόνων.

Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐμφανισθοῦν στὴν ἀκτινογραφία πολλὲς μικρὲς κηλῖδες, θολὲς καὶ ἀκανόνιστες, σὰν νιφάδες. Ἢ μπορεῖ νὰ παρουσιάζεται κάποια ἀδιαφάνεια μονάχα στὸ μέρος ὅπου ὁ ἄνω λοβὸς τοῦ πνεύμονος ἑνώνεται μὲ τὸν μεσαῖο. Ἤ, τέλος, μπορεῖ νἆναι ἀλοκάθαροι οἱ πνεύμονες, ἀλλ' ἡ πύλη νὰ προεκτείνεται μέσα στὸν πνευμονικὸ ἱστό, μὲ προεξοχὲς σὰν πόδια ἀράχνης.

Ἂν παρατηρήση μιὰ ἀπὸ τὶς εἰκόνες αὐτές, ὁ γιατρὸς θὰ ὑποπτευθῆ φυματίωσι καὶ θὰ ζητήση νὰ τὴν ἐπιβεβαιώση ἢ νὰ τὴν ἀποκλείση μὲ ἄλλες ἐξετάσεις.

Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ «δερμοαντίδρασις» μὲ φυματίνη. Δὲν ἔχει ὅμως πραγματικὴ διαγνωστικὴ ἀξία, παρὰ μόνο σὲ μιὰ περίπτωσι: ἂν ἀποδειχθῆ θετική, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε ξαναγίνει καὶ ἦταν τότε ἀρνητική. Ἡ ἀρνητικὴ δερμοαντίδρασις δὲν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι ἀποκλείεται ἡ φυματίωσις, γιατὶ μπορεῖ ἡ μόλυνσις νἆναι πρόσφατη καὶ νὰ μὴν ἔχη ἀκόμη ἀντιδράσει ὁ ὀργανισμός. Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν περίπτωσι, ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐξέτασις ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, ἢ καλύτερα γίνεται ἀντὶ γι' αὐτὴν ἡ εὐαισθητότερη «ἐνδοδερμοαντίδρασις».

Ἂν ὑπάρχουν πτύελα, ἐξετάζονται μὲ τὸ μικροσκόπιο ἐπανειλημμένως. Ἂν δὲν ὑπάρχουν, ἀπορροφᾶται γαστρικὸ ὑγρὸ ἀπ' τὸ στόμαχο κι' ἐξετάζεται μικροσκοπικῶς (γιατί, ὅποιος ἔχει μικρὲς φυματικὲς βλάβες στοὺς πνεύμονες, καταπίνει συνήθως μερικὰ βλεννώδη ἐκκρίματα, προερχόμενα ἀπ' τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα, δίχως κἂν νὰ τὸ ἀντιληφθῆ). Ἀναφέρεται μάλιστα μιὰ περίπτωσις ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὕποπτη ἀκτινογραφία, χρειάστηκε νὰ γίνουν 14 διαδοχικὲς ἐξετάσεις τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, ὥσπου νὰ βρεθῆ ὁ βάκιλλος τῆς φυματιώσεως!

Σὲ μικρὰ παιδιά, τὸ μικρόβιο τοῦ Κὼχ μπορεῖ ν' ἀναζητηθῆ καὶ στὰ κόπρανα.

★

Ἂν ὡστόσο ὅλες αὐτὲς οἱ μικροσκοπικὲς ἐξετάσεις δὲν δώσουν ἀποτέλεσμα, εἰσάγεται λίγο γαστρικὸ ὑγρὸ στὸ σῶμα ἑνὸς πειραματοζώου. Ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ περιμένη τότε 45 μέρες γιὰ τὴν ἀπάντησι, ποὺ θὰ ἔχη ὅμως πολὺ μεγαλύτερη ἀξία ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἁπλῶν μικροσκοπικῶν ἐξετάσεων.

Στὸ μεταξύ, μπορεῖ νὰ μετρηθῆ ἡ ταχύτης καθιζήσεως τοῦ αἵματος, ποὺ δὲν πρέπει κανονικὰ νὰ ὑπερβαίνη τὰ 10 χιλιοστόμετρα τὴν ὥρα. Μεγαλύτερη ταχύτης σημαίνει μόλυνσι, ἀλλ' ὄχι ἀπαραιτήτως φυματικῆς φύσεως. Ἐπίσης ἐξετάζεται ὁ «αἱματικὸς τύπος», δηλαδὴ τὸ εἶδος τῶν αἱμοσφαιρίων τοῦ αἵματος. Θὰ δοῦμε δὲ ἀμέσως τὴ σημασία αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως.

Ἂν τώρα, μὲ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι τῶν πτυέλων ἢ τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, εἴτε μὲ τὴν μέθοδο τοῦ πειραματοζώου, ἀνακαλυφθῆ ὁ βάκιλλος τοῦ Κώχ, δὲν ἀπομένει καμμιὰ ἀμφιβολία, κι' ὁ ἀσθενὴς ὑποβάλλεται στὴ θεραπεία τῆς φυματιώσεως. Ἡ αὐξημένη ταχύτης καθιζήσεως ἐνισχύει τότε ἁπλῶς αὐτὴ τὴ διάγνωσι.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις ἀμφισβητούμενες, στὶς ὁποῖες οἱ παραπάνω ἐξετάσεις εἶναι ἀρνητικές. Αὐτὸ ὡστόσο δὲν ἀποκλείει τὸ νὰ πρόκειται γιὰ φυματίωσι «κλειστή», στὴν ὁποία ὑπάρχουν μὲν μικρόβια, ἀλλὰ εἶναι λίγα ἀκόμη καὶ δὲν βγαίνουν ἀπ' τὴ φυματικὴ ἑστία.

Τότε κυρίως ἀποκτᾶ ἀξία ἡ ἐξέτασις τοῦ αἱματικοῦ τύπου.

Ἂν π.χ. ἡ ταχύτης καθιζήσεως εἶναι μεγάλη, ὁ αἱματικὸς τύπος κανονικὸς καὶ ἡ δερμοαντίδρασις ἔντονα θετική, πρόκειται πιθανώτατα γιὰ κλειστὴ φυματίωσι.

Ἀντίθετα, μπορεῖ νὰ εἶναι κανονικὴ ἢ ἐλαττωμένη ἡ ταχύτης καθιζήσεως, νὰ ὑπάρχουν δὲ στὸ αἷμα πολλὰ «ἠωσινόφιλα» λευκὰ αἱμοσφαίρια. Ἡ ὕπαρξις λοιπὸν αὐτῶν τῶν αἱμοσφαιρίων σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀποτελεῖ σχεδὸν ἀσφαλῆ ἔνδειξι παρουσίας παρασίτων.

Πραγματικά, ὡρισμένα παράσιτα (συνήθως οἱ ἀσκαρίδες καὶ σπανιώτερα ἡ ταινία) μποροῦν νὰ κάνουν νὰ ἐμφανισθοῦν στὴν ἀκτινογραφία διηθήσεις παρόμοιες μὲ τῆς ἀρχομένης φυματιώσεως.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ σχηματίσουν ὑγρὸ μέσα στὸν ὑπεζωκότα. Τόσο ὅμως οἱ διηθήσεις, ὅσο καὶ τὸ ὑγρό, ἐξαφανίζονται γρήγορα, ὅταν καταπολεμηθοῦν τὰ παράσιτα.

Τὸ σύνολον αὐτῶν τῶν πλευροπνευμονικῶν συμπτωμάτων ὀνομάζεται «σύνδρομον τοῦ Λέφερ».

★

Μὲ τὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι τῶν κοπράνων, ἀνακαλύπτονται τ' αὐγὰ τῶν ἀσκαρίδων κι' ἔτσι ἐπιβεβαιώνεται ἡ διάγνωσις. Ἐφαρμόζεται δὲ ὕστερα ἡ κατάλληλη θεραπεία, μὲ παρασιτοκτόνα φάρμακα.

Ὡστόσο, ἐξακριβώθηκε τελευταίως ὅτι τὸ σύνδρομον τοῦ Λέφερ προκαλεῖται κι' ἀπὸ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ. Στὸ ἄσθμα π.χ., ἐμφανίζονται κάποτε μικρὲς διηθήσεις στοὺς πνεύμονες, δίχως σημασία, ποὺ χάνονται ἀμέσως μετὰ τὴν κρίσι. Τὸ ἴδιο φαινόμενο προκαλεῖται καὶ ἀπὸ ὡρισμένα φάρμακα. Παρατηρήθηκε π.χ. ἡ περίπτωσι μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἐμφάνιζε τὸ σύνδρομον τοῦ Λέφερ κάθε φορὰ ποὺ χρησιμοποιοῦσε μιὰν ἀλοιφὴ μὲ σουλφαμίδες.

Σὲ μερικές, σπάνιες περιπτώσεις, ὑπάρχει μιὰ μικροβιακὴ μόλυνσις τοῦ πνεύμονος, ὄχι ὅμως φυματικῆς μορφῆς, ἀλλ' ἀπὸ σταφυλόκοκκο. Ὁ γιατρὸς πρέπει πάντως νἄχη ὑπ' ὄψι του κι' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο, γιὰ νὰ μὴν ὑποβάλη σὲ μακροχρόνιο καὶ πολυδάπανο θεραπεία ἕναν ἄρρωστο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη γρήγορα καλὰ μὲ πενικιλλίνη ἢ χρυσομυκίνη.

Ἂν γίνη ἀσφαλὴς διάγνωσις φυματιώσεως, ἡ θεραπεία εἶναι πιὰ γνωστή. Συμπληρώνεται δὲ γρήγορα, γιατὶ ἡ ἀσθένεια βρίσκεται ἀκόμη στὴν ἀρχή της.

Ἀλλὰ κι' ὅταν ὑπάρχουν ἁπλὲς ὑποψίες γιὰ φυματίωσι, φρόνιμο εἶναι νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ἀντιφυματικὴ θεραπεία, μὲ συνδυασμὸ ΠΑΣ καὶ ἰσονιαζίδης, ὡς ὅτου ἐξαφανισθοῦν οἱ ἀκτινογραφικὲς ἀνωμαλίες. Ἡ στρεπτομυκίνη διατηρεῖται σ' ἐφεδρεία, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ περίπτωσι πιθανῆς μελλοντικῆς ὑποτροπῆς. Συγχρόνως, συνιστᾶται ἀνάπαυσι, καθαρὸς ἀέρας καὶ καλὴ τροφή. Ἀργότερα, χορηγοῦνται ἀσβέστιον καὶ βιταμίνη D. Μόνον δὲ ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένες καὶ ἱκανοποιητικὲς ἐξετάσεις, θὰ ἐπιτρέψη ὁ γιατρὸς στὸν ἀσθενῆ νὰ ξαναρχίση τὴν κανονική του ζωή.

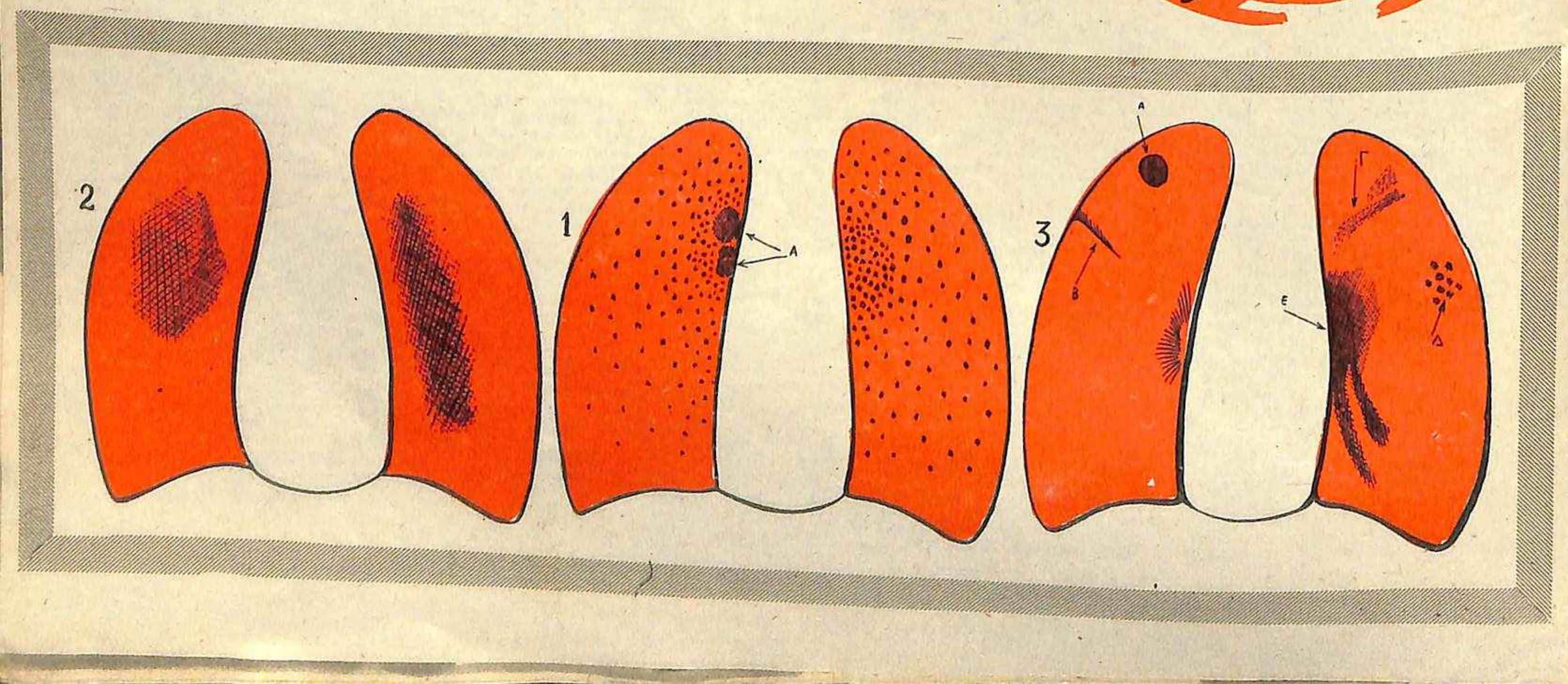

1) Πνεύμονες προσβεβλημένοι ἀπὸ σιλίκωσι, γεμᾶτοι ἀπὸ μικροὺς βώλους, διαμέτρου 1—10 χιλιοστομέτρων. Α) Πρησμένα γάγγλια. 2) Μορφὴ σιλικώσεως, στὴν ὁποία ἔχει σχηματισθῆ ἕνας σκληρὸς καὶ μεγάλος ὄγκος, σὰν ἕνα μῆλο. 3) Ὕποπτες ἀκτινογραφικὲς εἰκόνες. Α) Διήθησις μὲ σχῆμα νομίσματος. Β) Ἀδιαφάνεια μεταξὺ τῶν δύο λοβῶν. Γ) Διήθησις σὰν ἀσαφὴς ὁμίχλη. Δ) Κηλῖδες ὅμοιες μὲ νιφάδες. Ε) Φλεγμονὴ τῆς πύλης.

Οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ δολοφόνοι

Μὲ μερικὲς ἐκδηλώσεις τῆς θείας ὀργῆς...

ΕΝΑ ἀληθινὰ ἀλλόκοτο περιστατικὸ λέγεται ὅτι συνέβη, τὴν ὥρα τῆς κηδείας τοῦ Καρόλου Α΄ τῆς Ἀγγλίας, τοῦ ἄτυχου βασιλῆα τῆς δυναστείας τῶν Στούαρτ, ποὺ ἐκθρονίσθηκε καὶ θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες τοῦ Κρόμβελ.

Ἦταν μιὰ μέρα χειμωνιάτικη, μὲ φοβερὴ παγωνιά. Καί, ξαφνικά, ξέσπασε μιὰ ἀπρόοπτη χιονοθύελλα. Οἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ δὲν ἄργησαν νὰ σκεπάσουν τὸ κάθε τι: τοὺς νεκροθάφτες, τοὺς στρατιῶτες, τοὺς θεατὰς τῆς θλιβερῆς σκηνῆς. Οὔτε μιὰ ὅμως ἀπ' αὐτὲς δὲν ἔπεσε πάνω στὸ φέρετρο τοῦ Καρόλου!

Κι' ὅσοι εἶδαν τὸ παράξενο αὐτὸ φαινόμενο, σκέφθηκαν ἀμέσως μιὰ παληὰ ἀγγλικὴ πρόληψι, ποὺ ἔλεγε ὅτι δὲν μαζεύεται ποτὲ χιόνι πάνω στὸν τάφο ἑνὸς ἀνθρώπου ἀδικοσκοτωμένου!

Ἀλλ' ἂς ἀφίσουμε τὴ μακρυνὴ ἱστορία, γιὰ ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ μερικὲς ἄλλες περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως εἶχαν κάποια στενὴ συσχέτισι μὲ τὸ ἔγκλημα καὶ τοὺς ἐγκληματίες. Ἰδίως οἱ κεραυνοί, οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ βροντὲς παῖξανε ἐπανειλημμένως σημαίνοντα ρόλο στὶς δίκες τῶν δολοφόνων. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι πὼς ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν σκοτώσει γυναῖκες! Σύμπτωσι, βέβαια, ἀλλὰ πολὺ παράξενη ὁμολογουμένως...

Ὁ Σίδνεϋ Φὸξ, ἕνα τέρας ἠθικῆς πωρώσεως, εἶχε ἀσφαλίσει τὴ ζωὴ τῆς μητέρας του γιὰ ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσόν. Ἔπειτα, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀσφάλεια, τὴ στραγγάλισε σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου κι' ἔβαλε φωτιὰ στὰ ἔπιπλα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ πυρκαγιὰ θὰ ἐξαφάνιζε τὰ ἴχνη τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματός του.

Ἀλλ' ἡ φωτιὰ σβύστηκε ἐγκαίρως. Ὕστερα δέ, ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι τὸ θῦμα ἦταν νεκρὸ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πυρκαγιά, γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν καθόλου ἴχνη καπνιᾶς μέσα στοὺς πνεύμονές του.

Ὁ Φὸξ ἰσχυρίσθηκε πὼς εἶχε βρῆ τὴν κάμαρα τῆς μητέρας του νὰ καίγεται, ἀντὶ ὅμως νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ προσωπικὸ τοῦ ξενοδοχείου. Ὅταν τὸν ρώτησαν γιατὶ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα, δικαιολογήθηκε πὼς δὲν ἤθελε νὰ γεμίσῃ καπνοὺς τὸ ξενοδοχεῖο! Τέλος, ὁρκίστηκε πὼς δὲν εἶχε μπῆ καθόλου στὸ δωμάτιο, διάφοροι ὅμως μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι τὰ μαλλιά του ἦσαν γεμᾶτα καπνό!

Στὴ δίκη του, διατήρησε ἀπόλυτη ἠρεμία. Δὲν ταράχθηκε καθόλου ἀπ' τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Ἐνῶ ὅμως τὸν ρωτοῦσαν οἱ ἔνορκοι γιὰ τὶς συνθῆκες τοῦ θανάτου τῆς μητέρας του, κι' αὐτὸς ἀπαντοῦσε ψυχρὰ κι' ἐπιδέξια, ἀποφεύγοντας κάθε παγίδα, μιὰ ξαφνικὴ καταιγίδα ξέσπασε ἔξω ἀπ' τὸ δικαστήριο.

Οἱ ἀστραπὲς φώτιζαν κάθε τόσο, μ' ἕναν τρόπο ἀπαίσιο, τὸ ἄσπρο πρόσωπο τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ τὸ κύλημα τῆς βροντῆς φαινόταν σὰν μιὰ θυμωμένη διαμαρτυρία τοῦ οὐρανοῦ γιὰ κάθε ψεύτικη ἀπάντησι ποὺ ἔδινε...

Ὅταν μάλιστα ἀρνήθηκε τελικὰ τὴν ἐνοχή του, ὅλη ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ἀστραπή, δυνατώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Τὴν ἀκολούθησε ἕνα τέτοιο μουγκρητὸ τῆς βροντῆς, ὥστε τὰ νεῦρα τοῦ κατηγορουμένου σπάσανε ἀπότομα καὶ σωριάστηκε στὸ κάθισμά του, τρέμοντας σύγκορμος. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔπαψε πιὰ ν' ἀρνῆται κι' ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του.

Ὁ Σίδνεϋ Φὸξ ἔβαλε φωτιὰ στὰ ἔπιπλα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξαφάνιζε τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός του...

Κάτι ἀνάλογο συνέβη σὲ κάποιο Μάον, ποὺ εἶχε δολοφονήσει σ' ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι, στὸ Κρούμπλ τῆς Ἀγγλίας, τὴ φιλενάδα του Ἔλεν Κέϋ. Αὐτὸς ὡμολόγησε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅτι ἦταν ἔνοχος. Διηγήθηκε δὲ πῶς εἶχε κομματιάσει τὸ πτῶμα τοῦ θύματός του, ἀλλὰ εἶχε δυσκολευθῆ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ κεφάλι.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, εἶχε κάνει ἕνα μακρυνὸ περίπατο. Στὴν ἐπιστροφή του λοιπὸν στὴ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος, εἶχε πέσει ξαφνικὰ ἕνας κεραυνὸς καὶ εἶχε δώσει τὸ σύνθημα σὲ μιὰ μπόρα, μὲ ραγδαία βροχὴ καὶ ἀστραπόβροντα, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ δολοφόνου...

Ἐνῶ λοιπὸν ἔκανε στὸ δικαστήριο ὅλη τὴν περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματός του, ὅταν ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐπιστροφῆς του στὸ σπίτι, ἕνας κεραυνὸς ἔπεσε σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ συγκλόνισε ὅλο τὸ κτίριο τοῦ δικαστηρίου. Ὕστερα, κάθε λέξι τοῦ δολοφόνου φαινόταν νὰ προκαλῆ μιὰ ἀκόμα βροντή. Μὴ μπορῶντας πιὰ ν' ἀνθέξῃ σ' ἕνα τέτοιο νευρικὸ κλονισμό, ὁ Μάον ἄρχισε νὰ ψελλίζῃ λόγια ἀσυνάρτητα κι' ὕστερα βουβάθηκε ὁλότελα.

«Μέσα στὴ βαρειὰ σιωπὴ —ἔγραφε ἕνας δημοσιογράφος ποὺ παρακολούθησε τὴ δίκη— φαινόταν πὼς ἔλαμπε, γυμνό, τὸ σπαθὶ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ πὼς τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως βροντοφωνοῦσαν κάθε τόσο: «Δολοφόνε!»

Ἀκόμη ἀπαισιώτερος ἐγκληματίας ἦταν ὁ Τζώρτζ Τζόζεφ Σμίθ. Ὅσοι τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, τὸν παράστησαν σὰν ἕναν τύπο ἀποκρουστικό, χωρὶς τίποτε ποὺ νὰ μπορῆ νὰ ἐμπνεύσῃ συμπάθεια. Κι' ὅμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκμεταλλευόταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὶς γυναῖκες ποὺ πέφτανε θύματά του.

Στὴν ἀρχή, ξεγελοῦσε ὑπηρέτριες κι' ἄλλες νέες γυναῖκες, ἔβαζε στὸ χέρι τὶς οἰκονομίες τους κι' ἐξαφανιζότανε. Ἀπ' τὸ πρῶτο αὐτὸ βῆμα, προχώρησε κατόπιν καὶ στὴ δολοφονία.

Ἡ μέθοδός του ἦταν ἁπλῆ, στερεότυπη κι' ἀνατριχιαστική: Φρόντιζε νὰ παντρευτῆ μὲ γυναῖκες σχετικὰ εὔπορες, κι' ὕστερα, μιὰ μέρα ἐνῶ παίρνανε τὸ μπάνιο τους, τὶς ἔπνιγε, κρατῶντας τὸ κεφάλι τους βουτηγμένο μέσ' στὸ νερό. Δὲν ἤξερε ὅμως ὅτι ἦταν δυνατὸ ν' ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἐγκλήματά του μὲ τὴ νεκροψία—ὅπως κι' ἔγινε στὸ τέλος.

Παρ' ὅλα ὡστόσο τὰ συντριπτικὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπῆρχαν ἐναντίον του, στὴν ἀρχὴ τῆς δίκης του κράτησε μιὰ στάσι ἀλαζονικὴ καὶ περιφρονητική, σὰν νὰ μὴ φοβόταν τίποτα. Πρόσβαλλε τοὺς μάρτυρες, εἰρωνευότανε τοὺς δικαστάς...

Μιὰ ξαφνικὴ ὅμως καταιγίδα, ποὺ φαινόταν σὰν ἐκδήλωσι τῆς θείας ὀργῆς γι' αὐτὴ τὴ στάσι του, ἐπηρέασε τόσο τὰ νεῦρα του, ὥστε κατάντησε σὲ λίγα λεπτὰ ἕνα ἀξιοθρήνητο ἀνθρώπινο κουρέλι, ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Καί, φυσικά, ὡμολόγησε πιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματά του.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Γουένσλεϋ τῆς Σκότλανδ Γυάρδ—ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ντέτεκτιβ τοῦ κόσμου—ἀνάκρινε κάποτε ἕνα ὕποπτο γιὰ μιὰ δολοφονία, σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἄρχισε μιὰ μπόρα. Κι' ὁ ντέτεκτιβ πρόσεξε τώρα ὅτι ὁ κρατούμενος κύτταζε συχνὰ πρὸς τὸ παράθυρο, ἐνῷ στὸ πρόσωπό του κυλούσανε χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα. Ἀκολούθησε λοιπὸν κι' αὐτὸς τὴ διεύθυνσι τῆς ματιᾶς του, κι' εἶδε μιὰ ἀστραπὴ νὰ φωτίζῃ τὴν ἀντικρυνὴ ρεκλάμα ἑνὸς κινηματογράφου ποὺ ἔγραφε μὲ πελώρια ψηφία τὸν τίτλο τοῦ φίλμ: «Θ' ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀλήθεια».

Ἦταν μιὰ σύμπτωσι, ποὺ ἔκανε τελικὰ τὸν ἔνοχο νὰ ὁμολογήσῃ.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι, ποὺ ὁ Γουένσλεϋ ἀνέκρινε κάποιον, γιὰ τὸ φόνο μιᾶς γυναίκας ποὺ εἶχε βρεθῆ φριχτὰ ἀκρωτηριασμένη.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἀντίκρυ στὸ παράθυρο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ὑπῆρχε ἡ ρεκλάμα ἑνὸς ταχυδακτυλουργοῦ, ποὺ ἔγραφε: «Μιὰ γυναῖκα κομμένη στὰ δυό». Ὁ ἔνοχος ἔβλεπε κάθε τόσο αὐτὴ τὴν τρομερὴ φράσι, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν, ὥσπου ἐπιτέλους, μὴ ἀντέχοντας περισσότερο, ὡμολόγησε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ στὸ σπίτι σας

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔγινε μιὰ στήλη ἀπὸ κάρβουνο!...

Κάθε ἠλεκτρικὴ συσκευή, κάθε εἶδος ἠλεκτρικό, εἶναι κανονισμένο νὰ λειτουργῇ σὲ μιὰ ὡρισμένη τάσι τοῦ ρεύματος: Στὰ 220 βόλτ, ὅπως εἶναι ἡ τάσι τοῦ ρεύματος στὴν Ἀθήνα, ἢ στὰ 110, ὅπως εἶναι τῆς Θεσσαλονίκης κι' ἄλλων πόλεων. Τὸ ἴδιο, φυσικά, γίνεται στὰ ραδιόφωνα καὶ στοὺς λαμπτῆρες, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ λειτουργήσουν καὶ νὰ μὴν ὑποστοῦν βλάβες.

Πῶς, ὅμως, ἀνάβει ἕνας λαμπτήρας; Μὲ τὸ γύρισμα τοῦ διακόπτη, θὰ μποροῦσε ν' ἀπαιτήσῃ κανείς!... Μὰ τί γίνεται γιὰ νὰ μεταβληθῆ σὲ φῶς, τὸ θερμικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος;

Τὸ φῶς, λοιπόν, γίνεται μὲ τὴν θέρμανσι ἑνὸς νήματος, ποὺ εἶναι κατάλληλος ἀγωγός, καὶ μὲ τὸ πέρασμα ἀπὸ αὐτὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Τὸ 1880, ὁ Σουὸν στὴν Ἀγγλία κι' ὁ Ἔδισων στὴν Ἀμερική, κατάφεραν νὰ φτιάξουν τὸν πρῶτον λαμπτῆρα, ποὺ θερμαινόταν ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, κοκκίνιζε κι' ἄναβε! Χρησιμοποίησαν γι' ἀγωγὸ τοῦ ρεύματος ἕνα νῆμα ἀπὸ ἄνθρακα. Μὰ ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπισθῆ ἕνα σημαντικὸ πρόβλημα. Τὸ νῆμα τοῦ ἄνθρακος, ὅταν ἦταν ἀκάλυπτο καὶ βρισκόταν μέσα στὸ ὀξυγόνο, καιγόταν! Ἔπρεπε τὸ νῆμα αὐτὸ νὰ κλεισθῆ σ' ἕναν κακὸ ἀγωγὸ τοῦ ρεύματος, ἀπ' ὅπου συγχρόνως θὰ εἶχε ἀφαιρεθῆ τὸ ὀξυγόνο.

Ἀργότερα χρησιμοποιήθηκαν νήματα ἀπὸ ἄλλα ὑλικά, ποὺ ἦταν πιὸ ἀνθεκτικά. Τὰ νήματα αὐτὰ τὰ ἔβαζαν σὲ γυάλινες ἀμποῦλες, ἀφοῦ ἔβγαζαν ἀπὸ αὐτὲς τὸν ἀέρα. Ἔτσι, λοιπόν, ἄναβε καὶ φώτιζε ἕνας λαμπτήρας.

Πρίν, ὅμως, ἀπὸ τριάντα χρόνια περίπου, διαπιστώθηκε τὸ ἑξῆς: Ἡ ἐξαέρωσι τοῦ νήματος καθυστερεῖ πολύ, ἂν τὸ νῆμα αὐτὸ γίνεται ἀπὸ βολφράμιο κι' ἂν μέσα στὸν λαμπτῆρα ἔχῃ εἰσαχθῆ ἀέριο «ἀργόν», ἀνακατεμένο μὲ ἄζωτο. Ἔτσι ὁ λαμπτήρας μπορεῖ νὰ ζεσταθῆ σὲ μεγάλους βαθμούς χωρὶς νὰ καῆ.

Κάθε λαμπτήρας, ποὺ καίγεται στὴν τάσι του ρεύματος, γιὰ τὴν ὁποία ἔχει κατασκευασθῆ, δηλαδὴ στὰ 220 ἢ στὰ 110 βόλτ, ἔχει διάρκεια ζωῆς χίλιες ὧρες. Ἂν χρησιμοποιηθῆ, ὅμως, λαμπτήρας τῶν 220 βόλτ σὲ τάσι 110, φωτοβολεῖ ἀσθενέστερα. Ἂν πάλι λαμπτήρας τῶν 110 βόλτ χρησιμοποιηθῆ στὰ 220, φωτοβολεῖ περισσότερο, ἀλλὰ καταστρέφεται πολὺ γρήγορα ἢ καὶ ἀμέσως!...

Γι' αὐτό, κάθε λαμπτήρας, τόσο στὴν μετάλλινη βάσι του, ποὺ τὸν δένει στὸ ντουΐ, ὅσο καὶ πάνω στὸ γυαλί του, ἔχει γραμμένα τὰ βόλτ, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει κατασκευασθῆ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν βὰτ τῆς ἀκτινοβολίας του. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ λάθος.

Ἀπὸ τοὺς λαμπτῆρες ὡστόσο, ἔχουν γίνει πολλὰ δυστυχήματα, τόσο κατὰ τὸ ἄλλαγμά τους, ὅσο καὶ κατὰ τὴν τοποθετησί τους. Ἡ ἀφηρημάδα καὶ ἡ ἄγνοια εἶναι οἱ μεγαλύτεροι συντελεσταὶ αὐτῶν τῶν δυστυχημάτων. Γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ ξεχνάῃ κανεὶς τὶς ἀκόλουθες συμβουλὲς τῶν ἠλεκτρολόγων:

1) Πρὶν ἀλλάξετε ἕνα λαμπτῆρα, πρέπει νὰ κλείσετε τὸν διακόπτη, ποὺ τὸν ἀνάβει, καὶ ἀκόμη καλλίτερα τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ σπιτιοῦ.

2) Πατᾶτε πάνω σὲ σανίδι καὶ μὴ ἔχετε ποτέ, ὅταν πιάνετε τὸ ντουΐ καὶ τὸν λαμπτῆρα, βρεγμένα χέρια.

3) Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ποὺ πρέπει νὰ προσέχουν οἱ νοικοκυρές, εἶναι τὸ καθάρισμα τῶν λαμπτήρων καὶ τὸ ξεσκόνισμά τους. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν τὴ συνήθεια, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφαιροῦν πρίν, νὰ τοὺς σαπουνίζουν ἔτσι ὅπως εἶναι κρεμασμένοι. Ἔτσι τὴν παθαίνουν καὶ σκοτώνονται, γιατὶ τὸ νερό, ἡ ὑγρασία εἶναι καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τὸ ρεῦμα περνᾶ ἀμέσως στὸ σῶμα τους καὶ κυριολεκτικῶς τὶς κεραυνοβολεῖ!...

Ἡ ἀσφαλέστερη μέθοδος εἶναι νὰ κλείσουν τὸν γενικὸ διακόπτη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ν' ἀφαιρέσουν μὲ στεγνὰ χέρια τοὺς λαμπτῆρες, πατῶντας σ' ἕνα στεγνὸ σανίδι. Ἔπειτα, ἀφοῦ τοὺς καθαρίσουν καὶ τοὺς ἀφίσουν νὰ στεγνώσουν καλά, μὲ στεγνὰ πάλι χέρια, νὰ τοὺς βάλουν στὴ θέσι τους. Ἔτσι δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

Πολλὲς γυναῖκες ὡστόσο, ὅπως εἴπαμε, ἀμελοῦν τὶς στοιχειώδεις αὐτὲς προφυλάξεις. Καὶ τὸ πληρώνουν μὲ τὴ ζωή τους.

Ἔτσι τὴν ἔπαθε καὶ μιὰ νέα γυναῖκα, ἡ Καίτη Μπ. Ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴ δουλειά του ὁ ἄντρας της, τὴ βρῆκε μεταμορφωμένη σὲ μιὰ στήλη... ἀπὸ κάρβουνο! Βαστοῦσε σφιχτὰ μὲ τὰ δυὸ χέρια της ἕναν ἠλεκτρικὸ γλόμπο, μὲ τὴν τρομακτικὴ σύσπασι, ποὺ προκαλεῖ στοὺς μῦς τοῦ σώματος τὸ πέρασμα ἀπὸ αὐτὸ τοῦ ἐναλλασσομένου ρεύματος. Εἶχε σκοτωθῆ, θέλοντας νὰ σαπουνίσῃ τὸ λαμπτῆρα, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ρεῦμα!... Δὲν εἶχε ἰδέα ἡ ἄτυχη γυναῖκα ἀπὸ τοὺς κινδύνους του, γιατὶ ποτὲ κανεὶς δὲν φρόντισε νὰ τῆς πῇ δυὸ λέξεις, νὰ τῆς δώσῃ τὶς ἀπαραίτητες συμβουλές. Εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ ἄγνοια τοῦ κινδύνου!...

Θ. Δ.

1 Στὴν Ἰταλία διαδόθηκε εὐρύτατα τὸν τελευταῖον καιρὸ ἕνα παράξενο ἀφέψημα: τὸ «κινέζικο μανιτάρι». Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος τσαγιοῦ, ποὺ κατὰ τοὺς θιασῶτες του ἔχει ὄχι μόνο δυναμωτικές, ἀλλὰ καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες. Ἀπεδείχθη μάλιστα ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματικὸ σὲ περιπτώσεις νευρικῶν, στομαχικῶν ἢ ἐντερικῶν διαταραχῶν, καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἀνωμαλίες τῆς γυναικείας ἀδιαθεσίας. Τὴν νέα αὐτὴ πανάκεια διαδίδουν μὲ φανατισμὸ οἱ θηλυκοὶ ἀστέρες τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, δεδομένου ὅτι τὸ «κινέζικο μανιτάρι» δὲν πωλεῖται πουθενά, ἀλλὰ προσφέρεται ἀπὸ τὸν κάτοχό του σὲ ἄλλο πρόσωπο. Τὸ «κινέζικο μανιτάρι» ἀπαγορεύεται νὰ δοθῆ σὲ διαβητικοὺς καὶ σὲ πρόσωπα ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου.

2 Στὸ Χὸνγκ-Κόνγκ, ὅπου γύρισε μερικὰ ἐξωτερικὰ τοῦ νέου του φίλμ, ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ γνώρισε τὴν χαριτωμένη Λὶ-Λὶ Χβά, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ κινέζικου θεάτρου. Ἡ καλλιτέχνις ἀποκάλυψε στὸν διάσημο στὰρ ὅτι εἶναι θαυμάστριά του, ἀπὸ ἡλικίας δέκα χρόνων. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς δήλωσι τοῦ ἔκανε πρὸ καιροῦ καὶ ἡ Μαίριλυν Μονρόε!...

3 Στὸ Κακοχεχὰρ τῶν Ἰνδιῶν συνέβη πρὸ ἡμερῶν ἕνα περιστατικό, ποὺ ἀναστάτωσε ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Ἕνας νεκρὸς ἐπρόκειτο νὰ καῆ, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἀρωματικὰ ξύλα, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ γυιός του, πλησίασε γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴ φωτιά, ὁ νεκρὸς σηκώθηκε! Ὅλοι τότε πίστεψαν πὼς κάποιος δαίμονας εἶχε μπῆ στὸ νεκρὸ καὶ τὸν ξαναζωντάνεψε. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ περίπτωσι νεκροφανείας.

4 Ὁ Λουτσιάνο Μάριμο, ἄλλοτε προπονητὴς τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος τῆς Νοβάρας, ἔγινε τώρα ὁ προπονητὴς τῆς Ἐθνικῆς τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μάριμο ποὺ ἐπὶ 25 συνεχῆ χρόνια ἀσχολεῖται μὲ τὸ ποδόσφαιρο, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ εἰσπράξῃ οὔτε μονόλεπτο γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρει. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Μάριμο μὲ τὴ γυναῖκα του, παρακολουθεῖ τοὺς δυὸ γυιούς τους, ποὺ παίζουν ἐπιτραπέζιο ποδόσφαιρο. Τί ἄλλο καλύτερο δῶρο θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ στὰ παιδιά του ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν, ἕνας λάτρης τοῦ ποδοσφαίρου;...

'Ο 'Αμένοφις έφυγε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του γιὰ νὰ πάη στὶς Θῆβες...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Νεφερτίτη

Ἡ «πεντάμορφη ποὺ ἦρθε»

ΗΤΑΝ τὸ ἔτος 1380 πρὸ Χριστοῦ.

'Ο Φαραὼ 'Αμένοφις ὁ 3ος, ποὺ βασίλευε στὴν ἄνω καὶ κάτω Αἴγυπτο, ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας του καὶ τοῦ θρόνου του. Μ' ὅλο ποὺ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνων, καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ ζοῦσε πολὺν καιρὸ ἀκόμη. Στοὺς ὤμους του βάραινε ἡ τρομερὴ κληρονομία τῆς δυναστείας του. Οἱ πρόγονοί του, ὅπως κι' ὁ ἴδιος, ἔπαιρναν γιὰ συζύγους τὶς ἀδελφές τους, γιὰ νὰ διατηρήσουν μέσα στὶς φλέβες τους ἁγνὸ τὸ αἷμα τῆς οἰκογενείας τους. Μὰ ἔτσι ἡ ράτσα ἐκφυλιζόταν σιγὰ - σιγά.

Αὐτὸ τὸν ἐκφυλισμό, ὁ φαραὼ 'Αμένοφις τὸν ἔνοιωθε μέσα του, ὅπως καὶ στὸ διάδοχό του. 'Ο νεαρὸς πρίγκηπας, ποὺ ἦταν τότε μόλις δώδεκα χρόνων, πάθαινε συχνὰ ἐπιληπτικὲς κρίσεις καὶ δὲν εἶχε τὴ ζωντάνια καὶ τὴ ρώμη τῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας του.

Μόνον ἡ μητέρα του, ἡ βασίλισσα Τύ, ποὺ ἦαν πολὺ θρησκόληπτη, ἑρμήνευε τὸ ὀνειροπαρμένο ὕφος του σὰν ἐκδήλωσι θεϊκῆς εὐνοίας καὶ πίστευε πὼς ὁ γυιός της πάθαινε κρίσεις γιατὶ τάχα τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου Ρᾶ ἔμπαινε μέσα του γιὰ νὰ τὸν φωτίση καὶ νὰ τὸν διδάξη.

Μὰ ὁ βασιλιὰς 'Αμένοφις ἦταν πιὸ πρακτικὸς στὶς σκέψεις του. Κι' ὅπως εἶχε ἀπελπισθῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸ γυιό του, ἤθελε νἄχη τοὐλάχιστον τὴ βεβαιότητα πὼς ὁ ἔγγονός του θὰ ἦταν πιὸ γερὸς καὶ πιὸ ἄξιος κι' ἀπὸ τοὺς δυό.

Γι' αὐτὸ ἕνας μόνο τρόπος ὑπῆρχε. Νὰ δώση στὸ γυιό του σύζυγο ποὺ νὰ μὴν εἶχε τὴν παραμικρὴ σχέσι μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Καὶ τὴν διάλεξε μὲ προσοχή. Καταγόταν ἀπὸ ἔνδοξη γενιά, μὰ δὲν εἶχε συγγενέψει ποτὲ μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ λεγόταν Νεφερτίτη, ποὺ σήμαινε «ἡ πεντάμορφη ποὺ ἦρθε». 'Ηταν τρία χρόνια μικρότερη ἀπὸ τὸ διάδοχο.

Οἱ δυὸ μελλόνυμφοι συναντήθηκαν μόνο τὴν ἡμέρα τῆς γαμήλιας τελετῆς, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια.

'Η Νεφερτίτη ἔλαμπε ἀπὸ ὀμορφιὰ κι' ὁ πρίγκηπας 'Ακνατὴν φαινόταν πιὸ μεγάλος καὶ πιὸ δυνατὸς μὲ τὴν πολυτελῆ στολὴ ποὺ φοροῦσε.

'Ο μεγάλος ἀρχιερεὺς εὐλόγησε τὸ γάμο τους μπροστὰ στὸ βωμὸ τοῦ "Αμμωνος Ρᾶ κι' οἱ δύο σύζυγοι εἶπαν τὰ καθιερωμένα λόγια.

Πρῶτος μίλησε ὁ πρίγκηπας 'Ακνατήν.

— Εἶνε ἡ γυναῖκα μου καὶ εἶμαι ὁ σύζυγός της, σήμερα καὶ γιὰ πάντα! εἶπε.

'Η Νεφερτίτη εἶπε κατόπιν:

— Εἶμαι ἡ γυναῖκα του καὶ εἶναι ὁ σύζυγός μου, σήμερα καὶ γιὰ πάντα!

Πῆρε ἔπειτα ἕνα χρυσὸ κύπελλο κι' ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, ἄλειψε μὲ ἀρωματισμένο λάδι τὰ μπράτσα, τοὺς ὤμους καὶ τὴν πλάτη τοῦ συζύγου της, λέγοντας:

— Εἶμαι ἡ πολυαγαπημένη ἀδελφή σου. Γιὰ σένα φύτεψα τὰ ὡραιότερα λουλούδια καὶ σκόρπισα τὰ πιὸ εὐωδιαστὰ ἀρώματα. Εἶνε σὰν νὰ πίνω ἕνα μεθυστικὸ ποτό, ὅταν ἀκούω τὴ φωνή σου καὶ ζῶ μόνο γιὰ νὰ τὴν ἀκούω. Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σὲ βλέπω!...

'Ο 'Αμένοφις 3ος πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ τὸν διαδέχθηκε στὸ θρόνο ὁ 'Ακνατήν, ποὺ ὠνομάσθηκε 'Αμένοφις ὁ 4ος.

'Η Νεφερτίτη ἦταν τώρα βασίλισσα. 'Ελάτρευε τὸν ἄντρα της καὶ δὲν εἶχε μάτια παρὰ μόνο γι' αὐτόν. 'Ο 'Αμένοφις ὁ 4ος ἦταν, ἄλλωστε, ἕνας καλός, δίκαιος καὶ φιλειρηνικὸς βασιλιάς, ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τοὺς ὑπηκόους του καὶ φρόντιζε γιὰ τὴν εὐτυχία τους. Γι' αὐτὸ τὸν εἶχαν ἐπονομάσει «Νὲμπ Νὲφ Νέζεν», ποὺ σήμαινε «ὁ κύριός μας μὲ τὴ γλυκειὰ πνοή».

Κάτω ἀπὸ τὴν πατρικὴ διακυβέρνησι τοῦ 'Αμένοφι τοῦ 4ου, ἡ Αἴγυπτος εὐημεροῦσε. Ἕνα πρᾶγμα μόνο στενοχωροῦσε τὸ νεαρὸ Φαραώ: 'Η διαφθορὰ τοῦ ἱερατείου, ποὺ ἦταν παντοδύναμο στὴν Αἴγυπτο. «Οἱ ἱερεῖς τοῦ "Αμμωνος Ρᾶ, τοῦ εἶχαν πῆ τὰ θεϊκὰ πνεύματα, εἶνε διεφθαρμένοι. 'Ισχυρίζονται ὅτι ἐκπροσωποῦν ἕνα σωρὸ μοχθηρούς, αἱμοδιψεῖς καὶ ἄπληστους θεούς, ποὺ ὑπάρχουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πλουτίζουν ἕναν ἀνάξιο κλῆρο. Ἕνας μόνο Θεὸς ὑπάρχει, ὁ "Ατον, ὁ ἥλιος ποὺ ἐξαγνίζει. Ὁ "Ατον δὲν θέλει νὰ τοῦ προσφέρουν ἀνθρώπους ὡς ὁλοκαυτώματα κι' ἡ καλωσύνη του ἁπλώνεται πάνω σὲ πλούσιους καὶ φτωχούς».

'Επηρεασμένος ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ 'Αμένοφις 4ος ἔφυγε μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν Μέμφιδα, τὴν πρωτεύουσά του καὶ πῆγε στὶς μακρυνὲς Θῆβες γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν καινούργια θρησκεία του. Πάλεψε σκληρὰ γι' αὐτὸ ὁ νεαρὸς Φαραώ, ἔχοντας πάντα στὸ πλευρό του τὴν ἀφωσιωμένη Νεφερτίτη, ποὺ τὸν ἐμψύχωνε μὲ τὴν ἀγάπη της στὴ μεταρρυθμιστικὴ προσπάθειά του.

Γιὰ χάρι της μάλιστα ἔκανε μιὰ καινοτομία, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ξαναγίνει στὴν Αἴγυπτο.

'Η θρησκεία τοῦ "Αμμωνος - Ρᾶ ἀπαγόρευε στὶς γυναῖκες νὰ παίρνουν μέρος στὶς θρησκευτικὲς τελετές. 'Ο 'Αμένοφις 4ος, ὅμως, τοὺς ἔδωσε τὴν ἴδια θέσι, μὲ τοὺς ἄνδρες στὴ λατρεία τοῦ "Ατον. "Ετσι μποροῦσε νὰ πηγαίνη στὶς τελετές, ἔχοντας στὸ πλευρό του τὴν ἀγαπημένη του σύζυγο.

Καὶ μ' ἄλλο τρόπο τῆς ἔδειξε τὴ μεγάλη ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωσί του.

'Η Νεφερτίτη εἶχε μείνει ἑφτὰ φορὲς ἔγκυος καὶ τὶς ἑφτὰ φορὲς εἶχε φέρει στὸν κόσμο κορίτσια. Δικαίωμα τοῦ φαραὼ καὶ χρέος του ἴσως ἦταν νὰ πάρη δεύτερη καὶ τρίτη σύζυγο, ὅπως τοὔλεγαν οἱ σύμβουλοί του, γιὰ ν' ἀποχτήση ἄρρενες ἀπογόνους. "Ομως δὲν θέλησε ποτὲ νὰ τὸ κάμη.

Πέρασαν ἔτσι δεκατρία χρόνια.

'Αλλ' οἱ ἱερεῖς τοῦ "Αμμωνος - Ρᾶ καραδοκοῦσαν τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ξαναβγοῦν στὴν ἐπιφάνεια. 'Επωφελήθηκαν, λοιπόν, ἀπὸ μιὰ ἧττα τοῦ 'Αμένοφι σ' ἕναν πόλεμο ἐναντίον κάποιου ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, γιὰ νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὴν ἐξουσία κι' ἔπειτα τὸν ἔβαλαν μπροστὰ στὸ δίλημμα: ἢ θὰ ἀπαρνιόταν τὴν καινούργια θρησκεία του καὶ θὰ ξαναγύριζε στὴν παληά, ἢ θὰ τὸν κήρυσσαν ἔκπτωτο.

'Ο 'Αμένοφις 4ος ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὑποχωρήση καὶ ξαναγύρισε στὴν παληὰ πρωτεύουσά του μαζὶ μὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ "Αμμωνος.

Εἶχε ἀφήσει, ὅμως, στὶς Θῆβες τὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του, γιατὶ ἔλπιζε πὼς πολὺ γρήγορα θὰ κατάφερνε νὰ ἐξουδετερώση τοὺς ἀντιπάλους του καὶ νὰ ἐπιβάλη τότε τὴν καινούργια θρησκεία σ' ὅλο τὸ κράτος του.

Τὸ σχέδιό του αὐτό, ὅμως, δὲν πραγματοποιήθηκε ποτέ, γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια πέθανε.

'Η Νεφερτίτη, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατό του, λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ λύπη της. Κατάφερε, ὡστόσο νὰ βρῆ τὴ δύναμι, ποὺ τῆς χρειαζόταν, καὶ πάλεψε σκληρὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπιβάλη ὡς φαραὼ τὸ γαμπρό της Τουταγκατών, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἐχθρῶν της.

'Αλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάρρησί του στὸ θρόνο, ἡ βασίλισσα ἄρχισε νὰ λυώνη σὰν τὸ κερί. Δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο γιὰ νὰ ζῆ καὶ βιαζόταν νὰ πάη νὰ βρῆ τὸν ἀγαπημένο της 'Αμένοφι. Δὲν ἦταν ἡ παντοτεινὴ σύζυγός του σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη;... "Ετσι ὅταν πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, δὲν εἶχε συμπληρώσει ἀκόμη τὰ εἴκοσι τρία της χρόνια. Καὶ δὲν ἦταν πιὰ ἡ «πεντάμορφη ποὺ ἦρθε», ἀλλ' ἡ «πεντάμορφη ποὺ ἔφευγε»...

ΜΑΞ ΡΟΤΤΕΡ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ζὺλ Μαρὺ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Μαρία συναντᾶται συχνὰ μὲ τὴ Σουζάννα, ποὺ τὴ λατρεύει, πάντοτε ὅμως κρυφὰ τὴ νύχτα γιὰ νὰ μὴ τὶς ἀντιληφθῆ ὁ πατέρας της. Αὐτὲς οἱ συναντήσεις ἀποτελοῦν τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία γιὰ τὴν κοπέλλα. Στὸ τέλος ὅμως, τὶς ἀνακαλύπτει ὁ Κολλιβέ. Πηγαίνει τότε στὴ Μαρία καὶ τῆς ζητάει πάλι νὰ τὸν ἀκολουθήση, νὰ ζήση μαζί του, γιατὶ τὴ λατρεύει. "Οταν ἐκείνη ἀρνεῖται, τῆς δηλώνει πὼς δὲν θὰ τὴν ἀφίση νὰ ξαναδῆ τὴ Σουζάννα. Καὶ πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, φεύγει μαζὶ μὲ τὴ Σουζάννα καὶ τὴν ἀδελφή του, γιὰ τὴ Βενετία. Τοῦ κάκου ἡ Σουζάννα προσπαθεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ φίλη της, τὴ «μητερούλα» της ὅπως τὴ λέει. 'Ο πατέρας της δὲν ἀφίνει νὰ φύγουν τὰ γράμματά της.

29ον

'Απόρησε λοιπὸν ποὺ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

"Οταν ἄκουγε τὸν ταχυδρόμο, ἔτρεχε στὴν πόρτα, μὲ λαχτάρα. Μὰ δὲν ὑπῆρχε ποτὲ τίποτε γι' αὐτήν.

Εἶχε ἀπευθύνει τὰ γράμματά της στὸ Σὰν Ρέμο. Φαντάσθηκε, λοιπόν, πὼς ἡ Μαριὲτ θἄχε φύγει ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι, ὅπου δὲν εἶχε πιὰ κανένα λόγο νὰ μείνη, καὶ πὼς θἄχε πάει στὸ Μεντὸν ἢ στὸ Παρίσι.

Τῆς ἔγραψε στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸ Λόρδου Βύρωνος.

Προσπάθησε νὰ ρίξη μόνη της τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, γιατὶ τὴ συνώδευαν πάντα.

Κάποια στιγμὴ ὡστόσο, ποὺ πίστευε πὼς δὲν τὴ βλέπανε, φώναξε ἕνα ζητιάνο, τοὔδωσε μερικὰ λεπτὰ καὶ τὸ γράμμα της καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε.

'Εκεῖνος ξεκίνησε ἀμέσως, γιὰ νὰ πάη νὰ τὸ ταχυδρομήση.

Πρὶν ἀπομακρυνθῆ ὅμως πολύ, τὸν πρόλαβε ὁ Κολλιβέ.

Τοὔβαλε στὸ χέρι ἕνα χαρτονόμισμα καὶ τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

— Δῶσε μου αὐτὸ τὸ γράμμα... 'Εμπρός, κάνε γρήγορα!

— Μά, ἀφεντικό... προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐκεῖνος.

— Δῶσε μοῦ το, εἶπα! Γρήγορα! 'Η κοπέλλα αὐτὴ εἶναι κόρη μου. Πρέπει νὰ μάθω σὲ ποιὸν γράφει.

'Ο ζητιάνος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ φέρη ἀντίρρησι. Τσέπωσε τὰ λεφτὰ κι' ἔδωσε τὸ φάκελλο.

'Ο Κολλιβὲ διάβασε τὴ διεύθυνσι: «'Οδὸς Λόρδου Βύρωνος, ἀριθμὸς 6».

— 'Η καινούργια διεύθυνσι τῆς Μαριέτ... ψιθύρισε.

"Ανοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε. Οἱ τέσσερες σελίδες του ἦταν γεμᾶτες ἀπὸ λόγια ἀγάπης. 'Η Σουζάννα παραπονιότανε γιατὶ δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη γράμμα ἀπ' τὴ φίλη της. Τῆς περιέγραφε τὴ θλῖψι καὶ τὴν πλῆξι ποὺ ἔνοιωθε.

'Ο Κολλιβὲ ἔσκισε τὸ γράμμα.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες ἀκόμη, δίχως τίποτε νεώτερο.

'Η Σουζάννα δὲν εἶχε καμμιὰ εἴδησι ἀπ' τὴ Μαρία. Δὲν μιλοῦσε πιά, ἔμενε κλεισμένη στὸν ἑαυτό της. Εὕρισκε πὼς ἡ σιωπὴ αὐτὴ κι' ἡ ἐγκατάλειψί της ἐκ μέρους τῆς Μαρίας ἦταν παράξενες, ἀνεξήγητες. Καὶ μάντευε πὼς ἡ ἀλληλογραφία της θἄχε πέσει στὰ χέρια τοῦ πατέρα της.

Μὰ δὲν θέλησε νὰ ἐξηγηθῆ μὲ τὸν Κολλιβέ.

Στὸ μικρὸ ἐκεῖνο κεφαλάκι μὲ τὴ ζωηρὴ φαντασία βλάστανε ἕνα σχέδιο. Κι' ἐργάσθηκε εὐθὺς ἀμέσως γιὰ τὴν πραγματοποίησί του.

'Αγνοοῦσε πὼς ὁ Κολλιβὲ εἶχε δῆ τὴ Μαρία, στὸ Σὰν - Ρέμο. Δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτε ὁ ἴδιος γι' αὐτό. Μὰ ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησί τους κι' ὅλες οἱ προφυλάξεις ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τότε, εἶχαν ξυπνήσει τὶς ὑποψίες τῆς κοπέλλας.

'Ωστόσο, μὴ θέλοντας νὰ προδοθῆ, δὲν ἔκανε καθόλου λόγο στὸν πατέρα της γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅμως, τοῦ ἔστησε μιὰ παγίδα.

"Ενα βράδυ, ἔδωσε στὸν ἴδιο ζητιάνο ἕνα γράμμα γιὰ τὴ Μαρινέτ. "Υστερα τὸν παρακολούθησε ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὸν εἶδε νὰ τὸ παραδίνη στὸν πατέρα της, ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη φορά.

Δὲν τῆς ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Πῆρε ἀπὸ τότε τὴν ἀπόφασί της.

Γιὰ νὰ ξεγελάση τὸν πατέρα της καὶ ν' ἀποφύγη τὶς ἐνοχλητικὲς ἐρωτήσεις του, ἔδειξε μιὰ προσποιητὴ εὐδιαθεσία, στὶς ἑπόμενες ἡμέρες.

Φαινόταν ἀληθινὰ πὼς συνήθιζε στὴν καινούργια ζωή της.

'Ενῶ, ἀφ' ὅτου γύρισαν ἀπ' τὴ Βενετία, εἶχε μείνει διαρκῶς κλεισμένη μέσ' στὸ σπίτι, τώρα ζητοῦσε ἀπ' τὸν πατέρα της νὰ τὴ βγάζη ἔξω τακτικά, νὰ τὴν πηγαίνη στὰ μουσεῖα, στὶς ἐκκλησίες, στὰ γειτονικὰ νησιά, στὸ Λίντο.

'Ο Κολλιβὲ δεχόταν πρόθυμα. Δὲν τὸν ξεγελοῦσε ὅμως ἡ προσποίησί της. 'Εξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἐπιβλέπη ἄγρυπνα.

"Ετσι, ἡ Σουζάννα γνώρισε τὴ Βενετία, κι' ἔμαθε νὰ προσανατολίζεται στὸ λαβύρινθο ποὺ σχηματίζουν τὰ μικρὰ στενὰ δρομάκια της καὶ τὰ πολυάριθμα κανάλια της.

Αὐτὸ κράτησε ὡς τὰ τέλη 'Ιανουαρίου. 'Ο χειμῶνας ἦταν γλυκός. 'Η Σουζάννα δὲν φαινόταν νὰ ὑποφέρη πολύ. Τουλάχιστον, δὲν παραπονιότανε.

Τὸ δωμάτιό της βρισκόταν στὸ πρῶτο πάτωμα. "Οταν δὲν ἤθελε νὰ βγῆ ἔξω, μποροῦσε νὰ θαυμάση ἀπ' τὸ μπαλκόνι της ὅλη τὴ γραφικὴ καὶ ζωηρὴ κίνησι, τὰ πλοῖα ποὺ ἀνεβοκατέβαιναν, φορτωμένα μ' ἐπιβάτες, τὶς μαῦρες γόνδολες. Κι' ἄκουγε τὶς μονότονες φωνὲς τῶν γονδολιέρηδων, ποὺ εἰδοποιοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, στὶς στροφὲς τῶν καναλιῶν, γιὰ ν' ἀποφύγουν καμμιὰ σύγκρουσι.

Τὸ βράδυ, κυκλοφοροῦσαν στὸ Μεγάλο Κανάλι γόνδολες μὲ μουσικοὺς καὶ τραγουδιστές. Φανάρια πολύχρωμα φαίνονταν νὰ γλυστρᾶνε πάνω στὸ νερό, σὰν τεράστιες πυγολαμπίδες.

Τὸ πρωΐ, ἡ Σουζάννα σηκωνόταν ἀργά. "Εμπαινε πάντα πρώτη ἡ θεία της στὴν κάμαρά της καὶ τὴ φιλοῦσε. "Υστερα, ἡ κοπέλλα ντυνόταν καὶ πήγαινε νὰ βρῆ τὸν πατέρα της.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὅταν ἡ Ντενὶζ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Σουζάννας, ἀπόρησε ποὺ δὲν τὴ βρῆκε ἐκεῖ.

Κύτταξε τὸ κρεβάτι της. Ἦταν ξεστρωμένο. 'Ωστόσο, θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχαν μετατοπισθῆ ἐπίτηδες τὰ σκεπάσματα καὶ τὰ μαξιλάρια, ὥστε νὰ φαίνωνται ἀκατάστατα, ἐνῶ τὸ στρῶμα δὲν παρουσίαζε κανένα ἴχνος, κανένα βούλιαγμα.

'Η Ντενὶζ δὲν τὸ πρόσεξε. "Αν ὡστόσο δυσπιστοῦσε καὶ ψαχούλευε τὰ σεντόνια, θὰ τἄνοιωθε ἐντελῶς κρύα.

— Τί σκοπεύω νὰ κάνω; Θὰ τὴν κυνηγήσω, θὰ τὴ βρῶ καὶ θὰ τὴ φέρω πίσω! φώναξε ὁ Κολλιβέ.

Μὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της πὼς ἡ Σουζάννα θἆχε σηκωθῆ πιὸ νωρὶς καὶ πὼς θὰ βρισκότανε κάπου στὸ σπίτι. Τὴν περίμενε λοιπόν.

Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα. Ὕστερα ἡ Ντενὶζ ἔχασε πιὰ τὴν ὑπομονή της καὶ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο.

Ὁ Κολλιβὲ γύριζε ἀπ' ἔξω, τὴν ὥρα ἐκείνη. Εἶδε τὴν ἀδελφή του ἀναστατωμένη κι' ἀνησύχησε. Ὅταν ὅμως τοῦ ἐξήγησε ἐκείνη πὼς ἔψαχνε γιὰ τὴ Σουζάννα, ἡσύχασε καὶ γέλασε.

— Κάπου στὸ σπίτι θὰ βρίσκεται, εἶπε. Φώναξέ την!

— Ἔψαξα παντοῦ, τὴ φώναξα...

— Ρώτησες τὴ γριὰ - Μάρθα;

— Ναί. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν τὴν εἶδε καθόλου ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

— Θὰ βγῆκε γιὰ νὰ ψωνίση τίποτα. Ἢ μᾶλλον, θὰ μᾶς ξέφυγε κι' ἔτρεξε στὸ ταχυδρομεῖο. Ὅπως ξέρεις, προσπαθεῖ διαρκῶς ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ Μαρία.

— Μὰ τὸ ταχυδρομεῖο δὲν ἀπέχει πολύ. Κι' ἐγὼ τὴν περιμένω ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα.

— Πήγαινε ὣς τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὴ βρῆς ἐκεῖ, νὰ κυττάζη τὶς βιτρίνες μὲ τὰ κρύσταλλα καὶ τὶς ντατέλες.

Ἡ Ντενὶζ δὲν εἶχε καθησυχάσει. Ὡστόσο, ἔσπευσε νὰ ὑπακούση στὸν ἀδελφό της. Τὸν φοβότανε, ἔτρεμε κι' αὐτὴ μπροστά του, ὅπως ὅλοι, καὶ φοβόταν τώρα μήπως τὴ μαλώση καὶ τὴ κακομεταχειρισθῆ γιατὶ δὲν πρόσεξε τὴ Σουζάννα.

Τοῦ κάκου ὅμως ἔψαξε παντοῦ. Δὲν βρῆκε πουθενὰ τὴν ἀνηψιά της.

Εἶχε φτάσει μεσημέρι, ὅταν γύρισε πιὰ στὸ σπίτι. Ἡ Σουζάννα δὲν εἶχε φανῆ.

Ὡστόσο, ὁ Κολλιβὲ δὲν ἔδειχνε ἀκόμη καμμιὰ ἀνησυχία. Δὲν εἶχε ὑποψιασθῆ.

— Θὰ ἄργησε, φαίνεται, σὲ κάποια ἐκκλησία! εἶπε.

Μά, ὅταν πέρασαν ἄλλες τέσσερες ὧρες, ἀναγκάσθηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι κάτι θὰ τῆς εἶχε συμβῆ. Πανικοβλήθηκε, στὴ σκέψι πὼς μποροῦσε ν' αὐτοκτόνησε, πάνω στὴν ἀπελπισία της...

Μὰ γιατί; Ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε πιὰ τὴ Μαρία; Ἴσως... Δὲν εἶχε κάμει ὅμως κανένα τέτοιο ὑπαινιγμό.

Μήπως λοιπὸν ἐπειδὴ εἶχε ἀντιληφθῆ πὼς τὰ γράμματά της γιὰ τὴ Μαρία δὲν φτάνανε στὸν προορισμό τους;...

Ποιὸς ξέρει σὲ ποιὲς ἀπονενοημένες ἀποφάσεις μπορεῖ νὰ ὁδηγήση μιὰ κοπέλλα ἡ θλῖψι...

Ὁ Κολλιβὲ ἔνοιωθε ὑπεύθυνο τὸν ἑαυτό του. Ὡστόσο, δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη πὼς εἶχε συμβῆ τέτοιο δυστύχημα...

Ζήτησε παντοῦ πληροφορίες, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ εἶχαν ἰδῆ, πὼς θὰ εἶχαν προσέξει τὴν ὄμορφη Σουζάννα, ποὺ τὴν ἤξεραν στὴ γειτονιά.

Μὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ τὸν πληροφορήση.

Γύρισε ὁλόκληρη τὴ Βενετία, σὰν τρελλός, ἀφοῦ πρῶτα εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Ἔψαξε στὸ δογικὸ ἀνάκτορο, στὶς φυλακές, στὰ μουσεῖα, στὶς ἐκκλησίες, στὸ Γκέτο, στοὺς κήπους, στοὺς πιὸ ἐνδιαφέροντες δρόμους, σὲ κάθε σπίτι ποὺ εἶχε κάποια ἱστορικὴ σημασία. Τὸν εἶδαν νὰ πηγαινοέρχεται παντοῦ, ρωτῶντας τοὺς ζητιάνους, τοὺς ἀλῆτες, τοὺς γονδολιέρηδες. Τίποτε ὅμως, τίποτε...

Γύρισε σπίτι πολὺ ἀργά, μισοπεθαμένος ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀπελπισία. Ἡ ἀδελφή του τὸν περίμενε, ἄγρυπνη. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ μπαίνη, ἔτρεξε κοντά του καὶ τοὔδωσε ἕνα σημείωμα γραμμένο μὲ μολύβι.

Ὁ Κολλιβὲ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς κόρης του. Διάβασε ἄπληστα τὸ σημείωμα:

«Πατέρα μου. Σᾶς γράφω αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις, γιὰ νὰ σᾶς καθησυχάσω καὶ νὰ μὴ βάλετε κανένα κακὸ στὸ νοῦ σας. Εἶμαι πολὺ καλά. Συχωρέστε με. Θὰ ξαναγυρίσω».

Τίποτ' ἄλλο, οὔτε μιὰ λέξι ποὺ νὰ ἐξηγῆ γιατὶ εἶχε φύγει ἡ νέα.

Ἡ Ντενὶζ διάβαζε τὶς σκέψεις τοῦ Κολλιβὲ στὸ πρόσωπό του.

— Εἶναι ἄραγε ἀκόμη στὴ Βενετία; τὸν ρώτησε.

— Τί νὰ κάνη στὴ Βενετία;.. Ἔφυγε, εἶμαι βέβαιος!

— Γιὰ νὰ πάη ποῦ;

— Στὸ Σὰν - Ρέμο ἴσως, νὰ ξαναβρῆ τὴ Μαρία...

— Μὰ εἶχε λεφτά;

— Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ τῆς δώσω 500 φράγκα. Μοῦ εἶπε πὼς τῆς ἄρεσαν πολὺ κάτι παληὲς ντατέλες καὶ πὼς ἤθελε νὰ τὶς ἀγοράση. Τῆς ἔδωσα αὐτὰ τὰ λεφτά.

— Ὥστε προετοιμαζόταν ἀπὸ τότε νὰ τὸ σκάση...

— Μὰ ἔννοια σου, θὰ τὴν ξαναβρῶ!

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Διάβολε! Θὰ τὴν κυνηγήσω, θὰ τὴ βρῶ καὶ θὰ τὴ φέρω πίσω. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ φύγουμε γιὰ μιὰ χώρα τόσο μακρυνή, ὥστε θὰ τῆς εἶναι πιὰ ἀδύνατο νὰ ξαναγυρίση στὴ Γαλλία.

Πραγματικά, τ' ἄλλο πρωῒ πῆρε τὸ τραῖνο. Τὸ βράδυ, εἶχε φτάσει στὴ Γένουα. Πέρασε ἐκεῖ τὴ νύχτα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφυγε μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Σὰν-Ρέμο, ὅπου ἔφτασε πρὸς τὸ μεσημέρι.

Ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς Μαρίας. Ἀλλὰ τὸ βρῆκε κλειστό, ἀκατοίκητο. Ἡ Μαρία τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει, μερικὲς μέρες ἀφοῦ ἔφυγε ἡ Σουζάννα.

Τὸ περίμενε ἄλλωστε αὐτὸ ὁ Κολλιβέ. Μάντευε πὼς ἡ Μαρία θἆχε γυρίσει στὸ Παρίσι. Ξέροντας δὲ τὴν καινούργια τῆς διεύθυνσι, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἡ Σουζάννα θὰ κρυβότανε ἀσφαλῶς στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος.

Τί θἄκανε τώρα αὐτός; Θὰ πήγαινε στὸ Παρίσι;

Ἴσως νὰ κινδύνευε ἐκεῖ... Μποροῦσε μάλιστα νὰ τὸν περίμενε ἡ ἀστυνομία καὶ νὰ τὸν ἔπιανε στὰ σύνορα!

Ποιὸς νὰ τὸν κατατοπίση, ἀφοῦ δὲν εἶχε φίλους στὸ Παρίσι;

Τὸν ὑποπτευόταν ἄραγε ἡ ἀστυνομία; Τὸν καταζητοῦσε;

Ἦταν πολὺ πιθανό. Ἀλλὰ πιθανὸ μονάχα, ὄχι βέβαιο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ριψοκινδυνεύση;

Ἔμεινε ἀναποφάσιστος, αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ἔνοιωθε ἕνα ἀόριστο τρόμο γιὰ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο κι' ἐπίφοβο Παρίσι, ὅπου εἶχε κάμει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τὸ ἔγκλημά του κι' ὅπου τὸν περίμενε ἴσως ἡ τιμωρία.

Μιὰ ἔνστικτη φωνὴ τοῦ φώναζε:

«Μὴν πᾶς! Φυλάξου! Ἀλλοιῶς, εἶσαι χαμένος!».

Δίπλα ὅμως σ' αὐτήν, μιὰ ἄλλη φωνή, πιὸ δυνατὴ τοὔλεγε:

«Μὰ τί φοβᾶσαι λοιπόν; Ποιὸς μπορεῖ νὰ σὲ κατηγορήση; Χρειάζονται ἀποδείξεις... κι' αὐτὲς δὲν ὑπάρχουν».

Χαμογέλασε θριαμβευτικά, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, καὶ ψιθύρισε:

— Ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀπόδειξι! Δὲν ἔχω λοιπὸν νὰ φοβηθῶ τίποτε. Καμμιὰ ἀστυνομία στὸν κόσμο δὲν εἶναι δυνατὸ ν' ἀποδείξη πὼς ἐγὼ σκότωσα τὸ Μπωρεώλ!»

Κι' ὕστερα, ἡ δεύτερη φωνὴ τοὔλεγε ἀκόμη:

«Δὲν μπορεῖς ν' ἀφίσης τὴν κόρη σου στὰ χέρια τῆς Μαρινέτ... Δὲν μπορεῖς ν' ἀφίσης αὐτὴ τὴ γυναῖκα νὰ σοῦ κλέψη τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ σου».

Προπάντων ὅμως, τοῦ φώναζε κάτι, μέσα του:

«Πήγαινε στὸ Παρίσι!... Θὰ ξαναδῆς τὴ Μαρία. Καὶ —ποιὸς ξέρει— ἴσως τὴν πείσης ἐπιτέλους... ἴσως σ' ἀκολουθήση... Ἴσως ὑποχωρήση, νικημένη ἀπ' τὸ μεγάλο σου πάθος!»

Μιὰ παράλογη ἐλπίδα γεννήθηκε στὴν ψυχή του: Νὰ φέρη πίσω τὴ Σουζάννα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν καὶ τὴ Μαρία!

Τὴ σκεπτότανε διαρκῶς, τὴν πρώην γυναῖκα του, ἀπ' τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε δῆ στὸ Σὰν - Ρέμο. Ὁ ἔρως του ἦταν μανιώδης, ἀληθινὰ παθολογικός, ἕνα εἶδος τρέλλας.

Ἴσως μάλιστα ἡ κυριώτερη αἰτία ποὺ ἔφυγε ἀπ' τὴ Βενετία, ἦταν ἡ ἐλπίδα νὰ συναντηθῆ μιὰ ἀκόμα φορὰ μὲ τὴ Μαρία.

Βέβαια, ἀγαποῦσε τὴν κόρη του. Μὰ πὼς μποροῦσε ποτὲ νὰ συγκριθῆ ἡ τρυφερὴ στοργή του μὲ τὸ παράφορο αἴσθημά του γιὰ τὴ Μαρία;

Ἔφυγε λοιπὸν γιὰ τὸ Παρίσι, τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, στὶς 4.

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ τραῖνο, ψιθύρισε:

— Ἡ Μαρία θαρθῆ μαζί μου! Τὸ θέλω!

Μὲ τὸ μέτωπό του ἀκουμπισμένο στὸ χέρι του, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ τὰ χείλη σφιγμένα, ὀνειρεύτηκε ὧρες ὁλόκληρες ἐνῶ τὸ τραῖνο τὸν πήγαινε πρὸς τὴ Γαλλία. Ὀνειροπόλησε τὸ Παρίσι, τὴ Μαρία, τὸ νέο ἐκεῖνο κι' ὄμορφο προσωπάκι ποὺ εἶχε ἄλλοτε κοντά του, τὸ τέλειο καὶ μαγευτικὸ ἐκεῖνο κορμὶ ποὺ τοῦ ἀνῆκε κάποτε καὶ ποὺ τὸ εἶχε χάσει ἀπὸ δικό του λάθος. Ὀνειροπόλησε τὴν ἁγνὴ καὶ τίμια ἐκείνη ψυχή, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει βέβαια μὲ ἔρωτα — ἡ ἡλικία του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νἆχη τέτοια ἀξίωσι — ἀλλὰ θὰ τοῦ πρόσφερε μιὰ δυνατὴ καὶ θερμὴ στοργή, ἂν αὐτὸς μονάχος του δὲν κατέστρεφε τὴν εὐτυχία του, μὲ μιὰ κλωτσιά!

— Μαρία! Ὤ, Μαρία! τραύλισε.

Πόσες φορὲς εἶχε ψιθυρίσει αὐτὸ τ' ὄνομα, μὲ ἱκεσία, μὲ τύψι, μ' ἀπελπισία!...

Πόσες φορὲς τὸ εἶχε γράψει, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε χαράξει πίσω ἀπ' τὴ φωτογραφία τῆς Μαρινὲτ τὴν ὁμολογία τοῦ ἔρωτά του!

Ξαφνικά, ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα.

— Θὰ γίνη δική μου καὶ πάλι! φώναξε. Τὸ θέλω, πρέπει... ἀλλοιῶς, ἀλλοίμονο σ' αὐτήν!...

Εὐτυχῶς, ἦταν μόνος στὸ διαμέρισμα τοῦ βαγονιοῦ.

Πειθαρχικοὶ σκύλοι! . . .

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ξανάπεσε στο κάθισμα, σὰν νὰ τὸν βάραινε μιὰ ἀπέραντη κούρασι.

Ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς κοιμότανε. Κάθε τόσο ὅμως, τὸν συγκλόνιζε μιὰ νευρικὴ ἀνατριχίλα. Ἄνοιγε τότε τὰ μάτια του, γιὰ νὰ τὰ ξανακλείση ἀμέσως, σὰν νἄθελε νὰ συγκεντρωθῆ στὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴ χάση τίποτε ἀπ' τὸ γοητευτικὸ ὄνειρό του.

Στὰ σύνορα, κατέβηκε ἀναγκαστικὰ ἀπ' τὸ τραῖνο.

Βρισκόταν τώρα στὸ γαλλικὸ ἔδαφος. Αὐτὸ τοῦ ξανάδωσε κάπως τὴν ἑτοιμότητα τοῦ μυαλοῦ του.

ΙΒ'.

Ἕνα πρωῒ μόλις εἶχε ξυπνήσει ἡ Μαρινέτ, ἡ καμαριέρα της τῆς εἶπε:

— Μιὰ κοπέλλα θέλει νὰ σᾶς μιλήση, κυρία.

— Πῶς λέγεται;

— Δὲν μοῦ εἶπε τ' ὄνομά της.

Ἡ Μαρία σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ φόρεσε μιὰ ρόμπα. Μόλις εἶχε ντυθῆ, μιὰ φωνὴ χαρᾶς γέμισε τὴν κάμαρά της:

— Μητερούλα! Μητερούλα μου! Ἐγὼ εἶμαι!...

— Ἐσύ, Σουζάννα μου; Ἐσύ, στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι μου;

— Ναί μητερούλα μου!

— Μὰ τί σημαίνει αὐτό;...

— Θὰ τὸ μάθης... Εἶναι ἄλλωστε ἁπλούστατο καὶ φυσικό. Ξέρεις πὼς ὁ πατέρας μου δὲν ἄφινε νὰ φύγουν ὅλα τὰ γράμματα ποὺ σοὔστελνα;

— Πῶς νὰ τὸ ξέρω, ἀγαπημένο μου παιδί;

— Δὲν ἔλαβες, ἀσφαλῶς, κανένα γράμμα μου.

— Ὄχι, κανένα.

— Βλέπεις λοιπόν; Καλὰ τὸ κατάλαβα ἐγώ... Μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ σὲ στερηθῶ περισσότερο καιρό, ἔφυγα ἀπ' τὴ Βενετία κι' ἦρθα νὰ σὲ βρῶ!

— Ἀπ' τὴ Βενετία;

— Ναί, ἐκεῖ εἴχαμε πάει, ἀφοῦ μείναμε λίγο καιρὸ στὴ Ρώμη.

Ἡ Σουζάννα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαρινὲτ καὶ τὴ φίλησε.

— Νά με λοιπὸν ἐδῶ! πρόσθεσε. Εἶν' ἁπλούστατο, ὅπως βλέπεις.

— Μά, καϋμενούλα μου, δὲν σκέφθηκες πόσο θ' ἀνησυχήση ὁ πατέρας σου, ὅλη ἡ οἰκογένεια;

— Ναί, τὸ σκέφθηκα, ὕστερα... Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ θ' ἀνέβαινα στὸ τραῖνο ἔδωσα ἕνα σημείωμα στὸ γονδολιέρη ποὺ μ' εἶχε πάει στὸ σταθμό.

— Τί ἔγραφες σ' αὐτὸ τὸ σημείωμα;

— Καθησύχαζα τὸν πατέρα μου...

— Τοῦ φανέρωνες ποῦ σκόπευες νὰ πᾶς;

— Ὄχι βέβαια!

Ἐνῶ ἡ Μαρία μάλωνε τὴ Σουζάννα, τὴ χάϊδευε καὶ τὴ φιλοῦσε.

— Δὲν εἶναι καθόλου καλὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανες, μικρή μου, τῆς ἔλεγε.

— Μὰ ἀφοῦ ἦταν ἀνάγκη νὰ σὲ ξαναδῶ;...

— Δὲν ἔκανες καλά, σοῦ λέω! Θὰ γράψης τώρα ἀμέσως στὸν πατέρα σου. Θὰ τὸν πληροφορῆς ποῦ βρίσκεσαι καὶ θὰ τὸν παρακαλῆς ναρθῆ νὰ σὲ πάρη.

Ἡ Σουζάννα ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Ὄχι ἀκόμα, μητερούλα μου, διαμαρτυρήθηκε. Ὄχι ἀκόμα! Ἄφισέ με μερικὲς μέρες μονάχα, ἔτσι ἐλεύθερη, κοντά σου. Ὕστερα, θὰ τοῦ γράψω, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

— Τρεῖς - τέσσερες μέρες. Ὄχι παραπάνω.

— Ναί, ναί, καλή... Τουλάχιστον, τὶς λίγες αὐτὲς ἡμέρες, θἆμαι εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχισμένη!

Καὶ πραγματικά, ἡ πρώτη ἐκείνη μέρα πέρασε σὰν σὲ ὄνειρο.

Ὡστόσο, ἡ Μαρινὲτ ἔνοιωθε στενοχώρια κι' ἀμηχανία κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν κοπελλίτσα. Ἐκεῖ κάτω, στὸ Σὰν - Ρέμο, ὅταν τὴν εἶχε ξαναδῆ, τῆς φαινότανε πὼς ὁ ἑαυτός της δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἴδιος, πὼς δὲν ἦταν πιὰ ἡ Μαρινέτ, ἡ γνωστὴ στὸν παρισινὸ ἡμίκοσμο. Εἶχε ξεχάσει αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ τῆς προκαλοῦσε φρίκη καὶ ἀηδία, γιὰ νὰ μείνη ἡ «μητερούλα» τῆς Σουζάννας.

Στὸ Παρίσι ὅμως...

Ἔνοιωθε κάτι σὰν τύψι γιατὶ εἶχε κοντά της τὴν ἀθῷα ἐκείνη μικρή, μολονότι ζοῦσε ἥσυχα κι' ἀποτραβηγμένα καὶ δὲν εἶχε ξαναδῆ κανένα ἀπ' τοὺς παληοὺς γνωρίμους καὶ θαυμαστές της. Ὅσο μοναχικὴ κι' ἂν ἦταν ἡ ζωή της, βρισκότανε πάντως στὸ Παρίσι, στὴν καρδιὰ τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅπου εἶχε ἐπιδείξει ἄλλοτε τὴ λάμψι της, τὴν πολυτέλειά της καὶ τὸν ἠθικὸ ξεπεσμό της.

Κι' ἀναρωτιότανε ἂν δὲν θ' ἀντανακλοῦσε λίγη ἀπ' τὴν ντροπή της στὸ ἀνύποπτο κι' ἀξιολάτρευτο ἐκεῖνο παιδί...

Τὸ ἤξερε καλὰ τὸ Παρίσι, μὲ τὶς καλωσύνες του καὶ τὶς κακίες του... Ὅσοι τὴν εἶχαν γνωρίσει ἄλλοτε, θὰ πίστευαν τώρα πὼς ἡ κοπελλίτσα ἐκείνη μὲ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο δὲν ἦταν ὅμοιά της, συντρόφισσα τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς της; Θὰ δίνανε πίστι στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο ρομάντσο τῆς τρυφερῆς ἀγάπης ποὺ ἕνωνε τὶς δυὸ καρδιές τους καὶ ποὺ τοὺς εἶχε προσφέρει τόσες θεῖες χαρές, ἐκεῖ κάτω, στὶς χλιαρὲς νύχτες τοῦ Σὰν - Ρέμο;

Αὐτὸ φοβόταν ἡ Μαρία. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Μήπως τυχὸν μάθη ἡ Σουζάννα τὴν ἀλήθεια γιὰ κείνη ποὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ ποὺ τὴν ἔλεγε «μητερούλα» της!

Γιατὶ τὴν ἤξερε καλά, τὴ Σουζάννα! Εἶχε νοιώσει ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης της! Μιὰ τέτοια ἀποκάλυψι θἆταν ἔγκλημα σωστὸ ἐκ μέρους ἐκείνου ποὺ θἄκανε αὐτὴ τὴν ἀνανδρία. Γιατὶ θὰ σκότωνε τὴν κοπελλίτσα, σὰν μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά.

Νὰ γιατὶ εἶχε τρομάξει, ὅταν τὴν εἶδε ξαφνικὰ στὸ σπίτι της. Γι' αὐτὸ ἐπίσης εἶχε ἐπιμείνει νὰ γράψη ἡ Σουζάννα στὸν πατέρα της ναρθῆ νὰ τὴν πάρη.

Ὣς τότε, θὰ πρόσεχε ὅσο μποροῦσε. Δὲν θἄβγαινε καθόλου ἔξω. Θἄμενε κλεισμένη στὸ σπίτι, στὴν εὐτυχία της, δίχως νὰ βλέπη κανένα.

Τουλάχιστον, θ' ἀπόφευγε ἔτσι τὸν κίνδυνο, τὰ χαμόγελα ἐκπλήξεως, τοὺς διφορούμενους χαιρετισμούς, τὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τῆς ἔκαναν, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ ἐμφανισθῆ, σὰν ἄλλοτε, στὸ Δάσος τῆς Βουλώνης.

Ἡ πρώτη ἐκείνη μέρα πέρασε γρήγορα.

Ἡ Μαρία ἔβαλε τὴ Σουζάννα νὰ τῆς διηγηθῆ ὅλη της τὴ ζωή, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν φύγει τόσο ἀπότομα ἀπ' τὸ Σὰν - Ρέμο. Κι' ἐκείνη δὲν παρέλειψε καμμιὰ λεπτομέρεια.

Κατὰ τὶς 4 τ' ἀπόγευμα, ἡ Μαρία τῆς εἶπε:

— Μὴν ξεχνᾶς, ἀγαπούλα μου, πὼς πρέπει νὰ εἰδοποιήσης τὸν πατέρα σου.

Ἡ Σουζάννα ξανάγινε ἀμέσως μελαγχολική.

— Ἄκουσε... ἀπάντησε. Ἔχω κάνει τὸ λογαριασμό μου. Ἂν γράψω σήμερα, τὸ γράμμα θὰ φτάση μεθαύριο. Ὁ πατέρας μου θὰ φύγη ἀμέσως, καὶ θὰ βρίσκεται τ' ἄλλο βράδυ στὸ Παρίσι. Θὰ τελειώση τότε ἡ εὐτυχία μου... Ἄσε με νὰ τοῦ γράψω αὔριο! Χάρισέ μου ἄλλες εἰκοσιτέσσερες ὧρες... ἕνα εἰκοσιτετράωρο χαρᾶς κι' εὐτυχίας κοντά σου!

Ἡ Μαρινὲτ ἦταν ἀδύνατη. Ὑποχώρησε καὶ εἶπε:

— Ἔστω. Θὰ τοῦ γράψης αὔριο λοιπόν. Δίχως ἄλλη ἀναβολὴ ὅμως!

— Ναί, ναί, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι...

Κι' ἡ μικρὴ πρόσθεσε σιγανά, ἀναστενάζοντας:

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις!

Ἡ Μαρία προσποιήθηκε πὼς δὲν τὴν ἄκουσε. Πλήγωνε μονάχη της τὴ φτωχὴ καρδιά της, μ' αὐτὸ ποὺ τῆς ζητοῦσε, γιατὶ θεωροῦσε σχεδὸν σὰν σφάλμα νὰ τὴν κρατήση κοντά της.

Ἦταν ἄλλωστε ἀνώφελο τὸ γράμμα. Ὁ Κολλιβὲ ἑτοιμαζόταν κι' ὅλας νὰ φύγη γιὰ τὴ Γαλλία.

Τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ εἶχε φτάσει ἡ Σουζάννα, ἐνῶ βρισκότανε μαζὶ μὲ τὴ «μητερούλα» της στὴν κάμαρά της καὶ κουβέντιαζαν οἱ δυό τους, μὲ τὰ χέρια ἑνωμένα, μπῆκε ἡ καμαριέρα κι' ἔδωσε δυὸ μπιλιέτα στὴ Μαρινέτ.

Ἦταν οἱ κάρτες τοῦ Λουαζὼ καὶ τοῦ Σωμόν. Ἡ Μαρινὲτ τὶς κύτταξε μὲ ἔκπληξι γιὰ λίγο. Ὕστερα εἶπε στὴν ὑπηρέτρια:

— Σίγουρα, κάνουν λάθος αὐτοὶ οἱ κύριοι. Δὲν τοὺς ξέρω καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ μαζί τους.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Εἶπαν πὼς ἔχουν νὰ σᾶς ζητήσουν κάτι πληροφορίες. Ἂν ὅμως δὲν μπορῆτε νὰ τοὺς δεχθῆτε τέτοια ὥρα, εἶναι πρόθυμοι νὰ ξανάρθουν αὔριο.

— Καλλίτερα νὰ ξεμπερδεύουμε, τώρα, ἀμέσως.

— Θέλετε νὰ τοὺς φέρω ἐδῶ;

— Ὄχι. Πήγαινέ τους στὸ σαλόνι.

— Μάλιστα, κυρία.

Ἡ Σουζάννα δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐρώτησι στὴ Μαρινέτ.

— Πήγαινε ἐλεύθερα, ὅπου θέλεις, τῆς εἶπε χαμογελῶντας. Φτάνει μόνο νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς δὲν θὰ μοῦ λείψης πολλὴ ὥρα...

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρή μου. Μερικὰ λεπτὰ μονάχα.

Κι' ἡ Μαρινὲτ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὁ Λουαζὼ κι' ὁ Σωμόν, ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἄρχισαν τὶς ἔρευνές τους εἶχαν δώσει τὴν περιγραφὴ τῆς Μαρινὲτ σ' ὅλα τὰ σπίτια ποὺ νοίκιαζαν ἐπιπλωμένα διαμερίσματα.

Ὅταν ἡ νέα γυναῖκα γύρισε ἀπ' τὸ Σὰν-Ρέμο κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος, εἶχε δώσει στὴ σπιτονοικοκυρά της τ' ὄνομά της μοναχά, χωρὶς ἄλλο στοιχεῖο.

Μὰ ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας δὲν εἶχεν ἀρκεσθῆ σ' αὐτὴ τὴν πληροφορία κι' εἶχε ζητήσει ἀπ' τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπι-

— *Περᾶστε, κύριε. Τελείωσα!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

τιοῦ ἕνα δελτίο λεπτομερές, μὲ κάθε τι ποὺ ἀφοροῦσε τὴν καινούργια της ἐνοικιάστρια.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὴν ἀστυνομία. Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς δώσω τώρα ἀμέσως μερικὲς πληροφορίες. Ἀναγνώρισα σ' αὐτὴ τὴ νέα γυναῖκα μιὰ κομψὴ πεταλουδίτσα, γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα Μαρινέτ. Φαίνεται πὼς τῆς ἦρθαν ἄσχημα τὰ πράγματα κι' ἀναγκάστηκε νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ διαμέρισμα. Μά, μὲ τὰ νειᾶτα της καὶ τὴν ὀμορφιά της, δὲν πιστεύω νὰ κρατήση αὐτὸ γιὰ πολὺ ἀκόμα... μολονότι δὲν βγαίνει σχεδὸν καθόλου ἀπ' τὸ σπίτι!

» Τὴν ἤξερα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε σ' ἕνα παλατάκι, στὴ λεωφόρο Φρίντλαντ. Ἤμουνα μοδίστρα τότε, καὶ τῆς εἶχα ράψει μερικὰ φορέματα.

Τὸ ὄνομα τῆς Μαρινὲτ εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τοῦ ἀστυνόμου. Δὲν τοὔλεγε ὅμως τίποτε τὸ συγκεκριμένο. Γιατὶ δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν ἔρευνα τοῦ Σωμὸν καὶ τοῦ Λουαζῶ. Εἶχε ἁπλῶς πάρει ὁδηγίες — ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του — νὰ εἰδοποιήση ἀμέσως τὴν Ἀσφάλεια, ἂν τυχὸν συναντοῦσε κάπου αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἔτσι κι' ἔκαμε, δίχως νὰ χάση καιρό. Ὁ Σωμὸν κι' ὁ Λουαζῶ εἶχαν ἀρχίσει στὸ μεταξὺ ν' ἀπελπίζωνται. Τοὺς στενοχωροῦσε ἀκόμη περισσότερο ἡ ἀποτυχία τους, γιατὶ βλέπανε τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τοῦ διοικητοῦ τους γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Πραγματικά, τοὺς καλοῦσε κάθε τόσο τὸ γραφεῖο του καὶ τοὺς ἔκανε τὴν ἴδια στερεότυπη ἐρώτησι:

— Ποῦ βρίσκεσθε λοιπόν;

Ἐκεῖνοι σκύβανε τότε τὸ κεφάλι, ντροπιασμένοι καὶ βουβοί. Ὁ διοικητὴς καταλάβαινε, καὶ τοὺς ἔλεγε εἰρωνικά, παίζοντας μὲ τὸ χαρτοκόπτη του:

— Συγχαρητήρια! Εἶμαι ἐνθουσιασμένος μαζί σας... Μήπως θέλετε νὰ σᾶς προτείνω γιὰ παράσημο;

Μόλις λοιπὸν ἄκουσαν τώρα τ' ὄνομα τῆς Μαρινέτ, ἔτρεξαν στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος, μολονότι ἡ ὥρα ἦταν προχωρημένη.

Ἐνῶ περίμεναν, ὄρθιοι στὸ μικρὸ σαλόνι, τὴν ἀπάντησι τῆς Μαρινὲτ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς δεχθῆ, ἀναρωτιόνταν μ' ἀνυπομονησία:

— Νάναι ἆραγε αὐτὴ ποὺ ζητᾶμε;...

Καὶ κυτταζαν τὴ φωτογραφία ποὺ κρατοῦσαν πάντα μαζί τους.

Ὅταν εἶδαν νὰ μπαίνη ἐπιτέλους ἡ Μαρινέτ, δὲν τοὺς ἔμεινε πιὰ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Ἡ ματιὰ ποὺ ἄλλαξαν, σήμαινε: «Αὐτὴ εἶναι!».

Στὶς μεγάλες περιστάσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς σταδιοδρομίας τους, ἔπαιρνε πάντα τὸ λόγο ὁ Λουαζῶ. Ἔτσι καὶ τώρα λοιπὸν εἶπε:

— Ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω, κυρία, πρὶν ἀπ' ὅλα ὅτι ἡ ἐπίσκεψί μας δὲν ἀφορᾶ ἄμεσα ἐσᾶς τὴν ἴδια.

— Τὸ φαντάζομαι, κύριοι, ἀπάντησε ἡ Μαρία χαμογελῶντας.

— Μπορεῖτε ὅμως νὰ μᾶς φανῆτε χρήσιμη καὶ νὰ ἐξυπηρετήσετε πολὺ τὴ Δικαιοσύνη, γιὰ τὴν τιμωρία ἑνὸς ἐνόχου!

— Τὰ λόγια σας μὲ τρομάζουνε...

— Εἶναι καιρὸς ποὺ ἀσχολούμεθα μὲ σᾶς, κυρία, δίχως νὰ τὸ ξέρετε.

— Πραγματικά, δὲν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἰδέα.

— Ξέρομε ὁλόκληρη τὴ ζωή σας, καθὼς καὶ τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου σας.

— Μὰ ἐξηγῆστε μου ποῦ ὀφείλεται τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σας...

— Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσουμε. Πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε ὅμως προηγουμένως πώς, ὅσα κι' ἂν εἶναι τὰ σφάλματά σας, σᾶς λυπόμαστε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά. Ὁ κυρίως ὑπεύθυνος γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ κάνετε, εἶναι κάποιος ἄλλος... Ἐμεῖς σᾶς βλέπομε περισσότερο σὰν δυστυχισμένη, παρὰ σὰν ἔνοχη, καὶ σᾶς σεβόμαστε ἀληθινά.

Ἡ Μαρία εἶχε χλωμιάσει λίγο. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, σώπασε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε, μὲ φανερὴ προσπάθεια:

— Δὲν πρόκειται νὰ διαρκέση γιὰ πολὺ ἀκόμη αὐτὴ ἡ ζωή μου. Δὲν ἔχω πιὰ παρὰ ἕνα ὄνειρο: νὰ ἐξαφανισθῶ τελείως, νὰ ξεχαστῶ ἀπ' ὅλους καὶ νὰ προσφέρω ὅ,τι μπορῶ, ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ ξέρη κανείς, σὲ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπό.

— Πρὶν ἀπ' αὐτό, κυρία, μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε γιὰ τὴν ἐπανόρθωσι μιᾶς ἀδικίας...

— Μιλῆστε, κύριε! Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Πρέπει πρῶτα ν' ἀνασκαλέψουμε μιὰ ἀνάμνησι τῆς ζωῆς σας, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀσφαλῶς λυπηρή...

— Ἂν χρειάζεται...

— Ναί, εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς μας. Ἐννοοῦμε τὶς παληὲς σχέσεις σας μὲ τὸν ντὲ Μπωπρεώλ. Εἶν' ἀλήθεια πὼς τὸν εἴχατε γνωρίσει;

— Ναί, ἀλήθεια... πρόφερε ἡ Μαρινὲτ μ' ἀλλοιωμένη φωνή.

— Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ θάνατό του;

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ προσθέσω τίποτε σ' ὅσα ξέρει ἤδη ὅλος ὁ κόσμος;

— Ἔχομε ὡστόσο λόγους νὰ πιστεύουμε πὼς ἡ Δικαιοσύνη δὲν εἶναι ἀρκετὰ πληροφορημένη πάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Μὰ δὲν καταδικάσθηκε ὁ ἔνοχος;

— Ναί, ἀλλὰ σήμερα θεωροῦμε ἀθῶο αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ δολοφόνος;

— Δὲν σᾶς ἔρχεται κάποιο ὄνομα στὰ χείλη, κυρία;...

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε... ἀπάντησε διστακτικὰ ἡ Μαρία.

Γιατὶ εἶχε παρουσιαστῆ ξαφνικὰ στὸ νοῦ της ἡ εἰκόνα τοῦ Κολλιβέ... ὄχι τοῦ ἐρωτευμένου Κολλιβὲ ποὺ ἔπεφτε στὰ πόδια της ζητιανεύοντας τὴν ἀγάπη της, ἀλλ' ἑνὸς ἄλλου, τρομεροῦ, μὲ ἔκφρασι ἐγκληματία!...

— Ξαναείδατε καθόλου τὸν Κολλιβέ, μετὰ τὸ διαζύγιό σας; ρώτησε ὁ Λουαζῶ.

— Ναί, κάπου - κάπου.

— Στὸ Παρίσι; Στὸ σπίτι σας;

— Μάλιστα.

— Τί ζητοῦσε; Γιατὶ τὸν δεχόσαστε;

— Χωνότανε συχνὰ στὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ τὸν δοῦνε οἱ ὑπηρέτες μου. Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ τὸν δεχόμουνα, βέβαια... Τί ζητοῦσε; Νὰ μὲ ἱκετέψη νὰ ξαναγυρίσω κοντά του.

— Πρᾶγμα ἀδύνατο, γιατὶ σὲ τέτοια περίπτωσι ὁ νόμος ἀποκλείει πιὰ καινούργιο διαζύγιο.

— Τὸ ξέρω... Καὶ τότε θὰ περνοῦσα ὅλη μου τὴ ζωὴ μ' ἀφάνταστα μαρτύρια.

— Ξέρετε ποῦ βρίσκεται τώρα ὁ Κολλιβέ;

Ἡ Μαρία περίμενε τὴν ἐρώτησι αὐτή, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μαντέψει τὶς ὑποψίες τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν εἰς βάρος τοῦ πρώην συζύγου της. Κι' εἶχε προετοιμάσει τὴν ἀπάντησί της.

Δὲν μποροῦσε, ἐξ αἰτίας τῆς Σουζάννας, νὰ προδώση τὸ καταφύγιο τοῦ Κολλιβέ. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἔπρεπε νὰ κάνη τὸ κάθε τι γιὰ νὰ προφυλάξη τὸν ἄνθρωπο ποὺ φοβότανε, μισοῦσε καὶ περιφρονοῦσε.

— Ἀγνοῶ κύριε, ἀπάντησε. Ξέρω μόνον πὼς ἔχει φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό.

— Ναί, πῆγε, μαζὶ μὲ τὸν κ. Ζερὰρ ντὲ Μπωπρεώλ, στὴ Νέα Καληδονία. Μὰ γύρισε ἀπὸ κεῖ. Βρισκόταν καὶ πάλι στὴ Γαλλία, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες.

— Ὕστερα ὅμως ξανάφυγε, γιὰ δεύτερη φορά.

— Ἄ! Τὸν ξαναείδατε λοιπόν, τελευταίως;

— Μάλιστα.

— Ποῦ;

— Ἂν σᾶς τὄλεγα, θὰ μαθαίνατε ἔτσι σὲ ποιὰ χώρα βρίσκεται.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ σκέφθηκαν λίγο. Ὕστερα, εἶπε ὁ Λουαζῶ:

— Δὲν μᾶς εἶναι δύσκολο, κυρία, νὰ μαντέψουμε σὲ ποιὰ χώρα συναντήσατε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Κολλιβέ. Μάθαμε ἀπ' τὴ σπιτονοικοκυρά σας ὅτι ἤρθατε ἀπ' τὸ Σὰν - Ρέμο. Ἐκεῖ λοιπὸν εἶχε καταφύγει ὁ Κολλιβέ;

Ἡ Μαρία βρέθηκε σ' ἀμηχανία. Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο εἶπε:

— Ὅποιες κι' ἂν εἶναι οἱ ὑποψίες σας, κύριοι, κι' ὅποιες ἀποδείξεις κι' ἂν ἔχετε, πρέπει νὰ καταλάβετε τοὺς λόγους τῆς σιωπῆς μου. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ Κολλιβὲ μοῦ φέρθηκε πολὺ ἄσχημα. Δὲν εἶν' ὅμως ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω σ' ἕνα ἔργο, στὸ ὁποῖο δὲν θέλω ν' ἀνακατευτῶ καθόλου!

»Κι' ἂν ἀκόμη τὸν ὑποπτευόμουν ἐγὼ γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἀναφέρατε, κι' ἂν ἀκόμα πέφτανε τυχαίως στὰ χέρια μου ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς του, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ μιλήσω. Βρίσκομαι σὲ τέτοια κατάστασι ἀπέναντί του, ὥστε ὀφείλω νὰ σωπάσω. Θὰ μὲ δικαιολογήσετε λοιπόν, κύριοι, ἂν ἀρνηθῶ πιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω!

— Ἂς εἶναι! Ἐλπίζω πάντως πὼς δὲν σᾶς προσβάλαμε, κυρία.

— Ὄχι. Ἀσφαλῶς ὄχι!

— Μᾶς ὁρκίζεσθε πὼς θὰ μείνη μεταξύ μας αὐτὴ ἡ συνομιλία;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο οἱ δυὸ ἀστυνομικοί, προκειμένου γιὰ ἕνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. Ἔφυγαν λοιπόν, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀνέφεραν στὸ διοικητή τους ὅ,τι εἶχαν ἀνακαλύψει.

— Βρήκαμε τὴ φιλενάδα τοῦ Μπωπρεώλ, τοῦ ἀνήγγειλαν.

Ἐκεῖνος χάρηκε καὶ φώναξε:

— Ἄ, μπράβο! Μάθατε λοιπὸν τίποτε καινούργιο;

— Δὲν μπορέσαμε νὰ τῆς ξεκολλήσουμε καμμιὰ πληροφορία... Καταλαβαίνετε, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν πιέσουμε...

— Τίποτε λοιπόν; Δὲν μάθατε τὸ παραμικρό;

Ὁ διοικητὴς κύτταξε μερικὲς στιγμὲς τοὺς ἀνθρώπους του. Ὕστερα τοὺς εἶπε, μὲ τὸ εἰρωνικὸ καὶ δηκτικὸ ἐκεῖνο ὕφος του, ποὺ τὄξεραν καλὰ καὶ τὸ φοβόνταν περισσότερα ἀπὸ μιὰ ἐπίπληξι:

— Συγχαρητήρια, ἀγαπητοί μου. Καλὰ πηγαίνετε. Μήπως θέλετε καὶ παράσημο;

Ἐκεῖνοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους καὶ δὲν βγάλανε τσιμουδιά.

ΙΓ'.

Ὁ Κολλιβὲ ἔφτασε τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ. Ἕνα ταξὶ τὸν πῆγε ἀμέσως ἀπ' τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Λόρδου Βύρωνος.

Ἐκεῖ, τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Μαρία ἔμενε στὸ τρίτο πάτωμα κι' ὅτι βρισκόταν τώρα στὸ διαμέρισμά της.

— Μήπως φιλοξενεῖ αὐτὲς τὶς ἡμέρες μιὰ κοπέλλα... φίλη της; ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Τὴ δεσποινίδα Σουζάννα ἐννοεῖτε;

— Ἀκριβῶς.

— Θὰ τὶς βρῆτε καὶ τὶς δυὸ ἀπάνω. Δὲν βγαίνουνε συνήθως.

Ὁ Κολλιβὲ ἀνάσανε μ' ἀνακούφισι. Δὲν εἶχε γελαστῆ. Δὲν θὰ πήγαινε χαμένο τὸ ταξεῖδι του.

Ἀνέβηκε στὸ τρίτο πάτωμα καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Τοῦ ἄνοιξε μιὰ καμαριέρα. Μπῆκε καὶ τῆς ἔδωσε τὴν κάρτα του, χωρὶς νὰ τῆς πῆ τίποτα.

— Μά, τέτοια ὥρα, κύριε!... παρατήρησε ἐκείνη. Θὰ κάνατε καλλίτερα νάρθῆτε αὔριο τὸ πρωΐ...

— Δῶσε τὴν κάρτα μου στὴν κυρία σου, τὴ διέκοψε ξερὰ ὁ Κολλιβέ.

Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του κι' ἡ σκληρὴ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του ἐπηρέασαν τὴν ὑπηρέτρια, τόσο ποὺ δὲν τόλμησε νὰ φέρη ἄλλη ἀντίρρησι. Τὸν ἄφισε νὰ περιμένη στὸ χὼλλ κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

Ἡ Μαρία βρισκόταν μαζὶ μὲ τὴ Σουζάννα. Ὅταν ἡ καμαριέρα τῆς ἔδωσε τὸ μπιλιέτο, ἄρχισε νὰ τρέμη νευρικά. Φοβόταν τὸ φάντασμα, ποὺ περίμενε πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πόρτα...

— Μὰ τί ἔχεις, μητεροῦλα; τὴ ρώτησε ἡ Σουζάννα. Γιατί ταράχτηκες ἔτσι;

— Διάβασε! πρόφερε σιγὰ ἡ Μαρία.

Ἡ κοπέλλα πῆρε τὸ μπιλιέτο καὶ διάβασε.

— Ἀπὸ τώρα;... εἶπε μονάχα, μ' ἀπογοήτευσι καὶ δάκρυα στὰ μάτια.

Καὶ πρόσθεσε, γυρίζοντας στὴ Μαρία, ποὺ τὴν κύτταζε μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη:

— Πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς... Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς...

— Καλά. Προτιμώτερο ὅμως νὰ ἰδῆ πρῶτα ἐμένα μονάχα. Θὰ ξεθυμάνη πάνω μου τὸ θυμό του. Ὕστερα, θὰ παρουσιασθῆς καὶ σύ.

— Ναί, ἴσως νἄχης δίκηο. Καλλίτερα νὰ γίνη ἔτσι...

Ἡ Σουζάννα ἀγκάλιασε τὴ Μαρία καὶ πρόσθεσε, δείχνοντας μιὰ πόρτα:

— Πηγαίνω στὴν κάμαρά μου. Θὰ περιμένω ἐκεῖ. Κουράγιο, μητεροῦλα!

— Ναί, πήγαινε, μικρή μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ο... ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗ

Τὴν πρεμιέρα τοῦ φίλμ «Ντεζιρέ», ποὺ δόθηκε πρὸ ἡμερῶν στὴ Ν. Ὑόρκη, παρακολούθησε ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς μεγαλουπόλεως. Τὸ φίλμ γυρίστηκε μὲ βάσι τὸ εἰδύλλιο τοῦ Μ. Ναπολέοντος μὲ τὴ Ντεζιρέ, γι' αὐτὸ καὶ τὴν πρεμιέρα ἐτίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ κόμης Ἀνρὺ - Λουΐ Μποναπάρτ (μὲ τὰ γυαλιά) μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του. Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα ὅμως ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία συνελάμβανε τὸν «κόμητα», γιατὶ εἶχε ἀνακαλύψει στὸ μεταξὺ πὼς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ ἀπατεῶνα Ἀλμπέρτο Κάρλο. Στὴ φωτογραφία μας, ποὺ πάρθηκε τὸ βράδυ τῆς πρεμιέρας, διακρίνεται στὸ ἄκρον δεξιά, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ φίλμ Μέρλε Ὄμπερον.

Κοινωνικὰ

Γάμοι

Ὁ κ. Μοδέστος Φραγγέλης καὶ ἡ δὶς Ἑλένη Μπέλλα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Νικόλαος Τσιμικάλης. Εἰς τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμαι κάθε εὐτυχία.

K. Κουσ.

★

Τὴν Κυριακὴ 9ην Ἰανουαρίου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τους ὁ κ. Χρῆστος Μπουρνελάκης μετὰ τῆς δίδος Παναγιώτας Κούβελου. Τὰ στέφανα ἀντήλλαξε ὁ κ. Χρῆστος Σπυριδάκης. Τοὺς εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν.

Μιχάλης—Εἰρήνη Πανταζῆ

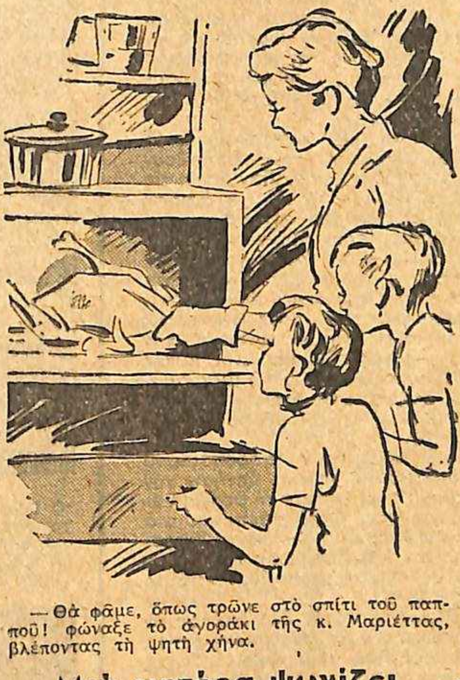

— Θὰ φᾶμε, ὅπως τρῶνε στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ! φώναξε τὸ ἀγοράκι τῆς κ. Μαριέττας, βλέποντας τὴ ψητὴ χήνα.

Μιὰ μητέρα ψωνίζει ΣΤΟ ΕΤΟΣ... 2001 !

Ἕνας περίπατος στὸ μέλλον, μὲ πολὺ χιοῦμορ καὶ περισσότερη φαντασία!

Βρισκόμαστε σ' ἕνα ὡραῖο, ἡλιόλουστο πρωινὸ... τοῦ ἔτους 2001! Στὴν κομψὴ ἐπαυλί της, λίγα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴ μεγαλόπολι Χ., ἡ κυρία Μαριέττα εἶναι βυθισμένη σὲ σκέψεις. Τὰ δίδυμά της — ἕνα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι — ἔχουν σήμερα τὰ γενέθλιά τους καὶ πρέπει νὰ διαλέξη τὸ δῶρο ποὺ θὰ τοὺς πάρη.

Συνήθως, ἡ κυρία Μαριέττα δὲν κάνει τὸν κόπο νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ ψωνίση. Ἡ συνήθεια, ποὺ εἶχαν οἱ γυναῖκες τοῦ 1955, νὰ τριγυρίζουν σ' ὅλα τὰ καταστήματα ὥσπου νὰ βροῦν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἀρέσει, εἶναι σήμερα ἀρκετὰ «ντεμοντέ». Τὰ ψώνια γίνονται τώρα μὲ τὴν τηλεόρασι, ποὺ ἐπιτρέπει στὶς νοικοκυρὲς νὰ ἐξετάζουν ἀπὸ κοντὰ τὸ κάθε εἶδος, γυρίζοντας τὸ κατάλληλο κουμπὶ στὴ συσκευή τους, χωρὶς νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τους.

Σήμερα, ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὴ ἡμέρα καὶ γι' αὐτὸ ἡ κυρία Μαριέττα ἀποφάσισε νὰ μιμηθῆ τὶς συνήθειες τῆς μητέρας της, ποὺ ἐπικρατοῦν ἀκόμη ἀνάμεσα στὶς πιὸ ἡλικιωμένες καὶ πιὸ ἀργόσχολες. Θὰ πάη ἡ ἴδια στὸ κατάστημα, γιὰ νὰ διαλέξη τὰ παιχνίδια γιὰ τὰ παιδιά της. Ἄλλωστε, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἁπλὸ καὶ ἡ κυρία Μαριέττα δὲν πρόκειται νὰ κουραστῆ καθόλου.

Τὸ αὐτοκίνητό της, ποὺ κινεῖται μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, καλύπτει σὰν ἀστραπὴ τὰ λίγα χιλιόμετρα, ποὺ χωρίζουν τὸ σπίτι της ἀπὸ τὴν πόλι. Βέβαια, γιὰ νὰ φτάση μ' αὐτὸ ὡς τὸ μαγαζὶ ὅπου θὰ ψωνίση, δὲν γίνεται λόγος. Ἡ κυκλοφορία τῶν αὐτοκινήτων μέσα στὴν πόλι ἔχει ἀπαγορευθῆ ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια. Στοὺς δρόμους δὲν κυκλοφοροῦν παρὰ μόνο οἱ πεζοί, ἐνῶ ἡ συγκοινωνία γίνεται μὲ τὰ ἑλικόπτερα, ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ χῶρο προσγειώσεως καὶ ἀπογειώσεως τὶς ταράτσες τῶν κτιρίων.

Τεράστιοι σταθμοὶ ἑλικοπτέρων, ποὺ καταυγάζονται τὴ νύχτα μ' ἕνα φανταστικὸ φῶς, ὑπάρχουν ἔξω ἀπὸ κάθε πόλι. Ἀπὸ ἐκεῖ, τὰ ἑλικόπτερα παραλαμβάνουν τοὺς κατοίκους τῶν προαστίων καὶ τοὺς ξένους ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὰ ἀτομικὰ αὐτοκίνητά τους, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν στὸ κέντρο.

Ἔτσι, ἡ κυρία Μαριέττα, ἀφοῦ ὁδηγήση τὸ ἁμάξι της στὸ ὑπόγειο γκαράζ, περιμένει στὴ μεγάλη αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ τῶν ἑλικοπτέρων, διαβάζοντας στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα της, ἕνα περιοδικὸ μόδας, ποὺ οἱ ἔγχρωμες σελίδες του προβάλλονται ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Κυττάζοντας τὴν ἡμερομηνία, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήση ἕνα χαμόγελο. Σήμερα, ποὺ βγῆκε νὰ ψωνίση, εἶναι Κυριακὴ — καὶ ἡ κυρία Μαριέττα θυμᾶται πὼς τὸν καιρὸ τῆς γιαγιᾶς της καὶ τῆς μητέρας της τὰ καταστήματα τὴν Κυριακὴ ἦταν κλειστά!

Πῶς ἔχουν ἀλλάξει οἱ καιροὶ ἀπὸ τότε... Σήμερα τὰ μαγαζιὰ εἶναι συνεχῶς ἀνοιχτά, μέρα καὶ νύχτα, Κυριακὴ καὶ καθημερινές. Ὡστόσο, οἱ ὑπάλληλοι ἐργάζονται πολὺ λιγώτερο ἀπὸ ἄλλοτε. Χωρισμένοι σὲ ἔξη βάρδειες τὸ εἰκοσιτετράωρο, δουλεύουν μόλις τέσσερις ὧρες ὁ καθένας κι' ἔχουν τὸν ὑπόλοιπο καιρό τους ἐλεύθερο, γιὰ νὰ τὸν περάσουν ὅπως θέλουν.

Ἡ μεταλλικὴ φωνὴ τοῦ ρομπότ, ποὺ εἰδοποιεῖ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ ἑλικοπτέρου 82 νὰ περάσουν γιὰ νὰ καταλάβουν τὶς θέσεις τους, διακόπτει τὴν κυρία Μαριέττα ἀπὸ τοὺς στοχασμούς της.

Καθισμένη τώρα σὲ μιὰ μαλακὴ καὶ ἄνετη πολυθρόνα, πετάει πρὸς τὸ κέντρο τῆς μεγαλοπόλεως Χ καὶ ἀναρωτιέται, ἂν τὰ δῶρα ποὺ θὰ διαλέξη γιὰ τὰ παιδιά της, θὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιτυχία μ' ἐκεῖνο ποὺ χάρισε, γιὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου τους, στὸν ἄντρα της.

Τὸ δῶρο, ποὺ τοῦ εἶχε πάει, ἦταν ἕνα μικροσκοπικὸ τηλέφωνο τῆς τσέπης — ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας γιὰ τὸ ἔτος 2001. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Μαριέττα, κάθε φορὰ ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀκούση τὴ φωνή του, σχημάτιζε στὸν καντρὰν της ἕναν ἀριθμό, καὶ ἕνα διακριτικὸ κουδούνισμα, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς τσέπης του, εἰδοποιοῦσε τὸν ἄντρα της πὼς ἐκείνη ἤθελε νὰ τοῦ μιλήση. Ἔτσι, μποροῦσαν νὰ ἔχουν, ὁποιαδήποτε στιγμή, μιὰ τρυφερὴ συνδιάλεξι μεταξύ τους, πρᾶγμα ποὺ χαροποιοῦσε ἐξαιρετικὰ καὶ τοὺς δυό.

Τώρα, ἡ κυρία Μαριέττα θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕνα ἐξ ἴσου ἐπιτυχημένο δῶρο, γιὰ νὰ χαρίση καὶ στὰ παιδιά της.

Ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ πολυόροφου καταστήματος, ὅπου τὴν ἀποβίβασε τὸ ἑλικόπτερο, μιὰ κινούμενη σκάλα τὴ μετέφερε στὸ τμῆμα τῶν παιχνιδιῶν. Χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ διαλέξη, γιατὶ τὸ ἕνα παιχνίδι ἦταν γοητευτικώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τελικά, κατάληξε σὲ δυό, ποὺ τῆς φάνηκαν τὰ πιὸ κατάλληλα, καὶ παράγγειλε νὰ τῆς τὰ φέρη στὸ σπίτι της, ὡς τὸ μεσημέρι, τὸ εἰδικὸ ἑλικόπτερο τοῦ καταστήματος.

Γιὰ τὸ ἀγοράκι της, πῆρε μιὰ διαπλανητικὴ βολίδα, μὲ ὅλα της τὰ ἐξαρτήματα, τελείως ὅμοια, σὲ μικρογραφία, μὲ τὰ διαστημόπλοια ποὺ ἐκτελοῦσαν τὴν συγκοινωνία μὲ τὸν Ἄρη καὶ τὴν Σελήνη.

Γιὰ τὸ κοριτσάκι της, μιὰ ζωντανὴ κούκλα, μὲ ἀτομικὸ μοτέρ, ποὺ ἔτρεχε, πηδοῦσε καὶ φώναζε, καὶ ποὺ ἡ λειτουργία της ἦταν ἔτσι ρυθμισμένη, ὥστε νὰ «πεθαίνη» ἀκριβῶς μετὰ ἕνα χρόνο.

Ὅταν ἡ κυρία Μαριέττα γύρισε στὸ σπίτι της, ἱκανοποιημένη γιὰ τὰ δῶρα ποὺ εἶχε ψωνίσει γιὰ τὰ παιδιά της, τὴν περίμενε μιὰ θαυμάσια ἔκπληξι. Τὸ ἀγοράκι της καὶ τὸ κοριτσάκι της, ποὺ ἤξεραν πὼς ἡ μητέρα τους θὰ τοὺς χάριζε ὡραῖα δῶρα γιὰ τὰ γενέθλιά τους, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τῆς πάρουν κι' αὐτὰ κάτι, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Καὶ τῆς ἀγόρασαν μιὰ καινούργια τσάντα, ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὰ μοντέρνες, ποὺ εἶχε θέσει τελευταῖα σὲ κυκλοφορία μιὰ βιομηχανικὴ φίρμα τῆς μεγαλοπόλεως Χ. Τὸ σπουδαιότερο χάρισμά της ἦταν πώς, μ' ἕνα σύστημα νέου τύπου, ἄλλαζε χρώματα, ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε ἀσορτὶ μὲ τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας.

Ἡ κυρία Μαριέττα γύρισε στὸ πράσινο τὸ χρῶμα τῆς τσάντας, γιὰ νὰ δῆ πὼς ταίριαζε μὲ τὸ πράσινο φόρεμα ποὺ φοροῦσε ἐκείνη τὴν στιγμή, καὶ φίλησε ἐνθουσιασμένη τὰ παιδιά της, ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ τῆς πάρουν ἕνα τόσο ὄμορφο καὶ πρακτικὸ δῶρο.

—Τὴν τελευταία λέξι, ὅμως, θὰ τὴν ἔχω ἐγώ, τοὺς εἶπε. Σήμερα ποὺ εἶναι τὰ γενέθλιά σας, δὲν θὰ δειπνήσετε μὲ ταμπλέτες καὶ χυμὸ λαχανικῶν καὶ φρούτων. Σᾶς ἔχω χῆνα ψητή.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸν ἀτομικὸ φοῦρνο τῆς κουζίνας της, τοὺς ἔδειξε τὴν χῆνα, ποὺ τὴν εἶχε βάλει νὰ ψηθῆ πρὶν ἀπὸ τρία λεπτὰ καὶ ποὺ τώρα ἦταν ροδοκόκκινη καὶ ἕτοιμη γιὰ φάγωμα.

—Αὐτό, μαμά, ἦταν τὸ ὡραιότερο ἀπ' ὅλα! φώναξε τὸ ἀγοράκι. Θὰ φᾶμε, ὅπως τρῶνε στὸ σπίτι τοῦ παπποῦ!

—Κι' ἂς λέη ὁ μπαμπᾶς σας, συμπέρανε χαμογελῶντας ἡ κυρία Μαριέττα, πὼς ὁ παπποὺς ἔχει ἀναχρονιστικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν δίαιτα καὶ πὼς οἱ ἀτομικοὶ φοῦρνοι εἶναι καιρὸς νὰ καταργηθοῦν. Στὸ βάθος, προτιμάει κι' αὐτὸς τὴν ψητὴ χῆνα ἀπὸ τὶς ταμπλέττες!

Τὰ ράφια τοῦ φαρμακείου εἶναι γεμάτα ἀπὸ μπουκαλάκια μὲ «μαγικὰ» φάρμακα.

Γιατροσόφια καὶ θαύματα ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οἱ ἐκπληκτικὲς διασώσεις ἑνὸς ἰθαγενοῦς ἀπὸ τὴν Πραιτωρία

Κάθε μικρὴ ἢ μεγάλη πόλι τῆς Ἀφρικῆς ἔχει καὶ ἕνα σημεῖο ὅπου εἶναι μαζεμένα τὰ τοπικὰ φαρμακεῖα καὶ τὰ ἰατρεῖα, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ παρομοιάση μὲ ἕναν συνδυασμὸ φαρμακείου - ἰατρείου - μαντείου.

Τὰ ράφια τῶν φαρμακείων αὐτῶν εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ μπουκάλια κάθε μεγέθους καὶ περιέχουν τὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα, ὅπως εἶναι νύχια λεοπαρδάλεως, ἀγρίων πουλιῶν καὶ πιθήκων, αὐτιὰ κουνελιῶν, ἀράχνες, κόκκαλα ἀπὸ διάφορα ζῶα, ὄστρακα ποὺ οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ τὰ προσδιορίσουν, καὶ κελύφη αὐγῶν στρουθοκαμήλου, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι ἔχουν μυστηριώδεις ἰδιότητες.

Τὰ φάρμακα αὐτά, μαζὶ μὲ τὰ μάγια καὶ τὶς συμβουλὲς τοῦ ἰθαγενοῦς «μάγου» ποὺ τὰ δίνει, εἶναι κατάλληλα γιὰ κάθε ἀρρώστεια καὶ περίπτωσι, ὅπως πιστεύουν οἱ ἰθαγενεῖς.

Πολλὲς φορές, μάλιστα, τὰ δοκιμάζουν καὶ οἱ λευκοί!...

Μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ, ποὺ ὁ μνηστήρας της τὴν ἐγκατέλειψε λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν τέλεσι τοῦ γάμου τους, πῆγε στὸ «ἰατρεῖο» ἑνὸς ἰθαγενοῦς μάγου καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του, γιὰ νὰ τὸν ξαναφέρη κοντά της. Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε μιὰ μυστηριώδη σκόνη.

Ὅταν ἡ κοπέλλα γύρισε στὸ σπίτι της, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τοῦ μάγου, πῆρε μιὰ φωτογραφία τοῦ ἄπιστου ἀρραβωνιαστικοῦ της, τὴν πασπάλισε μὲ τὴ μαγικὴ σκόνη καὶ γονάτισε μπροστά της φωνάζοντας ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας:

—Μ' ἀγαπᾶς! Θὰ ξαναγυρίσης!

Ὕστερα σταμάτησε καὶ περίμενε τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Πραγματικά, λίγες ὧρες ἀργότερα ἐκεῖνος ξαναγύρισε μετανοιωμένος.

Φυσικά, τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι. Ἀλλὰ οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀπεριόριστη πίστι στὰ μάγια καὶ ὑπάρχουν ἐξακριβωμένα περιστατικά, πού, βάζουν σὲ σκέψεις ἀκόμη καὶ ἀνθρώπους ὄχι εὔπιστους...

Τὴν πίστι αὐτὴ τῶν ἰθαγενῶν δείχνει πιὸ καθαρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ καταζητούμενοι ἰθαγενεῖς τριγυρίζουν ἄφοβα στοὺς δρόμους καὶ περνᾶν μπροστὰ ἀπὸ ἀστυνομικούς, γιατὶ πιστεύουν ὅτι μὲ τὸ νὰ τρίψουν τὸ μέτωπό τους μὲ μιὰ μυστηριώδη ἀλοιφὴ —ποὺ τοὺς τὴν προμηθεύει ὁ μάγος τῆς φυλῆς— γίνονται ἀόρατοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους καὶ δὲν κινδυνεύουν!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀφρικῆς ἐξ ἄλλου δὲν διστάζουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι πολλὲς φορὲς συνέλαβαν ἰθαγενεῖς ποὺ κατεζητοῦντο, ἀλλὰ τοὺς ἄφισαν ἐλεύθερους, γιατὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν ἀμέσως.

Πιὸ ἐντυπωσιακὴ ὅμως καὶ ἀνεξήγητη εἶναι ἡ περιπέτεια ἑνὸς ἰθαγενοῦς ἀπὸ τὴν Πραιτωρία, ποὺ τὴν ἐπιβεβαιώνει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς ἦταν σίγουρος ὅτι τὰ μέλη μιᾶς συμμορίας, στὴν ὁποίαν ἀνῆκε καὶ αὐτὸς προηγουμένως, εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἐπειδὴ φοβόταν νὰ παρουσιαστῆ στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήση τὴν προστασία της, ζήτησε τὴ βοήθεια ἑνὸς μάγου πού, ἀφοῦ εἰσέπραξε μιὰ μικρὴ σχετικὰ ἀμοιβή, ἔκανε διάφορα «μάγια» καὶ βεβαίωσε τὸν ἰθαγενὴ ὅτι δὲν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο γιὰ ἔξη μῆνες.

Ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώση τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς προστασίας τοῦ μάγου. Λίγες μέρες ἀργότερα κάποιος ἄγνωστος τὸν πυροβόλησε ἀπὸ ἀπόστασι δύο βημάτων σὲ ἕνα πολυσύχναστο δρόμο, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο σφαῖρες ποὺ τοῦ ἔρριξε ἀπέτυχαν. Μιὰ δεύτερη ἀπόπειρα ἐναντίον του ἔγινε μὲ τὸ μαχαῖρι, ποὺ τοῦ πέταξε ἕνας ἄγνωστος. Τὸ μαχαίρι ὅμως τρύπησε μόνο τὸ σακκάκι του καὶ δὲν τὸ ἔβλαψε.

Τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἀπόπειρας, ἕνας ἄγνωστος μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἰθαγενοῦς καὶ σκότωσε τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρῆκε νὰ κοιμᾶται στὸ κρεβάτι του. Ἀπὸ μιὰ διαβολικὴ σύμπτωσι ὅμως, ὁ ἰθαγενὴς δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ κρεβάτι του, ἀλλὰ τὸ εἶχε παραχωρήσει σὲ ἕναν φιλοξενούμενό του, ποὺ βρέθηκε νεκρὸς τὸ πρωΐ.

Οἱ ἀπόπειρες ὅμως ἐναντίον του δὲν σταμάτησαν. Μιὰ μέρα, ἐνῶ διέσχιζε ἕνα δρόμο τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ, ἕνα αὐτοκίνητο ἔπεσε ἐπάνω του, μὲ φανερὴ πρόθεσι νὰ τὸν κόψη. Λίγα ὅμως, μέτρα πρὶν ἀπὸ τὴ θέσι ὅπου βρισκόταν ὁ ἰθαγενής, ἔσκασε τὸ μπροστινὸ λάστιχο τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ ἀναγκαστικὰ ἄλλαξε πορεία καὶ χτύπησε σ' ἕναν τοῖχο, σκοτώνοντας τὸν ὁδηγό του.

Πέντε μῆνες καὶ 21 μέρες μετὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ μάγος τοῦ εἶχε ἐξασφαλίσει τὴν προστασία του, ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς δέχθηκε μιὰ ἄλλη ἐπίθεσι ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του, ἐνῶ ταξίδευε μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ. Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ κατάφεραν ἀρκετὰ χτυπήματα μὲ μαχαῖρι καὶ τὸν πέταξαν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τραίνου, ποὺ ἔτρεχε μὲ ταχύτητα.

Ἡ τύχη ὅμως δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει ἀκόμη τὸν ἰθαγενῆ. Οἱ μαχαιριὲς δὲν τὸν βρῆκαν σὲ ἐπικίνδυνα σημεῖα τοῦ σώματός του. Ἐπίσης, πέφτοντας ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἔπεσε πάνω σὲ ἕνα μαλακὸ στρῶμα ἀπὸ χόρτα, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὡστόσο, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ ἀνεβῆ σ' ἕνα τραῖνο ποὺ ξεκινοῦσε, γλύστρησε, ἔπεσε μέσα στὶς γραμμὲς καὶ σκοτώθηκε. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχαν συμπληρωθῆ ἀκριβῶς ἔξη μῆνες, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ μάγος τοῦ εἶχε δώσει τὴν «προστασία» του.

Πολλοὶ θὰ ποῦν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πραγματικὰ ἐκπληκτικὲς συμπτώσεις, ὅπως καὶ πρέπει νὰ εἶναι. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει ὅμως τοὺς ἰθαγενεῖς —καὶ μαζί τους πολλοὺς λευκοὺς— νὰ πιστεύουν τυφλὰ στοὺς μάγους καὶ τὰ «φάρμακά» τους.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 12

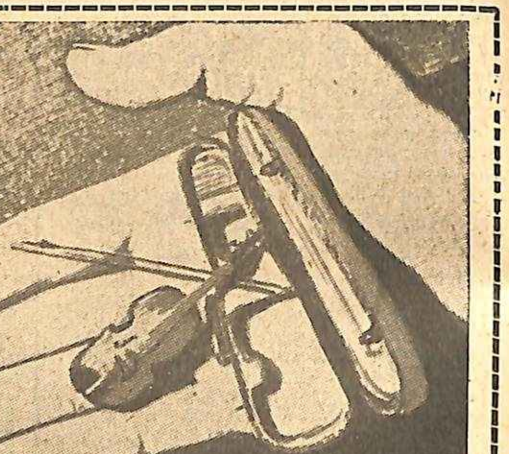

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΒΙΟΛΙ
Ὁ Γάλλος Μωρὶς Λεφέβρ, γλύπτης στὸ Σαὶντ - Ὀμέρ, χρειάστηκε 95 ὧρες ἐντατικῆς ἐργασίας γιὰ νὰ κατασκευάση τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ βιολὶ καὶ τὸ δοξάρι του μὲ πραγματικὲς χορδὲς ποὺ μπορεῖ στὰ χέρια ἑνὸς εἰδικοῦ νὰ ἔχη τὴν ἀπόδοσι ἑνὸς μεγάλου βιολιοῦ.

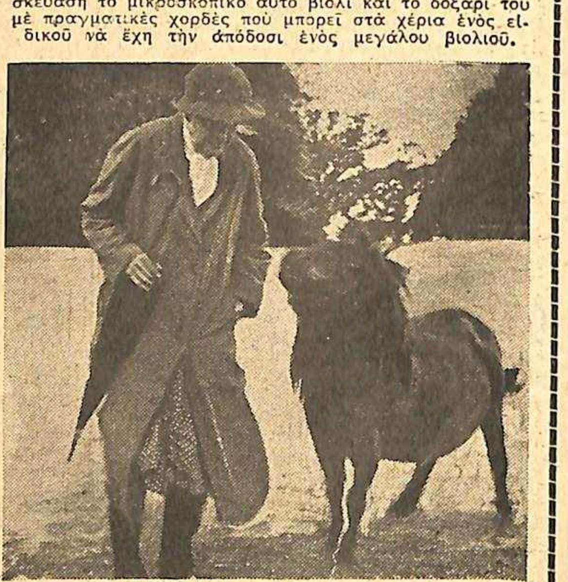

ΤΑ ΠΟΝΕΥ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΧΟΥΠ
Ἡ λαίδη Χοὺπ θυσίασε ὁλόκληρη τὴ ζωή της καὶ μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας της στὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν γνωστῶν μικρόσωμων ἀγγλικῶν ἵππων «πόνεϋ». Ἔχει ἀποσυρθῆ ἀπὸ ἐτῶν στὸ κτῆμα της, ὅπου ἀσχολεῖται μὲ τὴ βελτίωσι τῆς ράτσας αὐτῶν τῶν ζώων.

ΟΙ ΓΚΡΙΖΕΣ ΦΩΚΙΕΣ
Γιὰ τὶς γκρίζες φώκιες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑπάρχουν στὸν κόσμο μόνο 10.000, ἐλάχιστα πράγματα εἶναι γνωστὰ στοὺς ἐπιστήμονες. Τὸ κέντρο τῆς ἀναπαραγωγῆς τους εἶναι ἡ περιοχὴ Ρόνα τῆς βόρειας Σκωτίας. Ἐκεῖ, Ἄγγλοι ἐπιστήμονες μελετοῦν κάθε χρόνο τὶς συνήθειές τους γιὰ νὰ βγάλουν συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὴ ζωή τους. Ἐφέτος βρῆκαν στὴν περιοχὴ αὐτὴ περὶ τὰ 800 ζευγη μὲ τὰ μικρα τους. Οἱ φώκιες αὐτὲς εἶναι ἥμερα ζῶα καὶ χωρὶς δυσκολία ἄφησαν, ὅπως βλέπετε νὰ τὶς ζυγίσουν. Τὰ μωρὰ ζυγίζουν 14 κιλὰ καὶ οἱ μεγάλες μποροῦν νὰ φτάσουν τὰ 300.

Ὅσα δὲν ξέρετε ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΥΟ

Τὸ παγωτὸ ποὺ ζεσταίνει καὶ οἱ «μπότες - θερμὸς»

Οἱ συστηματικὲς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἐπὶ 10 χρόνια ἀπὸ ὁμάδες Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων στὶς ὑπερβόρειες χῶρες, γιὰ στρατιωτικοὺς σκοποὺς — καθὼς καὶ σὲ ἐργαστηριακοὺς ψυχροθαλάμους — διέψευσαν πολλὰ ἀπ' ὅσα πιστεύαμε ἀνέκαθεν γιὰ τοὺς καλύτερους τρόπους ἀντιμετωπίσεως τοῦ χειμωνιάτικου κρύου. Ἂς δοῦμε λοιπὸν μερικὰ ἀπ' τὰ περίεργα συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν:

1) Τὰ ζεστὰ ποτὰ εἶναι πραγματικὰ ὠφέλιμα κατὰ τοῦ κρύου;

Μᾶς κάνουν νὰ νοιώθουμε κάποια ζέστη, ἀλλὰ ἐντελῶς προσωρινή. Ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόμαστε γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε πραγματικά, εἶναι τροφὲς πλούσιες σὲ πρωτεΐνες καὶ σὲ θερμίδες. Γι' αὐτό, ἕνα... παγωτὸ κρέμα μπορεῖ νὰ μᾶς ζεστάνη ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ καφέ!

2) Πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὶς σαλάτες τὸ χειμῶνα;

Καθόλου. Ἔχουν θρεπτικὲς οὐσίες χρήσιμες σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Γενικά, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀλλάζουμε δίαιτα τὸ χειμῶνα.

3) Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μᾶς ζεσταίνουν;

Ἀπεναντίας, μᾶς κρυώνουν, γιατὶ κάνουν τὸ αἷμα νὰ μαζευτῆ στὸ δέρμα, ὅπου χάνει εὐκολώτερα τὴ θερμότητά του. Ἡ ζέστη ποὺ μᾶς κάνουν νὰ νοιώθουμε, εἶναι τελείως παροδική. Ὕστερα, κρυώνομε περισσότερο ἀπὸ πρῶτα.

4) Χρειαζόμαστε περισσότερες βιταμίνες τὸ χειμῶνα;

Ὄχι, ἐφόσον ἡ διατροφή μας εἶναι πάντα κανονική. Ἐξαίρεσι μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ τὴ βιταμίνη D, ποὺ παράγεται ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, κι' ἑπομένως μπορεῖ νὰ ἐλαττωθῆ τὸ χειμῶνα. Πάντως, πρὶν πάρουμε ὁποιαδήποτε βιταμίνη, πρέπει νὰ συμβουλευθοῦμε τὸ γιατρό.

5) Τὸ χειμῶνα συναχωνόμαστε εὐκολώτερα;

Ναί, ὄχι ὅμως ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου, ἀλλὰ γιατὶ μένομε περισσότερο σὲ κλειστοὺς χώρους, ὅπου εἶναι εὐκολώτερη ἡ μετάδοσις τοῦ ἰοῦ τοῦ συναχιοῦ ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο. Ἂν ὅμως ἀποφεύγωμε τοὺς κλειστοὺς χώρους καὶ τὸ συνωστισμό, περιορίζεται στὸ ἐλάχιστο ὁ κίνδυνος νὰ πάθουμε συνάχι. Ἡ ὑγεία μας δὲν κινδυνεύει καθόλου ἀπ' τὸ κρύο, στὸ ὕπαιθρο, ἐφόσον βέβαια δὲν εἶνε ὑπερβολικό.

6) Τὰ βρεγμένα πόδια εἶναι ἐπικίνδυνα;

Ὄχι, ἂν διατηρηθοῦν ζεστά. Συνήθως ὅμως, ἡ ὑγρασία ἐξατμίζεται καὶ προκαλεῖ ψῦξι τῶν ποδιῶν. Σ' αὐτὴ τὴν αἰτία ὀφείλονται τὰ κρυοπαγήματα. Τώρα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπινόησαν κάτι καινούργιες «μπότες-θερμὸς» μέσα στὶς ὁποῖες τὰ πόδια ἱδρώνουν ἐλεύθερα, ἀλλ' ὁ ἱδρὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξατμισθῆ. Μπορεῖτε νὰ τὶς ἀπομιμηθῆτε, ἂν φοδράρετε ἐσωτερικὰ ἕνα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες μ' ἕνα χοντρὸ φύλλο σελλοφάν, κι' ἀφοῦ τὶς φορέσετε τὶς τυλίξετε κι' ἀπ' ἔξω μὲ δεύτερο τέτοιο φύλλο. Ἔτσι, δὲν ἐμποδίζεται ἡ ἐφίδρωσι, ἀλλὰ καὶ δὲν παγώνουν τὰ πόδια.

7) Τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα πρέπει νὰ εἶναι ἐφαρμοστά;

Ναί, ἀλλὰ ὄχι πολὺ σφιχτά. Ἰδίως ὅταν κάνουμε κάποια κουραστικὴ δουλειὰ ἢ σπόρ, πρέπει νὰ εἶναι λίγο χαλαρά, ὥστε νὰ σχηματίζωνται στὸ ἐσωτερικό τους μικρὰ ρεύματα ἀέρος καὶ νὰ παίρνουν τὴν ὑπερβολικὴ θερμότητα ποὺ παράγεται μὲ τὶς κινήσεις. Ἀλλοιῶς θὰ ἱδρώσουμε, κι' ὕστερα θὰ παγώσουμε μὲ τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἱδρῶτος. Ὅταν σταματᾶμε τὴν ἐργασία, ὁ ἀέρας μένει ἀκίνητος μέσα στὰ ροῦχα καὶ γύρω ἀπ' τὸ σῶμα, σχηματίζοντας ἕνα στρῶμα ποὺ συγκρατεῖ τὴ θερμότητα τοῦ σώματος. Οἱ στολὲς τοῦ σκὶ ἢ τοῦ πατινάζ ποὺ σφίγγουν στὰ μανίκια καὶ στοὺς ἀστραγάλους, πρέπει νὰ χαλαρώνωνται τὴν ὥρα τοῦ σπόρ.

8) Τὸ βαμπάκι εἶναι ἐξ ἴσου ζεστὸ μὲ τὸ μαλλί;

Ναί, ὅταν ἔχη τὸ ἴδιο πάχος. Ἡ θερμαντικὴ ἱκανότης ἑνὸς ὑφάσματος ἐξαρτᾶται, ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ ὑλικό του, ὅσο ἀπ' τὸ πάχος του. Οἱ γοῦνες καὶ τὰ «ἄγρια» μάλλινα ζεσταίνουν πιὸ πολύ, γιατὶ συγκεντρώνουν περισσότερη ἡλιακὴ θερμότητα.

9) Πρέπει νὰ ντυνώμαστε βαρειὰ τὸ χειμῶνα;

Ὄχι πάντα. Γιατί, ἂν παραζεσταθοῦμε καὶ ἱδρώσουμε, θὰ κρυώσουμε κατόπιν. Ἔχει διαπιστωθῆ ἐξ ἄλλου ὅτι εἶναι προτιμώτερο νὰ φορᾶμε ἀρκετὰ λεπτὰ ροῦχα, παρὰ ἕνα χοντρό.

10) Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ φορᾶμε καπέλλο;

Ὄχι τόσο. Πάντως, ζεσταίνει κάπως κι' αὐτό. Ὅσο γιὰ τὰ κασκόλ, δὲν προορίζονται γιὰ τὴν προστασία τοῦ λαιμοῦ, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ μὴν ἀφίνουν νὰ φεύγη ἡ θερμότης ἀπ' τὴν πλάτη καὶ τὸ στῆθος. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, πρέπει νὰ τὰ φορᾶμε μέσα ἀπ' τὸ γιακᾶ, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ μένη καθόλου κενὸ ἀνάμεσα στὸ λαιμὸ καὶ στὸ κασκόλ, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη ἡ θερμότης τοῦ σώματος.

11) Τὰ γάντια εἶνε χρήσιμα;

Περισσότερο ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε. Τὰ χέρια ἀντιπροσωπεύουν τὰ 6% τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος. Προστατεύοντάς τα λοιπὸν ἀπ' τὸ κρύο, νοιώθομε πιὸ ζεστὸ τὸν ἑαυτό μας.

12) Τὰ λερωμένα ροῦχα ζεσταίνουν λιγώτερο;

Ναί, γιατὶ ἡ σκόνη κι' οἱ ἄλλες ἀκαθαρσίες εἰσχωροῦν ἀνάμεσα στὶς ἴνες τοῦ ὑφάσματος, γεμίζουν τὰ κενά του καὶ ἐλαττώνουν τὴ θερμοαπομονωτική του ἱκανότητα. Γι' αὐτό, τὰ ροῦχα εἶναι πιὸ ζεστά, μόλις τὰ παίρνουμε ἀπ' τὸ καθαριστήριο.

13) Οἱ γυναῖκες ἀντέχουν στὸ κρύο περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄντρες;

Ναί, γιατὶ ἔχουν στὸ σῶμα τους κατὰ μέσον ὅρον 75% περισσότερο λίπος, ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ περάση ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς χοντροὺς γενικῶς. Κι' ὅμως ὅλοι αὐτοί, μολονότι εἶναι πραγματικὰ θερμότερο τὸ σῶμα τους, νοιώθουν πῶς κρυώνουν, γιατὶ τὸ πρόσθετο λίπος δὲν ἐπιτρέπει στὴν ἐσωτερική τους θερμότητα νὰ φτάση ὡς τὸ δέρμα τους καὶ νὰ τὸ ζεστάνη.

Δυστυχῶς, οἱ γυναῖκες μὲ τὸ ντύσιμό τους, χάνουν αὐτὸ τὸ φυσικό τους πλεονέκτημα. Πράγματι, μένουν γυμνὰ καὶ κρυώνουν γρήγορα τὰ πόδια τους, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ 35% τῆς συνολικῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματός τους. Μόνον ἂν φορέσουν παντελόνια, διατηροῦν τὴ θερμότητα τοῦ σώματός τους.

14) Παχαίνομε τὸ χειμῶνα;

Αὐτὸ συμβαίνει μονάχα ὅταν τρῶμε ἀσυναισθήτως παραπάνω ἀπ' ὅσο χρειάζεται εἴτε γιατὶ τὸ κρύο μᾶς ἄνοιξε τὴν ὄρεξι, εἴτε... γιατὶ δὲν ἔχομε τί ἄλλο νὰ κάνωμε!

15) Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκοιμηθῆ στὸ κρύο καὶ νὰ μὴν ξαναξυπνήση πιά;

Μολονότι συναντοῦμε συχνὰ τέτοιες περιπτώσεις στὰ διηγήματα καὶ τὰ μυθιστορήματα, φαίνεται ὅτι στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἐκτὸς μόνον ἂν εἶναι κανεὶς ὑπερβολικὰ κουρασμένος καὶ νηστικὸς — ὁπότε ὅμως φταίει ἡ ἐξάντλησι καὶ ἡ ἀσιτία, κι' ὄχι τὸ κρύο.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
LYDIA P
Γαλάκτωμα Νο 1 γιὰ ξηρὰ δέρματα Νο 2, γιὰ κανονικὰ Νο 3 γιὰ λιπαρὰ κρέμα μὲ βιταμίνη Α' γιὰ ξηρὰ δέρματα.
Τηλ. 612 - 450

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τὸ «ψάρι»

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀδελφή μου Τασία παντρεύτηκε τὸν ἀνεκδιήγητο Μελέτη, βρίσκομαι σὲ διαρκῆ ἐνόχλησι καὶ ἀνησυχία γιατὶ ὁ ἀθεόφοβος εἶνε ἕνα ψάρι... Καὶ τί ψάρι; Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Οὔτε ἀνάβει οὔτε σβύνει. Ποῦ στὴν ὀργὴ τὸν ψάρεψε ἡ ἀδελφή μου;

Μπορεῖ ὁ Μελέτης γιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα νὰ ἦταν ὁ ἰδεώδης σύζυγος, μὰ γιὰ τὴν ἀδελφή μου εἶναι ὁ χειρότερος, ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη. Χρόνια τώρα περίμενα νὰ ψαρέψη ἕναν πραγματικὸν ἄντρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ πραγματικοὶ ἄντρες μυρίζονται τὸν κίνδυνο κι' ἀλλάζουν κατεύθυνσι. Ἔτσι ζευγάρωσε μὲ αὐτὴ τὴν ἄθλια ἀπομίμησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δεχόταν κάθε ἰδιοτροπία της καὶ κάθε γνώμη της. Γιατὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἕνα στραβόξυλο ἀπὸ τὰ σπάνια. Κυνηγάει τὴν ἀντίρρησι σὲ σημεῖο νὰ παραμιλάη κάθε τόσο γιὰ νὰ τῆς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ διαφωνῆ... μὲ τὸν ἑαυτό της!

Μὲ τὸ παραμικρὸ ἐπεδίωκε νὰ μ' ἐρεθίση. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ διαφωνία γιὰ νὰ πέφτουμε σὲ συζήτησι. Ἦταν στιγμὲς ποὺ δικαιολογοῦσα αὐτὴ τὴν ἐριστικὴ της διάθεσι καὶ τὴν ἀπειθαρχία τῆς γλώσσας της. Ἤξερα πὼς ὅλες οἱ γυναῖκες, λίγο πολὺ ρέπουν στὰ πολλὰ κι' ἐκρηκτικὰ λόγια. Ἡ Τασία μάλιστα εἶχε βρῆ καὶ μιὰ ἀνώδυνη καὶ πρόχειρη διέξοδο στὴν ἔκφρασι τῆς στερεότυπης διαφωνίας της: Καθόταν ἀντίκρυ στὸ ραδιόφωνο καὶ σὰν δεξιὸς ψάλτης ἀπαντοῦσε στὸν ἀριστερὸ ψάλτη. Δὲν γινόταν ἐκπομπὴ στὸ σπίτι δίχως τὰ παράσιτα τῆς ἔντονης γνώμης της.

Φυσικά, ἂν δὲν ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸ Μελέτη, κι' ὁ Μελέτης ἐρωτευμένος μ' αὐτήν, θὰ εἶχαν ἀρπαχτῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ὁ ἔρωτάς τους ὅμως, καὶ στὴν παραμικρή τους διαφωνία, τοὺς σιγοντάριζε μὲ τὸ γλυκό του τραγούδι.

Στὴν προκειμένη ὅμως περίπτωσι τὸ κακὸ ἔπαιρνε τὸ μέγεθος συμφορᾶς ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἐνῶ ἡ Τασία ταϊζόταν μὲ τὴ διαφωνία, ὁ Μελέτις ἀνέπνεε καὶ χόρταινε μὲ τὴ συμφωνία. Ὁ ἄθλιος μὲ τίποτε δὲ διαφωνοῦσε καὶ μὲ ὅλα συμφωνοῦσε.

Εἶχε κι' ἄλλα ἐλαττώματα ὁ ἄντρας - φαινόμενο τῆς Τασίας. Ἦταν ἐπιδέξιος μάστορας. Ἂν στὸ σπίτι χαλοῦσε μιὰ κλειδαριά, ὁ Μελέτης ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τὴν ἐπιδιόρθωνε. Ἂν μιὰ πόρτα ἔτριζε, δὲ χρειαζότανε νὰ τοῦ πῆ τίποτε ἡ Τασία. Ἀρκεῖ νὰ τὸν κύτταζε μόνο.

Σὲ κάθε εἴδους πλύσιμο μέσα στὸ σπίτι ἦταν ἀνυπέρβλητος. Ἡ σπεσιαλιτέ του ὅμως, ἦταν τὰ πιάτα. Μέσα σὲ δέκα λεπτὰ ξεμπέρδευε τρεῖς ντουζίνες πιάτα. Ἄλλη εἰδικότητά του ἦταν τὰ ἠλεκτρικά. Ἂν συνέβαινε καμμιὰ ἀνωμαλία στὸ φωτισμὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Μελέτης γινόταν ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός.

Εἶχαν περάσει ἔξη μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκαν χωρὶς αὐτὸ τὸ γεγονὸς νὰ ἐπισφραγισθῆ οὔτε μ' ἕναν συζυγικὸ καυγᾶ. Ὅλοι φυσικὰ ἀπορήσαμε. Συγγενεῖς, φίλοι καὶ γείτονες... Περισσότερο ὅμως ἐγώ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀδελφή μου αὐτὴ εἶχε ἐξαγριωθῆ γιὰ τὴν... ἐξημέρωσί της.

Ξέσπασε σὲ μένα. Ἦρθε, μὲ βρῆκε καὶ μοῦ ἐπετέθη.

— Δὲν παντρεύτηκα ἄντρα ἀλλὰ ...ψάρι! μοῦ φώναξε.

— Τὸ βλέπω, τὴν παρηγόρησα. Ὑπομονή. Θἄρθη ἡ στιγμὴ νὰ τοῦ πατήσης τὸν κάλο.

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ συνεχίσω ἔτσι τὴ ζωή μου! συνέχισε μὲ λυγμοὺς στὰ μάτια. Ἡ καταπληκτικὴ ψυχραιμία αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου μ' ἔχει φέρει σὲ ἀπόγνωσι.

— Ὑπομονή, Τασία, ἐπανέλαβα.

Τὴν καημένη τὴν Τασία! Πόσο τὴ λυπόμουν! Εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη βάρος γιατὶ τὰ νεῦρα της ἦταν ἡ τροφή της. Καὶ αὐτὴ τὴν τροφὴ ὁ Μελέτης τῆς τὴν εἶχε στερήσει μὲ τὴν ἀναισθησία του.

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ γιὰ τὴν ὑγεία της. Καὶ μιὰ μέρα βάλαμε κάτω τὰ χαρτιὰ νὰ δοῦμε τί ἔπρεπε νὰ γίνη.

—Θὰ παλαβώσω σοῦ λέω! μοῦ τόνισε.

— Τὸ βλέπω. Ἔχεις χάσει τὸ χρῶμα σου. Θὰ ἔχης καὶ νευρικὴ ἀτονία;

— Τὸ ρωτᾶς; Νὰ μὴν κουνιέται φύλλο μέσα στὸ σπίτι ἑφτὰ μῆνες τώρα! Πρωτάκουστο!

— Μεγάλη συμφορὰ μᾶς βρῆκε, ἀδελφοῦλα μου.

— Δὲν μοῦ ἀντιμιλᾶ, δὲν ἀντιδρᾶ σὲ τίποτα. Οὔτε καταδέχεται νὰ συζητήση τὴ γνώμη μου. Τὴ

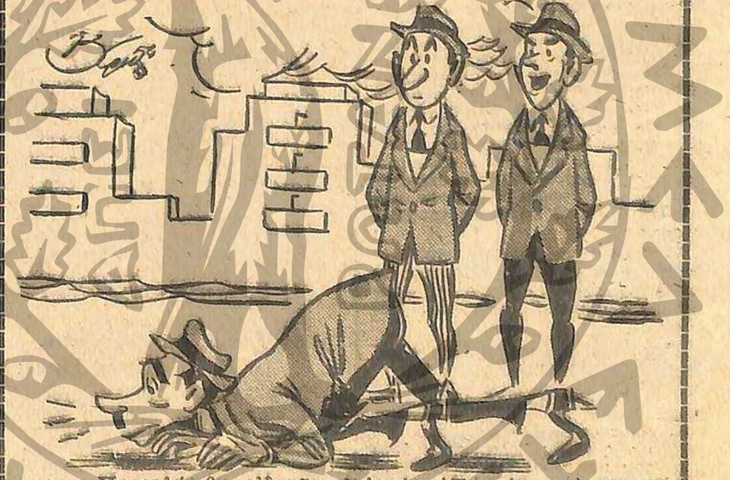

— *Προσελήφθη εἰδικῶς ἀπ' τὴν Ἐφορία, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι σπιτιῶν μὲ σκυλιά, γιὰ τὸ φόρο!...*
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

δέχεται προκαταβολικά.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, χρυσῆ μου. Αὐτοὶ οἱ τύποι παίρνουν ἀργὰ φωτιά. Μὰ σὰν ἔρθη αὐτὴ ἡ στιγμὴ μπορεῖ νὰ σοῦ ἀστράψη καμμιά.

Ἡ Τασία ἀναστέναξε.

— Μακάρι. Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Μελέτη τὸ χέρι. Δὲν φαντάζομαι ὅμως νὰ ἔχω ποτὲ τέτοια τύχη. Θυμᾶσαι, ἀδελφούλη μου, τί ξύλο παίζαμε ὅταν ἤμουνα ἐλεύθερη;

— Εὐτυχισμένες μέρες! εἶπα μελαγχολικά. Πάντως —πρόσθεσα— ἂν ἐπιμένης σὲ μιὰ μεταβολὴ τῆς συζυγικῆς ἀτμοσφαίρας, πρέπει νὰ δοκιμάσης κάτι δραστικό.

Κρεμάστηκε ἀπὸ τὰ χείλη μου.

— Σὰν τί;

—Τὸ καπέλλωμα!

—Τὸ καπέλλωμα; τραύλισε ἡ Τασία μὲ κατάπληξι.

— Δηλαδή... τῆς ἐξήγησα, νὰ τὸν χτυπήσης μὲ κάτι στὸ κεφάλι. Μὲ τὸ τηγάνι, νὰ ποῦμε.

Ἡ ἀδελφή μου μὲ κύτταζε ἀποσβολωμένη.

— Θαρρῶ πὼς κι' ὁ χειρότερος σύζυγος θὰ καθήση νὰ τὸ συζητήση τὸ πρᾶγμα τότε...

— Ποιό πρᾶγμα; ρώτησε ἀφηρημένη ἡ ἀδελφή μου.

— Τὴν τηγανιά, παιδί μου.

—Μπορεῖ νἄχης δίκηο... μουρμούρισε, συνεπαρμένη ἴσως ἀπὸ τὸ ὅραμα τοῦ τηγανιοῦ.

Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ σκεφτόταν σοβαρὰ τὴν ὑπόδειξί μου. Καὶ μὲ ἀνανεωμένη πίστι στὴ συζυγική της εὐτυχία μοῦσφιξε ἀδελφικὰ τὸ χέρι κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ Μελέτη.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες μὲ συνάντησε κλαμμένη.

«Τὶς ἔφαγε» σκέφθηκα μὲ χαρὰ καὶ ἀνακούφισι. «Καλὴ ἀρχή»...

Σάστισα ὅμως μόλις μὲ ρώτησε ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ καλέσω τὴν ἀστυνομία.

— Γιατί; τῆς εἶπα.

— Τοῦ τὴν ἔδωσα κατακέφαλα. Καὶ θαρρῶ, πὼς τὸν ξεμπέρδεψα!

— Πῶς; ποῦ; πότε;

Καὶ τότε ἡ Τασία, μὲ λυγμοὺς πάντοτε, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται πῶς ἔπαιξε τὸ μέρος της: Τὸν πρόλογο τοῦ καυγᾶ ποὺ ἄνοιξε μὲ τὸν ἄντρα της — ἢ μᾶλλον χωρὶς τὸν ἄντρα της. Πῶς τοῦ περιέγραψε τὴ βασανισμένη ζωὴ ποὔκανε μαζί του...

— Τὸν περιέλουσα μὲ τὶς χειρότερες βρισιές, πρόσθεσε, μὰ ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς στὸ τέλος, περιορίστηκε στὸ νὰ κουνᾶ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ μουρμουρίζη: «Ξέρω... ξέρω... Ἔχεις δίκηο..» Τότε κι' ἐγὼ ἅρπαξα τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ βάζο ποὺ μᾶς εἶχε δωρίσει στοὺς γάμους μας ἡ θεία Ἐλπινίκη καὶ τοῦ τὸ πέταξα μὲ δύναμι στὸ κεφάλι!...

— Μπράβο, Τασία! Καὶ μίλησε τότε:

Ἡ Τασία μὲ κύτταξε βουβά. Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ συνέχισε γοερά:

— Δὲν μπόρεσε ὁ καημένος. Ἔπεσε ξερὸς στὸ πάτωμα...

Ἔπεσε στὴν πολυθρόνα.

— Τὸν σκότωσα! Τὸν σκότωσα, ἄρχισε νὰ φωνάζη.

Ἔνοιωσα τρομερὲς τύψεις. «Ἔχει γοῦστο νὰ τὸν σκότωσε» συλλογίστηκα.

Πανικὸς μὲ κυρίεψε. Ἄφησα τὴν ἀδελφή μου νὰ κλαίη κι' ἔτρεξα στὸ σπίτι της ποὺ βρισκόταν στὸν ἴδιο δρόμο γιὰ νὰ βοηθήσω τὸ θῦμα της—ἂν ζοῦσε—ἢ νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὸν θάνατό του, πρὶν εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία.

Τὸν βρῆκα τὸν κύριο νὰ κάθεται κατάχαμα, ἀλλὰ πολὺ ἀπασχολημένο. Τὸ κεφάλι του ἦταν ματωμένο ἀλλὰ τὸ ὕφος του τρομερὰ ἤρεμο.

— Ἔλα, σήκω, Μελέτη! τοῦ φώναξα. Τὸ κεφάλι σου βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια! Νὰ σὲ πάω στὸ φαρμακεῖο τῆς γωνιᾶς νὰ στὸ ἐπιδέσουν!

— Δὲν μπορῶ τώρα, ἦταν ἡ ψύχραιμη ἀπάντησί του. Ἔχω δουλειά.

Καὶ πράγματι εἶχε πολὺ δουλειά: Καθόταν στὸ χαλὶ ἀνάμεσα στὰ χίλια σπασμένα κομμάτια τοῦ βάζου τῆς θείας Ἐλπινίκης. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα σωληνάριο κόλλας καὶ μὲ μαθητικὴ ἐπιμέλεια καὶ θρησκευτικὴ προσήλωσι τά... κολλοῦσε!

Χ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Παιγνίδια

Διπλὸς κοχλίας

Στὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ γίνη διασταύρωσις λέξεων. Οἱ λέξεις τῶν ὁποίων τὶς ἐξηγήσεις θὰ βρῆτε πιὸ κάτω θὰ τοποθετηθοῦν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ἀριστεροῦ κοχλία μὲ κατάληξι τὸ κέντρον τοῦ δεξιοῦ. Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τότε, διαβάζοντας στὴ σειρὰ τὰ γράμματα μὲ ἀφετηρία τὸ κέντρον τοῦ δεξιοῦ κοχλία θὰ σχηματίσετε 26 νέες λέξεις, τῶν ὁποίων ἐπίσης σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς ἐξηγήσεις. Ὁ ἀριθμὸς μέσα σὲ παρένθεσι ἀντιπροσωπεύει τὸν ἀριθμὸ τῶν γραμμάτων τῆς κάθε ζητουμένης λέξεως.

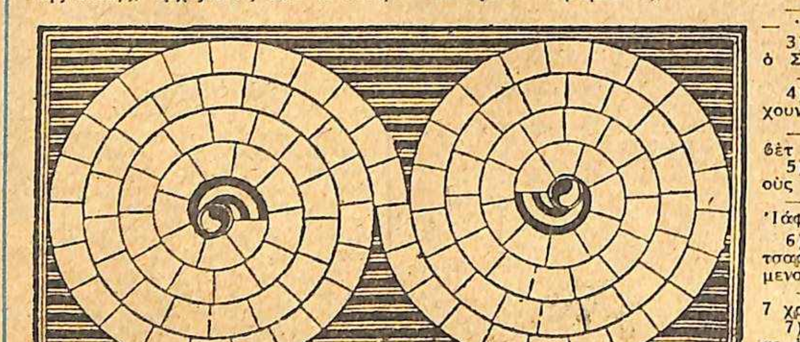

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Συνοδεύει τὴ μονοτονία (4).
2) Δημητριακὸν (5).
3) Ἔζησε ζωὴ ὑποδειγματικὴ (5).
4) Χρονικὸ διάστημα (πληθ.) (4).
5) Παρατηρῶ κάτι μὲ ἀδιαφορία (7).
6) Ἥρως τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (4).
7) Ὁρμαθὸς ξηρῶν σύκων (7).
8) Προεστὼς τῆς Λεβαδείας κατὰ τὴν Ἐπανάστασι (5).
9) Κοινῶς λέγεται σπάρος (6).
10) Ἔκπληξις ἀνάμικτη μὲ ἀμφιβολία (6).
11) Ληθαργικὴ κατάστασις (4).
12) Περιέχει κρασιὰ (4).
13) Προκλητικὸ (5).
14) Χειμερινὸ πανωφόρι τῶν ποιμένων (8).
15) Δίοδος τοῦ Αἵμου ὅπου ἔγιναν τὸ 1877 μεγάλες μάχες (5).
16) Τροχαλία ἢ κουβαρίστρα (7).
17) Φυτὸ τοῦ ὁποίου τὸ σπέρμα χρησιμοποιεῖται στὴ φαρμακευτικὴ (6).
18) Τιμωρεῖται (9).
19) Δέντρο ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ ὁποίου παίρνουμε τὸ φοινικέλαιο (5).
20) Ἀρχαῖος δῆμος, ὅπου ἡ σημερινὴ Ραφίνα (6).
21) Ὑπόνομος (5).
22) Χτύπος ὡρολογιοῦ (3).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) Ἔκφρασις μίσους (6).
2) Περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου (4).
3) Συμβάλλει στὸ καθάρισμα (6).
4) Κονιορτοποιεῖ (6).
5) Ναυτικὸ παράγγελμα (5).
6) Τὴν χρησιμοποιοῦν πολλοὶ καπνισταὶ (4).
7) Πόλις τῆς Σερβίας, ποὺ θυμίζει πτηνὸ (5).
8) Ἄμυαλος (ἑβραϊκὴ λέξις τῆς Κ. Διαθήκης (4).
9) Χαρακτηρίζει τὰ σκωτσέζικα ὀνόματα (3).
10) Τὸ καλοκαίρι μᾶς χαρίζει δροσιὰ (6).
11) Θρεπτικὴ τροφὴ (4).
12) Φυτὸν ποὺ λέγεται καὶ λυκοπερσικὸν (7).
13) Διπλασιαζόμενο προκαλεῖ κλάματα (2).
14) Ἐκτελῶ κάτι (δημοτ.) (4).
15) Μεγαλόπολις τῆς Αἰγύπτου (5).
16) Χαρτοπαικτικὸς ὅρος (4).
17) Τὸ χρειάζονται οἱ μηχανὲς (6).
18) Τζιάννα - Μαρία..., στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου (6).
19) Γλύκισμα (5).
20) Ἐπώνυμον Γάλλου μουσικοσυνθέτου (4).
21) Γερμανὸς ζωγράφος (3).
22) Σωματικὴ κάκωσις (5).
23) Κατοικοῦν στὴν Εὐρώπη (5).
24) Γένος, καταγωγὴ (3).
25) Γένος ἐκλεκτὸν (5).
26) Τελικὸς σύνδεσμος (3).

Δ.

Πόσες λίρες;

Τρία σακκουλάκια περιέχουν καὶ τὰ τρία μαζὶ 720 λίρες. Ἐὰν πάρουμε τὸ 1)7 τῶν λιρῶν ποὺ περιέχει τὸ πρῶτο σακκουλάκι καὶ τὸ 1)5 τῶν λιρῶν τοῦ δευτέρου καὶ τὶς ρίξουμε στὸ τρίτο, τότε τὰ σακκουλάκια θὰ περιέχουν καὶ τὰ τρία τὸν ἴδιο ἀριθμὸ λιρῶν. Πόσες λίρες περιεῖχε στὴν ἀρχὴ τὸ κάθε σακκουλάκι;

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις, μόνο ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν ἀνακαλύψετε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες.

1) Σὲ ποιὰ χώρα οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες φοροῦν τὰ ἴδια ἀκριβῶς ἐνδύματα χωρὶς νὰ γίνεται διάκρισις φύλου;
— Στὴν Κορέα — Στὸ Ἀννὰμ — Στὸ Ἀζερμπαϊτζάν.

2) Ποιὰ χώρα εἶναι ὁ μεγαλύτερος παραγωγὸς βάμβακος;
—Ἡ Αἴγυπτος — Οἱ Ἰνδίες — Ἡ Ἀμερική.

3) Πόσες συμφωνίες συνέθεσε ὁ Σοῦμπερτ;
— 3 — 7 — 9.

4) Σὲ ποιὰ χώρα δὲν ὑπάρχουν νεκροταφεῖα;
— Στὴν Αἴγυπτο — Στὸ Θιβέτ — Στὴ Νέα Ζηλανδία.

5) Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς γυιοὺς τοῦ Νῶε ἦταν μαῦρος;
— Ὁ Σὴμ — Ὁ Χὰμ — Ὁ Ἰάφεθ.

6) Σὲ ποιὰ ἡλικία ὁ Μότσαρτ συνέθεσε τὸ πρῶτο του μενουέττο;
— 3 χρόνων — 5 χρόνων — 7 χρόνων.

7) Ποιὸ ἐπάγγελμα ἐξασκοῦσε ὁ Μάξιμος Γκόρκυ πρὶν γίνη συγγραφεύς;
— Θυρωρὸς — Δικηγόρος — Ἐργάτης.

8) Πόσα χιλιόμετρα μπορεῖ νὰ καλύψη μέσα σὲ μιὰ ὥρα μιὰ καμηλοπάρδαλις ποὺ καταδιώκεται;
— 24 — 60 — 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

20 μικροδιαφορὲς

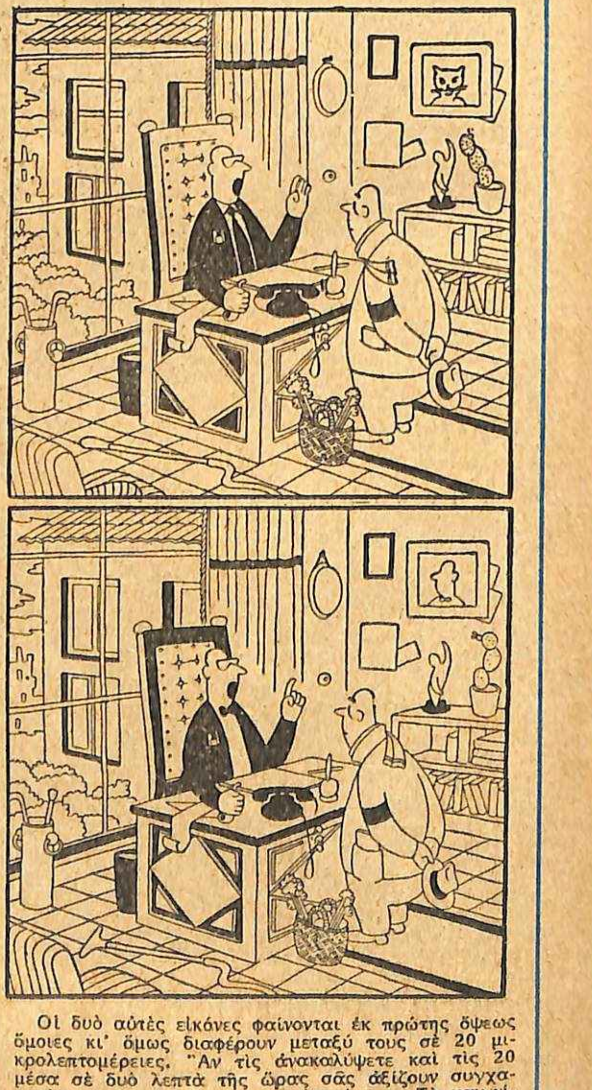

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 μικρολεπτομέρειες. Ἂν τὶς ἀνακαλύψετε καὶ τὶς 20 μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας σᾶς ἀξίζουν συγχαρητήρια γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας. Τὸ παιγνίδι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἢ περισσότεροι παῖκτες συγχρόνως. Κερδίζει ὅποιος βρῆ πρῶτος καὶ τὶς 20 μικροδιαφορές.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΟΙΓΟΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ

— Σὲ ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο, Μπάνερ, μοῦ εἶπε ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἔχουμε, Νίκελ, τίποτα καινούργιο γιὰ τὴν ὑπόθεσι Γκλόβες; τὸν ρώτησα.

— Διάβολε! Αὐτὸ τὸ ξέρετε ἐσὺ κι' ὁ Χάνιγκαν!

Πραγματικά, ὁ Χάνιγκαν κι' ἐγὼ εἴχαμε ἀναλάβει νὰ βροῦμε τὸ γκάγκστερ Νὰτ Ρόμκιν, ποὺ εἶχε δολοφονήσει τὸν ἀντίπαλό του Τόνυ Γκλόβες.

Πῆρα τ' ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου κι' ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ Χάνιγκαν νὰ μοῦ λέη:

— Εἶμ' ἐγώ, Μπάνερ. Ἔλα γρήγορα σπίτι σου. Ἀνακάλυψα κάτι σπουδαῖο γιὰ τὴν ὑπόθεσι Γκλόβες.

Ὕστερα ὁ συνάδελφός μου ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ξεκίνησα ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἔξω, ἔκανε ἕνα κρύο διαβολεμένο. Περπατοῦσα γρήγορα γιὰ νὰ ζεσταθῶ, καὶ συγχρόνως ἀναρωτιόμουν σὰν τί νἄχε ἀνακαλύψει ὁ «Ποδάρας» — αὐτὸ ἦταν τὸ παρατσοῦκλι ποὺ εἶχα δώσει στὸν παληό μου φίλο, τὸ Στὲβ Χάνιγκαν, γιὰ τὰ μεγάλα του πόδια.

Ὅταν ἔφτασα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, χτύπησα ἀνυπόμονα. Ὕστερα ἔπιασα τὸ πόμολο καὶ τὸ γύρισα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα, μ' ὁρμή. Καθὼς ἀκουμποῦσα πάνω της, τρέκλισα καὶ κόντεψα νὰ χάσω τὴν ἰσορροπία μου.

Μὲ μιὰ ματιὰ μονάχα, εἶδα ὅλη τὴ σκηνή. Διέκρινα τὸ τρομοκρατημένο πρόσωπο τῆς Καίτης καὶ τὴν ψηλὴ σιλουέττα τοῦ Στὲβ δίπλα στὸ γραφεῖο, στὴ γωνιὰ τῆς κάμαρας. Εἶδα ἀκόμα τὸ Νὰτ Ρόμκιν ποὺ χαμογελοῦσε σατανικὰ κι' ἔπαιζε μὲ τὸ ρεβόλβερ τοῦ Χάνιγκαν. Πίσω του στεκόταν ἕνας ἄλλος παληός μου γνώριμος, ὁ γκάγκστερ Μπένυ Σνάλ. Κρατοῦσε κι' αὐτὸς περίστροφο καὶ σημάδευε τὸ Στέβ.

Ἔκανα μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τραβήξω τὸ πιστόλι μου. Μὰ μιὰ κάννη ἀκούμπησε ἀμέσως σφιχτὰ στὴν πλάτη μου καὶ μ' ἔκανε νὰ παραιτηθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ σχέδιο. Τὸ χέρι μου ξανάπεσε ἀργά.

— Κλεῖσε τὴν πόρτα! εἶπε ὁ Νὰτ σὲ κάποιο σύντροφό του, ποὺ βρισκόταν πίσω μου. Ἔτσι! Καὶ τώρα, πάρε του τὸ πιστόλι...

Ἕνας νέος μ' ἀδύνατο πρόσωπο, προχώρησε ἕνα βῆμα, ξεπρόβαλε δίπλα μου, μοῦ πῆρε τὸ ὅπλο μου κι' ἀκούμπησε τὴν κάννη στὸ στῆθος μου.

— Μὲ βάλανε νὰ καλέσω τηλεφωνικῶς τὸ Στέβ, μοῦ ἐξήγησε ἡ Καίτη. Ὕστερα ἀνάγκασαν τὸ Στὲβ νὰ τηλεφωνήση σὲ σένα. Ἔτσι, πέσατε κι' οἱ δυὸ στὴν παγίδα...

— Σκασμός! φώναξε ὁ Σνάλ.

Πῆγε κοντά της καὶ τὴ χτύπησε μὲ δύναμι στὸ στόμα. Τὴν εἶδα νὰ πέφτη χάμω, μ' ἕνα ἀδύνατο ξεφωνητό. Θέλησα νὰ τρέξω, νὰ τὴ βοηθήσω, μὰ ὁ τρίτος γκάγκστερ μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Ζαλίστηκα μιὰ στιγμὴ κι' ἔπεσα, μὰ συνῆλθα ἀμέσως.

Προσπάθησα τότε νὰ θυμηθῶ τί σκεπτόμουν ὅταν ὁ Σνὰλ χτύπησε τὴν Καίτη... Ἀ, ναί! Σ' ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου μου, δίπλα στὸ Στέβ, βρισκόταν ἕνα ρεβόλβερ. Μὰ στεκόμουν τρία μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ γραφεῖο. Θἆταν ἀδύνατο νὰ φτάσω ὣς ἐκεῖ καὶ νὰ πάρω τὸ ὅπλο.

Ὁ Στὲβ ὅμως... ὁ Στὲβ στεκόταν κοντά! Ἔπρεπε νὰ τὸν πληροφορήσω γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ πιστολιοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν καταλάβουνε τίποτε οἱ συμμορίτες!

Ξαφνικά, μοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσι.

— Ποδάρα... εἶπα.

Ὁ Στὲβ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά. Ἔκλεισα τότε ἀργὰ τὸ δεξιό μου μάτι, τ' ἄνοιξα, τὸ ξανάκλεισα... Ὁ Στὲβ μὲ κύτταζε, μὲ τὴ φυσιογνωμία του τελείως ἀκίνητη.

— Τί ἔπαθε αὐτὸς ὁ βλάκας; εἶπε μ' ἀπορία ὁ Σνάλ. Φοβᾶμαι, Ντίκ, πὼς τὸν χτύπησες πολὺ δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ σαλέψανε τὰ λογικά... Ἀφοῦ πρόφερε πρῶτα μιὰ λέξι ἀκατανόητη, τώρα ἀνοιγοκλείνει τὰ βλέφαρά του σὰν νὰ πρόκειται νὰ λιποθυμήση!

Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Στέβ. Εἶχε καταλάβει ἐπιτέλους!

Ὑπολόγισα τὴν ἀπόστασι ποὺ μὲ χώριζε ἀπ' τὸ Ρόμκιν. Θὰ μποροῦσα νὰ τὸν φτάσω μ' ἕνα πήδημα, ἂν δὲν μ' ἐπιτηροῦσε ὁ Σνάλ.

Μά, ἀπ' τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου μου, ὁ Στὲβ κατάλαβε πὼς ἤμουν ἕτοιμος νὰ δράσω, μόλις θὰ συμμορφωνότανε μὲ τὶς ὑποδείξεις ποὺ τοὔκανα, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ βλέφαρά μου.

Τὸν εἶδα ξαφνικὰ νὰ σκύβη, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, πρὸς τὰ συρτάρι ὅπου φύλαγα τὸ ρεβόλβερ. Τ' ἅρπαξε ἀμέσως καὶ πυροβόλησε. Ὁ Σνὰλ ἔπεσε.

Χύμηξα τότε μ' ἕνα πήδημα πάνω στὸ Ρόμκιν. Ὁ ἀδύνατος γκάγκστερ μὲ πυροβόλησε. Ἕνα κάψιμο στὸν ὦμο μ' ἔκανε νὰ καταλάβω πὼς μ' εἶχε πληγώσει. Ὡστόσο, δὲν ἐγκατέλειψα τὴν πάλη.

Ὁ Ρόμκιν ἀμύνθηκε καὶ μὲ πέταξε χάμω. Συγχρόνως ὅμως τοὔπεσε ἀπ' τὰ δάχτυλα τὸ ρεβόλβερ τοῦ Στέβ. Προσπάθησα νὰ τὸ βρῶ μὲ τὄνα χέρι, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο χτυποῦσα στὸ πρόσωπο τὸν ἀντίπαλό μου.

Τέλος, μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια, κατάφερα ν' ἁρπάξω τὸ ὅπλο. Χτύπησα τότε τὸ Ρόμκιν στὴ μύτη μὲ τὴ λαβή. Τὸ αἷμα του ἄρχισε νὰ τρέχη πάνω μου.

Συγχρόνως, ἔνοιωσα τὸ κορμί του νὰ τινάζεται. Ὁ Στὲβ τοῦ εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὴ μέση τῆς πλάτης!

Ὁ γκάγκστερ σωριάστηκε χάμω κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Μπόρεσα τότε ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸν τρίτο, ποὺ στεκότανε μπροστὰ στὴν πόρτα, μὲ τὸ πιστόλι του γυρισμένο πρὸς τὸ γραφεῖο, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε ὀχυρωθῆ ὁ Χάνιγκαν. Τὸν σημάδεψα, πίεσα τὴ σκανδάλη καὶ πυροβόλησα πολλὲς φορές.

Ὕστερα εἶδα νὰ χάνωνται ὅλα μέσα σ' ἕνα κοκκινωπὸ σύννεφο... Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ δὲν εἶχε κρατήσει παρὰ μερικὲς στιγμές...

Ὅταν συνῆλθα ἀπ' τὴ λιποθυμία ποὺ μοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ αἱμορραγία τῆς πληγῆς μου, εἶδα, πὼς δὲν μποροῦσα νὰ κουνήσω τὸ δεξιό μου ὦμο.

Ὁ Στὲβ κι' ἡ Καίτη, καθισμένοι στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, γελοῦσαν ἀκράτητα, ἀπ' τὴ χαρά τους, γιὰ τὴ σωτηρία μας.

— Ξέρεις, ὁμολογῶ πώς, στὴν ἀρχή, δὲν εἶχα καταλάβει τὸ τέχνασμά σου, μοῦ εἶπε ὁ Χάνιγκαν. Μοῦ ἄνοιξε ὅμως τὰ μάτια ὁ Σνάλ, ὅταν μίλησε γιὰ τὰ βλέφαρά σου ποὺ ἀνοιγοκλείνανε... Πρόσεξα τότε καὶ διάβασα ψηφία, λέξεις... Τί ἐξυπνάδα νὰ μεταχειρισθῆς τὸ ἀλφάβητο Μόρς, μὲ τὶς κινήσεις τῶν βλεφάρων!

»Πρέπει νὰ παραδεχθῶ πὼς διατήρησες ὅλη τὴν ἱκανότητά σου, ὅπως στὸν καιρὸ ποὺ ὑπηρετούσαμε κι' οἱ δυὸ στὸ τηλεγραφεῖο, πρὶν καταταγοῦμε στὴν ἀστυνομία... Ὡστόσο, ἔκανες καλὰ ποὺ παραιτήθηκες ἀπὸ τηλεγραφητής... γιατὶ εἶσαι φοβερὰ ἀνορθόγραφος! Φαντάσου πὼς μοῦ μεταβίβασες τὴ λέξι «πιστόλι» μὲ δυὸ λάμδα!...

Ζ. ΜΠΕΛ

Μὲ μιὰ ματιὰ μονάχα, μπαίνοντας, εἶδα ὅλη τὴ σκηνή...

Τρία καρφιὰ στὸ κεφάλι

«Ἔχω ἕνα φοβερὸ πονοκέφαλο», παραπονέθηκε κάποιος φυλακισμένος Βιεννέζος, σ' ἕνα δεσμοφύλακα. Τὸν πήγανε τότε στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν, ὅπου ὁ γιατρὸς τὸν ἐξέτασε καὶ βρῆκε... τρία καρφιὰ χωμένα στὸ κεφάλι του! Ὅπως ἐξήγησε ὁ ἴδιος, τὰ εἶχε καρφώσει αὐτὸς στὸ κρανίο του, χτυπῶντας τα μὲ τὸ τακοῦνι του! Ὅταν τοῦ πρότειναν δὲ νὰ τοῦ τὰ βγάλουν μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ἀρνήθηκε νὰ ὑποβληθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπόν, τὸν ἀποφυλάκισαν, μὲ τὸ δικαιολογητικό, ὅτι ἔπασχε ἀπὸ «ἀνίατη ἀσθένεια». Δὲν ἐχάρηκε ὅμως γιὰ πολὺ τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχε κερδίσει, γιατὶ πέθανε σὲ 10 μέρες.

Ὁ Βραζιλιανὸς ἀκτοφύλακας ἔρριξε μιὰ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες στὸ ἀνοικτὸ στόμα τοῦ τέρατος.

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ τοῦ Ἀτλαντικοῦ

Μιὰ ἐπιπλέουσα ἤπειρος ποὺ κρύβει στὰ βάθη της τὸ πιὸ ἀνεξιχνίαστο αἴνιγμα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη γνῶσι

Ἕνα βαθὺ καὶ ἀνεξιχνίαστο μυστήριο ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτη, ἀκόμη καὶ σήμερα, ποὺ τὸ Ἔβερεστ ἔχει κατακτηθῆ, ποὺ οἱ ἀποστολὲς στοὺς παγωμένους Πόλους διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη, ποὺ ἡ ἀφρικανικὴ ζούγκλα δὲν κρύβει πιὰ κανένα αἴνιγμα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν θρυλικὴ «θάλασσα τοῦ Σαργκάσσο» (τῶν Σαργασσῶν) — ὅπως τὴν εἶχε ὀνομάσει ὁ Χριστόφορος Κολόμβος —τὸ «νεκροταφεῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ», ὅπως πολὺ πιὸ χαρακτηριστικὰ καὶ πιὸ ὑποβλητικὰ τὴν ὀνομάζουν οἱ ναυτικοὶ καὶ οἱ ψαράδες.

Δυτικὰ ἀπὸ τὶς Ἀζόρες καὶ νότια ἀπὸ τὶς Βερμοῦδες, ἀργοσαλεύει, στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, μιὰ πελώρια σχεδία, ἕνα τεράστιο ἐπιπλέον στρῶμα ἀπὸ φυτά, ἀπὸ πλαγκτὸν καὶ ἀπὸ σαπισμένα ξύλα βουλιαγμένων πλοίων. Τὸ πάχος τοῦ ἐπιπλέοντος αὐτοῦ στρώματος ποὺ πολλοὶ τὸ ἀποκαλοῦν «ἡ ἀνεξιχνίαστη ἕκτη ἤπειρος τοῦ Κόσμου», φτάνει τὸ ἕνα μέτρο. Καὶ ἡ ἔκτασί του εἶναι ὅση ὁλόκληρη μαζὶ ἡ κεντρικὴ κι' ἡ δυτικὴ Εὐρώπη.

Κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ αὐτὸ στρῶμα, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ βυθίση ὁλόκληρο τὸ πόδι του καὶ νὰ τὸ βγάλη στεγνὸ (ἂν δὲν ἤξερε, ὅτι ἡ θάλασσα τῶν Σαργασσῶν δὲν ἀφήνει ποτὲ ὅ,τι ἀγκαλιάση στὶς γλοιώδεις ἁρπάγες της!) ἁπλώνεται, σὲ βάθος ἕξη ὡς ἑφτὰ χιλιάδων μέτρων, τὸ πιὸ ἀπρόσιτο, τὸ πιὸ συνταραχτικὸ μυστήριο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κρατάη παρθένο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη περιέργεια ἡ Ὑδρόγειος!

Στὰ νερὰ αὐτά, ὅπου δὲν φτάνει ἡ παραμικρὴ ἀχτίνα φωτός, ποὺ εἶναι βυθισμένα, μέρα καὶ νύχτα, στὸ πιὸ πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακριβώση ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχή μας, ποὺ τὰ τεχνικὰ μέσα γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῶν θαλασσῶν εἶναι τόσο προωδευμένα— ποιὲς αἰνιγματικὲς ὑπάρξεις μπορεῖ νὰ κρύβωνται. Ἀλλὰ οἱ ναυτικοὶ πιστεύουν ἀκλόνητα στὸν θρῦλο, ὅτι τὸ «νεκροταφεῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ» εἶναι τὸ καταφύγιο καὶ τὸ ὁρμητήριο τῶν ὑπερφυσικῶν θαλασσίων τεράτων.

Ἀρκετὰ στοιχεῖα, ποὺ ἔγινε δυνατὸ νὰ συγκεντρωθοῦν ὡς τώρα, ἀρχίζουν νὰ πείθουν καὶ τὴν δύσπιστη ἐπιστήμη, ὅτι ὁ θρῦλος αὐτὸς μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ὁλότελα ἀστήρικτος.

Τεράστια χέλια, μήκους δύο μέτρων τὸ καθένα, ποὺ ψαρεύτηκαν ἀπὸ μερικανοὺς ψαράδες, στὰ σύνορα τῆς μυστηριακῆς αὐτῆς θάλασσας, εἶναι ἴσως ἕνα τεκμήριο, ὅτι στὰ βάθη της δὲν ἀποκλείεται νὰ κρύβωνται — ὅπως μὲ πεῖσμα ὑποστηρίζουν οἱ ναυτικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου — χέλια, χταπόδια καὶ καβούρια μὲ ὑπερφυσικὲς διαστάσεις, ἤ, πιθανὸν ἀκόμη, καὶ τὰ περίφημα θαλάσσια φίδια, ποὺ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξη μὲ θετικὰ στοιχεῖα πῶς ὑπάρχουν, κι' ὅμως ἡ ἀμφισβητούμενη ὕπαρξί τους συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ παράδοσι αἰώνων, γεμάτη ἀνατριχιαστικὴ γοητεία καὶ τρόμο.

Ἕνα τέτοιο φίδι, ποὺ τὸ μάκρος του ξεπερνοῦσε τὰ τριάντα μέτρα, ἰσχυρίστηκαν πῶς εἶδαν καὶ ἀντιμετώπισαν δύο ἄνδρες τῆς βραζιλιανῆς ἀκτοφυλακῆς πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια.

Ἦταν ἕνα βαρύ, καλοκαιριάτικο ἀπομεσήμερο καὶ ἡ παραμικρὴ πνοὴ ἀνέμου δὲν ρυτίδωνε τὸ μολυβένιο πέλαγος. Ἐξαντλημένοι ἀπὸ τὴν ζέστη, οἱ ἄνδρες τῆς ἀκτοφυλακῆς εἶχαν μισοκοιμηθῆ στὶς σκοπιές τους... Ἄξαφνα, σὲ τριακόσια μέτρα πάνω-κάτω, ἀπόστασι ἀπὸ τὴν παραλία, ἡ θάλασσα ἀναταράχτηκε. Πελώρια κύματα εἶχαν σηκωθῆ σ' ἕνα σημεῖο, χωρὶς κανένας ἄνεμος νὰ φυσήξη.

Παραξενεμένοι, οἱ ἀξιωματικοὶ πῆραν τὰ κυάλια τους κι' ἀντίκρυσαν νὰ ξεπροβάλλη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν ταραγμένων νερῶν ἕνα τερατῶδες κεφάλι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κεφάλι φιδιοῦ, καὶ ποὺ συνεχιζόταν ἀπὸ ἕναν μακρὺ λαιμό.

Ἀμέσως δυὸ ἄνδρες ἔλαβαν τὴν διαταγὴ νὰ ἐφοδιαστοῦν μὲ αὐτόματα, νὰ ἐπιβιβαστοῦν σὲ μιὰ βενζινάκατο καὶ νὰ τὸ καταδιώξουν. Ὅταν ἔφτασαν στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ἡ ἀναταραχὴ τῶν νερῶν εἶχε πέσει καὶ δὲν φαινόταν κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ τέρας. Ἀφοῦ ἐρεύνησαν ὅλη τὴν περιοχή, πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ ἡ βενζινάκατος κατευθυνόταν πρὸς τὴν ἀκτή, ὅταν, ξαφνικά, τὸ τέρας πετάχτηκε μπροστά τους σὲ ἀπόστασι μερικῶν μέτρων!

Ἄφωνοι ἀπὸ τὴν φρίκη, οἱ δυὸ Βραζιλιανοὶ εἶδαν πῶς εἶχαν ἀντίκρυ τους ἕνα κολοσσιαῖο φίδι, μακρὺ ὡς 30—35 μέτρα, ποὺ τὸ μισό του σῶμα εἶχε ὀρθωθῆ κάθετο πάνω ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὴν στιλπνὴ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Μὲ τὸ ἀποφασιστικὸ θάρρος ποὺ ἐμπνέει ὁ ἔσχατος κίνδυνος, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀκτοφύλακες στήριξε τὸ αὐτόματο στὸν ὦμο του κι' ἔστειλε μιὰ βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ τέρατος. Τὸ φίδι τότε, ὑψώνοντας μιὰ πελώρια στήλη ἀπὸ νερό, ποὺ ἔκανε τὴν βενζινάκατο νὰ χάση τὴν ἰσορροπία της καὶ νὰ κινδυνέψη νὰ βουλιάξη, χάθηκε στὰ βάθη.

Ἀπὸ τότε, κανεὶς ἄλλος δὲν εἶδε— ἢ δὲν ἰσχυρίστηκε πῶς εἶδε — τὰ ὑπερφυσικὰ τέρατα τῶν Σαργασσῶν. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα αὐτή, ποὺ τὰ πλοῖα φροντίζουν πάντα νὰ ἀποφεύγουν νὰ τὴν πλησιάσουν, ἐξασκεῖ τὸ ἴδιο μυστηριακὸ δέος στοὺς σημερινοὺς ναυτικούς, ποὺ εἶχε ἐξασκήσει, τὸ 1492, στὰ πληρώματα τῶν καραβιῶν τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου, τοῦ πρώτου ποὺ ἀνακάλυψε τὴν ὕπαρξί της.

Ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα μερόνυχτα, οἱ καραβέλλες τοῦ Κολόμβου εἶχαν μείνει αἰχμάλωτες τῆς ἐπιπλέουσας ἠπείρου, ὥσπου ἕνας δυνατὸς ἄνεμος τὶς ἀπελευθέρωσε καὶ τὶς βοήθησε νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Μὲ τὸν τρόμο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό τους, οἱ Ἰσπανοὶ ναῦτες ἀφηγήθηκαν, ὅταν γύρισαν, πῶς ἄκουγαν τὰ καράβια τους νὰ τρίζουν, σὰν πελώρια χέρια νὰ τὰ εἶχαν ἀγκαλιάσει καὶ νὰ ἤθελαν νὰ τὰ τραβήξουν πρὸς τὰ βάθη...

Ἀργότερα, ἄλλοι στάθηκαν λιγώτερο τυχεροὶ καὶ δὲν γύρισαν ποτέ. Σπασμένα σανίδια, κιβώτια, κομμάτια ἀπὸ κατάρτια, κονσέρβες καὶ βαρέλια, ποὺ ἐπιπλέουν σ' ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔκτασι τῆς θάλασσας τῶν Σαργασσῶν, φανερώνουν πῶς δὲν τῆς δόθηκε ἄδικα τὸ ὄνομα «νεκροταφεῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ».

Κοντὰ στ' ἀπομεινάρια τῶν βουλιαγμένων καραβιῶν, στὰ θαλάσσια φυτὰ καὶ στὸ πλῆθος ἀπὸ τοὺς ζωϊκοὺς μικροοργανισμούς, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἐπιπλέουσα ἤπειρο, βλέπει κανεὶς — κι' αὐτὸ εἶναι, χωρὶς ἄλλο, τὸ περιεργότερο ἀπ' ὅλα — φυτὰ στεριανά, λάχανα καὶ πατάτες, πού, χάρις στὴν ἀδιάκοπη σχεδὸν γηνεμία καὶ στὸ τροπικὸ κλίμα, δίνουν πλούσιους καρπούς.

Ὅμως, ἂν τὴν ἡμέρα ἡ θάλασσα τῶν Σαργασσῶν παρουσιάζη μιὰ κυριολεκτικὰ ἀποτρόπαιη ὄψι — κάτι ἀνάμεσα σ' ἕναν ἀτελείωτο σκουπιδότοπο καὶ σ' ἕνα ἀπέραντο χορταριασμένο ἕλος — τὴ νύχτα παρουσιάζει ἕνα θέαμα ὅλως διόλου διαφορετικό.

Τὰ ἑκατομμύρια οἱ μικροοργανισμοί, ποὺ ζοῦν στὸ παχὺ αὐτὸ στρῶμα, ποὺ ἐπιπλέει στὸ νερό, φωσφορίζουν πέρα ὡς πέρα καὶ μιὰ φαντασμαγορικὴ μαγεία ἀπὸ ἄπειρα μικρὰ φῶτα ἁπλώνεται στὰ ἔκθαμβα μάτια τῶν ταξιδιωτῶν, ποὺ τὴν κυττάζουν ἀπὸ μακρυά.

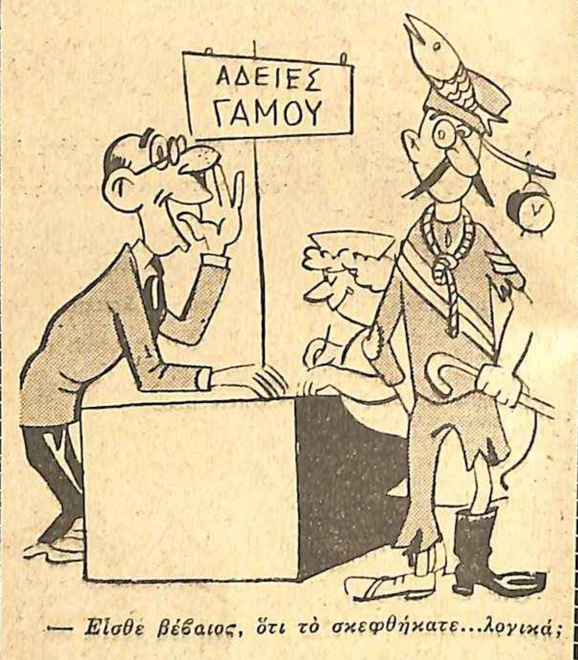

— *Εἶσθε βέβαιος, ὅτι τὸ σκεφθήκατε...λογικά;*

— *Ξέρετε, τὸ καπέλλο ποὺ μοῦ δώσατε ἐχτὲς εἶναι, μοῦ φαίνεται, λίγο στενό!...*

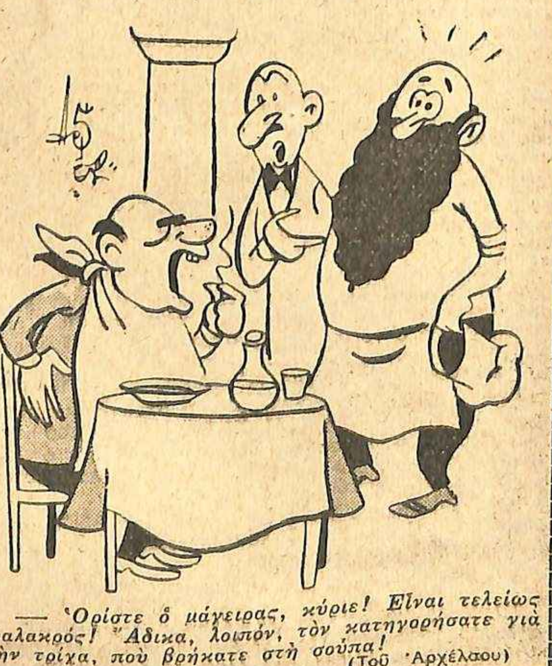

— *Ὁρίστε ὁ μάγειρας, κύριε! Εἶναι τελείως φαλακρός! Ἄδικα, λοιπόν, τὸν κατηγορήσατε γιὰ τὴν τρίχα, ποὺ βρήκατε στὴ σούπα!*
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Παρανομίες...

Ἁμαρτωλὴ ποὺ μετανοιώνει: Τὸ γράμμα ποὺ μοῦ στείλατε φανερώνει γυναῖκα μορφωμένη καὶ λογική. Γι' αὐτὸ μοῦ κάνει κατάπληξι πῶς καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς ἰδιότητες δὲν σᾶς βοήθησαν καὶ δὲν σᾶς συγκράτησαν στὸν ἠθικὸ κατήφορο, ὅπου πήρατε. Γιατὶ πραγματικὰ γιὰ κατήφορο πρόκειται, ποὺ ἔχει φοβερὲς συνέπειες ὄχι μόνον εἰς βάρος σας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας σας. Ἐξ ἄλλου τὸ βλέπετε τώρα καὶ μόνη σας, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄσχημη ἐξέλιξι ποὺ πῆραν τὰ πράγματα. Εὐτύχημα εἶναι πού, τέλος πάντων, ἔστω καὶ... κατόπιν ἑορτῆς, ἀντιλαμβάνεστε σήμερα τὸ μεγάλο λάθος σας κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσετε νὰ βάλετε ἀμέσως ἕνα ὁριστικὸ τέλος σ' αὐτὸν τὸν παράνομο δεσμό. Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ, βέβαια ὅτι θὰ πρέπη νὰ φερθῆτε ἔτσι στὸν συγγενῆ σας, ὥστε νὰ καταλάβη κι' ὁ ἴδιος τὸ λάθος του καὶ νὰ τὸ ἐξαγοράση μὲ τὸ νὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ κοντά σας καὶ νὰ βγάλη κάθε ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ σᾶς. Ὅσο τέλος, γιὰ τὴν πεθερά σας, πρέπει καὶ σ' αὐτὴν νὰ φερθῆτε μὲ προσοχή, γιὰ νὰ μὴν πεισμώση καὶ προβῆ σὲ ἀποκαλύψεις, ποὺ θὰ καταστρέψουν τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ τὴ συζυγική σας εὐτυχία.

Loulla C., London : Μὲ τὰ χαριτωμένα γράμματά σας μὲ πληροφορεῖτε ὅτι κάνατε ἕνα μεγάλο λάθος: Νὰ παντρευθῆτε, μικρούλα ἀκόμα, ἕναν ἀνάξιο ἄνθρωπο, ποὺ σᾶς ἐγκατέλειψε πρὶν περάσουν ἕξη μῆνες καὶ τώρα βρίσκεστε ἔρημη κι' ἀπελπισμένη στὴν ἀπέραντη ἐκεῖ πολιτεία. Στὸ μεταξὺ κάνετε τὸ καθετὶ γιὰ νὰ προκαλέσετε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ νὰ τὸν ξαναφέρετε κοντά σας. Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἀνένδοτος καὶ οὔτε σᾶς ἀπαντᾶ στὰ γράμματά σας. Καταλαβαίνω, καὶ συμπονῶ τὴν κατάστασί σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω τί πρέπει νὰ κάνετε, θὰ ἔπρεπε νὰ ἤξερα γενικώτερα τὴν θέσι σας καὶ τὶς δυνατότητές σας, γιὰ τὶς ὁποῖες τίποτε δὲν μοῦ γράφετε. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶναι μόνον αὐτό: Ἄν, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἀκόμα τελευταία προσπάθειά σας νὰ ξανακερδίσετε τὸν ἄντρα σας, ἀποτύχετε, τότε, νομίζω, πῶς δὲν σᾶς μένει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τὸ πάρετε ἀπόφασι καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ξαναγυρίσετε στὸν τόπο σας, ἀφοῦ προηγουμένως καταφύγετε στὴν ἐκεῖ Ἑλληνικὴ Πρεσβεία, ὅπου θ' ἀναφέρετε τὰ τῆς ζωῆς σας. Οἱ ἁρμόδιοι θὰ σᾶς κατατοπίσουν τί πρέπει νὰ κάνετε, πρὶν ἐγκαταλείψετε τὰ χώρα τοῦ συζύγου σας κι' αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς, ἂν δὲν τιμωρηθῆ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί σας, τοὐλάχιστον θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ σᾶς πληρώση διατροφὴ καὶ τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ γυρίσετε στοὺς δικούς σας συγγενεῖς, ποὺ θὰ σᾶς δεχθοῦν μὲ στοργὴ καὶ θὰ σᾶς παρασταθοῦν.

Χ. Ψ. Ω.: Φαντάζομαι πῶς εἶστε κυριευμένος ἀπὸ ἐκνευρισμὸ γιὰ ὅ,τι σᾶς συμβαίνει καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο δὲν καταφέρατε νὰ μοῦ γράψετε ψύχραιμα καὶ καθαρὰ τί ἀκριβῶς ἔχει δημιουργηθῆ ἀνάμεσα σὲ σᾶς καὶ στὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἀπὸ τὰ ὅσα ὅμως μπερδεμένα ποὺ μοῦ ἐξιστορεῖτε στὸ γράμμα σας, συμπεραίνω ὅτι ἡ κοπέλλα ἔχει μᾶλλον κάποιο ψυχονευρικὸ σύμπτωμα καὶ δὲν εἶναι κακῆς πάστας χαρακτήρας. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὴν κρίνετε αὐστηρὰ καὶ νὰ τῆς φέρεστε σκληρὰ πρὶν τὴν ψυχολογήσετε καὶ μελετήσετε τὴν νοοτροπία της καὶ τὶς βαθύτερές της διαθέσεις. Ἐξ ἄλλου, ὕστερ' ἀπ' ὅ,τι συνέβη, καταλαβαίνετε πῶς ἔχετε, σὰν ἄνθρωπος τίμιος, τὴν ὑποχρέωσι νὰ σταθῆτε κοντά της καὶ ν' ἀποκαταστήσετε τὸ λάθος σας. Μὴν τὴν ξεσυνερίζεστε στὶς ἐκρήξεις της καὶ κυττάξτε την μᾶλλον μὲ στοργὴ καὶ συμπάθεια γιὰ νὰ διαπιστώσετε τί πράγματι τῆς συμβαίνει καὶ σᾶς φέρεται ἔτσι. Δοκιμᾶστε πάντως τὸν καλὸ τρόπο καὶ μὴν παρατραβᾶτε τὸ σκοινί, τοὐλάχιστον πρὶν ἀπελπισθῆτε ὅτι ἡ κοπέλλα θὰ «βρῆ τὰ νερά της». Ἂν ὅμως δῆτε στὸ τέλος ὅτι εἶνε ἀνένδοτη κι' ἀμετάπειστη κι' ὅτι θέλει ν' ἀκολουθήση τὸ δρόμο της, τότε χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία πρέπει νὰ σταματήσετε νὰ ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτήν.

Ἁγνὸ Ζουμπουλάκι: Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς θερμές σας εὐχὲς καὶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ σᾶς τὶς ἀνταποδίδω. Σχετικῶς μὲ τὸ αἰσθηματικὸ πρόβλημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ, καταλαβαίνετε ὅτι δὲν ἔχω δεύτερη γνώμη ἀπὸ τὴν ἑξῆς: Νὰ ξεμπλέξετε ἀμέσως ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὐτὴ ποὺ μοῦ γράφετε καὶ νὰ βγάλετε ἀμέσως κάθε ἰδέα ἀπὸ τὸ νοῦ σας, ὄχι μόνο γιὰ τὸν νεαρό, ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε ἄλλον ποὺ σᾶς περιτριγυρίζει καί, σὰν μικρὴ κι' ἄπειρη κοπέλλα ποὺ εἶσθε, θέλει νὰ σᾶς μπλέξη στὰ δίχτυά του. Δὲν εἶναι γιὰ σᾶς ὁ κατάλληλος καιρὸς γιὰ τέτοια αἰσθήματα. Ἂν ἀπὸ τώρα μπλεχθῆτε σ' αὐτά, θὰ ἔχετε ἄσχημο ξεμπέρδεμα. Κυττάξτε καλύτερα τὶς σπουδές σας ἢ τὰ καθήκοντα τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ ἀναβάλετε γι' ἀργότερα τὶς σκοτοῦρες τοῦ ἔρωτος. Ἀκόμα νὰ ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι σας καὶ νὰ σεβασθῆτε τὶς αὐστηρὲς ἀρχὲς τῶν γονέων σας, ποὺ τοὺς ὀφείλετε ὑπακοὴ καὶ σεβασμό, ἀλλὰ κι' ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ αὐτοὶ ξέρουν καλύτερα ἀπὸ σᾶς τὸν κόσμο καὶ στὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνουν εἶναι οἱ καταλληλότεροι!

Ἀγάπη χωρὶς ἀνταπόκρισι, Κων)πολι: Ὅταν ὄχι μόνο ἡ κοπέλλα, ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς της δὲν δέχονται τὴν πρότασί σας, νομίζω ὅτι γιὰ σᾶς τὸ ζήτημα ἔληξε. Ν' ἀποσυρθῆτε λοιπὸν μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ βγάλετε ἀπ' τὸ νοῦ σας τὰ σχέδια ποὺ κάνατε νὰ γίνη ἡ κοπέλλα αὐτὴ ταίρι σας. Ἔτσι εἶναι. Μ' ὅλη τὴν τιμητικὴ κι' εὐσυνείδητη ἐνέργειά σας, δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχετε ἀξίωσι νὰ σᾶς ἀγαπήση καὶ νὰ σᾶς παντρευτῆ μιὰ κοπέλλα, ὁσοδήποτε κι' ἂν ἀξίζετε, ὅπως πιστεύω, ἐνόσω ἐκείνη δὲν ἀνταποκρίνεται, σᾶς τὸ λέει δὲ καθαρὰ πῶς ἀγαπάει ἄλλον. Πάρτε το λοιπὸν καὶ σεῖς ἀπόφασι καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα σας ἀλλοῦ...

Μικρὴ ἐρωτευμένη: Σχετικῶς μὲ τὴν αἰσθηματική σας ὑπόθεσι, τὰ γράφετε ἐσεῖς ἡ ἴδια τόσο σωστά, τὰ βλέπετε τόσο καθαρά, ὥστε νομίζω, ὅτι καὶ μόνη σας βρίσκετε τὴ λύσι. Εἰδικῶς γιὰ τὴ στάσι τοῦ νεαροῦ, ὑποψιάζομαι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὴν κουβέντα τῆς ἀδελφῆς σας... τρόμαξε κι' ἐφρόντισε ν' ἀποσυρθῆ, ὄχι ἀπὸ σεμνότητα καὶ γιὰ νὰ σᾶς προφυλάξη, ὅπως ἴσως ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποφύγη μπλεξίματα, μὴ ἔχοντας ποτέ του φαίνεται σοβαρὸ σκοπὸ ἀπέναντί σας. Εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν ἦταν σταθερὸς στὸ αἴσθημά του. Καὶ τώρα δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατὶ στενοχωριέστε κι' ἀπελπίζεστε. Καταλαβαίνω βέβαια, ὅτι νοιώθετε μιὰ πίκρα, γιατὶ οἱ εὐγενικές σας ἐλπίδες διαψεύδονται. Ἀλλὰ πάλι δὲν εἶναι προτιμότερο ποὺ αὐτὸ ἔγινε ἐγκαίρως πρὶν δοκιμάσετε βαθύτερες ἀπογοητεύσεις; Δὲν ἀξίζει καμμιὰ σκέψι καὶ κανένας πόνος γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φέρεται μὲ τὸν ἀδικαιολόγητο αὐτὸ τρόπο!

ΕΡΗ

✪✪

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες

Ὁ «Γαλάζιος Οὐρανὸς» μᾶς γράφει: «Δὲν φανταζόμουν πῶς μιὰ μέρα θὰ εὕρισκα τὸν ἑαυτό μου ἀνίκανο νὰ βρῆ τὴν παραμικρὴ λύσι σ' ἕνα πρόβλημά μου. Ὑπῆρξα βέβαια ἐγωϊστής, τὸ παραδέχομαι. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινᾶ καὶ ἡ ὑπόθεσι ποὺ μὲ τυραννᾶ σήμερα. Ἀκοῦστε με: Ἀγάπησα, ἀρραβωνιάστηκα καὶ σὲ λίγους μῆνες θὰ παντρευόμουν. Μιὰ μέρα ἀπὸ ἐγωϊσμὸ ἐπέμενα σὲ κάτι, θύμωσα καὶ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Δὲν ἤθελα νὰ χωρίσω ἐντελῶς, ἀλλὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴ δῶ νἄρθη νὰ μὲ παρακαλέση νὰ γυρίσω κοντά της. Ἐκείνη ὅμως, δὲν ἐρχόταν. Κι' ἄρχισα νὰ στενοχωριέμαι. Παρ' ὅλη ὅμως αὐτὴ τὴ στενοχώρια, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς ἔγινε καὶ γνωρίστηκα μὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ἡ ὁποία ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν ψυχολογική μου κατάστασι καὶ μὲ παρέσυρε νὰ κάνω κάτι ποὺ δὲν θὰ τὄκανα ποτὲ σὲ ἠρεμία ψυχῆς. Καὶ τώρα οἱ τύψεις μὲ παιδεύουν: Γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπῶ κι' ἐγκατέλειψα καὶ γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ δὲν ἀγαπῶ.

«Βρίσκομαι ἀνάμεσα σὲ δυὸ γυναῖκες γιὰ τὶς ὁποῖες νοιώθω διαφορετικὰ αἰσθήματα. Πῶς νὰ παντρευτῶ τώρα, ἐκείνην ποὺ δὲν ἀγαπῶ, ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ ἐγκαταλείψω ἐκείνην ποὺ ἀγαπῶ;»

Ὁ ἐγωϊσμός σας, καθὼς βλέπετε, τιμωρήθηκε σκληρά, καὶ τὸ μαρτύριό σας θὰ συνεχισθῆ, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐγκαταλείψετε τώρα τὴ δεύτερη. Εἶστε ὑποχρεωμένος νὰ τὴν παντρευτῆτε, τὸ γρηγορώτερο καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ μὴν κάνετε τὴ ζωή της δύσκολη, γιατὶ δὲν σᾶς φταίει αὐτὴ σὲ τίποτα. Φταίει ὁ ἐγωϊσμός σας, ὅπως καὶ μόνος σας ὁμολογήσατε, καὶ πρέπει νὰ δεχθῆτε χωρὶς ἐνδοιασμοὺς τὴν τύχη σας.

Ἄννα-Μαρία Φερρέρο: Πρὶν προχωρήσω νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, πρέπει νὰ σᾶς πῶ μιλῶντας ἐκ πείρας ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοὶ τῶν νέων δὲν καταλήγουν ποτὲ σ' ἕνα θετικὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν μιλῶ γιὰ τὶς κοπέλλες ποὺ τὰ 18—19 τους χρόνια εἶναι κατάλληλα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Μιλῶ γιὰ τοὺς νέους ἐκείνους ποὺ τοὺς λείπει ἡ φρόνησι! Κι' αὐτὸ γιατὶ βρίσκονται σὲ ἡλικία ποὺ δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμα τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς, καὶ ποὺ κάτι τὸ ἀλλοιώτικο, τοὺς ἐνθουσιάζει, τοὺς ἑλκύει εὔκολα. Παραμερίζουν τότε ἀκόμη πιὸ εὔκολα τὴ χθεσινὴ προτίμησί τους, ποὺ εἶχαν σὲ κάτι ἄλλο!...

Ἀκόμη κι' ἂν οἱ γονεῖς του εἶναι σύμφωνοι γιὰ ἕνα γάμο, καὶ σεῖς τὄχετε πιὰ βέβαιο, ἐκεῖνος θὰ παραστρατήση καὶ θὰ ξεγλυστρήση. Δὲν σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὶς ἀνεύθυνες ὑποσχέσεις του. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἄλλο, εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ λέγει ἡ μητέρα σας: ἡ τύχη ποὺ χτυπᾶ τὴν πόρτα! Καλωσωρίσετε, λοιπὸν τὴν τύχη σας, χαμογελᾶστε της καὶ ὑποδεχθῆτε την, στὴν ἀρχὴ βέβαια μὲ σεβασμὸ καὶ καλωσύνη, ἀργότερα δὲ μὲ ἀγάπη, ὅταν θὰ γνωρίσετε τὰ καλὰ καὶ ἁγνά του αἰσθήματα γιὰ σᾶς. Μὴ διστάζετε, λοιπόν: Ἀκοῦστε τὴ συμβουλὴ τῶν γονέων σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τό σαμπουάν DOP
ΚΑΝΕΙ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΝ ΜΕΤΑΞΙ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΓΑΛΛΙΔΑ ΣΤΑΡ ΤΟΥ 1954

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι κι' ἐφέτος στὸ μεγάλο παρισινὸ θέατρο «Νορμαντὶ» διωργανώθηκε «ἡ μεγάλη παρέλασις τῶν Παρισινῶν στάρ», κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι οἱ γνωστοὶ Παρισινοὶ καλλιτέχνες τοῦ κινηματογράφου, τοῦ θεάτρου, τῆς ἐπιθεωρήσεως, τῆς τηλεοράσεως κλπ. παρήλασαν ἀπὸ σκηνῆς καὶ εἶπαν ἕνα τραγοῦδι ἢ δυὸ ἔξυπνα λόγια. Οἱ εἰσπράξεις τῆς βραδυᾶς διετέθησαν γιὰ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Παρισιοῦ. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ δείχνει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ γαλλικὸ βραβεῖο «Κινηματογραφικὸς θρίαμβος τοῦ 1954», ποὺ τῆς ἀπενεμήθη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς.

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀνοικονόμητη Θ. Π.: Ἡ προηγηθεῖσα πάθησί σας χρειάσθηκε τὸν ὑπερσιτισμό, γι' αὐτὸ παρουσιάζετε σήμερον τὴν κατάστασι ποὺ μοῦ περιγράφετε μὲ τόση πικρία. Δὲν νομίζω ὅμως σωστό, τώρα ποὺ φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι σταθεροποιήσατε τὴν ὑγεία σας, νὰ ἀρχίσετε ἀμέσως νὰ σκέπτεστε τὸ ζήτημα τῆς σιλουέτας σας, ποὺ θὰ ἐπιτευχθῆ, εἰς βάρος τῆς γενικῆς σας καταστάσεως.

Α. Π.: Γιὰ τὸ ἕλκος, ὅπως βλέπω, οἱ θεράποντες γιατροί σας ἀκολουθοῦν πολὺ καλὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Θὰ μποροῦσα νὰ προσθέσω μερικὲς ἐνέσεις Larostidine, μιὰ ἡμερησίως, τὸ ὅλον 24, τρεῖς ταμπλέτες Bellergal τὴν ἡμέραν, καὶ σχολαστικὴ διαιτητικὴ ἀγωγή. Ἐπίσης μετὰ τὸ φαγητό σας ἀπὸ μιὰ ταμπλέτα Elcosal Compositum. Γιὰ τὶς αἱμορροΐδες Pom. Midy ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς τὸ ἴδιο σωληνάριο.

Νεαρὸν Δ. Ε. Ζ.: Τὸ φαινόμενο ποὺ μοῦ περιγράφετε δὲν εἶναι νόσημα, ἀλλὰ ἁπλούστατα φυσικὴ ἐκδήλωσι τῆς ἡλικίας σας. Ἑπομένως δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας. Μπορεῖτε ἂν θέλετε νὰ παίρνετε μερικὲς μέρες 3 κουταλάκια τὴν ἡμέρα Passineurol καὶ νὰ φροντίζετε ν' ἀκολουθῆτε τὴ φυσιολογικὴ ἐξυπηρέτησι τῆς καταστάσεώς σας.

Κυρίαν Ε. Δ.: Ἀκόμα καὶ εἰδικὸς ὠτολαρυγγολόγος ἂν ἤμουνα, δὲν θὰ κατώρθωνα μόνο ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ μοῦ κάνετε σεῖς γιὰ τὸ περιστατικόν σας νὰ σχηματίσω γνώμη καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω σχετικά. Πιθανὸν νὰ εἶναι πολύπους, πιθανὸν σκολίωσις ρ. διαφράγματος, ἀκόμα πιθανώτερον νὰ εἶναι ὑπερτροφία τῶν ρ. κόγχων κλπ. Πάντως πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σᾶς ἐξετάση εἰδικὸς γιατρός.

Κ. Δ. Σ.: Γιὰ τὸν πόνο τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐφόσον εἶναι τόσον ἐπίμονος, ἐγὼ θὰ σᾶς συνεβούλευα νὰ κάνετε μιὰ ἀκτινογραφία τῆς σπονδυλικῆς στήλης σὲ δύο στάσεις, en face καὶ profil καὶ νὰ τὴν πᾶτε στὸ γιατρό σας. Γιὰ τὴν ἐνόχλησι τοῦ στομάχου, θὰ παίρνετε πρωῒ - μεσημέρι καὶ βράδυ, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ σὲ λίγο νερὸ Bis-Ka-Ma καὶ μισὴ ὥρα μετὰ τὸ φαγητὸ μιὰ ταμπλέτα Elcosal Compositum.

Φ. Ε. Ο.: Γενικῶς τὰ λιπώματα ἐφόσον διεγνώσθησαν ὡς τοιαῦτα καὶ δὲν παρεμποδίζουν τὶς κινήσεις ἢ τὴν λειτουργίαν ἄλλων ὀργάνων τοῦ σώματος, τ' ἀφήνουν ὅπως ἔχουν. Ἂν ὅμως συμβαίνη τὸ ἀντίθετον, τότε βέβαια πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν. Γι' αὐτὸ θὰ ἀποταθῆτε σ' ἕναν χειρουργό. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, χωρὶς ἐξετάσεις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς πῆ κανεὶς ἂν εἶναι αἱμορροΐδες ἢ ἄλλο τι. Πρέπει νὰ σᾶς δῆ γιατρός.

Ἀνήσυχη, Καλάμας: Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, πρέπει νὰ σᾶς ἐξετάση ὀφθαλμίατρος. Γιατὶ ἂν πρόκειται περὶ ἐπιπεφυκίτιδος, χρειάζεται διαφορετικὴ θεραπεία ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ θὰ ἐφαρμοσθῆ, ἂν ἐπρόκειτο περὶ βλεφαραδενίτιδος. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ἡ γνώμη μου εἶναι νὰ κάμετε 5—6 ἑκατομμύρια πενικιλλίνη. Τὸ ὀρθότερον ὅμως, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι νὰ πᾶτε νὰ σᾶς δῆ ἕνας εἰδικὸς γιατρός.

Κάποιο δυστυχῆ: Τὸ νόσημά σας εἶναι βέβαια χρόνιο καὶ ἐν πολλοῖς ἂν ὄχι ἀνίατον, ὅμως δυσίατον. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς παρακολουθῆ συνεχῶς νευρολόγος γιατρός. Τὸ φάρμακο Artan (tablet) εἶναι ὁμολογουμένως ἐνδεδειγμένον. Ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ βρῆτε. Πάντως σᾶς συνιστῶ νὰ μὴν παίρνετε φάρμακα γιὰ τὴν πάθησί σας, χωρὶς τὴν ὁδηγία τοῦ γιατροῦ.

Ε. Κ. Μ. 13: Ὁμολογῶ ὅτι τὸ κατόρθωμά σας εἶναι σχεδὸν ἄθλος, γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς συγχαρῶ. Πρέπει νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασι εἶναι κατὰ 80% συνέπεια τῆς ἀποδραμούσης καταστάσεως καὶ ὅτι τελικὰ θὰ ἐπανέλθετε μὲ τὸν καιρὸ στὴν προηγουμένη φυσιολογική. Μπορεῖτε νὰ παίρνετε ἐπὶ 20 μέρες δύο καταπότια Teston ἢ Arenorm ἡμερησίως. Μοῦ ξαναγράφετε.

Ε. Ε. Ε. Ο. Ω: Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς βοηθήσω στὴν περίπτωσι ποὺ περιγράφετε στὴν ἐπιστολή σας, συγχρόνως μοῦ λέτε ὅτι ἔχετε ἐξετασθῆ ἀπὸ πολλοὺς γιατρούς, καὶ σᾶς ὑπέβαλαν καὶ σὲ διάφορες θεραπευτικὲς ἀγωγές, καὶ ὅτι τώρα ἀκόμα κάνετε θεραπεία. Δὲν μοῦ λέτε ὅμως οὔτε τί σᾶς εἶπαν οἱ διάφοροι γιατροί, οὔτε ποιὲς θεραπεῖες ἐκάματε καὶ μὲ τί φάρμακα, οὔτε κἂν τὴν τελευταία θεραπεία καὶ τὰ φάρμακα. Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ σχηματίσω γνώμη καὶ νὰ σᾶς συμβουλέψω σχετικῶς;

Ἀνάργυρον Δ. Ε.: Τὸ νόσημά σας ἔχει καταστῆ τώρα πιὰ χρόνιο καὶ δὲν πρόκειται νὰ γίνη ποτὲ ἀπολύτως καλά. Εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ἀκολουθῆτε συνεχῶς μιὰ τακτικὴ τροφικὴ δίαιτα, ἀποφεύγοντας τὰ ἁλμυρά, τὶς σάλτσες καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, συνέπεια τῶν ὁποίων εἶναι ὅπως σᾶς εἶπαν τὸ νόσημά σας. Ἀπὸ τὰ ἡπατικὰ ἐκχυλίσματα προτιμῶ τὸ Solepar ἢ τὸ Hepavite, ὅποιο ἀπὸ τὰ δυὸ βρῆτε στὸ μέρος σας.

Ἀναγνώστρια Δ. Μ. ἀπὸ ἐπαρχία: Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ ἡ ἔντονη καταβολὴ καὶ ἡ ἀναιμικὴ κατάστασι τῆς κόρης σας. Εἶναι συνέχεια τῆς βαρείας ἀσθενείας, ἡ ὁποία σήμερα βρίσκεται σὲ ἀποδρομή. Θὰ ἀκολουθήσετε τὴν τακτικὴ τοῦ ὑπερσιτισμοῦ, ποὺ σᾶς συνέστησαν. Θὰ κάμετε 10 ἐνέσεις Bedoc B 12 τῶν 1000 γρ. δύο τὴν ἑβδομάδα καὶ θὰ συνεχίσετε νὰ πάρη ἕνα μπουκάλι Bedoc Liquid B 12, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγία.

Μ. Θ., Ἄργος: Δὲν πιστεύω ὅτι οἱ φόβοι σας εἶναι δικαιολογημένοι, ὅσον ἀφορᾶ τὴν πάθησι ποὺ μοῦ περιγράφετε. Ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐπὶ τρία καὶ πλέον ἔτη, ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἐκδήλωσις στὸ σημεῖο αὐτό, χωρὶς νὰ ἔχη ἐξελιχθῆ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι σᾶς ἐξήτασαν γιατροὶ γιὰ παραπλησία ἐκδήλωσι, χωρὶς νὰ σᾶς ποῦν τίποτα σχετικῶς, πείθομαι ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ τὴν πάθησι ποὺ φοβᾶστε, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ σᾶς εἶχαν ὑποδείξει θεραπεία.

Γρ. Νέστωρ, Ἀλεξάνδρεια: Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σας μοῦ ἔκαμε κατάπληξι. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν ἐπήγατε ποτὲ σὲ γιατρὸ νὰ τοῦ πῆτε αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε καὶ ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντησί του. Σᾶς συμβουλεύω νὰ φορᾶτε μιὰ μόνο φανέλλα χειμῶνα - καλοκαῖρι, νὰ βγαίνετε ἔξω μὲ ὁποιοδήποτε καιρό, νὰ τρῶτε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει, νὰ κάνετε λουτρὰ καθαριότητος, καὶ νὰ ζῆτε πιὸ κοντὰ στὴ φύσι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνετε καλά.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ἀδιάφορη, Κόρινθο: Ὁ γάμος κατόπιν συνοικεσίου καὶ χωρὶς ἀγάπη, ὅπως μοῦ γράφετε δὲν συνεπάγεται ὅπως νομίζετε ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορία. Ὑπάρχει ἀφθονία ἀντιθέτων περιπτώσεων κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ αἴσθημα τῆς ψυχρότητος ἐμφανίζεται ἐξ ἴσου ἐπίμονον καὶ ἐνοχλητικό. Τὰ ἐνοχλήματά σας ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ κάμετε ἐπὶ τρεῖς μῆνες καὶ κάθε μῆνα ἀμέσως μετὰ τὴν ἀδιαθεσία, πέντε ἐνέσεις ἐκ τοῦ φαρμάκου Feminorme 1 μλγρ., μιὰ κάθε δύο μέρες, ἐσωτερικῶς δὲ νὰ παίρνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἐκ τοῦ φαρμάκου Hepatoferine.

Τζένη 532: Ἡ περίπτωσί σας εἶναι δυνατὸν νὰ βελτιωθῆ καὶ ἀκόμη νὰ θεραπευθῆ μὲ κατάλληλη ἐφαρμογὴ ὁρμονοθεραπείας. Πρέπει ὅμως νὰ προηγηθῆ ἰατρικὴ ἐξέτασι πρὸς καθορισμὸ τῆς ἀκριβοῦς δόσεως ὁρμονῶν.

Κ. Π., Λάρισα: Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πρόκειται περὶ ἀρχομένης ἐμμηνοπαύσεως. Ὁ χρόνος καὶ ἡ ἡλικία ποικίλλει μεταξὺ δύο ὀργανισμῶν. Γιὰ τὴν συγκράτησι καὶ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάμετε ὀχτὼ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας τρεῖς ἐνέσεις Estro-Prol καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην. Μετὰ τρίμηνο μοῦ γράφετε πάλι.

Γλυκειὰ ξανθούλα: Εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῆ αὐτὸ ποὺ μοῦ περιγράφετε. Γιὰ τὴν πλήρη ἐξακρίβωσι ἀπαραίτητη εἶναι μιὰ ἐξέτασι.

Θλιμμένη καρδιά, Πειραιᾶ: Δὲν μπορῶ λόγω τοῦ θέματος νὰ σᾶς ἀπαντήσω τώρα ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή. Ὅσο γιὰ τὴ φαγοῦρα, σᾶς ἀναγράφω τὴν ἀλοιφὴ «Thephorine» μὲ τὴν ὁποία θὰ ἐπαλείφετε τὰ μέρη. Ἔχετε ἀνάγκη ἐξετάσεως.

Καραβάνι Σ.: Γιὰ τὸ ζήτημά σας, γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Γιάννη-Ἀγιάννη, Σάμο: Οἱ αἱμορραγίες εἶναι ἁπλὸ σύμπτωμα καὶ ἡ σύζυγός σας πρέπει νὰ ἐξετασθῆ τὸ συντομώτερον ἀπὸ γυναικολόγο, γιὰ νὰ διαγνωσθῆ ἡ αἰτία. Γιὰ τὴν προσωρινὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάμη τρεῖς ἐνέσεις τὸ μῆνα καὶ ὀχτὼ μέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας καὶ μιὰ καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ φαρμάκου Ampl. Arenorm 25 μλγρ. Ἐσωτερικῶς δὲ θὰ παίρνη τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Hepatoferine.

Ροζ-Μαρί: Οἱ ἐνοχλήσεις σας προέρχονται ἐκ δυσμηνορροίας καὶ δευτεροπαθοῦς ὑπολειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν. Θὰ κάμετε 5 ἐνέσεις τὸ μῆνα καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀδιαθεσία καὶ κάθε μέρα μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm 1 μλγρ. Κατὰ τῶν πόνων θὰ παίρνετε τρία κουφέτα τὴν ἡμέρα, ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Nealgyl. Συνεχίστε ἐπὶ τρίμηνο καὶ μοῦ γράφετε πάλι.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ἈΣΠΡΟ

διά

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ, ΠΥΡΕΤΟΝ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τὸ 'ASPRO' παρασκευάζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπὸ τοῦ Οἴκου ASPRO LIMITED.
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Α.Υ.Σ.
Ἀρθ. 11806/13-3-48

Ἀποκλειστικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα
Ι. Φ. ΣΕΡΙΝΤΑΝ & Σία (ΕΛΛΑΣ)
Σολωμοῦ 55α, Τηλ. 51-602, Ἀθῆναι

Ἐγκεκριμένη Διαφήμισις Ε.Β. 8896/4/8/1954

Ἡ ἀλληλογραφία μας

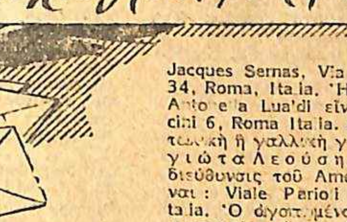

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Λίλυ Τ. 13, Ἐνταῦθα: Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ εἶναι πράγματι ἡ πρωταγωνίστρια μιᾶς νέας ἐκδόσεως τῆς «Νανᾶς» τοῦ Ζολᾶ. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: Martine Carol, 16 Rue Frédéric Passy, Neuilly-Sur-Seine, Seine, France. Ρὸυ Φίτζεραλντ, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Rock Hudson εἶναι: Universal International Film Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Δὲν θὰ μπορέσετε, δυστυχῶς νὰ βρῆτε ἐδῶ φωτογραφίες του, ζητήσετε ὅμως ἀπὸ τὸν ἴδιο μιὰ μὲ ἀφιέρωσι. Τρεῖς φίλες Ε. Γ., Ἐνταῦθα: Ὁ Μάρλον Μπράντο πρόκειται νὰ γυρίση ἕνα φὶλμ στὴν Ἰταλία. Θὰ σᾶς δώσωμε τὴ διεύθυνσί του μόλις ἐγκατασταθῆ στὴ Ρώμη. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρὸκ Χάτσον. Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, τὴ σημερινὴ διεύθυνσι τοῦ Κὶρκ Ντάγκλας. Φούλα καὶ Τερέζα Ἀναστασοπούλου: Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ γεννήθηκε στὸ Φίλλεϋ τῆς Νεμπράσκας στὶς 5 Αὐγούστου 1911. Ἔχει μαῦρα μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Χώρισε τὴν Βαρβάρα Στάνγουϊκ τὸ 1951 καὶ ξαναπαντρεύτηκε προσφάτως τὴν Οὔρσουλα Τύς. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: Robert Taylor, Rodeo Drive 807, Beverly Hills, Los Angeles, Calif, U.S.A. Ἐλβίρα καὶ Ἔλεν, Σέρρας: Ὁ Ρὸκ Χάτσον, δὲν εἶναι παντρεμένος. Γεννήθηκε στὴ Βιννέτκα τοῦ Ἰλλινόϊς στὶς 17 Νοεμβρίου 1925. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσί του. Δὲν γνωρίζει ἑλληνικά. Στέρυ Ἄρμπερ: Ἡ προηγουμένη ἀπάντησι ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Dana Andrius εἶναι: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Στοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ μπορεῖτε νὰ γράψετε μόνο στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Φ. Λαμιά, Ἀμύνταιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Antonella Lualdi εἶναι: Via Caroncini 6, Roma, Italia. Τῆς Anna-Maria Pierangeli: Metro-Goldwyn-Mayer Studios Culver City, Calif. U.S.A. Τῆς Anna-Maria Alberghetti: Paramount Pict. Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Καὶ τῆς Gloria de Haven: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blrd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Ρίτσα Κορωναίου, Ἐνταῦθα: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρὸκ Χάτσον. Στὴν ἴδια διεύθυνσι μπορεῖτε νὰ ἀπευθύνετε καὶ τὸ γράμμα ποὺ προορίζετε γιὰ τὸν Jeff Chandler. Μελαχροινούλα Ν. Κ. Κ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Suzan Hayward εἶναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blrd. West Los Angeles 24 Calif. U.S.A. Δὲν ξέρομε, δυστυχῶς, νὰ σᾶς ποῦμε ποιὰ εἶναι ἡ πιὸ πλουσία ἠθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ. Μαρία Γκράτσια, Ἡράκλειον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Yvonne Sanson εἶναι: Via Appio Claudio 10, Roma, Italia. Μπορεῖτε νὰ τῆς γράψετε ἑλληνικά. Προτιμῆστε ὅμως τὰ γαλλικὰ ἢ τὰ ἰταλικά. Βάλλια Νικολαΐδου, Ξάνθη: Ἡ Μαρία Φελὶξ πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως στὸ Παρίσι. Μόλις συμβῆ αὐτὸ θὰ σᾶς δώσουμε τὴ διεύθυνσί της. Μιράντα Ἀναγνωστοπούλου, Ἐνταῦθα: Ὁ Ζὰκ Σερνὰς βρίσκεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπευθύνετε ὅμως τὸ γράμμα σας στὴ διεύθυνσί του στὴ Ρώμη, ἡ ὁποία εἶναι: Jacques Sernas, Via Poggio Majano 34, Roma, Italia. Ἡ διεύθυνσις τῆς Antonella Lualdi εἶναι: Via Caroncini 6, Roma Italia. Γράψετε στὴν ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Παναγιώτα Λεούση, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Amedeo Nazzari εἶναι: Viale Parioli 122, Roma, Italia. Ὁ ἀγαπημένος σας καλλιτέχνης χαίρει ἄκρας ὑγείας καὶ εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἄστρο τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου. Πάψετε, λοιπόν, νὰ στενοχωριέστε. Νίτσα Γουλιτίδου, Θεσσαλονίκη: Ἡ προηγουμένη ἀπάντησις ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. Νικόλαον Πόνζιον: Ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι: «Ἀνωτέρα Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Καλλιτεχνῶν καὶ Τεχνικῶν τοῦ Κινηματογράφου», Ἀριστοτέλους 37, Ἀθῆναι. Ζητήσετε ἀπ' εὐθείας τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς χρειάζονται. Μεντορίνα: Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Ρὸκ Χάτσον. Ἡ ἴδια διεύθυνσις ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Piper Laurie. Νὰ τοὺς γράψετε στὴν ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἑλένη καὶ Νίτσα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Françoise Arnoul εἶναι: Avenue Perri-Chont, Paris 16e, France. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τῆς Μαρτὶν Καρόλ. Γράψετέ τους γαλλικά. Ἀλέκα, Ἐνταῦθα, καὶ Στράτον Γαλούπην, Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Montgomery Clift εἶναι: Screen Actors Guild, 7046, Hollywood B'rd., Hollywood 28, Calif. U.S.A. Γεννήθηκε στὴν Ὀμάχα τῆς Νεμπράσκας στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1920. Ἔχει μαῦρα μαλλιὰ καὶ πράσινα μάτια.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ H. Dabrowski (38 χρόνων), Pine Creek, Northern Urritory, Australia, καλῶς ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα 25 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ ἐνδιαφερόμενες μποροῦν νὰ τοῦ γράψουν στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Jimmy Petratos «Ol Laurel» C)o Olympic Maritine 31 Avenue de l'Opera, Paris, France, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας σὲ ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Chriss Varnava No 4, C.L.U. 10 BOD. Geneifa Egypte, MELF 19, Via Cyprus, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Costas Kastis (28 χρόνων) Hôtel Luxor, Kafr el Zayat, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄνω τῶν 18 καὶ μέχρι 25 χρόνων. Ὁ Stathis Elefteriadis, Hyldevang Gengelose pr. Taastrup, Danmark, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ κοπέλλες ἀπὸ τὴν Κύπρο ποὺ νὰ ἀγαποῦν τὰ λουλούδια καὶ τὴ μουσική. Ὁ Charalambos G. Katsambis, Maison H. Zodiatis, Bafia, Cameroun Français θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Emile Layte, (24 χρόνων) P.O.B. 571, Beyogıou, Istanbul, Turkey, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθήτριες 18 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἢ τὴν Αἴγυπτο μὲ θέμα ὁποιαδήποτε μορφὴ τῆς τέχνης. Τὶς παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Philipos Kapsis (25 χρόνων) 108 Cambridge St. Stanmore, Sydney, Australie, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Οἱ ἐνδιαφερόμενες μποροῦν νὰ τοῦ γράψουν στὴν ἀγγλικὴ γαλλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Themistoclis Kanalis, Dannenweg 2, Thum 3, Helvetia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα 18 χρόνων, τὴν παρακαλεῖ δὲ νὰ τοῦ στείλη καὶ τὴν φωτογραφία της. Ὁ C. Pavlou, S)S Marietta, Phocean Ship Agency, Millocrat House, 53 Eastcheap, London, E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ ἐνδιαφερόμενες μποροῦν νὰ τοῦ γράψουν ἀγγλικὰ ἢ ἑλληνικά, ἂς ἐσωκλείσουν ὅμως στὸ γράμμα τους καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Anastasios Galati (30 χρόνων) Yuksek Kaldirim, Calip Dédé Caddesi No 112 Istanbul Turkiye, καὶ ὁ ἐξάδελφός του Anesti Galati (28 χρόνων) Beyoglu Kulog'u Sok. No 33, Istanbul Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 25—35 χρόνων. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ὁ Fotis Aronakis Kuyunen, Istanbul Kapali Çarsi, Reisogıu Sok. No 8—10. Ὁ M. Nassos, P.O. Box 174 Wad. Medani, Sudan, καὶ ὁ Constantinos Doulis, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Evangelos Voutsinas (38 χρόνων) M)V «Nymphe» C)o Lykiardopoulos Co Ltd. 24 St. Mary Ave. London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα ἀναλόγου ἡλικίας μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Δυὸ φίλοι, ὁ Jean Astirakakis καὶ ὁ Antoine Koroneos (20 χρόνων καὶ οἱ δύο), Poste Restante, Port Saïd, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Costas Pangis S)S Hellenic Wave, 39 Broad Way, New York 6 N.Y. U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 16—19 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.. Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Stelios Kamarados S)S Captayannis, Capeside Steamship Co Ltd. Stone House, Bishops gate London E.C. 2, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Vasilis Lambriniadis, Bakirko'y' Yeni Mahelhe Havlucular Sok. No 3, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Charles Vastakis Rue 46, Sokk el Manastrah, Mohamed Alys, Egypte καὶ ὁ Dimitrios Langadinos, Poste Restante du Caire, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων. Ὁ Michel Kalogeros, M. ARC, Moaskar, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ ὡραία Ἑλληνίδα 19—23 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Κος Β. Κ., ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστήμων καὶ κάτοχος ἀκινήτου περιουσίας, διαμένων προσωρινὰ ἐνταῦθα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδα ἢ κυρία κάτω τῶν 30 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Γράψετε: Κον Ἰωάννην Ἀγάλλον, διὰ Β. Κ., Σπυρίδωνος Τρικούπη 22, Ἐνταῦθα.

Ἡ Τούλα Μιλτιάδου, Ἅγιος Θεόδωρος, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ Μαρούλα Ἰακώβου, Ἁγίου Ἐπιφανίου 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ Χρυσούλα Ἰωάννου, Τσαμαδοῦ 17, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Αὐγούλα Πλεμμένου, Poste Restante, Καλάμαι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Irène Papanikolaki καὶ ἡ Popi Karavolou, 105 Gunnesbury Ave, Ealing, London W. 5, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ Χ. Xenaki, Bankalar Kule Dibi. Sok. Sen Piyer Apt. 38)4, Galata, Istambul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 40—50 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Lena Triandafilidou (18 χρόνων), Manolya Sok. No 12)1 Istanbul Turkiye καθὼς καὶ ἡ Ersi Iliopoulou (18 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Irène Antonopou-

Μὲ τὴν ὑπέροχη πούδρα Scherk. Ἀφομοιώνεται μὲ τὴν ἐπιδερμίδα Εἶναι λεπτὴ σὰν ἀχνὸς καὶ ἀρωματισμένη αἰθέρια. Κατασκευασμένη μὲ τὰ πιὸ ἁγνὰ καὶ εἰδικὰ ὑλικὰ εἶναι ἡ...

...Πούδρα SCHERK

Καθαρίζετε τακτικὰ τὴν ἐπιδερμίδα μὲ τὴν Λοσιὸν προσώπου Scherk γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ μπιμπίκια καὶ ρυτίδες.

lou (19 χρόνων) καὶ ἡ Ketty Karagianidou (20 χρόνων), The Egyptian Modern, Bouksor, Asimina, Boulevard Zagloul 39, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους 20—30 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Αὐστραλία. Ἡ Mary Georgiou (19 χρόνων), Rue de Thèbes 14, Camp. Cesar, Alexandrie Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕνα νέο μὲ σκοπὸ τὸν γάμο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλη καὶ μιὰ φωτογραφία του. Τρεῖς φίλες, ἡ Μιρέλα, ἡ Λιάνα καὶ ἡ Ὑβόννη, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες 18—22 χρόνων. Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: Mirela Constantinidou, Cihangir Sormagir Sok. No 115)1, Istanbul, Turkiye. Ἡ Mele Lina, Châlet No 5, Port Tewfik, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 20—22 χρόνων ποὺ νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ κινηματογραφικοὺς ἀστέρες. Ἡ Pari Kiaou καὶ ἡ Mary Katsani, Rue Abil Feda 10, Attarine, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ἡ Katia Makri Poste Restante, Attarine, Alexandrie, Egypte. Ἡ Lena Pashalidou (19 χρόνων) Arnavutköy, Balaci Sokak, No 99, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕναν εὐπαρουσίαστο Ἕλληνα τοῦ ἐξωτερικοῦ 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Natassa Merdgari (25 χρόνων), P.O.B. 271, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Elena Tsanaka, καὶ ἡ Liza Karava, Kurtulus, Sokak No 44, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους 25—30 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰδικὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ Lina Manou, 8B Bernhardi Street, Paarl C.P. South Africa, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μ' ἕνα μορφωμένο ναυτικὸ ἡλικίας 30—35 χρόνων. ποὺ νὰ ταξιδεύη σὲ μακρυνὲς θάλασσες. Ἡ Rena Papadopoulou (16 χρόνων), Tarla Basi Kirechane Sok. No 25, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Rita Anastasiadou (16 χρόνων), ἡ Jenny Leontidou (16 χρόνων), καὶ ἡ Lena Antoniadou (17 χρόνων), Yeni Carsi, Sefer Bostan Cikmazi 1)3, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα. Ἡ Alice Heraclidou (17 χρόνων), 1 Rue Corduba, Cheih Aly Sessi, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες 18—22 χρόνων, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Maro Kalia (18 χρόνων), καὶ ἡ Irène Papadaki (16 χρόνων), Reyog'u Dilbar Sok. No 2)8, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Rena Nicolaïdu, Yedikule Imrohor - Imam H'u'sein Sok. No 15, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τῆς Ἑλλάδος, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἄνω τῶν 25 χρόνων. Ἡ Kristi Laïdou, Kurtulus Kirkayasi Sok. No 3, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Mirto Vrana (18 χρόνων), 157, Ambroise Rally, Sporting, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοαμερικανοὺς ἡλικίας ἕως 25 χρόνων. Ἡ Nina Cosma καὶ ἡ Nelly Youli C)o I.C. P.O.B. 47, Suez, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Mary Alexandrou, Poste Restante Suez, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος ἡλικίας 20 χρόνων. Δυὸ φίλες 18 καὶ 17 χρόνων, ἡ Melita καὶ ἡ Roula, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη. Ἡ διεύθυνσίς τους εἶναι C)o Epicerie Jean Chrisafis, Port Tewfik, Egypte. Ἡ Lefkoula Mitrofani P.O. Box. 91, Port Sudan, Sudan, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἐρασιτέχνες ζωγράφους ἢ γραμματοσυλλέκτες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Zaharoula Tatalia (17 χρόνων), Poste Restante Centrale du Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Δυὸ νέες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ἡ Vanda Maranou καὶ ἡ Viky Melachrinou, Beyoglu Yenisehir Mirmivan Sokak No 25, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἄνω τῶν 22 χρόνων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, τουρκικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Οἱ Miles A. Papa καὶ D. Gali, Yogurtcu Park Yokusu No 72, Hayat Ap. Moda Kadiko'y', Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἡλικίας 28—40 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τοὺς παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Vasso Michaïlidou, 2 Rue Béhera, Gianaclis, Ramleh, Alexandrie, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἕναν Κύπριο ἀπὸ τὴν Λεμεσὸ ἄνω τῶν 40 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψη νὰ ἐπαναπατρισθῆ. Δυὸ φίλες 16 χρόνων, ἡ Margarita Argyropoulou καὶ ἡ Rosa Assimiadou, Kuzguncu'e Hamam Cad Ciftecinar No 33, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Γεώργιος Χαραλαμπίδης καὶ Κων)τῖνος Δαυγιώτης, 202 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 903Β. Γεώργιος Θεοχάρης, 781 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Ἀνδρέας Ντούγκας, 784 Λ.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Ἀντωνάκης, Κ.Ε.Ν.Κ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Γρηγόριος Βασιλείου καὶ Γαβριὴλ Γαβριηλίδης, 619 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β. Ἰωάννης Κανελλόπουλος, Κων)νος Καυκόπουλος καὶ Χρῆστος Μπακταλιᾶς, Λ.Β. Ὀλμων, XV Μερ)χία, Σ.Τ.Γ. 917Β. Ἄγγελος Τριανταφύλλου, 5ος Λόχος, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Σ.Τ.Γ. 907. Ἰωάννης Θεοφυλακτόπουλος, 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 907. Εὐθύμιος Ἀναστασίου, 4ος Λόχος, Κ.Ε.Ν. Μεσολογγίου, Σ.Τ.Γ. 907. Θεόδωρος Καζαντζίδης, Κ.Ε.Μ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Πάνος Μυλωνᾶς, 28ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Β. Χάρης Αὐγερινός, 2ος Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Β. Χρῆστος Τσιπιζίδης, Ἀναστάσιος Σπυρᾶκος, Παντελῆς Πάντος, Κων)νος Πασχάλης, Γεώργιος Χρυσικός, Δημήτριος Κορωνίδης, Ἀλέξανδρος Λαμπρόπουλος, Νικόλαος Μοναστηρλῆς, Διαμαντῆς Κουτσός, Παναγιώτης Ἀγγελόπουλος, Ἀπόστολος Καΐνιχ καὶ Νικόλαος Τσιγάρας, Ε.Σ.Ε., 2ον Σ.Τ.Ι., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Τάκης Ἀλγερίδης, 2ος Λ.Β.Ο., XV Μερ)χία, Σ.Τ.Γ. 917Β. Ἰωάννης Σιδερόπουλος, Θεόδωρος Πρώϊμος, Γεώργιος Ἀντιμησάρης, Παναγιώτης Ἀρβανίτης καὶ Διονύσιος Μπιτάκος, 658 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 901. Ἀντώνιος Μουρκίδης, Σ.Σ.Υ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Στέφανος Δημόπουλος καὶ Πολύδωρος Δρόσος, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Χρῆστος Χαραζᾶς, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Στυλιανὸς Ζαΐμης, Τζὰκ Καλλέργης καὶ Λεων. Ταρούκης, Κ.Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Ἐλπιδοφόρος, Ἀριστοτέλης Ντζίμης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 909. Βύρων Ἀρτέμης, Πάρις Οἰκονομίδης καὶ Μίμης Νικολαΐδης, 121 Ε.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 922. Ἰωάννης Σκαλίδας, Γεώργιος Παπαδάκης, Ἀλέκος Γονκυτάκης, Νικόλαος Μανθεάκης, Νικόλαος Νταβέλης, Μανοῦσος Χουρδάκης, Σάββας Κριαρῆς, Γεώργιος Σταγάκης, Ἰωάννης Σταθάκης καὶ Μιχαὴλ Κουτσουδάκης, 705 Τ.Μ., Διμοιρία Ὁδηγῶν, Σ.Τ.Γ. 911Β. Κωνστ. Λάμπρος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Διαχείρισις Ὑλικοῦ, Σ.Τ.Γ. 909. Χαρῖτος Παπαδόπουλος καὶ Βασίλειος Τσιρώνης, 884 Α.Τ.Χ., Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Βούλης Εὐαγγέλου, Λάκης Εὐπρεπῆς, Μίμης Σωτηρόπουλος, Μίμης Κανελλόπουλος καὶ Σάκης Μπίρης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 14ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Ἀγγελόπουλος, Χρῆστος Δρούγκας, Στέφανος Λιαδάκης, Σαμουὴλ Σπυρίδων καὶ Ἀναστάσιος Κατσαμπούκας, 622 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Κωνστ. Γκόλφης, Ἰωάννης Σόλιας καὶ Δημήτριος Κρέτσης, Κ.Ε.Τ., Ἴλη Ἁρμάτων, Β.Σ.Τ. 902. Μιχαὴλ Παπαματθαίου καὶ Ἰωάννης Σπανακάκης, 174 ΣΑ)ΑΠ, 2α Μοῖρα, Σ.Β.Τ. 904. Εὐάγγελος Κρασαλάκης, Νικόλαος Νταβέλης, Γρηγόριος Κροντίρης, Εὐστράτιος Βρουχάκης, Κωνστ. Πολυχρονάκης, Δημήτριος Περιστερόπουλος καὶ Ἰωάννης Σαρρημανώλης, 705 Τ.Μ., Δ. Μ)των, Σ.Τ.Γ. 911Β. Θᾶνος Ταξίαρχος, 604 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Ὑπασπιστήριον, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Στέργιος Μπέκας, 613 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α.

Ὁ Παναγιώτης Κυριακὸς (18 χρόνων), Ἀνδρέα Θεμιστοκλέους 12, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Μιχαὴλ (19 χρόνων), Γαστριὰ Καρπασίας, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος ἡλικίας 16—21 χρόνων. Ὁ Τάκης Χριστοφίδης (18 χρόνων), ὁ Χρῆστος Σπυρίδης (18 χρόνων) καὶ ὁ Κώστας Τσαγγαρᾶς (17 χρόνων), Ἁγίας Παρασκευῆς 12, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Θάσος Παντελίδης καὶ ὁ Ἀντώνιος Ἰωάννου, Ὀνησίλου 5, Βαρώσια, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 15—19 χρόνων. Ὁ Ἰωάννης Μακρῆς, Γερόλακκος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Νῖκος Σαλὼφ (18 χρόνων), Κίμωνος 31, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Σάββας Γούναρης, Δίκομο, Κυρηνεία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος ἡλικίας 16 - 18 χρόνων. Ὁ Εὐάγγελος Κωνσταντινίδης, Μεσολογγίου 15, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 16 - 19 χρόνων. Ὁ Ἀνδρόνικος Παλλήκαρος (19 χρόνων), Γύψον Ἀμμοχώστου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀνδρέας Παπαγεωργίου P.O.B.O.X. 147, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Γεώργιος Χατζηδημητρίου (24 χρόνων), Τ.Κ. 36, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18 - 25 χρόνων. Ὁ Μένικος Δημητρίου, Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 25 χρόνων. Ὁ Στέλιος Τυλληρίδης (22 χρόνων), Πέγκα, Πάφος, Κύπρος, ὁ Γεώργιος Χαρπίδης (24 χρόνων), Πέγκα, Πάφος, Κύπρος, ὁ Γεώργιος Μεσαρίτης (20 χρόνων), Πλάτωνος 3, Κυρηνεία, Κύπρος καὶ ὁ Σάββας Ἰωάννου (21 χρόνων), Πεντάγυια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸν γάμο. Ὁ Ἀντώνιος Ἀντωνίου καὶ ὁ Δημήτριος Ἀναστασίου, Γ. Σ. «Δήμητρα», Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ Συμεὼν Κοντοβούρκης, Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17 χρόνων. Ὁ Μιχαὴλ Ἡλίας, Λύση, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων. Ὁ Λούης Λοϊζίδης, Αἰσχύλου 65, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἡλικίας 17 - 20 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τάκης Χούτρης, Τ.Κ. 288, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 17-20 χρόνων. Ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, Πασικράτους 11, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ἡλικίας κάτω τῶν 17 χρόνων. Ὁ Γεώργιος Μιχαὴλ (20 χρόνων), Χάκετ 19, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Στέργιος Κομματᾶς, 3ον Σ.Π. Ρίμινι, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Α. Γεώργιος Βαλέντιος καὶ Σπῦρος Ἀγγελάκης, 1650 Μονάς, Β.Σ.Τ. 904. Ἰωάννης Ἀνδρομιδᾶς, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Βδουκάκης, Γεώργιος Ζωγράφος καὶ Ἰωάννης Δημητράκας, 628 Τ.Π., Λ.Ο., Β.Σ.Τ. 904. Θεόδωρος Καραγιάννης, Χρῆστος Τσατσᾶς, Γεώργιος Κότσαλης καὶ Νικόλαος Καλέμης, 501 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α. Γεώργιος Νικολόπουλος, Σ.Ε.Ο.Τ., 3η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 902. Κων)τῖνος Δαμβέργης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Τάκης Τσαβίδης, καὶ Ἐπαμεινώνδας Στρατηγόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Χαλκίδης, Ἡρακλῆς Ἰγνατιάδης καὶ Γεώργιος Παλάεσιος, 1168 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 903Δ. Ἀναστάσιος Μαρούδας, καὶ Γεώργιος Γούναρης, Κ.Ε.Ν.Τ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Τάκης Οἰκονομίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Δημοσθένης Μαντός, Βασίλειος Ζυγογιάννης καὶ Βασίλειος Ἀβδοῦλος, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Ἡλίας Κοντός, 987 Στρ. Μουσική, Β.Σ.Τ. 901. Τάκης Παπασπυρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Κωνστ. Τιγκλιανίδης, 1650 Μονάς, Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ξανθιώτης, Κ.Ε.Ν.Π., 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Παναγιώτης Σαμαρᾶς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Κάρλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 12ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 909. Βασίλειος Φωτεινός, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Γεώργιος Τοτταλίδης, 1168 Μονάς, Σ.Τ.Γ. 903Δ. Ἐλευθέριος Κακνῆς, Ἐμμανουὴλ Σατελιάν, Ἀνδρέας Κοτσίνας, Εὐάγγελος Κουτσῦκος, Κωνστ. Μπαξούλης καὶ Νικόλαος Γρηγορίου, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Σιούσιουρας, 161 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 904.

Τὸ „ΝΟΥΝΟΥ„ σᾶς συμβουλεύει

Ὅτι ἔχουμε γράψει ὡς τώρα, γιὰ τὸ ἐξαίρετο γάλα ΝΟΥΝΟΥ, ἴσως νὰ ἔχη ἐκληφθῆ ὡς ὑπερβολή. Σήμερα ὅμως ἔρχονται οἱ κορυφαῖοι τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, ὄχι μόνον γιὰ νὰ δικαιώσουν τὸ ΝΟΥΝΟΥ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ὑπερθεματίσουν τὴν ὑγιεινὴν ἀξίαν αὐτοῦ.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν καὶ ἐγράφη καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὁ καθηγητὴς καὶ πρώην διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Παστὲρ κ. Ἰωάννης Καμινόπετρος, ἔκαμε σοβαρωτάτην ἀνακοίνωσι, ἐνώπιον ὑγιεινολόγων καὶ ἰατρῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτόνισεν, γιὰ ἄλλη μία φορὰ τοὺς νέους κινδύνους μολύνσεως ποὺ περικλείει τὸ νωπὸ γάλα. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μεταχειρισθοῦμε τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος:

«Τὸ γάλα αὐτὴν τὴν ἐποχὴ καὶ μέχρι τοῦ Ἰουλίου, περιέχει ὡρισμένα βακτηρίδια, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὴν λεγομένην «μεσογειακὴν βρογχοπνευμονίαν». Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ συγχέεται τόσον μὲ τὴν φυματίωσιν, ὥστε πολυάριθμοι ἀσθενεῖς νὰ ὑφίστανται τὴν ταλαιπωρίαν τῆς νοσηλείας εἰς σανατόρια κτλ. .».

Ἡ αἰτία δὲ τοῦ κακοῦ, τόσο κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Καμινόπετρον, ὅσον καὶ κατὰ τὸν καθηγητὴ κ. Ἀλεβιζᾶτον, εἶναι, ἐκτὸς τῆς μολύνσεως τῶν ζώων, καὶ οἱ ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες τοῦ ἀρμέγματος αὐτῶν. Τὸ χειρότερο δὲ ἀπ' ὅλα, εἶναι πὼς τὸ μικρόβιο δὲν σκοτώνεται μὲ τὸ βράσιμο. Ἐκτὸς ἂν ἐπιμείνουμε πολὺ κι' ἀφίσουμε τὸ γάλα στὴ φωτιά, νὰ βράζη ἐπὶ ὥρα.

Ἀντίθετα μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους, τὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ προσφέρεται στὸν καταναλωτὴ φρέσκο, καθαρὸ καὶ πρὸ παντὸς ἐπιστημονικὰ ἠλεγμένο.

Τὸ γάλα ΝΟΥΝΟΥ ποὺ παράγεται στὴ Φρισλανδία, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἡ πατρίδα τῶν ὑγιῶν ἀγελάδων, ἀρμέγεται μὲ τέλεια ἐπιστημονικὰ μέσα καὶ μὲ ἀφάνταστη καθαριότητα. Μεταφέρεται δὲ σὲ εἰδικὰ ἀποστειρωμένα βυτία, ἐλέγχεται, καὶ ὅλη ἡ μετέπειτα διαδικασία γίνεται αὐτομάτως

Οὔτε χέρια, οὔτε ἀέρας ἀτμοσφαιρικὸς θὰ ἔρθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ γάλα ΝΟΥΝΟΥ ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μπῆ στὰ κουτιά.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ γάλα διατηρεῖ ὅλα τὰ ὠφέλιμα συστατικά του, θρεπτικὲς ἰδιότητες καὶ βιταμῖνες καὶ παραμένει ἡ ἁγνὴ ὑγιεινὴ τροφὴ γιὰ μεγάλους καὶ μικρούς.

NECCHI
ἡ NEKKI

Τὸ μεγαλύτερον ἐργοστάσιον Ραπτομηχανῶν τῆς Εὐρώπης

Σᾶς προσφέρει τὴν καλύτερη Ραπτομηχανὴ τοῦ Κόσμου σὲ ἕνα μοντέρνο ἔπιπλο, ἀληθινὸ στολίδι τοῦ σπιτιοῦ σας

ΓΕΝ ΑΝΤ/ΠΟΙ Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 ΤΗΛ. 27-838 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 4 ΤΗΛ. 36560 · ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΗΛ. 23-66

Συμβουλὲς ὀμορφιᾶς τῆς ZINNIA

Οἱ ρυτίδες εἶναι ὁ ἀμείλικτος ἐχθρὸς τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς.

Κι' ὅμως γιὰ τὸ κακὸ αὐτό, πολλὲς φορές, εἴμαστε ὑπεύθυνες ἐμεῖς οἱ ἴδιες. Ἡ παραμελημένη περιποίησις, τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου, ἡ ἔλλειψις ὑγιεινῶν φροντίδων καὶ κυρίως ἡ χρησιμοποίησις ἀκαταλλήλων καλλυντικῶν, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κόπωσι τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τὸ πρόωρο γέρασμα αὐτῆς.

Τὰ ἀκριβώτερα καὶ πιὸ φημισμένα καλλυντικά, εἶναι ἱκανὰ νὰ βλάψουν, ἀνεπανόρθωτα καμμιὰ φορά, τὸ δέρμα ποὺ ζῆ σὲ διαφορετικὲς κλιματολογικὲς συνθῆκες. Τὰ καλλυντικὰ π.χ. ποὺ παρασκευάζονται γιὰ ὑγρὰ ἢ πολὺ κρύα κλίματα, κουράζουν τὴν ἐπιδερμίδα τῶν γυναικῶν, τῶν μεσογειακῶν χωρῶν. Καὶ ἀντιθέτως...

Γι' αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστικό, γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς φρεσκάδας τοῦ δέρματος, εἶναι νὰ μεταχειριζώμαστε καλλυντικὰ φτιαγμένα γιὰ τὸ κλῖμα μας.

Εὐτυχῶς ἡ βιολογία, ἡ σύγχρονος Αἰσθητικὴ καὶ ἡ ZINNIA, ἡ ὁποία παρακολουθεῖ κάθε ἐξέλιξι, προλαμβάνουν σήμερα κάθε αἰσθητικὴ ζημία. Ἀρκεῖ οἱ γυναῖκες ποὺ ζοῦν σὲ κλίματα θερμά, ὅπως τὸ δικό μας, τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας καὶ Λιβάνου καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπου κυκλοφοροῦν τὰ προϊόντα ZINNIA, ποὺ εἶναι σχεδὸν ὅμοια, νὰ προσέχουν τὴν βασικὴ αὐτὴ λεπτομέρεια καὶ νὰ προτιμοῦν, καλύτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα καλλυντικά, τὰ προϊόντα ZINNIA.

Ἡ μάρκα ZINNIA παρασκευάζει ὄχι μόνον τὰ καλλυντικὰ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκλεκτὰ κατάλληλα καλλυντικά, μελετημένα εἰδικῶς γιὰ τὶς θερμὲς χῶρες.

Πολυάριθμο ἐπιτελεῖον εἰδικῶν ἐμπείρων ἐπιστημόνων, μελετᾶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς κάθε ἐπιδερμίδος, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες ἑκάστης χώρας, ὅπου κυκλοφοροῦν τὰ προϊόντα της. Μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχία!

Ἐπίσης πρώτη καὶ μόνη ἡ ZINNIA ἐπέτυχε τὴν πρόσμιξιν τῆς φυσικῆς μετάξης στὰ καλλυντικά, πρᾶγμα, ὡς γνωστόν, ποὺ ἐξασφαλίζει στὴν ἐπιδερμίδα ὑγεία καὶ νεανικὴ δροσερότητα.

Αἱ ἔρευναι γιὰ τὴν χρησιμοποίησι τῶν πλεονεκτημάτων τῆς μετάξης, στὰ καλλυντικά, ἔχουν ἀρχίσει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική. Ἀντιμετωπίσθηκαν δὲ τεράστιες δυσχέρειες μέχρι τῆς ἐπιτυχίας.

Καὶ ἡ ZINNIA δὲν ἐφείσθη ἐπιστημονικῶν κόπων καὶ χρησιμοποιήσεως τῆς φυσικῆς μετάξης στὰ καλλυντικά. Γιὰ ἀνταμοιβὴ δὲ ἔχει σήμερα τὴν ἱκανοποίησι ἑκατοντάδων χιλιάδων γυναικῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ καλλυντικὰ τόσο στὴ χώρα μας ὅσο καὶ στὸ ἐξωτερικόν, ὅπου τὰ καλλυντικὰ ZINNIA κυκλοφοροῦν εὐρύτατα.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ,

Τὸ καλὸ φαγητὸ δίνει χαρὰ στὸ σπίτι.

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε τοὺς περίφημους ζωμοὺς κότας καὶ κρέατος

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Ζητῆστε ἀπὸ τὸν ἐδωδιμοπώλη σας μόνον τὴν μάρκα «Φεντέλε». Εἶναι ἡ μόνη ποὺ σᾶς χαρίζει ὑγεία καὶ ἁγνότητα.

«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἠλίαν Μπρούσαλη, Λαγκαδᾶ: Εὐχαρίστως, νὰ μοῦ τὸ στείλετε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. Ἀνδρέαν Καλαφάτην, Μαντούδιον, Εὔβοιαν: Θὰ γινόταν καλλίτερο, ἂν συμπληρώνατε τὰ γεγονότα μὲ ἀληθινὰ ἐπεισόδια. Ἐπίσης ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ὑπάρχη καὶ «γυναῖκα». Γιὰ ποιὰν ἑταιρία τὸ προορίζετε; - Στέφανον Χριστοδούλου, Γεώργιον Βουρλιώτην, Μιχάλη Γραβάνην καὶ Ρέα Ἀποστολοπούλου, Κιλκίς: Αὐτὴ ἡ «ἄκρη» τῆς γῆς, εἶναι ποτισμένη μὲ ἑλληνικὸ αἷμα. Πάντως εἴσαστε ἀξιέπαινοι γιὰ τὴν προσπάθειά σας. Βιβλία σᾶς στέλνω. Καλιόπη Παπαχαρώνην, Τρίκκαλα: Ἄλλοτε μοῦ γράψατε γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρο. Σήμερα γιατὶ ἀλλάξατε; Λεωνίδα Μιχαηλίδην, Πορταριάν: Θερμὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόσκλησι. Ἰωάννην Χασάπην, Κ. Νινόπουλον, Κωνσταντῖνον Φραγκάκον καὶ Ἰωάννην Βασιλειάδην, Πάτρα: Ἐν τάξει. Ἀνέστην Ἀραπάκην, Γύθειον: Δὲν ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Πάντως σὲ σᾶς στέλνω μιὰ σειρὰ τοῦ Β. Κογκό. Κιμωλία, Ἐνταῦθα: Δὲν εἶναι κι' ἄσχημο. Ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἀγησίλαον Τριαντόπουλον, Κηφισιά: Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι, βρέθηκαν ἕνα σωρὸ παρόμοια σὲ διάφορα γραφεῖα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτά, εἶχαν ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. Σήμερα δὲν στοιχίζουν ἀπολύτως τίποτε. Παῦλον Φραντζεσκάτον, Ἐμπορικὸ Ναυτικό: Θὰ συνεχισθοῦν. Ὁ Β' τόμος κυκλοφορεῖ. Σοφία Ἀλκιβιάδου Ρουσοπούλου, Θεσσαλονίκην: Δὲν ἔλαβα κανένα τέτοιο βιβλίο, οὔτε γράμμα. Κοραλιά, Κύθηρα: Δὲν τὸ γράφω ἐγώ. Κωνστ. Δημητριάδην, Ἰωάννην Παπασωτηρίου, Κωνσταντῖνον Κιτσόπουλον, Σίμον Λιώσην, Α. Καλαντζόπουλον, Μανώλη Κουρουπό, Ἀσημίνα Κόνταλη, Ἑρμιόνη Τουντουζάκη, Μιχαὴλ Μ. Μάρκον, Αὔρα Νικολοπούλου καὶ Γιάννα Βεργῆ, Β. Κογκό: Θὰ περιμένω λοιπὸν τὸ καλοκαῖρι. Θὰ συνεχιστοῦν. Ὁ δεύτερος τόμος κυκλοφορεῖ αὐτὲς τὶς μέρες. Ἰορδάνην Μουρατίδην, Ἀλεξανδρούπολι: Γιὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς θέμα μοῦ ἔγραψε κι' ὁ ἀδελφός σας. Τοῦ ἔχω ἀπαντήσει στὸ ὑπ' ἀριθμ. 840 τεῦχος. Ὁ ταγματάρχης Τζέμης Κέλλυ, ἦταν Ἑλληνοαμερικανὸς τῆς μυστικῆς Ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας Ο.Σ.Σ. Ἂν ἔχετε «δουλέψει» μαζί του καὶ ὑπάρχουν στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι του, νὰ μοῦ τὰ στείλετε. Παν. Δαμίγον, Σῦρον: Δὲν ἦταν προδότης. Ἦταν ἕνας ἐπιπόλαιος, ποὺ κατάντησε νὰ γίνη πιὸ ἐπικίνδυνος κι' ἀπὸ τοὺς προδότες. Πάντως δὲν τὸν ἔστειλαν «δεμένο» στὴ Μ. Ἀνατολή. Ἔφυγε κανονικὰ μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους συναδέλφους του καὶ στὴν Αἴγυπτο δὲν τοῦ ἔγινε καμμιὰ ἀπολύτως παρατήρησι. Γιατὶ δὲν πρόλαβε νὰ βλάψη κανένα. Χριστόφορο Κατριβάνον, Κάϊρον: Τὸ λαμβάνω ὑπ' ὄψι κι' εὐχαριστῶ. Μαρίκα Λουδάκη, Κύπρον: Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἱστορία. Τότε οἱ Βρεταννοὶ ἦταν οἱ μεγάλοι μας φίλοι. Ἀντώνιο Μῶρον, Λάρισα: Ὅταν γυρίσετε στὴν Ἀθήνα, νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ἕνα μεσημέρι Σαββάτου ἢ Πέμπτης. Ἀπόστολον Ἀποστολόπουλον, Βενεζουέλα: Ἡ ὄμορφη κάρτα σας μοῦ θύμισε παλῃὲς ὡραῖες ἐποχές. Πόπη Βεγκλίδου, Ἀβησσυνία: Ἔχετε δίκηο νὰ τὴ νοσταλγῆτε. Ἀλλὰ μήπως δὲν «δημιουργήσατε ἐκεῖ σιγὰ - σιγὰ μιὰ καινούργια Ἑλλάδα»; Σπύρ. Ξενουλέαν, Γύθειον: Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σκέφτεσθε ἔτσι. Προσπαθῆστε ν' ἀλλάξετε. Ι. Β. Ι.

Οἱ λωλάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Ἀχταρμᾶς

Ἕνα μοῦλκι εἶχε ἡ Ἐφταλία στὸ Βαθύλακκο κι' ἀποφάσισε νὰ τὸ πουλήση, κι' ἔτσι τώρα ποὺ βρῆκε τὸ μουστερὴ φεύγει ἀπόψε γιὰ τὴ Σαλονίκη νὰ κάνη τὰ κοντράτα, καὶ νὰ δώση τακρίρι.

— Πολὺ θὰ μοῦ λείψης, θἄχω μεγάλο νταλκά, θὰ ζῶ περιμένοντάς σε... τσ' ἤλεγε ὁ Νικολάκης μὲ ψευτοσυγκίνησι.

Κι' ἡ Ἐφταλία λίγο γκουβερνάντα, λίγο νοσοκόμα, μὰ πιὸ πολὺ καλὴ σύντροφος τοὔδινε ὁδηγίες:

— Νὰ προσέχης ἄντρα μου... νὰ κοιμᾶσαι νωρίς. Σὰν σφίξη τὸ κρύο, νὰ βάλης πουλόβερ, τὰ χοντρὰ τσουράπια ποὺ σοὔχω στὸ κομοντῖνο, καὶ τὰ μακρυὰ σώβρακα ποὺ στἄχω στὸ συρτάρι τσὴ γαρνταρόμπας. Τὴ γάτα νὰ τὴν βγάζης ὄξω νὰ κάνη τὴν ἀνάγκη τση. Νὰ μὴν τρῶς ὅτι νἄνε. Νὰ μὴ στεναχωριέσαι...

— Ἕνας λόγος, Ἐφταλία μου, μουρμουρίζει δῆθεν σεκλετισμένος, μὰ γιὰ σκέψου τριάντα χρόνια μονοπροσκέφαλο καὶ τώρα!...

— Ἀνεβῆτε, ὅπου τύχη! φωνάζει ὁ σταθμάρχης στοὺς ἐπιβάτες, ποὺ φιλονεικοῦν μὲ τσ' ὑπάλληλοι, κι' ἄνοιξε εὐθὺς τὴν πρώτη θέσι.

Ἀμέσως ἡ Ἐφταλία, ποὖχε μπιλιέτο τρίτης θέσεως, γιουρουντάρησε στὴν πρώτη.

Ἕνας γεροξούρας, χοντρός, μὲ κοιλιὰ σὰν βαρελάκι τῆς μπύρας καὶ μούρη σὰν μποῦτι γουρουνίσιο, καθισμένος ἀναπαυτικά, μουρμούρισε:

— Μωρὲ τουπέ!... Νὰ σοῦ κολλᾶνε τουρλοῦ - τουρλοῦ φάτσες, ποὖχουν εἰσιτήριο τρίτης θέσεως!

— Χριστιανέ μου, ἐσὺ ξάπλωσες μ' οὖλο σου τὸ χουζοῦρι καὶ τὸ ραχάτι!

— Καὶ μήπως θἄθελες νὰ σοῦ δώσω τὴ θέσι μου, ἀφοῦ πλέρωσες τρίτη;

— Στὴν τρίτη θέσι, ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, ὑπάρχουν τζελεμπῆδες, κι' ὄχι σοραντὰν γκιορμέδες σὰν ἐσένα. Κι' ἔπειτα ἔχεις κι' αὐτὸ τὸ καλάθι μέσ' τὰ κανιά μου. Τράβα το, λοιπόν!

Καί, δίνοντας μιὰ γερὴ κλωτσιά, ἄκουσε ἕνα γάβ!... γάβ!...

— Ὥστε ἔχεις καὶ σκύλο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ κοΐδικο! φώναξε ἡ Ἐφταλία.

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει... Ἐγὼ πλέρωσα καὶ γιὰ τὸ σκύλο μου μπὶρ-ταμάμ. Πρόσεξε, λοιπόν, μὴν τὸν κλωτσᾶς, γιατὶ θὰ τὸν βγάλω νὰ σὲ δαγκάση.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ σκύλος γαυγίζει κι' ἡ Ἐφταλία, μὲ τὸν ζόρικο γεροξούρα, ντουζτίζει καυγὰ τρικούβερτο. Οἱ ἐπιβάτες κάνουν σεΐρι, ὥσπου, τέλος, ἀρριβάρησε ὁ κοντρολόρος. Ὁ γεροξούρας, ποὺ τὰ βρῆκε μπαστούνια, ἤκανε πὼς κοιμᾶται.

— Ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ σκυλί; ρώτησε περίεργος.

— Εἶν' αὐτουνοῦ ποὺ ψευτοκοιμᾶται, εἶπε ἡ Ἐφταλία, μ' οὖλο τση τ' ἄχτι.

Κι' ὁ ἐλεγκτὴς τὸν χτυπᾶ στὸν ὦμο καὶ τοῦ λέει αὐστηρά:

— Πάρε τὸ σκύλο σου καὶ ντογροῦ γιὰ τὴν σκευοφόρα, καὶ σὺ ταβατουρτζοῦ καὶ καυγατζοῦ κερὰ-Φταλία μου, σύμφωνα μὲ τὸ μπιλιέτο σου, νὰ πᾶς στὴν τρίτη θέσι.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κόσμος ἀπ' τὸ πλάτφορμ κουνάει τὰ χέρια καὶ τὰ μαντήλια. Τὸ τραῖνο μουγκρίζει, ἀφρίζει καὶ ξεκινάει. Κι' ὁ Νικολάκης, σὰν τὴν κλέφτρα γάτα, τρέχει γκουστοῦρι στὴ στάσι τοῦ τράμ, γιατὶ ἐκεῖ τὸν περίμενε ἕνα τσαχπινοκόριτσο, μιὰ πιτσιρίκα, ἡ καινούργια γκόμενα.

— Ἐπιτέλους! τῆς εἶπε ὁ μουρντάρης. Πάει ἔφυγε ἡ Ἐφταλία, τὴν ἤκανα ἀχταρμᾶ!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γιατὶ ἔβαλες τόσους πολλοὺς καθρέφτες, Γιάννη;
— Γιὰ νὰ βλέπω τί γίνεται πίσω μου!...

Χωρὶς λόγια.

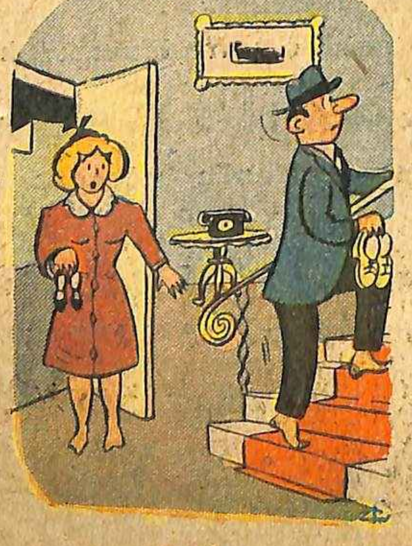

Ξενύχτηδες.

Ἕνας φτωχὸς ἐργάτης ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΤΗΝ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ!..

Ἡ «μεγαλύτερη περιουσία τοῦ κόσμου»

Ὁ Αἰμίλιος Σοῦτερ, ἕνας μικρόσωμος ἐργάτης ἡλικίας 37 χρόνων, παντρεμένος, μὲ δυὸ παιδιά, ἰσχυρίζεται ὅτι θὰ γίνη κάτοχος τῆς μεγαλύτερης περιουσίας τοῦ κόσμου «ἂν ὑπάρξη δικαιοσύνη...».

Γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρήση κανεὶς τὸ Σοῦτερ γιὰ τρελλό, ἢ τουλάχιστον φαντασιόπληκτο. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι τελείως διαφορετικὴ καὶ ἐνῶ ὁ Σοῦτερ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ κερδίση τὸ καθημερινό του, ἔχει ἕνα χαρτὶ στὰ χέρια του, ποὺ τυπικὰ τὸν παρουσιάζει ὡς τὸν πλουσιώτερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἔχει ἡμερομηνία 15 Μαρτίου 1885, τὸ ὑπογράφει ὁ δικαστὴς Τόμζον καὶ ἀναγνωρίζει ὡς ἀπολύτως βάσιμα καὶ ἀπαραβίαστα τὰ δικαιώματα ἑνὸς προγόνου τοῦ Αἰμίλιου Σοῦτερ σὲ ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς... Καλιφόρνιας.

Τὸ 1834 ὁ Ἑλβετὸς Γιόχαν Ἄουγκουστ Σοῦτερ, χαρακτῆρας τυχοδιωκτικός, ἐγκατέλειψε τὴν Εὐρώπη καὶ πῆγε στὴν Ἀμερική. Ἀρκετὰ χρόνια ὁ Σοῦτερ γύριζε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο ὥσπου τὸ 1839, ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικὰ σὲ μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι, ποὺ τοῦ παραχώρησε ὁ Κυβερνήτης τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Πρὶν περάση πολὺς καιρός, ὁ Σοῦτερ μετέτρεψε τὴν ἰδιοκτησία του σ' ἐπίγειο παράδεισο. Χιλιάδες ἐργάτες δούλευαν ἐκεῖ καὶ τὰ κέρδη του ἦταν τεράστια. Στὴν ἀρχὴ ἡ περιοχὴ αὐτὴ ὠνομάσθηκε «Νέα Ἑλβετία», ἀργότερα ὅμως πῆρε τὸ ὄνομα «Ἐλδοράδο».

Μιὰ μέρα ὅμως ἕνας ἐργάτης ἀνακάλυψε κοιτάσματα χρυσοῦ ποὺ δικαιωματικὰ ἀνῆκαν στὸν Σοῦτερ. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ κρατήση μυστικὴ τὴ νέα αὐτὴ πηγὴ πλούτου. Ὅπως ὅμως συμβαίνει σχεδὸν πάντα, δὲν μποροῦσε νὰ παραμείνη κρυφὴ μιὰ τέτοια εἴδησι καὶ ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἔγινε γρήγορα γνωστή.

Αὐτὸ ποὺ συνέβη τότε, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐγκατέλειψαν τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ ἔτρεξαν μὲ πραγματικὴ δίψα στὴ χρυσοφόρο περιοχή. Στὸ τρελλὸ δὲ πέρασμά τους καταπατοῦσαν τὰ πάντα. Οἱ μηχανὲς τοῦ Σοῦτερ καταστράφηκαν, τὰ σπίτια τῶν ἐργατῶν του γκρεμίστηκαν κι' ἄρχισαν οἱ δολοφονίες καὶ οἱ κλεψιές.

Ὁ Γιόχαν Σοῦτερ δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ πρωτομαζέψη. Εἶδε ὅλα τὰ ὄνειρά του νὰ σωριάζωνται σ' ἐρείπια.

Τέλος, τὸ 1850, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες προσαρτοῦν τὴν Καλιφόρνια καὶ ἐπιβάλλεται ἡ πειθαρχία καὶ ἡ τάξις στὴ περιοχὴ τοῦ ἀτυχου Σοῦτερ στὸ νοῦ τοῦ ὁποίου γεννιέται τότε ἕνα μεγαλοφυὲς σχέδιο.

Κάνει ἀγωγὴ στὸ κράτος καὶ ζητάει νὰ τοῦ ἐπιστραφῆ ἡ τεραστία ἐκείνη ἔκτασις ἢ νὰ τοῦ δοθοῦν ὡς ἀποζημίωσι πενῆντα ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ τὸ νόμιμο ποσοστό του ἀπὸ τὴν ποσότητα τοῦ χρυσοῦ ποὺ ἔβγαλαν στὴν περιοχή του. Ἔτσι ἀρχίζει ἕνας μεγάλος δικαστικὸς ἀγώνας καὶ ἡ δίκη αὐτὴ χαρακτηρίσθηκε ὡς ἡ «μεγαλύτερη δίκη ὅλων τῶν αἰώνων».

Τριανταπέντε ὁλόκληρα χρόνια, ταλαιπωρήθηκε ὁ Σοῦτερ, τελικὰ ὅμως, τὸ Μάρτιο τοῦ 1885, ράκος ψυχικὸ καὶ σωματικό, ὁ δυναμικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δικαιώνεται καὶ ἀναγνωρίζονται ὅλες του οἱ ἀπαιτήσεις.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πιστεύει ὅτι θὰ ξαναγίνη αὐτὸς ποὺ ἦταν. Ἡ μοῖρα ὡστόσο τὸν ἔχει ξεγράψει κι' ἐνῶ θεωρητικὰ εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, μιὰ ἀνθρώπινη θύελλα ἀπειλεῖ νὰ τὸν ἐξουθενώση. Εἶναι οἱ χιλιάδες τυχοδιῶκτες, ποὺ εἶχαν καταπατήσει τὴν περιοχή του καὶ ἐκμεταλλεύονταν τὴ γῆ του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του. Τὸ μανιασμένο πλῆθος ἀπειλεῖ νὰ κρεμάση τὸν δικαστὴ Τόμζον, ποὺ ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι καὶ νὰ ἐξοντώση ὅλη τὴν οἰκογένεια Σοῦτερ.

Εἶναι δὲ θαῦμα τὸ πῶς γλύτωσε ὁ ἥρως αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Κατεστραμμένος πιὰ καὶ ἄρρωστος ἔφτασε στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του χάθηκαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο. Ὁ Σοῦτερ τώρα περνοῦσε τὶς ἡμέρες του στὰ γραφεῖα τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἁρμοδίων, ζητῶντας νὰ βρῆ τὸ δίκηο του. Ὅλοι ὅμως τὸν κοροΐδευαν.

Κάποτε ὁ θάνατος τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν γλύτωσε ἀπὸ τοὺς ἐξευτελισμούς. Ἔτσι θεωρήθηκε ὅτι τελείωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ ἀναστάτωσε τὸν περασμένο αἰῶνα τὸ Νέο Κόσμο. Καὶ θὰ ἔμενε ξεχασμένη ἴσως γιὰ πάντα, ἂν δὲν παρουσιαζότανε ὁ Αἰμίλιος Σοῦτερ, ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἀπόγονος τοῦ Γιόχαν Σοῦτερ.

Πολοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ ἔγγραφο ποὺ ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ φτωχοῦ αὐτοῦ ἐργάτη δὲν εἶναι τὸ αὐθεντικό, ἀλλὰ μιὰ παραποίησι τοῦ πραγματικοῦ. Πάντως, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ πάρη σοβαρὴ τροπή, γιατὶ δὲν μποροῦν ν' ἀναγνωρίσουν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅτι ἡ Καλιφόρνια ὁλόκληρη ἀνήκει στὸν Αἰμίλιο Σοῦτερ.

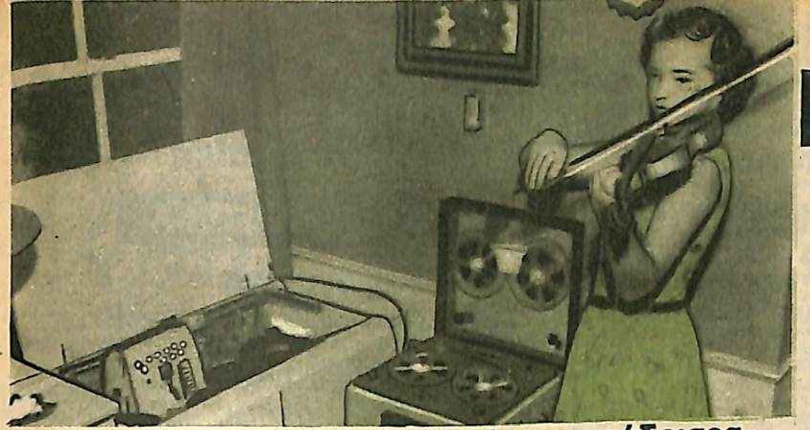

Ἡ κόρη τῶν Μπλάκεσλυ, ἡ Λύν, παίζει ὡραῖα βιολί, ἀποτυπώνει δὲ συχνὰ τὸ παίξιμό της σ' ἕνα μαγνητόφωνο, πιέζοντας διάφορα κουμπιά.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ 175 ΚΟΥΜΠΙΑ

Ἕνας «ἠλεκτρονιακὸς» παράδεισος

ΟΤΑΝ ἦταν κάποτε ἄρρωστος, ὁ Τὲντ Μπλάκεσλυ ἀναγκάσθηκε μὲ πολὺν κόπο νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι του δίχως νάχη κανένα νὰ τὸν βοηθήση, καὶ νὰ πάη στὴν ἄλλη κάμαρα, γιὰ νὰ κλείση ἕνα ἐνοχλητικὸ ραδιόφωνο ποὺ τοῦ τριβέλιζε τ' αὐτιὰ καὶ τὸ μυαλό...

Ἴσως αὐτὴ λοιπὸν ἡ δυσάρεστη ἀνάμνησι τὸν ἔκαμε νὰ μεταβάλη τὸ σπίτι του, στὸ Λὸς Ἄντζελες, σ' ἕνα «παράδεισο» ἠλεκτρονιακό, ὅπου τὸ κάθε τι γίνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ οἰκονομία χρόνου καὶ κόπου, δηλαδὴ μὲ τὴν ἁπλῆ πίεσι ἠλεκτρικῶν κουμπιῶν.

Μὲ τὰ 175 κουμπιά, ποὺ ἔχει ἐγκαταστήσει σὲ διάφορα μέρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ποὺ συνδέονται μὲ 101 χωριστὰ ἠλεκτρικὰ κυκλώματα καὶ μὲ σύρματα συνολικοῦ μήκους ἄνω τῶν 3 χιλιομέτρων, ἡ οἰκογένεια Μπλάκεσλυ μπορεῖ: νὰ διαλέξη τὰ προγράμματα ραδιοφώνου τῆς προτιμήσεώς της, ν' ἀλλάξη τοὺς δίσκους ποὺ παίζονται στὸ γραμμόφωνο, νὰ κανονίση τὴ θέρμανσι τοῦ σπιτιοῦ, ν' ἀνοίξη μιὰ ἐξωτερικὴ τέντα γιὰ τὸν ἥλιο, ν' ἀνοιγοκλείση τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, νὰ ποτίση τὸν κῆπο, νὰ βάλη μπροστὰ τὸ μοτὲρ τοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ μακρυά, νὰ κουρέψη τὸ γρασίδι, νὰ μάθη ποιός βρίσκεται στὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξη νὰ μπῆ (ἂν εἶναι ἐπιθυμητὴ ἡ ἐπίσκεψί του), νὰ τηλεφωνήση στοὺς γείτονες χωρὶς καμμιὰ δαπάνη, ν' ἀνάψη καὶ νὰ σβύση τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ, κλπ.

Ὅλ' αὐτὰ δέ, μὲ ἐλαχίστη προσπάθεια καὶ δίχως τὴν παραμικρὴ καθυστέρησι.

Ὁ Μπλάκεσλυ δαπάνησε 250 δολλάρια (7.500 νέες δραχμὲς) καὶ ἐργάσθηκε ἐπὶ 10 χρόνια, στὶς ἐλεύθερες ὧρες του, γιὰ νὰ συμπληρώση τὶς ἀξιοθαύμαστες αὐτὲς ἠλεκτρικὲς ἐγκαταστάσεις τοῦ σπιτιοῦ του.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῆ ὅτι εἶχε μὲ τὸ παραπάνω τὶς ἀπαιτούμενες τεχνικὲς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα, ἐφόσον εἶναι μέλος τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Ἠλεκτρομηχανικῶν καὶ διευθυντὴς τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ἠλεκτρισμοῦ στὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ τὶς ἐγκαταστάσεις του, τὰ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὰ περισσεύματα πολεμικοῦ ὑλικοῦ, ἢ τὰ εἶχε πάρει ἀπὸ χαλασμένες καὶ ἄχρηστες ἠλεκτρικὲς συσκευές, ἢ τοῦ τὰ εἶχαν χαρίσει διάφοροι φίλοι ποὺ θαύμαζαν τὸ ἔργο του.

Ὅταν ἕνας ἐπισκέπτης πατήση τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ τῆς ἐξώπορτας τῶν Μπλάκεσλυ, χτυπάει μιὰ φορὰ τὸ κουδοῦνι, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, κάνει ἕνα διάλειμμα 5 δευτερολέπτων κι' ὕστερα ξαναχτυπάει ἄλλες τρεῖς φορές, μονάχο του τώρα — χωρὶς δηλαδὴ νὰ πιέζη πιὰ τὸ κουμπὶ ὁ ἐπισκέπτης.

Ἂν δὲν ἀπαντήση κανείς, ἔπειτα ἀπὸ τόση φασαρία, εἶναι περιττὸ πιὰ νὰ ξαναπιέση ὁ ἐπισκέπτης τὸ κουμπί. Πρέπει νὰ καταλάβη ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ Μπλάκεσλυ ἀπουσιάζουν — ἢ ἐπιθυμοῦν νὰ μὴν τοὺς ἐνοχλήση κανείς. Ἄλλωστε, θὰ πάη χαμένος ὁ κόπος του, ἂν ἐπιμείνη, γιατὶ ἕνας αὐτόματος μηχανισμὸς δὲν ἐπιτρέπει νὰ ξαναχτυπήση πιὰ τὸ κουδοῦνι, γιὰ λίγη ὥρα!

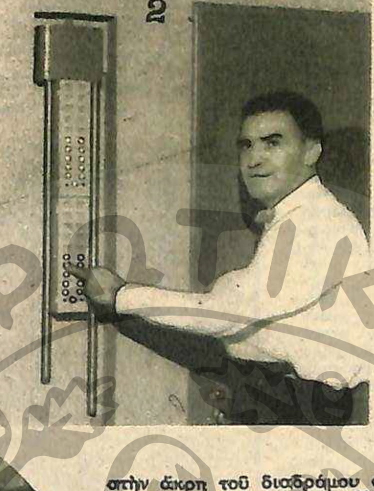

Στὴν περίπτωσι ὅμως ποὺ οἱ Μπλάκεσλυ βρίσκονται στὸ σπίτι καὶ θέλουν ν' ἀπαντήσουν, μὲ τὸ πρῶτο κουδούνισμα θὰ ρωτήσουν ἀπὸ μέσα: «Ποιός εἶναι;» Ὁ ἐπισκέπτης θὰ τ' ἀκούση, ἀπὸ ἕνα μεγάφωνο ἐγκατεστημένο πάνω ἀπ' τὴν ἐξώπορτα. Χάρις δὲ στὸ μικρόφωνο ποὺ συνοδεύει αὐτὸ τὸ μεγάφωνο, μπορεῖ ν' ἀπαντήση καὶ νὰ πῆ τ' ὄνομά του — ἀρκεῖ μόνο νὰ μιλήση γυρισμένος πρὸς τὸ μικρόφωνο γιὰ ν' ἀκουσθῆ.

Ἂν οἱ Μπλάκεσλυ θέλουν νὰ τὸν δοῦνε, θὰ πιέσουν τότε ἕνα κουμπὶ ποὺ ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Ἄλλα κουμπιά, ἐγκατεστημένα στὸ χώλ, ἀνοίγουν ἢ κλείνουν τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ. Δὲν ἀρκέσθηκε ὅμως σ' αὐτὰ ὁ Μπλάκεσλυ. Τοῦ χρειαζόταν κι' ἕνα σύστημα ποὺ ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ αὐτομάτως, μόλις ἔφτανε κοντὰ τ' αὐτοκίνητό του.

Ἄλλοι ἔχουν λύσει αὐτὸ τὸ πρόβλημα μ' ἕνα «φωτοηλεκτρικὸ κύτταρο». Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο περάση μπροστά του καὶ διακόψη τὶς ἀόρατες ἀκτῖνες ποὺ ἐκπέμπει συνεχῶς, λειτουργεῖ ἕνας μηχανισμὸς κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ.

Ὁ Μπλάκεσλυ ὅμως προτίμησε νὰ μεταχειρισθῆ τοὺς ὑπερήχους, τοὺς ὀξυτάτους δηλαδὴ ἤχους μιᾶς εἰδικῆς σφυρίχτρας, ποὺ δὲν τοὺς ἀντιλαμβάνεται τὸ ἀνθρώπινο αὐτί, ἀλλὰ μόνο τὰ σκυλιά. Τὰ ἠχητικὰ αὐτὰ κύματα συλλαμβάνονται ἀπὸ ἕνα μικρόφωνο, ἐνισχύονται καὶ κάνουν νὰ λειτουργήση ἕνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ μοτέρ, ποὺ ἀνοίγει τὴν πόρτα μόλις φτάση τὸ αὐτοκίνητο μπροστά.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἱκανοποιοῦσε ἀπόλυτα τὸν ἐφευρέτη του, ὡς ὅτου συνέβη ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ τέσσερες φορές, γιὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: Γιατὶ ἕνας γείτονας σφύριξε μὲ μιὰ σειρῆνα, γιορτάζοντας τὴν Πρωτοχρονιά. Γιατὶ στρίγγλισαν τὰ φρένα ἑνὸς αὐτοκινήτου. Ἀπ' τὸ στριγγὸ ἦχο ποὺ παρήγαγε ἡ περιστρεφαμένη ἀτσαλόβουρτσα ἑνὸς μηχανήματος σκουπίσματος τῶν δρόμων. Καὶ ἀπ' τὸ οὔρλιασμα ἑνὸς σκυλιοῦ!

Ἀπὸ τότε λοιπόν, μετέτρεψε τὸ σύστημά του, προσθέτοντας ἕνα «χρονοδιακόπτη». Ἔτσι, χρειάζεται πιὰ νὰ σφυρίξη δυὸ φορὲς μὲ τὴ σφυρίχτρα του, μὲ διάλειμμα 5 δευτερολέπτων μεταξύ τους, γιὰ ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα τοῦ γκαράζ του.

Ἔτσι ἔλυσε κι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Τὰ χειμωνιάτικα πρωϊνὰ ὅταν ὁ Μπλάκεσλυ ἑτοιμάζεται νὰ προγευματίση, ἀνάβει συγχρόνως ἀπ' τὴν κουζίνα του τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου, ὥστε νὰ τὴν βρῆ πιὰ καλὰ ζεστὴ ὅταν θὰ θέλη νὰ ξεκινήση. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ πατήση ἕνα κουμπί, ποὺ συνδέεται μὲ καλώδιο μὲ τὴ μίζα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀνάβει τότε ἕνα μικρὸ λαμπάκι δίπλα στὸ κουμπί, καὶ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι πῆρε μπροστὰ ἡ μηχανή.

Τὸ καλώδιο καταλήγει σὲ μιὰ πρίζα, στὸ κάτω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου. Φυσικά, ὅταν πρόκειται νὰ ξεκινήση, ὁ Μπλάκεσλυ πρέπει νὰ τὸ ἀποσυνδέση, τραβῶντας το ἁπλῶς ἀπ' τὴν πρίζα.

Γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ ἔχει ἀφίσει «ταχύτητα» στὸ αὐτοκίνητο, ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ καὶ ἁπλὸ σύστημα ἀσφαλείας: Μιὰ μετάλλινη μπαλλίτσα, κρεμασμένη μὲ μιὰ ἀλυσιδίτσα μέσα σ' ἕνα ἐπίσης μετάλλινο κυλινδρικὸ κουτί. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μὲ τὸ πάτημα τοῦ κουμπιοῦ στὴν κουζίνα, τὸ αὐτοκίνητο κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω.

Ἡ μπαλίτσα ἀκουμπάει τότε στὰ τοιχώματα τοῦ κουτιοῦ, σχηματίζεται βραχυκύκλωμα, καίεται μιὰ ἀσφάλεια καὶ σβύνει ἀμέσως ἡ μηχανή.

Δίχως ν' ἀφίση τὸ τραπέζι τῆς κουζίνας της, ἡ κ. Μπλάκεσλυ μπορεῖ μὲ τὰ κουμπιὰ ποὺ ἔχει δίπλα της, νὰ κανονίση τὴ θέρμανσι καὶ τὸ φωτισμό, νὰ ποτίση τὸν κῆπο, νὰ μεταχειρισθῆ τὸ ραδιόφωνο ἢ νὰ μιλήση μὲ ἄλλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ πέσει στὸ κρεβάτι της, μπορεῖ νὰ βεβαιωθῆ μὲ ἄλλα κουμπιὰ ὅτι οἱ πόρτες εἶναι κλεισμένες, τὰ φῶτα σβυστὰ καὶ τὸ καλοριφὲρ σταματημένο.

Ὅταν τὸ γρασίδι τοῦ κήπου μεγαλώση πολὺ καὶ ἁπλωθῆ πρὸς τὸ διπλανὸ διάδρομο, ὁ Μπλάκεσλυ πιέζει ἕνα κουμπί. Ἕνα σύρμα ἀντιστάσεως, τεντωμένο στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου αὐτοῦ, σ' ὅλο τὸ μῆκος του, διαπερνιέται τότε ἀπ' τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ καίει τὸ γρασίδι ποὺ περισσεύει.

Ἀκόμη καὶ... τὸ κουκλόσπιτο τῆς κόρης τῶν Μπλάκεσλυ εἶναι ἐφωδιασμένο μ' ἕνα σωρὸ ἠλεκτρικὰ κουμπιά, ποὺ ἀνοιγοκλείνουν τὶς πόρτες του, ἀνάβουν τὰ φῶτα του, κλπ.

Ἐπίσης, ἡ κόρη τῶν Μπλάκεσλυ, ποὺ παίζει θαυμάσιο βιολὶ ἔχει στὴ διάθεσί της διάφορα κουμπιὰ γιὰ ν' ἀποτυπώνη στὸ μαγνητόφωνο διάφορες ἐκτελέσεις μουσικῶν ἔργων ἢ δικές της αὐτοσχέδιες συνθέσεις.

Ἔπειτα, πατῶντας πάλι τὰ σχετικὰ κουμπιά, ἀκούει τὴν ταινία τοῦ μαγνητοφώνου καὶ διαπιστώνει ἔτσι τὰ τυχὸν λάθη της, ποὺ φροντίζει ἀμέσως νὰ τὰ διορθώση.

Μὲ δυὸ λόγια, τὸ μαγικὸ σπίτι τῶν Μπλάκεσλυ εἶναι μιὰ ἀστείρευτη πηγὴ ἐκπλήξεων γιὰ τοὺς φίλους τους!...

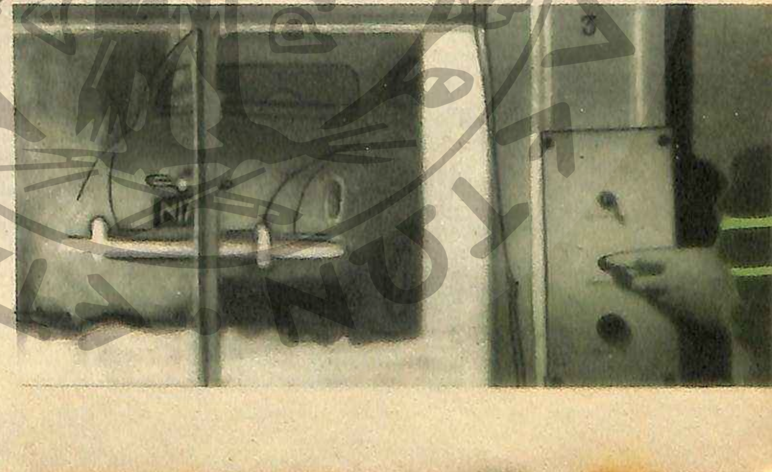

1) Δίχως ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴν κουζίνα της, ἡ κ. Μπλάκεσλυ, μπορεῖ νὰ κανονίση τὴ θέρμανσι καὶ τὸ φωτισμό, νὰ ποτίση τὸν κῆπο, νὰ μεταχειρισθῆ τὸ ραδιόφωνο ἢ νὰ μιλήση μ' ἄλλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ. 2) Ὁ ἐφευρετικὸς κ. Μπλάκεσλυ χρησιμοποιεῖ τὰ κουμπιὰ ποὺ ἔχει ἐγκαταστήσει στὸ χώλ του. 3) Μὲ κουμπιὰ ἐπίσης ἡ οἰκογένεια Μπλάκεσλυ μπορεῖ ν' ἀνοιγοκλείση τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ...

'Ανατολίτικο
ΧΙΟΥΜΟΡ
'Ο Σουλτάνος τῆς ζωῆς

Μιὰ φορὰ μόνο τὸ χρόνο πήγαινε στὸ τζαμὶ ὁ Ναστραδὶν Χότζας, πρὶν νὰ παντρευτῆ.

Ἄδικα ὁ ἱμάμης τοῦ χωριοῦ προσπαθοῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὸν ἴσιο δρόμο:

—Βάλε πιὰ μυαλό, Χότζα μου, καὶ φτιάξε τὴ ζωή σου σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ μᾶς δίνει τὸ Κοράνιο... Ἔτσι θὰ ρεμπελεύῃς καὶ θ' ἁμαρτάνῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωή;

—Ἔννοια σου, ἱμάμη, κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος πιστὸς τοῦ Μωάμεθ ἀπ' ὅλους

ὅσοι μαζεύονται κάθε τόσο στὸ τζαμί σου γιὰ... ψύλλου πήδημα. Τοῦ λόγου μου μιὰ φορὰ ἔρχομαι. Γιὰ νὰ μοῦ δίνη φώτισι ὁ Προφήτης γιὰ ὅλο τὸ χρόνο!...

Ὁ ἱμάμης τότε ρωτοῦσε δειλὰ τὸ Ναστραδίν:

—Καλά, καὶ γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἀποφάσισες τίποτ' ἀκόμα;

—Ποιό; Τὴ παντρειά; Ὄχι, ἱμάμη μου, δὲν παντρεύομαι ἐγώ, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ. Καὶ σὲ παρακαλῶ, ἄλλη φορά, νὰ κυττάζῃς μόνο τὴ δουλειά σου!... ξεφώνισε νευριασμένος ὁ Χότζας κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ τζαμί.

Μὰ κι' ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι χωριάτες, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μόλις ἔβλεπαν τὸ Ναστραδίν, ἄρχιζαν νὰ μουρμουρίζουν μεταξύ τους καὶ μὲ βλέμματα ἐχθρικὰ νὰ κυττᾶνε πρὸς τὸ μέρος του.

— Νά, ὁ ἐχθρὸς τοῦ Προφήτη! ἔλεγε ὁ ἕνας.

—Νά, ὁ ἐρίφης, ποὺ ζῆ μόνος του καὶ δὲν παίρνει μιὰ γυναῖκα νὰ τὸν συμμαζέψη!... ἔλεγε ἡ ἄλλη.

Ὁ Χότζας ὅμως ἀτάραχος συνέχιζε τὸ δρόμο του καὶ πήγαινε στὸν καφενέ, ποὺ ἦταν μαζεμένη ὅλη ἡ νεολαία. Ἐκεῖ τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά. Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν γιὰ καμάρι τους τὸ Ναστραδὶν καὶ ἦταν πάντα ἕτοιμοι ν' ἀκούσουν τὶς συμβουλές του καὶ τὰ χωρατά του. Ἀφοῦ παράγγελνε λοιπὸν τὸν ναργιλέ του, ὁ Χότζας τοὺς ἔλεγε τὰ ἐρωτικά του κατορθώματα στὴν Προῦσα, ὅταν πήγαινε ἐκεῖ κάθε Σαββατοκύριακο. Ξαφνικά, ὅμως, ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ναστραδὶν μιλοῦσε γιὰ ἕνα ὄμορφο χανουμάκι τῆς Προύσας, ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους σηκώθηκε ἀγριεμμένος καὶ τοῦ φώναξε:

— Ναμουσούζ (τιποτένιε)! Δὲν σοῦφταναν λοιπὸν οἱ χανούμισσες στὴν πολιτεία; Ἤθελες κι' ἐδῶ νάχῃς ροσόλια καὶ σερμπέτια;

Ὁ Χότζας χωρὶς νὰ χάσῃ τὴ ψυχραιμία του, ρώτησε τὸ νέο νὰ τοῦ πῆ τί ἔχει ἐναντίον του.

— Μοῦ ξελόγιασες τὴν ἀδελφή κι' ἂν δὲν τὴν παντρευτῆς ὡς τὴν ἄλλη βδομάδα, θἄχῃς νὰ κάνῃς μὲ μένα καὶ μὲ τὴν «τζέμπελα» μου (παληὸ μαχαίρι)!... τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὁ Ναστραδὶν βλέποντας πὼς κινδύνευε ἡ ζωή του—ἀκόμα χειρότερα, πὼς κινδύνευε νά... παντρευτῇ — ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ὁριστικὰ πιὰ ἀπ' τὸ χωριό του καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Προῦσα. Μὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' ἕνα βράδυ πῆγε στὸ σπίτι του ὁ ἱμάμης.

— Νὰ χαρῇς, Χότζα ἐφέντημ, τοῦ εἶπε, γύρισε στὸ χωριό μας, γιατὶ ὅλοι ἐκεῖ σ' ἐπεθύμησαν καὶ σὲ χρειάζονται! Ἀκόμη καὶ τὸ παλληκάρι ποὺ σὲ φοβέρισε ἔχει μετανοιώσει καὶ σοῦ ζητάει συγγνώμη γιὰ τὸν τρόπο του...

Ὁ Ναστραδὶν συγκινήθηκε κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω, μὰ ὁ ἱμάμης περίεργος τὸν ρώτησε:

— Καὶ τώρα, Χότζα, θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς σὲ κάτι. Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ παντρευτῇς; Ἔτσι μόνος σου θὰ ζήσῃς καὶ θὰ πεθάνῃς τοῦ λόγου σου;

—Ἄκου λοιπόν, καὶ μάθε μιὰ γιὰ πάντα γιατὶ δὲν παντρεύομαι, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ Ναστραδίν. Ἕνας παντρεμμένος δουλεύει σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σὰν σκυλί, γιὰ νὰ τὸν κλάψουν, ὅταν πεθάνῃ ὅλοι μαζὶ οἱ δικοί του, σὰν νἆταν κανένας Σουλτάνος. Ἐνῶ αὐτὸς ποὺ δὲν παντρεύεται πεθαίνει ἔρημος σὰν σκυλί, ζῆ ὅμως ὅλη τὴ ζωὴ σὰν ἀληθινὸς Σουλτάνος!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ
ΤΟ ΠΑΚΕΤΤΟ

Ἐπροχτές, πολὺ πολὺ βιαστικὸς δουλειὰ εἶχα, ἄμμμα ἕνα ταξὶ ἰπαίρνω. Μόλις, ὅμως, μέσα στὸ ταξὶ ἰμπαίνω τί νὰ ἰδῶ! Ἕνα δεματάκι ἦταν. Βάϊ, βάϊ, λέω, κάποιος ἀφαιρημένος ἦτανε, πακέττο του μέσα στὸ ταξὶ λησμονημένο ἔκανε. Τώρα τί νὰ ἐκάνω; Σωφὲρ εἰδοποιημένο νὰ ἐκάνω; Βάϊ, κιοπόγλου κιοπέκ, πακέττο βουτηγμένο νὰ ἐκάνη. Πακέττο δικός μου τύχη ἦτανε. Τὸ λοιπόν, γιατί νὰ τὸ δίνω; Μὲ τὸ χέρι μου πιασμένο ἐκάνω, βλέπω βαρὺ-βαρὺ ἦτανε. Ἀμάν, λέω, τὸ σωστὸ εἶναι ἀστυνομία νὰ τὸ ἐδίνω. Ὕστερα πάλι σκέφτομαι γιατί νὰ τὸ ἐδίνω στὸ ἀστυνομία; Πακέττο δικός μου τύχη ἦτανε. Ἄμα ἀπὸ μέσα μου μιὰ φωνὴ λέει:

«Καραμπέτ, θὰ κρατήσης αὐτὸ τὸ ξένο πακέττο; Ντροπή σου! Τί διάβολο! Κλέφτης εἶσαι; Αὐτὸ τὸ πακέττο, βέβαια, τὸ ξέχασε μέσα στὸ ταξὶ κάποιος ἐπιβάτης. Καθῆκον σου εἶναι νὰ εἰδοποιήσης τὸ σωφὲρ νὰ τὸ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ βρεθῆ τίνος εἶναι»

Ἀπὸ μέσα μου αὐτὸ τὸ φωνὴ ἀκουσμένος ἔνεται ἄμμμα ἐγὼ στὸ φωνὴ ἀπαντημένο ἐκάνω:

—Σοὺς μπέ! Κουτὸς ἄντιρωπος ἔνεσαι; Αὐτὸ τὸ πακέττο τύχη σου εἶναι. Ἐσύ, Καραμπέτ, χὶτς ποτὲ ντὲν παίρνεις ταξί. Μιὰ φορὰ ἐπῆρες ἄμμμα μέσα πακέττο ἰβρῆκες. Ἐπομένως τύχη σου ἔνεται. Πακέττο κρατημένο νὰ ἰκάνης.

Τότε ἀποφασισμένος ἔϊνα πακέττο μαζί μου νὰ ἰπαίρνω. Ὑρίζω, λοιπὸν καὶ λέω στὸν σωφέρη:

—Σταμάτα...

—Ἐδῶ; ἐρωτημένος ἔνεται.

—Ἐδῶ. Πόσο ἠθέλεις;

—Ὀχτὼ δραχμές.

—Νὰ πάρε δέκα. Καὶ ὅλα δικά σου νὰ ἔνωνται...

Σωφέρης δεκάρικο ἰπαίρνει, εὐχαριστῶ λέει ὕστερα ἐγὼ σοβαρὸς-σοβαρὸς πακέττο ἰπαίρνω — λέω καὶ ἂν πακέττο τοῦ σωφέρη ἔνεται καὶ μὲ ἰδῆ τί θὰ ἐκάνω; θὰ εἰπῶ, κουζούμ, ἀφηρημάδα ἔχω, ξεχασμένος ἔϊνα, ἐνόμισα πακέττο δικός μου ἦτανε. Καὶ ἂν τὸ σωφέρη χὶτς τίποτα ντὲν ἐπρόσεξε, τότε κορόϊδο θὰ ἐκάνω, πακέττο ὡραία-ὡραία μαζί μου θὰ ἰπαίρνω.

Τὸ λοιπόν, πακέττο στὸ χέρια μου ἰπαίρνω καὶ ἀπὸ τὸ ταξὶ κατεβασμένος ἴνομαι. Σωφέρης χὶτς τίποτα δὲν ἰπρόσεξε, νόμισε πακέττος δικός μου ἦτανε καὶ ἐγὼ ἀντίο εἶπα καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀπὸ τὸ ταξὶ ἀπομακρυσμένος ἔνομαι.

Ἄμμμα καθὼς τὸ πακέττο ἐκρατοῦσα ἀπὸ μέσα μου, πάλι ἀπὸ μέσα μου τὸ ἴδια φωνὴ λέει:

«Καραμπὲτ δὲν ντρέπεσαι; Ποῦ τὸ πᾶς τὸ ξένο πακέττο;»

Καὶ ἐγὼ στὸ φωνὴ ἀπαντημένος ἔκανα:

—Ἰσπίτι μου, τὸ πηαίνω!

Τὸ φωνὴ πάλι ἔλεε:

«Καὶ δὲν ντρέπεσαι Καραμπέτ;»

Καὶ ἐγὼ ἀπαντημένος ἔκανα:

—Καὶ γιατὶ νὰ ἐντρέπωμαι κουζούμ; Ἂς μὴ τὸ ξεχνοῦσε τὸ ἀφηρημένος ἄντρωπο γιὰ νὰ μὴ τὸ ἔπαιρνα!

Καὶ πάλι τὸ φωνὴ λέει:

«Ντροπή σου! Ντροπή σου, Καραμπέτ! Κλέφτης ἔγινες;»

Καὶ ἐγὼ ἔλεα:

—Ἄϊ στὸ διάολος! Σοὺς μπέ! Ἕνα πακέττο ἴβρηκα καὶ ἐγώ. Ξυνὸ θὰ μὲ τὸ ἐβγάλης; Ἔτσι ἰσπίτι μου πακέττο ἰπήαινα, τυλιγμένο ὡραία-ὡραία ἦτανε, βαρύ, βαρύ, λέω τί νὰ ἔχη μέσα; Ψώνια ἔχει; Λεφτὰ ἔχει; Πλούσια πιράμματα; Τέλος σπάγγων σπίτι μου φτασμένος ἔϊνα:

—Σουρπουΐτσα, φωνάζω, κύτταξε!

—Τί εἶναι;

—Ἕνα πακέττο.

—Τί ψώνισες; Σουρπουΐτσα μου ρωτημένο ἐκάνει.

—Δὲν ψώνισα, κουζούμ. Αὐτὸ τὸ πακέτος στὸ δρόμο ἰβρῆκα.

Σουρπουΐτσα μου μεάλο χαρὰ ἐκάνει, πακέττο ἀπ' τὰ χέρια μου ἰπαίρνει καὶ γρήγορα κορδελλίτσες του κόβει καὶ πακέττο ἀνοιγμένο ἐκάνει. Χαρτιά, χαρτιά, καὶ πάλι χαρτιὰ καὶ μέσα τί ἔχει γιαβρούμ Κεφάλια ἀπὸ παλαμίδες! Βάϊ, βάϊ, βάϊ, ντινινὶ ἰμανινί. Ἰσκοτώνεις ἀντίρωπο; Λένε, κουζούμ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες
ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ
Καταγραφὴ

Ἄειντε, δυστυχισμένε καὶ κακορρίζικε. Ἤπιες ἕιαν καφέ. Βγάλε, λοιπόν, τὸ τεφτέρι καὶ σημείωσέ τον. Τάδε τοῦ μηνός, ἕνας καφές, δραχ. μία καὶ ὀγδόντα. Ἔτσι, μπράβο. Ἔλεγα μὴν τύχαινε καὶ παρέλειπες τὴ συνήθειά σου, τρομάρα νὰ σοὔρθη.

Τρομάρα νὰ σοὔρθη, λέω, δυστυχισμένε καὶ κακορρίζικε. Καί, τέλος πάντων, ἔχω ἰδῆ κἂν καὶ κἂν σχολαστικοὺς πενταρο - δεκαράκηδες,

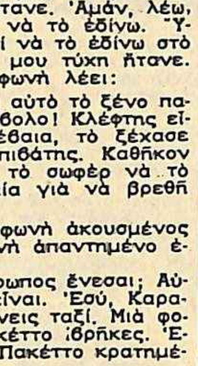

ἀλλὰ ἡ δική σου περίπτωσι σπάει ρεκὸρ καὶ νεῦρα, τρομάρα νὰ σοὔρθη. Τί σημειώνεις, μωρέ; Ὅλα σου τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας; Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ σελίδα, ἔτσι ἀπὸ περιέργεια; Εὐχαριστῶ πολύ, μὲ ὑποχρεώνεις. Λοιπόν, ἔχουμε καὶ λέμε. Τρὰμ δρ. 1,50. Ἕνας καφὲς 1,80. Ἕνα ζευγάρι κορδόνια τῶν παπουτσιῶν 1. Μεσημβρινὸν φαγητὸν 11,30. Ἕτερος καφὲς 1,80. Ἕνα τηλεφώνημα λεπτὰ 0,70. Ἕνα χαρτοφάκελλο λεπτὰ 0,30. Γραμματόσημον δρ. 1,50. Ἕνα μικρὸ πακέττο σιγαρέττα δρ. 2,10 Μιὰ πέτρα ἀναπτῆρος λεπτὰ 0,50. Ἕνα κουτὶ βερνίκι παπουτσιῶν δρ. 1,50. Βραδυνὸ φαγητὸ δρ. 9. Τὸ ὅλον δρ. 33. Καὶ αὐτά, λοιπόν, εἶναι τὰ ἔξοδα τῆς χθεσινῆς ἡμέρας.

Καὶ πρὸς τί ὅλ' αὐτά, τρομάρα νὰ σοὔρθη; Ποῖος ὁ λόγος, λέω, ποὺ κάθεσαι καὶ καταγράφεις μὲ τόσες λεπτομέρειες τὰ ἡμερήσια ἔξοδα; Ἔχεις νὰ δώσῃς λογαριασμὸ σὲ κανένα ἐλεγκτή, σὲ κανέναν ἀνώτερό σου, σὲ καμμιὰ ἐφορία ἢ ἄλλη δημοσία ἀρχή; Πρόκειται νἄρθη κανένας νὰ σὲ ρωτήσῃ πόσα ξόδεψες ἐχτές, προχτὲς ἢ σήμερα ἢ τὴν τάδε τοῦ μηνὸς καὶ κρατᾶς βιβλία μὲ τὴν τελευταία πενταροδεκάρα; Ἢ μήπως σὲ τροφοδοτεῖ κανένας χορηγὸς ἢ εὐεργέτης καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀπόδοσιν λεπτομεροῦς λογαριασμοῦ, γιὰ νὰ γνωρίζῃ πῶς δαπανᾶται τὸ ἱερόν του χρῆμα; Τί συμβαίνει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω;

Πῶς; Τίποτε δὲν συμβαίνει; Ἀμ' τὸ ξέρω, τρομάρα νὰ σοὔρθη. Κι' ἀφοῦ, λοιπόν, δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ τοιοῦτον, τότε γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἀσχολεῖσαι μὲ τὴν καταγραφὴ τῶν γελοίων αὐτῶν κονδυλίων; Ὁρίστε; Γιὰ νὰ ξέρῃς τί ξοδεύεις κάθε μῆνα; Ὡραῖα. Κι' ἂς ποῦμε, ὅτι ἔκανες τὴ σούμα καὶ βρῆκες, ὅτι αὐτὸ τὸ μῆνα ἐδαπάνησες τὸ ἄλφα ποσόν. Τί ἐπακολουθεῖ μετά; Ἄ! Κάνεις σύγκρισι μὲ τοὺς προηγουμένους. Κι' ἔπειτα; Τί γίνεται ἔπειτα; Τίποτα! Ὥστε ὅλη αὐτὴ ἡ λεπτομερὴς καταγραφή, ἀπὸ μεσημβρινὸν γεῦμα μέχρι χαρτοφάκελλο, διεξάγεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ ξέρῃς τί ξοδεύεις κάθε μῆνα. Καὶ τί κερδίζεις μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Θὰ τὰ ζητήσῃς ἀπὸ πουθενὰ νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψουν; Ὄχι; Ἀμ' ὄχι, λέω κι' ἐγώ, τρομάρα νὰ σοὔρθη. Ὄχι λέω καὶ προσθέτω, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς καταγραφῆς τῶν ἐξόδων τῆς ἡμέρας, εἶναι μία ὑπόθεσις γελοία, κωμικὴ καὶ σχολαστικὴ μέχρις ἠλιθιότητος. Ἀλλὰ καὶ ἐκνευριστικὴ εἰς τὸ ἔπακρον συγχρόνως. Διότι δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω, μόλις πληρώνεις μιὰ δεκάρα, νὰ τραβᾶς τὸ τεφτέρι καὶ νὰ τὴν καταγράφῃς. Μοὔρχεται ἄλλο πρᾶμα, πῶς νὰ στὸ πῶ. Μοὔρχεται ν' ἀρπάξω τὸ τεφτέρι, νὰ στὸ βάλω στὸ στόμα καὶ νὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ τὸ καταπιῆς.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ὅπως στὸ μυθιστόρημα...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Κρυώνω! Ἡ σόμπα ἔσβυσε. Ξανάναψέ την, Σύλβια...

—Μὴν εἶσαι σκληρός, Ζάν! Γιατί μὲ κρατᾶς σὲ ἀγωνία; Πές μου, πῶς σὲ δέχθηκε ὁ ἐκδότης;...

—«Μ' ἀρέσει πολὺ τὸ στὺλ τῶν διηγημάτων σας» μοῦ εἶπε. «Γράφτε μου λοιπὸν ἕνα μυθιστόρημα ὡραῖο, δυνατό, δραματικό, ἐρωτικὸ βέβαια, μ' ἑλκυστικὴ πλοκὴ καὶ μὲ ἀπρόοπτο τέλος. Νἆναι ὡς 300 σελίδες. Πρέπει δὲ ἀπαραιτήτως νὰ μοῦ τὸ παραδώσετε σὲ δυὸ μῆνες ἀπὸ σήμερα. Ριχτῆτε ἀμέσως στὴ δουλειά, ἐργασθῆτε εἴκοσι ὧρες τὴν ἡμέρα... Θὰ πάρετε 500 χιλιάδες φράγκα, ὅταν μοῦ φέρετε τὸ μυθιστόρημα, δακτυλογραφημένο. Ὕστερα θἄχετε ποσοστὰ ἀπ' τὰ ἀντίτυπα ποὺ θὰ πουληθοῦνε».

—Ὤ, Ζάν, πόσο εὐχαριστημένη εἶμαι γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου! Θἆναι τρομερὰ κουραστικοὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ μῆνες. Μὰ δὲν πειράζει! Θὰ μοῦ ὑπαγορεύῃς κι' ἐγὼ θὰ γράφω στὴ μηχανή... Μόνο ποὺ θὰ πρέπη νὰ κάνουμε μεγάλη οἰκονομία, γιατὶ δὲν μᾶς μένουν τώρα παρὰ 100 χιλιάδες φράγκα. Πρέπει νὰ μᾶς φτάσουνε γιὰ δυὸ μῆνες. Μὰ ὕστερα...ἂν τὸ μυθιστόρημα ἐκδοθῆ, θὰ ἐξασφαλίσουμε πιὰ τὸ μέλλον μας! Ἐμπρός, ἂς ἀρχίσουμε τώρα ἀμέσως. Εἶμ' ἕτοιμη! Ὑπαγόρευέ μου...

Ὁ Ζὰν μισόκλεισε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε ἔξω, ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἡ βροχὴ ἔδερνε τὰ τζάμια. Ἦταν ἕνα σκοτεινό, συννεφιασμένο δειλινό. Ἀπ' τ' ἄλλα διαμερίσματα τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας ἔφταναν οἱ συνηθισμένοι θόρυβοι.

Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύη... ἐνῶ τὰ δάχτυλα τῆς γυναίκας του ἔτρεχαν πάνω στὴ γραφομηχανή...

Δυὸ μῆνες... Ἐλάχιστες ὧρες ὕπνου, λίγα λεπτὰ γιὰ φαγητό... Τὸ μυθιστόρημα προχωροῦσε. Ἡ Σύλβια κι' ὁ Ζὰν ἔμεναν ἀπομονωμένοι ἀπ' τὸν κόσμο, στὸ μικρό τους διαμέρισμα. Δὲν πρόσεχαν πιὰ τίποτε ἀπ' ὅ,τι γινόταν ἔξω. Δὲν καταλάβαιναν ἂν ἔβρεχε ἢ ὄχι, ἂν ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανὸς ἢ γκρίζος...

Τώρα τὸ μυθιστόρημα πλησίαζε πιὰ στὸ τέλος του. Τὸ κρύο εἶχε λιγοστέψει. Εἶχε φτάσει ὁ Μάρτης. Τὰ κλαδιὰ τῆς δενδροστοιχίας εἶχαν πρασινίσει καὶ πάλι. Τὸ πρωΐ, ἔμπαιναν ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα οἱ πρῶτες χλιαρὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

—«Κεφάλαιο τελευταῖο», εἶχε ὑπαγορέψει ὁ Ζάν, μ' ἕνα χαμόγελο κι' ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Ὕστερα σώπασε λίγο, μετὰ τὰς δυὸ ἐκεῖνες λέξεις, σὰν τὸν ἀθλητὴ ποὺ, πρὶν ὑπερβῆ τὸ τελευταῖο ἐμπόδιο, σταματάει μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ δυνάμεις. Χάϊδεψε μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι τὸ μέτωπο καὶ τὰ μαλλιά του, χαμογέλασε κι' ἀναστέναξε πάλι.

Ἔπειτα ἐξακολούθησε νὰ ὑπαγορεύη, ὥσπου ἔφτασε στὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος:

—«Κάποιο βράδυ, δίχως ἄστρα, ἕνας ἄντρας προχωρεῖ στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ, δίπλα στὸ θολὸ κι' ὁρμητικὸ νερό. Εἶναι σκοτάδι, σιωπή... Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ κραυγή... κι' ἄλλη. Ὕστερα ἁπλώνεται καὶ πάλι ἡ πρώτη ἡσυχία. Τὸ νερὸ ἐξακολουθεῖ τὸ μονότονο τραγοῦδι του».

Ἀφοῦ παρέδωσε ὁ Ζὰν τὸ μυθιστόρημα στὸν ἐκδότη, ἄρχισε ἔπειτα ἡ ἀναμονή. Τὰ λεφτά τους εἶχαν τελειώσει.

Περνοῦσαν οἱ μέρες, οἱ ὧρες... Κάθε βῆμα στὴ σκάλα ἔκανε τοὺς δυὸ νέους ν' ἀνασκιρτοῦνε. Μήπως ἔφτανε ἐπιτέλους ἡ ἀπάντησι γιὰ τὸ μυθιστόρημα;...

Τοὺς φαινότανε πὼς ζοῦσαν οἱ ἴδιοι τὴν ἐρωτικὴ ὑπόθεσι τοῦ μυθιστορήματος. Γιατὶ κι' οἱ δυὸ πρωταγωνισταὶ τοῦ ἔργου ἐκείνου ἀγαπιόνταν καὶ περίμεναν νὰ τοὺς χαμογελάσῃ ἡ Τύχη...

Ξαφνικά, ἕνα βράδυ, χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ Σύλβια ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ, μὲ χτυποκάρδι. Ἕνας μικρὸς κλητῆρας γραφείου τῆς ἔδωσε ἕνα δεματάκι κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Πάνω στὸ δέμα ὑπῆρχε ἡ ἐπικεφαλίδα τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου. Καὶ μέσα βρισκόταν σίγουρα τὸ μυθιστόρημα! Τὸ περίφημο μυθιστόρημα, ποὺ εἶχε γεννηθῆ ἀπὸ τόσες μέρες ἀγωνίας, κόπων καὶ στερήσεων, ξαναγύριζε στὸ σπίτι ἀπ' ὅπου εἶχε βγῆ. Καὶ θὰ τὸ συνώδευε, δίχως ἄλλο, ἕνα παγωμένο γράμμα: «Σᾶς πληροφορῶ μετὰ λύπης ὅτι τὸ μυθιστόρημά σας δὲν ἐκρίθη κατάλληλον...»

Τὸ δέμα, τυλιγμένο μ' ἕνα κιτρινωπὸ χαρτὶ καὶ δεμένο μὲ σπάγγο, βρισκόταν τώρα πάνω στὸ ντιβάνι, σὰν κάτι ἄχρηστο.

Ὁ Ζὰν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ χαμογελάσῃ πικρά. Πῆρε ὕστερα τὸ καπέλλο του κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

—Θέλω λίγο ἀέρα, εἶπε στὴ Σύλβια. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ περπατήσω πολύ, ὁλομόναχος. Περίμενέ με...

Τὸν περίμενε μ' ἀγωνία ὅλη τὴ νύχτα. Μὰ ἐκεῖνος δὲν ξαναγύρισε.

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπαστῆ ἀπὸ μολυβένια σύννεφα.

Ἕνας ἄγνωστος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ψιθύρισε μερικὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια στὴ Σύλβια.

—Ἕνα ἀνεξήγητο δυστύχημα... τῆς εἶπε. Χτὲς τὸ βράδυ, ἐνῶ περνοῦσε ὁ ἄντρας σας δίπλα στὸ ποτάμι, γλύστρησε κι' ἔπεσε μέσα...

Ἡ Σύλβια ἔτρεξε ἀμέσως σὰν τρελλὴ στὸ νεκροτομεῖο.

Κι' εἶδε τὸ Ζὰν ξαπλωμένο μὲ τὰ μάτια του ἀνοιχτά, ἀλλὰ σβυσμένα γιὰ πάντα, μὲ τὰ κέρινα χέρια του σταυρωμένα πάνω στὸ στῆθος του σὰν νὰ προσευχότανε.

Νόμισε πὼς ἕνα κομμάτι πάγος ἀκουμποῦσε στὴ ραχοκοκκαλιά της. Ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σταματάη...

Τὰ πόδια της λυγίσανε καὶ σωριάστηκε χάμω, ἀναίσθητη.

Ὅταν συνῆλθε ἀπ' τὴ λιποθυμία της, βρισκόταν στὸ σπίτι της, στὸ φτωχικό της, ὅπου εἶχε ὑποφέρει, ἀγαπήσει, ἐλπίσει καὶ χαρῆ. Εἶδε κοντά της τὸ δέμα μὲ τὸ μυθιστόρημα, ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει ὁ ἐκδότης.

Τὸ πῆρε ἀπ' τὸ ντιβάνι καὶ τὸ ἄνοιξε σιγὰ-σιγά, μὲ μηχανικὲς κινήσεις.

Ἤθελε νὰ ξαναδιαβάσῃ τὸ τελευταῖο κεφάλαιο, τὸ πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ θλιβερό.

Ξαφνικά, ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένη, κατάχλωμη μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα.

Τὸ δέμα περιεῖχε τὶς τυπογραφικὲς διορθώσεις τοῦ ἔργου!

Τὸ γράμμα τοῦ ἐκδότου ἔλεγε:

«Ὅπως βλέπετε, ἄρχισε κι' ὅλας ἡ στοιχειοθεσία. Διορθῶστε τὰ τυπογραφικὰ λάθη κι' ἐπιστρέψετέ μου ἀμέσως τὰ δοκίμια. Ὁποτε θέλετε, ἐλᾶτε νὰ πληρωθῆτε».

Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀπελπισία τῆς Σύλβιας, ὥστε δὲν ἀνέβαιναν δάκρυα στὰ μάτια της. Ἕνα στεφάνι τῆς ἔσφιγγε ὀδυνηρὰ τὸ μέτωπο. Καὶ διάβασε μηχανικὰ τὶς τελευταῖες γραμμὲς τοῦ μυθιστορήματος.

«Κάποιο βράδυ, δίχως ἄστρα, ἕνας ἄντρας προχωρεῖ στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ.... Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ κραυγή... κι' ἄλλη. Ὕστερα ἁπλώνεται καὶ πάλι ἡ πρώτη ἡσυχία. Τὸ νερὸ ἐξακολουθεῖ τὸ μονότονο τραγοῦδι του...».

Δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατηθῆ ἡ Σύλβια. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ξέσπασε, ἀπαρηγόρητη, σὲ λυγμούς...

Α. ΜΑΡΤΕΝ

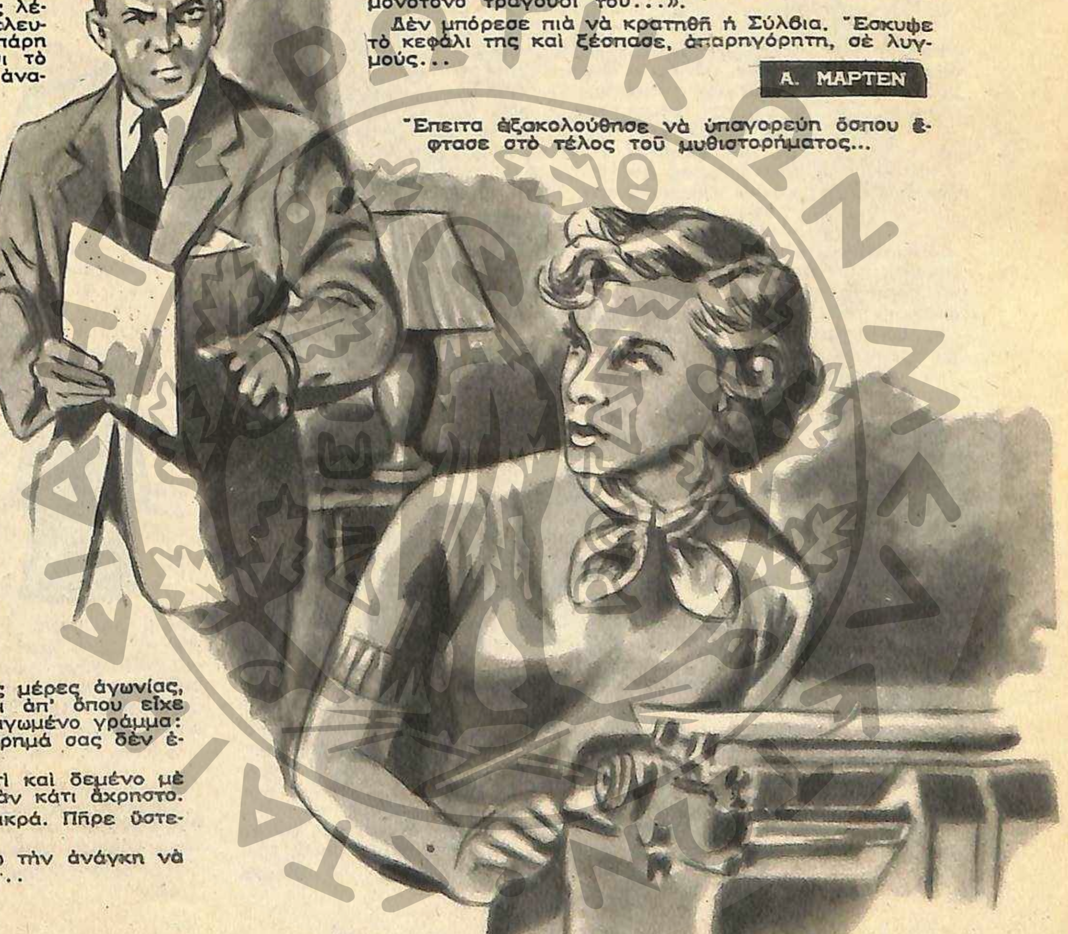

Ἔπειτα ἐξακολούθησε νὰ ὑπαγορεύη ὥσπου ἔφτασε στὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος...

Ἡ σελὶς τῆς γυναικὸς

ΜΟΔΑ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι ἡ μόδα γεννιέται σιγὰ-σιγὰ ὕστερα ἀπὸ μελέτες ἑβδομάδων καὶ μηνῶν, κάποτε ὅμως ξεπετιέται σὲ μιὰ βραδυά. Κάποια ἰδιόρρυθμη τὴ λανσάρει καὶ ἀμέσως ὅλες οἱ γυναῖκες τὴν υἱοθετοῦν. Πολλὲς φορές, τὸ λανσάρισμα αὐτὸ γίνεται μέσα σ' ἕνα κοσμικὸ σαλόνι. Βλέπουν ξαφνικὰ μία κυρία νὰ φοράη κάτι ἀσυνήθιστο, κάτι ποὺ ξενίζει ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ σιγὰ-σιγὰ αὐτὸ τὸ ἀσυνήθιστο τὶς τραβάει σὰν μαγνήτης. Τὴν ἑπομένη, κάποια τὸ μιμεῖται, αὐτὴ τὴν μιμοῦνται ἄλλες καὶ νά πῶς λανσάρεται ἡ νέα μόδα.

Ἄλλοτε πάλι ἡ δράστις εἶναι μιὰ ἠθοποιός, μιὰ βεντέττα κινηματογράφου, ποὺ μὲ τὴν ἐπιθυμία της νὰ μὴ φορῆ ὅ,τι φοροῦν ὅλες οἱ ἄλλες, σοφίζεται κάτι, τὸ λέει στὴ ράφτρα της, συνεργάζονται καὶ βγάζουν μία νέα μόδα. Ἔτσι, σὲ λίγες μέρες, ἡ μόδα αὐτὴ γενικεύεται.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, πάντα οἱ ράφτες καὶ οἱ ράφτριες, ποὺ λανσάρουν τὴ μόδα· εἶναι καὶ τὰ καπρίτσια ὡρισμένων γυναικῶν, ποὺ ἐπιζητοῦν πάντα κάτι καινούργιο, κάτι «ποὺ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ συνηθισμένο».

Ἔτσι, σὲ ἕνα ρεβεγιόν, ποὺ συγκέντρωσε ὅλες τὶς κομψὲς Παριζιάνες, εἴδαμε διάφορες ἰδιορρυθμίες.

Μία γνωστὴ σὲ ὅλους ὡς μελαχροινή, παρουσιάστηκε σὰν ξανθὸς ἄγγελος. Εἶχε ἁπλούστατα πουδράρει τὰ μαλλιά της μὲ χρυσῆ σκόνη, πρᾶγμα ποὺ παρουσίαζε ἕνα ἁρμονικώτατο σύνολο μὲ τὴν ὁλόχρυση ἀπὸ λαμὲ τουαλέττα της.

Μία ἄλλη ἰδιορρυθμία ἦταν μία τουαλέττα σὲ στὺλ Πομπαντούρ, καμωμένη μὲ ὁλόασπρο σατὲν καὶ γαρνιρισμένη μὲ στράς. Στρὰς ἐπίσης στόλιζαν τὰ μαλλιά.

Ἡ συγκέντρωσι αὐτὴ ἀπέδειξε καὶ πόσο τείνει νὰ γενικευθῆ τὸ λευκὸ χρῶμα στὰ ἀμπιγιέ. Ὄχι μόνο σὲ φορέματα, ἀλλὰ καὶ στὰ καπέλλα. Παρουσιάσθηκαν πολλὲς μαῦρες τουαλέττες, ποὺ συνοδεύοντο ἀπὸ ἄσπρα καπέλλα.

Ἔκαμαν ἐπίσης τὴν ἐμφάνισί τους πολλὲς ἑρμίνες ἢ μᾶλλον οὐρὲς ἀπὸ ἑρμίνες, ποὺ στόλιζαν ἰδίως τοὺς ὤμους, πέφτοντας ἑκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1955

Ὅλοι οἱ Παρισινοὶ Οἶκοι Μόδας ἀνανέωσαν ἐσχάτως τὶς συλλογές τους. Ἔτσι ὁ Ζὰκ Φὰτ παρουσίασε ὡραιότατα μοντέλα μὲ ἴσια γραμμή. Φορέματα ἀπὸ λαινὰζ καὶ πολλὲς φοῦστες γιὰ ὅλες τὶς ὧρες. Φυσικά, εἶναι καμωμένες μὲ διάφορα ὑφάσματα καὶ φοριοῦνται ἄλλες μὲ σουέτερ, ἄλλες μὲ μπλοῦζες ἀμπιγιέ.

Τὸ γκρὶ χρῶμα σὲ ὅλους τοὺς τόνους κυριαρχεῖ καὶ κάποτε ἕνα γκρὶ φόρεμα γαρνίρεται μὲ ἕνα ἄσπρο γιακαδάκι.

Ὁ Ζὰν Ντεσὲ παρουσιάζει τὴ συλλογή του ἀπὸ «ἕτοιμα», ἡ ὁποία περιλαμβάνει κι' αὐτὴ πολλὲς φοῦστες: φαρδειές, κλός, μὲ ὅλο τὸ φάρδος πίσω, ἄλλες σὲ σχῆμα πορτοφολιοῦ, ἄλλες στενές, χρωματιστές, μὲ μεγάλες τσέπες. Παρουσιάζει ἐπίσης ἁρμονικὰ σύνολα: μπούστους καὶ ἀσυμμετρικὲς φοῦστες.

Ἡ Μάγκυ Ροὺφ δείχνει προτίμησι γιὰ τὰ ὑφάσματα καντριγιέ, πιὲ ντὲ ποὺλ καὶ χρησιμοποιεῖ πολὺ τὰ ὑφάσματα «Ντακρὸν» καὶ «Ρασὶν», ποὺ εἶναι πλισσὲ ἀπ' αὐτά, ποὺ ποτὲ δὲν ζαρώνουν καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ σιδερώνωνται. Εἶναι πρακτικὰ καὶ στερεά.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

«Σκεφθήκατε ποτέ, λέει, ἕνας γνωστὸς Παρισινὸς κομμωτής, πόσο μονότονη θὰ ἦταν ἡ ζωή μας, χωρὶς τὰ χρώματα; Συνηθίσαμε νὰ τὰ βλέπουμε τριγύρω μας καὶ μᾶς φαίνονται πολὺ φυσικά, ἀλλὰ ἀναλογισθῆτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα ὄμορφο τοπίο χωρὶς χρώματα, μία θάλασσα χωρὶς χίλιες μεταπτώσεις, τὰ βουνά, τὸν οὐρανό, τὶς πεδιάδες...

»Τὰ χρώματα παίζουν μεγάλο ρόλο στὴ ζωή μας. Ἑπόμενο, λοιπόν, ἦταν νὰ ἐπιδράσουν καὶ στὰ μαλλιά μας. Στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ καταβολῆς χρόνων, οἱ γυναῖκες χρωμάτιζαν τὰ μαλλιά τους. Στὴ Ρώμη ἐπίσης καὶ ἀργότερα μάλιστα, ἔκαναν διαφόρων εἰδῶν ἀναμίξεις, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ ζεστὸ βενετσιάνικο χρῶμα.

»Τώρα τὸ χρωμάτισμα τῶν μαλλιῶν δὲν γίνεται γιὰ νὰ κρύψη τὶς πρῶτες ἄσπρες τρίχες, ἀλλὰ γιὰ νὰ προσδώση ἁρμονία στὸ σύνολον τοῦ προσώπου καὶ νὰ τοῦ δώση κάποιο φῶς.

»Ἀλλὰ θὰ μὲ ρωτήσετε: Ποιὸ χρῶμα πρέπει νὰ προτιμοῦμε γιὰ τὰ μαλλιά μας;

»Κάποιο χρῶμα ποὺ νὰ ταιριάζη μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σας.

»Στὶς γενικὲς γραμμές, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι τὰ γαλανὰ μάτια ταιριάζουν μὲ τὰ μαλλιά, ποὺ ἔχουν χρῶμα «σαντρὲ» ἀνοικτό, τὰ μαῦρα μάτια θέλουν μαλλιὰ καστανὰ ἢ ἀκαζοὺ καὶ τὰ καστανὰ μάτια, μαλλιὰ χρυσαφένια. Ὅσο γιὰ τὰ πράσινα μάτια, αὐτὰ θέλουν χρώματα βενετσιάνικα.

»Ἐρχόμαστε τώρα στὸ ζήτημα τῆς ὑγείας. Μερικοὶ διατείνονται, ὅτι οἱ βαφὲς βλάπτουν καὶ δὲν θέλω, βέβαια, νὰ πῶ, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνακρίβεια, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παίρνουμε ὡς γενικότητες μερικὰ μεμονωμένα γεγονότα. Μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ καλλυντικά, τὰ ὁποῖα βλάπτουν;

»Πάντως, εἶναι ἀποδεδειγμένο, ὅτι εἶναι πολὺ σπάνιες οἱ περιπτώσεις ποὺ μπορεῖ μία βαφὴ νὰ βλάψη καὶ δὲν διατρέχετε αὐτὸν τὸν κίνδυνο ἂν χρησιμοποιῆτε γνωστὲς μάρκες. Ἀκολουθῆτε, λοιπόν, ἄφοβα τὶς τάσεις τῆς μόδας καὶ προσαρμόζετε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας μὲ τὰ μάτια σας καὶ ἀκόμη καὶ μὲ τὴ φυσιογνωμία σας».

ΤΑ ΚΟΜΨΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Ἡ μόδα εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως ἐφέτος τὰ πανύψηλα τακούνια. Τὰ ὀνομάζει μάλιστα τακούνια στιλέτα, γιατὶ ἡ κατάληξί τους εἶναι πολὺ λεπτὴ καὶ τὸ ὕψος τους 12 πόντοι.

Προσοχή, ὅμως, γιατὶ αὐτὰ τὰ πανύψηλα τακούνια, θέλουν πολὺ λεπτὰ πόδια, ἰδίως στὸν ἀστράγαλο.

Οἱ λεπτοὶ ἀστράγαλοι εἶναι βέβαια δῶρο τῆς φύσεως, ἀλλὰ μπορεῖτε καὶ νὰ τοὺς ἀποκτήσετε μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή. Τὸ περπάτημα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, εἶναι κάτι ποὺ συντελεῖ πολὺ σ' αὐτό, πῆτε δὲ στὸν ὑποδηματοποιό σας νὰ βάλη στὰ ὑποδήματά σας εἰδικὲς «ταλονέττες», ποὺ βοηθοῦν στὸ νὰ σχηματίζουν τὰ πόδια καμάρα. Αὐτὸ θὰ σᾶς κουράζη τὶς πρῶτες ἡμέρες, ἀλλ' ἐπιμείνετε λίγο καὶ θὰ δῆτε πόσο θ' ἀρχίσουν νὰ λεπταίνουν οἱ ἀστράγαλοί σας. Ἔτσι θὰ μπορῆτε καὶ σεῖς ν' ἀκολουθήσετε τὴ μόδα, φορῶντας ψηλὰ τακούνια.

Τ' ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Περισσότερο παρὰ ποτὲ τὰ ἐσώρουχά μας δὲν δικαιολογοῦν πιὰ καθόλου τὴν ὀνομασία τους «ἀσπρόρρουχα», γιατὶ ἔχουν ὅλα τὰ χρώματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄσπρο!...

Τὰ λευκὰ ἀσπρόρρουχα φοριοῦνται μόνον μὲ τὶς νυφικὲς τουαλέττες. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι χρωματιστά. Εἶναι ἀκόμη καὶ μπλὲ μαρὲν καὶ μαῦρα!

Ἡ κομψὴ κυρία, ποὺ μπορεῖ νὰ ξοδεύη ἀφειδῶς γιὰ τὸ ντύσιμό της, ἔχει γιὰ κάθε φόρεμα, γιὰ κάθε τουαλέττα, γιὰ κάθε σύνολο, τὰ ὁμοιόμορφα ἐσώρουχα καὶ δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ἡ μόδα αὐτὴ εἶναι πολὺ ἁρμονική.

Ἡ μόδα ἔφερε πίσω τὰ μισοφόρια μὲ τὸ βολάν, μὲ τὰ «ἀντρντέ», τὰ κεντήματα, τὶς ἐνκρουστασιόν, τὰ ἀμπιεσμάν, ἀλλὰ πολλὲς μένουν πιστὲς στὶς κομπιναιζὸν καὶ περιορίζονται μόνον στὸ νὰ ἀλλάξουν τὴ φόρμα τοῦ κάτω μέρους. Δηλαδὴ τὸ κορσὰζ εἶναι κάπως ἐφαρμοστὸ κι' ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἀρχίζει τὸ φάρδος. Πολὺ συχνὰ δὲ κάτω ὑπάρχει σουρωτὸ ἢ πλισσεδωτὸ βολὰν 6 καὶ 8 δακτύλων. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ λόξες στὰ πλάγια ἢ μὲ κόψιμο ἂν φόρμ.

Τὰ νυχτικά, ἐξ ἄλλου, εἶναι σωστὰ ἐργόχειρα, γιατὶ συνδυάζουν πιέτες, σοῦρες, δαντέλλες, κεντήματα καὶ ὑφάσματα πολύτιμα, ὅπως εἶναι τὸ σατέν, τὸ κρὲπ-ντὲ-σίν, τὸ κρὲπ-ρομαίν, σὲ διάφορα χρώματα.

ΣΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΑΣ ΧΡΟΝΙΑ

Μὴ νομίσετε πὼς δὲν πρέπει νὰ εἶσθε κοκέττα. Μόνο ποὺ ἡ κοκετταρία σας πρέπει νὰ συμβαδίζη μὲ τὰ χρονάκια σας καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχη τίποτα τὸ ἐξεζητημένο. Στὴν κοκετταρία σας θὰ ὑπάρχη ἁπλότης. Πῶς θὰ τὰ συνδυάσετε ὅμως τὰ δύο αὐτά; Θὰ διαλέγετε σχέδια ἁπλᾶ καὶ θὰ ἐπιδιώκετε χρώματα καὶ ὑφάσματα ποὺ ταιριάζουν στὴν ἡλικία σας.

Κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ σκωτσέζικα ὑφάσματα καὶ τὰ βελοῦδα εἶναι γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ἐπανωφόρια τὰ τουΐντ.

Τὰ μονοκόμματα φορέματα εἶναι πολὺ κατάλληλα, χωρὶς ν' ἀποκλείωνται ὅμως καὶ οἱ πλισσεδωτὲς ἢ κλὸς φουστίτσες, μὲ διάφορα πλεχτά.

Κάτι ποὺ θέλει ἐπίσης προσοχή, εἶναι τὸ χτένισμά σας. Ἀναλόγως μὲ τὴ φυσιογνωμία σας, μὲ τὴν ἔκφρασι καὶ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου σας, θὰ διαλέξετε ἤ, μᾶλλον, ἡ μαμᾶ σας θὰ διαλέξη τὸ χτένισμα ποὺ σᾶς πάει.

Τὸ χτένισμα «Γκαμὶν» εἶναι πολὺ παιδιάστικο. Ἔχει ὅλα τὰ μαλλάκια κομμένα πολὺ κοντὰ καὶ ἀφίνουν νὰ ξεφεύγουν μερικὲς τουφίτσες στὰ πλάγια καὶ στὸ μέτωπο. Τὸ χτένισμα αὐτὸ δὲν θέλει ὀντουλάρισμα, οὔτε μὶζ-ἀν-πλί, μόνον καλὸ κούρεμα.

Γιὰ λεπτὰ καὶ μακρουλὰ προσωπάκια, τὰ μαλλιὰ ἀφίνονται λίγο μακρύτερα, μὲ ἐλαφρὲς ὀντουλασιὸν καὶ ἕνα-δυὸ μποῦκλες στὸ κάθε αὐτί.

Ἄλλο χτένισμα κοριτσίστικο γιὰ τὶς μαμάδες ποὺ δὲν ἀρέσκονται σὲ κομμωτήρια, συχνὰ εἶναι μαλλιὰ ἴσια χτενισμένα ὅλα πίσω, ποὺ συγκρατοῦνται μὲ ἕνα βελουδάκι γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δυὸ γλῶσσες σκεπάζουν τὰ δύο αὐτιά.

Γιὰ στρογγυλοπρόσωπο κοριτσάκι, τὸ χτένισμα ἀ-λὰ-κοντὲς-ντὲ Σεγκύρ, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Δηλαδὴ μαλλιὰ ἐλαφρῶς κυματίζοντα, μὲ χωρίστρα στὴ μέση καὶ δύο κοτσίδες σφιχτὲς στολίζουν τ' αὐτιά.

Τὸ χτένισμα «γκαρσὸν» ἔχει μαλλιὰ κομμένα ἀνδρικά, μόνον ποὺ μερικὲς τοῦφες γαρνίρουν τὸ μέτωπο καὶ τ' αὐτιά.

Καὶ ἕνα χτένισμα ποὺ πηγαίνει σὲ ὡρισμένα λεπτὰ προσωπάκια, εἶναι φράντζα κλασσικὴ στὸ μέτωπο καὶ πίσω ὅλα τὰ μαλλιὰ ἴσια καὶ κομμένα κοντά.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Πολὺ τῆς μόδας οἱ ἀντιθέσεις χρωμάτων: Ταγιὲρ γκρὶ-ἀρζάν, μὲ μπλούζα σὲ χρῶμα σερὶζ ἢ βὲρ ζάντ.

Ταγιὲρ γκρὶ-ἐλεφάν, μὲ ἐσάρπα κόκκινη καὶ τότε ἀπαραιτήτως ἔχουμε τσάντα, γάντια καὶ ὑποδήματα ὁμοιόμορφα.

Ὡραῖος ἐπίσης ὁ συνδυασμὸς τοῦ σκωτσέζικου σὲ χρώματα γκρὶ καὶ κόκκινο, γκρὶ καὶ πράσινο, μπλὲ καὶ κίτρινο.

— Τὰ περισσότερα ταγιὲρ τῆς ἐποχῆς, ἔχουν φοῦστες ἴσιες ἢ πλισσεδωτές.

— Οἱ ρεδιγκότες εἶναι ἐλαφρῶς ἐβαζὲ καὶ γίνονται μακρειὲς σὰν ἐπανωφόρια.

— Τὰ φορέματα ἀκολουθοῦν τὸ στὺλ σεμιζιὲ καὶ πολλὰ ἔχουν ἀτσάκιστες πιέτες.

— Τὰ ὑφάσματα τῆς μόδας εἶναι τουΐντ, ἀλπαγκάδες, λαινάζ, κασμήρια, διάφορα μεταξωτὰ μονόχρωμα ἢ ἐμπριμὲ καὶ χρώματα παστέλ, κόκκινα, μπλέ, κίτρινα, λευκά.

— Τὰ ἐπανωφόρια εἶναι βαρειὰ καὶ ριχτὰ ἢ ἴσια καὶ ἐφαρμοστά, καμωμένα ἀπὸ ὑφάσματα τουΐντ ντὲ λαίν, μονόχρωμα ἢ μὲ ἀνεπαίσθητες λευκὲς τριχίτσες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἐπανωφόρι ἐλαφρῶς κλός. Φορεματάκι μὲ πένσες ποὺ τὸ κάνουν νὰ ἐφαρμόζη. Φοῦστα πλισσεδωτὴ μὲ κορσὰζ καζάκα. Ἴσιο φόρεμα μονοκόμματο μὲ ντεκοὺπ ποὺ σχηματίζουν τζάμπερ. Ἐπανωφόρι σὲ ἴσια γραμμή.

ΑΡΧΕΙΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ μικρὸς Κέδρικ Ἔρρολ ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα του στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ πατέρας του, ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ, ἦταν ὁ τρίτος γυιὸς ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου ἀριστοκράτη, τοῦ γέρου κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ. Ὅταν λοιπὸν ὁ λοχαγὸς παντρεύτηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ πατέρας του δὲν τὸν ἀναγνώριζε πιὰ ὡς παιδί του. Ὁ λοχαγὸς Ἔρρολ κατόπιν ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ὅταν ὁ Κέδρικ ἦταν μικρός. Μιὰ ἡμέρα ὅμως συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τοῦ Κέδρικ. Ἦταν τότε ὀχτὼ χρόνων. Ὁ παπποῦς του ἔστειλε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ δικηγόρο του κ. Χάβιζαμ γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ Λονδίνο. Οἱ δυὸ θεῖοι του εἶχαν πεθάνει κι' ἔτσι ὁ Κέδρικ, ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ παπποῦ του, θὰ γινόταν κόμης τοῦ Ντόρινκουρ. Ὁ Κέδρικ λοιπὸν μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὸν κ. Χάβιζαμ, ἐπῆγαν στὴν Ἀγγλία κι' ἔμειναν στὴ «Λόζα». Ἡ κ. Ἔρρολ τότε διεβίβασε μὲ τὸ δικηγόρο στὸν κόμητα τοῦ Ντόρινκουρ ὅτι δὲν δεχόταν τὰ χρήματα ποὺ ἤθελε ἐκεῖνος νὰ τῆς δώση καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴν πῆ στὸ Κέδρικ ὅτι τὴν χώριζε ἀπὸ τὸ παιδί της ἐπειδὴ δὲν τὴ συμπαθοῦσε.

10ον

— Θέλεις νὰ μὲ πείσης ὅτι δὲν εἶπε τίποτα στὸν ἔγγονό μου;

— Δὲν ἔχει κάνει καμμιὰ κουβέντα στὸ παιδί, μυλόρδε. Αὐτὸ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω! Ὁ μικρὸς μάλιστα, ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶστε ὁ πιὸ ἀγαπητὸς κι' ὁ πιὸ στοργικὸς παπποῦς τοῦ κόσμου. Δὲν τοῦ ἔχει πῆ κανεὶς τίποτα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κάνη ν' ἀμφιβάλλη ὅτι εἴσαστε ἕνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος. Καὶ ἐπειδὴ φέρθηκα στὸ παιδὶ ἀκριβῶς ὅπως μὲ διατάξατε, γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο σᾶς θεωρεῖ ἀπὸ ἡμέρες σὰν φαινόμενο καλωσύνης!...

— Μπᾶ!

— Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι ἡ ἰδέα ποὺ θὰ σχηματίση γιὰ σᾶς ὁ μικρὸς λόρδος ἐξαρτᾶται μονάχα ἀπὸ σᾶς τὸν ἴδιο. Καὶ ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα, θὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἰδέα αὐτὴ θὰ εἶνε τόσο περισσότερο καλύτερη, ὅσο λιγώτερο ἄσχημα θὰ τοῦ μιλήσετε γιὰ τὴ μητέρα του.

— Μπᾶ! Μπᾶ! Δὲν βαρυέσαι, ὀχτὼ χρόνων παιδί!

— Ναί, ἀλλὰ τὰ ὀχτὼ αὐτὰ χρόνια τὰ πέρασε μαζί της κι' ἐκείνη ζῆ μὲ τὴν ἀγάπη του...

Ἔγγονος καὶ παπποῦς

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, τὸ ἁμάξι ποὺ ἔφερνε τὸν δικηγόρο Χάβιζαμ καὶ τὸ μικρὸ λόρδο, περνοῦσε τὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν ἔπαυλι. Ὁ κόμης εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ ἔρθη ὁ ἔγγονός του νὰ φάη μαζί. Καὶ γιὰ ἕνα λόγο, ποὺ δὲν τὸν ἐξήγησε σὲ κανένα, θέλησε νὰ μπῆ τὸ παιδὶ μονάχο του στὴν αἴθουσα, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ τὸ δεχτῆ.

Ἐνῶ τὸ ἁμάξι προχωροῦσε, ὁ μικρὸς λόρδος ξαπλωμένος στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, παρακολουθοῦσε τὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνοῦσαν. Τίποτα δὲν τοῦ ξέφευγε. Οὔτε τὸ ὡραῖο ἁμάξι μὲ τὰ ὑπερήφανα ἄλογα, οὔτε τὰ πλούσια φάλαρά τους, οὔτε ὁ ἁμαξᾶς κι' ὁ ὑπηρέτης μὲ τὶς λαμπρὲς στολές τους, οὔτε τὸ οἰκόσημο ποὺ ἦταν ζωγραφισμένο στὶς πόρτες τοῦ ἁμαξιοῦ, ποὺ γι' αὐτὸ σκεπτόταν νὰ ζητήση ἀργότερα ἐξηγήσεις γιὰ τὴ σημασία του.

Ὅταν τὸ ἁμάξι ἔφτασε στὴ μεγάλη καγκελλωτὴ πόρτα, ὁ Κέδρικ ἔσκυψε γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα τὰ δυὸ πέτρινα λιοντάρια, ποὺ στόλιζαν τὴν εἴσοδο. Μιὰ γυναίκα μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο βγῆκε ἀπὸ ἕνα γεμᾶτο κισσοὺς καμαράκι, ποὺ ἦταν ἐκεῖ πλάι, καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Δυὸ παιδιὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν. Μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ περιέργεια, κύτταζαν τὸ μικρὸ λόρδο, ποὺ ἦταν μέσα στὸ ἁμάξι. Ἡ γυναίκα ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, χαμογελῶντας στὸν Κέδρικ. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔκαναν κι' αὐτὰ τὸ ἴδιο.

— Μὲ γνωρίζει; ρώτησε ὁ μικρὸς λόρδος. Θὰ νομίζη, βέβαια, ὅτι μὲ γνωρίζει.

Καὶ βγάζοντας τὸ βελουδένιο καπέλλο του, τὴ χαιρέτισε φιλικά.

— Καλησπέρα, τῆς εἶπε. Τί κάνεις; Καλά; Ἡ γυναίκα εὐχαριστήθηκε μὲ τὴν καταδεκτικότητά του.

— Ὁ Θεός, τοῦ εἶπε, νὰ φυλάη τὴν ἐξοχότητά σου καὶ νὰ τὴν εὐλογῆ. Καλῶς ὥρισες!...

Ὁ μικρὸς λόρδος χαιρέτισε γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ εὐγενικὸ τρόπο.

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα μ' ἀρέσει, εἶπε στὸν κ. Χάβιζαμ, ὅταν προχώρησαν λίγο. Φαίνεται πὼς ἀγαπάει τὰ παιδιά. Θἄθελα πολὺ νὰ ἔρχωμαι κάπου - κάπου νὰ παίζω μὲ τὰ παιδιά της. Γιατὶ νομίζω πὼς τὰ καϋμένα δὲν ἔχουν φίλους...

Ὁ κ. Χάβιζαμ δὲν θέλησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τοῦ πῆ ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ πηγαίνη νὰ παίζη μὲ τὰ παιδιὰ τῆς θυρωροῦ. Σκέφθηκε νὰ τοῦ κάνη ἀργότερα τὴ σύστασι αὐτή.

Τὸ ἁμάξι μπῆκε μέσα καὶ πέρασε μιὰ δεντροστοιχία. Ὁ Κέδρικ δὲν εἶχε ξαναϊδῆ τόσο μεγάλα δέντρα. Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ὑπῆρχαν τόξα σιδερένια γεμᾶτα περιπλοκάδες. Δὲν ἤξερε ὅτι τὸ κτῆμα τοῦ Ντόρινκουρ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παληὰ τῆς Ἀγγλίας. Πάντως ἔβλεπε ὅτι ὅλα ἐκεῖ ἦταν θαυμάσια.

— Εἶνε πολὺ ὡραῖο μέρος, εἶπε στὸν κ. Χάβιζαμ. Ποτέ μου δὲν εἶδα παρόμοιο. Εἶνε πιὸ ὡραῖο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸ Σέντραλ Πάρκ στὴ Νέα Ὑόρκη... Ἔπειτα τί μεγάλο ποὺ εἶνε! Πόσο ἄραγε ν' ἀπέχη ἡ ἐξώπορτα ἀπὸ τὴν ἔπαυλι;

— Τρία ὡς τέσσερα μίλια, ἀπάντησε ὁ δικηγόρος.

Ὁ Κέδρικ σὲ κάθε βῆμα ἔβλεπε καὶ κάτι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τράβηξε πιὸ πολὺ τὴν προσοχή του ἦταν ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἐλάφια, ποὺ γύρισαν τὰ ὄμορφα κεφάλια τους μὲ τὰ κέρατα, ὅταν τὸ ἁμάξι πέρασε κοντά τους. Τέτοια ζῶα δὲν εἶχε δῆ ποτέ του, παρὰ μονάχα στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο.

— Ἐδῶ μένουν πάντα; ρώτησε ὁ Κέδρικ χαρούμενος.

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ κ. Χάβιζαμ. Εἶνε τοῦ παπποῦ σου...

Σὲ λίγο φάνηκε μπροστά τους ἡ ἔπαυλι. Ἦταν μεγάλη μὲ γκρίζους τοίχους καὶ πολλὰ παράθυρα. Ἦταν σὰν φρούριο μὲ πύργους καὶ πυργίσκους. Στοὺς τοίχους εἶχε ἁπλωθῆ ὁ κισσὸς καὶ μπροστὰ βρισκόταν ἕνα περιβόλι γεμᾶτο λουλούδια.

— Εἶνε τὸ πιὸ ὡραῖο μέρος ἀπ' ὅσα ἔχω ἰδῆ στὴ ζωή μου, ξαναεῖπε ὁ Κέδρικ κατενθουσιασμένος. Μοιάζει μὲ παλάτι, σὰν ἐκεῖνα ποὺ λένε στὰ παραμύθια.

Ἡ μεγάλη πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ οἱ ὑπηρέτες στὴ γραμμή, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν κύτταζαν. Ὁ Κέδρικ τάχασε βλέποντας τὶς ὄμορφες στολές τους καὶ ρώτησε τί ἔκαναν ἐκεῖ, ποὺ στεκόντουσαν. Δὲν ἤξερε ὅτι αὐτὸ γινόταν πρὸς τιμήν του! Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πλούτη μιὰ ἡμέρα θὰ ἦταν δικά του: Ἡ ὡραία ἔπαυλι, ποὺ ἔμοιαζε μὲ παλάτι, τὸ ἀπέραντο δάσος, τὰ ψηλὰ καὶ παληὰ δέντρα, τὰ λειβάδια...

Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δυὸ βδομάδες ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν ἀκόμη κοντὰ στὸν κ. Χώψ, ἀνεβασμένος πάνω στὰ κασσόνια τοῦ μαγαζιοῦ του ἀφελέστατα. Τότε δὲν ἔβαζε τὸ μυαλό του τὰ μεγαλεῖα ποὺ τὸν περίμεναν. Καὶ τώρα περ-

— Ἂν μοῦ ἀγοράσης τὰ στρατιωτάκια αὐτά, μπαμπᾶ, θὰ σ' ἀφήσω νὰ παίζης μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ τραινάκι, ποὺ μοῦ πῆρε ὁ νονός!...

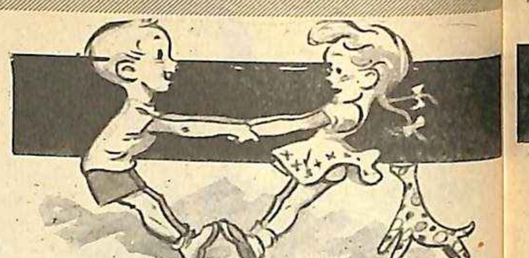

πατοῦσε ἀνάμεσα σὲ ὑπηρέτες, ποὺ τὸν θεωροῦσαν ὡς μέλλοντα κύριό τους καὶ στεκόντουσαν ἐκεῖ πρόθυμοι νὰ πάρουν τὶς διαταγές του. Ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων αὐτῶν ἦταν μιὰ γρηὰ γυναίκα, ποὺ φοροῦσε μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα.

— Ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ, κυρία Μίλλον, τῆς εἶπε ὁ κ. Χάβιζαμ, κρατῶντας τὸν Κέδρικ ἀπ' τὸ χέρι. Λόρδε Φαουντλερόϋ, ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως...

Ὁ Κέδρικ ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐσεῖς εἴσαστε ποὺ στείλατε ἐκείνη τὴν ὡραία γάτα στὴ μητέρα μου γιὰ μένα; Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ!...

— Ὅπου καὶ νὰ ἔβλεπα τὴν ἐξοχότητά του, θὰ τὴν γνώριζα ἀμέσως! εἶπε ἡ οἰκονόμος χαρούμενη. Εἶνε ὁ λοχαγὸς ἀπαράλλαχτος!... Ἡ γάτα ποὺ ἔστειλα στὴ Λόζα, ἔχει ἀκόμη δυὸ ὡραῖα γατάκια, ποὺ θὰ τὰ φέρω στὰ δωμάτια τῆς ἐξοχότητός σου...

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ ὑψηλὸς κι' ἐπιβλητικὸς καμαριέρης ποὺ εἶχε συνοδέψει τὸν Κέδρικ ὡς τὴν εἴσοδο τῆς βιβλιοθήκης, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε:

— Μυλόρδε, ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ!...

Ὁ Κέδρικ μπῆκε μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ἐπιπλωμένη θαυμάσια καὶ στολισμένη γύρω - γύρω μὲ βιτρίνες, ποὺ εἶχαν μέσα βιβλία. Τὰ χρώματα ἐκεῖ ἦταν τόσο σκοῦρα καὶ τὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὰ διχτυωτὰ παράθυρα τόσο λίγο, ὥστε μόλις διέκρινε κανένας τὴν ἄλλη γωνιὰ τῆς σάλας. Ὁ Κέδρικ νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι δὲν βρισκόταν ἄλλος μέσα ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἀμέσως πρόσεξε κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι μιὰ μεγάλη πολυθρόνα, ὅπου καθόταν ἕνας ἄνθρωπος. Κάτω στὸ πάτωμα ἦταν ξαπλωμένος ἕνας μεγάλος σκύλος, ποὺ ἔμοιαζε μὲ λιοντάρι. Μόλις ἄκουσε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα, σηκώθηκε καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα πλησίασε τὸ μικρὸ λόρδο χωρὶς κἂν νὰ γαυγίση, λὲς καὶ τὸν ἤξερε ἀπὸ χρόνια.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα φοβήθηκε μὴν τρομάξη τὸ παιδὶ καὶ φώναξε:

— Ντούγκαλ, ἐδῶ!...

Ὁ Κέδρικ ὡστόσο δὲν φοβήθηκε μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ πελώριου ἐκείνου σκύλου. Ἔπιασε μάλιστα μὲ τὸ χέρι του τὴν ἁλυσίδα του κι' ἔτσι κι' οἱ δυὸ μαζὶ προχώρησαν ὡς τὸν ἄνθρωπον ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα.

Τότε ἐκεῖνος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ ὁ Κέδρικ εἶδε ὅτι ἦταν ἕνας ψηλὸς γέρος μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μουστάκια, μὲ πυκνὰ φρύδια, μὲ μύτη ποὔμοιαζε τοῦ ἀετοῦ καὶ μὲ μάτια διαπεραστικά. Ὁ γέρος πάλι εἶδε ὅτι στεκόταν μπροστά του ἕνα χαριτωμένο παιδὶ μὲ κοστοῦμι μαῦρο βελουδένιο καὶ τραχηλιὰ ἀπὸ ἄσπρη ντραντέλλα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μάτια ἀθῶα, ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ συμπάθεια.

Ἂν ἡ ἔπαυλι ἔμοιαζε ὅπως εἶπε ὁ Κέδρικ, μὲ παλάτι, ὁ μικρὸς αὐτὸς λόρδος ἔμοιαζε μὲ βασιλόπουλο παραμυθιοῦ...

Ὁ κόμης, ὅταν εἶδε πόσο ψηλὸς ἦταν ὁ ἔγγονός του καὶ μὲ τί θάρρος στάθηκε μπροστά του, ἔννοιωσε μιὰ κρυφὴ ὑπερηφάνεια.

Ὁ Κέδρικ πάλι τὸν κύτταζε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχε δῆ καὶ τὴ θυρωρὸ μὲ τὰ παιδιά της καὶ τὴν κ. Μίλλον, τὴν οἰκονόμο.

— Εἴσαστε ὁ κόμης; ρώτησε πλησιάζοντας. Εἶμαι ὁ ἔγγονός σας, ὁ λόρδος Φαουντλερόϋ, ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ ὁ κύριος Χάβιζαμ...

Καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του στὸν κόμητα.

— Ἐλπίζω ὅτι εἴστε καλά, συνέχισε μὲ τόσο εὐγενικό. Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς βλέπω καλά.

Ὁ κόμης πῆρε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ. Ἦταν τόσο κατάπληκτος, ποὺ δὲν βρῆκε οὔτε μιὰ λέξι νὰ πῆ.

— Χαίρεσαι λοιπόν, ποὺ μὲ βλέπεις; τοῦ εἶπε τέλος.

— Ναί, χαίρω πολύ, ἀπάντησε ὁ μικρὸς λόρδος.

Κοντὰ στὸν κόμητα ἦταν μιὰ ψηλὴ καρέκλα. Ὁ Κέδρικ κάθισε ἀλλὰ τὰ πόδια του κρεμόντουσαν. Κύτταζε τώρα τὸ παπποῦ του μὲ περιέργεια.

— Προσπάθησα νὰ φαντασθῶ πῶς θὰ εἴσαστε, τοῦ εἶπε, καὶ ρωτοῦσα τὸν ἑαυτό μου ἂν θὰ μοιάζατε τοῦ πατέρα μου...

— Λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνουμαι; ρώτησε ὁ κόμης.

— Νὰ σᾶς πῶ! Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου, ἤμουν πολὺ μικρὸς κι' ἔτσι δὲν τὸν θυμᾶμαι καλά. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τοῦ μοιάζατε πολύ.

— Καὶ λυπᾶσαι γι' αὐτό;...

— Ὤ, ὄχι! ἀπάντησε εὐγενικὰ ὁ Κέδρικ. Βέβαια, εὐχαριστιέται κανένας νὰ βλέπη κάποιον ποὺ νὰ μοιάζη τοῦ πατέρα του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ τοῦ ἀρέση κι' ὁ παπποῦς του κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ἔχει καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τὸν πατέρα του. Ἀναπάει κανεὶς τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς βρίσκει πολὺ καλούς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ τεμπέλα πριγκήπισσα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας Σουλτάνος εἶχε στὰ κοπάδια του ἕνα βουβάλι ἀνήμερο. Γιὰ νὰ τὸ ζέψουν στὸ ἀλέτρι χρειαζόντουσαν ἕξη ἄνθρωποι.

Μιὰ μέρα ὁ Σουλτάνος, ποὺ βγῆκε περίπατο, εἶδε πλάι σ' ἕνα χωράφι, ἕνα γεροδεμένο παλληκάρι, ποὺ ὤργωνε τὴ γῆ μὲ τὸ μοναδικὸ βουβάλι του.

Ὁ Σουλτάνος τότε πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι, βλέπω, παιδί μου, ἄξιος δουλευτής. Θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα βουβάλι γιὰ νὰ τάχης ζευγάρι. Μονάχα θέλει προσοχὴ γιατὶ εἶναι ἄγριο!...

— Εὐχαριστῶ, πολυχρονεμέ μου, γιὰ τὸ δῶρο σου, ἀποκρίθηκε ὁ Χασάν, γιατὶ ἔτσι ἔλεγαν τὸ παλληκάρι.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σουλτάνου πῆγαν τὸ βουβάλι στὸ φτωχὸ Χασάν. Ἐκεῖνος τὸ ἔκλεισε στὸ σταῦλο καὶ τὸ ἄφησε δυὸ μέρες νηστικό. Ἔπειτα τὄζεψε στὸ ἀλέτρι. Τὸ βουβάλι, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν μουδιασμένο ἀπ' τὴν πεῖνα, θυμήθηκε τὰ παληά του κι' ἄρχισε τὶς κλωτσιές, ποὺ ἔκανε θρύψαλλα ἀλέτρι καὶ χαλινάρια.

Ὁ Χασάν, τοῦ ἔδωσε ἕνα γερὸ ξύλο καὶ τὄκλεισε στὸ σταῦλο, ἀφήνοντάς το τώρα τέσσερες μέρες νηστικό. Μὰ τὸ βουβάλι, μ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί του, ἄρχισε πάλι τὰ καπρίτσια του.

Ἀλλὰ κι' ὁ Χασὰν ἐξακολουθοῦσε τὸ χαβᾶ του. Καινούργιο ξύλο, μεγαλύτερη νηστεία. Κι' ὅταν τὸ βουβάλι κατάντησε πετσὶ καὶ κόκκαλο, τὸ ξανάζεψε στ' ἀλέτρι. Ὤργωσε ἔτσι λίγο τὸ χωράφι κι' ἐπειδὴ τὸ βρῆκε ὑπάκουο, δὲν τὸ παίδεψε πολύ. Τὸ ἔξεψε, τὸ χάϊδεψε, τὸ πότισε κρύο νερὸ καὶ τοὔδωσε μπόλικο κριθάρι.

Πέρασε κάμποσος καιρός.

Ὁ Σουλτάνος ἀποφάσισε νὰ περάση μιὰ βόλτα ἀπ' τὸ χωράφι τοῦ Χασὰν κι' ὅταν εἶδε τὸ ἄγριο βουβάλι ἥμερο σὰν ἀρνάκι, τάχασε. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ σκέπτεται:

«Εὐλογημένη γῆ! Ὅλοι ζοῦμε ἀπ' αὐτή. Φαίνεται, πὼς ἀπ' τὰ πλούτη, τὴ δύναμι καὶ τὴ δόξα τὸ πιὸ παντοδύναμο εἶναι ἡ Δουλειά. Τιμή μου θἆναι νὰ παντρέψω τὴν ἀκαμάτρα κόρη μου μ' αὐτὸν τὸν ἄξιο δουλευτή. Ἡ δουλειὰ θὰ τῆς γιατρέψη τὴν τεμπελιά».

Κι' ἔπειτα φώναξε:

— Χασάν!... Ἔλα κοντά μου!...

Ὁ νέος ἔτρεξε στὸ Σουλτᾶνο.

— Ἔλα μαζί μου στὸ σεράϊ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ σὲ κάνω βεζύρη μου. Καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γιὰ γυναῖκα σου.

— Εὐχαριστῶ, πολυχρονεμένε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χασάν. Θὰ σὲ παρακαλέσω, ὡστόσο νὰ μ' ἀφήσης φτωχό, ὅπως εἶμαι...

Ὕστερα λοιπόν, ἀπὸ δυὸ μέρες ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Χασὰν μὲ τὴν πριγκηποπούλα καὶ τὸ ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε στὸ φτωχικὸ καλύβι τοῦ Χασάν.

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἡ πριγκηποπούλα ξαπλωμένη μαχμουρλίδικα στὸ κρεβάτι, δὲν ἀποφάσιζε νὰ σηκωθῆ. Στὸ τέλος δίψασε καὶ φώναξε στὸν ἄντρα της.

— Δῶσε μου νὰ πιῶ νερό!

Ὁ Χασάν, ποὺ ἔφτιαχνε τὸ σπασμένο τσαπί του, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Πριγκήπισσά μου, δὲν εἶμαι πλούσιος γιὰ νἄχω ὑπηρέτριες. Νά, ἐκεῖ εἶνε ὁ κουβᾶς. Πάρτον, πήγαινε στὸ πηγάδι, γέμισέ τον καὶ πιὲς ὅσο θέλεις!...

Ἡ πριγκηποπούλα κατσούφιασε, φώναξε, νεύριασε, μὰ κινδυνεύοντας νὰ σκάση ἀπὸ τὴ δίψα, φορτώθηκε τὸν κουβᾶ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ πηγάδι. Ὅταν ξαναγύρισε, τράβηξε ἕναν σοφᾶ κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κάθισε ἐκεῖ, βυθισμένη στὶς σκέψεις της.

Ὁ Χασάν, ἀφοῦ ἔφτιαξε τὸ τσαπί του, πῆρε ψωμί, ἐληὲς καὶ τυρὶ κι' ἔφυγε γιὰ τὸ χωράφι.

Ὅταν γύρισε μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμμα, κουρασμένος, εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ κάθεται στὴν ἴδια θέσι.

— Μ' ἄφησες νηστικὴ ἀπ' τὸ πρωΐ, γκρίνιαζε ἡ πριγκήπισσα. Δῶσε μου νὰ φάω!...

— Πριγκήπισσά μου, ἐκεῖ στὸ ντουλάπι εἶναι τὸ ψωμί, τὸ τυρὶ καὶ οἱ θροῦμπες ἐλίτσες. Ὅταν πεινᾶς, ἄνοιξε καὶ τρῶγε!

— Εἶσαι ἕνας τύραννος, φώναξε ἐκείνη κλαίγοντας. Δὲν ἤμουνα μαθημένη νὰ τρώω ψωμὶ κι' ἐληές. Θέλω καλὸ φαΐ!...

— Δυὸ χέρια ἔχω, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Χασάν. Δὲν μπορῶ νὰ δουλέψω πιὸ πολύ. Πρόσθεσε κι' ἐσὺ τὰ δικά σου καὶ τότε θἄχουμε καλύτερο φαγητό...

Ἡ πριγκήπισσα θύμωσε, γύρισε τὴ ράχι της καὶ κοιμήθηκε νηστική.

Ὅταν ξύπνησε ὅμως κι' ἄλλη μέρα, δὲν ἄντεχε περισσότερο ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ κάθισε κι' ἔφαγε ψωμί, τυρὶ κι' ἐληές. Παρ' ὅλο τὸ πεῖσμα της, τὸ ψωμοτύρι τῆς φάνηκε νόστιμο! Μὰ τὴν τέταρτη μέρα σώθηκε τὸ ψωμί.

— Παράτησα τὸ παλάτι μου καὶ ἦρθα ἐδῶ ποὺ δὲν ἔχεις οὔτε ψωμί! εἶπε στὸ Χασὰν κατσουφιασμένη. Εἶσαι ἕνας ἀκαμάτης!...

Ὁ Χασὰν τὴν πῆρε τότε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὸ κελλάρι. Ἐκεῖ, δείχνοντάς της ἕνα σακκὶ ἀλεῦρι, τῆς εἶπε:

— Ἂν ἀγαποῦσες τὸ νοικοκυριό, θὰ σκούπιζες λίγο τὸ καλύβι μας. Καὶ τότε θἄβλεπες τὸ ἀλεῦρι καὶ τὴ σκάφη. Θὰ ζύμωνες, θὰ φούρνιζες καὶ θἄτρωγες ζεστὸ - ζεστὸ ψωμί.

— Δὲν ξέρω νὰ κάνω δουλειές! τοῦ εἶπε ἐκείνη. Μ' ἔμαθες νὰ δουλεύω;

Ὁ Χασὰν τότε τῆς ἔφερε μαλλί. Τὴν ἔμαθε νὰ κλώθη καὶ νὰ ὑφαίνη. Κι' ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ἔφτιαξε μιὰ κάπα, ποὺ τὴν πούλησε στὸ παζάρι καὶ μὲ τὰ λεφτά της ἀγόρασε βούτυρο καὶ κρέας.

Ἡ πριγκηποπούλα τώρα πῆρε θάρρος. Ἄρχισε νὰ φροντίζη τὸ καλύβι τους. Ἔβαζε αὐγὰ στὶς κλῶσσες. Πουλοῦσε ποῦ καὶ ποῦ κανένα γουρουνάπουλο. Καὶ μὲ τὶς οἰκονομίες της κατάφερνε νὰ ψωνίση τὰ πράγματα, ποὺ τῆς ἔλειπαν.

Σὲ λίγους μῆνες τὸ φτωχικὸ τοῦ Χασὰν ἔγινε ξακουστὸ γιὰ τὴν πάστρα καὶ τ' ἀγαθά του.

Τὄμαθε ὁ Σουλτᾶνος καὶ ξεκίνησε ἕνα πρωΐ γιὰ τὸ καλύβι τοῦ γαμπροῦ του, ὅπου τὸν ὑποδέχτηκε ἡ κόρη του.

— Ἔλα κοντά μου, κόρη μου, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος. Κάτσε νὰ σὲ ρωτήσω κάτι...

Ἀλλ' ἡ πριγκήπισσα, πνιγμένη στὴ δουλειά, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο, πατέρα! Καὶ μάλιστα πάρε τὸ τσεκοῦρι καὶ κόψε μου λίγα ξύλα. Θέλω νὰ προφτάσω τὸ φαΐ τοῦ ἀντρός μου. Ἐδῶ μέσα ποὺ μ' ἔρριξες, ὅποιος βαριέται νὰ δουλέψη, ψοφάει ἀπ' τὴν πεῖνα!...

Ὁ Σουλτᾶνος ἔννοιωσε κρυφὴ χαρά, μὰ δὲν μίλησε. Κι' ὅταν γύρισε ὁ Χασὰν τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ σήμερα, γαμπρέ μου, σὲ παίρνω στὸ σεράϊ μου. Θἆσαι ὁ σύμβουλος καὶ βοηθός μου. Δὲν ξέρεις μόνο νὰ δουλεύης. Ξέρεις νὰ κάνης καὶ τοὺς μεγαλύτερους τεμπέληδες ν' ἀγαποῦν τὴ δουλειά...

Ἔτσι ὁ Χασὰν ἔγινε βεζύρης. Κι' ὅταν πέθανε ὁ Σουλτᾶνος ἀνέβηκε αὐτὸς στὸ θρόνο. Καὶ κυβέρνησε τὸ λαὸ μὲ δικαιοσύνη, ἔχοντας κοντά του τὴ γυναῖκα του, ποὔγινε μιὰ ὑποδειγματικὴ βασίλισσα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κούμαρα

Κούμαρα, κούμαρα μέσ' στὸ λαγκάδι,
κούμαρα κόκκινα καὶ δροσερά,
ὅπου σκορπίζουνε τὸ κοκκινάδι
τὸ ἁγνὸ τριγύρω τους καὶ τὴ χαρά.

★

Κούμαρα κόφετε γλυκὰ σὰν μέλι,
ποὺ κρέμονται ἄφθονα ἀπ' τὰ κλαδιὰ
κούμαρα κόκκινα, ποιὸς δὲν τὰ θέλει;
Ἐλᾶτε, κόφτε τα, καλὰ παιδιά.

★

Καὶ τὰ καλάθια σας μ' αὐτὰ γεμίστε,
ποὺ σᾶς προσφέρουνε οἱ κουμαριές,
στὰ πλάγια τρέξετε, γύρω σκορπίστε
σ' ὅλες τοῦ δάσους 'δῶ τὶς μεριές.

Α. ΠΑΝΑΥΛΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ λογαριασμὸς τοῦ γιατροῦ

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη εἶναι ἔξω φρενῶν μὲ τὸν οἰκογενειακὸ γιατρὸ της γιὰ τὸν παραφουσκωμένον λογαριασμὸ ποὺ τῆς ἔστειλε.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ τόσα λεπτὰ γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀρρώστεια! ἔλεγε κάθε τόσο.

Ὅταν λοιπόν, ἦρθε ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ εἰσπράξη τὸ λογαριασμό, ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη, δὲν κρατήθηκε καὶ τοῦ παραπονέθηκε.

Ὁ γιατρὸς ὅμως χωρὶς νὰ χάση τὴ ψυχραιμία του, τῆς ἀπάντησε:

— Μὴ ξεχνᾶτε κυρία μου, πὼς ὅταν ὁ μικρός σας εἶχε τὶς «μαγουλάδες», ἦρθα στὸ σπίτι σας δώδεκα φορές!..

Κι' ὁ Γιαννάκης, ποὺ ἄκουγε τὴ συζήτησι, πετάχτηκε στὴ μέση κι' ἀντὶ γιὰ τὴ μητέρα του εἶπε αὐτὸς τὴν τελευταία λέξι στὸ γιατρό:

— Ναί, γιατρέ μου, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἐξ αἰτίας μου κόλλησαν «μαγουλάδες» κι' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Μανωλάκης: Πῶς τὰ πῆγες, Γιαννάκη, στοὺς διαγωνισμούς;

Γιαννάκης: ....

Μανωλάκης: Δὲν ἀπαντᾶς; Γιατί εἶσαι ἔτσι ψυχρός;

Γιαννάκης: Πῶς νὰ μὴν εἶμαι ψυχρὸς ἀφοῦ κατέβασα καὶ.... τὸ μηδέν!

★

Ὁ Πετράκης γελάει μόνος του στὸ δρόμο.

— Μπᾶ, σὲ καλό σου, μόνος σου γελᾶς; τὸν ρωτάει ἕνας φίλος του.

— Ξέρεις, ἀπαντᾶ ὁ Πετράκης, τώρα κατάλαβα μιὰ ἐξυπνάδα ποὺ ἄκουσα χθὲς στὸ τραπέζι μας!

★

Ἡ μικρὴ Φανὴ πλησιάζει καὶ χαϊδεύει τὸ σκυλάκι τοῦ γείτονά τους.

— Πρόσεχε μικρούλα μου, τῆς λέει ἐκεῖνος, γιατὶ δὲν σὲ ξέρει καὶ θὰ σὲ δαγκώση.

Καὶ ἡ Φανή:

— Τότε πέστε του πὼς μὲ λένε Φανή.

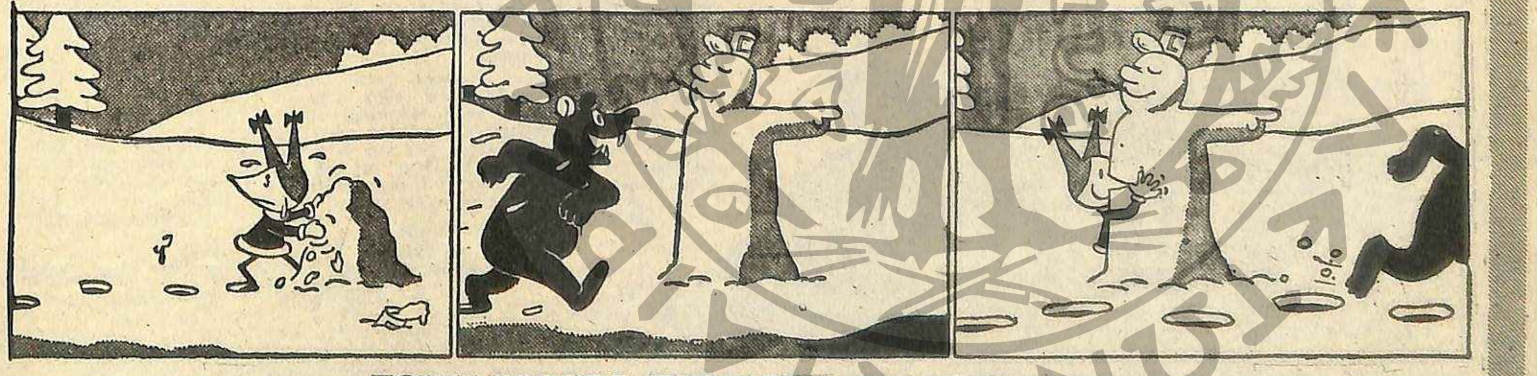

ΠΩΣ Η ΖΩΪΤΣΑ ΞΕΓΕΛΑΣΕ ΤΗΝ ΑΡΚΟΥΔΑ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐλπίδα τῆς ΜΑΡΙΟΥΜΙ

Η ΜΟΥΝ στὸ ἐργαστήριο, ὅταν μὲ εἰδοποίησαν πὼς μὲ ἤθελε ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου. Παράτησα στὴ μέση κάποια ἀνάλυσι ποὺ ἔκανα καὶ σὲ λίγο ἔμπαινα στὸ γραφεῖο του:

—Μορέλ, μοῦ εἶπε, ἤσαστε ἄλλοτε στὴν Ἀφρική, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

—Εἴχατε πάει καὶ στὸ Ἀλγέρι, ἂν δὲν κάνω λάθος, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου...

—Μάλιστα, στὴν Τύνιδα καὶ τὸ Ἀλγέρι...

—Θὰ μπορούσατε νὰ ξαναπᾶτε στὸ Ἀλγέρι;

—Ἀμέσως; ρώτησα κατάπληκτος.

—Ἀμέσως, φίλε μου! Διαβᾶστε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

Τὸ τηλεγράφημα ἦταν ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο τῆς Ὑγιεινῆς. Καὶ μιλοῦσε γιὰ σεισμούς, στρεπτομυκίνη, πενικιλλίνη. Διάβασα ὀνόματα. Ἀλγέρι, Μούσσα, Μπογκάρι, Κέρμια... Μόλις διάβασα τὴ λέξι Κέρμπα, ξαναθυμήθηκα τὴ Μαριούμι, καὶ τὴν ξαναεῖδα μπροστά μου, ὅπως ἐκεῖνο τὸ μακρυνὸ βράδυ τοῦ 1943: μιὰ ὡραία μελαψὴ κοπέλλα δεκάξη χρόνων, ποὺ μὲ κύτταζε μὲ ἱκετευτικὰ μάτια καὶ...

—Λοιπόν;...

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά...

—Μορέλ, πρέπει νὰ πᾶτε ἀεροπορικῶς, κουβαλῶντας φάρμακα καὶ ἀντιβιωτικά. Φαίνεται πὼς ἔγιναν σεισμοί, ὑπάρχουν πολλὰ θύματα, νεκροὶ καὶ τραυματίες. Μέσα σ' ἑφτὰ ὧρες τὸ πολύ, θὰ βρίσκεστε στὸ Ἀλγέρι. Θὰ σὲ συνοδέψουν δυὸ γιατροὶ καὶ τρεῖς χειροῦργοι. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, κύριε διευθυντά...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, πετούσαμε πρὸς τὸ Ἀλγέρι. Οἱ συνάδελφοί μου εἶχαν ἀποκοιμηθῆ. Ἐγὼ ἔβλεπα τὶς πόλεις ποὺ περνούσαμε, τοὺς λόφους, τὰ βουνά, τὴ θάλασσα, τὴν Ἀφρική, τὸ λευκὸ Ἀλγέρι, τὸ χωριὸ Κέρμπα καὶ στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, μισοκρυμμένη ἀπὸ εὐκάλυπτους, τὴ Μαριούμι, νὰ χαμογελάη, ἀγκαλιάζοντάς με καὶ νὰ μοῦ ξαναλέῃ, μὲ τὴ γλυκειά της φωνή:

—Θὰ ξαναγυρίσης κοντά μου, γιατὶ ἔτσι εἶπε ὁ Προφήτης, θὰ ξαναγυρίσης στὰ μέρη ποὺ γνώρισες τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχία... Θὰ ξαναγυρίσης ἀγαπημένε μου.

Χαμογελοῦσα καθὼς συλλογιζόμουν τὰ λόγια τῆς Μαριούμι. Καὶ τότε εἶχα χαμογελάσει, ὅταν μοὔλεγε πώς, μιὰ μέρα, θὰ ξαναγύριζα στὴν Κέρμπα. Ἦταν ποτὲ δυνατὸ αὐτό; Καὶ ὅμως... νά, ποὺ ξαναγύριζα, ὅπως τὄχε πῆ ὁ Ἀλλάχ, ὁ Προφήτης...

★

Τότε, στὰ 1943, εἶχα φτάσει στὴν Κέρμπα μὲ μιὰ φάλαγγα ἀπὸ αἰχμαλώτους, Ἄγγλους καὶ Γάλλους. Εἴχαμε καταφέρει νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς καὶ νὰ φτάσουμε στὸ Ἀλγέρι. Ἀπ' τὴν Ὀρλεανβίλ, κατορθώσαμε νὰ πᾶμε στὴν Κέρμπα, ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν, ὅπου κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Οἱ στρατιῶτες, γιὰ νὰ περνοῦν τὶς ὧρες τους, εἶχαν καταφέρει νὰ βροῦν διάφορες κοπέλλες, ἐμεῖς οἱ ἀξιωματικοί, χαρτοπαίζαμε, πίναμε καὶ συζητούσαμε. Ἕνα βράδυ ὅμως...

Ἦταν δέκα ἡ ὥρα. Βρισκόμουν στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα ὅπου μέναμε ἐμεῖς οἱ ἀξιωματικοί. Πολλοὶ εἶχαν πάει γιὰ ὕπνο. Ἔπαιζα σκάκι μὲ δυὸ συναδέλφους μου, ὅταν ἕνας Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς ἦρθε καὶ μὲ φώναξε:

—Ὑπολοχαγὲ Μορέλ, ἔρχεστε σᾶς παρακαλῶ μαζί μου;

—Εὐχαρίστως, κύριε ταγματάρχα...

Ἡ νύχτα ἦταν ὑπέροχη καὶ ἡ γαλήνη βασίλευε γύρω μας. Ὅταν βγήκαμε ἔξω, ὁ Ἀμερικανὸς μοῦ εἶπε:

—Κύριε Μορέλ, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σας...

—Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησα.

Μοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια πὼς κάποιος Ἀμερικανὸς ὑπαξιωματικός, μεθυσμένος, εἶχε ἀνακαλύψει σὲ κάποιο σπίτι ἰθαγενῶν μιὰ ὡραιοτάτη κοπέλλα καὶ θέλησε νὰ τὴν πάρῃ διὰ τῆς βίας. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἀντιστάθηκε ἄγρια, τὴν πυροβόλησε δύο φορές. Μόλις τὴν εἶδε νὰ σωριάζεται κατὰ γῆς, τὄσκασε, ἀλλὰ ἡ περίπολος τὸν συνέλαβε. Ἔπρεπε νὰ σώσουμε τὴν κοπέλλα μὲ κάθε τρόπο κι' ἐπειδὴ ἤμουν γιατρός, εἶχε ζητήσει τὴ βοήθειά μου.

Φτάσαμε σὲ λίγο στὸ σπίτι της. Μέσα σὲ μιὰ καμαροῦλα, βρίσκονταν οἱ γονεῖς τῆς μικρῆς. Πάνω σ' ἕνα ξύλινο κρεβάτι, μιὰ ὡραία νέα ἦταν πλαγιασμένη καὶ βογγοῦσε. Εἶδα πὼς εἶχε δυὸ τραύματα: ἕνα ἐπιπόλαιο στὸ δεξιὸ μηρὸ κι' ἕνα πιὸ σοβαρὸ κάτω ἀπ' τ' ἀριστερὸ στῆθος. Πῆρα τὰ ἐργαλεῖα μου, τὰ φάρμακα, τὰ ἀντισηπτικὰ κι' ἄρχισα νὰ τὴν περιποιοῦμαι. Καθὼς τῆς ἔκανα μιὰ ἔνεσι, ἄνοιξε τὰ μάτια της.

—Πῶς αἰσθάνεσαι; τὴν ρώτησα. Θὰ γίνης, ξέρεις, γρήγορα καλά.

—Τόσο τὸ καλύτερο, γιατρέ, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

—Ποῦ τἄμαθες τὰ γαλλικά; τὴ ρώτησα.

—Ἔμαθα λίγα στὸ Ἀλγέρι... μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ...

—Τὸ βλέπω...

—Εἶσαι καλὸς κι' ὡραῖος...

—Ὤ! καλὸς μπορεῖ, ὄχι ὅμως ὡραῖος!

—Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή, ξανάπε χαμογελῶντας.

—Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησα, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της.

—Μαριούμι. Καὶ σένα;

—Φρανσουά...

—Θὰ ξανάρθης;

—Φυσικά. Πρέπει νὰ σὲ κάνω καλά.

—Θἄθελα νὰ μὴ γίνω γρήγορα καλά, γιὰ νἄρχεσαι κάθε μέρα...

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; εἶπα καὶ γέλασα γιὰ τὴν ἀφέλειά της. Κι' ὅταν θὰ γίνης καλά, θἄρχωμαι νὰ σὲ βλέπω, γιατὶ εἶσαι ἕνα ὡραῖο κορίτσι, Μαριούμι.

—Κι' ἐσὺ εἶσαι ὡραῖος! ξανάπε. Φίλησέ με!...

Ἄγγιξα μὲ τὰ χείλη μου τὰ δικά της, ἀλλ' αὐτὴ αἰχμαλώτισε τὸ πρόσωπό μου στὰ χέρια της καὶ μὲ φίλησε παράφορα.

Βγῆκα ἀπ' τὴν κάμαρά της. Οἱ γονεῖς της, ποὺ περίμεναν ἔξω, μὲ κύτταξαν μὲ ἀγωνία. Τοὺς καθησύχασα λέγοντάς τους πὼς γρήγορα ἡ κόρη τους θὰ γινόταν καλά.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἀργά, κατὰ τὶς δέκα, ξαναπῆγα στὸ σπίτι τῆς Μαριούμι. Ἦταν κιόλας καλύτερα. Ἔμεινα κοντά της πολλὴν ὥρα. Ἦταν κάπου δεκάξη χρόνων ἡ ἄρρωστή μου καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαποῦσε. Οἱ ἰθαγενεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία εἶναι κιόλας γυναῖκες. Κι' ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ εἴκοσι μέρες, τὰ τραύματα ἔκλεισαν ἐντελῶς, τὴ νύχτα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κοιμόντανε, πηγαίναμε κάτω ἀπὸ τὶς φοινικιὲς καὶ τὸ στόμα τῆς Μαριούμι ἦταν νλυκὸ σὰν τοὺς χουρμάδες. Κι' ἂν μακρυὰ ὁ πόλεμος συνεχιζόταν, ἐμεῖς οἱ δυό, ἡ Μαριούμι κι' ἐγώ, ἀδιάφοροι γιὰ τὸν κόσμο ποὺ σκοτωνόταν, μεθυσμένοι ἀπ' τὴν ἔρωτά μας μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὴ γαλήνη, ζούσαμε εὐτυχισμένοι, ξεχνῶντας τὰ πάντα.

Ποιὸς καταλάβαινε πὼς περνοῦσε ὁ καιρός; Κανείς, οὔτ' ἐγώ, οὔτε ἡ Μαριούμι. Κι' ἕνα βράδυ, γυρίζοντας στὸ σπίτι ὅπου ἔμενα μὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς, ἕνα ξεφωνητὸ χαρᾶς μὲ ὑποδέχτηκε. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει!

Ἐκείνη τὴ νύχτα, τὰ χαράματα, ἕνα παιδὶ ἦρθε καὶ μὲ φώναξε. Βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ βρῆκα τὴ Μαριούμι νὰ μὲ περιμένῃ. Κλαίοντας, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου:

—Δὲν θὰ φύγης! μοῦ εἶπε. Ὁ πόλεμος τέλειωσε, μὰ ἐσὺ δὲν θὰ φύγης, ὁρκίσου το, ὁρκίσου το στὸν ἔρωτά σου γιὰ τὴ Μαριούμι!

—Μά, μικρούλα μου, τῆς εἶπα, προσπαθῶντας νὰ τὴ λογικέψω, δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, τὸ καταλαβαίνεις αὐτό ,δὲν εἶν' ἔτσι; Πρέπει νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου, νὰ ξαναδῶ τοὺς γονεῖς μου, τοὺς δικούς μου...

—Ὄχι, ὄχι, ὄχι, ἔλεγε μὲ λυγμούς, πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ, μὲ τὴ Μαριούμι σου, ποὺ σὲ λατρεύει. Μὴ μ' ἀφήνης, μὴ μ' ἀφήνης!...

Τὰ εἶχα χαμένα, μὰ τί μποροῦσα νὰ κάνω; Νὰ μείνω στὴν Κέρμπα; Τί θἄκανα σ' αὐτὸ τὸ ἀλγερινὸ χωριό; Ὅταν τέλος, ἡ Μαριούμι κατάλαβε πὼς δὲν γινόταν ἀλλοιῶς, πὼς ἔπρεπε νὰ φύγω, τότε ἔδειξε καρτερία, ἔγινε λογική. Τὸ τελευταῖο βράδυ, τὴν ἀποχαιρέτησα καὶ τὴ φίλησα γλυκά.

—Ἀντίο, ἀξέχαστη Μαριούμι, ἀντίο, μικρούλα μου!...

—Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, μέσ' στὰ δάκρυά της, ἄκουσε τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδα. Ἕνα ὡραῖο ὄνειρο, ξέρεις... Κάτω ἀπὸ μιὰ φοινικιὰ εἶδα τὸ θεό μας, τὸν Ἀλλάχ. Ὁ Ἀλλάχ μὲ κύτταξε, μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν κλαίω, νἄχω ἐμπιστοσύνη, γιατὶ μιὰ μέρα θὰ ξαναγυρίσης νὰ βρῆς τὴ μικρή σου Μαριούμι...

—Ἀφοῦ τὸ εἶδες στ' ὄνειρό σου, ἀφοῦ σοῦ τὸ εἶπε ὁ Ἀλλάχ, θὰ δῆς πὼς μιὰ μέρα θὰ ξαναγυρίσω στὴν Κέρμπα. Θὰ μὲ περιμένης, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Βέβαια, θὰ σὲ περιμένω! Τὸ εἶπε ὁ Ἀλλάχ!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔφυγα. Ποτέ μου πιὰ δὲν θὰ γύριζα στὴν Κέρμπα.

★

Πέρασαν δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ νὰ ποὺ τώρα, ὅπως εἶχε πῆ ὁ Ἀλλάχ, ξαναγύριζα στὸ Ἀλγέρι, ξαναγύριζα στὴν Κέρμπα! Καὶ γιὰ νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ γυρίσω ξανά, εἶχαν γίνει οἱ σεισμοί! Ἡ Μαριούμι σίγουρα θὰ μὲ περίμενε καὶ θἄταν πάντα ὡραία, χαριτωμένη, τώρα στὰ εἴκοσι ἕξη χρόνια της.

Ὅταν φτάσαμε στὴν Ὀρλεανβίλ, βρήκαμε ὅλη τὴν πόλι ἐρείπια. Οἱ συνάδελφοί μου ἔμειναν ἐκεῖ, ἐγὼ ὅμως τράβηξα γιὰ τὴν Κέρμπα.

Ἔφτασα στὸ μικρὸ ἀλγερινὸ χωριό, ἀργά, πρὸς τὸ βράδυ. Ὅλα ἦταν κατεστραμμένα ἐκεῖ ποὺ εἶχα περάσει τρία χρόνια τῆς ζωῆς μου. Οὔτε τὸ σπιτάκι τῆς Μαριούμι εἶχε ἀνθέξει στὸ σεισμό. Ἡ Μαριούμι δὲν μὲ περίμενε, ἡ μᾶλλον μὲ περίμενε σ' ἕν' ἀπ' τὰ κρεβάτια τῆς ἐκστρατείας, κάτω ἀπὸ τὶς φοινικιές. Τὸ πρόσωπό της ἦταν γαλήνιο, τὰ ὡραῖα μαῦρα μάτια της σβυσμένα γιὰ πάντα καὶ ἡ μικρή, ἡ ἐρωτευμένη καρδιά της εἶχε πάψει νὰ χτυπάῃ γιὰ μένα.

Δὲν μπόρεσα τότε νὰ συγκρατήσω τὰ δάκρυά μου...

ΚΛΩΝΤ ΒΙΒΙΕ

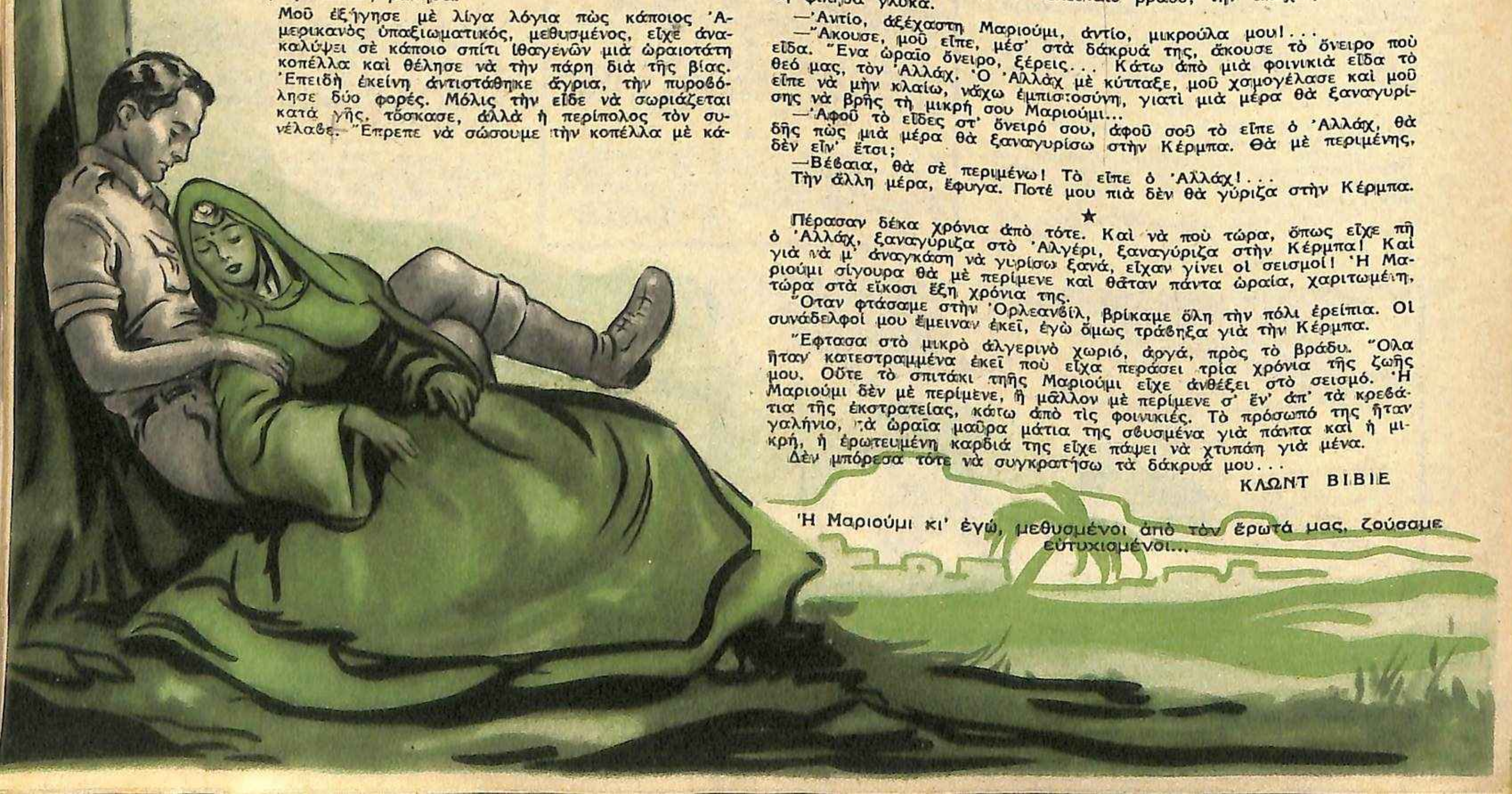

Ἡ Μαριούμι κι' ἐγώ, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτά μας, ζούσαμε εὐτυχισμένοι...

Συναρπαστικὸ ἐπιστημονικὸ-φανταστικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἄξελ Κάμερον

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ'ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς κατορθώνει νὰ πιάση τὸ Σάμ, νὰ τὸν ναρκώση καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπ' τὸ παράσιτο. Ἀφοῦ νοσηλεύεται ὁ Σάμ ἀπ τὸν κλονισμὸ ποὺ ἔπαθε, διηγεῖται στὸ Διευθυντὴ ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν καὶ τοῦ τονίζει ὅτι κινδυνεύει ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Ἡ νοσοκόμα Ντόρις τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν περιποιεῖται ὅσο μπορεῖ. Οἱ πράκτορες τῆς Ὑπηρεσίας δίνουν μιὰ μάχη μὲ τοὺς δούλους τῶν παρασίτων, ποὺ τοὺς ἔχει ὑποδείξει ὁ Σάμ, κι' ἀπομακρύνουν προσωρινὰ τὸν κίνδυνο. Ὕστερα ὁ Διευθυντὴς ὁδηγεῖ τὸ Σὰμ στὸ βιολογικὸ ἐργαστήριο, ὅπου διατηροῦν τὸ παράσιτο ζωντανὸ καὶ κολλημένο σ' ἕνα πίθηκο. Ὁ Σὰμ θέλει νὰ τὸ σκοτώση, ἀλλάζει ὅμως γνώμη, ἐπειδὴ τὸ χρειάζονται ἀκόμη γιὰ ἔρευνες. Ἕνας βιολόγος μπαίνει στὸ ἐργαστήριο, φορῶντας μπλοῦζα, παρ' ὅλη τὴ γενικὴ ἀπαγόρευσι.

5ον

— Βγᾶλτε την ἀμέσως! διάταξε ὁ Διευθυντής.

— Μά...

Ὁ Διευθυντὴς κούνησε ἀπειλητικὰ τὸ πιστόλι του.

— Ἑτοιμάσου νὰ πηδήσης ἀπάνω του, ἂν χρειαστῆ, μοῦ εἶπε.

Ὁ ἐπιστήμων ἀναγκάστηκε νὰ βγάλη τὴ μπλοῦζα του. Οἱ γυμνοὶ ὦμοι του δὲν παρουσίαζαν καμμιὰ ὕποπτη κοκκινίλα.

— Πάρτε τὴ μπλοῦζα αὐτὴ καὶ κᾶψτε την, τὸν διάταξε ὁ Διευθυντής. Ὕστερα ξαναγυρίστε στὴ δουλειά σας.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε, σαστισμένος καὶ κατακόκκινος. Στὸ κατῶφλι, σταμάτησε καὶ ρώτησε τὸ Διευθυντή:

— Εἴσαστε πάντα ἀποφασισμένος νὰ κάμετε... τὸ πείραμα;

— Ναί, σὲ λίγο. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ὁ βιολόγος βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ὁ Διευθυντὴς ξαναφύλαξε τὸ ὅπλο στὴ θήκη του, μὲ μιὰ κουρασμένη κίνησι.

—Ἄχ, αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες! εἶπε. Φαντάζονται πάντα πὼς δὲν τοὺς ἀφοροῦν οἱ κανονισμοὶ κι' οἱ ἀπαγορεύσεις ποὺ ἰσχύουνε γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ξανακύτταξα τὸν «ἀφέντη» μου. Μοῦ προκαλοῦσε πάντα ἀηδία, συγχρόνως ὅμως καὶ μιὰ ἀόριστη ἐντύπωσι κινδύνου, ὄχι πολὺ δυσάρεστη.

— Τί θὰ τὸ κάνετε, αὐτὸ τὸ παράσιτο; ρώτησα τὸ Διευθυντή.

—Σκοπεύω νὰ τὸ ἀνακρίνω.

— Πῶς!... Μὰ μὲ ποιὸν τρόπο; Ὁ πίθηκος δὲν μπορεῖ, φυσικά...

—Ὄχι, βέβαια. Δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση ὁ πίθηκος. Μᾶς χρειάζεται ἕνας ἄνθρωπος... ἕνας ἐθελοντής!

Ὅταν κατάλαβα τὶ ἐννοοῦσε ὁ Διευθυντής, μ' ἔπνιξε ἡ φρίκη.

— Δὲν μπορεῖτε! τραύλισα. Δὲν θὰ τολμήσετε!...

— Μπορῶ καὶ θὰ τολμήσω Θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ πρέπει.

— Ποτὲ δὲν θὰ βρῆτε ἕναν ἄνθρωπο, διατεθειμένο νὰ ὑποβληθῆ σὲ τέτοια φοβερὴ δοκιμασία!

—Ἔχω κι' ὅλας ἕνα στὴ διάθεσί μου...

—Ἀδύνατον!

— ... θὰ προτιμοῦσα ὅμως νὰ μὴ τὸν μεταχειρισθῶ... νὰ βρῶ ἄλλον, καλλίτερο!

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσετε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ ἕνα τέτοιο πείραμα, εἴτε μὲ τὴ θέλησί του εἴτε ὄχι. Ἂν βρέθηκε ἕνας, ὅπως λέτε, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξη καὶ δεύτερος. Ἀδύνατο νὰ βρεθοῦν δυὸ ἄνθρωποι τόσο τρελλοί!

—Ἴσως νἄχης δίκηο σ' αὐτό. Μὰ δὲν θἄθελα νὰ μεταχειρισθῶ ἐκεῖνον ποὺ ἔχω ἤδη ἐξασφαλίσει. Τὸ πείραμα ποὺ θὰ ἐπιχειρήσω, εἶναι σπουδαιότατο... Ἔχομε νὰ κάνωμε μ' ἕνα τελείως ἄγνωστο ἀντίπαλο. Δὲν ἔχομε καμμιὰ πληροφορία γι' αὐτόν, δὲν ξέρομε τὴν προέλευσί του, οὔτε τοὺς σκοπούς του. Μὰ πρέπει νὰ τὰ μάθουμε! Εἶναι ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου...

»Ὁ μόνος τρόπος λοιπὸν γιὰ νὰ κάνουμε αὐτὰ τὰ πλάσματα νὰ μιλήσουνε, εἶναι νὰ μεταχειρισθοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ὡς μεσάζοντα. Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ κάνουμε. Μὰ ψάχνω ἀκόμη νὰ βρῶ τὸν ἰδεώδη ἐθελοντή.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀποταθῆτε σὲ μένα!

— Κι' ὅμως, αὐτὸ ἀκριβῶς σκοπεύω νὰ κάνω.

Εἶχα πῆ τὰ λόγια ἐκεῖνα στ' ἀστεῖα. Ἡ ἀπάντησί του λοιπὸν μ' ἄφισε ἄναυδο.

— Τρελλαθήκατε;... κατάφερα ἐπιτέλους νὰ τραυλίσω. Θἄπρεπε νὰ τὸ σκοτώσω, ὅταν εἶχα στὰ χέρια μου τὸ πιστόλι σας. Καὶ θὰ τὄκανα πραγματικά, ἂν ἤξερα τοὺς σκοπούς σας... Πῶς φαντάζεσθε ὅμως ὅτι θὰ δεχθῶ ποτὲ νὰ μοῦ κολλήσετε πάλι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὴν πλάτη;... Ὄχι, εὐχαριστῶ πολύ! Τὸ δοκίμασα, καὶ ξέρω τὶ εἶναι...

Μὰ ὁ Διευθυντὴς συνέχισε ὑπομονετικά, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει καθόλου τὶς διαμαρτυρίες μου:

— Δὲν μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω ὅποιον τύχη... Χρειάζομαι ἕναν ἄνθρωπο ἱκανὸ ν' ἀνθέξη... Ὁ Τζάρβις δὲν ἦταν ἀρκετὰ γερὸς καὶ ἰσορροπημένος. Ἐνῶ ἐσὺ ξέρομε ὅτι εἶσαι.

—Ἐγώ; Ἐπειδὴ δηλαδὴ γλύτωσα μιὰ φορά; Νομίζω πὼς ὑπερβάλλετε τὴν ἀντοχή μου!

— Πάντως, εἶπε ἥσυχα ὁ Διευθυντής, ἔχεις περισσότερες πιθανότητες ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ γλυτώσης καὶ πάλι, ἀφοῦ πέρασες μιὰ φορὰ αὐτὴ τὴ δοκιμασία...

»Ἄκουσε, μικρέ μου! Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης καθαρὰ καὶ ξάστερα: Δέχεσαι νὰ μᾶς βοηθήσης γι' αὐτὸ τὸ πείραμα, ξέροντας πὼς εἶναι ἀπαραίτητο καὶ πὼς ἔχουμε μεγαλύτερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας μὲ σένα παρὰ μ' ὁποιονδήποτε ἄλλον; Ἢ θ' ἀφίσης ἕναν ἄλλο συνάδελφό σου νὰ διακινδυνέψη τὰ λογικά του, καὶ τὴ ζωή του ἴσως, στὴ θέσι σου;

Προσπάθησα νὰ τοῦ ἐξηγήσω τί αἰσθανόμουν. Δὲν μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ τὴν ἰδέα πὼς θὰ πέθαινα ἴσως ὑποδουλωμένος γιὰ δεύτερη φορὰ σ' ἕνα παράσιτο. Μοῦ φαινόταν πὼς ἕνας τέτοιος θάνατος θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ αἰώνια καταδίκη σὲ μιὰ φριχτὴ κόλασι... Μὰ κι' ἡ πιθανότης νὰ μὴν πεθάνω, ἀφοῦ θὰ μ' ἄγγιζε μιὰ φορὰ τὸ παράσιτο, μοῦ φαινόταν ἀκόμα χειρότερη.

Δὲν εὕρισκα ὡστόσο τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐκφρασθῶ. Ἀνασήκωσα μονάχα τοὺς ὤμους μου καὶ δήλωσα:

— Ἀρνοῦμαι! Ὑποβάλλω τὴν παραίτησί μου. Ὑπάρχουν ὅρια ἀντοχῆς γιὰ ἕναν ἄνθρωπο...

Ὁ Διευθυντὴς στράφηκε πρὸς τὸ μικρόφωνο τοῦ ἐσωτερικοῦ τηλεφώνου.

— Ἐργαστήριο ἐκεῖ; εἶπε. Ἑτοιμαστῆτε. Θ' ἀρχίσουμε.

— Ποιὸν θὰ χρησιμοποιήσουμε; ρώτησε ἡ φωνὴ τοῦ βιολόγου ποὺ εἴχαμε δῆ πρὶν ἀπὸ λίγο.

— Τὸν πρῶτο ἐθελοντή.

— Θὰ μεταχειρισθοῦμε, λοιπόν, τὴ μικρότερη πολυθρόνα;

— Ναί. Φέρτε την ἐδῶ.

Διευθύνθηκα πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ ὁ Διευθυντὴς μοῦ φώναξε ξερά:

— Ἔ! Ποῦ πᾶς, ἐσύ;

— Ἔξω, ἀπάντησα. Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θέαμα...

Μ' ἔπιασε ἀπ' τὸν ὦμο καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ κάνω μισὴ στροφὴ ἐπὶ τόπου.

— Ἄ, ὄχι! Θὰ μείνης ἐδῶ! μοῦ εἶπε. Ἐσὺ ξέρεις αὐτὰ τὰ πλάσματα. Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειασθῆ ἡ γνώμη σου.

— Ἀφῆστε με! διαμαρτυρήθηκα. Δὲν μπορῶ...

— Θὰ μείνης ἐδῶ, ξαναεῖπε ἀπότομα ὁ Διευθυντής, ἔστω κι' ἂν χρειαστῆ νὰ σὲ δέσω χειροπόδαρα! Σοῦ φέρθηκα πολὺ μαλακά, γιατὶ ἤσουν ἄρρωστος. Μὰ βαρέθηκα πιὰ τὰ καπρίτσια σου!

Δὲν βρῆκα τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῶ, νὰ παλέψω.

— Ὅπως θέλετε... μουρμούρισα. Ἐσεῖς εἴσαστε τ' ἀφεντικὸ ἐδῶ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐργαστηρίου φέρανε μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες, ποὺ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα τοῦ Σίνγκ-Σίνγκ. Ἦταν ἐφωδιασμένη μὲ

Μικρὲς ἱστορίες

Ὁ ὕπνος καὶ οἱ λίρες

Ὁ Κοὲν ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ γυναῖκα του ἀντελήφθη αὐτὴ τὴν ἀνησυχία του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις καὶ δὲν κοιμᾶσαι ἀπόψε; Γιατί εἶσαι τόσο πολὺ ταραγμένος;

— Τί ρωτᾶς, γυναῖκα; ἀπάντησε ὁ Κοέν. Νά! Στὸν ἀντικρυνό μας γείτονα, τὸ Λεβῆ, χρωστῶ εἴκοσι πέντε λίρες...

— Ἔ, κι' ὕστερα; Σήμερα, ἄλλος λίγο ἄλλος πολύ, ὅλοι χρωστᾶνε.

— Μὰ ἐγὼ τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι αὔριο θὰ τοῦ τὶς ἐπέστρεφα, καὶ δὲν ἔχω πεντάρα!...

— Μὴν χολοσκᾶς, τὸν συμβούλεψε ἡ γυναῖκα του, καὶ τὸ πρᾶγμα διορθώνεται.

Κι' ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο, φωνάζει τὸ Λεβῆ.

— Τί τρέχει τέτοια ὥρα; ρωτάει ἐκεῖνος. Τί μὲ θέλετε;

— Σᾶς χρωστάει ὁ ἄντρας μου, κύριε Λεβῆ, εἴκοσι πέντε λίρες;

— Ναί, εἶπε ὁ Λεβῆ.

— Λοιπόν, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς τὶς ἐπιστρέψῃ αὔριο, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκε, γιατὶ οἱ δουλειὲς τοὔρθαν ἀνάποδα...

Καί, ξανακλείνοντας τὸ παράθυρο, γυρίζει στὸν ἄντρα της καὶ τοῦ λέει:

— Τώρα κοιμήσου ἥσυχος! Εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Λεβῆ νὰ μὴν κοιμηθῆ!...

βραχιόλια, για νὰ συγκρατοῦν τοὺς ἀστραγάλους, τὰ γόνατα, τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν καὶ τοὺς ἀγκῶνες καὶ μ' ἕνα εἶδος κορσὲ γιὰ τὸ σφίξιμο τοῦ στήθους καὶ τῆς μέσης. Ἡ ράχη της ὅμως ἦταν ἀνοιχτή, ὥστε ν' ἀφίνη ἐλεύθερους τοὺς ὤμους.

Ἔβαλαν τὸ παράξενο ἐκεῖνο ἔπιπλο δίπλα στὸ κλουβί, ἀφοῦ ἀφαίρεσαν τὴ μιὰ πλευρά του. Ὁ πίθηκος τοὺς κύτταζε μὲ προσεκτικὴ καὶ διαπεραστικὴ ματιά. Τὰ μέλη του, ὅμως κρέμονταν πάντα, σὰν παράλυτα.

Ὡστόσο, ἡ ἀνησυχία μου μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἄνοιξαν τὸ κλουβί. Μονάχα ἡ ἀπειλὴ τοῦ Διευθυντοῦ πὼς θὰ μ' ἔδενε στὴν ἀνάγκη, μ' ἐμπόδισε νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια.

Οἱ βοηθοὶ τοῦ ἐργαστηρίου παραμέρισαν. Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα.

Ἄνοιξε τότε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπῆκαν μέσα μερικὰ ἄτομα. Ἕνα ἀπ' αὐτά, ἦταν ἡ Μαίρη.

Εἶχα προσπαθήσει τοῦ κάκου νὰ τὴν ἰδῶ, ἀφ' ὅτου εἶχα γυρίσει ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία μου. Εἶχα ζητήσει ἐπανειλημμένως ἀπ' τὶς νοσοκόμες νὰ μοῦ τὴ φέρουνε στὴν κάμαρά μου. Μὰ ἐκεῖνες δὲν μπόρεσαν νὰ μ' εὐχαριστήσουν, εἴτε γιατὶ δὲν τὴ βρῆκαν, εἴτε γιατὶ εἶχαν ἀντίθετες διαταγές.

Ξαναβλέποντάς την τώρα ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, καταράστηκα μὲ τὸ νοῦ μου τὸ Διευθυντή. Δὲν ἦταν θέαμα γιὰ γυναῖκες, αὐτὸ — ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὑπάλληλο τῆς ὑπηρεσίας μας! Ὑπάρχουν ὅρια σὲ ὅλα.

Ἡ Μαίρη φάνηκε ἔκπληκτη ποὺ μ' ἔβλεπε. Μὲ χαιρέτησε ἀπὸ μακρυά, κουνῶντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της. Δὲν ἦταν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ πιάσουμε κουβέντα.

Μοῦ φάνηκε συλλογισμένη. Φοροῦσε τὸ ἴδιο στοιχειωδέστατο κοστοῦμι μὲ τὶς νοσοκόμες μου, μὰ ὄχι καὶ τὸν ἀλλόκοτο θώρακα στὴν πλάτη.

Πίσω ἀπ' αὐτήν, εἶχαν μπῆ μερικοὶ τεχνικοί, ποὺ κουβαλούσανε συσκευὲς καταγραφῆς τοῦ ἤχου, πομποὺς στερεοτηλεοράσεως κι' ἄλλα τέτοια μηχανήματα.

— Ἕτοιμοι ὅλοι; ρώτησε ὁ βιολόγος ποὺ διηύθυνε τὸ ἐργαστήριο.

— Ἐμπρός! διέταξε ὁ Διευθυντής.

Ἡ Μαίρη πῆγε ἀμέσως καὶ κάθησε στὴν πολυθρόνα. Δυὸ τεχνικοὶ γονάτισαν δίπλα της καὶ ἄρχισαν νὰ σφίγγουν μὲ τὰ βραχιόλια τὰ μέλη τοῦ σώματός της.

Τοὺς κύτταζα, σὰν ἀπολιθωμένος. Ξαφνικά, ἅρπαξα ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ Διευθυντὴ καὶ τὸν ἔσπρωξα πέρα. Ὥρμησα ὕστερα πρὸς τὴν πολυθρόνα κι' ἔδιωξα μὲ κλωτσιὲς τοὺς τεχνικούς.

— Φύγετε ἀπὸ κεῖ, Μαίρη! ξεφώνισα.

Ὁ Διευθυντὴς μὲ σημάδεψε μὲ τὸ πιστόλι του.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Εἰδ. θεραπεία ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεία πτώσεως μαλλιῶν.
Συμβουλαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

— Ἐσὺ νὰ φύγης, εἶπε. Ἀλλοιῶς, θὰ διατάξω νὰ σὲ δέσουνε.

Κύτταξα τὸ ὅπλο του, κι' ὕστερα τὴ Μαίρη. Ἐκείνη ἔμενε ἀκίνητη. Τὰ πόδια της ἦσαν κιόλας δεμένα. Μούρριξε μονάχα μιὰ ματιά, γεμάτη οἶκτο.

— Σηκωθῆτε, Μαίρη, εἶπα κουρασμένα. Θὰ πάρω ἐγὼ τὴ θέσι σας.

Οἱ βοηθοὶ πῆραν ἔξω τὴν πολυθρόνα καὶ φέρανε μιὰν ἄλλη, μεγαλύτερη. Δὲν ἔκανε γιὰ μένα ἡ πρώτη, γιατὶ ἦταν κι' οἱ δυὸ φτιαγμένες στὰ μέτρα μας.

Ὅταν μὲ δέσανε, δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Ἔνοιωθα κιόλας μιὰ ἀνυπόφορη φαγούρα στὴν πλάτη, μολονότι δὲν μ' εἶχε ἀγγίξει ἀκόμη τίποτε.

Ἡ Μαίρη εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ὅταν ἑτοιμάστηκα, ὁ Διευθυντὴς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο μου.

— Εὐχαριστῶ, μικρέ μου, εἶπε ἁπλᾶ.

Δὲν τοὔδωσα ἀπάντησι.

Δὲν τοὺς εἶδα ποὺ παίρνανε τὸ παράσιτο ἀπ' τὸν πίθηκο, γιὰ νὰ τὸ βάλουνε πάνω στὴν πλάτη μου. Οὔτε καὶ μ' ἐνδιέφερε, ἄλλωστε. Δὲν θὰ γύριζα κἂν τὸ κεφάλι μου — κι' ἂν ἀκόμη μποροῦσα.

— Προσοχή! φώναξε κάποιος.

Ἁπλώθηκε σιωπὴ ἀπόλυτη, σὰν νὰ συγκρατοῦσαν ὅλοι ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσα τους... Κάτι ὑγρὸ μ' ἄγγιξε στὸ σβέρκο. Καὶ λιποθύμησα...

Ὅταν συνῆλθα, ἔνοιωθα καὶ πάλι μέσα μου τὴν παράξενη ἐκείνη ἐνεργητικότητα ποὺ ἤξερα ἤδη ἀπὸ ἄλλοτε. Ἤξερα πὼς βρισκόμουν σὲ δύσκολη θέσι, μὰ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ βρῶ μὲ τὴν πονηρία κάποιο μέσον νὰ ξεφύγω. Δὲν φοβόμουνα. Ἔνοιωθα μονάχα περιφρόνησι γιὰ τοὺς ἀντιπάλους μου, νοιώθοντας τὸν ἑαυτό μου ἀπείρως ἀνώτερό τους.

— Μ' ἀκοῦς; μὲ ρώτησε ἀπότομα ὁ Διευθυντής.

— Τί φωνάζετε ἔτσι; Δὲν κουφάθηκα... ἀπάντησα.

— Θυμᾶσαι τί πρόκειται νὰ κάνουμε;

— Θέλετε νὰ μοῦ ὑποβάλετε ἐρωτήσεις. Ἐμπρὸς λοιπόν, τί περιμένετε;

— Ποιὸς εἶσαι ἀκριβῶς;

— Τί ἀνόητη ἐρώτησι! Εἶμ' ἕνας ἄντρας, μὲ ἀνάστημα 1,75, γεροδεμένος, μὲ βάρος..

— Δὲν πρόκειται γιὰ σένα, μὲ διέκοψε ὁ Διευθυντής. Ξέρεις καλὰ σὲ ποιὸν μιλῶ. Στὸν ἄλλον, ὄχι σὲ σένα...

— Τί εἶν' αὐτὸ πάλι; Καινένα αἴνιγμα;

— Περιττὸ νὰ παίζης κωμωδία. Μὴν ὑποκρίνεσαι πὼς δὲν καταλαβαίνεις.

— Κι' ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ξέρεις πὼς σὲ μελετῶ ἀπὸ τότε ποὺ ἤσουν κολλημένος στὸν πίθηκο. Ἔχω μάθει ἤδη πολλὰ πράγματα, γιὰ λογαριασμό σου.

Κι' ἄρχισε νὰ τὰ μετράη στὰ δάχτυλά του:

— Πρῶτον, δὲν εἶσαι ἀθάνατος. Δεύτερον, μπορεῖ νὰ πονέσης, νὰ ὑποφέρης. Δὲν σ' ἀρέσουν οἱ ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις, δὲν ἀνέχεσαι ὡρισμένη θερμοκρασία ποὺ τὴν ὑπομένουν οἱ ἄνθρωποι. Τρίτον, εἶσαι τελείως ἀνίσχυρος, δίχως εναν ἄνθρωπο-φορέα. Ἂν σε ξεκολλοῦσα ἀπ' αὐτόν, ὅπου βρίσκεσαι τώρα, θὰ πέθαινες πολὺ γρήγορα. Τέταρτον, δὲν ἔχεις ἄλλες ὑλικὲς ἱκανότητες ἀπὸ κεῖνες ποὺ δανείζεσαι ἀπ τὸ θῦμα σου. Τώρα, λοιπόν, τὸ θῦμα σου εἶναι δεμένο, ἀνίσχυρο, ἀνίκανο νὰ ἐλευθερωθῆ.

»Εἶσαι ἀναγκασμένος, λοιπόν, νὰ φανῆς ὑποχωρητικός, ἢ νὰ πεθάνης. Διάλεξε ὅ,τι ἀπ τὰ δυὸ προτιμᾶς.

Εἶχα ἤδη δοκιμάσει τὴ στερεότητα τῶν δεσμῶν μου, κι' εἶχα βεβαιωθῆ πὼς δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὰ σπάσω. Μὰ αὐτὸ δὲν μὲ πολυανησυχοῦσε. Ἤμουν τόσο ἱκανοποιημένος ποὺ εἶχα ξαναβρῆ τὸν «ἀφέντη» μου, ὥστε δὲν ἔνοιωθα καμμιὰ ἀτομικὴ ἀνησυχία. Τὸ καθῆκον μου ἦταν νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω, μὲ κάθε θυσία.

Ἕνα ἀπ' τὰ βραχιόλια ποὺ μοῦ ἀκινητοῦσαν τοὺς ἀστραγάλους, μοῦ φαινόταν λίγο χαλαρώτερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Ἴσως θὰ μποροῦσα νὰ τραβήξω ἔξω τὸ πόδι μου... Ἐπιθεώρησα τὰ δεσμὰ τῶν χεριῶν μου. Ἴσως, ἂν τὰ τέντωνα καλά...

Μιὰ διαταγὴ μοῦ ἦρθε ἀμέσως — ἤ, ἂν προτιμᾶτε, πῆρα μιὰ ἀπόφασι. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ σύγκρουσι θελήσεων ἀνάμεσα σ' ἐμένα καὶ τὸν «ἀφέντη» μου. Ἤμαστε κι' οἱ δυὸ ἕνα.

Ὁπωσδήποτε, κατάλαβα πὼς δὲν εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ νὰ ἐπιχειρήσω νὰ δραπετεύσω. Κύτταξα γύρω μου, προσπαθῶντας νὰ μαντέψω ποιὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους μποροῦσε νἄταν ὡπλισμένος. Κι' ἔκρινα πὼς θἆταν μονάχα ὁ Διευθυντής. Αὐτὸ καλυτέρευε κάπως τὴν κατάστασι...

Κάπου, στὸ βάθος τοῦ εἶναι μου, ἔνοιωθα τὸ ὀδυνηρὸ ἐκεῖνο συναίσθημα — μῖγμα ἐνοχῆς κι' ἀπελπισίας — ποὺ αἰσθάνονται μόνον οἱ σκλάβοι τῶν παρασίτων. Μὰ ἤμουν τόσο ἀπασχολημένος, ὥστε δὲν τοὔδινα προσοχή...

— Λοιπόν; συνέχισε ὁ Διευθυντής. Θέλεις ν' ἀπαντήσης, ἢ προτιμᾶς νὰ βασανιστῆς;

— Σὲ τί ν' ἀπαντήσω; Ὡς τώρα, εἴπατε μονάχα ἀνοησίες.

— Δῶστε μου τὸ ἠλεκτρόδιο, εἶπε ὁ Διευθυντὴς σ' ἕνα τεχνικό.

Ἀπασχολημένος καθὼς ἤμουν νὰ δοκιμάζω τὰ δεσμά μου, δὲν ἔνοιωθα κανένα φόβο. Ἂν κατάφερνα νὰ ἐλευθερώσω τὸ ἕνα χέρι μου καὶ νὰ καταφέρω τὸ Διευθυντὴ νἄρθῆ πιὸ κοντά μου, θὰ μποροῦσα ἴσως τότε νὰ τοῦ ἁρπάξω τὸ ὅπλο του καί...

Μ' ἄγγιξε ξαφνικὰ στοὺς ὤμους μὲ μιὰ μετάλλινη βέργα, κι' ἔνοιωσα ἕνα πόνο ἀφόρητο. Μοῦ φάνηκε πὼς τὸ δωμάτιο σκοτείνιασε, σὰν νἆχε διακοπῆ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Δοκίμασα τὴν ἐντύπωσι πὼς μ' ἔσκιζαν στὰ δυό. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἔμεινα δίχως «ἀφέντη».

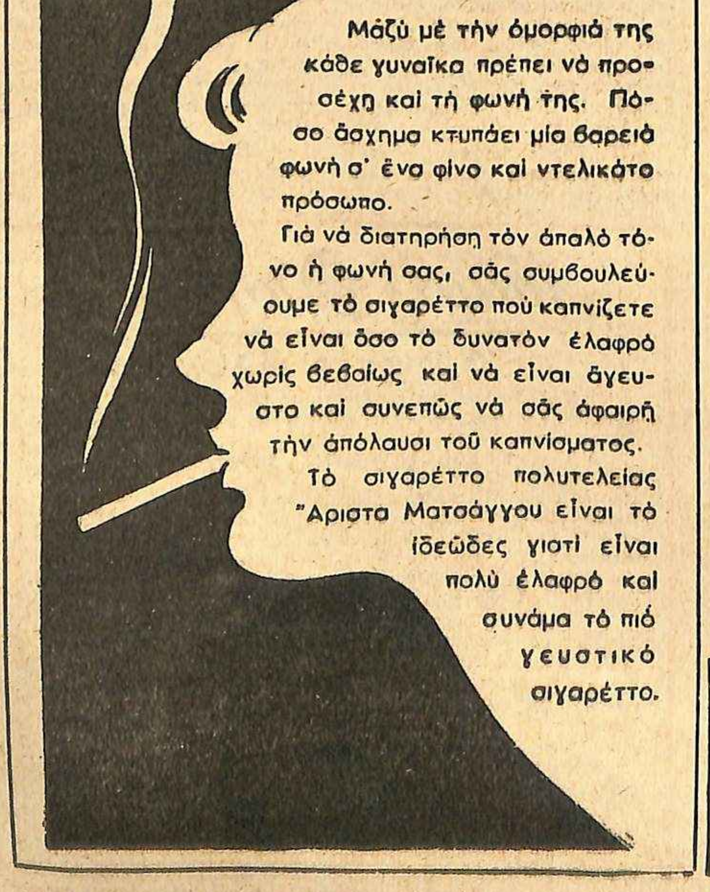

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ · ΤΗΛ. 28-407

Ὕστερα ο πόνος διαλυθηκε, ἀφίνοντας πίσω του μόνο μιὰ τσουχτερὴ ἀνάμνησι. Πρὶν προλάβω νὰ συνέλθω καὶ νὰ βάλω κάποιο εἱρμὸ στὶς σκέψεις μου, εἶχε πάψει κιόλας ὁ διχασμὸς ποὺ ἔνοιωσα γιὰ λίγο, κι' εἶχα ὑποταγῆ πάλι στὸν «ἀφέντη» μου.

Μά, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσα, ἔνοιωθα κάποια ἀνησυχία. Εἶχε μεταδοθῆ καὶ σὲ μένα λίγη ἀπ' τὴν ἀγωνία του, τὸν πανικό του...

— Σ' ἄρεσε, λοιπόν; ρώτησε ὁ Διευθυντής.

Ὁ πανικός μου ἔλειψε ἀμέσως. Ἔνοιωσα καὶ πάλι μιὰ ἀφρόντιστη εὐδιαθεσία. Ἔμεινα ὡστόσο σ' ἐπιφυλακή. Οἱ καρποὶ τῶν χεριῶν μου κι' οἱ ἀστράγαλοί μου, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πονᾶνε, πάψανε νὰ μ' ἐνοχλοῦν.

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό; ρώτησα. Βέβαια, μπορεῖτε νὰ μὲ βασανίσετε. Γιατί ὅμως;

— Ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις μου!

— Μὰ δὲν μὲ ρωτήσατε τίποτε.

— Ποιὸς εἶσαι;

Ἡ ἀπάντησί μου ἄργησε κάπως. Κι' ὁ Διευθυντὴς ἅπλωσε πάλι τὸ χέρι του, γιὰ νὰ πάρη τὸ ἠλεκτρόδιο...

— Εἴμαστε ὁ λαός... ἀπάντησα μηχανικά.

— Ποιὸς λαός;

— Ὁ μοναδικὸς λαός... Σᾶς μελετήσαμε. Ξέρουμε τὴ ζωή σας, τὶς συνήθειές σας...

— Συνέχισε! εἶπε αὐστηρὰ ὁ Διευθυντής.

— Ἤρθαμε γιὰ νὰ σᾶς φέρουμε...

— Τί νὰ μᾶς φέρετε;

Ἤθελα νὰ μιλήσω, βλέποντας κοντά μου τὴν ἠλεκτρισμένη βέργα. Μὰ δυσκολευόμουν νὰ βρῶ τὶς κατάλληλες λέξεις.

— Νὰ σᾶς φέρουμε τὴν εἰρήνη...τραύλισα.

Ὁ Διευθυντὴς ἔκαμε ἕνα μορφασμὸ εἰρωνικῆς περιφρονήσεως.

— Τὴν εἰρήνη... τὴν ἱκανοποίησι... τὴ χαρὰ τῆς ἐγκαταλείψεως... πρόσθεσα.

Δίστασα καὶ πάλι. Ἡ λέξι «ἐγκατάλειψι» δὲν ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴ ποὺ ζητοῦσα. Κατέβαλα μιὰ προσπάθεια, ὅπως συμβαίνει ὅταν μιλᾶμε μιὰ ξένη γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν ξέρουμε καλά.

— Τὴ χαρά... τῆς ἀνυπαρξίας, συνέχισα.

Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ κατάλληλη λέξι. Ἔνοιωσα εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτό μου, σὰν τὸ σκυλὶ ποὺ τοῦ δίνουν ἕνα κομμάτι ζάχαρη γι' ἀνταμοιβή, ἐπειδὴ στάθηκε σούζα.

— Ἂν κατάλαβα καλά, εἶπε ὁ Διευθυντής, ὑπόσχεσθε σ' ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἂν ὑποταγοῦμε στὴν κυριαρχία σας, νὰ μᾶς φροντίζετε καὶ νὰ μᾶς κάνετε εὐτυχισμένους. Ἔτσι;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Διευθυντὴς σκέφθηκε λιγάκι, κυττάζοντάς με ἀνάμεσα στοὺς ὤμους. Ἔφτυσε ὕστερα χάμω κι' εἶπε ἀργά:

— Πρέπει νὰ ξέρης πὼς μᾶς ἔχουν κάνει συχνὰ τὴν ἴδια πρότασι, σὲ μένα καὶ στοὺς ὁμοίους μου. Μὰ δὲν μᾶς βγῆκε ποτὲ σὲ καλό.

— Κάνετε μιὰ δοκιμὴ στὸν ἑαυτό σας. Εἶναι πολὺ εὔκολο. Θὰ πεισθῆτε τότε, θὰ καταλάβετε.

Μὲ ξανακύτταξε, στὰ μάτια τώρα.

— Θἄπρεπε ἴσως νὰ τὸ κάνω αὐτό, εἶπε. Ἴσως μιὰ μέρα... Μά, γιὰ τὴν ὥρα, ὀφείλεις ν' ἀπαντήσης στὶς ἐρωτήσεις μου, γρήγορα καὶ καλά. Τότε δὲν θὰ πάθης τίποτα. Ἂν ὅμως δὲν συμμορφωθῆς...

Κι' ἔδειξε ἀπειλητικὰ τὸ ἠλεκτρόδιο.

Ἔνοιωσα ἔκπληξι κι' ἀπογοήτευσι μαζί. Γιατὶ εἶχα νομίσει μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ δεχότανε τὴν πρότασί μου, καὶ λογάριαζα κιόλας πὼς θὰ μποροῦσα νὰ ἐπωφεληθῶ γιὰ νὰ ξεφύγω...

— Πές μου τώρα, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ρώτησε ὁ Διευθυντής.

Δὲν ἔδωσα καμμιὰ ἀπάντησι. Ἡ μετάλλινη βέργα ζύγωσε πάλι στοὺς ὤμους μου.

— Ἀπὸ πολὺ μακρυά... οὔρλιασα.

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἀκριβῶς; Ἀπὸ ποιὸ πλανήτη;

Ὁ Διευθυντὴς περίμενε γιὰ λίγο, κι' ὕστερα πρόφερε ἀπειλητικά:

— Βλέπω πὼς πρέπει νὰ σοῦ τονώσω τὴ μνήμη.

Τὸν κύτταζα μὲ θολὴ ματιά. Δὲν σκεπτόμουνα τίποτε...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐπενέβη ἕνας ἀπ' τοὺς βοηθούς.

— Ἴσως τὸν εμποδίζει μιὰ τεχνικὴ δυσχέρεια, εἶπε στὸ Διευθυντή. Ἴσως οἱ ἀστρονομικὲς γνώσεις του, διαφέρουν ἀπ' τὶς δικές μας.

— Ὄχι, δὲν εἶν' αὐτό, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὸ παράσιτο ξέρει ὅλα ὅσα ξέρει ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ κρατάει πάνω του. Τὸ ἔχουμε ἤδη ἐξακριβώσει.

Καὶ διατύπωσε διαφορετικὰ τὴν ἐρώτησί του:

— Ἄκουσέ με καλά. Ξέρεις τὸ ἡλιακὸ σύστημα; Ὁ πλανήτης σας ἀνήκει σ' αὐτό;

Δίστασα, κι' ὕστερα ἀπάντησα ἐπιτέλους:

— Ὅλοι οἱ πλανῆτες εἶναι δικοί μας.

Ὁ Διευθυντὴς ἔπιασε τὸ κάτω χεῖλος του ἀνάμεσα στὰ δυὸ δάχτυλά του, μὲ ὕφος συλλογισμένο.

— Δὲν ξέρω καλὰ τί ἐννοεῖς, εἶπε. Μὰ δὲν μὲ νοιάζει! Μπορεῖτε νὰ διεκδικήσετε ὁλόκληρο τὸ Σύμπαν, ἂν σᾶς ἀρέση. Ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ποιὰ εἶναι ἡ πατρίδα σας, τὸ ὁρμητήριό σας, ἀπ' ὅπου ξεκινᾶνε τὰ ἀστροσκάφη σας.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοῦ τὸ πῶ. Ἔμεινα ἀμίλητος.

Ἅπλωσε ἀπότομα τὸ χέρι του πίσω ἀπ' τὴν πλάτη μου, κι' ἔνοιωσα γιὰ δεύτερη φορὰ ἕνα φοβερὸ κλονισμό.

—Θὰ μιλήσης, πανάθεμά σε; φώναξε. Ἀπὸ ποιὸν πλανήτη ερχόσαστε; Ἀπ' τὸν Ἄρη; Τὴν Ἀφροδίτη, Τὸ Δία; Τὸν Κρόνο; Τὸν Οὐρανό; Τὸν Ποσειδῶνα; Τὸν Πλούτωνα;...

Ὅσο ἀνέφερε ἔτσι τοὺς πλανῆτες, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο, τοὺς ἔβλεπα νὰ περνᾶνε μπροστά μου. Κι' ὡστόσο, δὲν εἶχα ταξιδέψει ποτέ μου ἔξω ἀπ' τὴ Γῆ...

Ὅταν ὠνόμασε τὸ σωστὸ πλανήτη, ἤξερα πὼς ἦταν αὐτός. Μὰ ἡ σκέψι αὐτὴ ἔφυγε ἀμέσως ἀπ' τὸ νοῦ μου

— Μίλησε! φώναξε ὁ Διευθυντής. Ἀλλοιῶς, ξέρεις τί θὰ πάθης!

—Δὲν εἶναι κανεὶς ἀπ' αὐτούς, ἀπάντησα. Ἐρχόμαστε ἀπὸ πολὺ μακρύτερα.

Μὲ κύτταξε στοὺς ὤμους, κι' ὕστερα στὰ μάτια.

— Λὲς ψέμματα, μούγκρισε. Σοῦ χρειάζεται πάλι λίγος ἠλεκτρισμός, γιὰ νὰ βάλης μυαλό.

— Ὄχι, ὄχι!

— Ἂς κάνουμε μιὰ δοκιμή.

Ἔφερε κοντὰ στοὺς ὤμους μου τὸ ἠλεκτρόδιο. Ξανάρθε ἀμέσως στὸ νοῦ μου ἡ σωστὴ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί του, κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ τοῦ τὴ δώσω, ὅταν ξανάρχισε ὁ τρομαχτικὸς πόνος.

Τώρα δὲν σταματοῦσε. Ἔνοιωθα νὰ μὲ ξεσκίζη ὁλάκληρο. Προσπαθοῦσα νὰ μιλήσω — θἄκανα τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τελειώση τὸ μαρτύριό μου ἐκεῖνο, μὰ ἕνα χέρι ἀόρατο μοὔσφιγγε τὸ λαιμό.

Διέκρινα τὸ πρόσωπο τοῦ Διευθυντοῦ, θολό, τρεμουλιαστό, σὰν ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὀμίχλη...

— Σοὔφτασε αὐτό; μὲ ρώτησε.

Θέλησα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μ' ἔπνιξε ἕνας λόξυγκας. Τὸν εἶδα ν' ἁπλώνη πάλι τὴ βέργα.

Ἔνοιωσα κάτι σὰν ἔκρηξι μέσα μου... καὶ πέθανα!

★

Ἦταν τώρα σκυμένοι πάνω μου.

— Νομίζω πὼς συνέρχεται... εἶπε κάποιος.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Διευθυντοῦ βρισκόταν κοντὰ στὸ δικό μου.

— Πῶς πᾶς, μικρέ μου; μὲ ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Τραβηχτῆτε πίσω, παρακαλῶ, εἶπε μιὰ ἄλλη φωνή. Ἀφῆστε με νὰ τοῦ κάνω τὴν ἔνεσι.

Αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσει, γονάτισε δίπλα μου καὶ μοῦ ἔκανε μιὰ ἔνεσι. Ὕστερα σηκώθηκε, κύτταξε τὰ χέρια του καὶ τὰ σκούπισε πάνω στὸ σόρτ του — τὸ μόνο ροῦχο ποὺ φοροῦσε.

Ἡ ἔνεσι μὲ ξανάφερε στὰ συγκαλά μου. Μπόρεσα σὲ λίγο ν' ἀνακαθήσω, δίχως βοήθεια.

Βρισκόμουν πάντα στὸ ἴδιο δωμάτιο, ἀντίκρυ στὴν καταραμένη ἐκείνη καρέκλα. Θέλησα νὰ σηκωθῶ ὄρθιος. Ὁ Διευθυντὴς μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ μὲ βοηθήση. Μὰ τραβήχτηκα ἀπότομα καὶ τοῦ φώναξα:

— Μὴ μ' ἀγγίζετε, σεῖς!

— Μὲ συγχωρῆς, πρόφερε ξερά. Ἐσύ, Τζόνς, φρόντισε νὰ φέρης τὸ φορεῖο, μαζὶ μὲ τὸν Οὔτο. Νὰ τὸν κουβαλήσετε στὸ νοσοκομεῖο. Πηγαίνετε καὶ σεῖς μαζί τους, γιατρέ.

Ἐκεῖνος ποὺ μοῦ εἶχε κάμει τὴν ἔνεσι, θέλησε νὰ μὲ πιάση ἀπ' τὸ μπράτσο. Ἔκαμα ἕνα βῆμα πίσω.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΝΤΕΛΩΣ ΝΕΟΝ

ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ἀσφαλῶς θὰ μάθετε ὅτι μὲ τὴν μέθοδο τῆς καινούργιας περμανάντ

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ

Μαλλιὰ κατεστραμμένα ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἀπὸ τὴν παραμονὴ στὴν ἐξοχή, ἀπὸ ψαλίδα ποὺ ὀφείλεται στὴν ἀποτυχία ἄλλων περμανάντ κλπ., γίνονται μαλακὰ σὰν μετάξι καὶ τὸ σπουδαιότερο σχηματίζουν σκάλες φαρδειές, ποὺ ἐπιτρέπουν τὸ χτένισμα ALA DAVDE.

Κομμωτήριον «ΜΑΣΚΩΤ»

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ

Εὐτυχίδου ἀριθ. 1.—Τηλ. 72406
Παγκράτι

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Τὸ νέον σύγγραμμα
Δρος ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

3 βιβλία εἰς 1 τόμον, 822 σελίδες, 120 εἰκόνες, ἐπιστημονικό, ἁπλό, πρωτότυπο, πλῆρες. Ἡ σημερινὴ διεθνὴς θέσις τῆς ἐπιστήμης διὰ τὰ αἴτια, συμπτώματα καὶ τὶς θεραπεῖες.

Θὰ πωληθῆ στὰ βιβλιοπωλεῖα. Μὲ ταχ. ἐπιταγὴν 70 χιλ. εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως Ἁγίου Κωνσταντίνου 28, στέλλεται εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΖΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Χαρ. Τρικούπη 113 — Τηλ. 618-610

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. Τηλ. 663-673

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

— Μὴ μ' ἀγγίζετε! ξαναφώναξα.

Ὁ γιατρὸς κύτταξε τὸ Διευθυντή. Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔκαμε νόημα σὲ ὅλους νὰ βγοῦν ἔξω.

Πῆγα μόνος μου ὡς τὴν πόρτα καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο. Σταμάτησα ἐκεῖ, κύτταξα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου κι' εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς τὸ νοσοκομεῖο μοῦ ἦταν ἀπαραίτητο. Θὰ μὲ περιποιόταν ἐκεῖ ἡ Ντόρις... καὶ θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα κάμει δεκαπέντε «γύρους» μπὸξ καὶ πὼς τοὺς εἶχα χάσει ὅλους...

— Σάμ, Σάμ! φώναξε πίσω μου μιὰ γνώριμη φωνή.

Κι' ἡ Μαίρη ἔτρεξε κοντά μου. Σταμάτησε καὶ μὲ κύτταξε θλιμμένα.

— Ὦ, Σάμ! Τί σᾶς κάνανε; πρόσθεσε σιγανά.

—Τὸ ξέρετε καλά, ἐσεῖς, ἀπάντησα.

Τῆς ἔδωσα ἕνα χαστοῦκι.

—Παληογύναικο! τῆς φώναξα μὲ μανία.

★

Τὸ δωμάτιό μου, στὸ νοσοκομεῖο, ἦταν ἀδειανό. Δὲν βρισκόταν ἐκεῖ ἡ Ντόρις.

Ξανάκλεισα τὴν πόρτα πίσω μου, ἔπεσα μπρούμυτα στὸ κρεβάτι καὶ προσπάθησα νὰ διώξω κάθε σκέψι ἀπ' τὸ νοῦ μου.

Σὲ λίγο, ἄκουσα μιὰ πνιγμένη φωνίτσα. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ κύτταξα γύρω μου. Εἶχε μπῆ ἡ Ντόρις.

— Θεέ μου! φώναξε.

Ἔνοιωσα τὰ χέρια της ν' ἀκουμπᾶνε ἀπαλὰ πάνω μου.

— Καϋμένε μου!... ψιθύρισε μὲ συμπόνια. Μὴν κουνιέσθε. Πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸ γιατρό.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξα.

— Μὰ πρέπει νὰ σᾶς δῆ ὁ γιατρός.

— Ὄχι, δὲν θέλω. Περιποιηθῆτε με σεῖς μονάχα.

Δὲν ἀπάντησε. Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο. Ἄρχισε νὰ καθαρίζη τὶς πληγές μου. Λίγο ἔλειψε νὰ οὐρλιάσω, ὅταν μοῦ ἄγγιξε τὴν πλάτη. Εὐτυχῶς, τελείωσε γρήγορα.

— Γυρῖστε τώρα ἀνάσκελα, σιγὰ-σιγά, μοῦ εἶπε.

— Προτιμῶ νὰ μείνω ὅπως εἶμαι.

— Ὄχι, πρέπει νὰ πιῆτε κάτι. Ἐλᾶτε, λοιπόν, λογικευθῆτε... Ἔτσι μπράβο!

Γύρισα ἀνάσκελα — ἢ μᾶλλον μὲ γύρισε ἐκείνη — καὶ ἤπια τὸ φάρμακο ποὺ μοὔδινε.

Σὲ λίγο, εἶχα ἀποκοιμηθῆ.

Μοῦ φάνηκε πὼς ξύπνησα ἀργότερα γιὰ λίγα λεπτά, πὼς εἶδα ἐκεῖ τὸ Διευθυντὴ καὶ πὼς τὸν ἔβρισα. Ἦταν παρὼν κι' ὁ γιατρός... Μὰ ἴσως καὶ νάταν μονάχα ἕνα ὄνειρο...

★

Μὲ ξύπνησε ἡ μὶς Μπρίγκς, κι' ἡ Ντόρις μοὔφερε φαγητό.

Εἶχα συνέλθει τώρα. Μὰ μοῦ φαινότανε πὼς εἶχα κατρακυλήσει σ' ἕνα βαθὺ γκρεμό. Εἶχα ἐπιδέσμους στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, ἐκεῖ ποὺ μοῦ εἶχαν κόψει τὸ δέρμα τὰ βραχιόλια τῆς πολυθρόνας. Μά, προπάντων, πονοῦσα στὴν ψυχή...

Βέβαια, εἶχε τὸ δικαίωμα ὁ Διευθυντὴς νὰ βάλη σὲ κίνδυνο τὴ ζωή μου. Τὸ πρόβλεπε τὸ συμβόλαιό μου. Μὰ ὄχι κι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε!...

Ἤξερε καλὰ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ νικοῦσε τὶς ἀντιρρήσεις μου, καὶ τὸν εἶχε μεταχειρισθῆ γιὰ νὰ μὲ ὑποχρεώση νὰ κάνω κάτι ποὺ δὲν θὰ τὄκανα ποτὲ μὲ τὴ θέλησί μου. Μοῦ εἶχε φερθῆ ἀμείλικτα, γιὰ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του!

Ὅσο γιὰ τὴ Μαίρη... αὐτὴ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ γυναῖκα, σὰν τόσες ἄλλες. Βέβαια, ἤμουν ἀηδιασμένος γιατὶ τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ τὴ μεταχειρισθῆ γιὰ δόλωμα.

Εἶχε ἀπόλυτα τὸ δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλευθῆ γιὰ τὴ δουλειά της τὰ σωματικά της θέλγητρα, τὸ σὲξ-ἀππήλ της. Τόσες καὶ τόσες νέες κι' ὄμορφες κατάσκοποι, χρησιμοποίησαν τὰ ὅπλα αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ἡ Φύσι.

Μὰ δὲν θἄπρεπε ποτὲ νὰ δεχθῆ νὰ τὴ μεταχειρισθοῦν ἐναντίον ἑνὸς συναδέλφου της — καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ μένα!

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἄποψί μου — ὅσο κι' ἂν δὲν σᾶς φαίνεται ἴσως λογική.

Ἀρκετὰ πιὰ εἶχα τραβήξει. Μποροῦσαν νὰ συνεχίσουν χωρὶς ἐμένα τὴν «Ἐπιχείρησι-Παράσιτο».

Εἶχα ἕνα μικρὸ σπιτάκι, στὸ βουνό, στὸ Ἀντιροντέϊκ. Τὰ τρόφιμα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ ψυγεῖο μου, μοῦ φτάνανε γιὰ ἕνα χρόνο. Εἶχα ἐπίσης καὶ κάμποσα «βραχυχρονικὰ χάπια».

Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ πάω νὰ μείνω ἐκεῖ, μονάχος μου. Ὁ κόσμος μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ σωθῆ ἢ νὰ χαθῆ, δίχως ἐμένα...

Κι' ἂν κανεὶς ἐπιχειροῦσε νὰ πλησιάση στὸ σπίτι μου, δίχως νὰ μοῦ δείξη τὴν πλάτη του γυμνή, θὰ τὸν σκότωνα ἀλύπητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἶχα μεγάλη ἀνάγκη ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου σὲ κάποιον, γιὰ νὰ ξεθυμάνω. Κι' ἡ Ντόρις ἦταν ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ χρειαζότανε...

Ἐκεῖνα ποὺ τῆς διηγήθηκα, τὴν ἔκαναν ν' ἀγανακτήση. Εἶχε περιποιηθῆ αὐτὴ τὶς πληγές μου. Μολονότι δέ, σὰν νοσοκόμα ποὺ ἦτανε, θὰ τῆς εἶχαν τύχει συχνὰ καὶ πολὺ χειρότερες, οἱ δικές μου εἶχαν τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ πὼς τὶς χρωστοῦσα σὲ συναδέλφους.

Τῆς ἐξεδήλωσα τὰ αἰσθήματα ποὺ μοῦ προκαλοῦσε ὁ ρόλος ποὺ εἶχε παίξει ἡ Μαίρη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Θέλατε, ἀλήθεια, νὰ τὴν παντρευτῆτε; μὲ ρώτησε.

— Ἀκριβῶς! Εἴδατε τί βλάκας ποὺ ἤμουνα;

— Μὰ τότε, λοιπόν, ἤξερε τὴν ἐπιρροή της ἀπάνω σας! Καὶ τὴν ἐκμεταλλεύθηκε. Δὲν ἦταν καθόλου τίμιο αὐτὸ ἐκ μέρους της.

Ἡ Ντόρις ἔκανε μιὰ χειρονομία μανίας καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν τὴ γνωρίζω, αὐτὴ τὴν ὀμορφονιά σας. Μά, ἂν τὴν πετύχω πουθενά, θὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια!

Τῆς χαμογέλασα.

— Εἴσαστε σπουδαῖο κορίτσι, Ντόρις, τῆς εἶπα. Ἐσεῖς, εἶμαι βέβαιος πὼς φέρνεσθε τίμια μὲ τοὺς ἄντρες.

— Δὲν περνάω γιὰ καμμιὰ ἄγια. Μὰ ἂν εἶχα κάνει τὰ μισὰ ἀπ' ὅ,τι σᾶς ἔκανε αὐτή, δὲν θὰ τολμοῦσα πιὰ νὰ κυτταχτῶ στὸν καθρέφτη... Γυρῖστε τώρα, νὰ σᾶς περιποιηθῶ καὶ τ' ἄλλο πόδι...

★

Ἡ Μαίρη ἦρθε νὰ μὲ δῆ. Τὸ κατάλαβα, ἀκούγοντας τὴ Ντόρις νὰ φωνάζη μὲ θυμό:

— Ὄχι, δὲν θὰ μπῆτε!

— Θὰ μπῶ, ἀπάντησε ἡ φωνὴ τῆς Μαίρης.

— Ἂν δὲν φύγετε, θὰ σᾶς ξεμαλλιάσω! οὔρλιασε ἡ Ντόρις.

Ἄκουσα ἕνα καυγᾶ καὶ τὸν χαρακτηριστικὸ ἦχο ἑνὸς χαστουκιοῦ.

— Ἔ, τί συμβαίνει; φώναξα.

Παρουσιάστηκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ στὸ κατῶφλι. Ἡ Ντόρις ἦταν λαχανιασμένη κι' ἀναμαλλιασμένη. Ἡ Μαίρη κατώρθωνε νὰ διατηρῆ τὴν ἀξιοπρέπειά της, εἶχε ὅμως ἕνα μεγάλο κόκκινο σημάδι στὸ μάγουλό της, ἴσο στὸ μέγεθος

μὲ τὸ χέρι τῆς Ντόρις!

Ἡ νοσοκόμα μου κατάφερε νὰ ξαναβρῆ τὴν ἀνάσα της.

— Φύγετε ἀπὸ δῶ! εἶπε. Δὲν θέλει νὰ σᾶς δῆ.

— Θὰ περιμένω νὰ μοῦ τὸ πῆ ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ Μαίρη.

Τὶς κύτταξα, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Ὕστερα δήλωσα:

— Μιὰ κι' εἶναι ἐδῶ, ἔχω νὰ τῆς πῶ δυὸ λογάκια. Πάντως, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, Ντόρις.

Ἡ νοσοκόμα μὲ κύτταξε σὰν νὰ μὲ ἐλεεινολογοῦσε, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Ἡ Μαίρη πλησίασε τότε στὸ κρεβάτι μου.

— Καϋμένε μου Σάμ! μοῦ εἶπε μὲ συμπόνια.

— Πρῶτον, δὲν μὲ λένε Σάμ, ἀπάντησα ξερά.

— Μὰ δὲν ξέρω τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σας.

Δὲν ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τῆς ἐξηγήσω πὼς οἱ γονεῖς μου μὲ εἶχαν βαφτίσει Ἐλισαῖο.

— Δὲν ἔχει σημασία... δήλωσα. Λέγετέ με Σάμ.

— Ὦ, Σάμ, καλέ μου!... ξαναεῖπε ἡ Μαίρη, μὲ τρυφερὸ τόνο.

Κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ πρόσθεσε:

— Ναί, ξέρω πὼς μὲ μισήσατε. Μὰ δὲν ξέρω τὸ γιατί, κι' ἦρθα νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσετε. Ἴσως δὲν μπορέσω νὰ κάνω τίποτε γιὰ νὰ σᾶς μεταπείσω, πάντως ὅμως πρέπει νὰ μάθω!

— Ἄ, δὲν ξέρετε τὸ γιατί... ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ ποὺ μοῦ κάνατε; Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε καρδιά, μὰ δὲν εἴσαστε ἠλιθία, ὅπως προσπαθεῖτε νὰ φανῆτε!

Κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε:

— Ἀπεναντίας, Σάμ, ἔχω καρδιά, μοῦ συμβαίνει ὅμως συχνὰ νἆμαι βλάκας... Κυττᾶχτε με στὰ μάτια! Ξέρω τί σᾶς κάνανε Ξέρω ὅτι τὰ δεχθήκατε μονάχα γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρω ἐγὼ τὰ ἴδια αὐτὰ μαρτύρια. Τὸ ξέρω καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ. Μὰ δὲν ξέρω γιατὶ μὲ μισεῖτε. Δὲν σᾶς ζήτησα ἐγὼ νὰ πάρετε τὴ θέσι μου, οὔτε καὶ τὸ ἤθελα.

Δὲν ἀπάντησα.

— Δὲν μὲ πιστεύετε; πρόσθεσε ἡ Μαίρη σὲ μερικὲς στιγμές.

Ἀνασηκώθηκα, ἀκουμπῶντας στὸν ἀγκῶνα μου, καὶ εἶπα:

— Πιστεύω πὼς ἔχετε καταλήξει νὰ πεισθῆτε καὶ σεῖς ὅτι τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως τὰ λέτε. Ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν ἀλήθεια.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς ζητῶ!

— Ὅταν καθήσατε σ' ἐκείνη τὴν καταραμένη πολυθρόνα, ξέρατε πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ σᾶς ἄφινα ποτὲ νὰ λάβετε μέρος στὸ πείραμα. Ναί, τὸ ξέρατε... μολονότι ἀρνεῖται νὰ τὸ παραδεχθῆ τὸ διεστραμμένο γυναικεῖο μυαλό σας! Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε ὁ Διευθυντὴς νὰ μ' ἀναγκάση νὰ γίνω πειραματόζωο, ἀκόμα κι' ἂν μὲ φοβέριζε μὲ τὸ πιστόλι του ἢ ἂν μεταχειριζόταν κανένα φάρμακο γιὰ νὰ ναρκώση τὴ θέλησί μου. Ἐσεῖς ὅμως μ' ἐξαναγκάσατε... μ' ἐξαναγκάσατε νὰ κάνω κάτι, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ προτιμοῦσα τὸ θάνατο, χίλιες φορές... κάτι ποὺ μὲ μόλυνε, ποὺ μὲ ταπείνωσε γιὰ πάντα! Νὰ τί μοῦ κάνατε!

Ἡ Μαίρη χλώμιασε. Τὸ πρόσωπό της ἔγινε σχεδὸν πρασινωπό, κάτω ἀπ' τὰ κόκκινα μαλλιά της. Φαινόταν πὼς εἶχε κοπῆ ἡ ἀνάσα της.

— Τὸ πιστεύετε ἀληθινά, Σάμ; μοῦ εἶπε.

— Καὶ βέβαια!

— Δὲν ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα, Σάμ. Δὲν ἤξερα πὼς θἄσαστε ἐκεῖ. Σάστισα ποὺ σᾶς εἶδα. Μὰ δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ ὑποχωρήσω. Εἶχα δώσει ὑπόσχεσι...

— Δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸ ξέρατε πὼς θἄμουν ἐκεῖ, ἢ ὄχι. Πάντως, ὅταν μὲ εἴδατε, μπορούσατε εὔκολα νὰ φαντασθῆτε τί θὰ συνέβαινε ἂν φερνόσασταν ὅπως φερθήκατε.

— Ναί, καταλαβαίνω πὼς ἐσεῖς βλέπατε ἔτσι τὰ πράγματα... Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὰ γεγονότα.

—Ἀλήθεια, θἆταν πολὺ δύσκολο, εἶπα εἰρωνικά.

Ἔμεινε γιὰ πολὺ ἀμίλητη. Τὴν ἄφινα στὶς σκέψεις της.

— Σάμ, μοῦ εἶπε ἐπιτέλους, μοῦ εἴχατε μιλήσει κάποια μέρα γιὰ γάμο...

— Εἶναι πιὰ πολὺ μακρυὰ αὐτὴ ἡ μέρα!

— Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ ἐπαναλάβετε τὴν πρότασί σας, Σάμ. Σᾶς λέω μονάχα πὼς σᾶς εὐγνωμονῶ βαθειὰ γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα... κι' ὅτι, γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, εἶμαι πρόθυμη νὰ γίνω δική σας! Μὲ καταλαβαίνετε;

Γέλασα κι' ἀπάντησα:

— Εἶναι ἀληθινὰ ἀκατανόητο γιὰ μένα τὸ πῶς δουλεύει ἕνα γυναικεῖο μυαλό! Πιστεύετε ὅλες σας πὼς μπορεῖτε, ὅταν θέλετε, νὰ ἐξαφανίσετε τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ξαναρχίσετε ἀπ' τὴν ἀρχή, μὲ καινούργια ἀτοῦ στὸ χέρι!

Ἐξακολούθησα νὰ γελάω, βλέποντάς την νὰ κοκκινίζη.

— Πέσατε ἔξω ὅμως, αὐτὴ τὴ φορά, πρόσθεσα. Δὲν σκοπεύω νὰ πάρω στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια σας.

Ἡ Μαίρη μὲ κύτταξε στὰ μάτια. Καὶ ἀπάντησε, μὲ φωνὴ ἤρεμη καὶ πάλι:

— Ὅπως θέλετε... Πάντως, ἐγὼ ἤμουν εἰλικρινής. Θἆμαι πάντα ἕτοιμη νὰ κάνω τὸ κάθε τι γιὰ σᾶς... αὐτό, ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο!

Ἔπεσα πρὸς τὰ πίσω, πάνω στὸ μαξιλάρι μου.

— Ἄ, μάλιστα μπορεῖτε νὰ κάνετε κάτι ποὺ θὰ μ' εὐχαριστήση πολύ, δήλωσα.

Τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε.

Πλέκει τὸ πλεκτὸν ὅπως μὲ τὸ χέρι, δηλαδὴ τὸ πλεκτὸ ΞΕΠΛΕΚΕΤΑΙ καὶ πάλιν. Πλέκει καὶ χονδρὰ καὶ ψιλὰ νήματα σὲ μεγάλη ποικιλία σχεδίων.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΣ Ἡ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

ΑΘΗΝΑΙ: ΘΩΜ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ - ΝΙΚΗΣ 21
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΒΕΡΡΟΙΑ: Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ.
ΒΟΛΟΣ: Ι. ΞΕΝΑΚΗΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 214.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Η. ΜΠΕΜΠΗΣ, ὁδὸς Χρήστου Εὐθυμίου
ΚΡΗΤΗ: Γ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗΣ, ὁδὸς 1821, ἀριθ. 14, Ἡράκλειον
ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ὑψηλάντου 88.
ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ Ο. Ε.

— Τί; Πέστε μου τί; ρώτησε.

— Νὰ μ' ἀφῖστε ἥσυχο! Εἶμαι κουρασμένος καὶ θέλω ν' ἀναπαυθῶ.

Καὶ γύρισα ἀλλοῦ τὸ κεφάλι μου.

★

Ὁ Διευθυντὴς πέρασε νὰ μὲ δῆ ἀργὰ τ' ἀπόγεμα. Τὴν πρώτη στιγμή, εὐχαριστήθηκα ποὺ τὸν εἶδα, γιατὶ ἡ προσωπικότης του ἔχει πάντα μιὰ παράξενη γοητεία. Μὰ ὕστερα θυμήθηκα ὅ,τι εἶχε συμβῆ, καὶ πάγωσα ἀμέσως.

— Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω, ἄρχισε ὁ Διευθυντής.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούσω. Φύγετε ἀπὸ δῶ! τοῦ φώναξα.

Ἦρθε κοντὰ στὸ κρεβάτι μου, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὴν ἀπάντησί μου.

— Μπορῶ νὰ καθήσω; ρώτησε.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ περιμένετε τὴν ἄδειά μου, εἶπα ξερά.

Φάνηκε καὶ πάλι πὼς δὲν μ' ἄκουσε.

— Ξέρεις, μικρέ μου, εἶπε, ἐνῶ εἶσαι ἕνας ἀπ' τοὺς καλλίτερους πράκτορές μου, ἔρχονται στιγμὲς ποὺ βιάζεσαι πολὺ στὴν κρίσι σου.

— Δὲν θὰ σᾶς δοθῆ εὐκαιρία νὰ τὸ διαπιστώσετε ἄλλη φορά. Μόλις μοῦ ἐπιτρέψη ὁ γιατρὸς νὰ σηκωθῶ, θὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴν ὑπηρεσία σας.

Μὰ ὁ Διευθυντὴς δὲν ἄκουγε ποτὲ ὅ,τι δὲν ἤθελε ν' ἀκούση.

— Φτάνεις πολὺ γρήγορα στὰ συμπεράσματά σου, πρόσθεσε. Ἂς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὴ μικρὴ Μαίρη...

— Ποιὰ μικρὴ Μαίρη;

— Καταλαβαίνεις ποιὰν ἐννοῶ. Ἐσὺ τὴν ξέρεις ὡς Μαίρη Κάβανυ.

— Δὲν τὴν ξέρω πιά! Σᾶς τὴν χαρίζω.

— Τῆς ἔκαμες μιὰ τρομερὴ σκηνή, δίχως νὰ ξέρης τὴν ἀλήθεια. Τὴν κατάντησες σὲ τέτοια χάλια, ὥστε κινδυνεύω ἐξ αἰτίας σου νὰ μὴ μπορῶ πιὰ νὰ τὴ χρησιμοποιήσω. Κι' ὅμως ἦταν ἱκανώτατη, ἀληθινὰ ἐξαιρετική!

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε γιατὶ θὰ κλάψω!

—Στὸ ξαναλέω, βλάκα μου, πὼς δὲν εἶχες κανένα λόγο νὰ τὰ βάλης μαζί της. Δὲν ξέρεις ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Δὲν ἀπάντησα. Οἱ ἐξηγήσεις ἀποτελοῦν πάντοτε κακὴ μέθοδο ἀμύνης.

— Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι, συνέχισε ὁ Διευθυντής. Πιστεύεις πὼς δέχθηκε νὰ τὴ μεταχειρισθῶ γιὰ δόλωμα. Δὲν ἔχεις ὅμως δίκηο. Ναί, χρησίμεψε γιὰ δόλωμα, ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ ξέρη. Ἐγὼ τἆχα κανονίσει ἔτσι.

— Τὸ ξέρω πολὺ καλά!

— Γιατί λοιπὸν τὰ βάζεις μαζί της;

— Γιατὶ δὲν θὰ μπορούσατε ἐσεῖς ποτὲ νὰ πραγματοποιήσετε τὸ σχέδιό σας, χωρὶς τὴ συνδρομή της... Εἶναι πολὺ συγκινητικὸ ἐκ μέρους σας νὰ θέλετε ν' ἀναλάβετε ὅλη τὴν εὐθύνη... μὰ ἡ λογικὴ λέει τὸ ἀντίθετο!

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; Ἡ μικρὴ δὲν ἤξερε τίποτε, σοῦ λέω.

— Πάντως, βρισκόταν ἐκεῖ... δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀσφαλῶς... Γιὰ πές μου ὅμως, μικρέ μου, σοῦ ἔχω πῆ ἐγὼ ποτὲ ψέμματα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

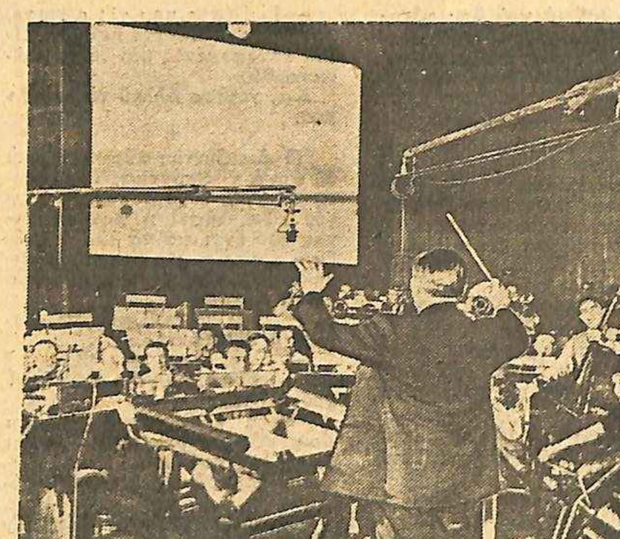

Μιὰ συμφωνικὴ ὀρχήστρα ἐκτελεῖ μουσικὴ γιὰ ταινία τοῦ κινηματογράφου ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ ἰδίου τοῦ συνθέτη

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ γιὰ τὸν κινηματογράφο

Πῶς ὑπογραμμίζεται τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς φίλμ

Γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ παραγωγοὶ ταινιῶν κινηματογράφου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, πίστευαν ὅτι ἡ μουσικὴ ὑπόκρουσι τοῦ φίλμ, γιὰ νὰ εἶναι ἐπιτυχής, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεται ἀντιληπτή. Εἶχαν τὴ γνώμη δηλαδὴ ὅτι ἡ μουσικὴ ὑπόκρουσι ὑπογράμμιζε μιὰ δραματικὴ σκηνή, ποὺ ἐμφανιζότανε στὴν ὀθόνη, ἔπρεπε ὅμως αὐτὴ ἡ μουσικὴ ν' ἀκούγεται ἀπὸ τὸ κοινὸν «ἀσυνειδήτως».

Σήμερα ὅμως, οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἀγαποῦν τὴ μουσικὴ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, γιατὶ ἔχει καλλιτερέψει ἡ ποιότητά της.

Ἡ μουσική, ἡ φτιαγμένη γιὰ ταινίες, εἶναι βέβαια μᾶλλον ἐπεισοδιακὴ καὶ χρησιμοποιεῖ μικρὲς μουσικὲς φόρμες, ποὺ δὲν θὰ ἀκούγονταν μὲ ἐνδιαφέρον ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ὁ σκοπός τους περιορίζεται στὸ νὰ δημιουργῇ, ἢ νὰ τονίζῃ δραματικὲς καταστάσεις καὶ κυρίως σκηνὲς ποὺ δὲν μποροῦν μόνες τους νὰ συναρπάσουν τὸ θεατή.

Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς τεχνικοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἔχουν οἱ συνθέτες αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς μουσικῆς, μερικοὶ κατάφεραν καὶ δημιούργησαν τέτοιες συνθέσεις, ποὺ ὄχι μόνο ἔκαναν ἐντύπωσι στὸν θεατή, ἀλλὰ ἀκούστηκαν εὐχάριστα κι' ἔξω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, καὶ γράφτηκαν καὶ σὲ δίσκους. Τέτοιες συνθέσεις προῆλθαν ἀπὸ τὶς ταινίες «Κβὸ Βάντις», «Σαμψὼν καὶ Δαλιδά», «Λάουρα», «Γιὰ ποιὸν χτυποῦν οἱ καμπάνες» κ. ἄ.

Τὸ θέμα τῆς «Λάουρα» ἦταν τόσο συνηθισμένο στὴ καθημερινή μας ζωή, ὥστε δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ μιλήσῃ κατ' εὐθεῖαν στὶς καρδιὲς τῶν θεατῶν. Κι' ὅμως ὁ συνθέτης τῆς μουσικῆς στὴν ταινία αὐτὴ ὁ Ντάβιντ Ράκσον ἔλαβε χιλιάδες συγχαρητήριες ἐπιστολές. Ὁ ἴδιος ὁ Ράκσον πιστεύει ὅτι ἡ μουσικὴ μπορεῖ νὰ συντελέσῃ κατὰ τὸ ἕνα τρίτο στὴν ἐπιτυχία μιᾶς ταινίας.

Ἕνα τελευταῖο παράδειγμα μουσικῆς, ποὺ ἔκανε πολὺ καλὴ ἐντύπωσι στὸ κοινό, ἦταν ἡ μπαλλάντα ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ ἐσωτερικὸ θέμα στὴν ταινία τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ τοῦ 1952 «Χάϊ Ντούν». Ἦταν ἔργο τοῦ Δημήτρη Τιόμκιν, ἑνὸς Ἀμερικανοῦ συνθέτου ποὺ ἔγραφε μουσικὴ κινηματογράφου ἀπὸ 25 χρόνια.

Ἡ μουσικὴ αὐτὴ θεωρήθηκε σὰν μία ἀπὸ τὶς πέντε καλλίτερες δραματικὲς παρτιτοῦρες τῆς χρονιᾶς ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο Μουσικῆς Κινηματογράφου, μία ὀργάνωσι ποὺ ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ 11 χρόνια στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προαγάγῃ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μουσικὴ κινηματογράφου.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς καλλίτερες παρτιτοῦρες τοῦ Χόλλυγουντ γράφτηκαν ἀπὸ ἕναν ἄλλον βετεράνο, τὸν Ἔρικ Βόλφγκαγκ Κόρνγκολντ. Ἀκίνητος ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὁ Κόρνγκολντ, γιὰ λόγους ὑγείας, χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν Ἄγγλο κριτικὸ Τζὼν Κλέϊν ὡς «ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους συνθέτας γιὰ ταινίες».

Ἐπίσης ὁ Κλέϊν ἔγραψε γι' αὐτόν: «Ὁ Κόρνγκολντ εἶναι ἕνα εἶδος Πουτσίνι τῆς κινηματογραφικῆς ὀθόνης... Ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ γράφῃ ἁπλῆ, ἀλλὰ συγκινητικὴ καὶ δραματικὴ μουσική. Ἡ ἀτμόσφαιρα, ποὺ δημιουργεῖ, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐξυψώνῃ τὶς ταινίες δευτέρας κατηγορίας σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα. Ὅταν δὲ ἔχῃ νὰ πλουτίσῃ μία πραγματικὰ καλὴ ταινία, τότε τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταπληκτικό!»

Μιὰ τέτοια ταινία ἦταν ἡ «Χουσαρέζ». Οἱ πολεμικὲς σκηνὲς τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ μείνουν ἀξέχαστες, χάρις στὶς συγκινητικὲς παρτιτοῦρες ποὺ ἔγραψε ὁ Κόρνγκολντ. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες καλὲς μουσικές του, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔγραψε γιὰ τὴν Τζόαν Φονταὶν στὸ φίλμ «Ἡ νύφη Κωνστάντ».

Ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς ποὺ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ συνθέτη ὄπερας τοῦ παρελθόντος, εἶναι ὁ Μὰξ Στάϊνερ, ποὺ ἔγραψε μία ἀπὸ τὶς καλλίτερές του παρτιτοῦρες γιὰ τὴν ταινία τοῦ 1952 «Τὸ θαῦμα τῆς Φατιμᾶ». Ἕνας κριτικὸς ἔγραψε γι' αὐτόν: «Αὐτὴ εἶναι ἡ «μουσικὴ φόντου» στὴ πιὸ ἀληθινή της μορφή. Ἡ ἴδια ἡ ταινία δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ προκαλέσῃ πολὺ ἐνδιαφέρον σὲ μιὰ σκηνὴ ὅπου μερικὰ παιδιὰ παίζουν μὲ ἕνα λοστό. Ὡστόσο ἡ μουσικὴ τὴ μεταμορφώνει σὲ ἕνα ἐνδιαφέρον ἐπεισόδιο».

Ὁ Στάϊνερ παρουσίασε σὲ ταινίες κομμάτια ἀπὸ θαυμάσια θρησκευτικὴ μουσική.

Μεταξὺ τῶν Ἀμερικανῶν συνθετῶν γιὰ ταινίες, αὐτοὶ ποὺ ξεχωρίζουν εἶναι οἱ ἑξῆς: Ὁ Μίκλος Ρόζσα, ποὺ σύνθεσε μιὰ συμφωνικὴ σουΐτα μὲ βάσι τὰ ὑπέροχα θέματα ποὺ ἔγραψε γιὰ τὸ «Κβὸ Βάντις» (1951). Ὁ Ἄλεξ Νόρθ τοῦ ὁποίου οἱ κινηματογραφικὲς παρτιτοῦρες γιὰ τὸ «Βίβα Ζαπάτα» (1952) μποροῦν νὰ δοθοῦν σὲ συναυλίες κι' ὁ Βάξμαν, ποὺ σύνθεσε τὴ μουσικὴ γιὰ τὸ «Γαλάζιο πέπλο».

Πρέπει ὅμως νὰ ἀναφερθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Βίκτορ Γιάνγκ καὶ τοῦ Ἄλφρεντ Νιοῦμαν. Ὁ Γιάγκ σύνθεσε ἀξιόλογη μουσικὴ γιὰ τὴν ταινία «Γιὰ ποιὸν χτυποῦν οἱ καμπάνες» καὶ γιὰ πολλὲς ἄλλες, πρὶν πάρῃ τὸ μετάλλιο τῆς Ἀκαδημίας ταινιῶν τὸ 1952 γιὰ τὶς παρτιτοῦρες τῆς ταινίας «Τὸ μεγαλύτερο θέαμα τῆς γῆς».

Ὁ Ἄλφρεντ Νιοῦμαν ἀπὸ τὸ 1930 ἔγραψε μουσικὴ γιὰ περισσότερες ἀπὸ 300 ταινίες. Τὸ 1943 πῆρε τὸ βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας γιὰ τὴ μουσική του στὴν ταινία «Τὸ τραγοῦδι τῆς Μπερναντέτα».

Γιὰ ν' ἀληθέψουν τὰ χαρτιά

Ἡ Ζουλιὲτ Πιαλὰ εἶναι μιὰ γνωστὴ χαρτορίχτρα τοῦ Παρισιοῦ. Πιστεύει δὲ τόσο πολὺ σ' αὐτὰ ποὺ προφητεύουνε τὰ χαρτιά, ὥστε ἀνησύχησε στὰ σοβαρὰ ὅταν τῆς προεῖπαν μιὰ μέρα πὼς ὁ ἄντρας της θὰ δεχότανε πολὺ σύντομα ἕνα δυνατὸ χτύπημα. Ὡστόσο, πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε, κι' ἡ προφητεία δὲν ἐπαλήθευε. Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ χάσῃ ἡ κ. Πιαλὰ τὴν ἐμπιστοσύνη της σ' αὐτά; Ὄχι, ποτέ! Αὐτὸ θὰ ἦταν καταστροφὴ γιὰ τὴ δουλειά της... Γιὰ νὰ «ἐπαληθέψῃ», λοιπόν, ἡ προφητεία, πῆρε μιὰ μέρα ἕνα βαρὺ ξύλο καὶ κατάφερε μ' αὐτὸ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ ἀντρούλη της! Φαίνεται ὅμως πὼς ἐκεῖνος... παρεξήγησε τὶς ἀγαθὲς προθέσεις της, κι' ἔτσι τώρα ἡ χαρτορίχτρα βρίσκεται στὴ φυλακή!

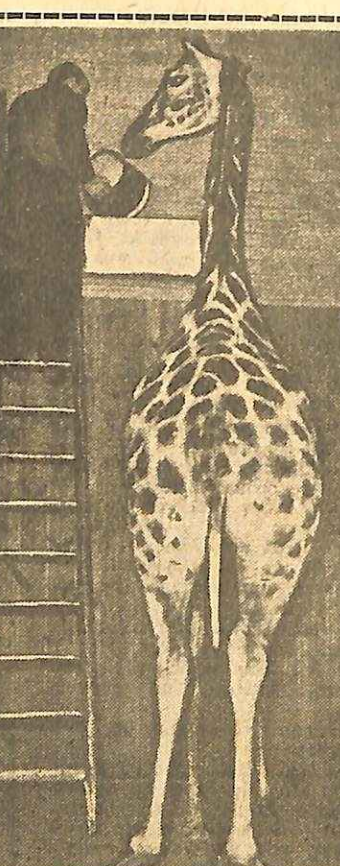

Η ΤΡΟΦΗ ΤΗΣ «ΡΙΚΑΣ»
Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, ποὺ βλέπετε, ὁ φροντιστὴς τῆς «Ρίκας» γιὰ νὰ βάλῃ τροφὴ στὸ παχνί της. Ἡ «Ρίκα» εἶναι ἡ καμηλοπάρδαλις τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Βερολίνου, τὴν ὁποία ἡ διεύθυνσις περιβάλλει μὲ ἰδιαίτερες φροντίδες. Κατὰ τὸν κτηνίατρο, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, μόνο στὸ... ὕψος τοῦ λαιμοῦ της μπορεῖ νὰ φάῃ ἄνετα ἡ Ρίκα καὶ νὰ διατηρήσῃ ἔτσι τὴν καλή της ὑγεία.

ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ ΜΕ ΣΥΣΤΗΜΑ
Στὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου συνελήφθη πρὸ ἡμερῶν ὁ Τζερόλαμο ντὶ Στέφανο ἕνας σεσημασμένος κλεφτοκοττάς, ποὺ εἶχε ρημάξει πολλὰ κοτέτσια μ' ἕνα πραγματικὰ πρωτότυπο σύστημα. Ὁ ντὶ Στέφανο εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ κλέβῃ τὶς κόττες χωρὶς νὰ προδίδεται ἀπὸ τὶς φωνές τους. Ἔρριχνε μέσα στὸ κοτέτσι ἕνα ἀναμμένο κομμάτι θειάφι κι' ἀφοῦ ζάλιζε τὶς ὄρνιθες ἔμπαινε κατόπιν καὶ τὶς... τσουβάλιαζε.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ δρᾶμα τῆς Θέκλας

Ἕνας θρῆνος ἀκούστηκε στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τῆς νύχτας. Κάτι τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπαραχτικὸ αὐτὸ κλάμα, ποὺ ἀναστάτωνε συχνὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γειτονιᾶς, καθὼς ξυπνοῦσαν ἀλαφιασμένοι ἀπὸ τὸ βαθύ τους ὕπνο.

— Ἄρχισε πάλι ἡ τρελλή, ἔλεγαν.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία... Πρέπει νὰ τὴν κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο!... Δὲν εἶναι κατάστασι αὐτή! Ἔχει καταντήσει ἀνυπόφορη!...

Κανεὶς ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν καταγγείλῃ στὴν ἀστυνομία, τὴν δύστυχη Θέκλα!

Κι' ὅταν ξημέρωνε, κι' οἱ γείτονες ἔφευγαν γιὰ τὶς δουλειές τους, κύτταζαν μὲ συμπόνια τὴν κλειστὴ πόρτα καὶ μουρμουρίζανε πάλι:

— Τὴ δύστυχη Θέκλα!

Γιατὶ ὅλοι ἤξεραν τὸ φρικτὸ δρᾶμα της καὶ τὶς τραγικὲς στιγμές, ποὺ πέρασε ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο.

*

Ἡ Θέκλα ἦταν μιὰ πολὺ νόστιμη κοπέλλα, μὲ μελαχροινὸ πρόσωπο, μεγάλα μαῦρα μάτια καὶ μακρουλὲς βλεφαρίδες, ποὺ γοργόπαιζαν διαρκῶς, δίνοντας στὸ ἁπαλὸ χαμόγελό της μιὰ γοητεία, ποὺ ξετρέλλαινε τοὺς ἄντρες, ποὺ τὴ γνώριζαν.

Ἦταν μοιραῖο, ὅμως, νὰ σβύσῃ αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χείλη της καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της νὰ σκεπάσῃ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, ποὺ ἐξελίχτηκε γρήγορα σὲ πραγματικὴ τρέλλα.

Αὐτὸ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ εἰδοποίησαν αὐτὴν καὶ τὴ μητέρα της, ὅτι ὁ πατέρας της αὐτοκτόνησε, ἕνα πρωΐ, στὸ γραφεῖο ποὺ δούλευε.

Πολλὰ εἴπανε γιὰ τὴν αὐτοκτονία αὐτή: πὼς καταχράστηκε χρήματα τοῦ γραφείου, πὼς ἔπαιξε κι' ἔχασε στὰ χαρτιὰ ἕνα μεγάλο ποσό, πὼς δανείστηκε πολλὰ χρήματα νὰ κάνῃ κάποια ἐπιχείρησι καὶ ἔπεσε ἔξω. Μὰ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια γιὰ τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔσπρωξαν στὴν αὐτοκτονία.

Ἀκόμα κι' ὅταν ἕνα πρωϊνό, ἡ Θέκλα ξύπνησε καὶ δὲν βρῆκε σπίτι τὴ μητέρα της, οὔτε καὶ τότε ἀκόμη μπόρεσε κανεὶς νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθεια, γιατὶ ἡ Μάρθα, ἡ μητέρα τῆς Θέκλας, ἦταν σοβαρὴ καὶ δὲν ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ στὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσουν.

Δὲν εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία τοῦ ἀντρός της, ποὺ ἐξαφανίστηκε ἡ κυρία Μάρθα κι' ὅλοι οἱ γνωστοί, ἀπέδωσαν τὴν ἐξαφάνισί της σὲ μιὰ ἀπόφασι ἀπελπισίας.

— Δὲν ἄνθεξε!... ἔλεγαν. Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ πῆγε νὰ σκοτωθῇ κι αὐτή, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κόρη της, γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτόν!

Ἡ Θέκλα δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τους, παρὰ μονάχα, ὅτι εἶχε ἀναθέσει στὴν ἀστυνομία νὰ τὴν ἀναζήτηση. Μά, στὴν πραγματικότητα, ἤξερε ποῦ βρισκόταν ἡ μητέρα της καὶ δὲν εἶχε φροντίσει διόλου νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, γιατὶ φοβότανε, πὼς ἂν ἀνακινοῦσε τὸ ζήτημα, θὰ ξεσποῦσε τὸ σκάνδαλο, ποὺ θὰ κηλίδωνε τὴ ζωή τους. Καὶ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ ξέσπασμα τοῦ σκανδάλου.

Στὴν ἀρχή, δὲν ἦταν τίποτα τὸ σοβαρό: ἕνα φλέρτ! Σὲ μιὰ συγκέντρωσι φιλική, ἡ μητέρα της, ποὺ δὲν ἦταν πάρα πάνω ἀπὸ σαράντα χρόνων, μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναῖκα, εἶχε παρασυρθῆ καὶ εἶχε γίνει γιὰ μιὰ στιγμὴ πιὸ ἐκδηλωτική. Ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖο φλερτάριζε, ἦταν στενὸς φίλος τοῦ ἀντρός της. Τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ ἡ Θέκλα. Σὲ λίγο, κάτι ἄλλο τὴν ἔκανε νὰ πεισθῇ γιὰ τὴν συμπεριφορὰ τῆς μητέρας της: Ἕνα γράμμα! Αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς εἶχε παραπέσει καὶ τὸ εἶχε βρῆ ἡ Θέκλα. Τὸ διάβασε, λοιπόν, κι' ἔμαθε, ὅτι ἡ μητέρα της ἀπατοῦσε τὸν ἄντρα της, καὶ μάλιστα, ὅτι οἱ ἔνοχοι σχεδίαζαν νὰ φύγουν κρυφά. Αὐτό, ὅμως, δὲν πραγματοποιήθηκε, γιατὶ μεσολάβησε ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἀντρός της, ποὺ πέθανε, γιατὶ εἶχε μάθει τὴν ἀπιστία της, κι' ἔτσι ἔφυγαν ἀργότερα, τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ θάνατό του.

Ἡ Θέκλα ἤξερε ἐπίσης τὴν αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ πατέρα της, ἀπὸ κάποιο γράμμα ποὺ τῆς ἄφησε σὲ μιὰ φίλη της. Ἤξερε ἀκόμη καὶ πὼς ἐξαφανίστηκε ἡ μητέρα της...

Εἶχε πάρει, ὅμως, τὴν ἀπόφασι νὰ πνίξῃ τὸν πόνο της, νὰ κλείσῃ τὰ χείλη της καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά της, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τῆς ἔφερνε μὲ τὸν καιρὸ τὴ λήθη καὶ τὴν παρηγοριά.

Δὲν ἦταν γραφτό της, ὅμως, νὰ ἡσυχάσῃ! Γιατὶ τὸ μεγάλο δρᾶμα παίχθηκε μιὰ νύχτα, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς μητέρας της. Ἐκείνη τὴ νύχτα γύρισε ἡ μητέρα της, κρατῶντας ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Γύρισε διωγμένη ἀπὸ τὸ φίλο της καὶ ζητοῦσε τώρα μιὰ μεγάλη θυσία ἀπὸ τὴ Θέκλα, ἀφοῦ ἀκούμπησε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κόρης της.

— Δὲν θᾆναι καὶ τόσο σοβαρό, τῆς εἶπε, ἂν ὁ κόσμος μάθῃ, ὅτι τὸ παιδὶ εἶναι δικό σου...

Ἡ Θέκλα δὲν θυμᾶται καλὰ-καλὰ τί ἔγινε, ὅταν μπορῇ καὶ σκέπτεται λογικά. Θυμᾶται μόνο πὼς ἡ μητέρα της δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸ μωρὸ ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, ποὺ ἔσφιγγαν τὸ λαιμό του. Θυμᾶται ἀκόμα τὴ φυγὴ τῆς μητέρας της μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη, καθὼς ἔπαιρνε μαζί της τὸ νεκρὸ παιδί της!

Κι' ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ θυμᾶται αὐτὴ τὴ φρικτὴ σκηνή, ἡ Θέκλα ξεσπάει σ' ἕνα σπαραχτικὸ θρῆνο...

*

Ἕνα πρωΐ, δὲν τὴν εἶδαν οἱ γείτονες. Οὔτε τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ βράδυ, ὅμως, ὅταν ἀποφάσισαν νὰ δοῦν τί τῆς συμβαίνει κι' ἔσπασαν τὴν πόρτα της, τὴ βρῆκαν νεκρή, κοκκαλιασμένη, σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ δάχτυλα ἑνωμένα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μιᾶς κούκλας!

— Τὴ δύστυχη τρελλή! μουρμούρισαν.

Μὰ κανεὶς δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ δρᾶμα τῆς νεκρῆς, ποὺ τὸ ἤξερε μόνο ἡ μητέρα της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Μὴν εἶσαι τόσο ἀκατάδεχτη, ρὲ Μαρίτσα. Ἔλα νὰ σὲ πάω μιὰ βόλτα μὲ τ' ἁμάξι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν ἔχετε τίποτε... Σᾶς συνιστῶ μόνο σχέσεις... ὄχι μὲ τὴν ἀδελφή, βέβαια, ἀλλά... γενικῶς μὲ ἄλλα πρόσωπα!...

— Πῶς τὸ βρίσκετε τὸ «μπὸν-φιλέ» μας, κύριε;

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Πῶς ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος ἐπέτυχε τὴν θριαμβευτικὴν νίκη τῶν 7—0

Ὁ ἀγὼν Ἑλλάδος — Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συγκέντρωσε δεκαπέντε χιλιάδες ἐνθουσιώδεις φιλάθλους στὸ γήπεδο τοῦ ΠΑΟ. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἑλλήνων παικτῶν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγῶνος ἱκανοποίησε ζωηρά. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα τῶν Ἀμερικανῶν χειροκροτήθηκε ἐξαιρετικά.

Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸ διεθνὲς ποδόσφαιρο καὶ εἶναι ἐνήμεροι τῶν ὡραίων νικῶν ποὺ ἔχουν πετύχει τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος στοὺς διεθνεῖς στίβους γνωρίζουν πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ξέρουν τόσον τὸ «ἀσοσιέϊσον φούτμπωλ» ὅσον τὸ «ἀμέρικαν φούτμπωλλ», ποὺ εἶναι παραλλαγὴ τοῦ «ράγκμπυ». Γι' αὐτὸ καὶ σὲ προηγούμενη συνάντησι ἡ Ἐθνική μας ὁμὰς στὸ ἐξωτερικὸ εἶχεν ἐπιβληθῆ μὲ καταθλιπτικὸ σκὸρ στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς (9—0).

Ὁ ἀγὼν τῆς 11ης Ἰανουαρίου στὴν Ἀθήνα διοργανώθηκε μὲ τὸν ἀπώτερο σκοπὸ νὰ συναδελφώση τὰ ἄλκιμα νειάτα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀμερικῆς στοὺς ἀγωνιστικοὺς στίβους καὶ νὰ συσφίξη ἀκόμη περισσότερο τοὺς δεσμοὺς φιλίας μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ γνώριζαν τὴν ἑλληνικὴ ὑπεροχὴ καὶ τὴν ἥττα τους τὴν προεξοφλοῦσαν. Δέχθηκαν ὅμως νὰ στείλουν ἀπ' τὴ Δυτικὴ Γερμανία τὴν ὁμάδα τους, γιατὶ πίστευαν πῶς βαθύτερος σκοπὸς τοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν εἶναι ἡ νίκη καὶ τὰ τέρματα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀνέβηκαν στὴν ἐκτίμησι τῶν φιλάθλων περισσότερο ὡς νικημένοι τόσον ἔνδοξα μὲ 7—0, παρὰ ἂν ἦσαν οἱ νικηταὶ μὲ τὸ ἀντίστροφο ἀποτέλεσμα.

Στὸν ἀγῶνα διακρίθηκε ἡ ἑλληνικὴ εὐφυΐα καὶ εὐελιξία καὶ τὸ ἀμερικανικὸ πεῖσμα καὶ «φέϊρ πλαίϋ». Πάντως ὁ ἀγὼν ἦταν μέτριος ἀπὸ τεχνικῆς πλευρᾶς. Ἡ μονότονη ὑπεροχὴ καὶ πρωτοβουλία τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος καὶ ἡ καταθλιπτικὴ πίεσι ποὺ ἐξήσκησε στὴν ἀνταγωνίστρια της, ἐστέρησε τὸν ἀγῶνα τῶν αἰφνιδιασμῶν, τῶν μεγάλων συγκινήσεων, τῶν συναρπαστικῶν φάσεων καὶ τῶν τεχνικῶν γοητειῶν.

Εἶχε μεγάλη ὅμως ἰσορρυθμία ὁ ἀγώνας, τὰ 24 ὀφσάϊτ τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος. Φαίνεται πῶς οἱ Ἕλληνες κυνηγοὶ ἦσαν πολὺ ἀπρόσεκτοι ἢ νευρικοί. Μπορεῖ ὅμως καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἐφήρμοσαν τὴν τακτικὴ τοῦ «ὀφσάϊτ» γιὰ νὰ ἀμβλύνουν τὴν ὀξύτητα τῆς πιέσεως στὴν περιοχή τους. Πράγματι, πολλὲς φορὲς ἐφήρμοσαν μ' ἐπιτυχία τὸ τέχνασμα.

Πόσο καταθλιπτικὴ ἦταν ἡ ἑλληνικὴ πίεσι ἐπὶ τῶν Ἀμερικανῶν μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ τὰ 13 κόρνερ, ποὺ παρεχώρησεν ἡ ἀμερικανικὴ ἄμυνα ἔναντι 2 τῆς ἑλληνικῆς.

Τὰ τεχνικὰ σφάλματα τιμωρήθηκαν μὲ 14 ἀμερικανικὰ φάουλ ἔναντι 2 ἑλληνικῶν.

Ὅσο γιὰ τὰ τέρματα (7—0) πραγματοποιήθηκαν τρία στὸ α΄ ἡμίχρονο καὶ τέσσερα στὸ β΄ ἀπὸ τοὺς ἑξῆς παῖκτες:

Τὸν Κουϊρουκίδη στὸ 23΄ ὕστερα ἀπὸ ἀριστοτεχνικὴ ἐναλλαγὴ μὲ τὸν Ἐμμανουηλίδη. Τὸν Ἐμμανουηλίδη στὸ 31΄. Τὸν Πανάκη στὸ 35΄. Τὸν Γιεντζὴ στὸ 49΄ καὶ 58΄. Τὸν Ἐμανουηλίδη στὸ 62΄ μὲ συρτὴ βολίδα. Τὸν Πανάκη στὸ 73΄.

★

Ἡ μελέτη τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Α.Σ.Α.Ε.Ε.Δ. κ. Νίκου Παπαρέσκου μὲ τὸ τεχνικὸ ἐπιτελεῖο του καὶ τὸν προπονητὴ τῆς Ἐθνικῆς Ἐνόπλων κ. Κ. Νεγρεπόντη πάνω στὸ θέμα «σύγχρονη τεχνική, τακτικὴ καὶ στρατηγικὴ τοῦ ποδοσφαίρου» ἔφερε τοὺς καρπούς της. Προτιμήθηκε τὸ πρακτικό, τὸ ἀποτελεσματικό, ἡ οὐσία, στὸ ποδόσφαιρο ἀντὶ τοῦ κλασσικοῦ ἀγγλικοῦ παιγνιδιοῦ τῆς παλῃᾶς σχολῆς. Δικαίως. Τὸ ἀπέδειξαν ἄλλωστε καὶ τ' ἀποτελέσματα.

Πολὺ θὰ θέλαμε νὰ πρυτάνευε καὶ στὴ σύνθεσι καὶ στὸ παιγνίδι τῶν ἄλλων ἐθνικῶν ὁμάδων (ΕΠΟ, Νέων) ἀνάλογο πνεῦμα. Ἀσφαλῶς ἡ ἀναδιάρθρωσι καὶ ἡ μεταρρύθμισι στὸ ἑλληνικὸ ποδόσφαιρο θάφερναν γρηγορώτερα τοὺς καρπούς των.

Τὸ χαροποιὸ μήνυμα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα Ἑλλάδος — Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι πῶς τὸ μακεδονικὸ ποδόσφαιρο ἀναγεννήθηκε ἀπ' τὴν τέφρα του. Ὁ Κουϊρουκίδης καὶ ὁ Γιεντζῆς ἔχουν θέσι καὶ στὴ μεγάλη ἐθνικὴ ὁμάδα. Τὴν κατέκτησαν τὴν Τρίτη μὲ τὸ σπαθί τους. Ὁ πρῶτος ὡς σέντερφορ, ὁ δεύτερος ὡς ντεμί.

Ὁ Κουϊρουκίδης συγκεντρώνει προσόντα δυνατοῦ, τεχνικοῦ ἀποτελεσματικοῦ παίκτου. Ὁ Γιεντζῆς εἶναι ἄριστος ποοωθητής, μελετημένος τροφοδότης, συνδετικὸς κρίκος, ἄξιος παίκτης.

Ἀπ' τοὺς νικητὰς διακρίθηκε ὁ Πανάκης. Ἦταν ἡ αἰχμὴ τῆς ὁμάδος ποὺ εἰσχωροῦσε πάντα ἀπειλητικὰ καὶ πολύπλευρα, ποὺ ἔσπειρε τὸν πανικὸ στὴν ἄμυνα, ποὺ δημιουργοῦσε εὐκαιρίες καὶ ρήγματα καὶ πρὸ παντὸς ποὔφερνε τὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα.

Ἕνας μεγάλος παίκτης, ὁ Ἐμμανουηλίδης, θὰ μποροῦσε νὰ ξεχειλίζε ἀπὸ δραστηριότητα καὶ νὰ χάριζε ἐντυπωσιακώτερα ἀποτελέσματα ἂν πάντα ἤθελε... Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶναι πῶς δὲν θέλει πάντα. Δὲν εἶναι ἡ στιγμὴ νὰ συζητήσουμε τὸ γιατί. Ἡ δημιουργικὴ δυναμικότης του ὅμως εἶναι ἀναμφισβήτητη καὶ καλὰ θὰ κάνη νὰ τὴν ἐπιστρατεύη ὄχι ὅταν αὐτὸς θέλη ἀλλ' ὅταν τὸν καλοῦν ἡ ΑΕΚ ἢ οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου.

Ὁ Κόης δὲν ἀπέδωσε ἐκεῖνα ποὺ περίμεναν οἱ ἰθύνοντες. Ὁ Κοκκινάκης καὶ αὐτὸς ὄχι ἱκανοποιητικός.

★

Τὸ τρίο Ἀλούπη — Λινοξυλάκη — Κουρτζίδη δὲν πιέσθηκε γιὰ νὰ διακριθῆ. Κάλυπτε τὴν περιοχή του μὲ αὐτοπεποίθησι καὶ ἐνεργητικότητα. Μὲ λύπη τους ὅμως οἱ ἔμπειροι φίλαθλοι παρετήρησαν πῶς ὁ Λινοξυλάκης, ὅταν παίζη μὲ ὁμάδες ποὺ δὲν τὶς ὑπολογίζει, ἀρχίζει νὰ κατατρίβεται σὲ ἄσκοπες ντρίπλες, σὲ ἐπικίνδυνες καὶ παράλογες ἐξορμήσεις, σὲ θεατρικὰ τεχνάσματα, ποὺ τὸν κατεβάζουν στὴν συνείδησι ἐκείνων ποὺ ξέρουν τὴν οὐσία τοῦ ποδοσφαίρου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὴν τακτικὴ ποὺ ἐφαρμόζει γίνεται ἐπικίνδυνος καὶ στὴν ὁμάδα του καὶ στὸν ἑαυτό του καὶ στὸ γόητρό του. Πόσες φορὲς δὲν γεύθηκε τὶς ἀποδοκιμασίες τῶν φιλάθλων ὅταν ἕνας ἀσήμαντος παίκτης ἔτυχε νὰ τὸν ξεγελάση καὶ νὰ τοῦ πάρη τὴν μπάλλα μέσα ἀπ' τὰ πόδια κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐξωφρενικῶν αὐτῶν παιγνιδιῶν του. Λησμόνησε μήπως τὸ θλιβερὸ δυστύχημα τοῦ ἀγῶνος του πρὸς τὸν Θησέα σὲ στιγμὴ παραλόγων ἐπιδείξεων;

Ὁ Κουρτζίδης ἦταν καλύτερος τοῦ Ἀλούπη, ὅπως καὶ ὁ Νεμπίδης ἀνώτερος τοῦ Πολύζου.

Γενικὰ ἡ ἑλληνικὴ ἐνδεκάδα ἂν ἦταν περισσότερο συνεκτικὴ καὶ συνδεμένη κατὰ τρίγωνα καὶ μὲ στρατηγικώτερο τὸ ἐπιθετικὸ τετράγωνο της θάχε πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς τερματοφύλαξ ἀποκρούει

✪✪

Γιὰ νὰ βρῆ στέγη!

Ἕνας ἄστεγος παρουσιάστηκε τελευταίως στὸ δικαστήριο τοῦ Ὤμπουρν (Ἡνωμ. Πολιτεῖαι), κατηγόρησε... τὸν ἑαυτό του γιὰ ἀλητεία καὶ ζήτησε νὰ τιμωρηθῆ μὲ 10 ἡμερῶν φυλάκισι! Κι' ὁ δικαστὴς τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴ χάρι.

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ κατηγορούμενος κέρδισε ἢ ἔχασε τὴ δίκη; Ποιὸ ἀπ' τὰ δυό;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Διπλὸς κοχλίας

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΑΝΙΑ. 2) ΣΤΑΡΙ. 3) ΟΣΙΟΣ. 4) ΩΡΑΙ. 5) ΚΙΑΛΑΡΩ. 6) ΜΑΡΑ. 7) ΤΣΑΠΕΛΑ. 8) ΝΑΚΟΣ. 9) ΣΑΡΓΟΣ. 10) ΑΠΟΡΙΑ. 11) ΚΩΜΑ. 12) ΚΑΒΑ. 13) ΙΤΑΜΟ. 14) ΤΑΛΑΓΑΝΙ. 15) ΣΙΠΚΑ. 16) ΜΑΚΑΡΑΣ. 17) ΣΙΝΑΠΙ. 18) ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ. 19) ΕΛΑΪΣ. 20) ΑΡΑΦΗΝ. 21) ΑΜΑΡΑ. 22) ΤΑΚ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

1) ΚΑΤΑΡΑ. 2) ΜΑΝΗ. 3) ΦΑΡΑΣΙ. 4) ΑΛΕΞΙΣ. 5) ΑΒΑΡΑ. 6) ΠΙΠΑ. 7) ΝΙΣΣΑ. 8) ΡΑΚΑ. 9) ΜΑΚ. 10) ΠΙΣΙΝΑ. 11) ΓΑΛΑ. 12) ΤΟΜΑΤΙΑ. 13) ΒΑ. 14) ΚΑΜΩ. 15) ΚΑΪΡΟ. 16) ΠΑΣΟ. 17) ΓΡΑΣΣΟ. 18) ΚΑΝΕΛΕ. 19) ΠΑΣΤΑ. 20) ΡΑΜΩ. 21) ΡΑΛ. 22) ΑΙΚΙΑ. 23) ΡΩΣΟΙ. 24) ΣΟΪ. 25) ΡΑΤΣΑ. 26) ΙΝΑ.

Πόσες λίρες;

Α΄. 280. Β΄. 300. Γ΄. 140.
$X + \psi + \Omega = 720.$
$6\chi/7 = 4\psi/5 = 240.$

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) Στὸ Ἀννάμ. 2) Ἡ Ἀμερική. 3) 7. 4) Στὸ Θιβέτ. 5) Ὁ Χάμ. 6) 3 χρόνων. 7) Ἐργάτης. 8) 80 χιλιόμετρα.

20 μικροδιαφορὲς

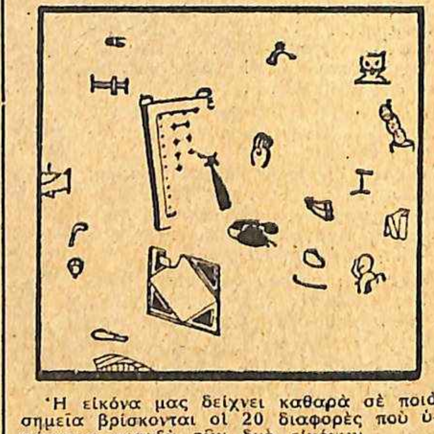

Ἡ εἰκόνα μας δείχνει καθαρὰ σὲ ποιὰ σημεῖα βρίσκονται οἱ 20 διαφορὲς ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν δυὸ εἰκόνων.

✪✪

Ἡ λύσι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 519 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΝΑΡΗΣ — ΧΑΪΔΑΡΙ. 2) ΠΑΜΕΛΑ — ΙΝΑ — ΣΩΜΑΤΑ. 3) ΑΝΝΑΜ — ΑΝΟΜΑ — ΡΗΓΑΣ. 4) ΙΣΟ — ΑΡΜΑ — ΑΓΡΑ — ΑΜΑ. 5) ΣΑΣΑ — ΙΑΣΙΜΟΙ — ΟΣΟΝ. 6) ΙΣ — ΣΠΟΡ — ΣΤΑΡ — ΣΣ. 7) ΑΜΑΝ — ΣΙΑ — ΑΡΙΑ. 8) ΣΑΤΑΝ — ΜΑΓΙΑ — ΠΑΜΙΡ. 9) ΙΤ — ΔΙΑΘΕΣΙΜΑ—ΙΝ. 10) ΡΑΙΝΩ — ΚΑΝΩΝ — ΛΑΓΩΝ. 11) ΚΑΡΑ—ΣΕΝ — ΚΟΡΗ. 12) ΦΑ — ΠΑΣΑ — ΡΑΣΑΕΤ. 13) ΑΚΤΗ — ΤΙΜΑΙΟΣ — ΜΑΡΑ. 14) ΝΑΣ — ΒΗΜΑ — ΕΚΑΣ — ΓΑΡ. 15) ΙΚΑΝΑ — ΑΓΟΡΑ — ΑΔΑΝΑ. 16) ΣΟΝΑΤΑ — ΑΝΩ — ΞΟΑΝΟΝ. 17) ΣΑΤΑΝΑΣ — ΝΕΟΣΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΪΣΙΟΣ—ΡΑΦΑΝΙΣ. 2) ΚΑΝΣΑΣ — ΑΙΑ — ΑΚΑΚΟΣ. 3) ΑΜΝΟΣ — ΑΤΤΙΚ — ΤΣΑΝΑ. 4) ΝΕΑ — ΑΣΜΑ — ΝΑΠΗ — ΝΑΤ. 5) ΑΛΜΑ — ΠΑΝΔΩΡΑ — ΒΑΤΑ. 6) ΡΑ — ΡΙΟΝ — ΑΣΤΗ — ΑΝ. 7) ΑΜΑΡ — ΜΑΚ — ΑΙΜΑ. 8) ΣΙΝΑΣ — ΣΑΘΑΣ — ΜΑΓΑΣ — 9) ΝΟ — ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ — ΟΝ. 10) ΧΑΜΑΜ — ΑΙΣΩΝ — ΙΕΡΩΝ. 11) ΑΓΟΣ —ΑΙΝ — ΡΟΚΑ. 12) ΙΣ — ΡΙΤΑ — ΚΑΣΑΞΟ. 13) ΔΩΡΑ — ΑΡΠΑΛΟΣ — ΣΑΟΣ. 14) ΑΜΗ — ΟΡΙΑ — ΑΡΑΜ — ΔΑΣ. 15) ΡΑΓΑΣ — ΑΜΙΓΗ — ΑΓΑΝΟ. 16) ΙΤΑΜΟΣ — ΙΝΩ — ΕΡΑΝΟΣ. 17) ΑΣΑΝΣΕΡ — ΝΟΤΑΡΑΝ.

Τὸ καλλίτερο ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ Σὰρλ δὲν τὴν περίμενε, ὅπως συνήθως, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα. Κι' ἡ Μάρθα στενοχωρήθηκε λίγο γι' αὐτό...

Εἶχαν γνωριστῆ σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες εἶχαν γίνει φίλοι. Βλέπονταν συχνά, κάνανε περιπάτους καὶ μακρυνὲς ἐκδρομές. Ἔπειτα, ἡ Μάρθα πρωτοπῆγε μὲ λαχτάρα στὸ σπίτι τοῦ Σάρλ. Κι' ἀπὸ τότε πήγαινε ταχτικὰ ἐκεῖ, κάθε Παρασκευή, στὶς 4.

Ὁ νέος τὴν περίμενε, γιὰ νὰ τὴν τραβήξη κοντά του καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάση τρυφερά. Ἐκείνη ἔνοιωθε τότε τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο.

Θλιβότανε μόνο στὴ σκέψι πῶς ἦταν μερικὰ χρόνια μεγαλείτερή του.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα; τὸν ρωτοῦσε, μὲ κάποιο τρόμο στὴ φωνή.

Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ τῆς σπάραζε τὴν καρδιά. Ἦταν βέβαιη πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κάνη ὁποιαδήποτε τρέλλα. Φοβέριζε τὸ Σάρλ, στ' ἀστεῖα δῆθεν, πῶς θὰ τὸν σκότωνε. Ἐκεῖνος ὅμως τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς ὁρκιζότανε πῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσε αἰώνια. Μὰ ἡ Μάρθα, προσηλωμένη στὴν ἰδέα της, συλλογιζότανε:

«Ἂν ἤμουν 27 χρόνων, ὅπως αὐτός, θὰ τοῦ ζητοῦσα νὰ παντρευτοῦμε, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο».

Τώρα ὅμως δὲν τὴν ἄφηνε ἡ ὑπερηφάνεια της. Περίμενε ν' ἀποφασίση ἐκεῖνος, νὰ κανονίση τὴ ζωή τους.

Τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε προσέξει πῶς ὁ Σὰρλ σώπαινε ξαφνικά, ἢ πῶς τὴν κύτταζε ἐπίδιχως λόγο, ἢ πῶς τὸν ἀπασχολοῦσε κάμονα, σὰν νὰ τὸν ἀπασχολοῦσε κάποια σκέψι. Μήπως τὴν ἀγαποῦσε λιγώτερο; Μὰ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε μὲ φλογερὰ φιλιὰ στοὺς φόβους της.

Τὴν ἡμέρα, ποὺ δὲν τὸν βρῆκε νὰ τὴν περιμένη στὴν πόρτα, ἔνοιωσε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά της ἀπὸ ἕνα θλιβερὸ προαίσθημα. Μπῆκε στὸ γραφεῖο του, πατῶντας στὰ νύχια. Ὁ Σὰρλ διάβαζε. Σηκώθηκε, ὅταν τὴν εἶδε, καὶ τῆς χαμογέλασε.

— Ἄργησες λίγο... τῆς εἶπε καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

Οἱ φόβοι της σβύσανε ἀμέσως. Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο.

Ἕνα ξαφνικὸ κουδούνισμα τῆς πόρτας τοὺς ἔκανε ν' ἀνασκιρτήσουν. Ὁ Σὰρλ κατσούφιασε.

— Ποιὸς νἆνε ἄραγε; μουρμούρισε. Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

Ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρα, ἡ Μάρθα τὸν ἄκουσε νὰ φωνάζη:

— Ἐσύ, μαμά!... Ὤ, τί εὐχάριστη ἔκπληξι!...

Ὕστερα ὁ Σὰρλ μπῆκε βιαστικὰ στὸ γραφεῖο καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἄκουσε! Δὲν πρέπει νὰ καταλάβη τίποτα ἡ μαμά... γιὰ λόγους σεβασμοῦ! Ἔχω μιὰ ἰδέα: Νὰ φορέσης τὴν ἄσπρη ποδιὰ ποὺ θὰ βρῆς στὴν κουζίνα, καὶ νὰ παρουσιαστῆς γιὰ καμαριέρα!

Ὕστερα ξαναγύρισε γρήγορα κοντὰ στὴ μητέρα του.

Ἡ Μάρθα εἶχε χλωμιάσει. Μάζεψε βιαστικὰ τὰ πράγματά της κι' ἔτρεξε στὴν κουζίνα. Τάκρυψε κάπου. Σκούπισε τὸ κοκκινάδι ἀπ' τὰ χείλη της. Πάνω ἀπ' τὸ κομψὸ μεταξωτὸ φόρεμά της πέρασε μιὰ μαύρη ρόμπα καὶ μιὰ ἄσπρη ποδίτσα, ποὺ βρῆκε κρεμασμένες.

Ὅταν μπῆκε στὴν τραπεζαρία, ἔτσι μεταμφιεσμένη, μητέρα καὶ γυιὸς κουβεντιάζανε. Ἡ πρώτη γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

Φαινόταν ἐπαρχιώτισσα, ποὺ ἔμενε σὲ κάποιο κοιτυνὸ χωριὸ κι' ἐρχόταν γιὰ ψώνια στὸ Παρίσι.

Ἡ Μάρθα ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζη ἕνα τσάϊ. Ὁ Σὰρλ κρατοῦσε καρφωμένα τὰ μάτια του χάμω, μὲ φανερὴ ἀμηχανία. Κάποια στιγμή, ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ φέρη κάτι, ἡ γρηὰ μητέρα του ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ πῆ στὴ Μάρθα:

— Ἄκουσε, κορίτσι μου. Θέλω νὰ μάθω ἂν ἐπισκέπτωνται γυναῖκες τὸ γυιό μου... ἢ μᾶλλον μιὰ γυναῖκα, μιὰ νέα κι' ὄμορφη χήρα... Νομίζω πῶς τὴ λένε Μάρθα. Τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ ὁ γυιός μου ἔχομε μάθει διάφορα πράγματα εἰς βάρος της... Εἶναι μιὰ κατάστασι ποὺ μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω. Κι' ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσω στὸ γυιό μου... Ἔλπιζα πῶς θὰ συναντοῦσα κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα... Θὰ τῆς ἐξηγοῦσα ἐγώ... γιατὶ ὁ γυιός μου ξέρει πῶς εἶναι ὑπερβολικὰ ζηλιάρα καὶ δὲν τολμάει νὰ διακόψη τὶς σχέσεις του μαζί της.

»Ἴσως μπορέσης ἐσὺ νὰ μὲ βοηθήσης. Νά, πάρε τὴ διεύθυνσί μου. Τηλεγράφησέ μου ποιὰ μέρα καὶ ὥρα θὰ μποροῦσα νὰ τὴ βρῶ ἐδῶ...

Ὁ Σὰρλ ξαναγύρισε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Κι' ἡ μητέρα του τὸν παρακάλεσε νὰ τὴ συνοδέψη, γιὰ τὰ ψώνια της.

Μόλις ἔφυγαν οἱ δυό τους, ἡ Μάρθα κατάλαβε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τέτοια ταπείνωσι! Ἔτρεξε ἔξω, δίχως κἂν νὰ βγάλη τὴν ποδιά, καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, ἐλπίζοντας νὰ τοὺς προφτάση.

Ἐκεῖνοι εἶχαν πάρει τὸ ἀσανσέρ, κι' ἔφτασαν κάτω σχεδὸν συγχρόνως μ' αὐτή. Ἐνῶ βγαίνανε ἀπ' τὸ ἀσανσέρ, ἡ Μάρθα ἄκουσε ἕν' ἀνεξήγητο γέλιο καὶ μιὰ φωνὴ γυναικεία. Παραξενεύτηκε τότε καὶ κρύφτηκε σὲ μιὰ πόρτα, γιὰ νὰ μὴν τὴ δοῦν.

— Πιστεύω νὰ σᾶς ἐξυπηρέτησα ὅπως ἔπρεπε, κύριε Σάρλ, ἔλεγε ἡ γρηὰ κυρία. Νὰ δῆτε πῶς ἡ ἐνοχλητικὴ φιλενάδα σας δὲν θὰ ξαναπατήση πιὰ στὸ σπίτι σας... Σ' ἐμένα νάρνεστε πάντα, ὅταν δὲν ξέρετε πῶς νὰ ξεφορτωθῆτε μιὰ γυναῖκα!

Ἡ Μάρθα δὲν στάθηκε ν' ἀκούση περισσότερα. Ξανανέβηκε σιγὰ - σιγὰ τὴ σκάλα. Ἔβγαλε τὴν ποδιὰ καὶ φόρεσε τὸ παλτὸ καὶ τὴ γοῦνα της. Πρὶν φύγη ὅμως, ἔγραψε ἕνα σύντομο σημείωμα γιὰ τὸ Σάρλ:

«Δὲν χρειαζότανε νὰ κοπιάσης γι' αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Σ' εἶχα βαρεθῆ κι' ἐγώ, ἀλλὰ περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ σ' ἀφήσω».

Ὅταν τελείωσε, χαμογέλασε. Δὲν ἔτρεμε καθόλου τὸ χέρι της... οὔτε πιὰ κι' ἡ καρδιά της...

Α. ΚΑΝΤΡΕΛ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 & 7 τοῦ Ν. Α 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς ἑταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θησαυροῦ»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστὲρ 14. Ἀθῆναι. Ὑπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	£ 6 — $ 24
»	Φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σία» — Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Κοκκινίλες τῆς μύτης

Συχνὰ ρωτᾶνε: «γιατὶ ἡ μύτη μου εἶνε κόκκινη καὶ ποιὰ εἶνε ἡ ἀφορμή;» Πολλὲς εἶνε οἱ ἀρρώστειες ποὺ κάνουν κόκκινη τὴ μύτη. Πιὸ συχνὰ παρατηρεῖται στὴ ροδόχρουν ἀκμή. Μὰ στὴ ροδόχρουν ἀκμὴ ἡ κοκκινίλα φαίνεται καὶ στὰ μάγουλα, στὸ πηγοῦνι καὶ μέτωπο, ὄχι πάντα μὲ τὴν ἴδια ἔντασι. Ἡ κοκκινίλα αὐτὴ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶναι μόνιμη. Παρατηροῦνται ἐξάψεις καὶ κοκκινίλα μετὰ ἀπὸ ζεστὸ φαγητό, μετὰ ἀπὸ ποτά, ἢ ὅταν ἀπότομα ἀπὸ κρύο περιβάλλον βρεθῆ κανεὶς σὲ πολὺ ζεστὸ δωμάτιο. Σιγὰ - σιγὰ ἡ κοκκινίλα μένει μόνιμα καὶ μάλιστα πάνω σ' αὐτὴ βρίσκονται μερικὲς γραμμωτὲς ἔντονες κοκκινίλες, οἱ λεγόμενες εὐρυαγγείες, ποὺ ὀφείλονται στὴ μόνιμο διεύρυνσι τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς εὐρυαγγεῖες μπορεῖ νὰ παρατηρηθοῦν καὶ μερικὲς βλατίδες καὶ φλύκταινες, ποὺ ἀνοίγουν καὶ σκεπάζονται μὲ μερικὲς ἐφελκίδες. Ἡ ροδόχρους ἀκμὴ παρατηρεῖται στὶς γυναῖκες πιὸ συχνά, παρὰ στοὺς ἄνδρες καὶ πρὸ πάντων στὴν ἐποχὴ ποὺ παύει ἡ περίοδός των. Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, ποὺ παρατηροῦνται καὶ σὲ νέες κοπέλλες.

Ὑπάρχει μιὰ μορφὴ τῆς ροδοχρόου ἀκμῆς ποὺ βρίσκεται ἀποκλειστικὰ στοὺς ἄνδρες, σ' ὅσους εἶνε ἐκτεθειμένοι πολὺ στὶς καιρικὲς μεταβολές, στοὺς μπεκρῆδες, στοὺς φαγάδες. Αὐτὴ ἡ μορφὴ λέγεται ρινόφυμα. Ἡ μύτη κοκκινίζει, παχαίνει καὶ μεγαλώνει. Τὸ δέρμα εἶναι παχὺ καὶ γεμᾶτο πόρους, ἀπ' ὅπου βγαίνουν ὁλόκληρα κομμάτια ἀλλοιωμένο σμῆγμα. Τὸ ρινόφυμα ἀλλοιώνει σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴ μύτη, ποὺ μπορεῖ νὰ πάρη τὸ τριπλάσιο ἀπὸ τὸ κανονικό της μέγεθος, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ὁμοιόμορφα διογκωμένη. Ἡ ἀσχήμια αὐτὴ δὲν περνᾶ ἀλλοιῶς, παρὰ μὲ χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Ὅσοι ἔχετε προδιάθεσι σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, θὰ ἀποφεύγετε τὰ ζεστὰ φαγητὰ καὶ ποτά, ποὺ διευκολύνουν τὴν ὑπεραιμία τοῦ προσώπου. Θὰ προφυλάττεσθε ἀπὸ τὸ ἀπότομο κρύο, τὴ μεγάλη ζέστη καὶ τὸν δυνατὸ ἀέρα, καθὼς καὶ ἀπὸ ἐκδρομὲς μὲ ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο ἢ βενζινοκίνητη βάρκα ἢ τρεχαντῆρι. Ἐρεθιστικὲς τροφές, σάλτσες, τσιγάρα, ἁλμυρὰ καὶ πρὸ πάντων οἰνοπνευματώδη ποτὰ πρέπει νὰ τὰ ἀποφεύγουν ὅσοι παθαίνουν κοκκινίλες μετὰ τὸ φαγητό. Ἡ καλὴ μάσσησι τῆς τροφῆς εἶναι ἀπαραίτητη. Διάφορες χρόνιες φλεγμονὲς στὰ δόντια, στὶς ἀμυγδαλές, στὸ ἰγμόρειο ἄντρο καὶ στὸ μετωπιαῖο κόλπο, εἶναι καμμιὰ φορὰ ἀφορμὴ στὸ νὰ προκληθῆ ἡ ροδόχρους ἀκμή. Συχνότερο ρόλο παίζουν ἡ δυσκοιλιότης, οἱ πεπτικὲς διαταραχὲς καὶ οἱ διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Κοκκινίλα στὴ μύτη μπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ σὲ ξερὰ δέρματα, ποὺ ἐκτίθενται στὸν ἥλιο ἢ στὸ δυνατὸ ἀέρα καὶ στὸ κρύο. Τὸ δέρμα κοκκινίζει, ἀπολεπίζεται καὶ σχίζεται. Τὸ νὰ ἀποφύγετε αὐτὴ τὴν κοκκινίλα εἶναι πολὺ εὔκολο, ἀρκεῖ νὰ προφυλάττετε τὸ δέρμα σας μὲ διάφορες λιπαρὲς κρέμες, ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη ὁ γιατρός σας.

Ἡ μύτη κοκκινίζει σὲ μερικοὺς τὸν χειμῶνα καὶ μένει ὅλο τὸν κρύο καιρὸ κόκκινη. Ἡ κοκκινίλα αὐτὴ ὀφείλεται σὲ χιονίστρα καὶ ὑπάρχει πάντα μαζὶ μὲ ἐκδηλώσεις στ' αὐτιά, στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν. Στὴν ἀρχὴ φαίνεται μιὰ κοκκινίλα στὸ δέρμα ποὺ εἶναι λεπτό, γυαλιστερὸ καὶ κρύο. Ἡ κοκκινίλα αὐτὴ χάνεται μὲ τὴν πίεσι καὶ ξαναφαίνεται πάλι ἀμέσως. Ἐλαφρὸ πρήξιμο, κάψιμο, φαγοῦρα, μουδιάσματα συνοδεύουν τὴν κοκκινίλα. Οἱ κυκλοφοριακὲς διαταραχὲς παίζουν σπουδαῖο ρόλο γιὰ τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ καθὼς καὶ οἱ ἐνδοκρινικὲς διαταραχές. Ἡ καλὴ τροφὴ καὶ τοπικὰ οἱ λιπαρὲς οὐσίες προφυλάττουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια.

Μιὰ ἄλλη κοκκινίλα ποὺ ἐντοπίζεται συχνὰ στὴ μύτη εἶναι ὁ ἐρυθηματώδης λύκος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μύτη παρουσιάζεται καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ προσώπου. Φαίνεται πιὸ συχνὰ τὴν ἄνοιξι ἢ τὸ καλοκαῖρι καὶ προσβάλλει πιὸ πολὺ τὶς γυναῖκες. Ἡ ἀρρώστεια ἀρχίζει ἀπὸ μικρὲς ἐρυθηματώδεις κηλῖδες, ποὺ σιγὰ - σιγὰ ἁπλώνουν καὶ ἑνώνονται μὲ ἄλλες καὶ κάνουν μεγάλες ἐρυθηματώδεις πλάκες, ποὺ στὸ μέσο γιατρεύονται καὶ προχωροῦν κατὰ τὴν περιφέρεια. Οἱ κοκκινωπὲς αὐτὲς κηλῖδες σκεπάζονται μὲ λέπια, ποὺ στὸ κάτω μέρος τους παρουσιάζουν κεράτινα ἀγκίστρια, ποὺ ἀντιστοιχοῦν στὰ στόμια τῶν σμηγματογόνων ἀδένων.

Συχνὰ μπορεῖ γιὰ πολὺν καιρὸ νὰ εἶναι μόνο μιὰ μικρὴ κοκκινωπὴ κηλῖδα μὲ μικρὴ ἀπολέπισι, τὸ μόνο σημάδι τῆς ἀρρώστειας. Οἱ κηλῖδες αὐτὲς ἂν ὑποχωρήσουν, ἀφήνουν συχνὰ μιὰ μικρὴ ἀτροφία. Πολλὲς φορὲς φεύγουν ὁλότελα ἀφοῦ παραμείνουν γιὰ μῆνες ἢ χρόνια. Ὁ ἐρυθηματώδης λύκος εἶναι μιὰ ἀρρώστεια πολὺ δύσκολη, καὶ χρειάζεται μεγάλη ὑπομονὴ τοῦ ἀρρώστου καὶ ἐπιμονὴ τοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ θεραπευθῆ.

Κοκκινίλες στὴ μύτη μπορεῖ νὰ φανοῦν ἀπὸ σμηγματόρροια τοῦ προσώπου. Γύρω στὴ μύτη, στὰ πλάγια καὶ πρὸ πάντων στὶς ρινοχειλιακὲς καὶ ρινοπαρειακὲς αὔλακες παρατηρεῖται ἔντονη ἐρυθρότης μὲ λιπαρὴ ἀπολέπισι. Ἡ σμηγματόρροια αὐτὴ φαίνεται καὶ ἀνάμεσα στὰ φρύδια, στὴν ἄκρη τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ μέτωπο καὶ συχνὰ ἁπλώνεται σ' ὅλο τὸ πρόσωπο. Ἡ θεραπεία τῆς σμηγματόρροιας εἶναι μακρὰ καὶ ἐπίπονη.

Μιὰ ἄλλη κοκκινίλα τῆς μύτης, ἀρκετὰ σπάνια μὰ πολὺ ἐπίμονη εἶνε ἡ κόκκινη κοκκίωσις τῆς μύτης. Παρατηρεῖται μιὰ κοκκινίλα στὴ μύτη πρὸς τὸ μὸβ καὶ μικρὲς βλατίδες κόκκινες καὶ μιὰ ὑφύγρανσι τοῦ δέρματος τῆς μύτης ἀπὸ δυστροφία τῶν ἱδρωτοποιῶν ἀδένων. Τὸ δέρμα τῆς μύτης εἶναι κρύο. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ παρατηρεῖται πειὸ συχνὰ σὲ παιδιὰ ποὺ δὲν τρέφονται καλά.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ Ἰατρὸς Δερμ/γος

— Νὰ τὸ ξέρῃς, ἀγάπη μου. Πουθενὰ δὲν θὰ βρῇς σὰν τὴ δική μου ἀγκαλιά!...

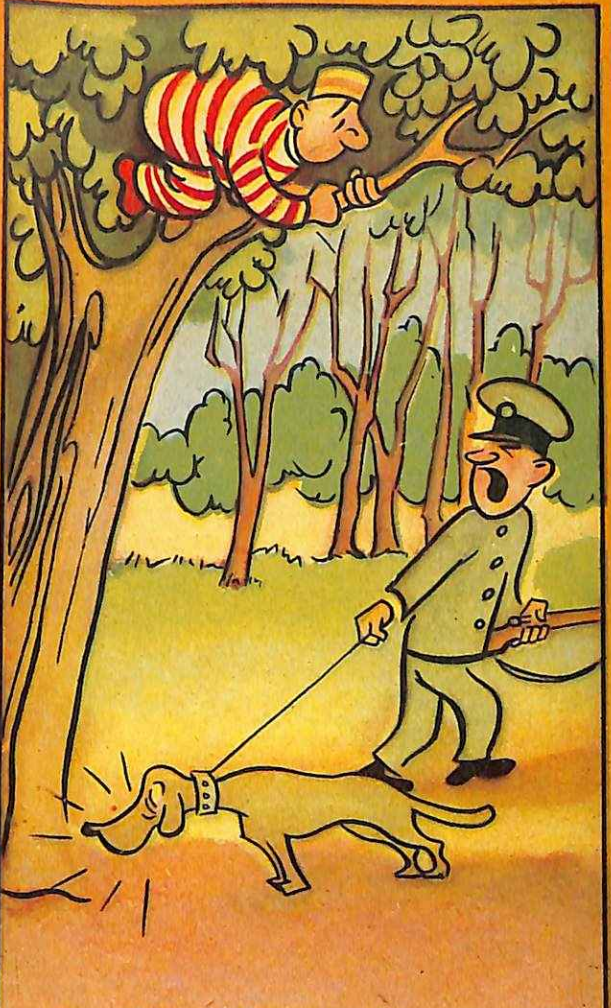

— Ἔλα, δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ τέτοιες δουλειές τώρα...

— Ὅλα τἄχε ὁ Ἡρακλῆς, μόνο τό...οἰκόσημο τοῦ ἔλειπε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σὰν ὑγρασία δὲν σοῦ φαίνεται πὼς κάνει ἀπόψε, κυρὰ Μαρία;

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ